

Vân Long Phá Nguyệt

Contents

Vân Long Phá Nguyệt	8
1. Chương 1: Đọc Tâm	9
2. Chương 2: Trốn	10
3. Chương 3: Đồng Quy Vu Tận	11
4. Chương 4: Tuyệt Vọng	12
5. Chương 5: Thiên Trạch Hoàng Triều	14
6. Chương 6: Nha Hoàn Số Khổ?	16
7. Chương 7: Thay Thế	17
8. Chương 8: Yêu Đau	19
9. Chương 9: Cùng Tên	20
10. Chương 10: Thân Nhân	21
11. Chương 11: Lần Đầu Tiên Cười	22
12. Chương 12: Không Có Để Ý	23
13. Chương 13: Hoa Sen Tuyết Mỹ	24
14. Chương 14: Vân Thiển Y	26
15. Chương 15: Xa Lạ	27
16. Chương 16: Thiên Thượng Nhân Gian	28
17. Chương 17: Tam Mi Nam	30
18. Chương 18: Tình Kiếp	32
19. Chương 19: Bách Hoa Chương	33
20. Chương 20: Cảm Giác Kỳ Quái	35
21. Chương 21: Hân Y Lần Đầu Gặp	36
22. Chương 22: Nam Tử Tuyết Trần	38
23. Chương 23: Bị Thương	39
24. Chương 24: Là Người Sao?	41
25. Chương 25: Hân Không Nhớ Nàng	42
26. Chương 26: Chết Tâm	43
27. Chương 27: Tâm Tư Ngàn Lan	45
28. Chương 28: Lại Một Lần Nữa Lặp Lại	46
29. Chương 29: Nam Tử Như Liên	47
30. Chương 30: Ai Che Nửa Đời Lưu Ly Ta	48
31. Chương 31: Vân Phủ Thiển Y [thượng]	49
32. Chương 32: Vân Phủ Thiển Y [hạ]	50
33. Chương 33: Thần Muốn Thành Thân	51
34. Chương 34: Thanh Hàn Giải Vây	52
35. Chương 35: Hoàng Đế Bị Khi Dễ	54
36. Chương 36: Tâm Loạn	55
37. Chương 37: Một Chỗ Hoang Vắng Sau Cơn Mưa	56
38. Chương 38: Thánh Chỉ Tứ Hôn	58
39. Chương 39: Phụ Nữ Mật Đàm	59
40. Chương 40: Chuyện Cũ Trước Kia Vân Nhược Đại Gả	60
41. Chương 41: Cái Gọi Là Đại Sự	61

42. Chương 42: Rời Đi Sao?	62
43. Chương 43: Rời Đi Thật Khó	63
44. Chương 44: Người Khách Ngoài Ý Muốn	64
45. Chương 45: Lần Đầu Gặp Vân Phụ	65
46. Chương 46: Cha Giả Và Con Gái Thực Giàng Co	66
47. Chương 47: Uy Hiếp	67
48. Chương 48: Điều Kiện	69
49. Chương 49: Uy Hiếp Cùng Phản Uy Hiếp	70
50. Chương 50: Có Phó Tử Y	71
51. Chương 51: Thành Toàn	72
52. Chương 52: Thử	73
53. Chương 53: Đêm Trước Khi Xuất Giá	75
54. Chương 54: Tử Y: Phi Gả Y	76
55. Chương 55: Khoái Hoạt Xuất Giá?	77
56. Chương 56: Vân Thiển Y Vấn An	78
57. Chương 57: Ngày Xuất Giá	80
58. Chương 58: Xuất Giá	81
59. Chương 59: Đón Dâu	82
60. Chương 60: Tác Lễ	84
61. Chương 61: Động Phòng Hoa Chúc	85
62. Chương 62: Sai Hôn	86
63. Chương 63: Sai Tình	87
64. Chương 64: Lén Vào Ván Phủ Ban Đêm	88
65. Chương 65: Nam Tử Xa Lạ	89
66. Chương 66: Yêu Hận Đan Xen	91
67. Chương 67: Không Buông Tay	92
68. Chương 68: Chú Rể Lạnh Tâm	93
69. Chương 69: Tân Nương Đáng Thương	94
70. Chương 70: Hết Giận	95
71. Chương 71: Tờ Giấy Hưu Thư	96
72. Chương 72: Cuộc Sống Mới Như Thế	97
73. Chương 73: Làm Khó Dễ	98
74. Chương 74: Hồng Nhiên Phụ Nhân	100
75. Chương 75: Thực Sự Bắt Đầu	101
76. Chương 76: Mục Đích Chân Chính Của Lê Hân	102
77. Chương 77: Hy Vọng Duy Nhất	104
78. Chương 78: Ấm Áp	105
79. Chương 79: Giá Họa	107
80. Chương 80: Chân Tướng Quan Trọng Sao?	108
81. Chương 81: Rốt Cuộc Khóc	109
82. Chương 82: Bị Thương Khó Nhịn	110
83. Chương 83: Huỳnh Đệ Nói Chuyện	111
84. Chương 84: Tử Y	112
85. Chương 85: Nữ Tử Tuyệt Mỹ	113
86. Chương 86: Ý Đồ Đến	115
87. Chương 87: Quốc Sư	116
88. Chương 88: Thanh Hàn Chỉ Trích	117
89. Chương 89: Việc Thay Gả Bị Vạch Trần	118
90. Chương 90: Phách Nguyệt Hiện Thế	120
91. Chương 91: Phách Nguyệt	121
92. Chương 92: Nguyên Do	123
93. Chương 93: Giận Chó Đánh Mèo	125
94. Chương 94: Đòn Hiểm	126
95. Chương 95: Cứu	127

96. Chương 96: Hối Hận Sao	128
97. Chương 97: Uy Dực	130
98. Chương 98: Hận Hay Là Không Hận	131
99. Chương 99: Thanh Hàn Khuyên Ngôn	133
100. Chương 100: Quân Tử Thương Lượng	134
101. Chương 101: Lại Bị Vu Oan	135
102. Chương 102: Tiếp Tục Bị Đánh	136
103. Chương 103: Người Không Nên Xuất Hiện	137
104. Chương 104: Mang Đi	139
105. Chương 105: Trọng Thương	140
106. Chương 106: Khác Thường	141
107. Chương 107: Thả Nàng	143
108. Chương 108: Tỉnh Lại	144
109. Chương 109: Tiên Đồng Trong Mộng	145
110. Chương 110: Bị Chán Ghét Sao?	147
111. Chương 111: Thật Thật Giả Giả	148
112. Chương 112: Đi Hay Ở Tùy Nàng	150
113. Chương 113: Không Hận	151
114. Chương 114: Dực Tuyền	152
115. Chương 115: Hoa Tiêu	154
116. Chương 116: Chỉ Vì Chặt Trúc	155
117. Chương 117: Xuất Ý Hồ Liêu	156
118. Chương 118: Ý Tượng	158
119. Chương 119: Phong Ba Lúc Ăn Cơm	159
120. Chương 120: Tình Hình Hạn Hán	160
121. Chương 121: Phách Nguyệt	162
122. Chương 122: Người Không Ngờ	163
123. Chương 123: Hồi Kích	164
124. Chương 124: Duy Trì	166
125. Chương 125: Ngoài Ý Muốn	167
126. Chương 126: Thanh Hàn Lãnh Tình	168
127. Chương 128: Thái Tử Và Công Chúa	171
128. Chương 129: Cảm Giác Kỳ Quái	172
129. Chương 130: Thanh Hàn Tức Giận	173
130. Chương 131: Cự Hôn	174
131. Chương 132: Lạc Hồn Hoa	175
132. Chương 133: Hoàng Gia Săn Thú	177
133. Chương 134: Phát Sinh Dị Tượng	178
134. Chương 135: Biến Mất	179
135. Chương 136: Chân Tướng	180
136. Chương 137: Bí Lâm	181
137. Chương 138: Ôn Nhu	182
138. Chương 139: Một Nửa Quả Tử	184
139. Chương 140: Sinh Tử Gắn Bó	185
140. Chương 141: Bắt Cá	187
141. Chương 142: Nghi Vấn	188
142. Chương 143: Tiêu Thanh Hàn Khác Thường	190
143. Chương 144: Nói Hay Là Không	191
144. Chương 145: Thân Thể Lạ Lùng	192
145. Chương 146: Mạc Tộc	194
146. Chương 147: Bầy Sói	196
147. Chương 148: Bỏ Qua Cho Hắn	197
148. Chương 149: Người Trong Mạc Tộc	199
149. Chương 150: Cô Gái Xa Lạ	200

150. Chương 151:	Điều Kiện	202
151. Chương 152:	Bức Hôn	204
152. Chương 153:	Mạc Sơn Ấy Náy	205
153. Chương 154:	Đêm Trước Khi Thành Thân	206
154. Chương 155:	Lời Tiên Đoán Kinh Sợ	207
155. Chương 156:	Hai Người Nói Chuyện	208
156. Chương 157:	Biết Được Tất Cả	209
157. Chương 158:	Lang Vương	211
158. Chương 159:	Tàn Khốc	212
159. Chương 160:	Lời Tiên Đoán Trở Thành Sự Thật	213
160. Chương 161:	Thị Huyết	215
161. Chương 162:	Động Tâm	216
162. Chương 163:	Sáo Gọi Sói	217
163. Chương 164:	Đế Vương Của Loài Sói	218
164. Chương 165:	Mạc Tộc Khiếp Sợ	220
165. Chương 166:	Rời Đi	221
166. Chương 167:	Chuyển Tỉnh	222
167. Chương 168:	Về Nhà	224
168. Chương 169:	Minh Phong Trả Thù	225
169. Chương 170:	Diễn Trung Hấp Dẫn	227
170. Chương 171:	Thanh Hàn Trở Về	228
171. Chương 172:	Giải Mê	229
172. Chương 173:	Thanh Hàn Giấu Cột	230
173. Chương 174:	Chi Cho Yêu	232
174. Chương 175:	Dư Thừa Hai Người	233
175. Chương 176:	Tâm Nhược Trầm Vị Canh	235
176. Chương 177:	Vân Thiển Y Trách Cứ	236
177. Chương 178:	Chưa Từng Lý Giải	237
178. Chương 179:	Khí Phương	239
179. Chương 180:	Lời Đồn Đãi	240
180. Chương 181:	Không Biết Kiếp	241
181. Chương 182:	Thị Ăn Như Màng	242
182. Chương 183:	Hắc Y Nữ Tử	243
183. Chương 184:	Thanh Hàn Thỉnh Cầu	245
184. Chương 185:	Thấp Mê Đêm	246
185. Chương 186:	Nguy Hiểm Tiến Đến	247
186. Chương 187:	Điên Cuồng Nữ Nhân	248
187. Chương 188:	Tự Phế Võ Công	249
188. Chương 189:	Đừng Tộc Rửa Thuật	250
189. Chương 190:	Rửa Thuật Tướng Di	252
190. Chương 191:	Này, Chính Là Kiếp Sao	253
191. Chương 192:	Mộng	254
192. Chương 193:	Bàn Tay	255
193. Chương 194:	Hôn Mê Bất Tỉnh	256
194. Chương 195:	Hoàng Đế Vẩn Tội	258
195. Chương 196:	Lại Là Phách Nguyệt	259
196. Chương 197:	Địa Lao	260
197. Chương 198:	Là Yêu Là Hận	262
198. Chương 199:	Ngũ Sắc Hồn La Hoa	263
199. Chương 200:	Hy Vọng	264
200. Chương 201:	Mở Miệng	265
201. Chương 202:	Tốt Nhất Chọn Người	266
202. Chương 203:	Hai Người Kiên Trì	268
203. Chương 204:	Tuyệt Sơn Chi Hiểm	269

204. Chương	205: Vào Núi	270
205. Chương	206: Tuyết Lở	272
206. Chương	207: Sống Hay Chết	273
207. Chương	208: Không Có Chết	274
208. Chương	209: Ngũ Sắc Kỳ Hoa	275
209. Chương	210: Cứu Nàng	276
210. Chương	211: Hồi Cung	277
211. Chương	212: Lại Về Nước Sư Phủ	279
212. Chương	213: Lo Lắng	280
213. Chương	214: Lê Hân Xin Lỗi	281
214. Chương	215: Cứu Cùng Quên	282
215. Chương	216: Không Có Cách Nào Lựa Chọn	283
216. Chương	217: Ngũ Sắc Hồi Hồn	285
217. Chương	218: Tuyệt Thế Hương Thơm	286
218. Chương	219: Hoàng Đế Bức Bách	287
219. Chương	220: Lấy Huyết Làm Thuốc	288
220. Chương	221: Tình Thệ Vong Tình Thủy	289
221. Chương	222: Lưu Lại, Nan	291
222. Chương	223:	292
223. Chương	224: Ở Lại, Khổ Nạn Bắt Đầu	293
224. Chương	225: Bị Đoạt Đi Trí Nhớ	295
225. Chương	226: Ngoài Sở Liệu	296
226. Chương	227: Ván Thiển Y Ở Lại	298
227. Chương	228: Quên	299
228. Chương	229: Tỷ Tỷ Như Thế	301
229. Chương	230: Thanh Hàn Xa Lạ	303
230. Chương	231: Ăn Miếng Trả Miếng	305
231. Chương	232: Thay Đổi Rõ Ràng	306
232. Chương	233: Còn Quên Mất Cái Gì?	308
233. Chương	234: Không Buông Tha	310
234. Chương	235: Độc Là Ai Hạ	311
235. Chương	236: Mượn Dao Giết Người	313
236. Chương	237: Lý Trí Hoàn Toàn Biến Mất	314
237. Chương	238: Nhốt Vào Ấm Các	316
238. Chương	239: Chân Tướng	317
239. Chương	240: Chân Tướng Như Thế	319
240. Chương	241: Cứu Ra Ấm Các	321
241. Chương	242: Xui Xẻo	322
242. Chương	243: Uy Độc	323
243. Chương	244: Độc Đáng Sợ	325
244. Chương	245: Biến Mất?	326
245. Chương	246: Âm Mưu Lại Xuất Hiện	327
246. Chương	247: Người Nói Cái Gì Chính Là Cái Nấy	328
247. Chương	248: Bắt Cóc	329
248. Chương	249: Hạ Tinh Nhai: Tỷ Muội	330
249. Chương	250: Hạ Tinh Nhai: Lợi Dụng	331
250. Chương	251: Hạ Tinh Nhai: Tin Tưởng	333
251. Chương	252: Hạ Tinh Nhai: Hoài Nghi	334
252. Chương	253: Hạ Tinh Nhai: Người Nào Tổn Thương Người Nào	335
253. Chương	254: Hạ Tinh Nhai: Không Có Mềm Lòng Ở Đây	336
254. Chương	255: Hạ Tinh Nhai: Tâm Nhược Chết	337
255. Chương	256: Hạ Tinh Nhai: Minh Phong Mất Không Chết	338
256. Chương	257: Hạ Tinh Nhai: Tìm Lại Kí Ức	339
257. Chương	258: Hạ Tinh Nhai: Thanh Hàn Tóc Trắng	340

258. Chương 259:	Hạ Tình Nhai: Khắc Tinh Tái Thế	341
259. Chương 260:	Hạ Tình Nhai: Chân Tướng	342
260. Chương 261:	Yêu Là Gì	344
261. Chương 262:	Chất Vấn	345
262. Chương 263:	Hối Hận	345
263. Chương 264:	Mất Đi Tất Cả	347
264. Chương 265:	Bắt Đầu Trả Thù	348
265. Chương 266:	30 Đại Bản	349
266. Chương 267:	Dối Trá	350
267. Chương 268:	Gả	351
268. Chương 269:	Thương Nghị	352
269. Chương 270:	Kiên Trì	352
270. Chương 271:	Ai Hối Hận	354
271. Chương 272:	Không Tìm Được	354
272. Chương 273:	Là Lỗi Của Ai	355
273. Chương 274:	Cố Ý	356
274. Chương 275:	Vân Thiển Y Xuất Giá	358
275. Chương 276:	Phu Nhân???	359
276. Chương 277:	Báo Ứng Của Bọn Họ	360
277. Chương 278:	Nam Tử Thần Bí	361
278. Chương 279:	Hoàng Tử Tranh Vị	362
279. Chương 280:	Nhị Hoàng Tử	363
280. Chương 281:	Tân Hoàng Đế Nhan Quốc	365
281. Chương 282:	Mang Binh	366
282. Chương 283:	Hận Ý Khó Giải	367
283. Chương 284:	Mưu Kế Của Thư Tuấn	368
284. Chương 285:	Sư Huynh Sư Đệ	369
285. Chương 286:	Xuất Vân Công Tử	370
286. Chương 287:	Từ Chối Giảng Hòa	371
287. Chương 287:	Từ Chối Giảng Hòa	372
288. Chương 288:	Phiền Toái	373
289. Chương 288:	Phiền Toái	374
290. Chương 289:	Khắc Tinh Là Hấn	375
291. Chương 290:	Yên Lặng Theo Dõi Biến Hóa	376
292. Chương 291:	Thư Dao Thư Tuấn	377
293. Chương 292:	Không Thấy	379
294. Chương 293:	Thanh Thanh	380
295. Chương 294:	Chiến Tranh Vô Tình	381
296. Chương 295:	Công Chúa Xấu Xí	382
297. Chương 296:	Phân Tâm	383
298. Chương 297:	Bị Thương	384
299. Chương 298:	Mây Là Không Sao	385
300. Chương 299:	Thanh Hàn Xuất Chiến	387
301. Chương 300:	Đột Nhiên Tới Biến Cố	388
302. Chương 301:	Bát Hoang Lục Hợp Trận	389
303. Chương 302:	Còn Sống	390
304. Chương 303:	Là Ai	391
305. Chương 304:	Khôi Phục Rất Khó	392
306. Chương 305:	Dứt Khoát Yêu Nàng	393
307. Chương 306:	Sư Huynh Đệ Như Thế	394
308. Chương 307:	Thanh Nguyệt	395
309. Chương 308:	Một Người Một Sói	396
310. Chương 309:	Điều Kiện Trao Đổi	397
311. Chương 310:	Bị Giấu Cột	398

312. Chương 311:	Không Nhớ	399
313. Chương 312:	Kết Tóc	400
314. Chương 313:	Sợ Hải Theo Bản Năng	401
315. Chương 314:	Trở Lại Từ Đầu	402
316. Chương 315:	Về Nhà	404
317. Chương 316:	Phủ Quốc Sư	405
318. Chương 317:	Suy Đoán	406
319. Chương 318:	Tin Tức Mai Nhi Mang Tới	407
320. Chương 319:	Còn Sống	408
321. Chương 320:	Uống Thuốc Độc	409
322. Chương 321:	Cái Này Gọi Là Bắt Đầu Lại Lần Nữa	410
323. Chương 322:	Thành Thân	411
324. Chương 323:	Quả Táo Ghê Tởm	412
325. Chương 324:	Dù Đẹp Hơn Nữa Vẫn Hững Hờ	414
326. Chương 325:	Vào Cung	415
327. Chương 326:	Gặp Mặt	416
328. Chương 327:	Nói Chuyện	417
329. Chương 328:	Đến	418
330. Chương 329:	Xin Chỉ	419
331. Chương 330:	Thanh Âm Phản Đối	420
332. Chương 331:	Không Phải Là Con Gái Người	421
333. Chương 332:	Chứng Minh	422
334. Chương 333:	Chủ Nhân Phách Nguyệt	424
335. Chương 334:	Khôi Phục Thần Trí	425
336. Chương 335:	Giải Thích	426
337. Chương 336:	Tóc Trắng	427
338. Chương 337:	Thuộc Về Nhau	428
339. Chương 338:	Huỳnh Đệ Đặc Biệt	429
340. Chương 339:	Gặp Lại Hoàng Đế	430
341. Chương 340:	Nói Xin Lỗi	431
342. Chương 341:	Thừa Nhận Thân Phận	432
343. Chương 342:	Thành Thân	434
344. Chương 343:	Thay Đổi Lời Đồn	435
345. Chương 344:	Ác Mộng	436
346. Chương 345:	Quá Khứ Trống Rỗng	436
347. Chương 346:	Hoàng Hậu Nhan Quốc	438
348. Chương 347:	Thì Ra Là Nàng	439
349. Chương 348:	Đám Cưới	440
350. Chương 349:	Mạc Sơn Đến	441
351. Chương 350:	Đồ Cưới	442
352. Chương 351:	Đến Biên Quan	443
353. Chương 352:	Thất Vọng	444
354. Chương 353:	Trí Nhớ Hiện Về	445
355. Chương 354:	Bị Bệnh	446
356. Chương 355:	Tìm Hồn Cứu Giúp	448
357. Chương 356:	Đau Buồn Trong Âm Thâm	449
358. Chương 357:	Lại Phát Hiện Vong Tình Thủy	450
359. Chương 358:	Có Tồn Tại Hay Không	451
360. Chương 359:	Cuối Cùng Cũng Nhớ Lại	452
361. Chương 360:	Hoàng Đế Kỳ Quái	453
362. Chương 361:	Hắn Đã Khôi Phục	454
363. Chương 362:	148 Yến Không Hảo Yến	455
364. Chương 363:	149: Đỗ Thiên Lan Lo Lắng	456
365. Chương 364:	150 Ra Lệnh	457

366. Chương 365: 151: Mệnh Giống Nhau	458
367. Chương 366: 152: Hoàng Đế Yêu Động Vật	459
368. Chương 367: 153 Gặp Tai Kiếp	460
369. Chương 368: Bỏ Qua	461
370. Chương 369: Xin Lỗi Nhiều Lần	462
371. Chương 370: Uổng Công Gặp Lại	463
372. Chương 371: 157:ngoài Ý Muốn	464
373. Chương 372: 158: Trách Cứ	465
374. Chương 373: 159:chân Thật Hay Cổ Ý	467
375. Chương 374: 160:chân Tướng Của Bách Hoa Chương	468
376. Chương 375: 161:nam Nhân Xấu Cùng Nữ Nhân Xấu	469
377. Chương 376: 162:nàng Là Của Hắn	470
378. Chương 377: 163:là Nàng	472
379. Chương 378: 164:thật Sự Phong Phi	473
380. Chương 379: 165:ép Buộc Ở Lại	474
381. Chương 380: 166: Thị Uy	476
382. Chương 381: 167: Gặp Chuyện Không May	477
383. Chương 382: 168: Tìm Được	478
384. Chương 383: 169: Không Giữ Được	479
385. Chương 384: 170: Tức Giận	481
386. Chương 385: 171: Cục Cứng Xinh Đẹp	482
387. Chương 386: 172: Buông Tay Sao	483
388. Chương 387: 173: Khuôn Mặt Của Đứa Nhỏ	485
389. Chương 388: 174: Cục Cứng Sinh Ra	486
390. Chương 389: 175: Truyền Thuyết, Trăm Năm Phúc Tinh	487
391. Chương 390: 176: Cầm Tay Cả Đời	488
392. Chương 391: Phiên Ngoại 001: Hắc Đã Trở Lại	490
393. Chương 392: Ngoại Truyện 002: Hắc Thích Thúc Thúc Đây	491
394. Chương 393: Ngoại Truyện 003: Đi Tướng Quân Phủ	492
395. Chương 394: Ngoại Truyện 004: Tự Cho Là Đúng	493
396. Chương 395: Ngoại Truyện 005: Cục Cứng Bị Mắc	495
397. Chương 396: Ngoại Truyện 006: Cục Cứng Bị Bắt Nạt	496
398. Chương 397: Ngoại Truyện 007: Báo Ứng	497
399. Chương 398: Ngoại Truyện 008: Nỗi Lo Của Nàng	498
400. Chương 399: Ngoại Truyện 009: Cung Yến	499
401. Chương 400: Ngoại Truyện 010: Tỷ Tỷ Thành Thẩm Thẩm	500
402. Chương 401: Ngoại Truyện 011: Cục Cứng Cứ Người	502
403. Chương 402: Ngoại Truyện 012: Cảm Ơn Hạnh Phúc [đại Kết Cục]	503

Vân Long Phá Nguyệt

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, HENữ chính: Vân Tâm NhượcNam chính: Tiêu Thanh HànEdit: Kecilm, Hạ

1. Chương 1: Đọc Tâm

Đập vào mắt là vách tường màu trắng , chần cùng giường màu trắng , hết thấy đều là màu trắng , trắng chói mắt , trắng đáng sợ, trắng lạnh như băng , trên ngăn tủ đặt các lọ thủy tinh ,cốc thủy tinh, bình cầu, ống nghiệm...kì quái đủ hình dạng , bên trong đựng các màu này nọ , ngọn đèn chiếu xuống phát ra ánh sáng lam nhạt

Quý dị không nói nên lời

Nơi này không phải bệnh viện , chỉ là một căn phòng thí nghiệm không người biết đến , nơi tiến hành một loạt các thực nghiệm bí mật đặc thù

Trong phòng chỉ có một chiếc giường, có thể thấy được có một cô gái đang nằm trên đó, khuôn mặt trắng bệnh , trắng không một tia huyết sắc , gương mặt còn rất trẻ, không vượt quá 20 tuổi , ngũ quan thanh tú , ánh mắt nhắm chặt nhìn không ra lớn nhỏ , nhưng là lông mi rất dài , chiếu vào làn da tái nhợt giống như màu đen mặc thủy họa lên , dài mà lại dày rậm , chính là mây gầy gao nhả lại , hơi hơi mân khóe miệng , có lẽ đó là sắc thái duy nhất của khuôn mặt nàng , tuy rằng da nàng màu hồng thực nhạt , nhưng lại giúp nàng gia tăng một chút nhân khí

Chỉ chốc lát , truyền đến rải rác tiếng bước chân , vài cái người toàn thân áo trắng đi vào , những người này toàn thân đều bịt thật kín, chỉ chừa ra đôi mắt , lạnh như băng vô tình , bộ dạng giống hệt thầy thuốc ở bệnh viện , trong đó một người lôi cánh tay cô gái từ trong chăn ra , động tác thập phần thô lỗ , không có nửa phần ôn nhu , làn da trơn bóng trắng nõn lộ ra trong không khí .nhân nhụy như ngọc , cánh tay của nàng thập phần tinh tế , nhưng là lại trần đầy dấu kim châm nhìn thấy ghê người , xác thực có thể dùng từ nhìn thấy ghê người để hình dung , xanh tím đỏ che kín toàn bộ cánh tay , có thể xem ra đã nhiều ngày

Lúc này cô gái mở hai mắt , thần nhiên nhìn thoáng qua người trước mặt , không có trách cứ , không có hận , không có đau , thậm chí không có cảm xúc gì , chỉ có hiện lên trong mắt một tia trào phúng Sau đó coi như không thấy gì

Một cây ống tim thô to cứ như vậy cắm vào mạch máu cô gái , nàng chỉ nhíu chặt mày một chút , ngón tay nắm chặt chần trên giường , chỉ chốc lát liền rút ra một lượng máu ảm ảm màu hồng đậm , hoàn thành công việc , nhóm người này đi vô tình tựa như khi đến, chỉ chờ đến khi tiếng bước chân đi xa , cô gái trên giường mới chậm rãi mở to mắt ra nhìn trần nhà , khóe miệng hiện lên một chút nụ cười ảm ảm không tiếng động , chỉ có chính nàng có thể nghe được ... Thế giới màu trắng này , khi nào mới kết thúc a!

Lúc này , nàng không có lệ , cũng không cười , không có khoái hoạt , cũng không có thống khổ , sớm đã thành thói quen , bởi vì nàng chính là một cái vật thí nghiệm , không nhớ ở trong này đã mấy năm , không nhớ bị trở thành chuột trắng nhỏ làm bao nhiêu thí nghiệm ,bị lấy máu liên tục , quả thực không bình thường , lâu lắm , lâu lắm rồi nàng đã không còn cảm xúc gì , chỉ là hy vọng sớm một chút chết đi , chấm dứt cuộc sống tra tấn mình , nhưng là...

“Tiểu Nhược , Tiểu Nhược” Thân thể bị ôm lấy , bên tai cũng truyền đến thanh âm thực lo lắng , Tiểu Nhược , tên của nàng , ở trong này kêu nàng như vậy chỉ có hắn , một cái chuột trắng nhỏ khác , đối đãi với nàng như trân bảo Lôi ca ca

“Lôi ca ca!” cả người nàng vô lực tựa vào trên người hắn , mặt tái nhợt kêu tên hắn , thanh âm cực nhỏ, cực ảm ảm , lại ảm ảm dị thường , ở địa phương lạnh như băng này chỉ có hắn là ảm ảm của nàng , mà nàng là của hắn ôn nhu

Nam nhân kêu Lôi thân hình so với nam tử bình thường cao lớn hơn rất nhiều , trên người cơ thể cực kì cân xứng , cũng cực mẽ , tóc ngắn gọn gàng , ngũ quan tuấn mỹ , so với ngôi sao điện ảnh thật không kém chút nào , cổ làn da màu đồng , ánh mắt dài nhỏ , tuy rằng không lớn nhưng lại thập phần có thần , trong mắt

trần đầy tinh quang , nhếch khóe miệng mỏng manh , quật cường nói không nên lời . Hắn xốc chân lên , nhẹ nhàng nâng dậy cô gái nằm ở trên giường , nàng cực gầy , trải qua thời gian dài tra tấn chỉ còn xương bọc da , ngực một trận đau đớn , Tiểu Nhược của hắn , như thế nào có thể chịu nhiều đau khổ như vậy , như thế nào có thể...

Hắn đem nàng công trên lưng , một đôi tay bắt lấy tay hắn , ngón tay thon dài , mu bàn tay đầy vết xanh tím mạch máu rõ ràng có thể thấy được

“Lôi ca ca , không cần lo cho ta được không?” Cầm tay hắn , dùng sức nắm , nhưng là hắn lại chỉ cảm thấy như khe vuốt bình thường , bởi vì , nàng thật sự không có khí lực , nói chuyện đều tựa hồ như hao hết sinh mệnh của nàng

“Ta không nghĩ liên lụy người!” Ngắn ngủn một câu , đều tựa hồ dùng hết khí lực toàn thân nàng , bọn họ cấp nàng chích , cấp nàng uống thuốc , chính là làm cho nàng không có khí lực phản kháng , làm cho nàng chỉ có thể nằm không đứng dậy được , căn bản không thể làm sự tình gì , thậm chí không thể tự sát . Nhưng là Lôi ca ca của nàng bất đồng , bọn họ chủ yếu là làm cho hắn khỏe mạnh hơn người bình thường thập bội phần , cao hơn người bình thường, Mà nàng , bọn họ cần là tinh thần của nàng , là thuật đọc tâm của nàng , đúng vậy, thuật đọc tâm , chỉ cần đụng đến thân thể người khác , nàng có thể biết người khác suy nghĩ cái gì? Bị ai đến cỡ nào , chính là vì vậy mà nàng đã bị họ chộp tới , nhận hết các loại tra tấn , nhận hết các loại cực khổ của chuột trắng nhỏ

Cho nên ngay lúc vừa nhẹ nhàng nắm chặt tay Lôi ca ca , nàng đã biết Lôi ca ca muốn dẫn nàng đi , nguyên nhân bọn họ đã sắp chờ không được , sẽ đối với nàng tiến hành giải phẫu

A! thật buồn cười , trong mắt nàng tràn ngập khinh thường , mở ra đầu óc của nàng có thể cởi bỏ đọc tâm bí mật của nàng sao? Thật sự là nằm mơ, nếu không tìm thấy , bước tiếp theo có phải hay không sẽ đào ra trái tim của nàng ? Bất quá muốn làm cũng phải chờ xem nàng có thể sống qua hay không , đột nhiên có điểm chờ mong , có phải hay không đã sắp xong . Sinh mệnh của nàng , 18 năm sinh mệnh a!

Nhưng là , nhìn nam tử trước mắt , nội tâm dâng lên một chút đau lòng , nếu nàng đã chết , Lôi ca ca của nàng phải làm sao bây giờ

Nếu nàng đã chết, hắn có hay không cô đơn ? có hay không khổ sở?

2. Chương 2: Trốn

“Không!” Lôi kiên quyết phản đối , không khỏi phân trần nếu dắt nàng đi ra ngoài hắn tuyệt đối sẽ không làm cho nàng tử, cho dù phải hi sinh sinh mệnh hắn

Cô gái đáng thương này lúc vừa bị đưa tới , lần đầu tiên nhìn thấy nàng , tâm hắn không thể bình tĩnh, hắn nhìn đến nàng bị lấy máu, bị châm thứ, bị điện giật,nhận hết thống khổ , hắn thật cảm thấy cô gái thật đáng thương , tiếp theo lại bắt đầu đồng tình , đến sau lại thương tiếc, cho tới bây giờ là yêu

Hắn yêu nàng a , hắn yêu từ trong tim , yêu đến linh hồn . Hắn thống hận chính mình không có cách nào cứu nàng , mỗi một lần bọn họ đối với nàng làm hết thảy , đều đã làm cho hắn tự trách , làm cho hắn đau lòng khó nhịn , hắn không có cách nào a , bởi vì mỗi lần hắn phản kháng , chịu tra tấn đều là Tiểu Nhược của hắn , đám người kia biết nàng là điểm yếu của hắn , cho nên hắn không dám , cũng không thể , không thể lấy sinh mệnh Tiểu Nhược vứt bỏ, không thể lấy thân thể của hắn vứt bỏ. Nhưng là cô gái kiên cường này ở trước mặt hắn còn chưa bao giờ khóc qua , cũng chưa bao giờ oán qua , chính là lẳng lặng ghé vào trong lòng hắn nói cho hắn bên ngoài gió , bên ngoài mưa ,bên ngoài dương quang

“Lôi ca ca , bên ngoài gió thực ấm”

“Lôi ca ca , bên ngoài dương quang thực sáng lạn , nhất định rất đẹp”

“Lôi ca ca , Tiểu Nhược không đau , thật sự không đau”

Nàng luôn nói không đau , nhưng là càng ngày càng tái nhợt , càng ngày càng suy yếu , nàng kiên cường như vậy làm cho người ta lòng chua xót , lòng chua xót làm cho người ta đau lòng

“Buông ta....” cô gái trên lưng giãy dụa muốn xuống dưới , nhưng lại không có khí lực chỉ là nhẹ nhàng đánh hấn , thanh âm nghẹn ngào , nàng không đành lòng , không đành lòng làm cho Lôi ca ca của nàng toi mạng a.

Tuy rằng còn sống thực vất vả , nhưng là sinh mệnh chỉ có một lần , duy nhất một lần , đã chết thì cái gì cũng nhìn không tới , nàng biết hấn luôn luôn muốn chạy trốn đi ra ngoài , cũng biết hấn đã có biện pháp chạy đi , lấy hấn kiên cường dẻo dai thân thể chạy ra khỏi địa ngục này không phải không thể , nhưng là hiện tại mang theo một người không thể hành động là nàng , liền hoàn toàn không có cơ hội

“Lôi ca ca , chính ngươi trốn đi , không cần lo cho ta!” Tựa vào trên lưng hấn , ngữ khí ảm áp nhẹ nhàng phát qua bên tai, tâm hấn ảm áp , vươn tay vỗ nhẹ nhẹ nàng một chút

“Cùng nhau...” tuy rằng chỉ có hai chữ , lại làm cho nàng khóc không thành tiếng , Hấn là dùng sinh mệnh để yêu nàng , nàng biết a , vẫn biết , nhưng cũng không dám đáp lại , nàng có tư cách gì , nàng là gánh nặng của hấn , là trời buộc của hấn

Lôi ca ca của nàng là một nam nhân hảo cỡ nào , không nên ở trong này a , hấn hấn là sinh hoạt dưới ánh mặt trời , hấn hội cười sang sảng , sẽ có một người thương hấn ở cạnh bên, sẽ có càng nhiều người làm cho thể xác và tinh thần bị thương của hấn trở nên ảm áp . Lôi ca ca của nàng , hiện tại lại vì nàng mà liều mạng , làm cho nàng như thế nào có thể không đau lòng , làm sao có thể không đau lòng?

Vừa bước ra khỏi cửa phòng , cảnh báo liền vang lên , giống như bùa chú đòi mạng vang lên , chói tai lại lo lắng , tuy rằng trên lưng có sức nặng của một người khác , nhưng là hấn lại hành động tự nhiên , nhanh chóng tránh đi người đuổi bắt

Con đường này hấn đã muốn rất quen thuộc , vốn phải chờ tới bọn họ một tháng thay ca một lần mới trốn , bắt quả hiện tại không có cách nào , Tiểu Nhược căn bản đợi không được ngày đó , hấn muốn chạy trốn ra ngoài, cùng với nàng hưởng thụ ánh nắng bên ngoài , cảm giác gió thổi qua cơ thể , như vậy tin tưởng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng sẽ có cảm giác ảm áp . Chỉ nghĩ đến điều đó , trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên ần ần mỉm cười , khóe miệng khinh xảo , ảm áp làm cho người ta không dám nhìn thẳng , tựa hồ ngay cả địa phương lạnh như băng ngày cũng bị ánh mắt nam tử ảm áp hòa tan

Nằm ở trên lưng hấn Tiểu Nhược cảm nhận được , khóe mắt chảy ra một giọt lệ , trong lòng tràn đầy chua xót . này nam tử vì chính mình liều mạng , lòng của nàng đau đến không thể dùng ngôn từ để hình dung

“Ở bên kia!” Không biết là tiếng la của ai , càng nhiều người hướng bên này đuổi theo , cước bộ thất thần không đồng nhất , có thể thấy được có không ít người ,hấn trên trán tràn đầy mồ hôi , hấn bước nhanh như gió tốc độ ở trong gió nhanh chóng tản ra

“Đứng lại! tiếp tục chạy liền nổ súng!” Còn chưa nói hoàn , chợt nghe đến bang bang âm thanh vang lên

Trào phúng cười , a! Không phải đã nổ súng rồi sao , còn nói cái gì đứng lại?

Thật sự là một đám ma quỷ , vì thế tốc độ càng thêm nhanh , cô gái ở trên lưng gắt gao nắm ở cổ hấn , nàng không thể làm cho hấn phân tâm , trong không khí truyền đến thanh âm tê tê , thân hình hấn rất nhanh , chạy tốc độ cực nhanh , giống như gió hiện lên , đây là hấn khác hấn với thể năng người thường , hơn nữa tại cái phòng thí nghiệm bị bọn họ dùng đủ loại dụng cụ tinh vi cải tạo qua thân thể , cường kiện hữu lực , không người bình thường nào có thể sánh bằng

Chỉ nhìn thấy một cái thân hình nhanh như điện , ở phòng thí nghiệm rất nhanh di chuyển tới hướng cửa bỏ chạy , hấn nghiên cứu thật lâu biết được con đường này là thông hướng cửa , chỉ cần vượt qua cửa phía trước là có thể đi ra ngoài , chỉ thiếu chút nữa , là bọn họ có thể đi ra ngoài

3. Chương 3: Đồng Quy Vu Tận

Phịch 1 tiếng , trên mũi truyền đến một trận đau đớn đánh úp lại , nếu là bình thường cho dù bị thương , hấn vẫn có thể kiên trì , có thể không sợ , nhưng viên đạn này là vì hấn mà đặc biệt thiết kế . Nguyên lai bọn họ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng , hấn vô lực té trên mặt đất ,thân thể thẳng tắp nằm úp sấp xuống , mu bàn tay sau ôm chặt lấy người trên lưng , tránh cho nàng rơi trên mặt đất

“Lôi ca ca...” Tiểu Nhược ghé vào trên người hắn , bàn tay nhỏ bé trắng bệch mơn trớn trán hắn , thay hắn lau giọt mồ hôi trên đầu . Xuyên thấu chạm đến thân thể hắn , nàng rõ ràng cảm thụ được hắn đau , nhưng hắn không hừ ra một tiếng nào, nàng nhìn không được nước mắt khóc thành tiếng , cứ như vậy khóc chặt vật , Lôi đang chịu đựng đau

Hắn đem Tiểu Nhược nhẹ nhàng đặt xuống , mà lúc này hắn trong mắt tơ máu , sợi tóc hỗn độn , ánh mắt thống khổ bất đắc dĩ , nhẹ nhàng mơn trớn mặt mày tái nhợt của nàng , như đối với trân bảo lau đi khóe mắt không ngừng chảy ra nước mắt của nàng . Nước mắt của nàng , so với hắn bị thương , càng làm cho hắn đau hơn a ! Hắn liền như vậy một lần nữa lưu luyến vuốt ve , giống như dùng hết tình cảm suốt đời , như vậy đau kịch liệt , như vậy không buông

Không ai biết , hắn là như vậy không buông a!

Nâng mặt của nàng lên , nhẹ nhàng trên trán của nàng in lại một cái hôn , thật lâu không chịu buông ra , gương mặt cương nghị thống khổ run rẩy , vụn vụn

Cảm nhận được hắn tâm ý , Tiểu Nhược đột nhiên gắt gao ôm thân thể hắn , thanh âm cực kì bi thống , giống như tiểu thú bị thương

“Van cầu ngươi , không cần làm như vậy...” gắt gao ôm hắn , thân thể kiều nhỏ vô lực run run , muốn ngăn cản hành động của hắn , hắn...là muốn...là muốn bọn họ cùng đồng quy vu tận (cùng chết)

“Lôi ca ca , không cần , đừng làm cho ta hận ngươi!”

“Ta sẽ không tha thứ ngươi! Chúng ta cùng nhau rời đi nơi này đi!”

Cô gái chôn ở trước ngực hắn , chảy ra nước mắt rất nhanh liền ướt đầm quần áo trước ngực , cảm giác ấm áp , gắt gao trườn nhanh ngực hắn , hắn làm sao bỏ được

Hắn sao có thể bỏ rơi được nàng , nhưng là...

“Chúng ta... cùng nhau... cùng chết ...được không?” thanh âm đứt quãng của cô gái trước ngực truyền đến , thống khổ nỉ non , nói ra quyết tâm đồng sinh cộng tử .

Mỗi một thanh mỗi một ngữ, làm cho tâm hắn khoét một cái lỗ thật lớn Tiểu Nhược của hắn ...Tiểu Nhược đáng thương của hắn...

Giống như dùng hết khí lực toàn thân , đem thân thể trước ngực đẩy ra , chân chảy máu càng ngày càng nhiều , mặt đất tràn đầy vết máu , hắn cảm giác từng đợt đau đớn sắp bao phủ chính mình , nhưng trên mặt vẫn là bất động thanh sắc . Tựa hồ bị thương không phải hắn đổ máu cũng không phải hắn , nhưng là hắn như thế nào lại quên mất , cô gái trước mắt , sở dĩ bị nhốt tại nơi này , chính là bởi vì thuật độc tâm của nàng . Suy nghĩ của hắn , nàng sao lại không biết? Hắn càng làm như không sao cả , nàng càng đau lòng , càng đau cho hắn hơn . Thể xác và tinh thần đều chịu tra tấn

“Tiểu Nhược , Tiểu Nhược.....” Hắn kêu tên của nàng , một lần lại một lần , ánh mắt vô ba , lại hàm chứa thật lớn thống khổ , lưu luyến vô hạn , hắn nhiều lần nghĩ chính mình có thể bởi nàng đi hưởng thụ cảm giác gió cảm giác mưa , cấp nàng ấm áp , dùng hết thời gian cả đời che chở nàng , yêu thương nàng , nhưng là hiện tại cũng không có khả năng thực hiện.

Tiểu Nhược , hảo hảo sống sót đi ! Lôi ca ca muốn hủy diệt địa phương dơ bẩn này , hắn dưới đáy lòng nói , Lôi ca ca giúp ngươi báo thù được không?

Hắn không động nàng, như vậy nàng cũng sẽ không biết tâm hắn ,không động nàng , thuật độc tâm vốn không thể dùng , không động nàng , nàng sẽ không đau , trong lòng đau đớn co rút kịch liệt , giống như một cây dây nhỏ gắt gao thắt chặt tâm chính mình , đau quá , như thể thống khổ . Vì hắn yêu Tiểu Nhược bằng cả sinh mệnh , bọn họ về sau không bao giờ có thể gặp lại , hắn nắm chặt ngực , đau lòng cực độ

4. Chương 4: Tuyệt Vọng

Hắn hai tay chống đỡ , cắn răng chịu đựng cơn đau trên đùi , gian nan đứng lên . Trên đùi vết máu nhìn thấy ghê người , hắn từ từ nhắm hai mắt xoay người , không dám liếc mắt nhìn nàng một cái . Phía sau

truyền đến càng nhiều tiếng bước chân , hần cước bộ nhẹ nhàng đi đến phía trước , nam nhân gương mặt tuấn mỹ cương nghị , mồ hôi theo trên mặt chảy xuống đến xương quai xanh , sau đó là đến trước ngực , trước ngực quần áo đã muốn ướt đầm . Có mồ hôi của hần cùng với nước mắt của nàng , trên người phát ra một cỗ lực lượng làm cho cơ thể run lên , tựa hồ muốn nổ mạnh

“Lôi ca ca...” một âm thanh khàn khàn từ phía sau vang lên , cô gái trên mặt đất tái nhợt vô lực , vươn tay muốn giữ chặt nam tử đưa lưng về nàng , lại thủy chung đứng không được , nàng hận chính nàng như vậy vô lực , ngay cả tay hần đều đứng không được

“Lôi ca ca, không cần , van cầu người không cần...”

“Lôi ca ca chúng ta cùng chết , cùng nhau được không?”

“Không cần bỏ lại ta , không cần một người tử...?”

“Lôi ca ca ...cầu người...”

Nam tử thân hình cứng đờ , tựa hồ toàn thân đều đông lạnh , nhưng là chỉ một thoáng , liền dứt khoát đi về phía trước , dưới đất lưu lại vết máu uốn lượn từ trên đùi hần chảy xuống , giống như lưu tẫn sinh mệnh hần

Tiểu Nhược hảo hảo sống , hảo hảo sống cả phần của Lôi ca ca được không? Hần khóe mắt rưng rưng , tay nắm chặt , hần thương tâm muốn chết, tâm như bị đao cắt đau đớn , đau tới cơ hồ chết lặng , lan tràn đến lục phủ ngũ tạng , đau cực hạn , đau đến trong lòng không còn một chút độ ấm , lạnh như băng

Tiểu Nhược , nàng cũng biết , ta là yêu nàng đến cỡ nào , cỡ nào vì nàng mà đau lòng , nhưng là không thể nào nói ra , bằng không ta chết ,nàng sẽ thống khổ , sẽ bị thương tâm ,Tiểu Nhược quên ta đi , hảo hảo sống tốt

Tiểu Nhược , Tiểu Nhược của ta , vĩnh biệt...

Còn có, ta yêu nàng...

Nam tử chạy về phía trước , đau lòng làm cho hần cơ hồ hít thở không thông . Hần tốc độ cực nhanh , trong không khí ẩn ẩn hơi nước , không biết là mồ hôi hay là nước mắt , lại đều là chua xót , quần áo trên cơ thể hần như muốn thoát ra , toàn thân mạch máu giống như bạo liệt nổ mạnh , xanh tím mạch máu xông ra toàn thân , như một cái huyết nhân hướng đám người kia chạy tới

“Không tốt , trên người hần có thuốc nổ!” Trong đám người kia truyền đến tiếng la hét sợ hãi chói tai , có nam có nữ , chạy loạn khắp nơi . Chỉ là có thể thoát được sao , bọn họ cũng đều biết phòng thí nghiệm này cái gì cũng khác hần bên ngoài , đều thập phần cường đại , ngay cả thuốc nổ so với bình thường cường hơn vài lần , lần này ai cũng không thể may mắn thoát khỏi , nhưng là bản năng cầu sinh , làm cho những người từng tra tấn mạng sống nhóm hần , trừ bỏ trốn vẫn là trốn

“Lôi ca ca!” Thê lệ tiếng kêu từ phía sau lưng vang lên “Không cần a....”

“Không.....” Trong không khí truyền đến tiếng kêu tê tâm liệt phế của cô gái , giống như linh hồn đều đang rên rỉ , đều đang than khóc , toàn bộ đều đang run rẩy , tuyệt vọng đến cực điểm

Phịch một tiếng , thật lớn tiếng nổ mạnh nhấp nháy , phòng thí nghiệm nổ mạnh , những người chạy trốn không một ai may mắn thoát khỏi tiếng nổ này , như một địa ngục , một mảnh đồ đậm , đây là địa ngục nhân gian , máu chảy thành sông.

Trong lòng đau xót tới không thể nói ra , có cái gì so với tận mắt nhìn thân thể hần nổ mạnh trước mắt làm cho nàng tê tâm liệt phế . Tan nát cõi lòng , từng mảnh từng mảnh rơi xuống , lại thêm mấy lực nổ nữa , nàng sống không nổi nữa , thật sự , nàng không thể sống sót , đau đớn không ngừng quần quít lấy nàng , thân thể của nàng nhịn không được run run , thống khổ tới cực điểm

Nàng gắt gao cắn chặt môi tái nhợt

Không thể kêu tên hần , tay gắt gao nắm chặt lại , móng tay sớm đã cắm chặt vào lòng bàn tay làm cho chảy máu nàng cũng không biết , thân thể đau đớn không bằng nội tâm đau đớn

Hết thấy đều như hần đoán trước , mọi nơi đều sụp đổ , chỉ trừ bỏ nơi nàng đang nằm , kia một mảnh địa ngục nhân gian trước mắt nàng , khắc trong lòng nàng

Nàng cả người lạnh như băng , không khí lực , không biết phương hướng , chỉ có thể đi đi về phía trước , từng bước từng bước , ngón tay bởi vì dùng sức đã muốn huyết nhục ma hồ , môi cũng là một màu đỏ , nàng cắn nát môi , trào phá thịt , mà trên người quần áo dính thượng máu hần , như một đóa hoa yêu diễm , huyết lệ tràn ra , xinh đẹp tuyệt vọng , hai mắt của nàng trống rỗng , trống rỗng đến không có linh hồn , bốn phía nơi nơi không ngừng truyền đến tiếng nổ mạnh , có khi gần có khi xa , mà hết thấy đối với nàng đều dữ dội tàn khốc

Nàng đi về phía trước , nhẹ nhàng kêu tên nam tử , thanh âm cực đậm , tựa hồ không có cảm xúc , lại làm cho người ta đau đớn hít thở không thông , chính là như vậy đi đi , vẫn đi về phía trước.....

“Lôi ca ca , Tiểu Nhược cùng người đi , chúng ta cùng nhau rời đi nơi này...”

“Lôi ca ca , chờ ta...”

“Lôi ca ca, ta còn chưa có kịp nói cho người biết ta yêu người”

“Lôi ca ca...”

Trước mắt càng ngày càng tối , không biết là loại dược phẩm hóa học nào sinh ra phản ứng , lại là một tiếng nổ mạnh vang lên , phòng thí nghiệm thành một mảnh hoang tàn ,địa ngục nhân gian nơi tra tấn hơn mười người đã thành một mảnh phế tích

5. Chương 5: Thiên Trạch Hoàng Triều

Thiên trạch năm 183 , phủ Quốc sư , Lưu đình lâu

Ánh trăng phát một mảnh ngân quang , thanh âm gió nhẹ nhàng thổi qua thanh trúc , lá trúc không ngừng va chạm , phát ra âm thanh hi hi ào ào , thật là dễ nghe , như cô gái cúi đầu khẽ ngậm , mấy phần khinh niêm , mấy phần nhu tình . Phủ Quốc sư có một mảnh khu rừng trúc nổi tiếng cả nước , nghe nói Quốc sư yêu trúc , muốn có được một mảnh mi luân mi hoá thanh trúc , chỉ ở đây mới có , không nơi nào có được

Có lẽ này phiến thanh trúc cũng không phải bởi vì nó mà mới có được danh khí này , mà là nhờ chủ nhân của nó , cũng chính là chủ nhân phủ Quốc sư ,là nhất mẫu đồng bào (cùng một mẹ) với đương kim Thánh thượng Hoàng đế , cửu hoàng tử Tiêu Thanh Hàn

Thiên trạch hoàng triều quốc họ Tiêu , đất rộng của nhiều , bởi vì Tiên hoàng cùng đương kim Thánh Thượng đều yêu dân , cho nên dân chúng an cư lạc nghiệp , tuy rằng nam có Đông thánh , bắc có Nhan quốc . Nhưng Thiên trạch là thực lực cường nhất , lãnh thổ rộng lớn nhất trong Tam quốc

Càng bởi vì Thiên trạch vẫn có quốc sư Thanh Hàn , mặc dù mới 20 tuổi , nhưng lại kinh tài tuyệt diễm , biết thiên văn , thượng thông ba ngàn , hạ biết năm trăm , tài hoa trác tuyệt , là thiên hạ đệ nhất tài tử . Còn có Huyền vũ đại tướng quân Lê Hân , nghe nói hần dụng binh như thần , binh pháp lỗi lạc , đi bầy binh bố trận như chiến thần thiên hạ , một người cũng đủ giữ quan ải ,danh xưng vạn phu đương địch

Có một văn một võ này, đương kim Thánh thượng lại vì dân trị quốc , thực lực đương nhiên cao hơn hai nước kia , hơn nữa Đông thánh Ngũ công chúa năm trước hòa thân , được Thánh thượng phong làm quý phi , hai nước đã kết làm liên bang , Tuy rằng Nhan quốc có chút ý đồ , cũng không dám làm gì

Mặc dù nằm giữa hai nước nhưng Thiên trạch lại thái bình vô sự . Dân chúng cũng có thể hưởng hết an cư lạc nghiệp

Đại tướng quân Lê Hân tất nhiên không cần phải nói , mười ba tuổi liền theo phụ thân luyện qua binh quyền , tuổi tuy nhỏ , nhưng đã có phong độ một đại tướng quân , tác phong ngay thẳng không ngoa , quân kỷ nghiêm minh . Về phần cùng hần nổi danh Cửu hoàng tử , nổi tiếng thiên hạ không chỉ năng lực cùng tài hoa của hần . Còn có thân thể truyền kỳ của hần

Nghe nói 20 năm trước ,ngự hoa viên trong Hoàng cung , bách hoa tề khai , trăm điệu tới chơi , một cảnh xuân tươi đẹp , Tiên hoàng cùng chúng phi tử đang ngắm hoa du ngoạn . Đột nhiên trời sinh dị tượng

,nghe thấy một mùi liên hương kỳ dị , trong ngự hoa viên Ngàn âm hồ đột nhiên trăm hoa đua nở , hương khí từ hoàng cung một đường bay thẳng tới dân gian , Trong hồ thạch bích sương khói lượn lờ , mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn hình ảnh như tiên cảnh này , chỉ chốc lát, thấy thạch bích sương khói tán đi , một chuỗi tự thể (chữ) hiện ra , lại kinh người

Thiên Trạch trăm năm , ngàn liên nở rộ , Cửu tử quốc sư , Vân Long tướng tùy , Quốc sư chi thể , phách nguyệt đứng đầu , vân dạng trắng thủ , thiên hạ thái bình , vân nguyệt chia lìa , ma tinh hàng thế

Tự trên thạch bích trong chớp mắt liền biến mất vô tung vô ảnh , mà trong ngàn âm hồ hoa sen cũng trong lúc nhất thời toàn bộ héo tàn , nếu không phải ở chớp mũi còn có mùi liên hương như ẩn như hiện , thật đúng là giống như một giấc mộng , giống mộng lại không phải mộng , giống như thực lại như giả

Mà trên thạch bích chữ viết sau khi biến mất , lại khiến cho mọi người kinh hô lớn hơn nữa , trên thạch bích lưu lại một vòng tay khéo léo tinh xảo cực kì , căn bản không phải vật thể gian . Hai con rồng vờn quanh , 2 đầu giao nhau , ở giữa có một viên bảo thạch , ẩn ẩn có màu vàng vàng sáng lưu chuyển , giống như Long đang ở trong mây mù chuyển động , khí phách ẩn hiện trong đó làm cho người ta không dám nhìn thẳng

“Vân Long!” Mọi người trong đầu xuất hiện hai chữ này , Hoàng đế kinh hỉ(kinh ngạc+vui mừng) vạn phần , đây là trên trời ban thưởng Thiên trạch điềm lành , Hoàng thượng lúc ấy có 2 nam 6 nữ , lúc này chỉ có hoàng hậu mang thai trong người , ẩn theo hàng thứ người này sau khi sinh là đệ 9 , cũng chính là trên thạch bích lời tiên đoán quốc sư

Đứa nhỏ này quan hệ đến toàn bộ thiên hạ , cho nên trong Hoàng cung mọi người cẩn thận cực kì , sợ không cẩn thận làm bị thương mẫu thân quốc sư tương lai ,là Thiên trạch Hoàng hậu nương nương . Sợ xúc phạm tới đứa nhỏ được định ra vận mệnh tiểu hoàng tử này

9 tháng sau Hoàng hậu quả thực sinh ra một cái khỏe mạnh hoàng tử . Trong cung người ta nói , kẻ này khi sinh ra ,[mùi] liên hương nồng đậm , tường vân đầy trời . Hoàng đế mừng rỡ, đối với kẻ này cực kì sủng ái , ban thưởng danh Thanh Hàn , cũng phong làm Quốc sư

Đến bây giờ, danh chấn thiên hạ

Bên ngoài rừng trúc xanh xanh , Lưu đình lâu đèn đuốc cực kì nhu hòa , cái bàn làm bằng thanh trúc , thập phần lịch sự tao nhã , trúc cùng trúc thập phần xảo diệu , giống như thiên nhiên hình thành , màn che màu xanh như mây buông xuống , nhẹ nhàng theo gió đong đưa . Trong phòng truyền đến hương khí nhẹ nhàng , giống như mặc hương , lại giống như trúc hương , ngửi vào mũi , hít vào , tái thở ra , giống như đem trong cơ thể chuyết khí hô tẫn , cực thoải mái . Trên đỉnh giường có một viên Dạ minh châu lớn , trên bàn cũng có một cái , đồng dạng lớn nhỏ , đồng dạng ánh sáng , ôn nhuận chiếu sáng lên toàn bộ phòng , ánh sáng không đậm, cũng không ám

Một tuyết y (y phục trắng) công tử đứng trước cửa sổ ,thân thể cân xứng thon dài , tóc dài đen như mực thả ở bên hông , chỉ cần cử động một cái liền xuất hiện phong thái cao nhã , tuyết y nhẹ bay , lưng dựa vào cửa sổ . Trong tay cầm một chén bạch ngọc , ngón tay nam tử thon dài , khớp xương rõ ràng , so với ngọc càng trơn mịn hơn , cùng chén ngọc một chỗ , xinh đẹp không nói nên lời , cực mỹ , người như ngọc , ngọc giống như người

Ánh trăng chiếu vào gương mặt tinh xảo của hắn , mi mực như họa , mắt như trời sao , trong mắt giống như thu thủy tạo thành , mũi cao thẳng ,môi phần nộn anh bào,làm cho người sợ hãi than là nam tử mi tâm (giữa 2 mi) lại có một chấm nhỏ chu sa* đỏ bừng như máu , dung mạo tuyệt mỹ như thế , giống như thần tiên, thật sự là có thể cho nam nhân ghen tị tới cuồng , làm cho nữ nhân điên cuồng chí tử

Nam tử bưng lên chén ngọc đặt bên miệng nhẹ uống một ngụm , hương trà nhẹ nhàng đi vào lòng người , khẽ cúi đầu , lông mi hơi hơi rung động , tạo nên một bức tranh cực mỹ , như Nguyệt thần hạ phàm , không dính một chút tục khí phàm nhân , hắn buông chén ngọc trong tay , sau đó giơng mắt lên trời nhìn về hướng ánh trăng , lúc này là ngày mười lăm của tháng , trăng đã thực tròn

Nâng lên bàn tay bạch ngọc nhẹ nhàng bấm đốt ngón tay , sau đó khoe miệng lộ ra một chút cười cực đậm , giống như chờ mong , giống như đùa cợt

“Rốt cục đến đây...” Một tiếng nhẹ nhàng thở dài theo miệng nam tử truyền ra . Vô bi vô hỉ (không buồn không vui) giống như ánh trăng trên trời , không có một tia tình cảm

Thanh trúc khẽ lay , ánh trăng vẫn như cũ

6. Chương 6: Nha Hoàn Số Khổ?

“Lôi ca ca...”

Cô gái thân thể gầy yếu đuổi theo bóng dáng cao lớn phía trước , sợi tóc bay loạn , chân không mang hài , lòng bàn chân bị đá vụn trát phá . Mỗi bước chạy dưới chân lưu lại vết máu , lưu lại một cái dấu chân màu đỏ , bốn phía nơi nơi là khói lửa , một mảnh phế tích hoang tàn . Nơi này không có gió , không có ánh mặt trời , cũng không có....sinh mệnh

Cô gái vươn tay muốn bắt trụ cái gì đó , nhưng là ngón tay vừa đụng tới vạt áo nam tử , nam tử lại cách xa hơn , thủy chung là chạm không tới . Cô gái nóng nảy , phịch một tiếng , bị vấp vào một khúc cây trên mặt đất , cơ thể truyền đến một trận đau đớn . Mà thân ảnh phía trước lại hoàn toàn không hề có ý định dừng lại , càng ngày càng xa....

“Không cần!” Nàng muốn đứng lên , thân thể vừa mới cử động lại lập tức ngã xuống “Lôi ca ca.....” Cô gái khóc nức nở gọi theo bóng lưng người phía trước , trong không khí truyền đến tiếng vang của nàng”Lôi ca ca...Lôi ca ca.....” Một âm thanh bao hàm bi thương trầm trọng cùng với tưởng niệm tốt cùng,. nhưng mà thân ảnh nam tử càng lúc càng mờ nhạt , rốt cuộc nhìn không thấy . Thế giới này trống trơn , chỉ còn lại một mình nàng....

“Tiểu thư Tiểu thư....” một lục y (áo xanh) nữ tử trước giường khẽ vỗ nhẹ mặt cô gái , cô gái sắc mặt tái nhợt , trên mặt tràn đầy nước mắt , trên trán từng giọt mồ hôi không ngừng rơi xuống bên gối . Mi như trắng rằm gắt gao nhều lại , tay lại ở trong không khí quơ loạn . Giống như phải nắm bắt được cái gì đó . Miệng vẫn gọi Lôi ca ca , cực kì thống khổ . Trước ngực không ngừng phập phồng , tiếng khóc càng ngày càng dồn dập , giống như muốn thổ không nổi

Lục y nữ tử nắm chặt tay quơ loạn của nàng , một tay kia vỗ nhẹ thân thể nàng , tinh tế an ủi “Đừng sợ tiểu thư , Tử Y ở lại với người , đừng sợ , đừng sợ...”

Tiếng khóc cô gái chậm rãi nhỏ xuống , hô hấp cũng từ từ vững vàng hơn . Cuộn mình ở trong chăn , mày vẫn nhíu chặt như cũ , lông mi vẫn còn dính giọt nước mắt , như lá sen dính một giọt sương trong suốt , lông mi nhẹ nhàng run lên , theo hai má rơi xuống bên tai , nhập vào mái tóc , lưu lại một đường nước mắt lạnh như băng

“Ai.....” một tiếng thở dài từ miệng Tử Y truyền ra , nàng nhẹ vỗ về cái trán than oán , nàng thật sự là thiên hạ đệ nhất đáng thương nha hoàn a ! tự giễu một tiếng , gần đây số lần mình thở dài đã muốn bằng Lưu thẩm phòng bếp , này không phải chưa già đã muốn chết chứ . Không nên không nên , tuy rằng nàng Tử Y không phải quốc sắc thiên hương , không phải tiểu thư của người ta , nhưng tốt xấu gì cũng là nha hoàn của người ta đi , nàng còn chưa gả cho một cái lang quân như ý đâu ! Nhưng là lại thở dài một tiếng , tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của chủ tử hiện tại đang nằm trên giường Tiểu thư của nàng

Nàng có loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời thét lớn , Tử Y nàng đòi trước chắc chắn làm nhiều điều ác lắm , mới gặp được hai cái chủ tử như vậy , một cái là Vân phủ tam tiểu thư , Vân Tâm Nhược , một cái khác vẫn là Vân phủ tam tiểu thư , chính là hiện tại đang nằm trên giường giả dạng tiểu như nhà nàng , cái kia chân thực chủ tử , từ nhỏ không có mẹ , lão gia lại không quan tâm , chỉ có thể chịu cực không được sướng , nhưng là tiểu thư còn có chi phí ăn mặc , tuy rằng không được như Đại tiểu thư , nhưng là cũng được rồi , mà nói tiếp , nàng liền tức , nàng tức giận a , có loại cảm giác rên sất không thành thếp

Vân tam tiểu thư , nàng còn chờ tiểu thư mang theo mình xuất giá , may ra còn tìm được một cái trẻ tuổi thành thật thú(cười) mình a

Nói tới tiểu thư nhà nàng , lớn lên cũng coi như đẹp mặt đi , cho dù không được sướng ái cũng là một cái tiểu thư , nhất định có thể gả cho người tốt , Nhưng là nàng thế nhưng không thương tú tài , lại yêu mã phu . Đừng nói lão gia , chính khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Y nàng đều bị tiểu thư làm mất hết (ý nói làm

mất mặt) cùng người khác bỏ trốn , nhìn xem , lưu lại nàng một cái nha hoàn đáng thương cùng cục diện rối rắm , lão gia nếu biết , không đánh gãy chân nàng mới là lạ

Cái này cũng coi như chưa quá lắm đi , chuyện càng quá đáng hơn là cái kia mã phu cùng tiểu thư không biết từ đâu lấy ra một cái nữ nhân , lớn lên cũng tiểu thư nhà nàng quả thực giống như đúc , mã phu đem nữ nhân này đặt lên giường liền vội vàng rời đi , ngay cả một câu đưa tiễn cũng không có , quên mất nha hoàn đáng thương là nàng, cùng một cái giả tam tiểu thư ngủ giống như lợn chết

Tử Y nàng mệnh sao lại khổ như vậy

7. Chương 7: Thay Thế

Nữ nhân này ngủ ba ngày vẫn chưa tỉnh , tìm đại phu xem qua cũng chỉ nói khí huyết không đủ , trong lồng ngực tích tụ khí lâu ngày không tiêu tan . Nói cái gì tâm bệnh cần tâm dược , trời ạ , tâm dược , nàng đi nơi đâu kiếm tâm dược a

Tam tiểu thư bị bệnh , lão gia không nghe cũng không hỏi , giống như Vân Tâm Nhược không phải nữ nhi của hắn . Mà Đại tiểu thư kia chỉ bị một chút phong hàn , khiến cho toàn phủ khẩn trương nửa ngày , đều là họ Vân , tại sao bất đồng như vậy , xem tiểu thư đáng thương của nàng nên sửa tên Vân mệnh khổ a. Nếu không nữ nhi nhà mình cũng một cái mã phu bỏ trốn dễ dàng như vậy, cho người khác giả tiểu thư cũng thập phần dễ dàng , thật không biết tiểu thư là may mắn hay bi ai

Nàng còn đang suy nghĩ nữ tử này tỉnh nàng phải nói như thế nào , vì mạng nhỏ chính mình mà suy nghĩ ,phải làm cho nàng biến thành Vân Tâm Nhược mới được , xem cách ăn mặc của nàng , trên người quần áo rách tung tóe trần đầy tro bụi , quần áo cũng có vết máu , xem ra là một bé gái mồ côi

Cho dù không phải bé gái mồ côi cũng là nữ tử trong nhà gặp biến cố lớn nên lưu lạc tha hương , khi giúp nàng thay quần áo , thấy cánh tay thượng đầy dấu vết kim đâm lớn đập vào mắt mình , không biết ai nhấn tâm như vậy đối xử với nữ tử không tới 20 tuổi này dùng loại hình pháp như vậy ,nàng biết ở trong cung phi tử trừng phạt cung nữ hay dùng kim đâm , như vậy liền nhìn không ra miệng vết thương , có thể làm cho người ta sống không bằng chết

Nhưng là không phải a , nàng kiểm tra qua , nữ tử này chỉ có cánh tay là có thương tích, còn những chỗ khác một chút vết thương cũng không có , làn da thập phần trắng nõn , nhìn đi nhìn lại cũng là một cái thiên kim tiểu thư nghèo túng đi . Thật sự là nghĩ không ra , chỉ đoán như vậy đều đã làm nàng đau đầu rồi , quên đi , chờ nàng ta tỉnh lại rồi nói sau

Bất quá , nàng đi ra bên ngoài hỏi thăm , cũng không có nghe nói có người đánh mất nữ nhi , cho nên thấy được nữ tử này thật sự là bé gái mồ côi cũng không chừng

Tuy rằng Tam tiểu thư nhà nàng không được sủng , nhưng cũng là tiểu thư , quần áo đẹp đồ ăn ngon tất nhiên cũng có , tuy rằng không có quần áo đẹp lắm , cũng không có sơn hào hải vị . Được rồi được rồi , nàng thừa nhận không có cẩm y . cũng không có mỹ vị , nhưng là ăn mặc tối thiểu chi phí cũng có . Nàng nghĩ đến đủ loại lý do , cứng có mềm có , thậm chí vừa khóc nhai tam thất cổ đều muốn tốt lắm . chỉ là không nghĩ tới đều vô dụng như nhau ,nàng chuẩn bị cẩn thận đều không thể dùng được

Trong nháy mắt nhìn thấy nữ tử này mở to mắt , nàng đột nhiên có loại cảm giác muốn khóc , dù sao khuôn mặt kia cùng tiểu thư giống nhau . nàng cùng tiểu thư quan hệ vô cùng tốt , tiểu thư đối đãi với nàng như tỷ muội ruột ,cho nên nàng mới không để ý tới mình giúp tiểu thư cùng cái kia mã..... không phải , là Cô gia bỏ trốn . Nhìn đến một đôi mắt sâu như biển kia gắt gao nhìn nàng. nàng còn nảy lên một chút tình cảm

Ánh mắt như ảnh như tùy , gắt gao nhìn chằm chằm mặt nàng , trong mắt có chút chột dạ . cũng có chút kinh hãi , cặp mắt kia tựa hồ nhìn đến tận trong lòng nàng , làm cho lòng của nàng thu nhanh lại . một bụng lời muốn nói lại một chữ cũng không nói ra được , đột nhiên trong cặp mắt kia hạ xuống một giọt nước mắt

Tử Y tay chân luống cuống cầm khăn liền hướng lên mặt của nàng lau đi , tay còn chưa có đụng tới mặt người ta , đã bị một tay kia bắt lấy , Tử Y nhìn bàn tay nhỏ bé bắt lấy tay mình , ngón tay cực kì tinh tế ,

làn da trắng nõn không có chút máu , ngay cả móng tay đều là màu trắng không một tia huyết sắc , mười ngón tay thập phần lạnh lẽo

“Muốn làm cho ta thay thế nàng sao?” thanh âm giống như tiếng mèo từ miệng nàng truyền ra , có chút khàn khàn , lại cực kì rõ ràng truyền đến tai Tử Y

Khăn lụa trong tay rớt xuống , nàng đã nghĩ đến rất nhiều loại tình huống thường gặp , ví dụ như:

Cô gái trên giường ngồi dậy , nhìn nữ tử lục y xa lạ khẩn trương hỏi “Người là ai a?”

Hoặc là , có chút tức giận nhìn bốn phía xa lạ , đối với nàng rống to: “Đây là nơi nào?”

Nhưng nàng còn chưa có nghĩ tới loại tình huống này , nhìn ánh mắt sâu không thấy đáy của cô gái tựa hồ cái gì cũng đều biết , một cỗ ý nghĩ khủng bố xông vào đầu nàng . Mã phu cô gia vĩ đại tại sao lại mang đến một cô nương như thế này

“Ta....ta...người.....người....” Tử Y nàng thế nhưng lớn tới bây giờ lần đầu tiên lắp bắp

“Ta thay....” Cô gái trên giường nói xong hai chữ này liền thu lại ánh mắt , khóe mắt ngã nhào ra một giọt nước mắt , chỉ có một giọt , Tử Y không phải lần đầu tiên thấy nàng khóc , lại làm cho lòng của nàng chua xót

Một câu ta thay , tựa hồ bao hàm nhiều điều lắm , của nàng lệ , tựa hồ có thể nhìn thấy nội tâm nàng có thương tổn khắc cốt ghi tâm , thương tổn này giấu tận sâu trong đáy lòng . tuy rằng đã che giấu , nhưng là lại càng thêm lạnh như băng , như một bàn tay nắm chặt trái tim nàng , cứng rắn bóp mạnh , cho đến máu tươi đầm đìa , mắt của nàng rơi lệ , nhưng là có ai biết lòng của nàng đổ máu , đau đến cực điểm đau , bi đến cực điểm bi , nàng đã đều chịu đựng

Nàng không biết ? cô gái rốt cục trải qua cái gì ? nàng càng không biết ? cô gái đã mất đi cái gì....

Vì thế , cô gái này , chính là người đang nằm trên giường tiểu thư Vân Tâm Nhược ,nàng không biết tên, . Kỳ thật lúc tiểu thư chạy trốn đã nghĩ qua , mạng của nàng là tiểu thư cứu , trả lại cho tiểu thư là đúng , Tử Y nàng tuy chỉ là cái nha hoàn, không có đọc qua thư cũng biết tri ân báo đáp , Tiểu thư ân nàng còn , nhưng là tiểu thư hiện tại , tựa hồ lại thiếu một cái ân khác

“Hảo hảo ngủ đi” nữ tử này cực khổ , nàng cảm giác được . Tâm bệnh cần tâm dược , tin tưởng nàng sẽ tốt hơn , nàng tin tưởng , lần đầu tiên nhìn thấy mắt cô gái nàng liền tin tưởng , nữ tử tái nhợt gầy yếu này có một linh hồn kiên cường , bị tra tấn như vậy , lại vẫn còn sống , linh hồn đang khóc nhưng là vẫn còn sống

Thay nàng đắp chăn cho tốt lại . nhìn thoáng qua nữ tử hô hấp bình thuận , nàng đứng dậy kiểm tra cửa sổ xem có đóng tốt không , thổi tắt ngọn nến trên bàn , sau đó ra khỏi phòng , cũng cẩn thận đóng cửa lại . Sau đó mới tựa vào bên cửa ,cố gắng đứng vững thân thể mình , lệ tuôn rơi

Ngẫm lại chính mình từ nhỏ cô đơn , nàng là bé gái mồ côi được Tam tiểu thư cứu , liền bắt đầu cùng Tam tiểu thư sống nương tựa lẫn nhau , Tam tiểu thư đã có hạnh phúc của chính mình , tuy rằng mã phu không có tiền tài , cũng không quyền thế , nhưng lại đối với Tiểu thư tốt vô cùng , mà tân chủ tử trên giường , nàng đã muốn coi là thân nhân của mình , chính là....cô gái mỗi ngày buổi tối lại mơ thấy ác mộng , Khi nào mới có thể chấm dứt , mỗi buổi tối là nghe tiếng thất thanh thống khổ đến tận linh hồn . Tàn phá....? không thể chịu nổi thậm chí là ..sống không bằng chết . Khi nào mới được giải thoát đây

Nàng rốt cuộc đã trải qua chuyện gì ,Lôi ca ca trong miệng nàng là ai , là ca ca của nàng , hay là người yêu của nàng , có phải hay không đã....

Mà nàng cũng không dám hỏi , cũng hỏi không ra tiếng , sợ nhẹ nhàng đụng vào sẽ là một mảnh màu đỏ . Tâm không , người vẫn sống , tâm đã chết , liền sống không bằng chết

Vân phủ yên tĩnh , trăng lên cao , bên trong phủ một mảnh thanh tĩnh , trừ bỏ rải rác vào cái người hầu , cũng chỉ có trên xà hành lang treo đèn lồng , làm cho đêm tối có thêm một tia ấm áp

Đêm tĩnh , nguyệt hi , phong đậm

Lạnh lùng mộng , họa thiên nhai

8. Chương 8: Yêu Đau

Khuê phòng tịch mịch , nhu tràn một tắc sầu ngàn lữ . Tích xuân xuân đi , mấy điểm thúc giục hoa vũ

Ỗ biến lan làm , chính là vô tình tự! Người nơi nào , mấy ngày liền suy thảo , nhìn tầm mắt trở về lộ (đau cả đầu mà không biết dịch ra ntn T_T)

Gió nhẹ thổi qua màn che màu xanh nhạt trước giường , khơi lên gợn sóng nhẹ như ẩn như hiện , cô gái trên giường lông mi khẽ nhúc nhích . Khẽ nhú vài cái mở ra một cặp mắt như ngọc màu hắc đồng , ánh sáng màu xanh nhạt trước mắt nàng khẽ chuyển tạo ra một mảnh gợn sóng

Cố sức ngồi dậy , nhắc màn che trước giường lên , trời đã muốn sáng rồi , chân cô gái khẽ chạm lên mặt đất , trải qua một thời gian điều dưỡng , thân thể nàng đã tốt lên rất nhiều rồi , có thể tự mình đi lại

Đất mặc dù có chút lạnh như băng , nhưng là vẫn có thể chịu được , ngoài cửa sổ tiếng chim nghe thanh thúy , nàng khẽ đi về phía cửa sổ , ngón tay trắng thuần mở cánh cửa sổ bằng gỗ ra , một mùi cỏ xanh lập tức truyền đến

Ngoài cửa sổ , ánh sáng mặt trời chiếu lên mặt cô gái , làm cho hai gò má tái nhợt sinh ra một vàng sáng kim sắc , che dấu đi một chút tái nhợt

Trên cỏ xanh mới mọc thêm mấy bông hoa nhỏ không biết tên , đầu mùa xuân thời tiết tuy rằng đã muốn chậm rãi chuyển ấm , nhưng là vẫn để lại một chút hơi mát mùa đông . Mấy con bướm bay qua , màu sắc rực rỡ , xuân là hi vọng , xuân là ấm áp . Chỉ là lòng của nàng , nhiều nắng xuân đến đâu đi nữa cũng không thể ấm áp , chỉ có một mảnh hoang vắng , không có một ngọn cỏ

Nàng không biết mình như thế nào lại đến thời không xa lạ này, nơi này là quốc gia Thiên trạch , lúc đầu mờ mịt không hiểu gì bây giờ đã bình tĩnh hơn , cũng chỉ có gần một ngày mà thôi , không phải nàng tùy ý an phận , mà là đối với nàng mà nói , ở nơi nào cũng đều giống nhau , cho nên có thể bình tĩnh chấp nhận chuyện người thường không thể nhận . Theo lịch sử nàng biết , nơi này không có trong thời đại của nàng , chỉ thuần túy là vương triều cổ đại, nàng là một trằng nữ mạnh kia mang đến , lại không biết vì cái gì lại thay thế Vân gia Tam tiểu thư

Chỉ biết là khi tỉnh ở nơi này , trước mắt đã không còn màu trắng quen thuộc , tựa hồ cái thế giới màu trắng đã đi qua thật lâu , nhưng nàng vẫn nhớ rõ ràng trằng nữ mạnh đáng sợ kia , mỗi một cái chi tiết , thời gian tựa hồ đều dừng lại trong nháy mắt , đem nàng nhốt vào địa ngục vĩnh viễn . Cái nam nhân đỉnh thiên lập địa kia , cũng đã không còn ở bên nàng

“Lôi ca ca.....” Ngực một trận đau đớn , cô gái mười ngón tay gắt gao nắm chặt , gân xanh ẩn hiện , nàng thậm chí còn không kịp nói cho hắn tình yêu giấu trong lòng của nàng , chưa kịp chính miệng nói với hắn... ta yêu ngươi ...không kịp.....

Chậm , nàng đã không còn cơ hội , Lôi ca ca của nàng , không bao giờ trở lại nữa , lưu lại cho nàng một cái bóng dáng thâm trầm , như vậy thì cốt vô tồn (thịt nát xương tan)

Mỗi lần nghĩ đến đó , nàng đều cảm giác đau đớn như đang ở địa ngục, lắng trỉ thân thể , tâm của nàng . Nàng còn sống , hắn lại đã chết

Nàng vẫn biết hắn yêu nàng , nhưng là không ai biết nàng kỳ thật cũng thương hắn , không phải sống nương tựa lẫn nhau , cũng không phải đồng cam cộng khổ , mà là yêu , là yêu , là yêu mà không dám nói rõ . Bởi vì không thể để cho người khác biết a ! Nếu không hai người họ sẽ trở thành điểm yếu của đối phương, hắn nghĩ bảo vệ nàng , nàng làm sao không lo lắng cho hắn , tại cái địa ngục màu trắng kia ,bọn họ yêu nhau như thế nào có thể có tương lai , hắn yêu nàng , yêu thương tiếc , mà nàng thương hắn , yêu hèn mọn , đồng dạng thâm , đồng dạng thực , nếu sớm biết rằng , sớm biết rằng sẽ như vậy , nàng có liều lĩnh nói ra sao?

“Có không?”

“Có” Thanh âm cực nhỏ trong cổ họng nàng ,giống như một hơi thở , thấy được vô lực cỡ nào. Hắn rút cuộc nghe không được

Kỳ thật nàng rõ ràng biết hắc đã mất , nhưng là nội tâm vẫn có một hy vọng nhỏ nhoi , có phải hay không Lôi ca ca của nàng cùng chính mình giống nhau , vẫn còn sống , chỉ là sống ở một nơi xa lạ , nàng đem hy vọng này để dối gạt lòng , để bảo vệ nơi mềm yếu trong lòng nàng, nơi đã không thể phai nhạt đau , đã quên thương . Đã có lo lắng , xuyên qua linh hồn nàng , cực âm , cũng cực thương....

9. Chương 9: Cùng Tên

Gió thổi qua đầu như nhẹ vờn sợi tóc nàng , không ngừng đảo qua hai gò má của nàng , ngứa , ẩm áp , nàng vẫn hy vọng chính mình có thể chạy ra khỏi địa ngục màu trắng kia . Đi cảm nhận thế giới bên ngoài , hiện tại nàng rốt cục ly khai , thấy được thế giới bên ngoài , thấy được mặt trăng mặt trời , trời xanh mây trắng , đông tuyết xuân ấm, mùi thơm khắp nơi . Cũng thấy được màu xanh của cỏ cây , màu tươi hồng của hoa , một mảnh thiên nhiên tươi khỏe

Sinh mệnh của nàng là Lôi ca ca dùng mạng đổi lấy , cho nên nàng phải dùng cảm sống sót . Mười ngón siết chặt , trong lòng nàng yên lặng thì thầm

Lôi ca ca , Tiểu Nhược sẽ mang theo ham muốn hưởng thụ thế giới này của Lôi ca ca , ta biết đây là điều người vẫn hy vọng , Lôi ca ca , Tiểu Nhược sẽ kiên cường , nhất định

Khuôn mặt cô gái thanh mỹ , bên miệng lộ một tia cười âm đạm , ánh nắng đã nhạt bớt , phảng phất một tầng ánh sáng dịu nhẹ , tốt đẹp tới làm cho người ta không dám quấy rầy

Tử Y bưng nước đi vào phòng , xem cảnh cô gái bên cửa sổ tuy không phải là tuyệt mỹ , nhưng lại mỹ làm cho người ta không dám nhìn thẳng , gió chợt thổi , tóc khẽ bay , lông mi như cánh bướm khẽ động , bên miệng một chút cười âm đạm , như ngày xuân mới tới , cười mang theo bi thương , trong bi thương lại lộ ra an ủi . Giống như hoa Bạch Ngọc Lan trong gió , kiên cường đón gió nở ra

Nhìn thật lâu , cũng không nghĩ mở miệng , thẳng đến khi trong tay truyền đến cảm giác đau nhức , Tử Y nhìn bồn(cái chậu nhỏ) nước trong tay , nước đã muốn có chút lạnh

“Tiểu thư , nên rửa mặt chải đầu” Dem bồn đặt lên bàn , Tử Y khẽ lắc đầu , cần lấy quần áo bên cạnh đi ra cửa sổ phủ thêm lên người tiểu thư , đầu mùa xuân vẫn có chút lạnh , nhất là buổi sáng

“Ân” Cô gái kéo sát quần áo lại , nhẹ nhàng đáp ứng , gạt đầu với Tử Y . Tử Y tiến lên chuẩn bị đỡ lấy nàng , đã thấy nàng khoát tay , đành phải thôi , tân tiểu thư của nàng không quá thích người khác đụng mình , đây là điều đầu tiên nàng biết . Chuyện gì cũng tự lực mình làm , tự mình mặc quần áo , tự mình rửa mặt chải đầu , làm nàng nha hoàn càng ngày càng không có việc gì làm , thật là nhà hoàn vô dụng mà . Ai, quên đi , nàng biết người đó không phải tiểu thư thật của nàng nhưng nàng đã coi người đó là tiểu thư

Thấy nàng rửa mặt xong , lau khô mặt , Tử Y liền bưng bồn đi ra ngoài , chuẩn bị lấy đồ ăn sáng hôm nay tới , chỉ chốc lát sau , đồ ăn nóng hổi được đưa lên bàn , hai món ăn sáng , một chén cơm , mặc dù không phong phú , nhưng lại nhẹ ngon miệng

Tử Y nhìn nàng bưng bát lẳng lặng ăn cơm , nàng ăn rất chậm , cái miệng nhỏ nhắn nhai chậm rãi

“Tiểu thư!” nhíu mày một chút , nàng đột nhiên có chút không chịu nổi không khí này , rất im lặng

“Ân?” buông bát trong tay , chỉ thấy tân chủ tử khó hiểu nhìn nàng

“Tiểu thư....ân....” Tử Y có chút lắp bắp , không biết phải hỏi như thế nào , vị đại tiểu thư này sau khi tỉnh lại , đã nửa tháng rồi , vẫn là lẳng lặng như thế này , cũng không chủ động mở miệng , nếu không phải chính mình mở miệng , nàng tuyệt đối sẽ không chủ động nói nửa chữ , nhưng đáng sợ là nàng tựa hồ cái gì cũng đều biết , nhưng là Tử Y nàng lại có một đồng chuyện không hiểu , tỷ như , vị tiểu thư thật hiện tại chạy đi đâu? Mà nàng là ai... chút vấn đề này mỗi ngày ở trong đầu mình lẩn qua lẩn lại , giống như trái tuyết cầu . càng lẩn càng lớn , nếu không nói nàng sẽ bị nghẹn chết

“Người tên gì?” quỳnh lên , Tử Y thiếu chút nữa cắn luôn đầu lưỡi mình , đây là cái vấn đề gì

“Vân Tâm Nhược” thanh âm thản nhiên

Tử Y phiên một cái xem thường , nàng đương nhiên biết , tiểu thư hiện tại phải kêu Vân Tâm Nhược

“Ta hỏi là tên thật của tiểu thư, không phải tên của tiểu thư không phụ trách nhiệm nhà ta” Nhắc tới cái này Tử Y còn có chút nghiêng răng nghiêng lợi, đương nhiên là nghiêng răng cái chủ nhân đã bỏ trốn

“Vân Tâm Nhược” giọng nói nặng hơn “Vân của mây trắng, tam điểm tâm, thảo đầu Nhược” tên nàng đúng là Vân Tâm Nhược không có sai, đó là tên thật của nàng, tuy rằng vài năm không dùng, nhưng là vẫn nhớ. Nàng là Vân Tâm Nhược, là Tiểu Nhược của Lôi ca ca

Lôi ca ca.....buông bát trong tay ra, ngực buồn đau, có chút vị toan sắp

10. Chương 10: Thân Nhân

Tử Y không phát hiện nàng khác thường, ánh mắt gắt gao trừng lớn xem xét nàng, tên cùng tiểu thư nhà nàng giống nhau a, tướng mạo giống nhau, ngay cả cái tên cũng giống nhau, thật sự là rất hữu duyên

“Tiểu thư nhà ta đâu? mã phu cô gia nhà ta từ nơi nào tìm được người? người là người ở đâu? thân nhân của người đâu?” một chuỗi câu hỏi thẳng tắp hướng vào cô gái

“Không biết?” Vân Tâm Nhược nhìn về phía nàng, một đống vấn đề của nàng, chỉ dùng hai từ này là trả lời khái quát, nàng tỉnh lại liền ở nơi này, quả thật cái gì cũng không biết, nếu không phải có thuật đọc tâm, khi Tử Y đụng nàng nàng mới biết hết thấy, nàng thật sự là hoàn toàn không biết gì cả, trong mắt cô gái giống như một dòng nước chảy qua, trong suốt không thấy đáy

Trời ạ, Tử Y tay vỗ vỗ ngực, tiểu thư này, ánh mắt thật sự rất đẹp. Có thể nhấn chìm người ta. Tuy rằng chính mình cũng là nữ nhân, nhưng cũng bị hấp dẫn. Khoan khoan, nàng nói không biết, không biết cái gì? Không biết tiểu thư cùng cô gia nhà hiện tại ở nơi nào, hay là thân nhân nàng ở nơi nào?

“Thân nhân của người đâu?” kỳ thật Tử Y muốn hỏi là, mỗi tối nàng nằm mơ kêu Lôi ca ca là ai, cùng nàng có quan hệ gì, nhưng là hỏi không ra miệng

“Thân nhân?” Vân Tâm Nhược khẽ lặp lại, con mắt tràn đầy thật sâu đau thương

Thân nhân sao? nàng không biết bọn họ ở nơi nào? Lúc nàng bị bắt đến phòng thí nghiệm vốn không có gặp qua, bọn họ có hay không bởi vì nàng mất tích mà khổ sở? Quên đi, chuyện đó có nghĩ cũng vậy thôi, đã cách mình quá xa rồi

Thân nhân của nàng chỉ có Lôi ca ca

“Không có” một giọt nước mắt rớt chén trên bàn, hòa cùng chút dung chưa uống hết cùng một chỗ, có chút thê lương

Đột nhiên một cổ ấm áp từ bả vai truyền đến, trực tiếp rơi vào lòng nàng, chỉ thấy Tử Y đặt tay trên vai nàng nhẹ nhàng vỗ, giống như an ủi, giống như quan tâm, cũng giống như đồng tình

Ấm áp...

“Tiểu thư, tuy rằng Tử Y cùng người nhận thức không lâu, nhưng là Tử Y đã muốn đem người trở thành Tiểu thư, cho nên về sau Tử Y chính là thân nhân của người”

Không phải lời thề, nhưng còn hơn cả lời thề, Tử Y quyết tâm tuyên bố không rời

“Ân, đồ ăn lạnh rồi, ta đi hâm nóng lại” Tử Y vội vàng bưng đồ ăn ra ngoài, xoay người hướng cửa đi, tựa hồ sợ tiểu thư nhìn thấy lệ trong mắt mình, vội vàng chạy ra hướng cửa trốn đi. Nếu không đi, nàng sẽ khóc, xấu hổ lắm

“Tử Y” Vân Tâm Nhược thở nhẹ, thanh âm tựa hồ có chút run rẩy

“Ân?” nàng dừng lại, chờ nghe chủ tử nói

“Cám ơn người!”

Ba chữ hoàn toàn đánh vỡ ngục trang của Tử Y, nước mắt rốt cục rớt xuống, kỳ thật bọn họ trước đó còn chút xem như người xa lạ, nhưng là bây giờ tựa hồ đã có tình cảm thân nhân, giống như tỳ muội, giống

như bằng hữu ... cũng không biết vì cái gì , có lẽ bởi vì Tử Y quá mức lương thiện , có lẽ bởi vì Vân Tâm Nhược quá mức khổ sở , suy bụng ta ra bụng người , tình cảm đơn thuần nhất thể gian

Ấm áp trên vai Vân Tâm Nhược đã mất , nàng cảm nhận được rõ ràng tâm ý , trong lòng có một chút cảm động , nàng tin tưởng Tử Y , là thật sự đối tốt với mình , vô điều kiện, đó là cái người cực kì đơn thuần , không cần xem lòng của nàng cũng biết . Không biết nàng vì cái gì đối với mình tốt, nhưng nàng biết là thật , bởi vì cái Vân Tâm Nhược kia sao? Bởi vì chính mình cùng nàng gương mặt 9 phần tương tự , đối với người mình yêu yêu ai yêu cả đường đi , nhưng mặc kệ như thế nào , nàng tin tưởng , ở thời đại này , nàng có cái bằng hữu(bạn) đầu tiên

“Lôi ca ca , người thấy không ? Tiểu Nhược có một bằng hữu mới...”

Khẽ nhắm mắt lại , Lôi ca ca xuất hiện trước mặt nàng , ôn nhu đối với nàng cười , vẫn là gương mặt tuấn mỹ kia ,chỉ là vừa ngẩng đầu mở mắt ra , trước mắt lại là không khí , một cổ chua xót ở trong cổ họng

Lôi ca ca , người biết không

Có loại tưởng niệm gọi là nhớ lại

Có loại nhớ lại gọi là khắc cốt ghi tâm

Có loại tiếc nuối gọi là sai lầm

Có một loại yêu tên là đau

Mà có loại đau tên là kiếp này không hối hận

11. Chương 11: Lần Đầu Tiên Cười

Có lẽ vì trong lòng có nhiều chuyện , có lẽ vì một thời gian dài chỉ được truyền dinh dưỡng để duy trì mạng sống , Vân Tâm Nhược ăn rất ít , Tử Y hâm nóng qua đồ ăn ,ăn mấy miếng rồi cũng ăn không vô

Nhìn mấy món đồ ăn không nhúc nhích , Tử Y dùng ánh mắt u oán nhìn nữ tử trước mặt , ăn ít như vậy , con gà con ăn so với nàng còn nhiều hơn

Buông bát xuống , Vân Tâm Nhược coi như không thấy ánh mắt lên án của Tử Y , cầm lấy sách bên cạnh bàn tĩnh tế nhìn , triều đại này chữ cùng chữ phồn thể của thế giới nàng không khác nhau lắm , vẫn có thể miễn cưỡng xem được , nàng đối với thế giới này hoàn toàn không biết gì cả , trừ bỏ Tử Y , đọc sách là biện pháp tốt nhất , nhìn vài ngày , đại khái cũng hiểu được một chút . Hoàn hảo là một cái niên đại thái bình (không có chiến tranh)

“Tiểu thư , chúng ta đi ra ngoài một chút đi?” quét tước phòng , Tử Y nhìn nhìn thời tiết bên ngoài đề nghị ” Người nhìn xem bên ngoài thời tiết thật tốt. Mỗi ngày đọc sách nhiều cũng không có ý nghĩa , người xem tiểu thư người ta người nào không bắt bướm , du hồ” nói một đồng lớn , nếu tiểu thư không đi ra thì thật ỷ khuất cho nàng

“Ta nói tiểu thư , người từ lúc tỉnh lại không qua khỏi cửa này!” lại là một tiếng oán giận , thanh âm có chút kìm nén , xem ra nàng đã muốn sắp phát điên rồi . Ông trời ơi , nửa tháng , nửa tháng a , có người nào nửa tháng không ra phòng , nếu là nàng thì đã sớm nghẹn chết rồi . Mà nói tiểu thư nhà nàng cũng thực không phải người , cả ngày tránh ở trong phòng chỉ vì cho con chuột ăn

“Ta có đi nhà xí!” Vân Tâm Nhược không thèm để ý tiểu nha hoàn trước mặt , trả lời bình thường , nàng trước kia ở trên giường vài năm đã là thói quen . Không phải không nghĩ đi ra ngoài , chính là thân thể của chính mình trước mắt chỉ có thể đi vài bước , đi nhiều lắm liền duy trì không được

“Nhà xí? Tiểu thư , người là thực nữ ! Thực nữ a! Không thể đem nhà xí nói ra miệng được , rất bất nhã” lại là một chuỗi thuyết giáo dài “Tiểu thư người thật là , về sau không cho như vậy” Trên mặt bởi vì sinh khí đã sớm đỏ bừng một mảnh, tiểu thư của nàng nhất định không bình thường , cho nên nàng quyết định , phải đem tiểu thư biến thành người bình thường , bước đầu tiên chính là bắt nàng phải đi ra ngoài “Tiểu thư , Tử Y van cầu người , chúng ta đi ra ngoài một chút đi . Đúng rồi , người có lẽ còn không biết , Vân

phủ hoa sen đã nở rồi , rất đẹp” Trước thử mềm thử xem , nếu không được thì cứng rắn , Tử Y nàng cái gì cũng không biết , nhưng là học nguyên bộ vừa nhóc nhị nháo tam thất cổ của bác gái đại thẩm phòng bếp Vân Tâm Nhược rốt cục ly khai tầm mắt khỏi cuốn sách , khẽ nâng lông mi tinh tế “Hoa sen phía sau đã nở sao?”

Đương nhiên , Tử Y lấy ánh mắt xem quái vật nhìn nàng ” Tiểu thư người không phải là lại bị bệnh đi . Thiên trạch hoa sen vẫn nở từ tháng ba tới tháng mười” (mình có nhầm không nhỉ ...)

Thì ra là thế , Vân Tâm Nhược gật gật đầu , tầm mắt vốn định trở lại sách vở , bất quá nhìn đến cái miệng lải nhải trước mặt , chân Tử Y cũng không có ý nghĩ dừng lại , đột nhiên mỉm cười , trí nhớ giống như trở lại nơi rất xa kia , mơ hồ nhớ trước đây xem qua một bộ phim hoạt hình , tên thì không nhớ , bất quá Tử Y bộ dáng hiện tại , rất giống , thật sự giống...

Có một con tiểu ong mật , bay sang đông lại bay sang tây , ong ong ong ong ong

Không khỏi bật cười , nhưng tiếng cười rất khẽ

Di , giống như ban ngày ban mặt xuất hiện ánh trăng , Tử Y ngạc nhiên nhìn nữ tử trước mặt , nàng không có nghe lầm đi , tiểu thư của nàng thế nhưng cười ra tiếng , lần đầu tiên a , không dễ dàng a . Xoa bóp khuôn mặt đỏ bừng của mình , vẻ mặt thật sự ngu ngốc , hoàn hảo trong phòng này chỉ có hai người bọn họ , bằng không để cho người khác nhìn thấy , nàng xấu hổ chết mất

“Ha ha!” lại là một tiếng cười , tuy rằng rất nhẹ . Nhưng lần này rốt cục nghe rõ rồi

Cô gái trên giường mái tóc buông trên vai , trên tóc không có trang sức gì , tổ y tổ váy , khoeo mắt nhẹ nhàng cong lên , bên miệng một chút độ cong , hoà tan điểm lạnh trong mắt , hai tay đặt trên đùi , vô ý thức đặt lên cuốn sách , bìa sách màu tối , móng tay trơn bóng thản nhiên một tầng hồng nhạt nổi bật lên, đúng như một bức tranh thủy mặc .

12. Chương 12: Không Có Để Ý

Có lẽ là nên cảm tạ tiểu ong mật Tử Y này , Vân Tâm Nhược buông quyển sách trên tay , đáp ứng cùng nàng đi ra ngoài một chút , Tử Y vui vẻ đi theo sau nàng , mau chóng lấy thêm quần áo cho tiểu thư rồi chạy ra mở cửa . Bất quá nàng tựa hồ quên hỏi tiểu thư nhà nàng vừa rồi cười cái gì . Chờ tới khi nhớ lại , người ta nữa lời cũng không nói , hại nàng buồn bực nửa ngày , bất quá đó là chuyện nói sau

Bí phương viện , Vân Tâm Nhược sống ở tiểu viện , bình thường cũng chỉ có một mình Tử Y tự làm mọi việc , tuy rằng nhìn có vẻ đơn sơ , lại cực kỳ thanh nhã , trước cửa có một hoa viên nhỏ , bên trong có vài loại hoa nhỏ , mặc dù không phải thực đẹp nhưng rất dễ nhìn , bốn phía là một gốc cây phong lá đỏ, nói vậy mùa thu nhất định là một mảnh lửa đỏ

Đi ra sân , Tử Y nhìn thấy Vân Tâm Nhược thân hình khẽ chao đảo , thở nhẹ một tiếng , vội vàng đi lên đỡ lấy nàng

Ổn định thân hình xong , nhìn bàn tay đặt trên người mình , Vân Tâm Nhược cúi đầu không nói . Nhíu mày , trong lòng bàn tay truyền đến sự quan tâm của Tử Y , nhưng là nàng có cảm giác không thích

“Tiểu thư!” Lúc này Tử Y là buông tay thì không tốt , mà không buông cũng không tốt , buông tay , nàng sợ tiểu thư đột nhiên té ngã , nàng nâng dậy không nổi , không buông , tiểu thư lại không thích người khác đụng nàng . Thực mâu thuẫn a

“Đi thôi.” Không có thả ra tay của nàng . Vân Tâm Nhược ngẫm đồng ý . Tùy ý nàng giúp đỡ mình , kỳ thật có người quan tâm cũng không sai

“Hảo!” Tử Y nhếch môi cẩn thận giúp đỡ nữ tử bên người , tiểu thư nhà nàng bắt đầu nhận sự quan tâm của người khác , thành công bước đầu tiên

Thời tiết vô cùng tốt, vạn dặm không mây , giữa trưa gió có chút ẩm áp, đi ra tiểu viện , Vân Tâm Nhược mới phát hiện ra Vân phủ so với tưởng tượng của nàng lớn hơn nhiều . Núi giả kì thạch , nơi nơi là muôn

ngàn màu đỏ hoa hồng , có lớn có nhỏ ., mỗi một bông đều có thể thấy được thập phần trân quý . Dọc theo đường đi gặp qua không ít nô tài nha hoàn , đều là nhẹ nhàng liếc mắt một cái , không tôn trọng cũng không bài xích , dù sao đã là thói quen , Vân tam tiểu thư không được sủng , mọi người trong lòng đều biết . Nhưng là , dù sao chủ tử cũng là chủ tử , nô tài là nô tài , vẫn có chút kiêng dè , Tử Y cẩn thận giúp đỡ Vân Tâm Nhược , nhìn người người đi tới đi lui không ai nhìn chủ tử bọn họ , hung hăng trừng , sau đó cúi đầu , trng lòng lại một trận chua xót , nàng đã quen , tiểu thư thực nhà nàng cũng đã quen , nhưng là tiểu thư hiện tại sao? . Có thể hay không khó chịu

Mu bàn tay truyền đến một mảnh ấm áp , Tử Y nâng lên, liền nhìn thấy một bàn tay trắng nõn đặt lên mu bàn tay nàng , ngón tay mảnh khảnh , một thanh âm lạnh nhạt truyền đến

“Mỗi người đều có cuộc sống của chính mình , cái nhìn của người khác là áp đặt lên bản thân mình , nếu mọi chuyện đều để ý , sẽ càng ngày càng nặng , như vậy liền quá mệt mỏi , bọn họ là bọn họ , chúng ta là chúng ta” “Tử Y hẳn là một người dễ dàng vui vẻ” tạm dừng một chút , Vân Tâm Nhược ánh mắt như thu thủy nhìn về phía nàng , giải quyết vấn đề của nàng , đúng vậy, Tử Y chính là người như vậy không sai .Tại phòng bếp Vân Phủ mọi người đều thực vui vẻ mà , không khỏi cười hắc hắc

Vân Tâm Nhược nhìn nàng tươi cười , trong mắt hơi hơi có chút ý cười , có thể khoái hoạt , không phải mọi người ai cũng có thể như vậy , nói trắng ra người là tư dục , ai cũng đều muốn điều tốt nhất với mình , nhân chi sơ , tính bản thiện , hoặc là nhân chi sơ , tính bản ác . thật đúng là khó có thể định nghĩa , nàng kỳ thật là một người cực kì đơn giản , có chút này nọ là chuyện nàng không thể lựa chọn , giống như nàng không hề muốn biết suy nghĩ người khác , mỗi người đều có bí mật của mình , đó là độc hữu , không thể cùng người chia sẻ . nàng không thích thăm dò lòng người , biết nhiều lắm không hẳn là chuyện tốt, bởi vì lòng người khó dò , bên trong có chỗ tối cũng có chỗ sáng , không biết gì sẽ tốt hơn

Một điểm sai , nàng sẽ không phạm hai lần , cho nên lúc này đây , nàng tuyệt đối sẽ không để cho người khác biết năng lực của mình . Nếu không , nàng sẽ tự hại mình

Tử Y nhìn Vân Tâm Nhược trước mặt không chớp mắt , vẻ mặt trầm tư , không biết đang suy nghĩ cái gì, tựa hồ không ai có thể đi vào lòng nàng

“Cái kia tiểu thư không thèm để ý sao?” đột nhiên mở miệng hỏi . Nàng có điểm để ý a , nhưng là không biết vì tiểu thư này trong lòng nghĩ như thế nào

“Tiểu thư nhà ngươi để ý sao?” Vân Tâm Nhược hỏi lại . Tiểu thư nhà nàng , đương nhiên là chỉ Vân phủ Vân Tâm Nhược

“Tiểu thư lúc ban đầu để ý , nhưng sau lại không có cảm giác gì” Giống như nhớ lại , Tử Y kể ra chuyện tình của vị tiểu thư kia “ Có lẽ là bức chính mình không thèm để ý đi ? Đường đường Vân phủ Tam tiểu thư, nô tài coi thường , lão gia chẳng quan tâm, làm cho tiểu thư đối với nơi này đã hoàn toàn chết tâm , tới khi gặp người kia.....”nói tới đây , Tử Y bĩu môi , vẫn là không thể nhận một cái mã phu làm cô gia . Bất quá tiểu thư hạnh phúc là được

Trên mặt vui mừng cười “Tiểu thư , nàng hiện tại thực hạnh phúc!” Tử Y nói khẳng định

“Ân!” Vân Tâm Nhược nhẹ nhàng gật đầu , có thể cùng người mình yêu cùng nhau sống , nhất định hạnh phúc

“Tiểu thư sao? người có để ý không?” còn chưa nghe được đáp án mình muốn Tử Y hỏi lại một lần nữa

“Nàng không để ý ta để ý cái gì?” Thành thật trả lời , đó cũng không phải chuyện của nàng , để ý làm chi . Tử Y vỗ vỗ đầu , nàng sao lại ngốc như vậy

“Ha ha.....” tiếng cười xấu hổ không ngừng , có chút kỳ quái , thậm chí có điểm chói tai , làm người nghe lòng chíp bông (hình như là tim đập mạnh thì phải)

13. Chương 13: Hoa Sen Tuyệt Mỹ

Đi theo Tử Y một lúc , đã nghe được một trận mùi hương truyền đến , đập vào mắt là một hồ hoa sen tuyệt mỹ , một màu xanh lá sen vây xung quanh , phần ngọn hoa sen tụ một chỗ , giống như cô gái bên hồ , trên

mặt một mảnh thẹn thùng , tươi mát vô tà

Sen , gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn

Bên hồ là một cây liễu thụ , liễu nhẹ lay động , tư thái thướt tha, Vân Tâm Nhược tựa vào cây liễu , lặng lặng nhìn hoa sen trong hồ , đôi mắt trong veo, giống như nhớ lại , lại giống như tự hỏi

Mặt hồ yên tĩnh , ngẫu nhiên nhảy lên vài con cá nhỏ , vung cái đuôi , vội vàng lặn vào trong nước , giống như bị người ta làm cho kinh hách (ngạc nhiên) , sau đó nghe bồm một tiếng , bọt nước một mảnh

Tử Y cũng nhìn hồ sen này , nói “Đại tiểu thư khi vừa sinh ra là lúc hoa sen nở rộ , cho nên ở đây liền có hồ sen này” Tam tiểu thư trước kia cũng để ý sự tồn tại của hồ sen , bắt qua sau này không còn nữa . Cho nên nàng thoải mái nói , sau đó nhìn kỹ phản ứng của Vân Tâm Nhược

Giống như nàng nghĩ , Vân Tâm Nhược dựa vào gốc cây nhắm chặt hai mắt , thần sắc bình thường

Mùi hương ngào ngạt , hồ nước dập dờn bồng bềnh , trong không trung truyền ra tiếng đàn như ẩn như hiện , như nước chảy mây bay , tuyệt đẹp chi cực , khi thì vui , khi thì ưu thương , giống như hoa ở trước mắt cũng muốn theo âm nhạc mà múa , Vân Tâm Nhược không hiểu cầm , lại có cảm giác tiếng đàn giống như Thiên Âm . Hảo cầm , hảo âm. Vì thế lặng lặng nghe “Là ai đang khảy đàn?” đứng thẳng dậy , quay đầu hỏi Tử Y đứng bên cạnh , Tử Y cũng thập phần mê mẩn , tới khi nghe được tiếng Vân Tâm Nhược hỏi , mới phục hồi tinh thần lại đáp

“Là Đại tiểu thư , Đại tiểu thư có danh là tài nữ , cầm kĩ* của nàng rất cao” (kĩ thuật cầm) Tử Y tự hào nói , không chút ghen tị , tuy rằng Đại tiểu thư đoạt hết sủng ái của tiểu thư , nhưng là , chính mình cũng là người Vân phủ , có một cái nhân vật nổi danh như vậy , là người Vân gia , đương nhiên phải hãnh diện rồi

“Nàng tên là gì?” Vân Tâm Nhược có chút hiếu kì hỏi

“Đại tiểu thư gọi là Vân Thiển Y , ở tại Vân nguyệt các . Năm nay 19 tuổi , còn chưa kết hôn” Tử Y thập phần tri vô bất ngôn , ngôn vô bất tẩn (đã nói là sẽ nói hết)

“Vân Thiển Y!” cái tên thật tinh tế , cầm mỹ , cái tên mỹ (đẹp) , người đâu?

Thu hồi một chút lòng hiếu kì , chuyện đó cùng nàng không quan hệ , nàng cũng không có hứng thú . Nơi có người chính là phiền toái , nơi có đại nhân vật , là phiền toái càng lớn hơn nữa , nàng hiện tại cái gì cũng không muốn làm , thậm chí lặng lặng nghe gió xem mưa , một cái bí phương viên là đủ rồi . Nếu tương lai có một ngày, lòng của nàng bình tĩnh lại , nàng cũng có đủ năng lực . Có lẽ nàng sẽ rời đi nơi này , về phần đi về nơi nào , là chuyện sau , một cái thời đại hoàn toàn xa lạ , nàng hoàn toàn không có quyền thế , không có tiền bạc , nàng đương nhiên sẽ không ngu ngốc , cho nên hiện tại không nghĩ rồi đi

Đi ra ngoài thời gian đã lâu rồi , nàng có chút buồn ngủ , nên trở về nghỉ ngơi , hôm nay như vậy đủ rồi , chỉnh lại quần áo trên người , đối với Tử Y nói một câu ” Trở về!” không thêm bớt một chữ nào , liền hướng tiểu viện đi tới , Làn váy nhẹ lay động , tiêu sái như thần

“Tiểu thư , người không đi gặp đại tiểu thư sao?” đột nhiên thấy động tác của nàng , Tử Y trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng?

Vân Tâm Nhược xoay người dừng ánh mắt kỳ quái liếc mắt Tử Y một cái , giống như nhìn thấy quái vật ” Thấy nàng? Ta muốn gặp nàng làm gì? Ta lại không biết nàng?”

Ách.....

Tử Y nhất thời giống như suy bụng ta ra bụng người , nàng lại lý giải sai lầm rồi , nàng còn tưởng rằng tiểu thư đối với Đại tiểu thư có hứng thú? Nàng làm nha hoàn thật là....có chút thất bại Tâm chủ tử , như kim đáy biển a

Tiếng đàn vẫn tiếp tục du dương vang lên , người đánh đàn đâu? Người đàn có dùng tâm mà đàn hay không , tiếng đàn không có tri âm , hơi tái nhợt vô lực một ít . Tiếng đàn lưu chuyển thần nhiên bị thương , Nếu dùng tai nghe , có lẽ nghe không được , dụng tâm nghe , cũng không nhất định có thể nghe được , có lẽ ngay cả người đánh đàn cũng không biết đi . Tình.....sợ là đã sớm đắm sâu vào lòng

Vân Tâm Nhược dừng lại cước bộ , nhìn về phía xa xa , cái kia hẳn là Vân nguyệt các , lông mi run rẩy , xem ra , bí phương viên so với Vân nguyệt các thoải mái hơn

14. Chương 14: Vân Thiển Y

Ngày chậm rãi qua , thời gian cũng không vì ai mà dừng lại , đảo mắt bán nguyệt đã qua

Bên trong vườn bí phương , Tử Y kéo tay áo , cẩn thận chà lau bàn , không lưu một chút tro bụi nào , lau hoàn xong , nàng lau một phen mồ hôi trên trán , thắt lưng có chút đau nhức , thu thập tốt hết thảy , đi ra phòng xem chủ tử của nàng đi

Trong vườn cỏ xanh , hoa tươi nở ra , ánh nắng theo kẽ hở lá cây hồng phong chiếu vào nữ tử đang nằm trên nhuyễn tháp*

Quần áo màu trắng , bao bọc lấy thân thể quá mức mảnh khảnh của nữ tử , nữ tử nằm ngửa , ánh mặt trời chiếu vào thân thể nàng , một tầng sáng màu vàng như nhập vào thân thể nàng , làm cho làn da có chút ửng đỏ . Nhắm chặt hai mắt , lông mi dày rậm , cái mũi khéo léo hô hấp nhẹ nhàng , ngực cũng cùng nhau phập phồng . Khung cảnh tĩnh lặng như thế , nhưng đôi mi thanh tú nữ tử lúc này nhú chặt lại , trên trán ẩn ẩn xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng , môi mím nhẽ mấp máy , phun ra âm thanh đứt quãng không nghe rõ . Hiển nhiên là ngủ không tốt rồi

Tử Y nhìn thấy bất đắc dĩ thở dài , lại là ác mộng , ngay cả ngủ còn không yên , trách không được mỗi ngày ăn cơm , cũng chẳng thêm được miếng thịt nào , người ta nói ăn ngon ngủ ngon thì tốt , tiểu thư nhà nàng ăn không ngon , ngủ càng không ngon , nàng thật sự hoàn toàn bất lực

Đi tới khẽ lay nữ tử nằm trên nhuyễn tháp , nhẹ gọi ” Tiểu thư , tiểu thư , tỉnh tỉnh !”

“Ân?....” Vân Tâm Nhược khẽ mở hai mắt , có chút sương mù , nhắm mắt lại , mở lại , ánh mắt trong trẻo vài phần , như là hoàn toàn thanh tỉnh . Ngồi dậy , nàng nhu nhu chút trán hỏi “Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Nửa canh giờ” Tử Y thay nàng sửa sang lại sợi tóc loạn , giống như lơ đãng hỏi ” Tiểu thư nằm mơ?”

“Ân” Giống như không muốn nói nhiều , chỉ nói một chữ trả lời Tử Y ” Ta đi rửa mặt chải đầu một chút “xoay người liền đi vào phòng

Nhún nhún vai , Tử Y cũng không hỏi nhiều , nàng biết Vân Tâm Nhược không muốn nói , nàng không muốn nói , hỏi như thế nào cũng không trả lời . Nàng muốn nói , cũng sẽ không chủ động nói . Dù sao cũng là một người kỳ quái . Có khi nàng nói không kiêng kị cái gì , đi thẳng vào vấn đề , có khi ngây thơ như tiểu hào tử , nàng biết đọc chữ nhưng không viết chữ . Chăm kỹ thi họa không biết làm , nhưng lại cực kì hiểu rõ . Lắc đầu , suy nghĩ mấy chuyện đó làm cho Tử Y đau đầu , đem nhuyễn tháp dọn dẹp sạch sẽ thôi

Vân Tâm Nhược đi vào phòng , rửa mặt chải đầu đơn giản , mặc thêm một lớp quần áo chuẩn bị cùng Tử Y đi nhìn hoa sen , nàng thích mùi hương ở đó , nhẹ nhàng nồng , thấm vào ruột gan , theo mũi hít vào sâu tận trong cơ thể , sau đó thở ra , liền thấy tâm trầm tĩnh hơn rất nhiều

Nàng vừa rồi lại mơ thấy hắn...

Lời ca ca..... Tiểu Nhược mang người đi nhìn hoa sen được không

Còn chưa đến bên hồ kia , tiếng đàn quen thuộc rõ ràng truyền tới , đã nghe qua rất nhiều lần nhưng không rõ ràng như hôm nay , tựa hồ ở rất gần

Vừa đến gần thấy hai tỷ nữ , một người mặc hoàng y (áo vàng) một người mặc phấn y(áo hồng) đứng ở cạnh bên người nữ tử đánh đàn, nữ tử đánh đàn mặc y phục ở ngoài màu xanh lục , màu gấm trắng bên trong , xem ra vải dệt vô cùng tốt , tóc dài vấn lên , tạo thành một cô gái dịu dàng thướt tha , nữ tử đưa lưng về phía Vân Tâm Nhược nên không thấy rõ diện mạo , nhưng nhìn xem bóng dáng , liền cảm giác là một cái nữ tử tuyệt mỹ

Không cần nói nàng cũng biết nữ tử này là ai , đại tiểu thư Vân phủ , Vân Thiển Y

“Đại.....” Tử Y che miệng lại , nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ở chỗ này gặp được các nàng . Trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải ? Trong lòng vừa vội , lại vừa giận , trong lúc nhất thời không có chủ ý , có chút hoang mang lo sợ

Vân Tâm Nhược nhìn Vân Thiển Y , vị này là đại tiểu thư đoạt hết ba ngàn sủng ái của Vân tam tiểu thư , nói vậy quan hệ bọn họ cũng là không tốt đi

Ba người phía trước nghe được có động tĩnh , toàn bộ quay đầu nhìn chủ tử hai nàng . Thấy rõ , ba ánh mắt thần sắc không giống nhau , mặc hoàng y nữ tử trong mắt rõ ràng mang theo khinh thường , giống như bọn họ là ruồi bọ . Mà hồng nhật nữ tử mặt không chút thay đổi , đối với bọn họ như không có gì . Chỉ có nữ tử đang ngồi ánh mắt phức tạp hơn vài phần . Giống như ngoài ý muốn , giống như không biết , còn thêm một chút áy náy , hơi lúng túng . Hai bên môi nàng khẽ nâng lên , một chút ý cười ôn nhu dâng lên

“Tam muội , các người cũng đến đây?” Thanh âm ôn nhu , chỉ thấy Vân Thiển Y đứng lên . bước chân hướng ra chỗ Vân Tâm Nhược , làn váy khẽ bay , hoa sen phía sau nở rộ , một khung cảnh tuyệt mỹ

Vân Tâm Nhược gương mặt ánh mắt đánh giá nữ tử trước mắt , mi như thủy vũ , da trắng như tuyết , mắt ngọc mây ngài , nói khuynh quốc khuynh thành cũng không sai , hảo một cái nữ tử tuyệt sắc

15. Chương 15: Xa Lạ

Vân Thiển Y cũng nhìn Vân Tâm Nhược , hai người tuy là tỷ muội , nhưng là rất ít gặp mặt , cho dù gặp cũng chỉ gật đầu chào hỏi , không nói câu nào . Nàng vẫn nghĩ Vân Tâm Nhược hận nàng , cho nên cũng không dám tới bí phương viên , sợ làm Vân Tâm Nhược thương tâm , nàng cướp đi tình thương của phụ thân đối với Vân Tâm Nhược, nên đối với Tam muội là có một loại cảm giác áy náy . Nàng cũng không nghĩ rằng hôm nay lại gặp được Tam muội , bất quá vì sao nàng lại có cảm giác này , Tam muội giống như thay đổi thành một người khác . Khí chất biến hóa cực khác . Trước kia dù sao cũng là hiểu một biết hai , tam muội tính tình ôn nhu nhu thuận . Nhưng là hiện tại sao lại khác như vậy . Nếu không phải khuôn mặt giống trước , thật nghĩ là một người khác

Chỉ thấy nữ tử trước mắt thập phần gầy , gió thổi qua , nhìn càng thêm cô đơn , trên tóc không có trang sức gì , làn da trắng nõn tới trong suốt , dưới da từng mạch máu đều có thể thấy được , ngũ quan tinh xảo thanh tú , nhất là đôi mắt , như biển cả , sâu không thấy đáy , nhìn vào cảm giác như có vài phần đau thương chảy qua , tinh tế, nhợt nhạt . Khí chất vô nhiễm bụi trần , toàn thân phát ra một loại hơi thở lạnh lùng

Đây là Tam muội của nàng sao? như thế nào lại thay đổi nhiều như vậy , Vân Thiển Y trong lòng vô cùng kinh ngạc , đối với dung mạo chính mình thập phần tự tin, hôm nay lại có cảm giác , Tam muội tuy rằng không xinh đẹp bằng chính mình, nhưng lại không hề thua kém mình . Nhất là cổ khí chất kia , lại hơn mình rất nhiều . Nội tâm thế nhưng lại sinh ra một cỗ ghen tị

Bình tâm lại , nàng đối với ý nghĩ của mình có chút xấu hổ , sắc mặt hơi hồng , chính mình đoạt đi của muội muội nhiều thứ , thế nhưng lại còn có ý nghĩ như vậy , thật sự là.....

Nàng bắt đầu một chút ý cười ôn nhu , càng phát ra sáng lạn , đứng dậy hướng Vân Tâm Nhược , lôi kéo tay nàng , muốn nói lòng mình cho nàng biết . Nói cho nàng kỷ thật chính mình thực sự rất thích nàng

“Tam muội , Đại tỷ.....” Lời nói còn chưa nói hết , lại bị động tác của Vân Tâm Nhược đánh gãy

Vân Tâm Nhược nhíu mày , nhìn đến nữ tử cầm lấy tay mình , lập tức rút ra . Người này quá mức giả tạo , nàng không thích , nữ nhân này không vô hại giống như ở ngoài mặt

Xoay người , không nói tiếng nào bước đi ,những người ở đây nàng không biết , nàng chỉ biết Tử Y thôi , không cần phải để ý tới người khác

Tử Y có chút thẹn thùng nhìn Vân Thiển Y , đây đúng là tiểu thư nhà nàng a . Vĩnh viễn hành động khác dự kiến của mọi người

“Thực xin lỗi , thực xin lỗi.....” không ngừng cúi đầu giải thích , nàng cảm giác mặt mình sắp phun ra máu rồi , tiểu thư nhà nàng , thật sự là làm người ta kinh hãi muốn chết mà , ở cùng nàng , trái tim tuyệt đối

phải cường đại mới được , người bình thường , nếu nhìn thấy người khác hướng mình chào hỏi , cho dù là người xa lạ , tối thiểu cũng cười cái đi . Cho dù không cười , khẽ gật đầu một cái cũng được đi , nhưng là tiểu thư nhà nàng . Ánh mắt nhìn về phía Vân Tâm Nhược , vừa vận cùng ánh mắt Vân Tâm Nhược chạm nhau , Tử Y da đầu cứng đờ , vội vàng hướng nàng chạy tới , sau đó miệng không nói thêm cái gì xong rồi xong rồi?

Vân Thiển Y đơ người nhìn Vân Tâm Nhược xoay người bỏ đi , hai tay ở giữa không trung nửa ngày còn chưa thu hồi , trong khoảng thời gian ngắn quên mất phản ứng , nguyên lai (thì ra) , muội muội hận mình đến như vậy . Ngay cả một câu cũng không muốn nói với mình

Mà bên người nàng hai cái nha hoàn đối với biểu hiện của Vân Tâm Nhược lại cực kì bất bình

“Tiểu thư người xem , nàng như thế nào có thể như vậy?” nữ tử hoàng y khí (tức giận) mặt đỏ lên . Đạp chân thập phần tức giận với hành vi của Vân Tâm Nhược , tiểu thư nhà nàng là người như thế nào mà Vân Tâm Nhược có thể đối xử với tiểu thư như vậy . Thật quá đáng

Mà nữ tử phản y sắc mặt bình tĩnh , chỉ là ánh mắt không như vậy , hừ nhẹ một tiếng , tất nhiên là thập phần khinh thường

Vân Thiển Y xua tay , có chút buồn bã nói “Quên đi , Tri Hạ , Tri Dung” thanh âm dĩ thường chua xót . Nàng ngày càng có cảm giác thực có lỗi với Vân Tâm Nhược . Tam muội từ nhỏ chịu khổ vô số , làm tỷ tỷ không có chiếu cố tốt muội muội, đều là lỗi của nàng , đoạt sự quan tâm của phụ thân , làm cho muội muội duy nhất đối với mình xa lạ như vậy . Nàng thật sự sai lầm rồi

Vân Thiển Y ngồi lại trên ghế , vô ý thức khẽ gầy đàn, tiếng đàn đã loạn . Bỗng nhiên tay vô nhẹ xuống cầm (đàn) , tiểu thư nhà nàng hình như sinh khí . Thấy khuôn mặt tuyệt mỹ Vân Thiển Y giống như đã quyết định cái gì đó

“Tiểu Thư , người như thế nào có thể như vậy! Nàng là Đại tiểu thư a!” Tử Y đi theo sau Vân Tâm Nhược miệng không ngừng lải nhải , giống như con gà mái nói không ngừng “Tiểu thư , người nói gì đi a?” Nàng đều nói nửa ngày , tốt xấu gì tiểu thư cũng phải nói gì đó chứ

Đột nhiên Vân Tâm Nhược dừng cước bộ , Tử Y mém chút nữa đụng vào nàng , nhìn thấy mặt Vân Tâm Nhược . Nhất thời một trận lạnh khí đánh tới , xong rồi trong lòng Tử Y kêu khổ , tiểu thư nhà nàng.....sinh khí

Vân Tâm Nhược thu hồi ánh mắt lạnh lẽo, cảnh cáo liếc mắt Tử Y một cái , quay đầu tiếp tục đi , không có người nhìn đến nàng , đôi mắt đột nhiên sinh ra một chút tịch mịch , ở khóe mắt một giọt lệ trào ra , trong suốt vô cùng

Lời ca ca , thực xin lỗi , hôm nay Tiểu Nhược không thể mang người đi xem hoa sen

Mỗi người đều có cách sống của mình , hoặc yêu hoặc si , hoặc bi hoặc hỉ , đầy đủ tư vị , chỉ có chính mình mới biết

Ai đó nói qua : Thời gian vẫn vậy , chỉ là chúng ta sống quá nhanh (ý là thời gian trôi qua vẫn như vậy , chỉ là chúng ta sống quá nhanh , không biết cách tận hưởng khoảng thời gian đó .Hiểu mà không biết ghi ra ntn khổ ghê)

16. Chương 16: Thiên Thượng Nhân Gian

Mấy ngày gần đây , Vân phủ hạ nhân luôn nhìn thấy vị Đại tiểu thư quốc sắc thiên hương , mang theo hai nha hoàn đồng dạng diễm lệ , tiêu sái tới tới lui lui bí phương viện nơi không người quan tâm

Mọi người đều luôn nói tới Vân phủ có một Đại tiểu thư cực kì xinh đẹp , tài văn chương không người có thể sánh bằng, lại không hề nhắc còn có một vị Tam tiểu thư Vân Tâm Nhược

Đại tiểu thư cùng Tam tiểu thư trước giờ lạnh nhạt với nhau , đột nhiên bây giờ có vẻ thân thiết , thật sự thập phần kỳ quái . Nhưng mặc kệ nguyên nhân ra sao , mọi người chỉ có thể đoán

Nếu nói tỷ muội tình thâm , kỳ thật không đúng chút nào

Vân Thiển Y quay đầu nhìn thoáng qua bí phương viên , trong lòng vẫn không ngừng nhớ tới câu nói Vân Tâm Nhược , khó chịu giống như bị dây leo quất vào người , không rõ là cảm giác gì , có khí , có bi , cũng có oán , khí là chính mình hảo tâm đến xem nàng , đáp lại chỉ là thái độ lạnh nhạt , bi là , thân sinh muội muội thể nhưng lại xem mình như người xa lạ , oán là , nguyên lai chính mình đối với muội muội lại là không biết gì cả . Vì cái gì mỗi lần đều là tan rã trong không vui

Ngay vừa rồi , tỷ muội đối thoại , thể nhưng lại giống như người xa lạ nhất đang hỏi đường

“Muội muội!” Thanh âm của nàng ấm áp như mùa xuân “Người nếu cần gì liền nói cho tỷ tỷ . Tỷ tỷ nhất định sẽ vì người làm được”

Chỉ thấy Vân Tâm Nhược lẳng lặng nhìn nàng . Nói “Thật vậy chăng?”

“Ân!” Nàng trong lòng nhất thời dâng lên một chút ôn nhu “Chỉ cần người muốn , Tỷ tỷ nhất định làm cho người được.”

Cúi đầu , cụp mắt xuống , thanh âm lạnh nhạt của Vân Tâm Nhược truyền ra . Đem ôn nhu từ đáy lòng của nàng đánh tan

“Người về sau có thể hay không không đến đây nữa?”

Nàng không thể trả lời , cảm thấy thập phần gian nan , nàng hạ quyết tâm đối tốt với muội muội . Nhưng là , nàng lại không hề cảm kích

Thôi thôi , nàng đã yêu cầu như vậy , mình nên nghe theo là được

Tri Dung nhìn vẻ mặt buồn bã của Vân Thiển Y , sắc mặt trắng xanh thay đổi lần lượt , hung hăng liếc mắt trừng hướng cửa bí phương viên , ánh mắt muốn thiêu đốt luôn hai cánh cửa gỗ . Nàng nội tâm đại hỏa a

Vân Tâm Nhược này thật sự chán ghét mà , nếu không phải vì tiểu thư , đánh chết nàng cũng không đi vào đó , loại địa phương này quả thực chính là ô nhục tiểu thư nhà nàng

“Tiểu thư , người xem nàng thái độ gì? Bất quá chỉ là một cái tiểu thư không được sủng” Tri Dung có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói . Trong lòng lại đem Vân Tâm Nhược ra hung hăng chà đạp

Vân Thiển Y có chút sinh khí liếc mắt nhìn Tri Dung một cái “Nàng là Tam tiểu thư!” Thanh âm ôn nhu có thể rõ ràng nghe ra một tia tức giận . Tri Dung co rúm thân mình lại một chút , tiểu thư dù sao cũng là tiểu thư , nô tài dù sao cũng là nô tài , cho dù chủ tử như thế nào , làm nô tài cũng không thể nói chủ tử

Tri Hạ mắt lạnh nhìn Tri Dung một cái , nói “Tiểu thư , nàng không phải cố ý” Rõ ràng cầu tình

“Quên đi” Vân Thiển Y cũng không nhẫn tâm trách cứ gì nữa , dù sao cũng là nha hoàn cùng nhau lớn lên với mình , lại liếc mắt nhìn bí phương viên một cái , khu vườn có chút tịch mịch , người bên trong tâm lãnh . Thế nhưng , nếu nàng không thích mình tới đó , như vậy , về sau mình sẽ không đến là được , điều duy nhất mình có thể làm là cho các nàng thêm chi phí để có cuộc sống tốt nhất . Dù sao cũng chỉ có thể làm như vậy

Ba người không hề dừng lại , giống như cơn gió đã đi qua ... Trên cây hồng phong rút xuống vài lá cây , theo gió vòng vo vài vòng , dừng ở nơi bọn họ vừa đứng

Bên trong vườn bí phương , Vân Tâm Nhược cầm bút lông , trên bàn một trang giấy lớn , cắn cắn môi , có chút thất bại nhìn tự loạn thất bát tao trên giấy (nghĩa là chữ chị xấu quá loạn hết cả lên) , ở cổ đại có điểm không tốt , chính là bút lông nàng không biết dùng

Từ Y nhìn tiểu thư cùng bút lông hăng hái chiến đấu , trong lòng vừa tức vừa buồn cười , tiểu thư đối với Đại tiểu thư nói lời lạnh nhạt , ngay cả nha hoàn là nàng cũng không để ý . Nhưng là chịu thôi , tiểu thư không phải tiểu thư thật sự , đối với người xa lạ như vậy cũng không thể chỉ trích nặng a , nhưng Đại tiểu thư là mỹ nhân , đừng nói nam nhân , ngay cả nữ nhân cũng vô pháp (không có cách) cự tuyệt nàng . Tiểu thư không phải là ghen tị không đẹp bằng Đại tiểu thư đi , dù sao nữ nhân ai cũng để ý chuyện này . Nhưng là nàng cảm giác có vẻ không đúng nha , đó là vì cái gì , có lẽ là tính cách không cho phép đi . Hình như chỉ có nguyên nhân này là tạm chấp nhận được . Lần này nàng xem như hiểu được , Tiểu thư nhà nàng rõ

ràng trời sinh lạnh bộ (bộ dạng lạnh lùng) , trời sinh lãnh tình . Nàng chẳng qua chỉ là hầu hạ chủ tử thứ 2 . Không nên nghĩ lung tung a

Mà hiện tại nhìn tiểu thư bộ dáng bất lực , nhìn nhìn lại tờ giấy trên bàn viết nhìn không ra là chữ gì , lại có cảm giác muốn cười to , nguyên lai tiểu thư nhà nàng , cũng có thời điểm đáng yêu . Không người nào toàn vẹn cả a! Thật sự là chân lý....

Kể từ khi Vân Tâm Nhược nói câu kia với Vân Thiển Y , người có thể hay không không cần đến đây , kết quả , ngày hôm sau Vân Thiển Y không tới , tới ngày thứ ba , cũng là như vậy , nhưng tiền tiêu vật hàng tháng bọn họ tăng lên không ít , xem ra là được người ta phân phó qua rồi . Mà người đó tất nhiên không cần phải hỏi là ai

Vân Tâm Nhược đối với chuyện này không có hứng thú lắm , nàng không kén ăn, hơn nữa ăn rất ít , Tử Y lại cao hứng có đồ ăn ngon . Thịt cá mỗi ngày đưa tới bí phương viên , Vân Tâm Nhược chỉ ăn chay , nên kết quả cơ bản toàn vào bụng của Tử Y. Bất quá qua vài ngày , giống như béo lên không ít . Tử Y có chút ai oán nhìn Vân Tâm Nhược , đều do tiểu thư không tốt , đồ ăn dinh dưỡng toàn làm cho nàng ăn

Mà Vân Tâm Nhược gần đây luôn ở trong phòng không ngừng luyện chữ , đã có thể miễn cưỡng nhìn ra chữ , kỳ thật đối với việc Vân Thiển Y tới , nàng cũng không nghĩ nhiều lắm , đến đây , nàng coi như không thấy . Dù sao đây là Vân phủ , nàng có thể ở lại , đương nhiên Vân Thiển Y cũng có thể đến rồi đi , coi như tiến bước một cái người qua đường , nếu là Vân gia Tam tiểu thư , có lẽ sẽ có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng mà kinh ngạc) , bất quá thật đáng tiếc, nàng không phải , Vân Thiển Y quá mức nổi danh , nổi danh mỹ nữ tài nữ Thiên trạch , hơn nữa Vân phủ tài phú , về sau hôn nhân của nàng thập phần long trọng . Mặc kệ gả cho người nào , cả nước đều biết , mà nàng thậm chí chỉ muốn cuộc sống bình thường, yên lặng . Vân Thiển Y quan tâm nàng , đối với nàng mà nói, không phải chuyện tốt

Không được sủng Tam tiểu thư , nàng thực thích thân phận như vậy , tốt nhất mọi người đều quên nàng đi , như vậy khi thời gian thích hợp , có thể thuận tiện rời đi nơi này , giống như một cái Vân Tâm Nhược bình thường . Khi đến như gió , khi đi vô ảnh

Viết xong nét bút cuối cùng , trên giấy màu trắng nét mực tản ra , chữ của nàng rất khó xem , nhưng có thể viết được như vậy , đã là tốt lắm rồi

Một mình mặc dựa lan can , nhìn non nước vô tận

Biệt ly dễ dàng, gặp lại khó khăn

Hoa rơi nước chảy mấy mùa xuân qua

Trời xanh vẫn thế mà nhân gian đã đổi thay trăm lần ***

Nhìn kỹ mấy câu thơ , trong lòng một trận rối loạn , thiên thượng nhân gian a! Một giọt nước mắt rớt xuống , cùng nét mực trên giấy nhuộm đầm một chỗ , trong mắt có lệ , trong lệ có đau thương . Tựa hồ tác động linh hồn của nàng , đau đớn cùng mờ mịt

Chú thích : *** Nguyên văn

Một mình đứng dựa vào lan can, vô hạn giang sơn,

Đừng khi dễ dàng gặp khi nan.

Lưu máng xối hoa xuân đi cũng, thiên thượng nhân gian.

17. Chương 17: Tam Mỹ Nam

Sau cơn mưa , ngày mười hai tháng ba , trời quang mây tạnh

Trong hoàng cung Thiên Trạch , đèn cung đình tỏa ánh sáng cực xinh đẹp , màn che màu vàng nhẹ nhàng rũ xuống đất , ngẫu nhiên bị cung nữ đụng vào , khẽ lay động , lư hương màu vàng tỏa ra mùi long đàn hương độc đáo , thể hiện loại khí chất hoàng gia

Lúc này , ba gã nam tử thần sắc khác nhau đang ngồi trước cái bàn tròn quý được điêu khắc từ gỗ , mặt bàn có khắc hình con rồng uốn lượn , trên bàn một bộ trà sứ men xanh Long tuyền cực kì đáng chú ý , một cung nữ thuần thực chuẩn bị trà , nâng chén, tẩy trà , chỉ chốc lát , trong không khí truyền đến mùi trà thoang thoảng , vài làn khói nhẹ trong chén ngọc phiêu tán trong không khí

Cung nữ thập phần cung kính nâng một ly trà lên , hai tay đưa tới một vị nam tử đang ngồi , nam tử mặc cẩm y màu vàng , quần áo thêu hình ngũ trảo kim long , tóc được buộc bằng kim quan , diện mạo như ngọc , mặt mày sơ lãng , nhất là đôi mắt hoa đào , liếc nhìn về phía cung nữ , nhú mắt lại , tà mị vô cùng . Hắn chính là đương kim thiên tử hoàng triều Thiên Trạch , Tiêu Cẩm Du

Vươn tay , tiếp nhận chén trà , làm như vô tình khẽ chạm ngón tay cung nữ một chút , cung nữ nhất thời thân thể run lên , mặt đỏ bừng . Hắn mới vừa lòng tiếp nhận nhẹ nhàng nhấp một ngụm , hương trà nồng đậm , đúng là mỹ nhân phao trà khác bình thường

“Hậu cung ba ngàn giai lệ của ngươi còn không đủ thỏa mãn ngươi sao?” Âm thanh thản nhiên trào trúng từ phía hắc y (áo đen) nam tử truyền ra , Tiêu Cẩm Du cũng không sinh khí , ánh mắt xem xét hướng hắc y nam tử , hắn là Huyền Vũ đại tướng quân Lê Hân , cả thiên hạ cũng chỉ có hắn mới dám dùng loại khẩu khí này nói với mình

Hắn nhướn mi một chút , mắt hoa đào híp lại “Nếu ngươi thích ta đưa ngươi là được”

Tiểu cung nữ khuôn mặt lại đỏ bừng , có chút đứng ngồi không yên , ngón tay cũng nhẹ nhàng run run , ngay cả chính mình tối am hiểu (cực kì hiểu biết) phao trà cũng thoáng thấy bối rối , bị hai vị quyền cao chức trọng đại nhân vật thảo luận , nàng có chút không biết như thế nào cho phải

Lê Hân khẽ hừ một tiếng , khuôn mặt tuấn tú tràn ngập khinh thường , tư sắc bình thường như vậy sao có thể lọt vào mắt mình , mắt phượng mâu quét nhìn lướt qua Hoàng đế , bưng chén trà lên há mồm uống hết

Tiêu Cẩm Du đã quen cách nói chuyện đó , chỉ tiếp tục uống trà , trà này là ngàn vàng khó mua đó nha , vậy mà hắn uống như uống nước, thật là không biết thưởng thức mà

“Cửu đệ , Bách hoa chương chuẩn bị thế nào rồi?” Tiêu Cẩm Du quay đầu sang bên trái hỏi nam tử áo trắng . Bách hoa chương là truyền thống của Thiên Trạch , hàng năm ngày mười lăm tháng ba là ngày cử hành nghi thức tế thiên (cầu trời) , cầu nguyện thiên hạ thái bình , dân chúng an khang , là sự kiện cực kì long trọng của Thiên Trạch

“Ân” nam tử áo trắng bị gọi là Cửu đệ khẽ lên tiếng , tay bưng lên chén trà cuối cùng trên bàn , đặt bên môi uống một ngụm , lại khẽ nhú mày , nhìn về phía cung nữ mặt đỏ bừng , thản nhiên nói “Nước không ấm”

Tiểu cung nữ hoảng sợ , không dám nhìn hướng nam tử được thiên hạ gọi là Thiên nhân Quốc sư hạ phạm , thiếu chút nữa làm rớt chén trà vô giá , Tiêu Cẩm Du buồn cười nhìn Cửu đệ của mình , xua tay cho cung nữ bị dọa ngốc rời đi , nếu không rời đi , tiểu mỹ nhân này phỏng chừng thật sự đem chén trà bảo bối của hắn đánh nát mất . Hắn đau lòng tiểu mỹ nhân , đương nhiên càng đau lòng bảo bối của mình . Nếu tiểu mỹ nhân này thật sự đem chén trà bảo bối đánh nát , hắn không dám cam đoan có thể hay không không chặt đứt cái cổ xinh đẹp đó

Tiêu Thanh Hàn tự mình pha một ly trà , sợi tóc đen như mực đảo qua khuôn mặt bạch ngọc (trắng , mịn như ngọc) , làm cho chu sa giữa trán càng thêm nổi bật , thả giữa chén trà một mảnh lá trà xanh đậm , hương khí tỏa ra bốn phía , hắn tay khẽ động vài cái , chén trà bên ngoài giống như có một tầng lớp trong suốt , sau đó biến mất không thấy , lúc này mới tào nhã uống một ngụm trà

Tiêu Cẩm Du cũng nâng chén trà lên uống , trong mắt mang ý cười nhìn đệ đệ thương yêu nhất của mình , dùng nội lực chỉ vì làm ấm một chén trà , cũng là làm quá đi (ông kia há mồm uống hết thì kêu không biết thưởng thức , Hàn ca yêu dấu biết thưởng thức thì kêu làm quá...)

Một ấm trà bị Lê Hân uống chỉ còn phân nửa , hôm nay tới đây chính là thảo luận về sự kiện lớn nhất Bách hoa chương . Cuối cùng cũng nói tới vấn đề chính

“Hân!” thanh âm lạnh nhạt của Tiêu Thanh Hàn truyền tới , ánh mắt gắt gao theo dõi hắn , tựa hồ có cái gì đó khó nói

“Chuyện gì?” Buông chén trà , Lê Hân nhướng mi nhìn về phía hắn , chẳng lẽ có chuyện gì đã xảy ra . Hắn có dự cảm chuyện này nhất định không nhỏ , nhìn về mặt Tiêu Thanh Hàn thì biết chuyện này nhất định có liên quan tới mình , đáy lòng nổi lên một loại cảm giác khẩn trương , nhưng chỉ là nháy mắt liền khôi phục bình tĩnh , khuôn mặt tuấn tú dị thường

Thanh danh Huyền Vũ đại tướng quân không phải chỉ được cái tốt mã dễ cưỡi (ý nói không phải chỉ được vẻ ngoài còn bản chất thì ngu ngốc) hắn cùng quốc sư đều nổi danh , đều có chỗ hơn người , hành quân ra trận , là ưu điểm lớn nhất của hắn

18. Chương 18: Tình Kiếp

Tiêu Thanh Hàn ánh mắt lạnh lùng , tựa hồ giống như nước biển thâm trầm , đột nhiên xuất hiện một mảnh cuộn sóng , hồi ám khó hiểu

“Hân , người hồng luyện tinh động!” (nghĩa là sắp cưới , muốn cưới vợ)

Vừa dứt lời , chỉ thấy bóng trắng chợt lóe , cách xa cái bàn một thước , động tác cực mỹ

“Phác!” một tiếng

Tiêu Cẩm Du trà vừa uống đến miệng liền cứ như vậy phun ra , bọt nước bốn phía , phun thẳng vào bộ mặt đang thất thần của Lê Hân , bọt nước theo tóc chảy xuống quần áo , nhìn có vẻ thực chất vật

Lê Hân mặt từ hồng chuyển sang thanh , tái chuyển sang đen , tiếp theo trắng rồi hồng, hung hăng liếc mắt nhìn Tiêu Cẩm Du . Thân thủ (tay) lau một chút bọt nước trên mặt , nhìn nhìn lại quần áo ướt đầm trước ngực , hai tay nắm chặt hiện lên gân xanh , không biết là vì câu hồng luyện tinh động hay là vì bọt nước trên mặt , toàn thân cứng ngắc . Hắn thật sự khí không nhẹ

“Hoàng Thượng , thần xin cáo lui trước!” Nghiến răng nghiến lợi nói xong câu này liền xoay người đi ra ngoài Bạch sương cung , hắn thật sự sợ chính mình nhìn không được đám một phát vào khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Cẩm Du

Hắn nghiêm mặt đi ra Hoàng cung , một thân lệ khí , các cung nữ thái giám sợ hãi đều nhường đường cho hắn , hồng luyện tinh động , bốn chữ hung hăng đánh vào lòng chính mình , nói cách khác hắn sắp sửa thành thân , chết tiệt , việc này là như thế nào lại rơi xuống đầu hắn

Hắn chán ghét nữ nhân , thiên hạ đều biết , nữ nhân yếu đuối chỉ biết tránh phía sau nam nhân , chỉ biết khóc suốt mướt , nếu hắn cần giải quyết (giải quyết nhu cầu sinh lí í) , tướng quân phủ nhiều nữ nhân xinh đẹp như vậy , không cần chính mình phải cưới một cái thê tử

“Ha ha.....” một trận tiếng cười to từ Bạch sương cung tuyền ra , xem ra hiện tại Hoàng thượng tâm tình tốt vô cùng

“Hồng luyện tinh động , hồng luyện tinh động” Tiêu Cẩm Du không ngừng nhắc lại câu này , đáy lòng nhạc khai hoa , hắn thực không nghĩ đến , trên đời này có nữ nhân nào làm cho Huyền Vũ đại tướng quân không coi trọng nữ nhân , cảm thấy nữ nhân phiền phức cũng cam tâm tình nguyện thú nàng làm vợ đâu ? Hắn thập phần chờ mong

“Cửu.....” một chữ đề còn chưa nói ra , lại nhìn thấy thần sắc thâm trầm của Tiêu Thanh Hàn , vui vẻ vừa rồi cũng trầm xuống . Nụ cười trên mặt cũng biến mất

Tiêu Thanh Hàn thân người đứng thẳng , ánh mắt khinh mạn thành một đường thẳng tắp , ẩn ẩn có ưu thương , chu sa giữa trán bình thường tiên diễm , nay lại cảm giác có chút ảm đạm . Về mặt như vậy , làm cho nội tâm Tiêu Cẩm Du hơi hơi có chút đau lòng . Cửu đệ của hắn chưa từng xuất hiện vẻ mặt này , cho dù có chuyện gì , ánh mắt hắn đều bình tĩnh , đều là vân đạm phong thanh (trong lành, thanh khiết, nhẹ như mây như gió) , mà lúc này , hắn rốt cuộc là vì cái gì? Giật mình , Tiêu Cẩm Du đột nhiên nhìn về phía cửa , thân ảnh Lê Hân đã sớm nhìn không thấy....

Lê Hân có chuyện?

“Cửu đệ, có chuyện gì với Lê Hân?” Hân có chút không yên lòng hỏi, bọn họ ba người chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, cảm tình giống như huynh đệ ruột, hai người cũng là phụ tá đắc lực, thiếu một cũng không được. Bọn họ trước đây cùng nhau ăn, cùng nhau ngủ, cùng nhau bị phạt, sau khi lớn lại cùng nhau tranh giành chính quyền, tình cảm này thập phần sâu đậm. Lê Hân mặc dù không phải đệ đệ ruột, nhưng hân sớm đã coi như người trong nhà, Thanh Hàn cũng vậy. Nếu không cũng sẽ không để cho hân làm càn như vậy.

Tiêu Thanh Hàn ánh mắt thâm trầm lại sâu thẳm, khẽ mở miệng nói ra một chữ

“Kiếp.....” Thanh âm cực đậm, cảm giác lại rất nặng nề

Kiếp của Lê Hân, tình kiếp

Nhẹ thì tổn thương thể xác và tinh thần, nặng thì sống không bằng chết. Lê Hân là một người lạnh lùng vô tình, một khi động tình cũng là kinh thiên động địa, sống chết không màng. Tối hôm qua hân xem sao Thiên Tướng, chòm sao của Lê Hân có chút ảm đạm, cung vợ chồng xuất hiện mơ hồ, lại mang theo hồng quang (ánh sáng màu hồng)

“Có giải pháp gì không?” Tin tưởng vào năng lực của hân, Tiêu Cẩn Du sốt ruột hỏi, lo lắng Lê Hân xảy ra chuyện gì

Tiêu Thanh Hàn há miệng định nói cái gì? Cuối cùng lại nói không ra, huynh đệ sắc mặt đồng dạng im lặng

“Nàng cũng xuất hiện!” Khuôn mặt tuyệt mỹ của nam tử ẩn ẩn một trận bão táp

Tiêu Cẩn Du há hốc mồm có cảm giác không thể tin được, hôm nay gặp toàn chuyện gì đâu không vậy, hân đương nhiên biết nàng trong miệng Thanh Hàn là ai

Thiên Trạch trăm năm, ngàn liên nở rộ, Cửu tử Quốc sư, Vân Long tướng tỳ, Quốc sư chi thê, phách nguyệt đứng đầu, vân dạng trắng thủ, thiên hạ thái bình, vân nguyệt chia lìa, ma tinh hàng thế

Thanh Hàn chi thê (thê tử = vợ í) liên quan đến nữ tử khắp thiên hạ, nàng đã xuất hiện....

Tiêu Cẩn Du trong mắt hình như có sương mù dày đặc, 20 năm, đệ đệ hân, rốt cục đợi được rồi sao?

Vận mệnh trên người, Quốc sư nổi tiếng thiên hạ, tuyền trần vô song, nhưng có ai biết được nội tâm hân cô tịch (cô đơn, tịch mịch) như thế nào. Chạy không thoát trách nhiệm, tránh không khỏi vận mệnh, chỉ vì chờ cái nữ tử được định sẵn xuất hiện, không thể yêu, không thể hữu tình, chỉ vì sợ đi nhầm bước, làm cho thiên hạ nhiễm huyết (máu). Đem cả thiên hạ đặt lên vai một người, cho dù hân cường đại như thế nào, có quyền thế như thế nào, cũng là thật sự là quá nặng nề

Cửu đệ của hân mặc dù trong sáng, lạnh lùng, nhưng là một người cực kì có tình, người khác nhìn không ra, nhưng hân là đại ca cùng nhau lớn lên như thế nào lại không biết

“Chuyện Lê Hân, ta sẽ nghĩ biện pháp!” Tiêu Thanh Hàn nhìn chén trà trong tay, trầm tĩnh nói, như có một lực lượng vô hạn truyền ra, an ủi nội tâm Tiêu Cẩn Du. Chỉ là, thiên mệnh có thể thay đổi được sao?

Mạng tinh của Lê Hân tối đen, cung vợ chồng xuất hiện, mặc dù mang hồng quang, nhưng không có sát khí, nhưng là lại có chuyện kỳ quái xuất hiện, làm hân không thể nào nhìn thấy, giống như có một tầng sương mù dày đặc ngăn cản, 20 năm qua đây là lần đầu tiên, nhưng lại ẩn ẩn có chút không đúng, hay nguyên nhân bởi vì liên quan tới nàng?

Nàng, với hân mà nói, thật sự là hân không biết gì về nàng, thiên hạ này chỉ có hai người hân tính không ra (là nhìn không được tương lai người đó) một người là chính mình, một người khác chính là nàng — thê tử tương lai của hân

19. Chương 19: Bách Hoa Chương

Ngày mười lăm tháng ba, nắng dịu nhẹ, gió mát

Đối với Thiên Trạch hoàng triều mà nói, hôm nay là một ngày đặc thù, Bách hoa chương. Trừ bỏ nam nữ trưởng thành có thể nhân cơ hội này tìm kiếm người trong lòng, là ngày tế thiên lớn nhất. Hàng năm

mọi người bắt đầu tới hoành thành , đủ mọi loại người , phú thương , bình dân , vương tôn quý tộc , đương nhiên cũng có người quốc gia khác

Mỗi năm ngày này , các gia đình tiểu thương (gia đình buôn bán nhỏ) Hoành thành đều vắt hết đầu óc , liều mạng kiếm tiền , khách sạn , tửu lâu toàn bộ chật ních , ở ngoài đường tiếng người rao bán đầy đủ các mặt hàng , cần gì cũng có , thậm chí thu nhập một ngày này có khi bằng số tiền kiếm được trong một năm . Bách hoa chương , các quốc gia trao đổi chính trị , kinh tế

Mà ngày này , để cho mọi người chờ mong chính là có thể nhìn thấy Quốc sư tuyên trần vô song , nổi tiếng trong truyền thuyết (hóa ra toàn dân mê zai cả hí hí)

Thanh Hàn quốc sư, thiên bưng biền sư* , nổi tiếng thiên hạ (* theo mình hiểu đại loại câu đó nghĩa là người thấy trước được tương lai đó , không biết đúng ko , nếu ai hiểu thì giúp mình với nhé)

Vân phủ , bí phương viên

Tử Y vắt vãi dùng đủ mọi loại hình thức , làm cho Vân Tâm Nhược đáp ứng đi tham gia Bách hoa chương , vì đạt tới mục đích này , nàng không ngại tùm quần áo , vừa khóc lại nháo , thậm chí cầm luôn dây thừng chuẩn bị sẵn (chuẩn bị treo cổ í)

Rốt cuộc , nhờ cố gắng không ngừng của nàng , khuôn mặt lạnh lùng nhỏ nhắn của tiểu thư nhà nàng cũng đồng ý

Vân Tâm Nhược ngồi trước gương đồng , Tử Y thuần thực thay nàng bới một kiểu tóc đơn giản lại thuần khiết , cầm lấy châu hoa (trâm cài tóc) trên bàn chuẩn bị cài lên đầu nàng

Một bàn tay nhỏ bé ngăn cản Tử Y , Vân Tâm Nhược có chút chán ghét nhìn châu hoa trong tay Tử Y , nàng không thích “Ta không cần thứ này!” Khẩu khí chán ghét

Tử Y nghe vậy đành phải buông xuống , nàng biết rõ tính tình chủ tử này , cố chấp cực kì , nàng không thích cài bất cứ gì trên đầu , nói là quá nặng , nhưng hôm nay là ngày hội, nữ tử chưa chồng đều trang điểm long trọng . Bách hoa chương , bách hoa là hoa tươi , đương nhiên chủ yếu là tìm nữ nhi rồi

“Tiểu thư , cái này được không?” Nàng lấy trong người ra một ngọc trâm , cả cây trâm đều trong suốt , cái này là Đại tiểu thư vừa đưa cho nàng , nói không thể cho tiểu thư biết , sợ tiểu thư cự tuyệt

“Tiểu thư cái này được chứ , người xem mang trên đầu một chút sức nặng cũng không có!” Tử Y có điểm xấu hổ , mấy cái khác cũng đều rất nhẹ a

Quả nhiên , ngọc trâm trong suốt mang ở trên đầu nàng , làm cho tóc đen của nàng càng nổi bật , là da trắng nõn , ngón tay tiếp xúc da đầu trong nháy mắt , Vân Tâm Nhược bất động thanh sắc nhìn ngọc trâm , Vân Thiển Y đưa , vừa định mở miệng , nghĩ nghĩ lại thôi , quên đi , nàng muốn đưa thì cứ lấy . Tử Y muốn nàng cài thì cứ cài đi . Dù sao mình cũng không nhìn thấy

Tử Y nhìn Vân Tâm Nhược trước mặt , cô gái trước mắt mặc khinh vũ sa y màu lam nhạt , màu lam có chút giống như màu trời thanh nhã , lại có chút giống như nước biển sáng lên , đai lưng tinh tế buộc qua vòng eo mảnh khảnh , giống như yếu đuối , nhưng nhìn kỹ lại ẩn ẩn một cỗ quật cường không nói nên lời . Làn da nõn nà trơn mịn , thật ra diện mạo Vân Tâm Nhược không thể xưng là tuyệt sắc , chỉ có thể xưng là thanh tú , nhưng nàng lại có một đôi mắt nhìn thấu tình , sâu thẳm . Cùng một thân thể vài năm không thấy ánh mặt trời , hiển nhiên da thịt quá mức trắng nõn

Của nàng mũi , quá mức thanh tú , của nàng mũi , quá mức trong trẻo nhưng lạnh lùng , của nàng mũi , cũng quá mức tái nhợt . Rõ ràng cùng một dung mạo (ý so sánh với Tam tiểu thư thật sự) lại làm cho người ta khó có thể quên , nếu Vân Thiển Y là bông Hải đường được chiều chuộng , như vậy Vân Tâm Nhược chính là Bạch lan trên vách núi . Một mình nở rộ , không gì sánh bằng

“Tiểu thư thật đẹp!” Tử Y đáy lòng ca ngợi cô gái trước mắt “Tiểu thư là nữ tử đẹp nhất ta từng thấy . Ân? trừ bỏ Đại tiểu thư . Không phải.....ý của ta là.....” Tử Y lại một trận cà lăm , nàng thật muốn tát vào miệng mình , nói cái gì không nói , sau đó vội vàng bổ sung “Ý của ta là tiểu thư cùng Đại tiểu thư đều rất đẹp”

Mà Vân Tâm Nhược chỉ thản nhiên lướt qua , làm cho Tử Y cảm miệng , nội tâm cảm giác chua xót lại yên lặng dâng lên , đẹp thì sao, không đẹp thì sao , người kia sẽ bao không giờ thấy được

Đúng lúc này , tiếng gõ cửa truyền tới , Tử Y chạy tới mở cửa , không biết ở ngoài cửa nói gì đó , khi trở về , lời kéo Vân Tâm Nhược bước đi , vừa đi vừa nói , xe ngựa đã đợi trước cửa , chỉ còn đợi tiểu thư

Trước cửa Vân Phủ, một chiếc xe ngựa màu đỏ đậu trước cửa, hoa lệ vô cùng , cửa xe điêu khắc tinh xảo hoa cỏ trùng ngư , màn che xốc lên , bên trong xe không gian thật lớn , thảm bằng lông dê , dẫm dưới chân thập phần mềm mại , hai bên là hàng ghế dài thập phần xinh đẹp , ở giữa có một cái bàn , trên bàn có sẵn điểm tâm cùng một ly trà xanh . Hảo xa hoa...

“Muội muội đến đây” Vân Thiển Y vừa thấy Vân Tâm Nhược đến vui vẻ tiếp đón , Tri Hạ cùng Tri Dung ngồi bên cạnh nàng , Tri Dung liếc mắt sang chỗ khác, tất nhiên là không muốn nhìn thấy nàng , Tri Hạ khuôn mặt vẫn là bình tĩnh im lặng

Vân Tâm Nhược được Tử Y đỡ ngồi xuống bên phải Vân Thiển Y , thản nhiên gật đầu , Vân Thiển Y vốn là quốc sắc thiên hương , hôm nay lại trang phục hoa lệ , sa y màu hồng phấn , áo dùng ngân tuyến điểm mấy đóa mai vàng , làm nàng càng thêm xinh đẹp , như một đóa hoa đào , tóc mai như mây , ánh mắt như nước

Vân Thiển Y nhìn về phía ngọc trâm của Vân Tâm Nhược , khoe môi khê nhếch , nhìn về phía Tử Y ngồi ở bên cạnh , Tử Y cũng nhìn về phía nàng , hai người hiểu ý cười

Nhưng Vân Tâm Nhược chỉ cúi đầu , ánh mắt nhắm lại , trong miệng hay trong lòng đều là chua xót , từng hy vọng cỡ nào được sống dưới ánh mặt trời , có thể nhìn người qua đường đi lại , sẽ thực hạnh phúc , chỉ là hiện tại , loại hạnh phúc này chỉ có một mình nàng thấy được , người kia , rốt cuộc nhìn không thấy....

20. Chương 20: Cảm Giác Kỳ Quái

Bên trong xe yên tĩnh “Tiểu thư , hôm nay Quốc sư sẽ đến sao?” Tri Dung đột nhiên mở miệng , khó nén cảm giác hưng phấn

“Ân” Vân Thiển Y nghe hai chữ Quốc sư ,gò má đỏ bừng lên , càng diễm lệ vô song . Nói “Hắn nhất định sẽ đến!” ngữ khí kiên định . Nghi thức tế thiên hằng năm đều do hắn chủ trì , năm nay cũng sẽ không ngoại lệ

Tri Hạ vẻ mặt luôn bình tĩnh cũng có chút ý cười , nhìn về phía Vân Thiển Y , tâm sự tiểu thư nhà nàng , Tri Dung tính tình lỗ mãng nên không biết , nàng sao lại không biết được, tiểu thư nhà nàng hai năm trước nhìn thấy Quốc sư , đã phát sinh tình cảm thầm thiết , lần đầu tiên nhìn thấy đã không thể giữ được lòng nữa . Nam tử như Quốc sư , tiểu thư chung tình cũng không sai , nhưng là.... nàng nhớ tới mấy câu nói kia , không khỏi có chút lo lắng nhìn Vân Thiển Y sắc mặt ửng đỏ , tiểu thư nhà nàng , sợ là nhất định khổ sở vì tình

“Tam tiểu thư , người đã gặp qua Quốc sư chưa?” Tử Y nghe bọn họ nói chuyện cũng cảm thấy hứng thú , Quốc sư a , chính mình năm trước cũng từ rất xa nhìn thoáng qua , cho dù chỉ là bóng dáng , cũng làm cho người ta khó quên , nghe nói Quốc sư giống như thiên tiên hạ phàm , lại trí tuệ vô song , quả thực là vị hôn phu tốt nhất trong lòng nữ tử thiên hạ , chẳng qua chỉ có thể nhìn thôi , người như vậy , lại là Hoàng tử , người bình thường làm sao có thể xứng , huống chi hắn có chi thê mệnh định (thê tử được định sẵn)

“Quốc sư?” Vân Tâm Nhược có chút nghi hoặc nhìn về phía mọi người , nàng quả thật không biết Quốc sư là ai , nàng không phải người triều đại này . Quốc sư là ai , nàng làm sao biết được?

Tử Y nhìn ánh mắt nghi hoặc của Vân Tâm Nhược , biết nàng muốn nói gì , tiểu thư nhà nàng đối với việc bên ngoài thật sự hoàn toàn không biết gì cả , nàng có khi thực sự cảm giác, tiểu thư chính là từ trên trời rơi xuống giúp nàng , cho nên nàng phải đối với Vân Tâm Nhược tốt mới được (có lẽ giúp là giúp cho việc Tam tiểu thư thật bỏ trốn không bị lộ)

Vì thế liên tục nói những tin tức chấp vá về Quốc sư mà mình nghe được

“Quốc sư a , nghe nói là đệ nhất mỹ nam của Thiên trạch , trên biết thiên văn (xem sao trên trời đoán biết được gì đó) hạ biết lý , cầm kỳ thư họa , thi từ ca phú mọi thứ tinh thông” Tử Y sùng bái nói “Hơn nữa có

thể nhìn thấy được chuyện phát sinh trong tương lai” Tiếp theo lại nói “Nhưng là quốc sư có chi thể mệnh định , không biết đánh nát giấc mộng của bao nhiêu khuê các tiểu thư đâu?”

“Thiên trạch trăm năm , ngàn liên nở rộ , Cửu tử Quốc sư , Vân Long tướng tuyền , Quốc sư chi thể , phách nguyệt đứng đầu , vân dạng trắng thủ , thiên hạ thái bình , vân nguyệt chia lìa , ma tinh hàng thế”

Tử Y thanh âm khinh thúy vang vọng lên trong xe ngựa , Vân Thiển Y nghe đến chi thể mệnh định , sắc mặt trắng bạch , thân hình lại có chút run run , mềm nhũn tựa vào bên người Tri Hạ, thần sắc mê luyến . Trên khuôn mặt tuyệt mỹ , một giọt nước mắt rơi xuống

“Tiểu thư....” Tri Dung hốc mắt ửng đỏ, đau lòng nhìn Vân Thiển Y rơi lệ , nội tâm cũng cảm thấy cực khó chịu

Vân Tâm Nhược giương mắt nhìn về phía Vân Thiển Y rơi lệ , một tia phức tạp xẹt qua đôi mắt nàng , nguyên lai nàng yêu thâm Quốc sư kia , rốt cuộc nam tử kia như thế nào , có thể làm cho Vân gia Đại tiểu thư ái mộ

“Thiên trạch trăm năm , ngàn liên nở rộ , Cửu tử Quốc sư , Vân Long tướng tuyền , quốc sư chi thể , phách nguyệt đứng đầu , vân dạng trắng thủ , thiên hạ thái bình , vân nguyệt chia lìa , ma tinh hàng thế”

Nam tử như vậy , hẳn là giống mình cùng Lô ca ca , không có tự do? Tuyệt trần vô song thì như thế nào , kinh tài tuyệt diễm thì lại như thế nào , không phải là không có tự do ư , đem mọi chuyện đổ lên một người , nhưng là có ai biết , người kia vô tội . Đột nhiên , nàng lại có cảm giác muốn gặp người gọi là Thanh Hàn Quốc sư , nhìn xem hẳn có thật sự hạnh phúc không

Hạnh phúc là cái gì? nàng nhớ từng xem qua một câu trong sách

Hạnh phúc chính là mèo được ăn cá, chó được ăn thịt

Thực đơn giản , lại ẩn chứa triết lý bất phàm , hạnh phúc thật sự rất đơn giản , vậy hạnh phúc của nàng đâu , có phải hay không ở nơi mà không ai có thể nhìn thấy kia ... tựa hồ ở một nơi rất xa kia.....

Trên đường , một gã nam tử áo xanh đột nhiên nhìn về phía xe ngựa đẹp đẽ quý giá màu đỏ , một loại suy nghĩ đột nhiên nảy lên trong lòng , sau đó hắn khẽ cười , quay đầu rời đi , nam tử bước đi nhẹ nhàng , vung vàng như tảng đá , thân ảnh cao lớn

Bên trong xe Vân Tâm Nhược trái tim đột nhiên nhảy dựng lên , giống như bị cái gì đó bắt lấy . vô ý thức đẩy màn che ra , nhìn thấy một chút màu xanh trước mắt thoáng qua , cũng không nhìn thấy bóng dáng

“Tiểu thư người làm sao vậy?” Tử Y nhìn động tác kỳ quái của nàng không khỏi lo lắng hỏi “Có phải hay không không thoải mái?”

“Muội muội , có chuyện gì?” Vân Thiển Y đã bình thường trở lại , quan tâm hỏi

“Không có việc gì” nhẹ nhàng trả lời . Vân Tâm Nhược lặng lẽ ngồi trong xe , trái tim của nàng , vừa rồi rung động rõ ràng như vậy, nàng cảm giác, tựa hồ mình bỏ qua cái gì đó , tâm có hơi hơi đau

21. Chương 21: Hân Y Lần Đầu Gặp

Xe ngựa chạy tới nơi thực hiện nghi thức Tế thiên đã muộn nửa canh giờ , bởi vì trên đường dòng người nhiều lắm ,nên xe ngựa đi rất chậm , tới khi tới nơi , nơi đó đã muộn tấp nập đông người , Tử Y giúp đỡ Vân Tâm Nhược xuống xe trước , sau đó Vân Thiển Y cũng tạo nhã được hai tỳ nữ đỡ xuống xe ngựa

Năm người đi một hàng , đi tới nơi Vân phủ đã đặt trước , có 5 thị vệ bên cạnh , mỗi người ánh mắt lộ ra tinh quang , thoát nhìn thân thủ rất tốt , Vân Thiển Y đứng ở đó , ánh mắt khao khát , Vân Tâm Nhược lại có chút hoảng hốt , ở nơi đông người nàng có chút không quen , Vân phủ tuy rằng cũng có rất nhiều người , nhưng ở bí phương viên của nàng chỉ có Tử Y , nơi này làm cho nàng có cảm giác không thở nổi , nàng có điểm sợ hãi , có điểm muốn chạy trốn

Hít một hơi thật sâu , xoay người thong thả tiêu sái đi ra khỏi đám đông , tận lực cẩn thận đi không đụng trúng người đi đường , Tử Y ánh mắt gắt gao nhìn lên trên đài , không chút chú ý hành động của Vân Tâm Nhược , lúc này nàng thật sự có chút thất trách...

Nhưng lại bị Vân Thiển Y cẩn thận phát hiện , Vân Thiển Y ngoái đầu nhìn về phía sau , chỉ thấy một mình Tử Y , không thấy thân ảnh Vân Tâm Nhược , trong lòng hoảng hốt , lập tức đứng dậy , nhìn đến cách đó không xa có một mảnh lam nhạt , màu lam nhạt đó , là quần áo hôm nay Vân Tâm Nhược mặc

“Các người đứng ở đây , ta đi một chút” Dàn xếp mọi người , Vân Thiển Y không để ý mọi người phản đối , đẩy đám người ra , hướng theo phương hướng lam nhạt chạy tới . Tri Dung cùng Tri Hạ cũng đi theo sau nàng

Chỉ có Tử Y ngây ngốc chưa hiểu gì đứng nhìn

Vân Thiển Y đuổi theo mảnh lam nhạt kia , bốn phía người càng ngày càng nhiều , không cẩn thận một chút , đã va chạm trúng người khác , mắt thấy sắp té ngã , Tri Dung cùng Tri Hạ lo lắng quát to một tiếng “Tiểu thư, cẩn thận!” Nhưng là người nhiều lắm , rất nhanh liền nhấn chìm âm thanh bọn họ

Lúc nàng nghĩ đến mặt mũi mình sắp bầm dập , lại bị lâm vào một cái ôm ấm áp , cánh tay như gọng sắt nắm eo nhỏ của nàng , nàng nhìn về phía trước , thấy một vị nam tử anh tuấn cực kì, khuôn mặt sắc nét , dài nhỏ mắt phượng , mày đen rậm , mà nam tử nhìn đến mặt của nàng , có chút ngây ngốc, Vân Thiển Y trên mặt đỏ bừng , đây là lần đầu tiên nàng cùng nam tử tiếp cận gần gũi như vậy , hơi thở nam tử thậm chí phun lên mặt nàng , giống như hỏa thiêu

“Cám ơn...cám ơn...công tử.....”

Nàng tay chân luống cuống đẩy nam tử trước mắt ra , nói năng có chút lộn xộn , không dám liếc mắt nhìn thêm cái nào nữa

“Tiểu thư , tiểu thư , người không sao chứ?” thanh âm Tri Dung cùng Tri Hạ truyền đến , người cũng rất nhanh nâng Vân Thiển Y dậy , kiểm tra một chút xem nàng có bị thương hay không , nhìn thấy không có việc gì mới yên lòng

Ba người lại hướng nam tử kia cảm tạ xong nhanh chóng rời đi , không hề dừng lại

“Hạ Chi!” Nam tử kêu lên , phía sau liền xuất hiện một hắc y nam tử

“Tướng quân , có gì phân phó?” Nam tử gọi Hạ Chi thập phần cung kính hỏi

“Đi thăm dò xem nữ tử kia là thiên kim nhà ai” Nam tử mặt mày ý cười ,ánh mắt một mảnh ấm áp , Hạ Chi khó hiểu nhìn nam tử . Cười như vậy , đây là lần đầu tiên hắn thấy . Lại liếc mắt nhìn hướng nữ tử kia rời đi , trong lòng hiểu được đôi chút

Chủ tử nhà hắn , hình như lần này động tâm , cho tới bây giờ chỉ có nữ nhân chủ động tìm hắn , lần đầu tiên hắn chủ động đi tìm nữ nhân , tướng quân phủ phải hay không sắp có sự kiện mới?

Hắn gọi là Tướng quân , không sai , người này chính là Thiên trạch hoàng triều Huyền vũ đại tướng quân Lê Hân nổi danh cùng với Quốc sư Thanh Hàn

Lê Hân nhìn phương hướng nữ tử kia rời đi , trên mặt môi cười một độ cong tuyệt lệ , khuôn mặt tuyệt sắc kia , vẻ mặt thẹn thùng , đá động thật sâu vào tâm hắn , hắn không quên được cảm giác ấm áp trong lòng kia , tựa hồ còn có hương thơm thần nhiên của nàng , ngay lần đầu tiên đối diện , làm cho hắn tim đập nhanh hơn , một cổ ấm áp lan tràn khắp cơ thể

Hắn đột nhiên nhớ tới hôm trước ở Bạch Sương cung Thanh Hàn đã nói hồng loan tinh động , lúc đấy hắn còn cảm thấy thật nhảm nhí , nhưng là hiện tại cảm thấy thật may mắn , nếu nàng thật sự là hồng loan (tân nương,nương tử), như vậy hắn cam nguyện vì nàng mà động tâm

Nàng , hắn yêu chắc rồi , không phải vì câu hồng loan tinh động , cũng không phải vì định mệnh hay không phải định mệnh , đơn thuần là hắn thích , thích tiểu nữ nhân này lần đầu gặp mặt tiên tác động tới cảm giác của hắn , nguyên lai thích một người , cũng không phải khó có thể chấp nhận . Bên môi ý cười không ngừng , hắn nhìn về nơi tề đàn , thân là chức vị quan trọng , trách nhiệm hôm nay của hắn là bảo hộ nghi

thức tế thiên không bị quấy rầy . Mọi chuyện luôn luôn có thể có sai lầm , hấn không muốn xuất hiện sai lầm , tuyệt đối không thể có sơ sót gì

22. Chương 22: Nam Tử Tuyệt Trần

Vân Thiển Y trên mặt ửng đỏ đã sớm tán đi , nàng đã đem nam tử vừa rồi cứu nàng hoàn toàn quên mất , lại không hề biết , Nam tử này sẽ làm cho cuộc sống tương lai của nàng biến hóa long trời lở đất , mà loại biến hóa này , nàng không thể cũng không muốn thừa nhận

Nàng cùng Tri Dung Tri Hạ đi đến phía trước thị vệ . Tử Y nhìn ba người bọn họ trở về , lại không thấy Vân Tâm Nhược đâu , trong lòng căng thẳng . Minh thật là sơ suất mà , sao lại đem tiểu thư quên mất

“Đại tiểu thư , tiểu thư nhà ta đâu?” Nàng sốt ruột hỏi , tiểu thư ngốc a , chạy đi đâu , làm cho người ta thực lo lắng mà

Tri Dung khí đầy mình , hung hăng liếc mắt Tử Y một cái , nếu không phải vì đi tìm Vân Tâm Nhược , tiểu thư nhà nàng như thế nào lại thiếu chút nữa ngã sấp xuống , làm cho người khác chiếm tiện nghi , thực sự là tức chết nàng mà

“Tử Y ngươi đừng sốt ruột , ta đã kêu thị vệ đi tìm nàng , nàng không có việc gì đâu , yên tâm đi” Vân Thiển Y vỗ nhẹ Tử Y hốc mắt đã ửng đỏ , nhẹ giọng an ủi . Nghe được Đại tiểu thư nói vậy , Tử Y an tâm hơn chút , đã có người đi tìm , như vậy nàng tin tưởng tiểu thư nhà nàng nhất định không có việc gì

Mới nói được tới đó , nghe trong đám người truyền ra âm thanh to lớn “Thanh Hàn Quốc sư đến!”

Vừa rồi đám người còn tranh cãi ầm ĩ , nhất thời toàn bộ im lặng

Xa xa chỉ thấy bóng trắng xuất hiện , như mây nhẹ nhàng phiêu dật , lại như gió thổi qua rừng cây thâm trầm , làm cho người ta nhìn vào , cảm thấy giống như thần tiên hạ phàm, trong trời đất chỉ còn lại một bóng dáng màu trắng kia , giống như mây trên trời không ngừng bay , giống như tuyết mùa đông lạnh lẽo mà ấm áp

Nam tử áo trắng như tuyết , tóc đen như mực , mi trung trầm ổn , mi đoan tuấn nhã ,sóng mắt giống như trăng trong đêm , ba phần trong trẻo nhưng lạnh lùng , lại như mặt trời mới mọc ,bốn phần ấm áp

Môi hấn căng mọng no đủ , sắc mặt như bạch ngọc , mi gian chu sa đỏ tươi, huyết điểm xinh đẹp

Áo trắng , mặc phát* , chu sa

Chú thích : mặc phát* đầu tóc đen

Trong thiên địa giống như chỉ có ba màu sắc này , như sắp bay về trời

Tay áo hấn tung bay , bước đi trầm ổn , khí chất cao quý biểu lộ khắp toàn thân . Làm cho người ta không dám nhìn thẳng , chỉ sợ xem nhiều sẽ giống như bị dính độc娘子

Tiêu Thanh Hàn đi đến tế đàn , nhìn xuống phía dưới đám đông dân chúng , thân thể tuấn nhã cao ngất , toàn thân khí chất cao quý , hấn cầm bên cạnh bàn chỉ thô ngưng hương ***

Nhấc tà áo trắng , nhẹ nhàng quỳ xuống

Này một quỳ , cảm động trời cao

Này một quỳ , danh khắp thiên hạ

Mọi người cũng theo hấn quỳ xuống

Bái thứ nhất , cầu chúc quốc thái dân an

Bái thứ hai , nguyện mưa thuận gió hòa

Bái thứ ba , nguyện ngũ cốc được mùa

Thanh âm của hán theo tam bái truyền vào tai mọi người , tam bái này , biểu đạt cho mọi người hướng tới bình an , chờ đợi cuộc sống tốt đẹp . Dân chúng bình dân không mong gì nhiều , chỉ mong như vậy

Mọi người lớn tiếng hét lên hoan hô , quốc thái dân an , mưa thuận gió hòa , ngũ cốc được mùa , một lần lại một lần , tiếng vang từng trận , nhiệt huyết sôi trào

Vân Thiên Y mắt rưng rưng , si ngốc nhìn nam tử kia, giống như đem thân ảnh hán khắc đến trong lòng , dung nhập xương cốt , giờ khắc này nàng cảm thấy mình đã không thể thoát khỏi lưới tình này , vì thương hán , vì nụ cười của hán.... Bất quá , nàng cam tâm tình nguyện

Mà Vân Tâm Nhược bên kia ,đã đi cách xa chỗ đông người, bỗng nhiên nghe được một trận tiếng hoan hô , giương mắt lên nhìn , dân chúng đông nghìn nghịt , trên Thiên nhai có một bóng trắng hoa mỹ , áo trắng tung bay , siêu phàm thoát tục không nói nên lời

Người kia chính là Thiên Trạch Quốc sư đi! Cao cao tại thượng như vậy , di thể độc lập , nhưng vì cái gì nàng lại cảm thấy bóng trắng kia có vẻ cô tịch , tồn tại trong trời đất này chỉ vì duy nhất một người mà thôi

Lúc này , trái tim nàng đột nhiên đập rất nhanh , là loại cảm giác lúc ở xe ngựa , theo bản năng nhìn ra bốn phía , cái gì cũng không thấy , ôm ngực, trước ngực từng đợt đau nhói

Mà ngay tại lúc nàng đang tự hỏi vì sao . Một chút thân ảnh màu xanh thoáng qua , ngẩng đầu lên , đã biến mất không thấy gì

Có chút thất hồn lạc phách , nàng lại nhìn lên Thiên nhai kia, làm cho nàng có cảm giác bóng dáng cô đơn , xoay người đi về phía trước , dần dần rời xa , bởi vì mọi người đều nhìn Quốc sư tể thiên , nên trên đường rất ít người , nàng đi trên đường một cách vô ý thức, cứ như vậy mà đi

Đường phía trước rất dài , giống như không có điểm dừng

Chú thích :

chỉ thô ngưng hương *** : cái cây nhang to to đó

23. Chương 23: Bị Thương

Phịch một tiếng , nàng cảm thấy có một lực đập mạnh vào người , chân đứng không vững , lảo đảo một chút liền ngã xuống đường , trên đùi cảm giác đau đau , một tia hồng chậm rãi chảy ra , chảy máu , đỏ như máu . Vân Tâm Nhược nhìn máu của mình , có chút ngây ngốc . Thì ra , máu của nàng còn nhiều như vậy , còn chưa bị lấy hết , một chút chưa sót trong ánh mắt...

“Cô nương, người không sao chứ?” âm thanh thanh nhuận của nữ nhân truyền tới , trên người cũng xuất hiện một bàn tay , tinh tế , trắng nõn , nàng ngẩng đầu lên nhìn , thấy một cảnh xuân tươi đẹp trước mặt

“Thực xin lỗi! ta không phải cố ý! A...người chảy máu rồi” Nữ tử kia sốt ruột lấy khăn lụa trong ngực ra , muốn giúp nàng băng bó miệng vết thương

Vân Tâm Nhược né tránh tay nàng , cố hết sức đứng lên , chân có chút đau , thật sự rất đau , xem ra bị thương không nhẹ . Nàng xoay người không liếc mắt nhìn nữ tử kia một cái nào , tiến về phía trước bước đi

“Cô nương người không sao chứ? Ta giúp người tìm đại phu được không?” nữ tử kia gắt gao đi theo sau nàng , tựa hồ không có ý định rời đi

Vân Tâm Nhược dừng bước , quay đầu nhìn về nữ tử phía sau , nhíu mi hỏi “Có chuyện gì sao?” Ngữ khí bình thản , không chút để ý vì người này đụng vào mình nên mới bị thương

Nàng kia khóe miệng khai một chút cười , thực ấm áp , giống như gió thổi vào lòng nàng , nữ tử như vậy , sợ là không ai có thể cự tuyệt

“Người xem , người bị thương rồi , là ta không tốt, ta mang người đi tìm đại phu bằng bó một chút được không?” thanh âm nữ tử tràn ngập có lỗi , “Ta vừa rồi không chú ý liền đụng vào người , còn làm cho người bị thương . Người xem chảy máu rồi kìa”

“Không cần” Vân Tâm Nhược nhìn quần áo màu lam nhạt của mình nhiễm chút màu đỏ , cự tuyệt nói . Kỳ thật máu nàng chảy nhiều lắm . Đã là thói quen , hơn nữa chút đau đó , nàng chịu được

“Không được !” nữ tử thanh âm cực kì kiên trì . Sắc mặt nghiêm trang “Là ta đụng vào người , ta sao lại không chịu trách nhiệm được . Để cho người khác biết , sẽ nghĩ thế nào về Đỗ Ngân Lan ta”

“Phải không?” Vân Tâm Nhược nhìn nữ tử có chút kích động trước mắt , không thể mở miệng nói cự tuyệt được nữa , nụ cười vừa rồi của nàng , như nắng ngày xuân chạm vào tầng băng mỏng sâu nhất trong lòng nàng

“Vậy người muốn làm sao?” Vân Tâm Nhược nhìn nàng , chờ nàng trả lời

“Ta biết phía trước có Y quán , ta mang người đi trị thương a!” Nói xong , liền cứng rắn kéo tay Vân Tâm Nhược . Không để ý nàng giãy dụa . Vân Tâm Nhược đụng vào tay nàng theo bản năng cảm nhận được tâm tư của nàng . Có chút đắm chiêu nhìn nữ tử trước mắt , ánh mắt một mảnh sương mù

Đỗ Ngân Lan không chú ý tới nữ tử bên người dị thường , trong lòng nghĩ nghĩ không khỏi thở dài , lại gặp rắc rối , người ta cô nương hoàn hảo không bị gì lại tại mình mà chảy máu , nếu Lôi ca biết , sẽ nói như thế nào , phải đem chỗ bị thương của người ta chữa khỏi , rồi nàng chấp nhận bị phạt thôi. Dù sao cũng không phải lần đầu tiên . Nghĩ đến đây tâm tình của nàng tốt lên không ít . Cười ra tiếng...

“Ha ha.....” không có ngưng ngừng của nữ nhi , ánh mắt lộ ra anh khí

“Ta gọi là Đỗ Ngân Lan , còn người?” Nàng nhìn nữ tử bên người . Thấy sắc mặt nàng có chút không tốt , cước bộ chậm lại

“Người vừa rồi mới nói” Vân Tâm Nhược giấu đi sương mù trong mắt, ánh mắt thập phần trong suốt . Giống như hồ nước tháng ba tĩnh lặng , trong sáng thuần khiết

Sau đó nàng nói tiếp “Ta gọi là Vân Tâm Nhược” Thanh âm tựa hồ từ nơi rất xa truyền tới , có chút phiêu hồ

“Ách.....ta quên?” Đỗ Ngân Lan khoát tay , ngưng ngừng nói “Tính cách của ta là như vậy , luôn không biết để ý trước sau . Lôi ca cũng không phải nhắc nhở một lần . Nhưng là ta sửa không được” Tuy là oán giận , nhưng là có thể nghe ra ngữ khí ngọt ngào

Lôi ca sao? Vân Tâm Nhược im lặng , tinh thần lại bay rất xa, trái tim nhảy lên . Cảm giác có chút đau

Đỗ Ngân Lan có Lôi ca của nàng , nhưng là Lôi ca của mình nàng đã đánh mất , cái tên giống nhau , lại ăn mòn thể xác và tinh thần nàng . Lôi ca của , là người duy nhất nàng thương a

Bên ngoài Hoàng thành có một Y quán , người ở mặc dù thừa thớt , nhưng là ở đây chỉ có một đại phu , hơn nữa đại phu y thuật vô cùng tốt , tính cách thập phần hiền hòa . Người xung quanh nghèo khó không có tiền mua thuốc men , Y quán này sẽ giảm miễn tiền thuốc vô điều kiện . Cho nên Y quán cũng khá nổi tiếng

Đỗ Ngân Lan cẩn thận giúp đỡ Vân Tâm Nhược , vừa đi đến cửa Y quán liền la lớn

“Đại phu , có người bệnh , nhanh đi ra a!”

“Đến đây...” Trước cửa xuất hiện một nam tử trung niên khoảng 40 tuổi , sắc mặt hồng nhuận , nhìn đến vết máu trên đùi nữ tử màu lam , thần sắc sững sờ , vội vàng mở miệng nói

“Mau dẫn nàng đi vào , sao lại chảy nhiều máu như vậy?” Mở cửa ra , lập tức đi vào trong lấy y dược

Lẳng lặng nhìn Đại phu thay mình cầm máu , thượng dược , băng bó lại . Vân Tâm Nhược không nói một câu nào , chỉ là lẳng lặng nhìn

24. Chương 24: Là Người Sao?

“Tốt lắm , trong vòng 3 ngày không để vết thương đung nước là được” bằng bó vết thương xong , đại phu tán thưởng nữ tử trước mắt , tuổi không vượt qua 18 , lại có khí chất linh đậm , bề ngoài thoát nhìn yếu đuối , nhưng là có thể thấy được nội tâm thập phần kiên cường . Là đại phu nên đương nhiên biết được vừa rồi thượng dược rất đau , tuy rằng nàng đau tới sắc mặt tái nhợt trong suốt , nhưng là lại chưa từng rên một tiếng nào , chỉ nhíu chặt mày lại

Nàng đối với đau đớn trình độ nhẫn nại vượt qua tưởng tượng của hắn

Sau đó hắn lấy một bình sứ màu trắng trong hòm thuốc ra , đưa tới tay Vân Tâm Nhược nói “Dược này , mỗi ngày bôi 2 lần , trong vòng 7 ngày , là có thể không lưu lại sẹo gì”

“Cám ơn” Vân Tâm Nhược nhẹ nhàng cười , dung mạo như tuyết băng sơ , cầm bình sứ trên tay hắn để vào trong lòng . Có dược thì tốt rồi , bằng không nha đầu Tử Y kia biết được , lại lải nhải không ngừng , làm cho mình không thể thanh tĩnh

Sau đó Đỗ Ngân Lan tới tiệm may mua cho Vân Tâm Nhược một bộ quần áo mới , nàng cũng không cự tuyệt , trên người mình không có một đồng bạc nào , nếu mặc quần áo này trở về, Tử Y thì không nói làm gì , nàng sợ nhất là phiền toái đến Vân Thiển Y

Đi ra khỏi tiệm may , Vân Tâm Nhược nhìn vẻ mặt đầy ý cười của Đỗ Ngân Lan , lại nhìn nhìn sắc trời , nên trở về thôi . Vì thế , nàng hướng Đỗ Ngân Lan nói lời từ biệt

“Ta phải về” Sau đó quay lại nhìn nàng một cái “Còn có, cám ơn quần áo của người” , khẽ mỉm cười , dung mạo như tuyết trắng

Đỗ Ngân Lan cũng cười nhìn nàng gật đầu , có chút thật có lỗi nói “Vốn là ta không đúng , quần áo này coi như là chuộc lỗi đi” ngữ khí thập phần chân thành

“Nhớ bôi thuốc” Nàng không khỏi dặn dò cẩn thận

“Cám ơn người.....” Cám ơn một tiếng nữa , Vân Tâm Nhược xoay người , góc áo tung bay . Chậm rãi rời xa tầm mắt Đỗ Ngân Lan

Đỗ Ngân Lan vỗ vỗ mặt mình , trên mặt một mảnh lo lắng . Sau đó với vui vẻ rời đi , đột nhiên nàng dừng lại cước bộ , khóe miệng cong lên , trong miệng giọng nói nhẹ nhàng “Ánh mắt thật đẹp , cười cũng thật đẹp.....Vân Tâm Nhược”

Vân Tâm Nhược đi trên đường , người đi trên đường vẫn là tốp năm tốp ba (năm người , ba người đi chung) nàng không nghĩ quay về tìm Tử Y , Vân phủ rất lớn , tùy tiện tìm một người hỏi là có thể về được rồi . Hạ quyết tâm , nàng hướng Thiên nhai đi tới . Tuy rằng lần đầu tiên xuất môn , nhưng là nơi này dễ nhận biết lắm , chỉ cần đi cùng người khác là được

Ở trên đường vừa vặn đụng cận vệ của Vân Thiển Y , hỏi một chút đường về Vân phủ , sau đó phái người nói Tử Y về trước đi . Thị vệ nghe xong liền gật đầu một cái , rất là cung kính trở về phục mệnh

Đây là nàng đầu tiên ra khỏi Vân phủ , đối với bên ngoài hết thảy đều ngạc nhiên , bất quá bởi vì chân bị thương , nàng cũng không thể đi quá nhanh , có thể từ từ thưởng thức

Hiện tại đã có thể tự do , không có người canh chừng nàng , cũng không có người nhốt nàng , nàng có thời gian , có cơ hội . Về sau nàng sẽ đi khắp đại giang nam bắc , mặc dù không quen thuộc nơi này , nhưng là ở đây phong cảnh rất tốt

Đột nhiên , ở cách nàng không xa có một bóng dáng màu xanh xuất hiện , khoảng cách gần như vậy . Nàng dừng lại cước bộ , thất thần nhìn về phía trước , thậm chí không dám chớp mắt , si ngốc nhìn , nàng che lại trái tim không ngừng đập mạnh , trong mắt ý lệ tràn đầy , miệng khẽ nhếch , giống như muốn nói cái gì , lại không nói nên lời . Trong cổ họng khàn khàn đau , loại cảm giác quen thuộc này , cảm giác tim đập nhanh

Cái thân ảnh kia, rất giống.....rất giống hắn....

Lôi ca ca , là người sao?.....

25. Chương 25: Hấn Không Nhớ Nàng

Hấn đưa lưng về phía nàng , không thấy được khuôn mặt , nhưng là thân hình cao ngất đó , khí thế giống như cự thạch đó (tảng đá) , rõ ràng là hấn a.

Ở chung vài năm , đối với hấn nàng thập phần quen thuộc , nàng có thể khẳng định , là hấn

Nhưng là

Nàng vẫn sợ , muốn thấy hấn xoay người lại , nhưng lại không dám , sợ lại là một giấc mộng , lại thêm một lần tuyệt vọng

Mà lúc này nam tử áo xanh cảm giác phía sau có một tầm mắt mãnh liệt , gắt gao nhìn chăm chăm mình , ánh mắt kia tựa hồ hiểu biết mình . Nữ tử kia sắc mặt tái nhợt như tuyết , thân thể như lá rụng run run . Giống như đang kích động cực kì . Hấn nhăn mày lại , vì sao lại là vẻ mặt này ? Hấn không biết nàng là ai

Nam tử đột nhiên xoay người lại , khuôn mặt tuấn dật tiêu sái bại lộ trước mặt Vân Tâm Nhược , ánh mắt sắc bén không nói nên lời , đáng người so với người bình thường cao lớn hơn rất nhiều , quần áo màu xanh bao vây lấy dáng người hoàn mỹ của nam tử , trên cơ thể từng khối nổi lên , hoàn mỹ hữu lực

Hấn nhìn nàng , nàng cũng nhìn hấn

Là hấn! Thật sự là hấn! Vân Tâm Nhược giống như bị điện giật , đứng đờ người ở đó , lệ trong mắt rớt cuộc nhện không được trào ra , giống như trên châu không ngừng rớt xuống . Giống như lá hải đường rụng , đẹp mà bi thương . Đây là Lôi ca ca của nàng , nàng thật sự không có nhận sai , thân hình kia , gương mặt kia , bao gồm vết sẹo dưới mắt , hấn chính là Lôi ca ca của nàng

Nguyên lai , hấn thật sự còn sống

Thanh âm của nàng nghẹn trong cổ , không thể nói ra lời , cảm giác thống khổ khi bị mất đi , hiện tại bởi vì có được mà mừng như điên , bao nhiêu ủy khuất ngày đêm gắt gao bao chặt lấy nàng . Lôi ca ca.....

“Lôi.....Lôi ca ca.....” Rốt cục , Vân Tâm Nhược như con thú nhỏ ô ô khóc , thanh âm bộc phát , bước chân nặng nề hướng hấn đi tới

Nàng quá mức kích động , không nhìn thấy xa lạ trong mắt hấn . Nàng quá mức kinh hãi , thậm chí không phát hiện vẻ mặt lạnh như băng của hấn

Từng bước lại từng bước , nàng vươn tay , đi tới hướng nam tử kia , nghẹn ngào kêu tên hấn “Lôi ca ca.....”

Một bước, hai bước , ba bước....

Vươn tay chạm vào ống tay áo hấn , nam tử ánh mắt âm trầm , nhẹ nhàng vung tay, liền đem tay nàng hất ra ngoài , không chút tình cảm

Hấn khoe môi một chút độ cong mỉa mai , lại là giả bộ nhận thức hấn . Mấy tháng nay hấn chỉ mất trí nhớ chứ đầu óc không có bị ngốc . Đáng tiếc , nàng biểu diễn dù chân thật thế nào , nước mắt chảy nhiều như thế nào cũng vô dụng , hấn sẽ không tin tưởng . Còn muốn chạm vào thân thể hấn , muốn chết , mũi nhọn trong mắt chợt lóe, trừ bỏ người kia , ai cũng đừng nghĩ tác động đến hấn , nghĩ đến nàng , trong mắt hấn dâng lên một tia ôn nhu , nùng hậu thâm tình , là yêu

Vân Tâm Nhược bị hất té ngã trên mặt đất , ánh mắt không thể tin nhìn phía nam tử , vết thương trên đùi đau , lại một lần nữa thấm đỏ quần áo , vấy nhiễm đỏ , tâm cũng bị thương . Tại sao có thể như vậy ? Ai có thể nói cho nàng biết , nàng rốt cuộc có phải hay không đang nằm mơ? Hấn là Lôi ca ca của nàng sao? Là Lôi ca ca từng cẩn thận che chở nàng sao , là vì muốn nàng có thể thoát khỏi địa ngục kia mà làm cho bản thân cùng nó nổ tung sao?

Vì cái gì hấn hiện tại xa lạ như vậy ? Ánh mắt lạnh như băng , có xa lạ cũng có khinh thường

Hấn không nhận ra nàng sao?

“Lôi ca ca , ta là Tiểu Nhược , ta là Tiểu Nhược , người không nhận ra ta sao?” Vân Tâm Nhược khàn khàn khóc rống , thanh âm tuyệt vọng . Đây không phải là sự thật không phải sự thật.....”Lôi ca ca , người không nhớ phòng thí nghiệm màu trắng ư , người không nhớ tràng nổ mạnh kia ? người thật sự cũng không nhớ ra ta sao?”

Nam tử chau mày , hình thành một cái xuyên tự, trên người cơ thể buộc chặt , hần căn bản không biết cái gì Tiểu Nhược , cái tên Lôi ca ca chỉ có một nữ nhân biết ,mà nữ nhân khóc lóc thảm thiết trước mắt này , sao lại biết tên mình , rốt cuộc nàng là ai.....

“Chết tiệt.....” Nam tử hung ác nham hiểm điên cuồng hét lên một tiếng , thanh âm giống như địa ngục truyền tới lạnh băng truyền vào xương cốt

26. Chương 26: Chết Tâm

Hắn tới gần nàng thân mình ngồi xổm xuống , ngón tay thô lỗ hung hăng nắm chặt cổ nàng , làn da non mịn nhất thời xuất hiện một mảnh hồng ngân ghê người . Tiếp theo lại truyền tới cổ nàng , từ từ bóp chặt lại

“Nói cho ta biết , tại sao người biết tên của ta? Nói , nàng ở đâu?” Thanh âm lạnh lẽo từ miệng nam tử truyền ra , như băng châu giá rét làm tổn thương đáy lòng nàng . Bàn tay lại bóp chặt hơn , Vân Tâm Nhược hô hấp dồn dập , sắc mặt càng ngày càng trắng bệch

“Nói!” Lại là một tiếng gầm nhẹ

“Lôi ca ca.....” Trên cổ truyền đến đau đớn , đau nát tâm can của nàng , Vân Tâm Nhược gian nan mở miệng , lại chỉ kêu ba chữ Lôi ca ca , về phần nàng trong miệng hắn là ai . Nàng căn bản không biết a ? Không biết thì sao có thể trả lời được?

Hơn nữa , vì cái gì , vì cái gì trong trí nhớ của hắn không có nàng? Chỉ là một mảng trắng bệch , một giọt lệ theo khóe mắt chảy xuống tay hắn , ngón tay nam tử buông lỏng , tiếp theo lại dùng lực đạo lớn hơn nữa

Không khí trong phổi càng ngày càng ít , Vân Tâm Nhược thấy sinh mệnh của mình sắp biến mất , nàng hiện tại cảm giác được , tử vong đang tới gần mình . Tuyệt vọng , lạnh như băng . Cơn đau liên tục đánh vào lòng nàng

Người muốn đoạt đi sinh mệnh nàng lại là Lôi ca ca , người mà nàng yêu nhất.... người từng coi nàng là bảo bối . Không ! Lôi ca ca của nàng đã chết , hắn không phải , từ lúc hắn bóp chặt cổ nàng , nàng đã biết , hắn không phải là Lôi ca ca mà nàng thương , hiện tại trong lòng hắn không có nàng , nàng đối với hắn chỉ là một màu trắng xám . Hắn hoàn toàn quên nàng . Có lẽ nàng chết đi thì sẽ tốt hơn , chết đi sẽ không thống khổ nữa

Kỳ thật , đối với nàng mà nói , hiện tại sống so với chết càng khó coi . Lòng của nàng , vừa rồi đã thật sự hoàn toàn chết

Trước mắt càng ngày càng mê mang , tựa hồ xuất hiện một gian phòng màu trắng , cô gái cười , nam tử cũng cười , bọn họ tay gắt gao nắm cùng một chỗ , mười ngón giao nhau không rời

Lôi Liệt nhìn nữ nhân bị mình bóp chặt cổ trước mắt , sắc mặt nàng tái nhợt như tuyết , trong mắt lệ không ngừng trào ra , không hề giả dối , khóe miệng thậm chí còn có một chút ý cười

Nữ nhân chết tiệt , đây là cái biểu tình gì , Lôi Liệt cảm thấy giống như lửa thiêu cháy mình , nhiệt độ từ bàn tay trực tiếp đốt tới trong lòng hắn , vừa muốn buông tay , chợt nghe một giọng nữ nhân kêu to

“Lôi ca! Người làm cái gì vậy?”

Lôi Liệt đột nhiên buông tay ra , nhìn về hướng nữ tử , trên tay vẫn nóng bỏng như cũ , giống như bị tổn thương

“Ngân Lan....người không có việc gì chứ?” Hắn nhìn về chính tay mình , lại nhìn hướng Vân Tâm Nhược , trong mắt hiện lên một tia áy náy , hắn vừa rồi có phải hay không quá mức kích động , mà ánh mắt hướng về phía Đỗ Ngân Lan , lại khôi phục như lúc đầu , chỉ có lo lắng đối với nàng

Vân Tâm Nhược mềm nhũn ngã xuống đất , trước ngực phập phồng , hô hấp mỏng manh , trên mặt xanh tím . Giống như sắp hít thở không thông mà chết

“Ông trời! Vân Tâm Nhược.....” Nhìn Vân Tâm Nhược trước mắt ngã xuống , Đỗ Ngân Lan trong mắt toan sắp . Mới vừa rồi còn cùng nàng nói chuyện , nàng còn hướng mình cười , vậy mà hiện tại như nửa sống nửa chết nằm trên mặt đất. Nàng thậm chí không dám đụng vào người Vân Tâm Nhược , sợ đụng vào một thân thể lạnh như băng

Nàng không thể tin được , Lôi ca của nàng , giết người.....

“A.....” Đỗ Ngân Lan thương tâm quát to một tiếng , nước mắt đột nhiên rớt xuống

“Ngân Lan, Ngân Lan.....” Lôi Liệt hoảng hốt vội vàng đem Ngân Lan ôm vào trong ngực , nhưng không cách nào làm cho thân thể nàng ngừng run run . Chết tiệt , hắn vừa rồi đối với nữ nhân kia còn có một chút áy náy, hiện tại xem ra mình đoán không sai , Ngân Lan biết nữ nhân kia , nữ nhân kia quả thực có vấn đề

“Khụ.....khụ....” Một trận ho khan từ miệng Vân Tâm Nhược phát ra

“Vân Tâm Nhược!” Đỗ Ngân Lan đẩy Lôi Liệt đang ôm nàng ra , quỳ gối kề bên nâng nàng dậy , nước mắt rớt vào khuôn mặt tái nhợt Vân Tâm Nhược , vợ chồng bọn họ hôm nay tạo cái nghiệt gì vậy , nàng đụng người ta làm bị thương . Lôi ca của nàng thiếu chút nữa bóp chết người ta.....

Nhìn thấy Đỗ Ngân Lan vì nữ nhân này khấn trương như vậy , Lôi Liệt tức giận nắm chặt tay , nữ nhân khá lắm , dám đối với Ngân Lan có ý đồ , thì ra vì vậy biết được tên hắn . Nguyên lai nàng căn bản chính là cố ý tiếp cận Ngân Lan , bọn họ hôm nay vừa đến Hoàng thành , căn bản trước kia chưa từng gặp qua nàng

“Ngân Lan , nữ tử đó cố ý tiếp cận nàng , mục đích là ta....” Lôi Liệt lửa giận ngập trời , thanh âm lạnh như băng “Nàng chẳng lẽ đã quên Trần Băng sao?”

Nghe câu đó , Đỗ Ngân Lan vẫn tiếp tục nâng Vân Tâm Nhược dậy , không buông ra . Tiếp cận Lôi ca, nàng xem cô gái sắc mặt trắng như tuyết này , nhìn thế nào cũng không nghĩ là loại người đó , nhưng là.....nàng thật sự không biết nữa.....

Nàng sợ hãi chuyện như vậy phát sinh trên người mình . Lôi Liệt không phải là người bình thường , thân phận cực kỳ phức tạp , từng có một cái nữ tử tên Trần Băng cố ý đồ thông qua mình để tiếp cận hắn , lần đó , không phải chỉ thiếu chút nữa hại Lôi ca chết , cũng hại chết đứa nhỏ mới một tháng trong bụng mình

Đỗ Ngân Lan nhìn cô gái sắc mặt trắng bệch trong lòng , thật sự không thể tin được , nàng lại là một cái Trần Băng khác , nhưng là Lôi ca nói không thể sai . Vân Tâm Nhược , người cũng là người như vậy sao? Cố ý làm cho ta đụng người . Cố ý làm cho ta đối với người sinh ra cảm tình, khó trách lúc người nghe tên Lôi ca lại có loại sắc mặt đặc biệt . Ta thật sự nhìn lầm người sao? Người có biết ta thật sự thích người....thích ánh mắt người , nụ cười của người . Vì cái gì.....lại đối với ta như vậy?

“Ngân Lan!” Lôi liệt đau lòng lau đi giọt nước mắt trên mặt Ngân Lan “Nàng biết tên của ta , làm ta tưởng người đã.....”

Hắn không dám nói tiếp nữa , hung hăng đem Đỗ Ngân Lan ôm vào lòng

“Lôi ca người nói thật chẳng?” Đỗ Ngân Lan nắm chặt quần áo trước ngực hắn . Vẫn là không thể tin , cô gái trong miệng Lôi ca nói là loại người tâm cơ sâu trầm , mục đích xuất hiện chỉ vì Lôi ca của nàng , nhưng là , nàng vẫn không thể tin được , trong cặp mắt trong suốt kia tồn tại một linh hồn đáng sợ , dơ bẩn (có mà chỉ dơ bẩn thì có huhu , tội nghiệp Nhược tỷ của em)

“Người biết không? nàng cười rất đẹp , nụ cười rất trong sáng , ta không thể tin được nụ cười đó là giả dối!” Đỗ Ngân Lan vừa khóc vừa nói . Đối với Vân Tâm Nhược , nàng thật sự thất vọng

Lôi Liệt đau lòng vỗ vỗ lưng Đỗ Ngân Lan , trong mắt hiện lên đau đớn . Ngân Lan lần này thực sự thương tâm mặc kệ nữ tử kia có mục đích gì? Hắn cũng không để cho nàng thực hiện được, cũng sẽ không tha thứ cho nàng. Trong mắt sát ý chợt lóe , sắc bén như lưỡi dao muốn cắt từng miếng thịt nữ tử trên mặt đất , coi nàng giống như độc xà , mãnh thú

27. Chương 27: Tâm Tư Ngàn Lan

Bọn họ nói chuyện như gió lạnh thổi vào lòng Vân Tâm Nhược , xuân thán ba ảm áp , mà nàng lại cảm giác thân thể đông lạnh , lúc này , nàng cảm xác thân thể có một thứ gì đó đang vỡ vụn Nàng đọc được nội tâm lạnh như băng , xa lạ của Lôi ca ca , cũng đọc được sự thất vọng bi thương của Ngàn Lan

Nguyên lai , bọn họ là vợ chồng , nguyên lai bọn họ đã sớm có đứa nhỏ . Hết thấy đều đã muộn , trong cuộc sống của Lôi ca ca đã không còn Tiểu Nhược này.....

Nguyên lai....tràng nở mạnh kia không chỉ mang thân thể họ đi , mà cũng mang cả linh hồn hân

Giờ khắc này , tình yêu của nàng không còn , lòng của nàng đã chết , mà hồn của nàng cũng đã nát vụn.....

Lôi ca ca.....đây là người muốn sao? Người muốn quên đi cuộc sống thống khổ kia , quên Tiểu Nhược , yêu thương người khác , nếu đây là điều người muốn , như vậy ta nên thành toàn cho người phải không?

Chính là vì sao lại đau như vậy? Vì sao bắt nàng phải lựa chọn!

Lòng của nàng rơi vào đáy cốc sâu thẳm , không thể thấy được một tia ánh sáng nào

Nàng đã mất hết tất cả, có còn lại chút gì không?....còn lại gì?

Lôi ca ca , hiện tại ta mới biết vì cái gì bướm vàng***đã bay đi cũng không trở lại , không phải bởi vì không dũng cảm , mà vì bên kia đã sớm không có ai chờ đợi nữa

Khụ....lại là một trận kho khan , đánh gãy hai người ôm nhau , hai ánh mắt thần sắc khác nhau nhìn về phía nàng

Vân Tâm Nhược thử mở miệng , yết hầu lại đau rất như bị hỏa thiêu, lại cảm giác đau , tâm nàng đáng ra không nên có cảm giác đau nữa , không phải đã chết rồi sao . Vì cái gì vẫn còn đau . Cười khổ một tiếng , nếu còn cảm giác, vậy cho nó đau thêm một lần nữa đi

“Mặc kệ người tin hay không? Ta chưa từng chủ động tiếp cận người” Nàng gian nan mở miệng , nhìn về phía Đỗ Ngàn Lan trong lòng Lôi Liệt , trong mắt chưa sót lướt qua, giống như đâm vào khóe mắt nàng , có cái gì lại chảy ra....

“Không phải là người đuổi theo ta sao?” Nàng có chút chế giễu nói

Nàng đem ánh mắt chuyển hướng Lôi Liệt , không mặt trắng bệch cười lạnh như băng

“Về phần người” nàng nhìn hân , gần từng tiếng mà nói “Ta , chính là nhận sai người , Lôi ca ca của ta , là một người có vẻ ngoài giống người , nhưng là , người tuyệt đối không phải hân” Gió thổi qua , ánh mắt nàng trong suốt không thấy đáy , hiển nhiên cực kì trống rỗng

Đỗ Ngàn Lan cùng Lôi Liệt đồng thời sững sốt , ánh mắt thuần khiết như vậy , làm cho Đỗ Ngàn Lan có chút chột dạ , đem mặt chôn vào ngực Lôi Liệt , nàng vừa rồi nghe đến Trầm Băng , có chút quá kích động, quả thật , chính mình đụng ngã Vân Tâm Nhược , cố gắng lôi kéo người khác cũng là mình . Quả thật.....là chính mình nàng không thể phủ nhận , là chính mình hiểu lầm người ta . Rõ ràng biết là mình sai rồi , nhưng là.....vẫn không thể.....

Lôi ca vì mình thiếu chút nữa bóp chết nàng , bản thân lại thiếu nàng một lần nữa , không thể làm cho Lôi ca cũng cảm thấy áy náy như mình, hơn nữa , nàng sợ , biểu tình của Vân Tâm Nhược , rõ ràng là nhận biết Lôi ca , tuy rằng nàng đã nói chỉ là diện mạo giống nhau , cái này không phải chỉ là trùng hợp thôi đi? Lôi ca mất trí nhớ là chuyện có thật , nếu bọn họ nhận thức như vậy mình, ông trời.....nàng không muốn . Cho nên , thực xin lỗi, Vân Tâm Nhược....

Tha thứ cho nàng , nàng thật sự không thể mất đi Lôi ca

Lôi Liệt trầm mặc không nói , hai tay che chở nữ tử trước ngực , đôi mắt tối đen như hàn đàm , không biết đang suy nghĩ gì , nhìn không ra vui buồn , nhưng lại sắc bén kinh người . Hân nhìn thoáng qua Đỗ Ngàn Lan trong lòng , Đỗ Ngàn Lan lắc lắc đầu , sau đó lại dán chặt mặt vào trước ngực hân

Lôi Liệt không nhìn Vân Tâm Nhược , một cái nữ tử tâm cơ thâm trầm , hắc khinh thường , không đáng để hắc nhìn . Còn đem lỗi đổ lên người Ngàn Lan . Nàng biết được Ngàn Lan thiện lương , sẽ không vạch trần nàng sao? Chuyện hôm nay hết thảy do nàng tự làm tự chịu , không thể trách người khác

Không khí tựa hồ đứng lại , chỉ nghe tiếng ba người hít thở , bầu không khí trầm lắng

Chú thích

Bướm vàng : truyện về bướm vàng

Câu truyện về người con gái hi sinh vì người yêu mà chấp nhận hóa thành bướm vàng ba năm để chàng trai được sống , chàng trai lúc đầu luôn đi tìm cô gái , không biết được có một con bướm vàng luôn lượn lờ xung quanh mình . Hai năm sau bướm vàng quay lại tìm chàng , nhìn thấy bóng hình yêu thương đang kề cận bên người con gái khác , nghe được mọi người bàn tán hai người sắp kết hôn , bướm vàng đau khổ . Ba năm dài đằng đặc trôi qua , Phúc thần (người làm cho cô gái hóa thành bướm vàng) nói ngày mai cô gái đã có thể trở lại hình người nhưng bướm vàng lắc đầu ” Dạ thưa xin cho con được là bướm vàng suốt đời” rồi vỗ cánh bay đi mất

28. Chương 28: Lại Một Lần Nữa Lặp Lại

Vân Tâm Nhược hạ mắt xuống , lệ trong mắt nhịn không được rơi xuống . Người quả thật đều ích kỷ , quên đi , từ nay về sau , nàng không cần hy vọng , không cần mong đợi nữa , nên giải thoát chính mình thôi

“Các người hạnh phúc sao?” Nàng đột nhiên hỏi một câu mà bọn họ nghe cảm thấy rất kỳ quái , thanh âm của nàng rất nhẹ , tựa như bằng hữu nói chuyện bình thường , không một chút oán hận

“Đương nhiên!” Đỗ Ngàn Lan trả lời không cần suy nghĩ “Chúng ta vẫn thực hạnh phúc”

Lôi ca yêu nàng , nàng cũng yêu Lôi ca , nàng rất tự tin về điều đó. Nàng cùng Lôi ca thực hạnh phúc . Vừa nói xong lại phát hiện có chút nhanh nhẩu quá , nhắm chặt miệng lại xấu hổ

“Vậy là tốt rồi...” Thản nhiên lên tiếng trả lời . Không đợi bọn họ có cơ hội phản ứng , nàng từ dưới đất đứng lên , bắt đầu quay lưng về phía bọn họ . Vết máu trên đùi nhìn thấy ghê người cũng chỉ nhoáng qua một cái mà thôi . Giống như một đóa hoa mẫu đơn tiên diễm , lại lộ ra thê lương....

Nàng cứ như vậy đi xa khỏi tầm mắt bọn họ , không nói gì , cũng không hỏi gì nữa.....

Tới khi thân ảnh của nàng nhìn không thấy nữa , Đỗ Ngàn Lan mới nhìn nam tử trước mặt

“Lôi ca , chàng thật sự không biết nàng sao?” Nàng có chút nghi hoặc nhìn về phía Lôi Liệt “Chàng không phải mất trí nhớ? không nhớ gì về truyện trước kia sao? Cô gái kia có phải hay không là nữ nhân trước kia chàng thích?” Nàng có chút ăn vạ , trong lòng ần ần đau

Lôi Liệt nghe ra lo lắng trong miệng Đỗ Ngàn Lan , hai mắt có chút tức giận nhìn nàng , sau đó hung hãn hôn trụ môi đỏ mọng của nàng , tới khi Đỗ Ngàn Lan muốn thở không nổi nữa mới buông ra. Trong mắt một mảnh thâm tình . Dùng trán mình đụng vào trán nàng

“Nàng a! nghĩ lung tung , ta đương nhiên không biết nàng ta .Cho dù ta có nhớ lại thì thế nào? Ta yêu chỉ có một nữ nhân , đã qua thì để nó qua đi . Hơn nữa chúng ta ở Nhan quốc , mà nàng ta là người Thiên trạch hoàng triều , làm sao cùng ta có quan hệ được?”

Tiếp theo nâng nàng đứng lên , vỗ vỗ hai má nàng , âm thanh nói “Thời gian không còn sớm, chúng ta về nước thôi. Còn suy nghĩ lung tung xem ta thu thập nàng như thế nào” tà mị trong mắt chợt lóe . Đỗ Ngàn Lan ngượng ngùng cúi đầu

Sắc mặt đỏ bừng ôm thắt lưng hắn , nghe được lời nói kiên định trong tình yêu của hắn , nàng giống như ngâm mình trong mật ngọt , không còn chút bóng ma trong lòng , chỉ có ấm áp

“Ân.....” Nàng nhẹ nhàng đồng ý , cảm giác tội lỗi đối với Vân Tâm Nhược hoàn toàn quên đi . Chỉ là , thật sự có thể quên sao?

Lôi Liệt nghe nàng nói về nghi thức Tế thiên hôm nay . Đột nhiên ngực đau xót , hần bắt động thanh sắc che ngực , trong đầu hiện lên một cảnh tượng màu trắng , không đọng tới được , cũng thấy không rõ , chỉ có một hình bóng...hình bóng mờ nhạt giống như một người nào đó.... Hần là làm sao vậy . Lắc đầu, bỏ qua hình ảnh vừa rồi , khuôn mặt đầy ý cười hướng về nữ tử trong lòng , dù sao hần cũng đã quên chuyện trước kia rồi , hiện tại người hần yêu là Ngân Lan . Thê tử của hần , về sau còn có thể có con của hần

Ân, hần thích cuộc sống như vậy , trí nhớ trước kia không quan trọng , Ngân Lan mới là quan trọng nhất!

Ý cười trên môi càng lúc càng lớn . Chuyện vừa rồi , giống như tảng đá chìm xuống đáy biển , không còn lưu lại chút gì trong lòng hần

Thân ảnh hai người ôm nhau biến mất ở ngã tư đường , không lâu sau , ở nơi bọn họ vừa đứng xuất hiện một cô gái mặt đầy lệ , yếu đuối như chiếc lá mỏng manh trước gió

Nàng lẳng lặng đứng ở đó , giống như một pho tượng không có sinh mệnh , ánh nắng màu vàng chiếu xuống thân thể nàng , mềm mại dán vào hai gò má nàng . Sắc mặt quá mức tái nhợt, có vài phần mờ lung cùng mê ly , lông mi thanh tú nhú chặt lại , ánh mắt hướng về bóng dáng màu xanh nhạt

Cô gái đột nhiên xoay người , váy áo tung ra một độ cong xinh đẹp. Giống như đêm đen nổi lên một cuộn sóng , mà trong cuộn sóng là một mảnh màu đỏ

Kỳ thật nàng không có đi , chỉ là đứng núp ở một nơi vụng trộm nhìn bọn họ , tận mắt nhìn bọn họ ôm , hôn môi , chính tai nghe bọn họ nói chuyện , từng câu từng chữ , nhất cử nhất động (từng động tác) đều xé rách tâm nàng , trái tim giống như bị cắn nát , toan , ngọt khổ , sắp, trăm ngàn cảm giác đau đớn

Phật viết , nhân sinh có bát khổ : Sinh , lão , bệnh , tử , yêu biệt ly , oán lâu dài , cầu không thể , không bỏ xuống được

Yêu biệt ly , quả thực sống không bằng chết

Cảm giác đau lòng này.....ngay cả một tia mặt trời , một tia ấm áp đều là ước mơ quá xa vời , xa vời giống như tình yêu của hần.....

Ta yêu người , lại làm cho chính mình đau.....

Lôi ca ca , nhân sinh không thể thay đổi lựa chọn của mình , mặc kệ là đúng , hay là sai , đã quyết định thì phải chấp nhận kết quả , nếu có một ngày , người nhớ lại hết thấy , như vậy cũng mong người hãy cười mà quên đi.....

Bất luận ta ở nơi nào , ta đều chúc phúc cho người...được hạnh phúc

Cô gái ở ngã tư đường biến mất , con đường trống trải , tuy rằng có vài người đi qua , nhưng cũng chỉ vội vàng đuổi theo hướng nơi náo nhiệt kia-Thiên nhai

29. Chương 29: Nam Tử Như Liên

So sánh ngã tư đường trống trải này với bên kia Thiên nhai thì người đông vui tấp nập hơn rất nhiều , sau nghi thức Tế thiên là đủ loại thi hội , khúc hội , hội hoa xuân . Thanh niên nam tử ngắm nhìn nữ tử , nữ tử thẹn thùng che mặt , mắt cũng không ngừng nhìn về phía bọn họ . Ngẫu nhiên ánh mắt đồng thời giao nhau , một đoạn giai thoại bắt đầu(một chuyện tình)

Trong một tòa đình(2) tinh xảo , bốn phía hơn mười thị vệ đứng xung quanh , đồng dạng mặc trang phục màu đen , khuôn mặt nghiêm trang , ánh mắt gắt gao nhìn bốn phía , một cỗ lực lượng phát ra toàn thân . Liếc mắt một cái là biết thị vệ đã được huấn luyện nghiêm khắc

Trong đình một gã nam tử áo trắng ngồi , ánh mắt trong trẻo mà lạnh lùng , nhàn nhã uống chén trà xanh trên tay , nâng tay , cúi đầu uống trà đều là động tác nho nhã ,thể hiện khí chất cao quý

Nam tử khí chất tao nhã , thanh khiết như Bạch Liên

Trên bàn đá một bộ dụng cụ pha trà

Chỉ chốc lát sau , một gã nam tử hắc y đi vào trong đình , thị vệ bốn phía cũng không ngăn cản hắn , ngược lại cung kính hướng hắn hành lễ , hắn giống như một trận lốc cuốn vào , rất nhanh ngồi kế bên nam tử áo trắng , bưng lên một chén trà đưa vào miệng

“Hảo trà!” Uống xong , hắn tán thưởng một tiếng , lại tự mình rót tiếp một ly . “Thanh Hàn , người xem bên ngoài náo nhiệt như vậy , sao không ra ngoài xem đi ? Nói không chừng có thể gặp được thê tử định mệnh của người . Người cho là ngồi ở đây nàng sẽ tự động đến tìm người sao!” Ngữ khí thập phần cần rở , nhưng là lời thật lòng

Tiêu Thanh Hàn nhìn Vân Long (vòng tay của a í) trên cổ tay , song long hí châu (hai rỗng đùa giỡn viên trên châu) , phía trên một viên bảo thạch màu đỏ , cực kì chói lọi

Hắn thần nhiên mở miệng “Không đi!” thanh âm trước sau như một, trong trẻo mà lạnh lùng

Lê Hân bưng chén trà , nhìn về phía Vân Long ở cổ tay hắn , không khỏi bĩu môi , có chút phúng ý “Người nhìn nó mỗi ngày , nó có thể giúp người tìm được thê tử sao?”

“Nàng đã đến đây” Tiêu Thanh Hàn thần sắc bình tĩnh như nước , ngay cả đầu cũng không ngước lên , mặc kệ Lê Hân trợn mắt há hốc mồm , hắn vẫn nhẹ nhàng vuốt ve Vân Long , cảm nhận cảm giác quen thuộc

“Lúc nào? Nàng đang ở đâu?” Lê Hân đứng bật dậy , thập phần kích động, hắn lại gần bàn đá hơn , ánh mắt bình tĩnh nhìn , không bỏ qua bất cứ biểu hiện gì trên mặt Thanh Hàn . Cái này là chuyện đại sự , sao lại chưa từng nghe hắn nói qua . Thanh Hàn này cũng giữ bí mật quá đi!

Tiêu Thanh Hàn nhẹ nhàng ngước mắt lên nói “Mới đây thôi , ta cũng không biết nàng ở nơi nào?”

Lê Hân đặt mông ngồi xuống ghế , có chút thất bại khoát tay “Vây cũng như không , người nhanh nhanh tìm được nàng đi , đừng quá chậm trễ”

Tiêu Thanh Hàn nhú mi , không nói gì

“Đúng rồi” Lê Hân đẩy mắt chợt hiện lên tinh quang “Người không phải nói ta sắp hồng loan tinh động sao?” Hắn vẻ mặt hưng phấn ,sung sướng không nói nên lời . Ngay cả thị vệ ngoài đình cũng toàn bộ đảo mắt nhìn về phía hắn

“Người gặp nàng rồi?” Tiêu Thanh Hàn cụp mi xuống , che giấu phức tạp trong ánh mắt . Trong lòng cũng đã hiểu rõ , chuyện nên đến đã đến rồi..... chỉ là không nghĩ nhanh như vậy

“Đúng, chính là vừa rồi , ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng , liền quyết định nàng phải là của ta” Lê Hân thanh âm thập phần chắc chắn . Cực kì khí phách “Mặc kệ nàng là ai , chỉ có thể là nữ nhân của Lê Hân ta”

Nhìn đến quyết tâm thê không bỏ qua của Lê Hân , giờ khắc này , Tiêu Thanh Hàn lựa chọn trầm mặc , hắn không nói gì , vẫn là bí hiểm như trước . Hiện tại mọi chuyện vẫn còn nắm giữ được trong tay ,khê gặt đầu một cái không nói gì

Kiếp này , hắn không thể nào tác động tới được , mặc kệ cố gắng thế nào , vẫn là không có biện pháp

Hắn có một loại cảm giác kỳ quái , kiếp này không chỉ của riêng Lê Hân ,có thể cũng là của mình . Hoặc là.....của nàng.....

Hắn vỗ nhẹ Vân Long trên cổ tay , tâm tư càng bay xa hơn , chỉ có chu sa phát ra màu đỏ

Lê Hân cũng không nói gì , dù sao Tiêu Thanh Hàn bộ dạng như vậy , hắn đã quen rồi , bưng lên chén trà trong tay , nhớ tới nữ tử vừa rồi đụng vào , khóe miệng nhắc lên một chút ý cười

Nữ nhân , nàng trốn không thoát đâu.....

30. Chương 30: Ai Che Nửa Đời Lưu Ly Ta

Trong nháy mắt , tịch dương (ánh hồng của mặt trời lúc hoàng hôn) đầy trời , một khung trời màu hồng , Hoàng thành chìm đắm trong vàng sáng đó , hoàng hôn đẹp nhất là khi mặt trời vừa lặn . Mọi người đến

từ khắp nơi khó còn cơ hội gặp lại . Có tiếc nuối mà về , có ý cười vui vẻ mấy ngày liền , bữa tiệc nào mà không tàn . Hoàng thành chậm rãi khôi phục ban đêm yên tĩnh

Xe ngựa Vân phủ đã chạy về tới nơi , Tử Y vẫn thực lo lắng cho Vân Tâm Nhược , cho nên xe ngựa vừa về tới liền vội vã chạy về bí phương viện

Đẩy cửa phòng ra nhìn thấy một bóng người đang nằm trên giường , sắc mặt mới buông lỏng xuống , tâm tình cũng nhẹ nhõm hơn , cô nài nài này , thật sự làm nàng lo lắng muốn chết mà . Hại nàng tâm thần không yên , ngay cả Quốc sư cũng không xem kĩ được , chỉ hận không thể mọc hai cánh bay đi tìm tiểu thư

Tiểu thư thì tốt rồi , ngủ đến không biết trời đất.....

Nhịn không được oán hận vài câu rồi đóng cửa phòng về tiểu viện của mình

Nghe được tiếng đóng cửa , Vân Tâm Nhược trên giường mở mắt ra , trong ánh mắt tràn ngập bi thương , kỳ thật nàng trở về lâu rồi , tự thay đổi quần áo , cũng tự mình bôi thuốc xong mới nằm xuống , cảm giác mình không còn là mình nữa . Nói không đau là giả , nói không có việc gì là gạt người . Luôn theo đuổi một cái gì đó , sau mới phát hiện ra rằng đó chỉ là một hồi ảo giác . Tự nói với mình hiện tại bỏ qua tất cả bắt đầu một lần nữa không phải tốt hơn sao? Lại là một giọt nước mắt rớt xuống....đột nhiên nàng nở nụ cười , nụ cười tuyệt mỹ

Gắt gao nhắm chặt mắt , lông mi đã thấm đẫm ướt nhẹp nước mắt , sau đó vô lực mở ra

Kỳ thật chỉ cần hần còn sống , không phải đã là điều tốt nhất rồi hay sao?

Cho dù hần đã quên nàng . Nhưng ít ra hần cũng được hạnh phúc . Nếu phải lựa chọn , như vậy nàng quyết định chúc hần hạnh phúc

Nhưng là.....

Màn che màu xanh rũ xuống , ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào phòng , chỉ có tiếng hít thở của nàng chứng minh có một sinh mệnh đang tồn tại

Trên bàn gỗ hé ra một trang giấy nét mực chưa khô , xem ra là vừa viết không lâu , nét bút mặc dù không phải như mây bay nước chảy lưu loát sinh động , thậm chí có hơi gượng ép , nhưng là có thể nhìn ra được

Lầu cao cùng ai thương?

Thương nhớ thu tình vọng

Chuyện cũ đã thành không

Chỉ như một giấc mộng

31. Chương 31: Vân Phủ Thiển Y [thượng]

Ngày mười bảy tháng ba gió cuốn tan mây vũ

Tạm biệt mùa xuân cùng trăm hoa , Thiên Trạch nghênh đón trận mưa đầu xuân ,mưa lướt qua những bông hoa , thổi qua gốc cây liễu già

Khắp nơi trong Hoàng thành đều bị nước mưa rửa trôi .Hoàng thành giống như dâng lên một tầng sương mù dày đặc , một cảnh mưa bụi mênh mông , nước mưa chảy qua những mái ngói lưu ly , nhỏ xuống đất những hạt mưa... tí tách ...tí tách.....

Tướng quân phủ , đại môn (cửa lớn) đỏ thắm mở ra , trước cửa có hai tượng thạch thanh sư tượng nhà ngũ trảo (1) , cuồng vọng mà lại không mất khí chất cao quý , phía trên cửa có một tấm bảng lớn ghi thật to ba chữ Tướng quân phủ , chữ đen viền vàng , nhìn có vẻ chói mắt

Trước cửa có hai gã thị vệ áo xám cầm kiếm đứng , thân kiếm chột lóe thể hiện sự sắc bén của nó , làm cho người ta không dám tự tiện đi vào , mưa bay lất phất làm ướt một góc áo của họ , nhưng là ánh mắt vẫn chặt chẽ nhìn chăm chăm bên ngoài

Một bóng dáng rất nhanh đạp mưa bước tới , chân không hề chạm đất,có thể thấy được công phu thập phần xuất chúng , người ta là đạp tuyết không để lại dấu chân , hẳn là đội mưa mà không ướt . Hẳn tiêu sái đi vào đại môn Tướng quân phủ như chỗ không người , vẩy vẩy vài giọt nước mưa trên đầu xong cất bước đi vào trong phủ

Lê Hân ngồi trên ghế , hai tay khoanh lại trước ngực , ánh mắt hiện lên sự thiếu kiên nhẫn , trên mặt mặc dù bất động sinh sắc (không có biểu hiện gì) , nhưng là trong lòng đang thầm mắng

Hạ Chi chết tiệt! Tra một nữ nhân thôi mà lâu như vậy , nếu bây giờ còn không trở về ,chờ xem hẳn thu thập Hạ Chi như thế nào

“Tướng quân.....” Ngoài cửa xuất hiện một thanh âm , Lê Hân thân mình trầm tĩnh lại , buông lỏng hai tay trước ngực , đặt lên mặt bàn , đầu ngón tay không ngừng gõ gõ cộp.....cộp.....Biểu hiện bình thường như không có việc gì

“Vào đi!” Giọng Lê Hân truyền ra “Người tra ra được gì không?”

“Bẩm Tướng quân , thuộc hạ đã điều tra rõ ràng , sớ dĩ bây giờ mới trở về là bởi vì bên ngoài mưa thực sự rất lớn” Nam tử nhìn liếc mắt nhìn Tướng quân một cái , lập tức cúi đầu xuống . Tướng quân mặt đen thui như vậy , thật là đáng sợ . Hẳn chẳng qua là trở về hơi muộn , nhưng là không phải hẳn muộn a! Tướng quân không thấy là bên ngoài mưa rất lớn sao?

“Nói mau!” Lê Hân không kiên nhẫn thúc giục . Tại sao bây giờ hẳn mới phát hiện thuộc hạ của hẳn thì ra nói nhiều lời vô nghĩa như vậy

“Vâng.....” Nam tử đáp ứng một tiếng , mở miệng nói:

“Nữ tử ngày ấy cùng Tướng quân đụng vào là Vân Thiển Y của Vân phủ Vân Hồng Đào Thành Bắc , năm nay vừa tròn mười chín tuổi , Vân gia có một nam hai nữ , Vân Lạc cùng Vân Thiển Y là con của Đại phu nhân sinh , Tam nữ Vân Tâm Nhược là thiếp sinh , vì Vân Thiển Y mẹ mất từ nhỏ , mà Vân Hồng Đào cực kì yêu thương ái thê này , cho nên đối với Vân Thiển Y vô cùng sủng ái , từ lúc còn nhỏ liền cho báai sư để được dạy dỗ , mà Vân Thiển Y tư chất thông minh , không đến mười hai tuổi , cầm kỳ thư họa , thi từ ca phú không gì không giỏi , có danh hiệu là Tài nữ , hơn nữa Vân Thiển Y dung nhan tuyệt sắc , từ lúc mới tới tuổi cập kê (tới tuổi lấy chồng) , đã có rất nhiều người tới cửa cầu hôn”

Hạ Chi nhìn Lê Hân , nuốt nuốt nước bọt , vốn định dừng lại uống miếng nước, kết quả nhìn đến sắc mặt tái đen hung hăng trừng mình , đành phải bắt đầu nói tiếp

32. Chương 32: Vân Phủ Thiển Y [hạ]

“Mà cũng kỳ quái , tới cửa cầu thân đều là vương tôn công tử , phong lưu nhĩ sĩ , nhưng Vân Hồng Đào đều cự tuyệt toàn bộ , thậm chí có thể nói là không lưu một tia tình cảm , nghe nói là vì Vân Thiển Y đã có người trong mộng rồi , nên những người khác không có khả năng trở thành hôn phu của Vân Thiển Y . Vì thế tới bây giờ Vân gia Đại tiểu thư vẫn là khuê nữ . Bất quá đối với việc Vân Hồng Đào từ chối , mọi chuyện chỉ là đoán bừa , về phần nguyên nhân chân thật không ai biết cả”

Nói đến miệng khô ráo , Hạ Chi rút cuộc đem chuyện tra được trong hai ngày nói ra , không giấu diếm một chữ , thấy Tướng quân không nói gì , hẳn nói tiếp:

“Tướng quân , Vân gia tuy là thương nhân ,nếu Tướng quân đi cầu thân . Vân Hồng Đào mà không nguyện ý, như vậy.....”

Hắn còn chưa nói hết câu , chợt nghe ba một tiếng , tay vịn bằng gỗ lim đã bị Tướng quân niết cẩu như

“Bẩm Tướng quân không xứng với nữ nhi hẳn sao?” Lê Hân không hờn giận nói

“Là Vân Thiển Y không xứng với Tướng quân.....” Hạ Chi nín nọt nói , lại thấy ánh mắt hung ác của Tướng quân ,rút cuộc im bặt lại

Tướng quân nắm giữ binh quyền , là quan lớn trong triều , hơn nữa cùng Hoàng Đế thân như huynh đệ , nhưng là.....nếu người ta không muốn gả , cũng không thể cướp cô dâu đi . Nếu thực làm như vậy, thanh danh của Tướng quân sẽ bị hủy hết . Vì thế ánh mắt chuyển động vòng vo , khuyên nhủ

“Nhưng là Tướng quân thật sự thích Vân tiểu thư , nếu Vân Hồng Đào cự tuyệt không gả , tất nhiên là thật khó xử , mà Vân tiểu thư là hiếu nữ (hiếu thảo) như vậy.....”

Ngụ ý trong lời nói , thông minh như Lê Hân đương nhiên nhận ra . Hân thích Vân Thiển Y , đương nhiên sẽ không dùng thủ đoạn bức bách

Lê Hân đứng lên , thân ảnh cao lớn như núi , thoáng suy tư một hồi , xoay người ra hướng cửa bước đi....

“Tướng quân , người đi đâu?” Hạ Chi vừa cầm ly nước trong tay còn chưa uống tới miệng , đã bị hành động của Lê Hân làm phải buông xuống . Tướng quân nhà hân không phải muốn đi giết nữ nhi người ta đi

“Tiến cung” Lê Hân lưu lại hai chữ , liền bước ra ngoài

Hạ Chi há hốc miệng , nửa ngày cũng không khép lại , rồi sau đó lắc đầu , rất nhanh lấy ly nước uống một ngụm , theo Tướng quân đã lâu , đối với tâm tư Tướng quân hân cũng đoán được vài phần

Không hổ là Tướng quân , tiến cung là tìm Hoàng đế tứ hôn đi , một đạo thánh chỉ là có thể làm cho Vân Hồng Đào không thể nói gì , trong thiên hạ , quân muốn thần tử thần không thể không tử . Vân Thiển Y không muốn lấy chồng cũng phải gả

Chiều này đủ tuyệt

Người tốt để cho Tướng quân làm , người xấu chỉ có thể là Hoàng đế đáng thương đảm đương

Hân chỉ có thể vì Hoàng thượng một phen nước mắt nước mũi đồng tình , có huynh đệ như vậy , thật sự là bất hạnh a!

33. Chương 33: Thần Muốn Thành Thân

Trong Mặc Hương cung , màn che hồng nhạt nhẹ nhàng buông xuống , bình phong hình trăm điều bay lượn , bình hoa cổ trần quý , mộc tú thắm khắc một hoa chương thật lớn ,tất cả đều được một tầng ánh sáng màu vàng chiếu qua , trong phòng tràn ngập mùi hoa thơm, mơ hồ có một chút hương vị ái muội

Lúc này , Tiêu Cẩn Du đang ngồi trên Long ỷ của hân , bên trái là một nữ tử xinh đẹp , dáng người đầy đặn yểu điệu ,miệng cười như mùa xuân , đôi mắt mị hoặc , trên người chỉ mặc một lớp quần áo màu đỏ mỏng manh , bộ ngực đầy đặn như ẩn như hiện ,đôi mắt phượng câu hồn . Ngón tay non mịn của nữ tử đang cầm một quả nho , cẩn thận bóc vỏ , vài giọt nước theo đầu ngón tay mỹ nữ chảy xuống , nữ tử đưa quả nho đã được bóc sạch sẽ đến bên miệng Hoàng đế

Tiêu Cẩn Du cười tà khí , mắt hoa đào giống như phóng ra điện , làm cho nữ tử trước mặt sắc mặt đỏ bừng , một cảnh sắc diễm lệ . Hân nhẹ nhàng mở miệng , đem quả nho trong tay mỹ nữ cho vào miệng , hương vị quả thực ngọt ngào , sau đó lại có chút ý vị câu dẫn , đầu lưỡi khẽ liếm ngón tay mỹ nữ . Dem ngón tay mỹ nữ cắn vào một ngụm , đầu lưỡi ôm lấy đầu ngón tay không ngừng đảo quanh

Thủ đoạn tán tỉnh như vậy , nữ tử lập tức nhận , ưm một tiếng , mềm mại ngã vào lòng hân , cái lưỡi thơm tho mời gọi một tiếng “Hoàng thượng.....”

“Ái phi, làm sao vậy? Sinh bệnh sao? Sao người lại nóng như vậy a?.....” Tiêu Cẩn Du ôm eo nhỏ của mỹ nhân , tay đặt lên trán nàng xem thử , như muốn khiêu khích , lời nói lại ẩn ý . Ánh mắt nhìn chằm chằm nữ tử , không buông tha một biểu tình gì trên mặt nàng

“Hoàng thượng, nô tì..... nô tì.....” Thanh âm nữ tử ngọt lịm , thân thể mềm nhũn như không có xương , ngón tay vô lực đặt trên ngực Tiêu Cẩn Du khẽ vân vê vòng vòng , môi anh đào hồng nộn hé mở , chờ đợi nam tử giúp mình giải nhiệt

Tiêu Cẩn Du lửa nóng trong mắt càng sâu , cúi đầu hướng môi hồng hôn tới.....

Đúng lúc này , nghe phịch một tiếng , cửa Mặc Hương cung mở ra . Chuyện tốt bị đánh gãy , Tiêu Cẩn Du thật muốn đem cái tên dám xông vào này chặt làm bảy khúc , nhưng lại nhìn thấy người đến là ai , lông mi buông lỏng hơn . Nhưng vẫn là quá lớn:

“Lê Hân , lá gan của ngươi thật lớn , nơi này là nội cung , người vào làm cái gì?”

“Hoàng thượng tha mạng! nô tài không cần được Tướng quân.....” Một đám thái giám cung nữ theo sau Lê Hân quỳ sụp trên mặt đất , không ngừng dập đầu

Tiêu Cẩn Du bất đắc dĩ xua tay , có chút đau đầu lấy tay xoa huyệt thái dương , nói “Các người lui ra đi!”

Hắn đương nhiên biết những người này làm sao cần được Lê Hân , hắn xuất nhập cung giống như nhà mình , ai có thể ngăn cản chứ . Thật sự là càng lúc càng lớn mật mà , bất quá hiện tại hắn có điểm tò mò , cơn gió gì lại thổi hắn đến đây

“Tạ Hoàng thượng!” Chúng nô tài nghe câu nói đó đều thở phào nhẹ nhõm ,lui ra ngoài . Chỉ còn lại nữ tử xinh đẹp trong lòng Hoàng thượng

“Hoàng thượng.....” Nữ tử không đồng ý khẽ chu môi đỏ mọng lên , càng yêu mị hơn . Vừa rồi Hoàng thượng mém chút nữa sẽ sủng hạnh nàng . Điều tại người kia , nàng trừng mắt nhìn hắn , lại thấy Lê Hân hai mắt âm lệ , hoảng sợ dựa sát vào người Tiêu Cẩn Du

Tiêu Cẩn Du đã sớm không còn hứng thú gì , đẩy nữ tử trong lòng ra , sau đó đứng dậy , nữ tử không có chỗ dựa chật vật ngã xuống đất , vừa định oán giận lại nhớ tới lời đồn đãi trong cung , Hoàng đế mặc dù háo sắc , nhưng là cực kì hi vọng vô thường (tính cách bất thường) , hơn nữa chán ghét nữ tử phiền phức , không có chừng mực . So sánh quốc sự với nữ nhân , đương nhiên nữ nhân đối với hắn là có cũng được mà không có cũng không sao . Nàng thiếu chút nữa phạm sai lầm rồi

“Đi ra ngoài!” Tiêu Cẩn Du đối với nữ tử hét lên một tiếng chói tai

Nữ tử đứng dậy , thốt tha hành lễ , nói nhỏ “Nô tì cáo lui” Mặc dù không muốn , nhưng là hiện tại không có biện pháp, về sau tìm cơ hội khác.

Đến lúc nữ tử kia đi ra ngoài . Tiêu Cẩn Du liếc mắt nhìn Lê Hân một cái , tùy tay lấy một trái nho trên bàn bỏ vào miệng . Không hề giận hỏi :

“Tiến cung gấp như vậy có chuyện gì? Biên cảnh có người xâm nhập ,có gian tế nước láng giềng , con cún nhà người sắp sinh , hay là heo muốn lên trời”

Hắn là cố ý , hắn chính là cố ý

Thiên hạ thái bình , đâu ra nhiều chuyện như vậy? Ai kêu tên kia đến không đúng lúc như vậy , làm cho hắn mất hứng . Một đêm tốt như vậy liền biến mất . Hắn tức giận rằng

Lê Hân nhướng mi , bỏ qua sự châm chọc của hắn . Xoay người ngồi lên một cái ghế , giống như đây là nhà mình , đợi một lúc mới mở miệng nói

“Thần muốn thành thân!”

34. Chương 34: Thanh Hàn Giải Vây

Như một tiếng sét đánh xuống , quả nho trên tay Tiêu Cẩn Du rớt xuống , còn chưa kịp lăn vài vòng trên mặt đất đã bị một đôi giày mình hoàng viên vàng đạp nát , bụp một tiếng , thịt quả chia lìa

“Trẫm không có nghe nhầm đi! Ngươi muốn thành thân?” giọng nói kinh ngạc vang lên . Biểu hiện hiện tại của hắn là cực kì khiếp sợ

“Đúng! Thần thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn.” Lê Hân thanh âm hữu lực nói lên quyết tâm không bỏ qua . Không cho phép cự tuyệt

Tiêu Cẩn Du ngây ngốc , thanh âm có chút kỳ quái “Sao tự dưng ngươi lại muốn thành thân? Sao lại như vậy được? Ngươi không phải nói nữ nhân thật phiền phức sao? Có phải ngươi ăn nhầm cái gì rồi hay không?”

Lê Hân nhìn hành động quái dị của hắn , hé miệng “Thần bất quá chỉ muốn thành thân , Hoàng Thượng sao lại phản ứng lớn như vậy?”

Nghe câu đó , Tiêu Cẩn Du trấn định lại , ngồi xuống Long ỷ thấp giọng lầm bầm : Không có phản ứng mới là lạ . Huynh đệ ah , đây chính là kiếp của ngươi a . Hít sâu một hơi , hắn làm cho thanh âm của mình bình tĩnh lại

“Ngươi sao lại muốn thành hôn ? Không phải ngươi ghét nữ nhân nhất sao?”

Lê Hân cũng cảm thấy lạ , chính mình cũng không ngờ đến . Vì một nữ nhân lần đầu gặp mặt mà bỏ qua thói quen nhiều năm như vậy , hắn từng nghĩ có chết cũng không thể động tâm với ai , nhưng là thế giới này luôn có chuyện bất khả tư nghị (không thể nào biết được , không thể tin) . Hắn chính là thích nàng ...thích tới nóng ruột nóng gan , lúc nào cũng nghĩ tới nàng

Không tự giác cười khổ một tiếng , thanh âm của hắn có chút tự giễu:

“Đó là chuyện lúc trước , hiện tại là hiện tại , thần yêu thích một nữ nhân . Bởi vì không muốn ủy khuất làm mất đi ý trung nhân của mình , cho nên thỉnh Hoàng Thượng tứ hôn cho thần”

Tiêu Cẩn Du ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Lê Hân , tựa hồ muốn nhìn thấu linh hồn hắn , lại nói thử “Nếu trăm không đồng ý thì sao?” Nói xong , nhìn thấy Lê Hân sắc mặt xanh mét , tựa hồ muốn đem hắn băm ra

Vì thế khẩu khí tức nói “Bát hoàng muội của trăm cũng mười sáu tuổi! Ta còn đang chờ ngươi làm muội phu , ngươi cũng biết . Ta vẫn muốn ngươi trở thành huynh đệ thật sự của ta” hắn không xưng trăm , trực tiếp dùng ta

Lê Hân đột nhiên đứng dậy , quỳ một gối trước mặt Hoàng đế “Cẩn Du ! Ta trước giờ chưa từng cầu xin ngươi điều gì . Lần này ngươi hãy thành toàn cho ta , yêu cầu nhỏ nhỏ đó , ngươi cũng không thể đồng ý sao?”

Tiêu Cẩn Du cả người chấn động , cảm thấy trọng trách thật lớn , tình cảm huynh đệ , quân thần chi lễ , về công về tư , hắn đều đã đem ra nói , làm sao hắn có thể cự tuyệt? hiện tại có chút tiến thoái lưỡng nan . Không biết trả lời như thế nào . Đúng lúc này , ngoài cửa truyền đến một thanh âm quen thuộc , làm cho thể xác và tinh thần hắn bình tĩnh lại . Cảm giác buộc chặt kia cũng buông xuống

“Hoàng huynh!” thanh đến người đến (vừa nghe tiếng là thấy người) , quần áo như tuyết , không nhiễm một hạt bụi nhỏ nào , Tiêu Thanh Hàn đi vào , khẽ nhíu mày , đối với không gian tràn ngập mùi hoa này cực kỳ không thích , Tử Hoa Quỳnh , mỗi lần nở năm đóa, màu sắc đỏ tươi , có tác dụng thúc giục tình . Hoàng huynh của hắn từ khi nào thích dùng cái này? Khẽ phát tay , áo trắng tung bay

Hắn đi tới gần Tiêu Cẩn Du , liếc mắt nhìn Lê Hân đang quỳ trên mặt đất , trong lòng hiểu rõ vì sao

“Cửu đệ , ngươi đã tới , Lê Hân yêu cầu trăm tứ hôn , nhưng là trăm muốn hắn là muội phu của trăm , ngươi tới khuyên nhủ hắn đi a!” Tiêu Cẩn Du vội vàng lôi kéo Tiêu Thanh Hàn , cũng không ngừng nháy mắt

Tiêu Thanh Hàn nhướng mi , thông minh như hắn , tất nhiên hiểu rõ ý của Hoàng huynh , đơn giản là muốn giúp Lê Hân tránh đi kiếp nạn này , nhưng là hắn đã quên Lê Hân nói một là một , cho dù hắn không tứ hôn . Với tính cách của Lê Hân , cô gái kia hắn nhất định cũng thú về . Tuy rằng không biết hắn hiện tại có ý định gì , tốt nhất không nên tứ hôn

Nhưng là hắn không thể ngăn cản , cũng ngăn cản không được....

“Hoàng huynh , mệnh định nhân duyên....” Thanh âm thần nhiên của Tiêu Thanh Hàn truyền tới , lọt vào tai hai người , Tiêu Cẩn Du vẻ mặt thất bại , Lê Hân mặt lại tràn đầy vui mừng

35. Chương 35: Hoàng Đế Bị Khi Dễ

Mệnh định , lại là mệnh định , tại sao hai huynh đệ của hắn đều phải chịu vận mệnh như vậy chứ , Cửu đệ của hắn phải chờ một cái nữ nhân không biết là béo hay gầy , là xấu hay là mỹ . Mà Lê Hân , huynh đệ của hắn kết hôn lại là một cái kiếp nạn , uống cho hắn là chân mệnh thiên tử , lại không thể làm được gì

Một bàn tay nhẹ nhàng khoát lên bờ vai hắn , một dung nhan tuyệt sắc trước mặt hắn , con người đen luôn luôn bình tĩnh giờ lại cực kì ôn hòa , truyền đến cho hắn cảm giác yên tâm

Tiêu Cẩn Du trầm tư , cuối cùng hiểu ý cười , thôi thôi , huynh đệ muốn thành thân , làm đại ca không chúc phúc thì thôi , lại ngăn cản , tại sao phải làm cho hắn hận mình? Kiếp cũng tốt , nan cũng vậy , còn có Hoàng đế là hắn , sợ cái gì?

Vì thế, Tiêu Cẩn Du nâng Lê Hân đang quỳ trên mặt đất dậy , trêu ghẹo nói “Lê Hân a Lê Hân! Người lần đầu tiên không phải ở triều đường mà quỳ trước trẫm , hơn nữa lại vì một nữ nhân , truyền ra ngoài , không biết làm cho bao nhiêu người cười rụng răng ?” Mặt hoa đào nhú lại , hai tròng mắt mang theo ý cười nhợt nhạt , vẻ hờn giận trước đó biến mất , phong lưu tuấn nhã Hoàng Đế đã trở lại

“Được rồi , tứ hôn thì tứ hôn , là cô nương nhà ai?” Bất quá tên kia , vừa xuất hiện đã quấy rầy hắn cùng mỹ nhân thân thiết , sau lại làm cho trái tim hắn khẩn trương lo sợ muốn chết , thật là tổn hại thân thể cùng thương tâm mà , cho dù không báo thù , cũng phải chọc ghẹo hắn một phen mới được , nếu không thật không công bằng a

Lê Hân sắc mặt xanh mét rốt cuộc cũng lộ ra một tia cười ảm đạm , ý cười ôn nhu . Không để ý Tiêu Cẩn Du nói móc mình . Dù sao mình là đến cầu người ta . Vì thế cười bí hiểm với Tiêu Cẩn Du

“Thành nam Vân gia , Vân Thiển Y”

Tiêu Cẩn Du trực giác hắn cho biết ánh mắt kia có gì đó khác thường , lại thôi không suy nghĩ sâu xa , nghe xong , liền hét lớn ra ngoài cửa một tiếng “Người đầu chuẩn bị giấy mực!”

Thái giám đứng trước cửa nhanh chóng lấy giấy cùng bút mực tới , Tiêu Cẩn Du ngồi trước bàn , vén ống tay áo , cầm lấy bút , bắt đầu viết . Nhưng là ai biết được? Những chữ này , không phải chỉ liên quan tới hai người , có lẽ là ba , có lẽ sẽ là bốn , hoặc là rất nhiều người.....

Viết xong , thượng ngọc tỷ , giao cho thái giám phía sau

Thái giám cung kính hành lễ , rời khỏi phòng , thái độ nghiêm túc vừa rồi của Tiêu Cẩn Du cũng biến mất , vỗ vỗ bờ vai hắn “Chúc mừng người ! không ngờ là người đã sắp thành hôn” Lời chúc mừng này , là chân thành chúc phúc

Lê Hân cũng đầm nhẹ một cái lên ngực Tiêu Cẩn Du. Lúc này đối với hắn là huynh đệ , không phải Hoàng đế

Mà tình huynh đệ này , như núi cao biển rộng

Tiêu Thanh Hàn chỉ đứng nhìn bọn họ , ánh mắt vẫn trước sau như một không biểu hiện điều gì . Cẩm y màu trắng siêu phàm thoát tục . Con người tối đen trong vắt như nước , nhìn như mặt hồ tĩnh lặng , kì thực là sâu như biển cả , khó dò được

Đã đạt được điều mình muốn , Lê Hân ngênh ngang tiêu sái đi ra Mặc Ngọc các , trong mắt không giấu được vui mừng . Mà Tiêu Thanh Hàn trước khi đi , lại cổ quái quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Cẩn Du một cái

“Hoàng huynh!”

“Cái gì?”

“Nếu hoàng huynh mệt mỏi , nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi , cần gì phải cứng rắn chống đỡ?”

“Có ý gì?”

“Tử Hoa Quỳnh hương quả thật có tác dụng thúc giục tình , nhưng là dùng nhiều sẽ bị thương thân thể”

“Tiêu Thanh Hàn.....” Một tiếng rống to từ Mặc Ngọc các truyền ra , chim chóc bên ngoài bay tán loạn

Ngày này , Hoàng Cung thời tiết vẫn bình thường , âm u như sắp mưa

Đương nhiên còn có một sự kiện không thể không nói

Lúc Lê Hân đi rồi , Tiêu Cẩn Du điều tra rõ chuyện thiên kim ở Vân phủ , tức đến đem bình hoa yêu nhất quảng ngã , mảnh vụn văng ra làm phi tử tối sùng (cực kì sùng ái) của hắc mặt bị thương . Phi tử nháo lên , không cẩn thận đem bộ trà cụ trên bảo kia phá nát

Tiêu Cẩn Du khí (tức) chửi ầm lên , phong độ của Hoàng đế hoàn toàn vứt sang một bên “Hỗn đản Lê Hân , lão tử người ta không muốn gả nữ nhi , ngươi lại làm cho trẫm bức hôn . Cái gì mà cho nữ nhân người thích vinh quang vào cửa , cái gì mà không muốn làm cho nữ nhân yêu nhất chịu ủy khuất , lấy cớ lấy cớ , toàn bộ đều là lấy cớ . Muốn thì tự mình đoạt lấy , lại làm cho trẫm thành người xấu . Phản , phản hết rồi tức chết trẫm.....”

36. Chương 36: Tâm Loạn

Mưa phùn rơi tầm tã không dứt , từng giọt mưa rớt vào cây trúc , đọng lại ở thân trúc một giọt nước trong suốt , rừng trúc xanh mướt một mảnh ẩm ướt , gió thổi qua , một tiếng đàn êm tai khuynh sái phát ra , như tiếng nước róc rách . Trong rừng trúc có một tòa tiểu đình , lúc này bên ngoài đình mưa phùn lất phất , bên trong sạch sẽ thanh nhã , tiếng mưa rơi xuống , cùng tiếng đàn phát ra hòa vào âm thanh của thiên nhiên

Say mê , lại say mê....

Tiêu Thanh Hân ngồi bên trong đình , vẫn là áo trắng như tuyết , đầu ngón tay thon dài nhẹ nhàng gảy cầm . Rừng trúc , đình bằng trúc , thậm chí cầm cũng từ trúc chế thành , hắc tựa hồ cực kì thích trúc

Tiếng đàn cực kì nhẹ nhàng , lại thanh thúy vang vọng giữa đất trời , giống như phát trần khê lướt qua thể xác và tinh thần , ngón tay bạch ngọc không ngừng lướt qua dây đàn . Chậm rãi từ chậm tới nhanh , từ nhu tới cương , nếu nói vừa rồi là tiếng gió trong núi lướt qua , mềm mại nhẹ nhàng , thì hiện tại giống như trăm vạn quân đội đang đánh nhau , trống trận vang dội , tiếng vó ngựa dồn dập , ngón tay nam tử càng lúc càng nhanh , khúc nhạc cũng càng ngày càng trào dâng

Bỗng dưng nghe phịch một tiếng , tiếng đàn im bật , hai tay nam tử đặt trên cầm , trên sợi đàn bị đứt có thể mơ hồ nhìn thấy một tơ máu

Lúc này , một rặng mây đỏ bay tới , một gã nam tử hồng y giống như lướt mây đạp gió bay vào trong đình , nhìn đến sợi dây đàn bị đứt có vết máu , ánh mắt lộ ra một chút nghi hoặc . Đồ hỏi: “Quốc sư , có tâm sự? Đây là lần đầu tiên người đàn đứt dây đàn”

Tiêu Thanh Hân đứng lên , một giọt máu dính vào quần áo hắc , áo trắng như tuyết lúc này đã có một chút vết máu , giống như chu sa trên trán hắc , đồng dạng đỏ bừng , cũng đồng dạng tuyệt mỹ . Lúc này , hắc lại không biết nói gì , mơ hồ có chút hương vị thê lương

“Minh Phong nhìn thấy sao?” Thanh âm Tiêu Thanh Hân truyền đến , cũng quay đầu nhìn về phía nam tử hồng y

Nam tử kêu Minh Phong nhíu mi , một thân hồng y trên người hắc , không có chút nào giống nữ nhi , lại có chút tà mị giống yêu

“Quốc sư tâm tình thường đều thập phần bình tĩnh , khúc chiến trường tê sát vừa rồi , lại có chút sát khí” Nói xong , Minh Phong nhìn về phía rừng trúc kia . Lại có chút trêu chọc nói “Người xem , ngay cả thanh trúc của người cũng bị dọa!”

Tiêu Thanh Hân đi tới bên đỉnh biên (bên mé đình đó) nhìn thanh trúc , bụi mưa rớt vào mặt hắc , có cảm giác lạnh , trước giờ trúc là thứ hắc yêu thích , có thể làm cho tâm tình hắc bình thản nhẹ nhàng , tâm tư trầm lại , nhưng gần đây lại luôn cảm thấy buồn bực , ngay cả Minh Phong cũng dễ dàng phát hiện

Nhìn mưa phùn , hắc đột nhiên mở miệng:

“Lê Hân hôm nay hướng hoàng huynh thỉnh một đạo thánh chỉ”

“Là thánh chỉ gì?” Minh Phong đi tới gần Tiêu Thanh Hàn hỏi. Hồng y tung bay , giống như một đoàn hỏa diễm

“Tứ hôn!” Tiêu Thanh Hàn ngẩng đầu lên , mưa theo khuôn mặt hắn chảy xuống , thanh âm có chút mờ mịt “Kiếp của Lê Hân rất kỳ quái , giống như có liên quan tới nàng . Mỗi khi có chuyện liên quan tới nàng , ta đều không nhìn thấy được gì. Ở trong sương mù này thật rối loạn , làm tâm của ta rối loạn theo , loạn tới thậm chí không thể bình tĩnh được”

Minh Phong nhìn khuôn mặt dính nước mưa của Quốc sư , từ lúc biết hắn tới giờ , chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt thất bại của hắn , hắn là tuyệt trần , hắn là luôn luôn bình tĩnh , hắn là không có gì không làm được. Nhưng là hiện tại , hắn giống như đang bị vây trong sương mù , càng tới gần người kia , lại càng mờ mịt . Hắn cũng có bi , cũng có mê loạn

Minh Phong bỗng nhiên cười nhẹ , há mồm nói

“Người nhìn không thấy , như vậy xem ra nàng cùng hôn sự của Lê Hân tướng quân có liên quan , có lẽ không lâu nữa nàng sẽ xuất hiện”

Nghe được hắn nói như vậy , Tiêu Thanh Hàn cup mi xuống khẽ cười , nụ cười kia lại có chút bi thương không nói nên lời . Nhưng là khi hắn ngẩng đầu lên , lại là vân đạm phong thanh , ngàn vạn cảm xúc đã sớm tan biến

Ta chờ người xuất hiện ...thê tử tương lai của ta.....

Minh Phong ánh mắt nhìn về phía rừng trúc kia , trong lòng trần trọc phân vân , đối với nữ tử kia , kỳ thật hắn cũng cảm thấy cực kỳ hứng thú , không biết là loại nữ tử như thế nào? Có thể xứng với tiên nhân trên thế gian Tiêu Thanh Hàn hay không , còn có , nữ tử kia xuất hiện sẽ có chuyện gì xảy ra? Không ai biết được

Mưa vẫn như cũ rơi xuống , hai người đứng trong đình mặc dù không nói lời nào , lại đồng dạng nhìn về phương xa nào đó

Hồng y như máu , áo trắng như tuyết . Hai nam tử đồng dạng cao lớn im lặng đứng trong đình , thật lâu.....

Gió nổi lên , tựa hồ truyền đến câu nói rất khẽ.....Duyên đến duyên đi, nguyên nhân duyên diệt....

37. Chương 37: Một Chỗ Hoang Vắng Sau Cơn Mưa

Vân phủ

Vân Tâm Nhược đứng trước cửa nhìn mưa bên ngoài , mưa này đã một ngày rồi cũng không hề có vẻ muốn tạnh, truyền thuyết nói mưa là nước mắt của trời . Trời khóc , nàng cũng khóc sao?

Đáng tiếc , nàng không có , từ ngày đó trở về , nàng không còn rơi một giọt nước mắt nào

Nước mắt sao? nhẹ nhàng cười, nàng vươn tay ra hứng một giọt mưa ,bọt nước theo ngón tay chảy xuống

Cảm giác được chạm vào mưa , nhìn mưa bay , trước giờ luôn là điều mình mong muốn , hiện tại đang ở trước mắt nàng , đây là lần đầu tiên nàng thấy mưa ở thế giới này , có thể nhìn thấy , cũng có thể chạm vào , nhưng là trong lòng lại không có cảm giác hứng thú. Tâm như đã héo tàn

Tự mình biết được bản thân trừ bỏ thân phận giả này , nàng là hai bàn tay trắng . Vân gia tam tiểu thư , có lẽ một ngày nào đó sẽ trở về . Nàng từng nói qua , thế giới này vô số cảnh đẹp , một ngày nào đó , nàng sẽ đi ngắm nhìn tất cả . Ngày đó có lẽ càng ngày càng gần

Không còn suy nghĩ tới người kia nữa , người kia đã rời xa cuộc sống của mình , có lẽ lòng sẽ còn đau , nhưng là sẽ chấp nhận

Cho dù

Tâm vẫn có ả ả đau

Cho dù,

Trong đáy lòng nàng chưa từng quên đi mảnh hoang vắng kia

Nhưng là , sinh mệnh vẫn còn tiếp tục

Không có hấn , nàng sẽ sống vì chính mình

Hấn muốn nàng sống sót , nàng sẽ hảo hảo quý trọng nó

Nàng có chút tự giễu nghĩ , trải qua chuyện như vậy mà nàng thế nhưng có thể cười cho qua , ương ngạnh như vậy, nàng kiên cường quá thực có chút biến thái mà . Nhưng là ai biết được , tâm nàng kỳ thật đã có vết thương , chỉ là nàng ẩn giấu quá sâu kín mà thôi

Tử Y đi tới bí phương viên , nhìn thấy Vân Tâm Nhược bộ dạng đăm chiêu , suy ngẫm , trầm mầu , thần sắc thanh nhã , nàng hướng lên trời nhìn bằng một cái ánh mắt xem thường , nhìn từ sáng tới giờ , thật không biết mưa có cái gì đẹp?

Nàng đi vào phòng , cầm giỏ đồ ăn trong tay đặt lên bàn , hướng Vân Tâm Nhược đang đứng ngoài cửa sững sờ la lớn:

“Vân tam tiểu thư , đến giờ ăn cơm rồi . Mưa có thể dùng để uống nhưng mà không thể ăn a!”

Vân Tâm Nhược quay đầu nhìn thoáng qua Tử Y , cười nhẹ , đi vào ngồi xuống ghế , vừa ngồi xuống , liền phát hiện chân có chút run run , trách không được Tử Y vừa rồi oán giận , vừa rồi đứng hơn cả canh giờ , Tử Y cẩn thận lấy hai bát cơm và đồ ăn trong giỏ thức ăn ra , sau đó không khách khí ngồi xuống một cái ghế khác. Cầm lấy đôi đũa , liền gấp đồ ăn hướng tới miệng

“Tiểu thư, ăn.....” Miệng đầy đồ ăn , Tử Y có chút hàm hồ nói không rõ , vừa nói vừa gấp đồ ăn cho Vân Tâm Nhược

Hiện tại nàng là nha hoàn hạnh phúc nhất , có thể cùng Tiểu thư ăn cơm . Nhớ ngày đó nàng sống chết cũng không muốn , bất quá sau lại thấy Tiểu thư ăn như con mèo nhỏ lại không thể không thỏa hiệp . Bởi vì Vân Tâm Nhược mỗi ngày đều ăn rất ít, đồ ăn còn lại rất nhiều ,nàng đành phải ngồi xuống ăn cùng Tiểu thư . Cái này là nàng vì Vân phủ tiết kiệm lương thực a , không thể để cho Tiểu thư thành tội nhân vì không biết tiết kiệm lương thực

Vân Tâm Nhược cũng bưng chén cơm lên , chậm rãi ăn , Tử Y ăn rất nhanh , cái miệng nhỏ nhắn không ngừng động . Mỗi ngày ăn chung với Tử Y , Vân Tâm Nhược cũng cảm giác khẩu vị tốt hơn

Nhìn người ăn chung với mình ăn ngon như vậy , làm mình cũng ăn ngon hơn . Cái này là biện pháp xúc tiến cảm giác thèm ăn tốt nhất

Vân Nguyệt các, so với bí phương viên mà Vân Tâm Nhược ở , Vân Nguyệt các quả thật là đẹp để quý giá không so sánh được ,nhìn gương đồng được viền hoa văn xung quanh bằng vàng cũng biết là trị giá mấy ngàn lượng , kim thoa cài tóc cực tinh xảo , màn che trước giường làm bằng kim tằm tì màu tím.Nhìn vậy có thể biết được Vân gia Đại tiểu thư là được sủng ái tới mức nào

Vân Thiển Y ngồi trước bàn ăn tinh xảo , trên bàn hơn mười món đồ ăn đầy đủ màu sắc hương vị , phía sau có hai nha hoàn hầu hạ, mỗi một động tác của Vân Thiển Y đều phát huy phong cách thiên kim tiểu thư đã được huấn luyện nghiêm khắc đến cực điểm

Cơm nước xong , nàng ngồi ở trước giường ngắm đôi hí thủy uyên ương trên tay

Đột nhiên không biết nàng nghĩ gì , hai má đỏ bừng lên , làm cho dung nhan tuyệt sắc càng lộ vẻ quyến rũ

Bởi vì trời mưa , Vân phủ nhìn vào có chút lạnh lùng , bên trong phủ thập phần yên tĩnh , nhưng là ai biết , sau trận mưa này , Vân phủ phải nghênh đón một trận mưa gió thật lớn

Khiểm cho toàn bộ bọn họ không thể đối phó

38. Chương 38: Thánh Chỉ Tứ Hôn

Trời mưa suốt một ngày một đêm , ngày hôm sau , mặt trời vừa mọc , trải ra một tầng ánh sáng màu vàng nhạt rực rỡ, trong không khí bốc lên hơi nước của trận mưa hôm qua , hít vào cơ thể , cảm giác thực lạnh

Sáng sớm , Vân phủ không có người người đi tới đi lui náo nhiệt như thường ngày, trong đại sảnh , Vân gia lão gia Vân Hồng Đào , đại tiểu thư Vân Thiển Y, nhị thiếu gia Vân Lạc, cùng với toàn bộ hạ nhân trong phủ , trừ bỏ Vân tam tiểu thư bị người ta quên mất không nhớ tí gì , những người khác toàn bộ đều quỳ trên mặt đất

Lúc này , có một gã mặc trang phục quan viên thêu trăm điều , tay cầm Thánh chỉ lớn tiếng đọc

“Phụng thiên thừa vận , Hoàng đế chiếu viết ,chi nữ (con gái) Vân phủ Vân Hồng Đào tài đức hơn người , nhan sắc xinh đẹp , đặc tứ hôn cho Huyền Vũ Đại Tướng quân Lê Hân, ban cho vòng cổ Thất bảo trân châu mười xuyến , bách hoa mây tía ba bộ , ngọc như ý sáu cái, minh lan kim bước diêu năm , một viên dạ minh châu , Nam Hải trân châu một hộp, năm ngàn lượng Hoàng kim , lập tức chọn ngày thành hôn, Khâm thủ!”

Đọc xong , tên viên chức kia cúi đầu nhìn thoáng qua mọi người , chân mày nhướn lên , sao lại không mau tiếp chỉ ,đúng là ngu ngốc!

Hắn khụ khụ ho nhẹ “Vân lão gia , tiếp chỉ a?”

Vân Hồng Đào tay hơi hơi run một chút , tiếp không được , mà không tiếp cũng không được , cứ như vậy sững sờ nửa ngày

Thấy Vân Hồng Đào chậm chạp không chịu tiếp chỉ , quan viên cảm giác có chút bức mình , sáng sớm đang ngon giấc bị la hét bắt dậy đi đọc Thánh chỉ , vất vả lắm mới kìm nén không tức điên lên , còn gặp Vân Hồng Đào như vậy , hừ lạnh một tiếng “Vân lão gia , tiếp chỉ a! Hay là ngươi muốn kháng chỉ?”

Hai chữ “kháng chỉ” như thiên lôi đánh vào người Vân Hồng Đào , tội danh kháng chỉ là mất đầu a

Vì thế , Vân Hồng Đào đành phải gơ tay lên run run tiếp nhận thánh chỉ , cũng cúi lạy một cái thật sâu , mở miệng nói “Thảo dân lĩnh chỉ”

Tên quan viên kia lúc này mới cười tươi như mặt trời , hướng Vân Hồng Đào khom người chào “Chúc mừng Vân lão gia , chúc mừng Vân lão gia , lệnh ái có thể gả cho Tướng quân làm vợ , thật sự là nhân duyên trời ban a! Tại hạ Đỗ Ngàn , về sau còn cần Vân lão gia chiếu cố nhiều !”

Vân Hồng Đào trầm nghĩ: Đỗ Ngàn này , là Lễ bộ Thượng Thư đương triều , Hoàng Thượng cho một cái đại nhân vật như vậy tuyên chỉ , có thể thấy được chuyện này được coi trọng đến mức nào

Khách sáo qua lại một phen , Đỗ Ngàn mới vừa lòng rồi đi , lúc đi còn hướng ánh mắt ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Vân Thiển Y đang cúi đầu im lặng một cái

Nữ tử này thực may mắn lắm mới được như vậy, Lê Hân Tướng quân quyền cao chức trọng , thật sự là tiện nghi cho Vân Hồng Đào này rồi

Đỗ Ngàn đi rồi , Vân Hồng Đào cầm thánh chỉ , nhìn sắc mặt tái nhợt của Vân Thiển Y , thở nhẹ một hơi , trong lòng nữ nhi suy nghĩ gì , sao mình lại không biết được

“Các người lui ra hết đi!” Hắn nói với mọi người , mọi người vừa nghe xong liền lập tức lui ra . Hoàng Đế tứ hôn , chuyện kinh thiên động địa này lập tức lan truyền khắp Vân phủ

Vân Thiển Y thân mình nghiêng ngả tựa vào người Tri Dung , một chữ cha ghen ở cổ họng không nói ra được . Thánh chỉ này không phải là điều nàng muốn , không phải là hạnh phúc của nàng , mà là đem nàng tống xuống địa ngục . Ông trời ơi , nàng cảm thấy trời đất như sụp đổ

Vân Hồng Đào trầm mặc im lặng một hồi , đột nhiên đi ra đại sảnh , ngữ khí có chút sâu xa nói với Vân Thiển Y “Y nhi , ngươi theo cha lại đây”

Vân Thiển Y cúi đầu , bước theo hướng cha , chân có chút loạn choạng như sắp té ngã

Vân Hồng Đào cùng Vân Thiển Y đi qua một con đường nhỏ , dắt nàng tới một tòa tiểu viện thanh tĩnh , trong viện có vài bông hoa tím nhỏ , thập phần thanh lịch , hơn nữa xem ra nơi này thường xuyên được chăm sóc , trên cửa viết ba chữ Luyến Mai viên

Vân Thiển Y nhìn thoáng qua , nơi này không phải là nơi trước kia nương (mẹ) trụ sao? Sao cha lại dẫn nàng tới đây? Cha không phải không thích ai tới Luyến Mai viên sao? Cho dù là nàng cũng không được phép tới? Nàng tuy rằng không rõ vì sao cha mang nàng tới đây , nhưng là vẫn bước theo sau cha. Lúc này lòng của nàng tuy là rối loạn nhưng vẫn cảm thấy khó hiểu

Đi vào Luyến Mai viên , trong phòng bố trí đơn giản , trên tường có một bức tranh nữ nhân mặt giống như hoa phù dung , mi như liễu, trán nga mi , xảo tiểu thiển hê (cười khéo léo,cười rất xinh đẹp) mặt mày cùng Vân Thiển Y có bảy phần tương tự

“Nương.....” Vân Thiển Y nhìn bức họa , trông mắt ửng đỏ

Vân Hồng Đào cũng nhìn bức họa không chớp mắt , trong mắt tràn ngập thâm tình , lưu luyến , cùng với thống khổ . Nói nhỏ “Y nhi , ngươi biết vì sao trong những năm gần đây , những người tới cầu thân cha luôn cự tuyệt không?”

39. Chương 39: Phụ Nữ Mặt Đàm

Vân Thiển Y chấn động , không biết vì sao cha lại hỏi vấn đề này? Nhưng là vẫn trả lời “Nữ nhi không biết? Cha cũng chưa từng nói cho nữ nhi nghe?”

“Y nhi a!.....” Vân Hồng Đào thở dài một hơi , nhìn dung mạo nữ nhi cùng vong thê giống nhau như đúc , lại có chút thương cảm

“Con cùng Nương con lớn lên quả thực giống nhau như đúc , tính nết cũng giống nhau , Nương con qua đời sớm , cha đem toàn bộ tình yêu của cha đặt lên người con . Nhìn con càng lúc càng lớn , trở thành Tài nữ nổi danh Hoàng thành , cha thực vui mừng cũng thực kiêu ngạo . Mỗi lần nhìn con , cha lại nhớ tới nương con , cho nên mới đầu , cha là luyến tiếc con . Muốn đợi con lớn lên chút nữa , mới bằng lòng cho con thành thân . Nhưng là ai ngờ được.....”

Hắn nhìn nữ nhi một cái thật sâu , Vân Thiển Y nước mắt đã rơi đầy mặt

“Y nhi , con thật sự thích Thanh Hàn Quốc sư sao?” Đột nhiên hỏi một câu , làm cho Vân Thiển Y tìm muốn ngừng đập , sắc mặt càng thêm tái nhợt , môi nàng không ngừng mấp máy , nhưng là không nói ra được câu nào . Cuối cùng lại hoảng sợ nhìn Vân Hồng Đào . Nguyên lai.....cha đã biết hết

Vân Hồng Đào từ ái cười nhìn nữ nhi , ý muốn nàng thả lỏng ra. Tiếp tục nói:

“Ta là cha con , trong lòng con nghĩ gì cha lại không biết sao? Hai năm trước ,từ lúc con mười bảy tuổi lần đầu nhìn thấy hắn , mỗi lần có người tới cầu hôn , con liền giả bệnh , đóng cửa không ra , mỗi lần cha hỏi con về các công tử tới cầu hôn , con luôn tìm đủ lý do cự tuyệt . Vì thế , cha theo ý con cự tuyệt người khác , Y nhi.....con cho là cha không biết sao?”

“Cha, nữ nhi thật sự xin lỗi cha!” Vân Thiển Y đột nhiên thất thanh khóc rống lên

Vân Hồng Đào vỗ nhẹ vào vai nữ nhi , nhìn lên bức tranh nữ nhân trên tường . Ngữ khí ôn nhu từ ái , tiếp tục nói “Nương con lúc còn sống , ước vọng lớn nhất là huynh muội hai người các con có thể hạnh phúc , cha đã từng đáp ứng với nàng , tìm cho hai con một hôn nhân hạnh phúc , cho nên , chỉ khi nào con nguyện ý , cha mới đem con gả ra ngoài , nếu con có một tia miễn cưỡng , cha cho dù dùng hết mạng già này , cũng sẽ không đồng ý . Mấy năm nay, con không vừa mắt người nào , chỉ chung tình với Quốc sư , nhưng Quốc sư là người đã sớm có mệnh định chi thê , hơn nữa liên quan tới toàn bộ Thiên Trạch , cha sao có thể yên tâm để con tiếp tục si mê điều không nên như vậy.....có lẽ.....”

“Không!” Hắn còn chưa nói xong , Vân Thiển Y đã có chút điên cuồng đánh gãy lời hắn , nàng biết cha muốn nói gì , Thanh Hàn quốc sư chính là giấc mộng của mình , nàng không muốn đánh nát nó a.....Nếu một khắc trước nàng không biết tình cảm của mình đến mức nào , thì thời khắc này đã hoàn toàn rõ ràng

“Cha , nữ nhi biết Thanh Hàn Quốc sư có mệnh định chi thê , nhưng là nữ nhi đã dính vào sâu quá rồi , không thể rút ra được nữa, nếu nữ nhi vẫn chưa gả , có lẽ vẫn có cơ hội , cho dù là một thân phận thiếp nhỏ bé , nữ nhi cũng nguyện ý” Nàng không ngừng khóc thút thít , nhìn Vân Hồng Đào “Nhưng nếu nữ nhi đã gả đi , như vậy đã không còn cơ hội , như vậy nữ nhi tình nguyện....tình nguyện.....”

Nói xong , Vân Thiển Y đâm thẳng vào bức tường

“Y nhi!” Vân Hồng Đào hoảng sợ hô to một tiếng , vội vàng chạy lại kéo ngược Vân Thiển Y lại , trái tim thiếu chút nữa ngừng đập . Nữ nhi cũng thê tử của hắn cá tính cương liệt giống nhau , đã yêu ai là yêu cả đời . Hắn phải làm như thế nào mới tốt đây

“Y nhi đừng vội , vi phụ sẽ nghĩ biện pháp.....” Vân Hồng Đào dỗ dành nữ nhi đang khóc nức nở trong lòng . Trong mắt âm thầm cân nhắc

Nghĩ biện pháp , có biện pháp nào? Vân Thiển Y rưng rưng đôi mắt , trong mắt hiện lên một tia áy náy

Vì thế khóc càng thương tâm. Trên mặt xám trắng thể hiện sự tuyệt vọng , Thanh Hàn quốc sư , ta thật sự không có cơ hội sao?

Trần an tốt Vân Thiển Y , Vân Hồng Đào cầm thánh chỉ , trầm tư thật lâu , đột nhiên ánh mắt toát ra một chút tinh quang , nhìn sang Vân Thiển Y cười một cái

40. Chương 40: Chuyện Cũ Trước Kia Vân Nhược Đại Gả

“Y nhi , người có thể không cần gả tới Tướng quân phủ.” thanh âm chắc chắn

Vân Thiển Y ngẩng đầu nhìn phụ thân , có chút khó hiểu , trong lòng bỗng nhiên lóe sáng chút hy vọng

Vân Hồng Đào cầm thánh chỉ đưa tới trước mắt Vân Thiển Y , chỉ vào chữ viết trên thánh chỉ nói “Thánh chỉ chỉ biết Vân Hồng Đào chi nữ , không có ghi tên Vân Thiển Y , Y nhi , người đừng quên cha không phải chỉ có một mình người là nữ nhi?”

Vân Thiển Y đột nhiên nghĩ tới bóng người màu trắng kia

Phụ tử hai người ánh mắt đối nhau , đồng thời nghĩ tới một cái tên : Vân Tâm Nhược

“Cha , có thể chứ?” Vân Thiển Y trong lòng mừng như điên , nhưng vẫn có chút lo lắng “Nàng sẽ nguyện ý chứ?”

“Nàng không muốn cũng phải nguyện ý , Huyền Vũ đại tướng quân là ai? Nàng được gả cho người như vậy đã là phúc phận tu luyện mấy đời rồi!” Vân Hồng Đào trấn an nữ nhi , lời nói lạnh như băng , đối với cái nữ nhi ngoài ý muốn kia , hắn thật sự chán ghét tới cực điểm

Vân Thiển Y nhìn ánh mắt của phụ thân , nhận không được hỏi vấn đề đã giấu nhiều năm trong đáy lòng “Cha , sao cha lại chán ghét Tam muội như vậy?”

“Tam muội?” Vân Hồng Đào hừ lạnh , bàn tay nắm chặt , gân xanh nổi lên “Nàng không phải tam muội của người , nàng là nghiệt chủng , cha chỉ có một nữ nhi là người”

“Cha.....” Vân Thiển Y hoảng sợ nhìn biểu tình lạnh lẽo của phụ thân , có chút sợ hãi nói

Cảm nhận được hoảng sợ trong lời nói của nữ nhi , Vân Hồng Đào hít sâu một hơi , nhận xuống cơn tức giận trong lòng , nhìn đến bức họa trên tường ánh mắt lại biến đổi thành ôn nhu tới cực hạn , tràn ngập quyền uy

“Cuộc đời của Cha chỉ yêu một nữ nhân là Nương của con , sau khi nương con mất , cha quả thực sống không bằng chết, nếu không phải còn huynh muội hai con , cha đã sớm đi cùng nương.....” Vân Thiển Y không gì , cầm tay cha an ủi hắn. Cha mẹ thâm tình , chuyện này ai cũng biết , nhưng là không nghĩ tới cha đối với nương yêu đến như vậy

Từ ái nhìn nữ nhi một cái , ngữ khí dịu nhẹ hơn rất nhiều , hắn nói tiếp:

“Lúc các con ba tuổi , có một lần cha say rượu , một cái nha hoàn thừa cơ hội làm cho cha phản bội nương con , sinh ra Vân Tâm Nhược , sự tồn tại của nàng là chứng minh sự phản bội của cha với mẹ con , mỗi lần nghĩ đến chuyện này , cha cảm thấy thực có lỗi với mẹ con . Cô phụ tình cảm mẹ con”

Vân Thiển Y trong lòng trăm ngàn cảm giác , nguyên lai đây là lí do cha không thích Tam muội , kỳ thật đối với trí nhớ lúc ba tuổi , nàng chỉ nhớ chút chút là nương rất ôn nhu . Sau khi nương mất không lâu , cha lại có thêm một nữ nhi . Khi đó tuy bản thân còn rất nhỏ , nhưng cũng sợ hãi cha bị tân nữ nhi cướp đi , cho nên lúc đó làm rất nhiều chuyện cho cha chán ghét nữ nhi kia , về sau lớn lên , thấy cha lạnh nhạt với Vân Tâm Nhược như vậy , chỉ đối tốt với mình nàng . Khoảng thời gian trước nhìn thấy nữ tử đó , làm cho nội tâm này nảy sinh một chút áy náy . Nghĩ tới mình trước giờ ích kỷ đoạt hết toàn bộ yêu thương của cha , giờ , nàng mới biết thì ra còn có nguyên nhân này . Biết hết thấy cùng nàng không có liên quan gì , nàng có cảm giác nhẹ nhõm

Nhưng là muốn nàng đại gả , nàng nguyện ý sao? Nhớ tới tính tình không muốn ai lại gần của nữ tử kia , đáy lòng nàng không còn chút áy náy nào

“Cha , nàng thật sự đồng ý sao?” Vân Thiển Y ánh mắt như cầu cứu nhìn phụ thân , đôi mắt đẹp không giấu được lo lắng . Nàng rất cần một cái cam đoan chắc chắn làm cho mình an tâm

“Được , tin tưởng cha” An ủi nữ nhi , Vân Hồng Đào ánh mắt thập phần kiên định . Sau đó hẩn lấy từ trong người ra một hộp gấm màu đỏ , đặt lên tay Vân Thiển Y

Vân Thiển Y mở ra , bên trong là một cái trâm cài tóc cực kì xinh đẹp , trên toàn bộ thân trâm gắn trân châu đồng dạng giống nhau , nhìn rực rỡ sáng chói , đỉnh chóp khảm một khối bảo thạch trong suốt , giống ngọc mà không phải ngọc , nhìn thật kỹ lại thấy có chút ánh sáng lượn qua (Phách nguyệt đầy các nàng...)

“Đẹp quá!” Vân Thiển Y tán thưởng . Nàng chưa bao giờ nhìn thấy cây trâm nào đẹp như vậy , không phải về đẹp quý giá mà lại thập phần tinh mỹ , làm cho người ta yêu thích không buông tay

Nhìn thấy sự vui thích trong mắt nữ nhi , Vân Hồng Đào khó nén kiêu ngạo “Đây là cha vài năm trước tình cờ được một khối bảo thạch , cha sai người dùng khối bảo thạch tạo ra cây trâm độc nhất vô nhị này . Mặc kệ ngày sau người có cùng Quốc sư thành thân hay không , cha cũng hy vọng người có thể hạnh phúc”

Nghe phụ thân nói nội tâm Vân Thiển Y cảm động tột đỉnh , gắt gao cầm chặt cây trâm trong tay tới khi trong lòng bàn tay cảm giác có chút đau

“Cám ơn cha , Nữ nhi tin tưởng nữ nhi nhất định hạnh phúc” Miệng nói vậy , kỳ thật trong lòng càng đã có chút tính toán , trong mắt lộ ra chút thâm trầm , nhưng cũng biến mất rất nhanh

41. Chương 41: Cái Gọi Là Đại Sự

Mặt trời chậm rãi mọc lên , chiếu vào giọt sương đang ở trên phiến lá , giọt sương trên phiến lá mơ hồ phát ra ánh sáng màu lục , tới khi chiếu lá không chịu nổi sức nặng của giọt sương , trượt xuống đầu lá , rớt xuống thấm vào trong đất , trong không khí có hơi thở mùi bùn đất , mặc dù không phải có nhiều loại hoa thơm , nhưng cũng thập phần dễ ngửi

Bên ngoài phòng ngẫu nhiên cũng có vài con chim nhỏ bay quá , truyền đến âm thanh chim chirp , trong phòng lại im lặng cực kì . Bên trong bài trí đơn giản , hai ba cái ghế mộc , sắp xếp gọn gàng trong phòng , tuy có chút cũ nhưng đã được lau chùi sạch sẽ

Lúc này, trong phòng có một nữ tử áo xanh , tay trái nắm cả ống tay áo tay phải , tay phải cầm bút lông , thần sắc thoát nhìn có vẻ bình thản , nhưng mi lại nhíu chặt , nàng thất thần nhìn chữ viết trên bàn

Có lẽ bởi vì bản chất thông minh , có lẽ bởi vì cả ngày không làm gì chỉ luyện tự (tập viết chữ) , có lẽ là bởi vì tâm vô tạp niệm (không suy nghĩ lung tung , bận lòng cái gì) , chữ của nàng đã có chút tiến bộ , tuy rằng không phải như nước chảy mây trôi , nhưng cũng đã có chút phiêu dật , chữ cũng tốt , thơ cũng tốt , nhưng là, lúc đang viết, một chút mực theo đầu bút rớt xuống , một giọt ở trang giấy , từ từ lan rộng ra

“Đáng tiếc, đặt bút thành công , viết thất bại , vẫn là thất bại.” Vân Tâm Nhược tự nói với mình , trong lòng có chút tiếc hận , nét bút đầu tiên của nàng thật sự rất được , đến cuối cùng lại bởi vì một giọt mực

này mà hồng , than nhỏ một hơi , nàng lại bắt đầu cầm lấy tờ giấy khác , đặt lên bàn , lấy chút nước , một lần nữa nghiên mực*** tốt lắm , nhúng bút lông vào mực vừa phải , đang chuẩn bị hạ bút , chợt nghe âm thanh cửa phòng bị dùng sức đẩy ra

Tiếng động lớn này làm ngay cả sàn nhà cũng muốn chấn động , làm cho bút trong tay Vân Tâm Nhược hơi quơ quơ , ngòi bút giống như dính một giọt sương , theo ruột bút hạ xuống , rớt xuống giấy , nhất thời , trang giấy trắng tinh sạch sẽ xuất hiện một giọt mực lớn , nàng nhìn nét mực trong giấy trắng , trong mắt cũng bắt đầu nhiễm một chút đen , càng ngày càng đen

“Tiểu thư! Đại sự a! Đại sự a....” Tử Y có chút không chú ý tới sắc mặt xanh trắng của tiểu thư nhà nàng, la lớn cái chuyện đại sự mà nàng vừa nghe được ở phòng bếp , nga , không đúng không đúng , không phải là đại sự, là đại đại sự , phi thường đại sự . Đại lý kì chuyện

“Tiểu thư, có đại sự , người biết không? Vừa rồi....” Nàng đẩy cửa ra , bước chân chạy nhanh hướng tới Vân Tâm Nhược , giống như sợ nàng không nghe thấy , ở bên tai nàng kêu lớn lên , nhưng là nhìn thấy tiểu thư nhà nàng người giống như bức tượng, tay cầm bút lông không buông , cúi đầu nhìn xuống giấy trên bàn , trên trang giấy một chấm thật to đen đen , đó là.....nước mực....

Gặp....Tử Y mặt lập tức đỏ bừng , trong lòng hơi hơi có chút bất an , tiểu thư nhà nàng tuy rằng bình thường tính tình có chút cổ quái , có khi nửa ngày không phun ra được nửa chữ , nhưng là ở chung thì lại vô cùng tốt , người có thể ăn của nàng , có thể ngủ giường của nàng , có thể cùng nàng không phân biệt lớn nhỏ , không phải cung kính vì nàng là tiểu thư . Đương nhiên , những điều này chỉ áp dụng được với Tử Y , nhưng là , tiểu thư nhà nàng lại cực kì chán ghét người khác quấy rầy lúc nàng đang viết tự , bởi vì trước mắt việc luyện tự này , là việc duy nhất nàng muốn làm , thắm rồi....nàng gặp rắc rối

Âm thầm lè lưỡi , Tử Y chậm rì rì đi ra phía sau tiểu thư , tận lực không để ý tới ánh mắt ăn thịt người của nàng , sau đó có chút cầu xin giải thích hành vi vừa rồi của mình “Tiểu thư , Tử Y thật sự không phải cố ý , chỉ là vừa rồi kích động quá , cho nên , nhất thời không chú ý tiểu thư đang luyện tự.....ha ha.....” Nàng một bên cười ngây ngô , một bên cẩn thận nhìn sắc mặt Vân Tâm Nhược , thấy ánh mắt đáng sợ của Vân Tâm Nhược nàng lập tức thối lui....nàng hiện tại không thể không thừa nhận , ánh mắt tiểu thư nhà nàng tuy rằng sẽ không ăn thịt người , nhưng là.....thực dọa người

Vân Tâm Nhược mâu trung trong trẻo , biểu tình bức mình cũng chậm rãi biến mất , sau đó nàng buông bút , nhìn nét mực lớn trên giấy, đặt bút thất bại , bại trung chi bại....

42. Chương 42: Rời Đi Sao?

“Nói đi, chuyện gì?” Thở dài , nàng đem tờ giấy trên bàn thu hồi , lấy ra một trang giấy mới , ngẩng đầu hỏi Tử Y lúc này đang giống như tiểu tức phụ ủy khuất , nhìn nàng bộ dạng này , ai mà sinh khí cho được (sinh khí :tức giận)

“Ai....” Tử Y bút rút nắm đầu ngón tay , dưới đáy lòng thở phào nhẹ nhõm , nguy hiểm giải trừ....

“Là như vậy nè tiểu thư” Tử Y nhớ tới chuyện đại sự mình vừa nghe , mặt mày giấu không được vui sướng “Vừa rồi có thánh chỉ đến oa! Là thánh chỉ a! Đương kim Hoàng thượng tự mình viết , hơn nữa nghe nói là được một vị đại quan tuyên chỉ nữa?”

Thánh chỉ? Vân Tâm Nhược ngừng động tác trong tay , tâm nháy mắt rung động vài lần, hỏi “Viết cái gì?”

Tử Y ánh mắt cười mỉ , làm như thánh chỉ đó có liên quan tới mình “Đại tiểu thư được Hoàng thượng tứ hôn , tiểu thư người biết không? là Tứ hôn a! Hơn nữa đối phương là Huyền Vũ Đại tướng quân nổi danh chiến thần a!” Trời ạ! Tử Y nàng thật sự là rất kích động , thân là một người trong Vân phủ , gặp chuyện may mắn như vậy , nàng cũng thấy hạnh diện a

Nói tới đây , tay chân nàng quơ qua quơ lại biểu đạt sự kích động của mình , giống như sợ Vân Tâm Nhược không hiểu được

“Tiểu thư, người nói cái này có phải hay không là thiên đại hảo sự?” (chuyện lớn mà còn cực tốt) Một hồi lâu Tử Y mới phục hồi lại tinh thần , nhìn chằm chằm Vân Tâm Nhược , lại thấy nàng vẻ mặt có chút đăm

chiêu , hơn nữa thần sắc căng thẳng , ngay cả ánh mắt bình thường nhẹ nhàng trong suốt cũng đen lại rất nhiều . Tiểu thư nhà nàng là làm sao vậy? tò mò quá?.....Tiểu thư vừa rồi tâm tình thực bình thường , nhưng là lúc này lạnh ba phần

“Tiểu thư, thánh chỉ này có vấn đề gì sao?” Tử Y hỏi thử, cảm thấy thật kì lạ , lần đầu tiên tiểu thư vì chuyện của Vân phủ mà hiện ra vẻ mặt này , giống như gặp chuyện gì đó nghiêm trọng thật sự , làm cho tâm trạng nàng đang trên cao bỗng dừng tụt xuống , cực kì bất an

Đại tiểu thư được tứ hôn , thật sự có vấn đề gì sao?

Tứ hôn , Vân Tâm Nhược nghe hai từ này , trong lòng giống như bị cái gì đó đè lại , cảm giác thực nặng nề , từ lúc đi vào thế giới này , nàng tựa hồ đã quên một cái tai họa ngầm lớn nhất , lúc trước nàng đồng ý cùng Vân Tâm Nhược trao đổi thân phận , trừ bỏ báo đáp ân cứu mạng của Vân Tâm Nhược , vì bảo hộ Tử Y, hơn nữa còn vì chính mình lúc đó đối với nơi này không biết gì , cho nên cứ bình an vô sự ở đây, chỉ nghĩ đơn giản một ngày nào đó mình sẽ rời đi , nhưng là lại hoàn toàn quên mất thân phận này , tạm thời quên , không có nghĩa sẽ quên vĩnh viễn . Hiện giờ yên tĩnh , không có nghĩ là sẽ vĩnh viễn yên tĩnh

Vân Thiển Y chung tình với Quốc sư Thanh Hàn , đây là chuyện không cần hoài nghi , mọi chuyện đang im lặng , lại bị một đạo thánh chỉ đánh nát , thánh chỉ này không chỉ phá vỡ sự yên bình của Vân Thiển Y , mà còn có của nàng . Ở cái triều đại này , nữ tử hoàn toàn không có quyền tự chủ , chỉ biết vâng theo cái gì mà tam tông tứ đức , lần này là Vân Thiển Y , lần sau có phải hay không tới lượt mình

Khẽ cắn môi , nàng nhìn Tử Y , ánh mắt có chút đen tối không thấy rõ , có chút cảm xúc không biết là gì lướt qua , Tử Y bị nàng nhìn thân thể cứng trực một chút , ánh mắt tiểu thư rất kỳ quái , giống như muốn lột hết quần áo mình , kì quái dọa người

“Tử Y , chúng ta cùng nhau rời đi được không , người có muốn đi theo ta không?” Vân Tâm Nhược nhìn Tử Y, ngữ khí không chắc chắn . Trong đôi mắt hiện lên chút chờ mong . Nàng không nghĩ lưu Tử Y lại , lần trước Tử Y vận khí tốt , có mình thay thế trộm long tráo phượng , lần này mình đi rồi , không có khả năng sẽ có Vân Tâm Nhược thứ ba , mạng nhỏ của Tử Y không có biết thể còn hay không nữa

“Đi? Đi đâu?” Tử Y vẫn là như lọt vào sương mù , mơ hồ lạc loài , nghe không hiểu gì cả ?

Vân Tâm Nhược quay đầu nhìn về phía bên ngoài , đôi mắt có chút u ám, thanh âm rõ ràng truyền tới lỗ tai Tử Y “Ta nghĩ rời đi Vân phủ”

“Cái gì? Tiểu thư muốn đi?” Tử Y thanh âm đột nhiên cao lên , ở trong bí phương viên nghe thập phần chói tai , Vân Tâm Nhược đi đâu, nàng vẫn là không hiểu, ý của tiểu thư là sao? Sao phải rời đi? Tiểu thư thực là không bình thường.....Thiên.....Tử Y nàng đau đầu quá . Tại sao lại có loại sự tình này? Nhưng là, tiểu thư vừa rồi nói gì? Chúng ta?.....Nàng lại nhìn về hướng thân ảnh đơn bạc kia . Đột nhiên lại có chút hiểu được

Nàng quay đầu nhìn Tử Y , nở nụ cười thanh nhã , trả lời đáp án mà Tử Y muốn biết “Người nghĩ đúng , ta chính là muốn giống vị tiểu thư kia của người rời đi , bất quá ta là muốn mang người theo”

43. Chương 43: Rời Đi Thật Khó

“Tiểu thư!.....” Tử Y mắt có chút hồng hồng , nói không cảm động là giả . Tuy rằng thời gian ở chung chỉ có mấy tháng , nhưng là tình cảm của nàng đối với Tiểu thư lại cực kì thâm , vì cứu nàng cùng Tam tiểu thư mà nàng ở lại Vân phủ , nguyện ý cùng nô tì ăn cơm chung bàn , tuy rằng tiểu thư ít nói chuyện , nhưng nàng biết tiểu thư luôn im lặng quan tâm mình . Tuy rằng nàng biết tiểu thư sớm hay muộn cũng có một ngày rời đi , nhưng là nàng không nghĩ tới , tiểu thư sẽ cho mình cùng tiểu thư đi . Tiểu thư thông minh như vậy, đương nhiên biết nếu nàng đi rồi mình ở đây sẽ không xong , cho nên mới muốn mang mình theo. Nàng nhìn vào ánh mắt của Vân Tâm Nhược, mạnh mẽ gạt đầu

“Tử Y nguyện ý, nguyện ý cùng tiểu thư rời đi”

Nàng chưa bao giờ có kiên định tín nhiệm như thế , nhưng là hôm nay tiểu thư đã cho nàng , cùng nhau rời đi , nàng sẽ chiếu cố tiểu thư , bảo hộ tiểu thư, tiểu thư ngây ngốc như vậy phải có mình chiếu cố mới

được . Nàng tin tưởng tiểu thư cũng giống nàng . Các nàng hiện tại tuy trên danh nghĩa là chủ tớ , nhưng kỳ thật quan hệ bọn họ lại giống như thân nhân

Nhưng là Tử Y nhớ tới một sự kiện khác , trong lòng lại bồn chồn

Nàng bất an nhìn Vân Tâm Nhược , thanh âm có chút thất bại “Tiểu thư, lão gia tuy rằng không quá sủng ái tam tiểu thư , nhưng là Vân phủ cũng không phải dễ dàng thoát ra như vậy. Nơi này tuy rằng có ít người nhận thức Tam tiểu thư , nhưng muốn ra phủ vẫn là rất khó” Tử Y giống như nghĩ tới cái gì, tiếp tục nói “Lần trước Tam tiểu thư cùng Cô gia cũng là rất khó trốn , may sao bởi vì có Tử Y cùng Tiểu thư ở đây, nên không có người khả nghi . Ra phủ có bảo vệ nghiêm tra (nghiêm khắc , kiểm tra). Hơn nữa, hơn nữa.....Tử Y khế ước bản mình còn ba năm”Nói tới đây , Tử Y thanh âm càng ngày càng nhỏ , càng ngày càng không có dũng khí

Vân Tâm Nhược cũng sợ run lên một chút , nghe Tử Y nói xong , trong lòng có chút ám trầm , như một tảng đá quăng vào tâm , mặt hồ tĩnh lặng bỗng gợn sóng , từng vòng từng vòng nhiễu loạn tâm mình , ba năm , ba tháng nàng cũng muốn chờ không được , thời gian càng dài , biến cố càng lớn. Nhưng là , ánh mắt của nàng bỗng nhiên toát ra kiên định , tuy rằng nàng không biết vì sao Hoàng Đế đột ngột tuyên chỉ như vậy , nhưng là nàng biết , thánh chỉ này đối với mình sẽ là một trận bão táp lớn , từ nay về sau , Vân phủ không chỉ là nhà của một Phú thương , mà còn có đỉnh núi là Đại tướng quân dựa vào, nếu khi đó muốn thoát đi , sẽ càng thêm gian nan

Mà cuộc sống như vậy , nàng không muốn

Vân Tâm Nhược nhẹ nhàng mở miệng , ánh mắt lại vô cùng kiên định “Tử Y , người đừng lo , chúng ta nhất định sẽ đi” Nàng sẽ không để cho sinh mệnh mà mình vất vả có được lại biến mất , nàng sẽ không đem vận mệnh của mình giao cho người khác . Nàng sẽ sống , sống một cách tự do tự tại tại

Nghe câu đó , Tử Y dùng ống tay áo xoa xoa mặt , sau đó lộ ra chút tươi cười , đó là hi vọng , cũng là hi vọng . Chỉ cần Tiểu thư nguyện ý , nàng cũng sẽ nguyện ý vì Tiểu thư làm bất cứ chuyện gì . Vân Tâm Nhược nhìn nụ cười trên mặt Tử Y , trong lòng cũng thấy nhẹ nhàng, ngày mai bọn họ sẽ suy nghĩ tìm đối sách , làm sao cho thần không biết quỷ không hay rời khỏi nơi này . Nàng tin tưởng chính mình , cũng tin tưởng Tử Y . Con đường mà mình muốn đi , nếu không thử , làm sao biết được có thành công hay không

Vì thế , nàng lại lần nữa vuốt tờ giấy trên mặt bàn , cầm lấy bút luyện tự , trong lòng lại âm thầm cân nhắc , nghĩ xem như thế nào để rời khỏi nhà giam này. Đề bút , trang giấy nhiễm một nét mực , mang theo quyết tâm của nàng

Tử Y cũng yên lặng đứng một bên , giúp nàng mài mực .Ý nghĩ rời đi cũng thấm thật sâu trong đầu nàng

Trong phòng càng trầm tĩnh hơn , chỉ có tiếng bút sần sật lướt qua trang giấy , mùi mặc hương lặng lẽ lan truyền khắp bốn phương viên , làm cho nơi trong trẻo mà lạnh lẽo này tăng lên một chút phong tình

44. Chương 44: Người Khách Ngoài Ý Muốn

Cùng lúc đó , trên đường đá cuội , có một gã nam tử trung niên bước đi dồn dập , phía sau lướt qua một trận gió thổi bay vạt áo nam tử , không ngừng lay động

Đi thẳng tới một tòa tiểu viện hoang vắng , hắn mới dừng cước bộ lại , đánh giá cảnh tượng trước mắt , cửa gỗ có chút tàn phá , bài biển thiếu một góc, ba chữ Bí phương viên rơi vào tầm mắt hắn, miệng bất giác hơi hơi hạ xuống , hừ nhẹ một tiếng , chán ghét vươn tay đập cửa

Thanh âm ba ba làm đám chim nhỏ trong vườn giật mình

“Ai a?” Tử Y quay đầu nhìn ra ngoài một chút , thập phần không tình nguyện buông trang giấy của Vân Tâm Nhược xuống, chữ tiểu thư mới tập viết xong nàng còn chưa xem đâu! Thật là chán ghét

Mà tiếng đập cửa càng lúc càng lớn , chết tiệt , muốn đập nát cửa của nàng sao! Nhắc vậy , đôi giày nhỏ chạy nhanh ra . Vừa chạy vừa kêu “Đừng gõ , đừng gõ , cửa của ta muốn rớt luôn rồi” Nàng thực sự sợ người nọ dùng thêm chút lực nữa thì cửa sẽ sụp thật mất

Vân Tâm Nhược dọn dẹp tốt mọi thứ trên bàn , sau đó bưng ấm trà lên tự rót cho mình một ly , vừa đặt tới bên miệng , liền thấy Tử Y tiến vào , sắc mặt có chút tái nhợt , ánh mắt cũng có sợ hãi. Nàng.....sợ hãi cái gì? Vân Tâm Nhược khó hiểu

Không biết nha đầu kia gặp yêu ma quỷ quái gì nữa

“Tiểu thư...” Tử Y chậm chạp lại gần Vân Tâm Nhược , ánh mắt cũng không ngừng hướng ra ngoài cửa phòng . Thì thầm nói nhỏ với nàng “Phương tổng quản đến đây”

Phương tổng quản giương mắt nhìn thoáng qua nữ tử ngũ quan thanh tú trước mặt , xác định xem nàng có phải người mình muốn tìm hay không , lại vô tình nhìn thoáng qua Tử Y , một chút sát khí rất nhanh hiện lên

Tử Y co rúm lại một chút , lần này nàng chết chắc rồi , vừa rồi khi mở cửa nàng đối với tổng quản vô lễ , hạ nhân Vân phủ ai mà không biết thà đắc tội lão gia , chớ nên đắc tội tổng quản . Phương tổng quản này , tâm tình ngoan độc , trừng trị hạ nhân không lưu nửa điểm tình cảm nào . Nhớ tới thủ đoạn của hắn , Tử Y bị dọa tới nỗi lòng bàn tay lạnh như băng , bỗng nhiên một dòng nước ấm áp đặt lên tay nàng , vuốt ve nỗi bất an của nàng , một đôi tay trắng nõn nhỏ bé gặt gao cầm chặt tay nàng “Tiểu thư...” Tiểu thư mắt đỏ hồng lên , cảm kích nhìn về phía Vân Tâm Nhược . Đây là tiểu thư nhà nàng , tuy rằng rất ít nói chuyện , nhưng lại luôn xuất hiện ở thời điểm người ta cần nhất , sao nàng có thể không cảm động cho được

Vân Tâm Nhược không nói gì an ủi với nha hoàn bên người , ánh mắt một khắc cũng không ngừng nhìn chằm chằm Phương tổng quản

“Bí phương viên đại môn (cửa lớn)không rắn chắc , Phương tổng quản có ý định muốn đổi một cái khác?” thanh âm không kiêu ngạo không siểm nịnh từ miệng Vân Tâm Nhược truyền ra , tuy rằng nhỏ nhẹ , nhưng lại hướng thẳng về hướng Phương tổng quản

Gặp nguy không loạn , trấn định tự nhiên , Phương tổng quản lần đầu tiên thực sự đánh giá nữ tử trước mặt, ánh mắt như lần đầu tiên thấy nàng , dung mạo ưa nhìn , nhưng so với Đại tiểu thư quốc sắc thiên hương liền thấy nàng không bằng , nhưng là ngoài ý muốn trên người nàng lại có một cỗ khí chất cao quý, sáng mắt trong suốt , giống như bình thủy không vương bận gì , nhìn kĩ lại làm cho người khác có cảm giác không thể bình tĩnh . Một cảm giác vô hình làm cho người ta áp lực bức người

Thu lại ánh mắt , hắn nhớ tới mục đích hôm nay tới đây , cung kính hướng Vân Tâm Nhược hành lễ , cung kính bên ngoài chứ trong lòng không hề có. Trực tiếp nhập vào vấn đề chính “Tam tiểu thư , lão gia thỉnh (mời) tiểu thư ra đại sảnh”

45. Chương 45: Lần Đầu Gặp Vân Phủ

“Tiểu thư...” Nghe nói vậy , lòng bàn tay Tử Y càng phát lạnh , thậm chí toàn thân đều lạnh như băng . Sao đột nhiên lại kêu Tiểu thư ra đại sảnh , từ nhỏ tới giờ Lão gia không hề muốn gặp tiểu thư a! Không lẽ đã phát hiện ra tiểu thư là giả.....Rõ ràng là thời tiết tháng ba , sao nàng lại thấy lạnh dữ vậy nè? Lạnh đến tận trong xương....

Vân Tâm Nhược trong mắt cũng có chút hoảng hốt , sao đó trầm tĩnh xuống , nàng vỗ nhẹ bả vai Tử Y , cấp cho nàng một cái ánh mắt yên ổn , sau đó nói nhỏ bên tai nàng “Yên tâm , không phải chuyện thân phận của ta” Nghe câu đó , thần sắc Tử Y mới dịu xuống

Không biết được hai chủ tử này nói gì , Phương tổng quản nhíu hai mắt lại , che lại việc không thoải mái trong lòng , sau đó không có biểu hiện gì tiếp tục nói:

“Tam tiểu thư , không nên để lão gia chờ” Ngữ khí tuy rằng cung kính như vừa rồi , nhưng lại thêm một phần không được kháng cự

Vừa rồi Vân Tâm Nhược thấy được tàn khốc trong mắt Phương tổng quản , nàng buông tay Tử Y , mắt hạ xuống , tâm tư trăm chuyển , Phương tổng quản quả nhiên không đơn giản ,ánh mắt như vậy chỉ sợ không phải do nàng không đi , nàng không biết Vân Hồng Đào vì sao lại tìm mình? Nhưng trực giác nói , tuyệt

đổi không phải là chuyện Tử Y đang nghĩ , nếu hoài nghi thân phận của mình sẽ không mời mình ra đại sảnh như vậy ,mà trực tiếp cầm tên chĩa thẳng vào cổ mình cùng Tử Y

Chỉnh lại quần áo , Vân Tâm Nhược cho Tử Y một ánh mắt yên tâm , xoay người đi ra cửa , nàng có loại dự cảm , lần này đi là chuyện không tốt , nhưng là chuyện gì , nàng không đoán được , dù sao nàng cũng sắp biết rồi , binh đến tướng chặn , thủy đến thổ dấu

Lúc này , trời không còn một mảnh xanh lam , mặt trời đỏ nhiễm nhiễm dâng lên , biểu thị hôm nay thời tiết thật tốt, nhìn cảnh sắc mặt trời mọc trước mắt, Vân Tâm Nhược nhìn thẳng hướng mặt trời đỏ , khoe miệng nhẹ nhàng khơi mào một độ cong cực mỹ , trong trẻo mà lạnh lùng hai tròng mắt cũng nhiễm thượng một ít lo lắng , nhớ tới ước định cùng Tử Y, một loại gọi là hy vọng chậm rãi dâng lên trong lòng , sinh mệnh còn , hy vọng cũng sẽ còn

Đột nhiên không nghe thấy tiếng bước chân phía sau , Phương tổng quản quay đầu lại , không khỏi sửng sốt , cái kia Tam tiểu thư mà hắn vẫn khinh thường , lúc này lại cho hắn thấy một hình ảnh cả đời không quên được

Nữ tử phía sau , lẳng lẳng đứng ở nơi đó , áo xanh bay lên , sợi tóc theo gió nhẹ lay động , gương mặt tinh mỹ , thủy mâu lộ ra hai chấm màu đỏ , con mắt như phát ra ánh sáng . Mà da như ánh tuyết bình minh , ở trong nắng sớm giống như ngọc bần tinh thuần , môi xinh đẹp cong lên , ý cười trong đáy mắt , tựa hồ có thể thấy được linh hồn nàng . Không hiện sơn , giấu giếm thủy , lại xinh đẹp có thể sánh bằng lưu vân bần thanh

Hắn không thể không thừa nhận , tuy rằng dung mạo không bằng Đại tiểu thư, nhưng là khí chất đó , lại hơn rất nhiều

Hắn có chút tò mò , nữ tử như vậy , sẽ đối mặt với chuyện tình kế tiếp như thế nào

Phương tổng quản quay đầu trở lại, ánh mắt có một phần đồng tình, bước chân nhẹ nhàng lúc này , giờ lại nặng nề trầm trọng

Lão gia quyết định như vậy , thật là không công bằng.....Ai.....

Đại sảnh của Vân phủ to lớn , lúc này chỉ có một mình Vân Hồng Đào đứng , ánh mắt hắn thâm trầm khó hiểu , thân thể nhờ được bảo dưỡng tốt , vẫn như người trẻ tuổi bần kiện khang , trừ bỏ khóe mắt có chút nếp nhăn , không thấy một tia già nua nào nữa, ánh mắt lợi hại kia chỉ thuộc loại thượng nhân khôn khéo

Hắn , thông minh , cũng khôn khéo . Nếu không sẽ không thể ở nơi thượng trường ăn thịt người như cá gập nước được

Lúc này . Phương tổng quản dẫn Vân Tâm Nhược vào đại sảnh , thập phần cung kính đối với lão gia hành lễ “Lão gia, tam tiểu thư tới!”

Nam tử đưa lưng về hướng bọn họ khoát tay , ý bảo hắn ra ngoài , lúc Phương tổng quản lui ra ngoài , lại liếc mắt sâu thâm nhìn Vân Tâm Nhược một cái, trong ánh mắt đó thể nhưng lại có vài phần lo lắng

46. Chương 46: Cha Giả Và Con Gái Thực Giăng Co

Lúc này , trong đại sảnh Vân phủ, chỉ có Vân Tâm Nhược cùng Vân Hồng Đào người đưa lưng về phía nàng , hai người ai cũng im lặng . Vân Tâm Nhược mắt lạnh nhìn nam tử trung niên trước mắt, người này chính là người cha không phụ trách nhiệm của nàng cùng nữ tử kia . Nhớ tới mảnh sân hoang vắng , nhớ tới nữ tử đáng thương mười mấy năm bị người ta xem như không có, ánh mắt của nàng đột nhiên lãnh . Người như vậy căn bản không xứng làm cha

Vân Hồng Đào đột nhiên xoay người , cùng ánh mắt lạnh lùng của Vân Tâm Nhược đối nhau , một cái khôn khéo , một cái lạnh lùng , Vân Hồng Đào chán ghét đánh giá nữ tử trước mắt , thân thể gầy yếu , dung mạo cùng Thiển Y kém quá xa , trong mắt hắn chỉ có chán ghét , không thể chấp nhận được nữ tử trước mắt , xem nhẹ ánh mắt lạnh nhạt cùng sự bình tĩnh của nàng . Cũng quên thân thể của nàng chính là nữ nhi thân sinh của mình

Vân Tâm Nhược che giấu lạnh lùng trong mắt , cúi đầu không muốn nhìn khuôn mặt kia nữa , trong ánh mắt của người đó , nàng thấy được rất nhiều , ghét bỏ , chán ghét , hèn mọn , không hề có sự từ ái của phụ thân. Toàn là những điều không tốt , hoàn hảo , nàng căn bản không phải nữ nhi của hân, có thể lạnh nhạt đối mắt với loại ánh mắt này , sẽ không thương tâm , sẽ không khổ sở. Nhưng là , nàng cũng thấy thực khinh thường

Vân Hồng Đào nhìn Vân Tâm Nhược , trong mắt khôn khéo tràn ngập tính kế , nói: “Người có biết vì sao ta muốn ngươi tới đây?”

Vân Tâm Nhược không khỏi cười lạnh , lai giả bất thiện , thiện giả không đến . Nàng muốn xem Vân Hồng Đào rốt cuộc muốn nàng làm gì?

“Người có biết vì sao ta muốn ngươi tới đây?” Vân Hồng Đào lặp lại một lần nữa

“Chuyện gì?” Giọng nữ thanh đậm nhẹ nhàng , nghe không ra cao thấp , không ra vui vẻ bực tức

Một chút lệ mang quét về hướng Vân Tâm Nhược đang cúi đầu, đối với phản ứng trì hoãn của nàng , chán ghét trong lòng lại nhiều hơn .Hừ, ngay cả lễ phép cơ bản cũng không biết

“Chuyện tứ hôn hôm nay ngươi cũng nghe rồi đi! Hoàng Thượng muốn Thiển Y gả cho Huyền Vũ đại tướng quân” Nói đến Đại nữ nhi , trong mắt Vân Hồng Đào dâng lên một chút tình thương nồng đậm của người cha. Lại nhìn về hướng Tam nữ nhi không tiền đồ kia , giống như xem một đồng dơ bẩn , không hề muốn nhìn thêm một cái nào nữa , nói thẳng mục đích

“Thiển Y có người trong lòng , ta không muốn miễn cưỡng nàng , cho nên nàng sẽ không gả” Ngừng một hồi , hân ngữ khí cực kì âm trầm nói “Ta muốn ngươi thay nàng gả tới phủ Tướng quân” Đây là mệnh lệnh cũng là yêu cầu , không có nửa điểm có thể thương lượng

Thay gả , Vân Tâm Nhược ngược mắt nhìn thẳng về phía Vân Hồng Đào , trên mặt hiện lên một tia chán ghét , cũng rất mau thu liễm lại , người này trên danh nghĩa là phụ thân của nàng , khoe miệng cong lên một chút , nàng còn tưởng là cái gì chứ? Nguyên lai là như vậy , xem ra nàng quá xem thường tình cảm của Vân Thiển Y đối với Quốc sư Thanh Hàn , xem thường tình thương của Vân Hồng Đào với ái nữ , cũng xem thường sự ti bỉ của hân . Vậy mà hân cũng nghĩ ra được , buồn cười , thực buồn cười....

Vân Tâm Nhược ánh mắt trong trẻo đông lạnh lại , màu sắc như băng , như lưỡi đao bắn về phía Vân Hồng Đào . Đậm thanh mở miệng , ngữ khí giống như trào giống như phúng

“Vân phủ chỉ có một cái cực kì được sủng ái là Đại tiểu thư , người ngoài làm gì biết được có một Tam tiểu thư , cái kia Tướng quân rõ ràng muốn thú Vân Thiển Y, lại gả Vân Tâm Nhược đi , đây là khi quân , nếu bị phát hiện , tội danh này ai chịu?”

Vân Hồng Đào cảm giác trong không khí truyền đến một trận gió lạnh, nhìn đến ánh mắt Vân Tâm Nhược , băng hàn trong mắt nàng như muốn đông cứng hân

Lại nghe ra giọng nói châm chọc của nàng , nhất thời trên mặt một mảnh xanh mét

Chưa từng có ai dám dùng ngữ khí đó nói chuyện với hân , trên thương trường ai cũng phải nể mặt hân , ở Vân phủ ai mà không đối với hân cung kính tòng mệnh , hôm nay lại bị nữ nhi của chính mình châm chọc khiêu khích, hơn nữa lại là nữ nhi mà từ nhỏ mình đã ghét bỏ

Hân nắm chặt tay , chỉ sợ nhện không được tiến lên tát nữ tử đang cười này một cái . Hân hít một hơi thật sâu , nhin lại tức giận ngập trời trong lồng ngực

47. Chương 47: Uy Hiếp

“Người nghĩ rằng ta và người có thể lấy Vân phủ ra nói giỡn sao?” Vân Hồng Đào ánh mắt hèn mọn nhìn nữ tử trước mắt , ngôn ngữ hết sức muốn nhục nhã nàng “Hoàng Thượng tứ hôn chỉ nói là chỉ nữ Vân phủ, chưa từng ghi là Thiển Y, cho nên , chỉ cần là nữ nhi của Vân Hồng Đào ta, sẽ không tính là khi quân , cho nên , người nhất định là gả Tướng quân phủ rồi. Lấy tư sắc bình thường của người, gả cho Tướng quân là phúc đức tu luyện từ kiếp trước rồi”

Vân Tâm Nhược trầm tĩnh nhìn về phía hấn , trong mắt hàn băng nhất thời chậm rãi biến mất , một đôi mắt trong trẻo như ánh trăng tái hiện , buồn cười , phức khí mà hấn không cho Vân Thiển Y đi hưởng thụ ư, Vân Hồng Đào quả thực đối trá đáng thương, hiện tại mới nhớ tới còn có một nữ nhi khác , cùng người như vậy tức giận thật không đáng, không thể nghe lọt được câu nào mà

“Không lấy chồng!” Nàng ném ba chữ , không hề nhìn về phía hấn xoay người rời đi

Vân Hồng Đào kinh ngạc nhìn Vân Tâm Nhược xoay người , thân thể giống như đông cứng lại

Nữ nhi này biểu hiện thật sự ngoài ý muốn của hấn, tốt! Tính tình đủ cứng rắn , nhưng là, trong mắt hấn hiện lên một loạt tính kế, lấy hay không lấy, không phải quyền của nàng.

“Ta nhớ nha hoàn của người gọi là Tử Y phải không!” Vân Hồng Đào hí hai mắt, khóe môi nâng lên hiện ra mấy nếp nhăn , giống như một hồ ly xảo hoạt, dự kiến nhìn thân ảnh nàng ngừng lại

Tử Y! Vân Tâm Nhược xoay người, quần áo màu xanh quét một độ cong uyển chuyển, môi anh đào tái nhợt cắn chặt lại , mâu trung hiện lên một tia thâm trầm duệ lực

“Người muốn làm gì Tử Y?”

“Nàng sẽ không được tốt lắm thôi” Ánh mắt như hồ ly của Vân Hồng Đào không thèm nhìn nàng, ngồi xuống ghế, tự rót cho mình một ly trà “Khế bán mình của Tử Y còn có vài năm, nha đầu kia lớn lên cũng có vài phần tư sắc, người nói đem nàng bán kĩ viện thì thế nào, hấn là được không ít tiền đi!” Hấn vòng vo một chút. Nói tiếp

“Đại tướng quân là người nhất định phải gả rồi , cho dù trối lại cũng phải đem người buộc vào kiệu hoa , người cần gì phải không công hy sinh bồi thêm nha hoàn theo mình mười mấy năm?” Vân Hồng Đào nhắc khéo miệng, biểu hiện hiện tại tâm tình vô cùng tốt, mặc kệ nàng nhìn mình như một người chán ghét nhìn một con thú, vừa rồi tức giận, đã hơi hơi thoát bớt rồi, hấn là người trong giới thương nhân , đương nhiên biết dùng biện pháp tốt nhất để giải quyết. Như thế nào để mình có lợi nhất, Vân Tâm Nhược muốn đấu cùng hấn , đợi kiếp sau đi

Được, tốt lắm! Vân Tâm Nhược mắt lạnh nhìn Vân Hồng Đào trước mắt , đột nhiên , nàng nở nụ cười, cười giống như gió xuân tháng ba, một cổ lo lắng thị sát làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thanh thoát hơn, nhưng là ý cười không hề có trong đáy mắt. Lại tặng vài phần lãnh ý. Ngoài cười trong không cười , thật sự làm cho người ta đoán không ra

Hiện tại hai người, không giống như cha và con , mà là hai con hổ trong núi , ai cũng không chịu nhận thua, hai hổ đánh nhau , đương nhiên sẽ có một con tổn thương

Vân Hồng Đào vẫn chưa chú ý tới biểu tình cổ quái của Vân Tâm Nhược, còn đang thoải mái uống trà, nội tâm thập phần chắc chắn nàng sẽ đồng ý

Quả thực, ly trà này của hấn còn chưa uống xong . Vân Tâm Nhược cup mắt xuống, lãnh ý thu lại vài phần

“Ta đáp ứng người”

“Hừ.....” Hừ nhẹ một tiếng, Vân Hồng Đào đứng lên, nâng cao cằm, lạnh lùng ở trên cao nhìn xuống nàng, cười cười suy nghĩ, nàng thật là không biết tự lượng sức mình

“Đáp ứng rồi , vậy người hiện tại có thể đi đi” Vân Hồng Đào đuổi người, hấn là một khắc cũng không muốn nhìn gương mặt này. Càng xem càng phiền lòng “Về những chuyện khác, ta sẽ cho Phương tổng quản nói với người”

Giương mắt, Vân Tâm Nhược ánh mắt khinh thường liếc qua hấn một cái, vẫn là lẳng lặng đứng ở đó , đạm ngữ “Ta còn chưa nói xong , Vân lão gia liền vội vã muốn đuổi người như vậy sao?”

Một tiếng Vân lão gia, làm cho cơn tức giận vừa đi xuống của Vân Hồng Đào trào dâng lên , tay run run chỉ vào mặt Vân Tâm Nhược “Người gọi ta là cái gì? Ta là cha người! Người là cái nữ nhi bất hiếu”

So sánh với Vân Hồng Đào đang tức giận thở hổn hển, Vân Tâm Nhược vẫn định thần nhàn nhã như cũ , không đem chút lửa giận của hấn để trong mắt, thanh âm như gió lốc cuốn tung bay ra

“Cha, người xứng làm cha sao?” Giống như thán, giống như phúng. Trong mắt chỉ có xa cách

48. Chương 48: Điều Kiện

“Ta....” Vân Hồng Đào rút lui về phía sau từng bước “Cha, người xứng làm cha sao?” Những lời này không ngừng vang vọng trong đầu hắn, lần đầu tiên có người nói trắng ra những lời này, lần đầu tiên có người dùng sức đâm vào trường đơn bạc giấy này (chẳng hiểu chỗ này T_T) . Lần đầu tiên, nội tâm bị trói buộc của hắn bày ra lồ lộ trước mặt người khác, hắn không bao giờ dám nhìn thẳng vào vấn đề này, vẫn luôn chôn sâu ở đáy lòng, hôm nay , lại bị nàng nói thẳng ra lời nói như vậy , hắn có thể lừa người khác, nhưng không thể lừa chính mình. Tuy rằng hắn chưa bao giờ quan tâm hỏi han gì về Vân Tâm Nhược, nhưng hắn biết rõ mình có hai nữ nhi. Con người có khi thật sự mâu thuẫn. Rõ ràng cực lực bỏ qua, nhưng vẫn tồn tại vĩnh viễn trong đáy lòng. Không thể xóa được

Vân Tâm Nhược nhìn Vân Hồng Đào đang bị đả kích nghiêm trọng, trong mắt khí thế bức người

“Dem nữ nhi từ nhỏ để lại trong tiểu viện hoang tàn vắng vẻ, tự sinh tự diệt, bởi vì hạnh phúc Đại nữ nhi, lại muốn nàng thay gả, gả này không phải hạnh phúc, mà là đi vào xà quật bàn nguy hiểm, nếu có ngày bị tổ giác, là đầu ai rớt xuống? Là ai hi sinh mạng? là hủy hạnh phúc của ai? Hoàng đế tứ hôn, thiên hạ đều biết, ai dám làm mất mặt hoàng gia. Các người có cả trăm ngàn loại biện pháp đem tội danh đổ lên người Vân Tâm Nhược, chết chỉ có nàng, hủy cũng chỉ có nàng”

Vân Hồng Đào không thể tin nhìn nữ tử trước mắt, ánh mắt lợi hại làm cho người ta kinh ngạc, ngôn ngữ sắc bén . Hắn không thể không thừa nhận, nữ nhi hắn chưa bao giờ xem trọng này , thể nhưng lại thông minh tới cực điểm. Sự thông minh này làm cho hắn không kịp trở tay. Còn làm mất mũi cùng tôn nghiêm của hắn bị đả kích nghiêm trọng. Tâm của hắn toàn bộ bị đảo loạn, không nói được nửa câu phản bác. Kỳ thật hết thấy những điều này cũng không phản bác được. Nàng nói toàn bộ đều là sự thật

“Muốn ta gả có thể, đáp ứng ta hai điều kiện là được” Vân Tâm Nhược mặt mày trong trẻo mà lạnh lùng làm cho người ta không thể nắm bắt được. Nụ cười trên môi nhợt nhạt, thản nhiên....lại lạnh lùng mà xa cách

“Nói!” Không hổ là thương nhân nổi danh của Thiên Trạch, chỉ chớp lát liền có thể ổn định thể xác và tinh thần, hắn không thể lần nữa xem kỹ nữ tử trước mắt, hắn vẫn không muốn thừa nhận nữ nhi này đã làm cho hắn rung động rất lớn

“Thứ nhất, ta muốn khế bán mình của Tử Y”

“Có thể, ngày mai ta sẽ kêu Phương tổng quản đưa cho người” Vân Hồng Đào không chần chờ nửa phần, trực tiếp đáp ứng , lại âm thầm vụng trộm đánh giá nàng, dung sắc (dung mạo , nhan sắc) tuy rằng không bằng Y nhi, nhưng có một đôi mắt thể hiện sức sống, màu sắc tối đen, lộ ra trí tuệ cùng linh khí của nữ nhân hiếm có trên thế gian. Thân hình mặc dù gầy yếu, lại có một cỗ khí chất thanh cao, không tiêu không tảo

“Thứ hai” Vân Tâm Nhược khoé môi nhuộm đậm lãnh khí, mở miệng nói “Từ lúc ta thay Thiên Y gả tới Tướng quân phủ, Vân Tâm Nhược cùng Vân phủ đoạn tuyệt hết thấy quan hệ”

“Hết thấy quan hệ” Nhíu mày, nàng lặp lại những lời này

Nàng nhìn sắc mặt càng ngày càng xanh mét của Vân Hồng Đào, nàng nở nụ cười, cười thoải mái, cười tùy ý, chủ động cùng người nhà đoạn tuyệt quan hệ, phỏng chừng ở Thiên Trạch nàng là người đầu tiên. Nàng sẽ không để người ta có cơ hội lợi dụng nàng lần thứ hai. Mặc kệ về sau ra sao, Vân phủ này cùng mình sẽ hoàn toàn không là gì nữa, cho dù vạn nhất có một ngày, thân phận bị vạch trần, như vậy Vân gia tam tiểu thư thực không biết đang sống ở nơi nào, cũng sẽ không có chuyện gì. Đây là việc cuối cùng nàng có thể làm cho họ. Về phần thay gả, coi như giảm mấy tháng chi phí ăn mặc của Vân phủ đi

Mà nàng không mệt, cho nên tức giận lúc ban đầu mới có thể bình tâm xuống

“Người nói cái gì? Đoạn tuyệt quan hệ?” Vân Hồng Đào sợ hãi kêu một tiếng, tức tới cả người phát run, hôm nay Vân Tâm Nhược quả thực lần đầu tiên làm cho người ta sinh khí nhiều như vậy

“Đúng, đoạn tuyệt quan hệ” Nàng nói nặng một câu nữa “Hơn nữa là tất cả” Gằn từng tiếng, từng chữ rõ ràng, như thấm vào tâm người nghe

Ba một tiếng, Vân Hồng Đào tạp nát chén trà thượng đẳng trong tay, từng mảnh nhỏ lẳng lẳng nằm im nơi đó, nước trà chưa uống hết cũng làm ướt tấm thảm nhung

Vỡ nát không chỉ là chén trà, còn có quan hệ không tốt đẹp lắm của cha con họ, tựa hồ không thể hàn gắn lại được nữa, cùng không còn tồn tại

49. Chương 49: Uy Hiếp Cùng Phản Uy Hiếp

“Nghiệt nữ....người đừng mơ tưởng!” Âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi. Vân Hồng Đào tức giận tới ngực phát đau, không ngừng vuốt ngực mình lại, thân là chủ nhà Vân phủ uy nghiêm sao có thể bị khiêu khích như vậy, nữ nhi của mình thế nhưng muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con, truyền ra ngoài, chẳng phải tự mình thành trò cười cho thiên hạ sao, hần tuyệt đối sẽ không đồng ý

“Nga....” Vân Tâm Nhược vẻ mặt vẫn bình tĩnh, thân hình cũng không di động nửa phần, tựa hồ những chuyện trước mắt đều có trong dự kiến của nàng, ngay cả việc nghe Vân Hồng Đào cự tuyệt cũng biết trước

“Người có thể cự tuyệt ta, ta cũng có thể không lấy chồng, nhưng Vân Thiển Y thì rồi cuộc không còn cơ hội rồi” Dừng một chút, nàng nhẹ nhàng phủ tay lên trán mình một chút, tựa tiểu phi tiểu nhàn vẻ mặt thanh bụi Vân Hồng Đào “Người nói, vị Thanh Hàn Quốc sư kia còn có thể hay lại không muốn nàng” (nguyên văn là “gả ăn ở phụ” mà không hiểu, chửi đại loại cũng na ná cái kia)

“Người uy hiếp lão phu?” Vân Hồng Đào sắc mặt như đêm giông tố thảng tám âm trầm. Nàng sao có thể biết chuyện Y nhi cùng Thanh Hàn Quốc sư, mà lúc này, hần cũng phải nghĩ lại

“Ta uy hiếp người, tựa như người vừa rồi uy hiếp ta thôi” Vân Tâm Nhược thần nhiên hồi phúng. Căn bản không đem tức giận của Vân Hồng Đào để trong mắt, mỗi người đều có uy hiếp chính mình, nếu uy hiếp mình chính là Tử Y, như vậy không cần nghi ngờ, uy hiếp của Vân Hồng Đào chính là Vân Thiển Y. Vân Tâm Nhược a Vân Tâm Nhược, người đứng là có một người cha tốt a

Không hề nói nhiều, Vân Tâm Nhược đối với Vân Hồng Đào hành một cái lễ sơ sài, Tử Y giáo lễ phép cơ bản nàng vẫn biết, tuy rằng nàng thập phần khinh thường Vân Hồng Đào, nhưng là, việc nên làm nàng cũng sẽ không bỏ qua

“Vân Lão gia, người có thể suy nghĩ một chút, ngày mai cho ta câu trả lời thuyết phục” Nói xong, khinh ảnh xoay người, lại lúc trước mắt không có ai, trong đôi mắt xuất hiện một chút thần sắc phức tạp

Nàng biết Vân Hồng Đào sẽ đồng ý, một cái Vân Tâm Nhược đổi một cái Vân Thiển Y, lựa chọn như vậy, đương nhiên hần sẽ đồng ý, một trận thoát nhìn chính mình ngay từ đầu đã thắng, nhưng chỉ chính nàng biết, nàng thua, thua tự do, kỳ thật liên thua toàn bộ

Nhìn mặt áo xanh kia chậm rãi rời xa tầm mắt mình, Vân Hồng Đào giống như thương lão, suy sụp ngồi trên ghế, bị chính nữ nhi của mình mạch thị, bị chính nữ nhi của mình kêu Vân lão gia, bị chính nữ nhi của mình cứng rắn buộc đoạn tuyệt quan hệ cha con, những điều này tất cả mọi người không ai có thể chịu đựng được, tuy rằng chưa từng chờ mong gì ở nàng, nhưng dù sao cũng là con gái thân sinh. Máu mủ tình thâm, không thể thay đổi, Vân Hồng Đào hần mặc dù trì chiến thương trường nhiều năm, nay lại thành một cái phụ thân cực kỳ thất bại (Máu mủ tình thâm: ẹ, chả thấy tình chỗ nào thâm chỗ nào, đối xử còn ác hơn người dưng, mặc dù đúng là vậy hê hê)

Suy nghĩ lại, căn bản không cần suy nghĩ lại, hần không thể để cho Thiển Y gặp chuyện không may, nàng là nữ nhi mình cưng chiều nhất, nàng là huyết mạch duy nhất của nữ nhân mình yêu nhất

Đoạn tuyện thì đoạn tuyệt, vốn là người không nên xuất hiện, không chờ mong gì. Hiện tại cứ giải quyết như vậy đi. Vì thế, hần dựa vào lưng ghế, hướng ra ngoài hô to một tiếng “Người đâu....”

Hết thấy lựa chọn đều đã có kết quả, mà có lẽ cho tới bây giờ vốn không có lựa chọn

Xoay người, Vân Tâm Nhược lại gần bên hồ nở đầy hoa sen kia, lẳng lặng đứng bên bờ, trong hồ mùi hương tản mát trong không khí, thêm một chút hơi ẩm không khỏi làm cho người ta say mê

Trên trời một mảnh thâm lam, có vài cụm mây bay nhẹ như một khối lụa mỏng, có chút mông lung, bên hồ dương liễu lá lướt, giống như mỹ nhân thướt tha, gió thổi cành liễu nhẹ nhàng lay động, nhìn kỹ thể nhưng có chút xinh đẹp tuyệt sắc. Hoa này, hồ này, sợ là về sau không còn cơ hội thấy nữa

Nhưng là, nàng lạnh nhạt cười, trong trẻo mà lạnh lùng mi tâm chậm rãi giãn ra, ánh mắt bình tĩnh như mặt hồ tháng ba, trong bình tĩnh lộ ra không sợ hãi, ba phần lạnh lùng, còn có năm phần dũng cảm, gió thổi y phục tung bay, nhưng là thân thể gầy yếu lúc này lại đứng thẳng trước gió, nếu có một ngày, nàng một lần nữa có được tự do, nàng sẽ không buông tay. Mặc kệ chuyện gì sẽ đến? Nàng quyết tâm trong lòng, phong cảnh không hợp với lòng nàng, nhưng lại có khả năng đá động nhân tâm

50. Chương 50: Có Phó Tử Y

Một lúc lâu sau, nàng mới trở lại bí phương viên, còn chưa đi tới cửa, liền nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ ngồi ở cửa, tựa hồ đang ngủ. Cái kia là....Tử Y. Vân Tâm Nhược bước nhanh đến trước mặt nàng, chậm rãi ngồi xổm xuống, bình tĩnh nhìn nữ tử trước mặt, trong lòng một cổ dòng nước ấm áp chậm rãi chảy qua, ấm áp như xuân, làm cho ánh mắt của nàng hơi hơi có chút chua xót, chớp chớp vài cái xoán tan lệ trong mắt

Nàng nhớ rõ, lần đầu tiên nhìn thấy Tử Y, Tử Y cùng mình vượt qua vô số ác mộng, nàng luôn cười, chẳng sợ đối phương xa lạ là nàng

“Tiểu thư, người lại thấy ác mộng?”

“Tiểu thư, người lại không ăn cơm, nếu không ăn người chả có miếng thịt nào đâu!”

“Tiểu thư, về sau Tử Y làm thân nhân của người được không?”

“Tiểu thư, có Tử Y ở đây, người sẽ không cô đơn!”

Vân Hồng Đào có lẽ có thể dùng nhiều loại biện pháp làm cho nàng thay Vân Thiển Y xuất giá, nhưng là không biện pháp nào hữu dụng hơn bằng dùng Tử Y uy hiếp nàng, làm cho nàng cam tâm tình nguyện, làm cho nàng không có nửa điểm đường lui, một tân nương không tình nguyện, không có người biết đã nảy sinh những chuyện gì, cũng không có người biết trong phủ có rất nhiều chuyện xấu không ai biết

Thương nhân khôn khéo như vậy, quả thật bắt được nhược điểm lớn nhất của nàng. Làm cho nàng không thể không đáp ứng

Bất quá, Tử Y, người sắp được tự do. Trước mắt đây là chuyện duy nhất có thể an ủi nàng

Cười cười, nàng xóa tan tất cả những cảm xúc vừa rồi, chỉ còn một mảnh vân đạm phong thanh, tình sơ mình nguyệt, tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Tử Y, nhẹ giọng kêu “Tử Y, tỉnh tỉnh.....”

“Ân....”

Tử Y xoa xoa ánh mắt, từ lúc tiểu thư bị tổng quản mang đi, nàng liên lo lắng, tuy rằng tiểu thư nói qua chuyện này cùng thân phận của nàng không liên quan, nhưng là nàng không thể không lo lắng, vì thế không ngừng ở cửa bí phương viên đi tới đi lui, thẳng đến đều nhanh cấp nàng san bằng (không biết ghi ra ntn cho dễ hiểu nữa). Bất tri bất giác, không hiểu sao lại đang ngủ

“Tiểu thư?” Rốt cuộc Tử Y tỉnh táo lại, đôi mắt nhú lại, lệ đột nhiên ngã nhào, tiểu thư của nàng, đã trở lại

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Tử Y lo lắng nhìn Vân Tâm Nhược từ trên xuống dưới, cực kì lo lắng hỏi

Lắc đầu, Vân Tâm Nhược đứng lên, thuận tiện kéo Tử Y còn đang ngồi dậy, trả lời “Ta không sao.”

“Vậy lão gia tìm người có chuyện gì?”

Vân Tâm Nhược ngón tay nhẹ nhàng giật giật, cho Tử Y một cái cười yếu ớt, cười đến cực điểm bi thương. Tử Y sợ ý hoàn toàn không nhìn ra được

“Không có chuyện gì” Nàng tránh nặng tìm nhẹ trả lời. Không muốn đem chuyện mình cùng Vân Hồng Đào nói ra, sau đó đi thẳng vào bí phương viên. Giương mắt nhìn lên, bên trong vườn cảnh sắc vẫn như cũ, nhưng tâm tình đã bất đồng

Tử Y bủi môi, không tin lời nói của Vân Tâm Nhược. Gót chân vội vàng theo sau Vân Tâm Nhược, hô gọi

“Tiểu thư, người gạt người. Lão gia gọi người, nhất định phải có chuyện gì chứ?”

“Người nói cho Tử Y nghe được không, nói không chừng Tử Y có thể hỗ trợ!”

“Tiểu thư.....”

Lá khô đầy sân, Huân thảo cô đơn, cô gái lạnh lùng, toàn bộ những điều này đều quen thuộc tiếng ồn ào mấy phần nóng bỏng, toàn bộ đều như có thêm sức sống, giảm không ít ảm đạm cùng tịch liêu

Vân Tâm Nhược đột nhiên xoay người, làm cho Tử Y theo phía sau mém chút nữa đụng thẳng vào lưng nàng

Tử Y vỗ vỗ ngực, giận dữ nói “Tiểu thư người đột nhiên dừng lại sao lại không nói Tử Y tiếng nào, vạn nhất đụng người té thì làm sao, toàn thân người cũng không có được mấy lượng thịt đâu”

Quan tâm lại thâm vài phần ý tổn hại. Miệng Tử Y có khi cũng thực độc mà

“Tử Y....”

“Ân?”

“Ta đói bụng.....”

“Ta.....”

Tử Y bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Vân Tâm Nhược, không khỏi thở dài, nhịn không được thất bại, mười lần hỏi mười lần không ra được cái gì? “Tốt lắm, Tử Y lập tức đi lấy đồ ăn” Nàng tức giận nói, dù sao tiểu thư nhà nàng cũng không vì bất kính trong lời nói mà tức giận

Lúc gần đi, lại vẫn lo lắng nhìn nàng từ đầu tới chân đánh giá cẩn thận một phen. Thấy khuôn mặt nhạt như gió thu của tiểu thư, lại không biết vì sao làm cho nàng cảm giác trong lòng vi toan

Nàng xoay người bước nhanh chạy đi, đây là làm sao vậy? Cảm giác là lạ

Thẳng tới lúc không nhìn thấy thân ảnh kích động của Tử Y, Vân Tâm Nhược mới ngẩng đầu nhìn lên trời, vạn dặm bát ngát trời xanh. Lòng của nàng càng phát ra phiêu hồ.....

51. Chương 51: Thành Toàn

Cơm nước xong, Tử Y dọn dẹp tốt hết thảy, mới vừa đi ra ngoài thì Phương quản gia đi vào. Hắn nhìn thấy Vân Tâm Nhược đang đọc sách, liền im lặng đứng một bên, không nói câu nào.

Vân Tâm Nhược đang ngồi ở bàn tay cầm sách, ngón tay nhẹ nhàng lật trang sách, thanh âm lật sách sà sạt vang lên. Một lúc sau, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Phương tổng quản, kỳ thật nàng sớm biết hắn vào, cũng biết hắn tới làm gì? Nàng không phải là người nói nhiều, hắn không mở miệng, nàng cũng tự nhiên không nói trước. Đương nhiên, đối với Phương tổng quản này, theo như vừa rồi hắn chính là không muốn làm phiền nàng đọc sách, ấn tượng của nàng đối với hắn tốt hơn nhiều lắm, Phương tổng quản này tuy rằng làm người chanh chua, cũng chỉ là một cái tiểu nhân

“Tam tiểu thư!” Bị Vân Tâm Nhược nhìn chăm chú, Phương tổng quản hành lễ, ngày xưa trong mắt chỉ có khinh thị nay lại thật sự cung kính, lại vẫn có chút bội phục

Vân Tâm Nhược gạt gạt đầu, buông sách trên tay, đứng dậy “Phương tổng quản có gì muốn giao cho ta thì lấy ra đi”

“Vâng....” Phương tổng quản đáp. Âm thầm bội phục vị tiểu thư bằng tuyết thông minh này, từ phía sau lấy ra hai trang giấy. Hai tay dâng lên trước mặt Vân Tâm Nhược, giải thích:

“Trong đó một tờ là khế bán mình của Tử Y, một tờ khác là của Lão gia đưa cho tiểu thư”

Vân Tâm Nhược tay cầm hai tờ giấy trong tay hần, nhìn kỹ, giấy trắng mực đen viết rõ ràng, tờ thứ nhất quả thực là khế bán mình của Tử Y, có dấu tay Tử Y trên đó

Mở ra tờ giấy thứ hai, chỉ thấy trên mặt giấy viết “Tam nữ Vân Tâm Nhược của Vân Hồng Đào, ngỗ nghịch không nghe lời, coi thường trưởng bối, ta cùng con gái này đoạn tuyệt quan hệ cha con, từ nay về sau Vân Tâm Nhược sinh lão bệnh tử, giàu có nghèo khó gì không quan hệ đến Vân phủ”

Ngỗ nghịch không nghe lời, coi thường trưởng bối, tội danh tốt, quả thực hết thấy đều nằm trong dự kiến của nàng, xem ra nàng thực sự làm Vân Hồng Đào tức giận không ít, Vân tam tiểu thư a Vân tam tiểu thư, những việc hôm nay ta làm, mong là sẽ vừa lòng người, không cần phải sợ có một ngày nếu người thực sự bị người khác nhận ra thì cũng có thể vui vẻ sống qua ngày. Về phần Tử Y, không biết lát nữa nhìn đến khế bán mình của mình sẽ có biểu tình gì. Nàng – thực sự chờ mong a! Nghĩ như vậy không khỏi có ý cười nhợt nhạt bên khóe miệng

Phương tổng quản vẫn nhìn Tam tiểu thư trước mắt, hần tất nhiên là biết hai tờ giấy kia viết cái gì, hần hiện tại đối với Tam tiểu thư, thật sự là một chút cũng không đoán được, nhưng là, một cái nữ tử nhỏ nhỏ, lại có thể cùng lão gia đưa ra hai điều kiện, không nhận thua chút nào, hơn nữa thế nhưng có thể làm cho lão gia chỉ có thể đồng ý mà không thể nói gì, chấp nhận điều kiện kinh thế hãi tục này. Xác thực, những gì nàng làm, đúng là thế tục không thể chịu được, là sai mười phần, nhưng là, ai đã ép buộc nàng, ai đã đem trách nhiệm toàn bộ đổ lên người nàng, mà nàng lại chấp nhận gánh nặng đó, khí độ này, dũng khí này, làm cho người ta không thể bỏ qua. Hần đối với nữ tử này lại thêm vài phần kính ý

Dù sao cũng là Lão gia cùng Đại tiểu thư sai trước a!

“Tam tiểu thư” Phương tổng quản không khỏi mở miệng “Lê Hân tướng quân là người ngay thẳng, điều binh trác tuyệt, không phải là người ti tiện, tự nhiên điều kiện cuộc sống không phải như người bình thường, nói vậy dù Tam tiểu thư gả đi, cho dù sau này phát hiện chân tướng, cũng sẽ không đối với tiểu thư có nhiều thương tổn lớn lắm” Dừng lại, hần nhìn thấy nụ cười bên miệng Vân Tâm Nhược còn chưa giảm, tiếp tục nói “Hơn nữa, Đại tiểu thư cùng Tam tiểu thư dù sao cũng là tỷ muội, máu mủ tình thâm, tam tiểu thư tất nhiên không muốn nhìn thấy Đại tiểu thư cả đời buồn bực không vui!”

Lời nói này cực kì có ẩn ý bên trong, vừa muốn an ủi Vân Tâm Nhược, ý lại bảo chuyện đại gả này cũng không phải kết quả quá xấu. Lại cho nàng biết đó là điều nàng phải làm (đoạn này na ná thế chứ không phải nguyên văn)

Vân Tâm Nhược không nói gì, đặt tờ giấy trên tay xuống bàn, đi tới trước cửa sổ, mở ra, gió bay vào nhẹ nhàng thổi loạn tóc nàng. Sợi tóc khẽ lay động, lướt qua hai má nàng, trong đáy mắt trong như hồ nước lại xuất hiện một tia ảm đạm, nàng thành toàn người khác, nhưng là, ai sẽ thành toàn cho nàng?

52. Chương 52: Thử

Phương tổng quản đứng ở chỗ cũ nhìn Vân Tâm Nhược đột nhiên đi ra hướng cửa sổ, ông không đoán được lòng nàng đang nghĩ gì

Mà nữ tử bên cửa sổ đột nhiên quay đầu, mở miệng nói: “Phương tổng quản có thể giúp ta làm một việc không?” Có vài phần khẩn cầu, cũng có vài phần đoán

Hảo ý của hần, nàng tất nhiên thấy được. Cho nên.....

Phương tổng quản không chút do dự gật đầu. Trả lời “Tam tiểu thư có gì cứ phân phó? Chỉ cần Phương mỗ có thể làm được, nhất định tận hết sức lực”

Nghe được hần nói như vậy, Vân Tâm Nhược thở nhẹ ra, quả nhiên, nàng đoán đúng. Vì thế nói:

“Sau khi ta gả đi, có thể giúp ta chiếu cố Tử Y một chút được không?” Nàng không có yêu cầu gì khác, chỉ có cái này. Nàng sẽ không mang Tử Y vào phủ Tướng quân, nơi đó một mình nàng là đủ rồi

“Tam tiểu thư, người không định mang Tử Y đi sao?” Phương tổng quản cảm thấy thập phần ngoài ý muốn, cũng thập phần kinh ngạc, hẳn không hiểu, nàng cố hết sức lấy lại khế bán mình của Tử Y, cũng là vì Tử Y mới cam tâm thay gả, vì sao hiện tại lại muốn đem nàng bỏ lại nơi đây

“Không cần” Vân Tâm Nhược lắc đầu, đi vào nội thất, chỉ chốc lát ôm ra một cái hộp nhỏ khéo léo, đưa tới tay Phương tổng quản. Ý nói hẳn mở ra.

Phương tổng quản vừa mở ra, thấy bên trong có vài món trang sức, mấy thỏi bạc, mặc dù không phải vô giá, nhưng là cũng có giá trị

“Tam tiểu thư, đây là?...” Hắn không rõ

Vân Tâm Nhược cũng nhìn cái hộp trong tay hắn, lời nói không khỏi có vài phần chua xót “Ta sẽ không mang Tử Y theo, tương lai thật sự là không biết được”

Ngắn ngủn hai câu nói, Phương tổng quản trong lòng nhất thời hoàn toàn hiểu được, hắn phát hiện tiểu thư này thật sự thiện lương, hẳn đem này nọ trả lại trong tay nàng, mở miệng nói. Thanh âm leng keng hữu lực “Tam tiểu thư yên tâm, chỉ còn Phương mỗ còn ở đây một ngày, Tử Y nhất định không có việc gì. Đây là Phương mỗ cam đoan với tiểu thư”

Vân Tâm Nhược lại đem này nọ đặt trở lại tay hắn, kỳ thật vừa rồi nàng chính là muốn thử, lúc nàng đem hòm giao lên tay hắn, va chạm vào cánh tay Phương tổng quản, xem ra mình đoán không sai, cũng không có nhìn lầm người, Phương tổng quản này quả nhiên là người có thể nhờ cậy. Đương nhiên thuật đọc tâm của nàng không lợi hại như vậy, chỉ cần vừa chạm vào, là có thể đọc được tất cả nội tâm, phải biết rằng, lòng người là sâu nhất, khó dò nhất, nàng chỉ là tiếp xúc Phương tổng quản trong nháy mắt, cảm nhận hẳn đối với mình không có nửa phần ác ý. Thậm chí cũng có thể mơ hồ cảm thụ được chút đồng tình trong hắn. Phương tổng quản này trên người cũng có vài phần chính khí

Kỳ thật chỉ cần điểm ấy thôi đã đủ, nàng cười đậm, chỉ vào cái hộp trong tay Phương tổng quản nói: “Nếu Phương tổng quản không tiếp nhận, về sau giao cho Tử Y là được”

Nghe được lời của nàng, Phương tổng quản mới đem cái hộp thu lại, hắn âm thầm quyết định, những thứ này ngày sau nhất định giao cho Tử Y, tiểu thư đáng thương, từ nhỏ đã khổ, không người yêu thương, tương lai lại không biết là hạnh phúc hay bất hạnh, chỉ hy vọng Đại tướng quân sau khi biết được chân tướng, sẽ không làm khó đứa nhỏ đáng thương này. Không trách Đại tiểu thư có người trong lòng. Cũng không mắng Hoàng Thượng hạ chỉ không rõ. Nam hôn nữ gả, vốn là chuyện cực kì bình thường, nay lại ồn ào như thế. Khổ nhất một cái vô tội chính là nàng

Nhìn Phương tổng quản trầm mặc, Vân Tâm Nhược lại đem ánh mắt nhìn về phía xa xa, ánh mắt hết sức sâu thẳm, lại tự nhiên có tịch liêu bên trong, thẳng đến lúc Tử Y trở về

Khi Tử Y trở về, nhìn thấy Phương tổng quản, thân mình co rúm lại một chút, Phương tổng quản cũng chỉ hảo ý đối với nàng cười một cái, nhìn thấy hắn tươi cười, Tử Y lại toàn thân không thoải mái

“Tam tiểu thư, ta đây đi trước phục mệnh” Phương tổng quản xoay người hành lễ, nói “Về phần đáp ứng chuyện của tiểu thư, Phương mỗ nhất định sẽ làm”

Sau đó không đợi bọn họ trả lời, liền ôm hộp nhỏ trong tay đi ra cửa phòng

Tử Y lôi kéo ống tay áo Vân Tâm Nhược, mới vừa thoát khỏi cái cười kia của Tổng quản tỉnh lại, Hỏi “Tiểu thư, Phương tổng quản đáp ứng người cái gì?”

Vân Tâm Nhược không trả lời, quay lại cầm lấy tờ giấy trên bàn, mà một tờ khác cẩn thận gấp lại bỏ vào túi trong tay áo, không để Tử Y nhìn thấy

“Tiểu thư, ta đang nói chuyện với tiểu thư a!” Tử Y nàng hiện tại là thập phần không đồng ý, không cho phép Tiểu thư nhà nàng tạm thời cam điếc. Hôm nay sao lại kỳ kỳ quái quái như vậy, nếu không cho nàng biết nguyên nhân, nàng tuyệt đối ghen chết

“Tiểu” Còn chưa nói xong, chỉ thấy Vân Tâm Nhược nhanh chóng đem tờ giấy kia để ra trước mắt nàng, thành công ngăn cản nàng tiếp tục cắn nhai

53. Chương 53: Đêm Trước Khi Xuất Giá

Chỉ thấy Tử Y hai mắt trợn lên, trong mắt nước mắt lập tức trào ra, toàn thân kích động run run

Nàng tuy rằng không biết chữ nhiều lắm, nhưng là ba chữ khế bán mình, nàng tuyệt đối không nhớ lầm. Lúc nhỏ nàng không biết, còn ngây thơ, bị người ta đem bán vào Vân phủ, một tờ giấy khế bán mình, làm cho nàng từ một cô nhi trực tiếp biến thành một gã nô tài thấp hèn, cái gì sống dơ bẩn. Sống mệt mỏi, nàng đều trải qua, cái gì chèn ép nhục nhã, nàng cũng đã trải qua, đến lúc gặp Tam tiểu thư, cuộc sống nàng mới tốt lên một chút, tuy rằng Tam tiểu thư không được sủng ái, nhưng là đối với mình giống như tỷ muội đồng tình, chưa bao giờ bạc đãi, đến lúc Tam tiểu thư đi rồi, gặp được Tam tiểu thư hiện tại, tuy rằng ít nói, nhưng vẫn giống như thân nhân của mình

Hiện tại, khế bán mình trước mắt làm cho nàng kích động không biết làm sao, sợ chỉ là một giấc mộng

“Tiểu thư, đây là có chuyện gì?.....Tử Y....khế bán mình của Tử Y sao lại ở đây?” Nàng không ngừng khóc thút thít, ngữ khí có chút khàn khàn, trong mắt nước mắt càng ngày càng nhiều

Vân Tâm Nhược lấy ra một cái khăn mặt đưa cho nàng, Tử Y cầm lấy liền hướng lên mặt lau. Động tác có chút thô lỗ

“Tử Y về sau không còn là cái nô tài nữa, có thể tự do lựa chọn cuộc sống của mình” Vân Tâm Nhược nhìn Tử Y, ý tứ trong lời nói không rõ ràng. Làm cho người ta đoán không ra. Mà cách nói không rõ đó, ngữ khí lại có chút hơi hơi hui quạnh

“Đúng vậy, Tử Y về sau có thể đi theo Tiểu thư, muốn đi có thể đi” Nghe nói như vậy, Tử Y mới nín khóc mỉm cười, cao hứng tiếp nhận khế bán mình, nhìn đi nhìn lại, sờ soạng lại sờ soạng, giống như đối với bảo bối

Vân Tâm Nhược nhìn Tử Y cười vui vẻ như vậy, khóe miệng cũng nhếch lên, chỉ là trong đôi mắt trong suốt lại xẹt qua một tầng đau thương

Hoàng Thượng ban chỉ cho Huyền Vũ Đại tướng quân Lê Hân, trong lúc nhất thời mọi người trong thiên hạ đều biết, có người hâm mộ, có người đồ kỵ, có người cao hứng, cũng có người thương tâm, Lê Hân tướng quân là người như thế nào, là Chiến thần của Thiên Trạch Hoàng triều, lại đột nhiên bị một đạo thánh chỉ hôn nhân trời buộc, hơn nữa Tướng quân phu nhân tương lai không phải Công chúa, cũng không phải Quận chúa, mà là nhi nữ của một thương nhân, tuy rằng dung mạo tuyệt sắc vô song, dung sắc tú lệ, nhưng là, vẫn có người ngược mặt lên trời hô to bất công, Hoàng Đế bất công, vì sao chuyện tốt này, không phải rơi xuống trên người mình. Trong vài ngày dầm nát tâm của một đám lớn cô gái khuê các

Bên ngoài hiện tại sớm sôi trào như thái dương tháng tám, ánh sáng ngập trời, bên trong Vân phủ vui mừng một mảnh, hồng chuyên lục ngỗng, hồng mang tung bay, nơi nơi đều là không khí vui mừng, người bên trong Vân phủ mặt đầy hồng quang

Làm cho người ta có cảm giác ngoài ý muốn là, đã nhiều ngày nay, cửa lớn Vân phủ không ngừng có người ra ra vào vào, miệng đầy lời chúc, đồ vật quý hiếm trăm món, giống như nước lớn đổ ào vào Vân gia, từ quan viên Vương gia, cho tới thương nhân đầy tớ, nhất nhất đều tự mình tới cửa, mang tiếng là tới chúc mừng, kì thực là nịnh nọt. Vân phủ đã nhiều ngày thu nhiều bảo vật, phỏng chừng có thể so sánh với quốc khố

Vân Hồng Đào tiếp đãi tất cả, trên mặt một mảnh tươi cười, mỗi khi tiếp nhận một vật gì, gặp qua người nào, nụ cười trên mặt hẳn lại sâu sắc thêm một chút, tâm cũng áp chế một phần

Vân Thiển Y cũng không bước khỏi cửa, chỉ lẳng lặng đứng ở Vân Nguyệt các, tiếp tục theo kiện hí thủy uyên ương, từ khi biết Vân Tâm Nhược nguyện ý thay gả, lòng của nàng liền tràn ngập đủ loại mâu thuẫn, áy náy, bất an, cùng với kinh hãi. Nàng ngừng động tác trong tay, từ bên cạnh khung thêu đứng dậy, chậm rãi bước tới cửa sổ, vẩy màu vàng nhạt chậm rãi lướt qua mặt đất, nhìn ra khung cảnh bên ngoài, ngoài

cửa sổ, tùy ý có thể nhìn thấy sắc đèn đỏ thắm, bọn hạ nhân tới tới lui lui qua lại, có khi dừng lại nói nhỏ vào tai nhau vài câu, có khi cũng có thể nhìn thấy Vân Hồng Đào cùng một số gương mặt xa lạ, không biết thân phận là gì, nhưng có thể thấy được vẻ cao sang

Đến bây giờ, nàng vẫn là như lọt vào sương mù, hạ chỉ tứ hôn, Huyền Vũ đại tướng quân, Tam muội thay gả, những việc này toàn bộ không ngừng quay cuồng lần lượt thay đổi trong đầu nàng, hợp lại làm cho nàng bối rối, nhưng là, dứt bỏ những việc này, nàng lại cũng người nọ khoảng cách càng ngày càng gần, về sau có cơ hội mượn lí do tới phủ Tướng quân gặp người kia

Hết thảy thật sự có thể như nàng mong muốn sao? Kia chỉ có trời biết. Tương lai cho tới bây giờ đều là hay thay đổi, phương thức biến hóa vượt xa tưởng tượng của con người. Chỉ sợ đến lúc đó, là khó có thể tiếp nhận

54. Chương 54: Tử Y: Phi Gả Y

Bên trong vườn bí phương viên, một ánh nến nho nhỏ sáng lên, giống như đốm sáng hy vọng trong đêm đen, bão cát sa thối, ánh sáng chập chờn, trên bàn là một cái khăn hỉ thêu vàng, còn có một thân sắc lửa đỏ y phục tân nương, những thứ này là vừa rồi Phương tổng quản mang theo vài hạ nhân đưa tới, màu sắc đỏ thắm, tiên diễm như máu, kim tuyến tú thành bàn long ngọc phượng, trong phú quý mang theo cát tường, ngân tuyến vẽ thành uyên ương hí thủy, tình ý nồng đậm

Gả y đỏ thắm theo ánh nến chiếu ra càng thêm yêu diễm, mà cô gái trước bàn ánh mắt nhìn chăm chăm vào y phục đỏ thắm, đôi mắt thanh thuần cũng phiếm một tầng màu đỏ nhàn nhạt

Chỉ một tiếng, cửa bị người khác đẩy ra, chúc quang không ngừng lóe sáng, sau đó lại lần nữa im lặng tỏa ra ánh sáng, lửa nhỏ không ngừng đốt tàn nên chảy xuống, nhưng là cô gái vẫn như cũ lẳng lặng nhìn, tinh thần phiêu xa đi đâu đó, ánh mắt đậm đặc, thoáng chút trống rỗng, toàn thân hiện lên cảm giác cô đơn

Tử Y lấy tay vỗ nhẹ lên bả vai, một chết nàng đi được, gần đây có một lượng khách lớn tới Vân phủ, cho nên nô bộc lớn nhỏ gì cũng bận rộn tít bụi, ngay cả Tử Y cũng bị kéo ra ngoài hỗ trợ, Đại tiểu thư thành thân, đều nhanh chóng đem bọn họ một muốn mất nửa cái mạng

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhất thời một cổ lo lắng đánh úp lại, nhìn nhìn Vân Tâm Nhược bên cạnh bàn, không biết vì sao, lòng của nàng lại có chút cảm giác ê ẩm, tiểu thư như vậy, làm cho nàng cảm giác thực xa xôi. Nhìn thấy người, nhưng lại không thấy được tâm

Lắc đầu, Tử Y đem ý nghĩ kỳ quái trong đầu đá văng ra, khế bản mình đang trên người nàng, hiện tại nàng là người tự do, nàng sẽ chờ một cơ hội tốt rồi cùng tiểu thư rời đi nơi này

Đúng rồi, cẩn thận nhìn lại, tiểu thư nhà nàng đang nhìn cái gì a? Nghi hoặc đem ánh mắt của nàng nhìn về phía trước bàn.....Vải đỏ, kim tuyến, ngân biên.....Trời ạ! Đây là cái gì a?

Vừa đến gần thấy như vậy, dọa nàng hồn phách muốn bay mất, cái này không phải gả y sao? Đây là gả y của Đại tiểu thư, hôm nay lúc phòng may mặc vừa đưa đến, nàng còn liếc mắt nhìn xem một cái mà? Nhưng là, tại sao gả y này lại chạy đến bí phương viên?

Gả y là chân dài hay là mọc cánh, sao lại tự mình bay đến đây. Trong đầu nàng tự nhiên xuất hiện một ý nghĩ kì quái, gả y màu sắc lửa đỏ mọc cánh, bay a bay, không đúng không đúng. Nàng nhanh chóng đá bay tư tưởng kỳ quái trong đầu mình. Vẫn là hỏi người trong cuộc tốt hơn

“Tiểu thư.....Đây là cái gì?” Tử Y chỉ vào gả y đỏ thắm trên bàn hỏi. Ngực khi run run giống như nhìn thấy quỷ

Vân Tâm Nhược thản nhiên liếc mắt nhìn Tử Y một cái, tiếp theo ánh mắt lại dừng ở kiện gả y trên bàn. Hỏi lại Tử Y:

“Người nhìn không thấy sao?”

“Ông trời, đây là sự thật sao, gả y của Đại tiểu thư sao lại chạy đến đây được?” Tử Y vội vàng cầm lấy gả y trên bàn ôm vào ngực, lo sợ tới muốn khóc “Phải thừa dịp người ta còn không chú ý trả về mới được” nói xong liền chuẩn bị chạy ra hướng cửa

“Tử Y.....” Vân Tâm Nhược kêu nàng ngừng lại, sau đó đứng lên, cầm lấy kiện gả y trong tay nàng, đặt trở lại lên bàn, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm mặt Tử Y, khuôn mặt kia thể nhưng lại thể hiện vẻ kích động, tròng mắt ửng đỏ tựa hồ tùy lúc đều có thể rơi lệ

Vân Tâm Nhược cảm giác một cổ chua chát từ yếu hầu trào ra, nàng nhắm mắt lại, nuốt ngược vào vị chua sót kia, trên mặt lại hiện lên tươi cười như gió

“Tử Y, người đem nó đi, ta mặc cái gì xuất giá đây?”

“Xuất.....xuất.....xuất giá.....”

Miệng Tử Y lắp bắp lại hai chữ đó, sợ hãi nhìn về phía Vân Tâm Nhược, lão gia đột nhiên muốn gặp tiểu thư, ngày hôm sau Phương tổng quản mang đến khế bán mình của nàng, tiểu thư mấy ngày nay trầm mặc....không lẽ....

Nàng mạnh mẽ cầm chặt gả y trên bàn, ngón tay dùng sức níu chặt, thanh âm có chút khàn khàn. “Tiểu thư.....ngày kia người gả đến phủ Tướng quân là Đại tiểu thư mà phải không?” Trăm ngàn lần, trăm ngàn lần không cần như suy nghĩ của nàng

Vân Tâm Nhược vẫn như cũ nhạt nhẽo nở nụ cười, nhưng là nụ cười lại chua chát hơn rất nhiều. “Tử Y, gả tới đó không phải tốt sao? Người không phải nói Đại tướng quân là Chiến Thần sao. Không phải nói cái kia nam nhân là bao nhiêu nữ nhân tưởng đập đầu cũng phải gả sao? Nay là ta được gả, người không phải là nên thay ta thấy cao hứng sao?”

“Không phải.....không phải.....” Không tiếp nhận được tin tức như vậy, không phải các nàng đã nói sẽ cùng nhau rời đi Vân phủ sao? Vì sao người gả không phải là Đại tiểu thư, mà lại là tiểu thư của nàng?

55. Chương 55: Khoái Hoạt Xuất Giá?

Người khác không biết tiểu thư, nhưng Tử Y nàng mà không biết sao? Tiểu thư nhà nàng yêu nhất là tự do, còn có cái kia lúc đang ngủ thường xuyên kêu Lôi ca ca. Lập gia đình, sẽ hủy bỏ tất cả của Tiểu thư. Hơn nữa, rõ ràng nói gả là Đại tiểu thư, nàng không dám tưởng tượng, nếu bị phát hiện, tiểu thư sẽ bị đối đãi tàn khốc như thế nào nữa. Bị thương....hoặc là chết....

Cầm trong tay gả y. đột nhiên cảm giác muốn bỏ tay, giống như lửa đốt thiêu cháy tay nàng, loảng xoảng một tiếng, gả y như phá bố rơi xuống mặt đất, một mảnh màu đỏ kia, giống như máu đầm vào mắt làm nàng bị thương, còn có lòng của nàng

“Tiểu thư, người vì sao phải gả, chúng ta không phải đã nói sẽ rời đi nơi này sao? Tiểu thư, không lẽ người đã quên.....Lôi ca ca của người sao?”

Ba chữ Lôi ca ca, như một khối băng đá lạnh lẽo đâm vào lòng Vân Tâm Nhược, giống như trăm ngàn cây châm nhỏ, mỗi một cây đều hướng thẳng vào trái tim nàng, ê ẩm chất chất

Một chút sắc ý thể lương hiện lên trên mặt nàng, giống như ngàn phen quá tấn thương nhiên, cũng giống như nhiều lần trải qua thể sự thể lương

Nàng đã đem Lôi ca ca của nàng....

Đánh mất.....

“Tiểu thư, Tiểu thư!” Tử Y đứng lên, ôm chặt lấy Vân Tâm Nhược “Tiểu thư, người khóc ra đi được không? Van cầu người, không cần nở nụ cười nữa..... Tử Y cầu người”

Vân Tâm Nhược trát hạ tiêm trường mắt tiệp, bóng đen đậm sắc hiện lên hai gò má non mịn. Trong mắt không có một giọt lệ nào, nàng vỗ nhẹ bả vai Tử Y

Bỏ tay Tử Y ra, Vân Tâm Nhược nhìn Tử Y mặt đầy nước mắt trước mặt, trên đời này còn có một người nguyện ý vì nàng Mà rơi lệ, nàng đã muốn thật thỏa mãn

“Tiểu thư, chúng ta đào tẩu được không?” Tử Y lau nước mắt, nàng sẽ không đứng nhìn Tiểu thư gặp chuyện không may

Trốn, có thể trốn được sao? Có năng lực chạy trốn tới đâu?

Vân Tâm Nhược nhặt lại gả y trên mặt đất, tử y lại đi trước nàng, giắt lại gả y trong tay nàng, gắt gao ôm chặt

“Tử Y, người có thể làm cho ta khoái hoạt xuất giá được không?” Vân Tâm Nhược trên mặt xuất hiện một chút nụ cười, giống như đứa nhỏ bình thường thuần khiết chưa từng bị thương qua

Tử Y lại cảm giác một trận gió lạnh lẽo thổi đến bên người, lạnh đến làm cho nàng phát run, đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, mở mắt nhìn Vân Tâm Nhược

“Tiểu thư, khế bán mình của Tử Y?....”

“Không phải.....” Biết nàng muốn nói gì. Vân Tâm Nhược đánh gãy lời nàng “Vân Thiển Y có người trong lòng, nàng có gả ra ngoài cũng chỉ buồn bực không vui mà chết. cho nên ta thay gả”

“Nhưng là, Đại tiểu thư không phải tỷ tỷ ruột của người.....” Tử Y không tin, tính tình Vân Tâm Nhược, nàng không phải hiểu được hết, nhưng cũng nắm được năm phần. Tuyệt đối không phải vì nguyên nhân này, trực giác cho biết chuyện này cùng nàng có liên quan

“Tử Y, làm cho ta khoái hoạt xuất giá được không?” Lại là câu này, giống như không suy nghĩ gì nhiều, nhưng là ý cười đậm mặt kia lại đánh vào lòng nàng

Tử Y đồng ý, vì thế không khỏi gật đầu. Tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng là Tiểu thư nhà nàng đã nói như vậy, về sau bất luận ra sao, vô luận phát sinh chuyện gì, là phúc hay họa, Tử Y nàng đều ở cùng Tiểu thư, cùng nhau đắm đuối

Vân Tâm Nhược vỗ vỗ bả vai Tử Y. chỉ lưu lại cho nàng một chút lạnh nhạt. xoay người đi ra cửa phòng, tối nay, không trăng, không sao. Chỉ có gió nhẹ nhàng thổi tới, thổi tới trên người, có một tia lạnh lẽo

Bí phương viên đóng cửa, loáng thoáng có thể nhìn thấy đèn đuốc sáng lạn bên ngoài, xa xa còn truyền đến từng trận âm thanh nói chuyện, nàng tựa người lên cây, thân cây thô ráp, ma sát lưng của nàng, thực không thoải mái, ngón tay tinh tế trắng bệch lần lượt thay đổi, ánh mắt nhìn về phía phương xa, về một nơi không có tiêu điểm

Nhân sinh của nàng, lại đem đến cho nàng một cái tân lao sung....

56. Chương 56: Vân Thiển Y Vấn An

Ngày hôm sao, hai mắt Tử Y sưng đỏ, giúp Vân Tâm Nhược tẩy sơ xong, ánh mắt luôn gắt gao nhìn chăm chăm Vân Tâm Nhược, ánh mắt lo lắng như ảnh như tùy (như bóng theo hình, không thể tách rời)

Thẳng đến lúc nghe tiếng đập cửa, nhìn thoáng qua thần sắc bất động Vân Tâm Nhược, Tử Y nhấc váy chạy ra mở cửa, vừa mở cửa ra, liền nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ đang cười Vân Thiển Y

“Đại tiểu thư, người tới đây làm gì?” Tử Y nhíu mày, trong lòng thập phần hờn giận, nàng hiện tại chán ghét nhìn thấy Vân Thiển Y, thậm chí là hận nàng, nàng rất ích kỷ, nàng có người trong lòng, tiểu thư nhà nàng không có sao?

“Người tỏ ra thái độ gì đó?” Tri Dung đứng ở bên cạnh Vân Thiển Y quát một tiếng chói tai

“Tri Dung!” Vân Thiển Y tức giận trừng mắt nhìn nha hoàn phía sau một cái, Tri Dung lập tức câm miệng không nói gì nữa, ánh mắt lại hung ác giống như muốn ăn sống Tử Y

“Tử Y, ta hôm nay là đặc biệt tới xem Tam muội, thuận tiện mang theo một ít này nọ cho nàng” Vân Thiển Y ôn nhu cười nói

Tử Y nhìn chủ tớ ba người bọn họ, lại nhìn nhìn tới hộp gắm trong tay họ, cắn cắn môi, nửa ngày mới mở miệng ra khó xử nói “Ta thử đi hỏi Tam tiểu thư xem?” Sau đó trực tiếp đóng cửa lại trước mặt bọn họ, hoàn toàn để bọn họ đứng bên ngoài

“Tiểu thư, người xem nàng sao lại có thể như vậy được?” Tri Dung tức giận đập cửa bí phương viên. Tri Hạ vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt lại chậm rãi lướt qua một chút chán ghét

“Quên đi.....” Vân Thiển Y giữ chặt Tri Dung, vốn là trong lòng nàng thập phần áy náy, không biết phải đối mặt ra sao với muội muội này, hôm nay mặt dày tới, bị đối đãi như vậy, nàng cũng không trách Tử Y. Hơn nữa để đạt được mục tiêu của nàng thì không thể làm cho quan hệ giữa mình và Vân Tâm Nhược khó chịu hơn nữa

Chỉ chốc lát sau, cửa bị mở ra, Tử Y đứng trước cửa, cúi đầu, ngữ khí không còn vô lễ như vừa rồi, nhưng là so với vừa rồi thoát nhìn bộ dạng còn muốn khó xử hơn “Thực xin lỗi Đại tiểu thư, tiểu thư nhà ta hiện tại không muốn gặp người.”

“Các người?.....” Tri Dung vừa muốn nói gì, bị Vân Thiển Y nói một câu im miệng, đành phải cứng rắn nuốt xuống, khỏi phải nói khó chịu tới cỡ nào

Vân Thiển Y nhìn xuống khó chịu trong lòng, cố gắng gợi lên ý cười ôn hòa lên mặt, đời này nàng phải chịu tức giận nhiều nhất chính là trước mặt Vân Tâm Nhược, quên đi. Phải biết suy nghĩ vì đại cục, vì.....nàng nhẫn.....

Nàng cần lấy hộp gắm trong tay Tri Dung, đưa tới tay Tử Y

“Đây là ta đưa cho Tam muội, thỉnh nàng nhất định phải nhận lấy” Sau đó không đợi Tử Y cự tuyệt, mang theo hai cái nha hoàn cất bước rời đi

Tử Y cầm hộp gắm nặng trĩu trong tay, đóng cửa lại, sau đó đi vào trong phòng, trực tiếp phóng tới trước mặt Vân Tâm Nhược “Tiểu thư, đây là Đại tiểu thư bắt buộc ta lấy”

Vân Tâm Nhược nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vừa tức giận vừa bất bình của Tử Y, nhợt nhạt cười, tiếp nhận đặt lên bàn, sau đó mở ra thì thấy bên trong hộp gắm là một bộ trang sức tinh mỹ đến cực điểm, vòng tay, vòng cổ, bông tai, dây kết kim toản, ngọc bội như ý bất bảo

“Thực....đẹp!” Tử Y sợ hãi than một tiếng, trợn mắt há hốc mồm nhìn châu báu trước mắt, có thể tưởng tượng ra, tiểu thư nhà nàng nếu mang thì xinh đẹp cỡ nào

Nhìn thấy Tử Y bộ dáng nước miếng muốn chảy ra, Vân Tâm Nhược khóe miệng càng cong lên hơn, đôi mắt như nước suối chảy qua, leng keng một tiếng, nàng đem hộp gắm đặt vào tay Tử Y

“Cái này tặng cho người”

“Tặng cho ta?” Tử Y chỉ vào hộp gắm trong tay, sau đó lại chỉ chỉ vào mình, vẻ mặt không thể tin

Tiểu thư nói tặng cho nàng nha, nàng không phải nghe nhầm đi, nhìn thôi cũng biết mấy thứ này đáng giá rất nhiều rồi, bên trong phi kim tác ngọc. Tiểu nha hoàn như nàng có thể lấy sao

“Không được, đây là của Tiểu thư mà” Tử Y vừa muốn đem hộp gắm trả lại cho Vân Tâm Nhược, đã thấy Vân Tâm Nhược lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa đem đồng bảo bối giá trị này quăng rất mất, dọa nàng thiếu chút nữa thở không được. Trời ơi, rất nguy hiểm nha, vạn nhất thực sự rớt hỏng rồi, đem nàng bán một trăm lần nhất định cũng không thể mua được một món trong đó

“Người biết là ta không thích mấy thứ đó mà” Vân Tâm Nhược nói, sau đó cầm lấy một quyển sách trên giường, lặng lặng ngồi một chỗ lật xem. Giương mắt nhìn Tử Y còn đang ngây ngốc, ánh mắt hiện lên ý cười. Sau đó càng thêm thâm trầm

Ngay từ đầu, nàng vốn không nghĩ tới mang Tử Y theo gả, nàng không nghĩ đem Tử Y đưa tới một nơi nguy hiểm khác, nếu có một ngày, nàng có tự do, nàng sẽ trở về tiếp Tử Y, Tử Y sống ở Vân phủ một thời gian quá dài, đã có tình cảm với nơi này, cho nên nàng đem Tử Y phó thác cho Phương tổng quản, nếu có một ngày, chính mình thực sự gặp nguy hiểm, như vậy Tử Y cũng có thể nhờ vào vật hiện tại trong tay nàng, sống cuộc sống cả đời không phải lo

57. Chương 57: Ngày Xuất Giá

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, bí phương viên luôn lạnh lùng lại ồn ào náo nhiệt, ba bốn người chừng bốn mươi tuổi, cầm trên tay bột nước trang điểm, châu sai ngọc lũ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô gái trước giường, một kiện gả y đỏ thắm thêu phượng bọc quanh thân thể quá mức gầy yếu của cô gái, ánh sáng khẽ lay động, màn che giường màu xanh tinh tế, thần sắc nàng lạnh như băng, trong mắt tràn đầy chán ghét

“Tam tiểu thư, tân nương sao có thể không trang điểm được?” Tận tình khuyên bảo , khuyên nhủ

Nàng vì sao phải trang điểm,muốn biến mặt của nàng thành bằng pha màu sao?

“Đúng vậy, Tam tiểu thư, tân nương tử phải trang điểm cho xinh đẹp, cô gia tương lai mới có thể thích” lại gia nhập thêm một câu

Ai cần hân thích, nàng cười lạnh

“Tam tiểu thư, người đừng làm khó chúng ta nữa mà!”

Khó xử, nếu khó xử thì mau rút khỏi nơi này đi, nàng không chào đón bọn họ

Ba nữ nhân cùng một chỗ đã âm ỹ, ba cái đại lão bà cùng một chỗ có thể âm ỹ chết người

Ba gã phụ nhân có chút lực bất tòng tâm nhìn cô gái trước mặt, từ khi bị Tổng quản nói là tân nương không phải Đại tiểu thư, mà là vô danh Tam tiểu thư, các nàng trong lòng liền một bụng nghi hoặc, nhưng là Phương tổng quản nói, chuyện của chủ tử, không thể hỏi nhiều, biết càng nhiều, chết càng nhanh, vừa nghe lời này, ai còn dám hỏi thêm câu nào a.

Nhưng là Tam tiểu thư này, các nàng tới đây là vì trang điểm tân nương, nhưng là chưa bao giờ gặp qua nữ tử có biểu tình không xứng hợp này, tuy là khuôn mặt kia rõ ràng thanh nhã như mặt nước, hiện tại lại giống như nhiễm một tầng băng, chỉ cần các nàng vừa lên tiếng, đã bị hung hăng trừng mắt một cái, vậy ai còn dám a! Vạn nhất làm không tốt, bị thương nàng, ai cũng không thể cam đoan cái đầu có thể nằm tốt trên cổ mình, may mắn là gả y đã mặc xong từ sớm, nhưng là lại không thể không trang điểm a, đây là quy củ nhà. Ông trời tựa hồ muốn chặn đường sống của các nàng mà.....

Tử Y vừa bước vào cửa, sững sốt một chút, nàng hít một hơi thật sâu, từ lúc trời tối tới giờ, không hiểu vì sao lòng của nàng không bình tĩnh được? Cảm giác có chút bất an, nhưng thôi mặc kệ như thế nào, nàng đem tất cả tâm tư gạt qua một bên, hôm nay là ngày mừng của tiểu thư nhà nàng, nàng còn nhớ câu kia của tiểu thư, Tử Y, người có thể làm cho ta khoái hoạt xuất giá không? Làm cho nàng không có lý do gì để phản bác. Nếu tiểu thư muốn vậy, thì nàng đáp ứng tiểu thư, Nàng sẽ cười, vẫn cười.....cho dù nàng thật sự cười không nổi, cũng phải cười.....

“Tránh ra, tránh ra!” Tử Y vừa đẩy đám lão bà vây quanh vừa nói, sau đó đi tới trước mặt Vân Tâm Nhược, nhìn gương mặt trắng nõn kia.

“Tiểu thư” Dừng một chút, nàng dò hỏi “Tiểu thư thật sự không muốn trang điểm sao?”

Gật gật đầu, nhìn thấy Tử Y, sắc lạnh trên mặt Vân Tâm Nhược lui bớt một chút, đảo quanh những người đứng bên kia, khẽ quát một tiếng ” Các người đều ra ngoài cho ta”

“Này.....” Bọn họ người nhìn ta, ta nhìn người, tiến cũng không được, lùi cũng không xong..... còn đang muốn nói gì đó, cuối cùng lại bị thanh âm của nàng đánh gãy

“Đi ra ngoài” Lại là một tiếng, thanh âm tuy nhẹ, lại thập phần cứng rắn

Bất đắc dĩ, bọn họ đành phải ra khỏi cửa

Tử Y đóng cửa lại, sau đó lại cúi đầu, khi ngược lên lại, trên mặt đã có ý cười yếu ớt, tiểu thư chỉ có nàng, nàng cũng chỉ có tiểu thư, ngày xuất giá của tiểu thư, nàng không thể khóc, không thể, nhưng vì sao ánh mắt của nàng lại toan chất không mở ra được. Có cái gì đó sắp rơi xuống, không được, nàng phải nhin xuống mới được, hấp hấp cái mũi, nàng mím khóe miệng, cố gắng nhìn về phía trước. Lộ ra một cái cười so với khóc còn muốn khó coi mấy lần

Vân Tâm Nhược từ trước giường đứng lên, gả y màu đỏ toát ra cực mỹ, giống như mẫu đơn trong đêm tối, trạch trạch hồng tiêu

“Tử Y, xinh đẹp sao?” Nàng quay một vòng, nhìn về phía Tử Y. Khóe miệng thần nhiên cong lên

“Xinh đẹp.....tiểu thư là đẹp nhất.....” Thanh âm Tử Y có chút nghèn nghẹn, không khỏi muốn khóc, tiểu thư nhà nàng hôm nay thật sự đẹp lắm. quần áo màu đỏ làm cho nàng như tiên tử không nhiễm bụi trần, nhẹ nhàng thanh khiết, mà gả y đỏ thắm, làm cho khuôn mặt vốn là trắng nõn, giống như dính vào ánh sáng màu hồng nhuận, mang theo vài phần cao quý. Cực đẹp.....

58. Chương 58: Xuất Giá

Lúc này, đại môn bí phương viên đóng chặt, Tử Y dựa theo yêu cầu của Vân Tâm Nhược sơ một kiểu tóc cực kì đơn giản. Mà ngoài cửa, Phương tổng quản nghe nhóm phụ nhân hỗ trợ tân nương trang điểm nói loạn thất bát tao đủ loại cử chỉ kỳ quái của tân nương, đột nhiên, lắc lắc tay ý bảo các nàng lui ra

Mặt của hân ả trong bóng đêm, chỉ có con ngươi màu đen hơi hơi hiện lên một tia ưu sắc, trời đã sắp sáng.....

Một đường thẳng lẳng lẽ xẹt ngang qua phía chân trời màu xanh thẳm, một vòng mặt trời đỏ chậm rãi dâng lên, bên trong Vân phủ, nơi nơi đều giăng đèn kết hoa, náo nhiệt phi thường, đèn đỏ treo cao, tất cả đều là màu đỏ, một khung cảnh màu đỏ từng bừng nào nhiệt toàn bộ vây quanh Vân phủ, giống như màu đỏ ở hải dương, nóng hôi hổi

Âm thanh chúc mừng, tiếng quát liên miên không ngừng, nghe được một trận âm thanh pháo nổ, sau đó là tiếng kèn thổi, tiếng trống chiêng, cửa Vân phủ sớm bị một đám người vây kín không còn kẽ hở, kiệu tám người nâng đứng trước cửa, trên bốn góc kiệu là bốn viên trân châu, dây kết màu đỏ buông xuống, tề đoạn làm thành kiệu liềm thêu trăm điều hướng phượng, song điệp diên hoa, toàn bộ thoạt nhìn đều rất sống động, mà làm cho người ta chú ý là tay vịn trên kiệu lại là dùng thủ ô kim tạo thành, kiệu hoa tám người nâng, thật đủ xa hoa mà

Trên đầu đội hỉ khăn màu đỏ, Vân Tâm Nhược lẳng lặng ngồi, Tử Y bị nàng lấy một cái cố bắt đi ra ngoài, chờ khi nàng trở lại, có lẽ mình đã đi rồi, mà nàng tin tưởng Phương tổng quản sẽ chiều cố tốt Tử Y

“Tử Y, thực xin lỗi” Bàn tay giấu trong tay áo gắt gao nắm chặt lại, đột nhiên cảm giác vô lực, đôi mắt bình tĩnh như nước lúc này lại tràn đầy sợ hãi, một giọt lệ rớt xuống gả y đỏ thắm, lướt qua trong giây lát

Người sẵn sóc dâu lắc lắc mộng đi tới, bàn tay mập mạp kéo tay Vân Tâm Nhược, nói: “Tân nương tử, lên kiệu thôi.”

Như máy móc, nàng từng bước một rời khỏi Vân phủ nơi nàng đã sống mấy tháng nay, rời xa cái tiểu viện hoang vắng lại tràn ngập ấm áp, cũng rời xa Tử Y, người nàng xem như thân nhân ruột thịt

Tử Y, nghĩ đến Tử Y, nàng quay đầu lại, trước mắt cũng là bị một mảnh màu đỏ ngăn trở....

Lúc này, trong phòng Vân Tâm Nhược ở bí phương viên, nơi nơi đều là trang giấy, giấy trắng, tự đen (chữ), Tử Y ngồi dưới đất, hai tay rất nhanh thu dọn lại, miệng không khỏi than thở “Tiểu thư cũng thật là, sao không nói sớm chút cho ta biết? Muốn lấy mấy thứ này? Hiện tại kiệu hoa sắp tới rồi, làm sao nàng thu dọn hết được đây?”

Rốt cuộc xong, nàng lau mồ hôi trên trán, đem tất cả trang giấy thu lại sạch sẽ, sau đó đứng lên, vỗ vỗ bụi trên người, lại tới trước bàn gương đồng vuốt vuốt lại tóc, sau đó lại cúi đầu nhìn xem quần áo trên người, tiểu thư nhà nàng xuất giá nha, nàng không thể làm tiểu thư mất mặt được

Ôm đồng giấy kia, nàng thở hổn hển chạy, thẳng tới lúc nghe được âm thanh một trận pháo, Tử Y ánh mắt sáng ngời, ôm chặt vật gì đó trong lòng, chạy nhanh hơn

Đột nhiên phía trước một bàn tay vươn ra, làm cho nàng có chút lảo đảo, đồng giấy tranh chữ ôm trong lòng toàn bộ rơi xuống đất, thắm, Tử Y vẻ mặt đau khổ cắn thận nhặt lên, đây chính là bảo bối của tiểu

thư nhà nàng a, tiểu thư mặc kệ từ sáng tới tối khổ luyện tập viết chữ a, nếu rách hỏng mất, nàng sao có thể giao cho tiểu thư

“Người sao lại như vậy?.....” Nàng tức giận hướng về phía trước trừng một cái. Lại nhìn thấy người đó là ai, kinh ngạc một chút, sao lại có thể là ông ta....

Phương tổng quản....

Tử Y ôm chặt gì đó trong lòng, có chút khẩn trương, nàng sợ nhất là Phương tổng quản.

Lỡ chọc vào là muốn trốn cũng không được. Nhưng hiện tại không phải thời điểm để nàng nghĩ lung tung, tiểu thư nhà nàng còn đang chờ nàng mà....

“Thực xin lỗi Phương tổng quản, Tử Y hôm nay phải bồi tiểu thư xuất giá, đa tạ Phương tổng quản trước kia chiếu cố Tử Y” Nói một đồng xong, nàng hướng về phía trước bắt đầu đi, nhìn Phương tổng quản mặt mày âm trầm, vội vàng nói “Tiểu thư nhà ta còn đang chờ ta, cho nên Tử Y xin phép đi trước.....Tử Y là nha hoàn hồi môn”

Tử Y có chút ăn nói lung tung, nàng đang gấp muốn chết.....

“Người không thể đi!” Sưu một chút Phương tổng quản giữ chặt Tử Y, ngữ khí cực nặng hơn nửa thập phần nghiêm khắc

“Vì sao?” Tử Y một tay ôm tranh chữ, cũng bất chấp sợ hãi, Phương tổng quản này rốt cuộc muốn làm cái gì? Nàng hung hăng trừng mắt Phương tổng quản “Tiểu thư nhà ta đã thay Đại tiểu thư xuất giá, vì sao ta không thể đi. Hơn nữa hiện tại kẻ bán mình của ta không còn ở Vân Phủ, các người không cần xen vào”

Nghe được ba chữ kẻ bán mình, Phương tổng quản nhìn về phía Tử Y, ánh mắt thể hiện sự tàn khốc trước nay chưa từng có

“Người đã hại nàng một lần, chẳng lẽ còn muốn hại nàng bị quản chế một lần nữa?”

Gần từng tiếng, hung hăng đã kích Tử Y

Đây là ý gì.....

Tranh chữ trong tay toàn bộ rơi xuống mặt đất, lúc này, nàng lại vô lực nhặt lên....

“Cái gì là người đã hại nàng một lần, chẳng lẽ còn muốn hại nàng bị quản chế một lần nữa?” Nàng ngẩng đầu hỏi

“Người không biết sao?” Phương tổng quản từ trên cao nhìn xuống nàng “Nếu không phải người, Tam tiểu thư sẽ không đồng ý cam tâm tình nguyện đáp ứng chuyện này, phía trước đợi nàng là cái gì, nàng toàn bộ đều biết được”

Không có khả năng.....Tử Y đột nhiên ngã xuống trên mặt đất, đây là điều nàng không dám nghĩ nhất, không dám thừa nhận, hiện tại đã có người nói rõ ràng cho nàng biết, nguyên lai hết thảy đều là nàng tự lừa mình dối người

“Tiểu thư!” Tử Y từ dưới đất đứng lên, ngay cả tranh chữ cũng không nhặt lấy.....Nàng muốn đi tìm tiểu thư, nàng không cần tiểu thư phải gả

“Tử Y, không được đi?” Phương tổng quản giữ chặt nàng. Ngữ khí sâu xa nói “Người đi, chỉ làm nàng tăng thêm một phần nguy hiểm thôi.”

Nghe như vậy, Tử Y không còn gì để nói, rút nước mắt nhìn về phía đại môn Vân phủ, nàng không thể phản bác, hai chân bị cố định lại, trang giấy trên mặt đất mở ra, chữ viết xinh đẹp, chậm rãi bị gió thổi cuốn đi

59. Chương 59: Đón Dâu

Mười dặm ngoài phố, người qua đường đứng đó, sự kiện Đại tướng quân đón dâu có thể so với Bách hoa tiết mấy ngày trước, dân chúng đều vây quanh ngã tư hai bên đường, nhìn đội ngũ đón dâu đồ sộ nhất từ trước đến nay

Đi tuốt đằng trước kiệu cô dâu là hơn trăm nhạc thủ, diễn tấu sáo và trống không ngừng, tuyên dương không khí vui mừng, đằng sau là mấy chục hắc y hộ vệ. Nghe nói là hắc y vệ trong tướng quân phủ, hôm nay thế nhưng lại dùng để bảo hộ tâm nương tử trong kiệu. Sau đó mới tới kiệu hoa như lửa đỏ xa hoa tới cực điểm, liền ngay cả diện mạo bốn kiệu phu đều là công tử tuấn lãng trẻ tuổi. Bọn họ toàn bộ đều là thân hình cao lớn, quần áo trên người dính sát vào cơ thể, hiện ra dáng người hoàn hảo, bước chân trầm ổn, kiệu hoa nặng như vậy trên vai, mà lông mày cũng không nhíu lại chút nào

Mặt sau là từng tốp nha hoàn, người người đều là trẻ tuổi xinh đẹp. Ngực cười khanh khách. Mà người đi theo săn sóc cô dâu, mặc quần áo đỏ thẫm, thân thể mập mạp thế nhưng có thể giống như dương liễu lắc qua lắc lại, cầm khăn tay đỏ thẫm trên tay, không ngừng phe phẩy, khéo miệng cười muốn đến mang tai

Cùng lúc đó, bên trong phủ Tướng quân, nền đỏ hỉ tự, nơi nơi đều là không khí vui mừng, đèn cung đình màu xanh lúc trước cũng đã sớm đổi thành đèn lưu ly đỏ thẫm, nơi nơi đều phô màu đỏ, dầm nát thượng, một mảnh nhuyễn miên

Lê Hân một thân màu đỏ hỉ phục hoàn toàn không còn như trước luôn sắc giọng cùng khí phách, chỉ thấy hân hân mặt mày mỉm cười, trong ý cười thế nhưng lại có ôn nhu cùng với thâm tình hiếm thấy

Tuy rằng mọi người không biết vì sao hân đột nhiên muốn thành thân, hơn nữa tự mình tiến cung thỉnh cầu Hoàng Thượng tứ hôn, nhưng là trừ bỏ đối với hân đưa ra quà tặng tốt nhất, lúc này, chờ mong nhất vẫn là muốn gặp tân nương thần bí kia

Âm thanh một trận pháo truyền đến, từ xa đến gần, từ xa chợt nghe được tiếng người săn sóc dâu, Lê Hân mặt tươi cười, mang theo nhiều tân khách cùng nhau đi ra phủ tướng quân nghênh đón tân nương. Kiệu hoa đỏ thẫm dừng lại, tiếng chiêng trống không ngừng, âm thanh mọi người chúc mừng không ngừng truyền đến tai. Càng ngày càng hỗn độn nhưng lại rất náo nhiệt

“Thỉnh tướng quân đá cửa kiệu!” Âm thanh tiêm tể của người săn sóc dâu truyền ra vang dội

Lê Hân đi tới gần kiệu hoa, trên người quần áo đỏ thẫm, càng làm cho hân nhìn cao lớn hơn, khuôn mặt tươi cười sáng lạng so với ngày xuân còn muốn sáng lạng hơn. Hân liền nhắc trường bào lên, nâng lên chân phải, đá nhẹ vào kiệu hoa một chút

Chỉ nghe phịch một tiếng, Vân Tâm Nhược ngồi trong kiệu hoa đôi mắt nhẹ nhàng mở ra, trước mắt thấy sáng hơn vài phần, cảm giác là có ai vén rèm kiệu hoa ra, sau đó nhìn xuống dưới hỉ khăn, lại thấy một bàn tay to xuất hiện trước mắt nàng

Nàng không cử động, chỉ lẳng lặng nhìn bàn tay kia, bàn tay màu đồng cổ, nhìn thật kỹ, trên bàn tay có vài vết chai, ngón tay thoạt nhìn cực kì thon dài hữu lực, một đôi tay rất được, ai vậy?

Lê Hân cũng lẳng lặng nhìn nữ tử trong kiệu, nàng im lặng ngồi ở chỗ kia, cũng không nhúc nhích, bàn tay đang nắm chặt lại, giống như một gốc cây hoa ngọc lan xinh đẹp, im lặng chậm rãi tản ra, tuy rằng nhìn không thấy bộ dáng hiện tại của nàng, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra khuynh quốc khuynh thành. Nhất thời, trong lòng xúc động một chút

Thiếu Y.....thê tử của hân.....

Giống như chờ không kịp, hân vươn bàn tay to gắt gao cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, hai tay giao nhau nắm lại, cái cảm xúc mềm mại kia, làm cho hân tâm thần không khỏi nhộn nhạo vài phần. Tựa hồ nhớ tới Bách hoa tiết ngày đó, cái kia tuyệt sắc dung nhan ở trong lòng mình ngẩng đầu lên, mặt hồng nhan e lệ, trong lòng ngực tràn ngập ôn nhu trước nay chưa từng có. Hân nghĩ, đây có lẽ là yêu mà mọi người hay nói.....

Kéo tay nàng, nhẹ nhàng giúp đỡ nàng, lại phát hiện, thân thể nàng run run lên một chút, Lê Hân nắm chặt tay nhỏ bé nàng, cách hỉ khăn nói nhỏ vào tai nàng “Đừng sợ, có ta ở đây” Thanh âm ôn nhu như nước chảy, sau đó nắm tay nàng cẩn thận dẫn nàng tiêu sái tiến vào lễ đường.....

Hai tay chạm vào nhau, một hình ảnh như trên màn bạc lướt qua đầu nàng, Bách hoa tiết, khuôn mặt nữ tử..... thân thể giống như bị ngâm trong nước đá, Vân Tâm Nhược không khỏi rét run. Nàng nghĩ tới bao nhiêu loại lý do, nhưng không nghĩ tới tình huống này

Nhất kiến chung tình, thánh chỉ tứ hôn. Bao hàm tình yêu thấm thiết, nếu bị lừa gạt thì sẽ ra sao? Khỏe miệng gọi lên một chút cười ảm đạm, đèn nay, vận mệnh của nàng, lại đi xuống thêm nữa.....

Namtử mạnh mẽ cầm tay nàng, lại không làm cho nàng ấm áp được, tân khách ồn ào náo nhiệt, lại làm cho nàng càng thêm lạnh thấy. Nếu hết thấy chân tướng bị vạch trần, nàng có thể tượng tượng ra, là sẽ có chuyện kinh thiên động địa như thế nào, mà chuyện kinh thiên này, người đầu tiên chịu đựng sẽ là chính nàng

60. Chương 60: Tác Lễ

Một đầu hồng trù(*) để vào tay mình, Vân Tâm Nhược gắt gao cầm chặt, giống như đang cầm vận mệnh của mình, gắt gao xiết chặt....không buông lỏng tay..... mà một đầu hồng trù khác đặt trong tay Lê Hân, bất cứ ai liếc mắt nhìn một cái đều có thể thấy được sự vui sướng trong thân ảnh cao lớn đó, mày rậm phi dương, khỏe miệng cong lên, khuôn mặt như đao khắc lúc này lại tuấn dật phi phạm

“Thanh Hàn quốc sư đến!....” một tiếng thét thật to. Bốn phía chậm rãi im lặng xuống, tĩnh lặng không một tiếng động

Thanh Hàn quốc sư.....trời ạ. Là quốc sư.....hắn thế nhưng đến đây!

Lê Hân đứng đó, bên miệng ý cười vui vẻ

Ngoài cửa xuất hiện một thân ảnh trắng như tuyết, tóc đen lay động, trong trẻo mà lạnh lùng ngạo nghễ, ánh mắt thâm sâu, giống như ôn hòa, lại không thấy tình cảm gì, giống như vô tình, lại ôn nhu như tùy ba phiêu tán. Khỏe miệng cong lên thành một độ cong duyên dáng, mi gian đỏ hồng chu sa, nhan sắc tuyệt mỹ, toàn thân thể hiện khí chất cao quý

Mặt mày như họa, cao quý tột cùng

Âm thanh hút mạnh không khí không ngừng, ai có thể có khí chất cao quý như vậy, ai có thể có dung nhan tuyệt mỹ như vậy. trừ bỏ Tiêu Thanh Hàn quốc sư, sợ tìm cả thế gian cũng không có người thứ hai

Lê Hân bĩu môi, sao từ trước tới giờ hắn lại không biết Tiêu Thanh Hàn này khuôn mặt đáng ghét như vậy, không phải nữ nhân, đẹp như vậy làm cái gì? tên Tiêu Thanh Hàn này, hôm nay là ngày mừng của mình, còn muốn tranh giành nổi bật với mình. Hiện tại, hắn thật đúng là muốn đánh sưng múp khuôn mặt kia mà, đúng là tai họa

Tiêu Thanh Hàn đi vào nội đường, đứng ở phía trên, ánh mắt đạm nhạt liếc nhìn bốn phía một chút, lại liếc mắt nhìn tới nữ tử mặc gả y màu đỏ kia, mâu trung hiện lên một tia u ám. Môi khẽ nhúc nhích, thần sắc lại không động nửa phần, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lê Hân

Hắn từ trong lòng lấy ra một hộp kim sa đỏ thắm. đưa đến tay Lê Hân, mở miệng nói “Đây là lễ vật của Hoàng huynh đưa cho ngươi!” tạm dừng một chút, sau đó hắn ngược mắt lên, đôi mắt cười như không cười “Hoàng huynh có việc không thể tham dự, cho nên nhờ ta giao cho ngươi”

Lê Hân tiếp nhận, mở ra vật trong tay, trong hộp là một hạt dạ minh châu trong suốt vô cùng, ánh sáng chiếu vào phát ra nhiều màu sắc, cả vật thể trong suốt, liếc mắt một cái cũng biết là vật vô giá, không phải vật thường, đây chính là Đông hải dạ minh châu của tiểu quốc phương Đông, không khỏi nhẹ cười một cái, Tiêu Cẩm Du này còn vì chuyện thánh chỉ mà tức giận sao? Hắn thật sự đúng là keo kiệt. hắn nhớ trong hoàng cung của tên kia còn có một viên lớn hơn nữa, tặng viên nhỏ này, đúng là không tốt mà

Bất quá, hắn nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, áo trắng như tuyết, trầm tĩnh như nước, lại hai tay trống trơn...nhíu mày.....

“Thanh Hàn, của ngươi đâu?....”

Mọi người thở hắt kinh ngạc, Thanh Hàn quốc sư cùng Tướng quân thân như huynh đệ, hôm nay thật sự thể hiện cho mọi người thấy rõ, tự mở miệng đòi quà tặng. Cả thiên hạ trừ hắn, không có người thứ hai

Tiêu Thanh Hàn ánh mắt trong trẻo hiện lên mỉm cười, vươn tay lắc lắc, một gã nam tử hồng y từ ngoài cửa đi vào, hồng y như máu, giống như yêu nghiệt, một đôi mắt phượng dài nhỏ lờ lờ như phát sáng, giống

như mặc ngọc trong hồ sâu, màu môi hồng thuận. Giống như hoa mẫu đơn điểm lệ, thản nhiên tươi cười, câu hồn lóa mắt, ngay cả mặt hân cũng có chút hồng. Hân không giống Tiêu Thanh Hàn trong trẻo mà lạnh lùng, cũng không giống như Lê Hân cuồng quyền khí khách. Hân so với nữ nhân còn muốn quyến rũ hơn ba phần, nhưng là lại không làm cho người ta cảm giác một tia nữ khí, lúc này tay hân đang cầm một vỏ rượu màu xanh. Hồng y đi trên thảm đỏ, càng tôn lên nhan sắc, hết sức xinh đẹp

Lê Hân mặt có chút đen lại, lại là một cái tranh giành nổi bật, một đại nam nhân lại đi mặc hồng y, thật là ghê tởm muốn chết, hân âm thầm mắng, lại cúi đầu phát hiện chính mình lúc này cũng một thân hồng, thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi mình

Minh Phong cười như đóa hoa thanh lệ, cầm vỏ rượu trong tay giơ lên “Đây là rượu thanh trúc do Quốc sư tự mình nung”

“Rượu thanh trúc....” trời ạ! Mọi người lại là một trận thổn thức, cảm giác nước miếng đều sắp chảy ra, rượu thanh trúc này, cả thiên hạ chỉ có một mình Thanh Hàn quốc sư có thể uống, nghe nói là chôn sâu giữa rừng trúc, mùi thơm ngát thuần miệng, vị nồng đậm, uống qua một ngụm sẽ cảm thấy tất cả rượu trong thiên hạ không có cửa so sánh

Chú thích : (*) hồng trù: cái cô dâu chú rể đang cầm đó các nàng

61. Chương 61: Động Phòng Hoa Chúc

Ôm vỏ rượu, Lê Hân đảo mắt qua vỏ rượu, từ lâu hân đã muốn nếm thử rượu này. Lúc trước nói thế nào cũng không cho hân uống một chén, hiện tại thế nhưng lại tặng một vỏ rượu. Xem ra hân thú tân nương mang đến không ít vận may a. Ánh mắt thâm tình liếc nhìn nữ tử thân hồng y một cái, ý cười mấy ngày liền

Minh Phong thấy hân tiếp nhận rượu, lại từ trong lòng lấy ra một bình ngọc, đưa tới trước mặt hân, mỉm cười nói: “Đây là Thanh phong ngọc lộ, hôm nay là ngày vui của Tướng quân. Minh Phong chỉ chuẩn bị lễ vật nho nhỏ, thỉnh trở trách móc!”

Một trận âm thanh hít vào lớn hơn nữa. Thanh phong ngọc lộ, là thần dược mà võ nhân thiên hạ mơ ước, nghe nói một viên là có thể có được một năm công lực, hơn nữa có thể giải trăm độc, có công hiệu khởi tử hồi sinh, mà làm cho người ta càng ngạc nhiên chính là, nam tử hồng y này lại là Minh Phong mệnh danh Hồng y tu la nổi tiếng thiên hạ. Nghe đồn hân giải được hay độc được đều song tuyệt, rất ít người gặp qua hân, nguyên lai hân trẻ tuổi như vậy, hơn nữa lại....đẹp như vậy.....

Lê Hân cười to tiếp nhận, nhét vào trong lòng, an bài tốt hết thấy, bắt đầu bái đường, hôm nay đúng là mua thu hoạch của hân

Vân Tâm Nhược vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, lẳng lặng nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng vô ba vô lan, tựa hồ hiện tại hết thấy mọi chuyện không liên quan gì tới nàng, nhìn xuống phía dưới hỉ khăn màu đỏ, nàng chỉ có thể nhìn thấy đôi chân mình, thẳng tới lúc nghe được một tiếng Thanh Hàn quốc sư đến, nàng mới nhìn thấy một đôi giày màu trắng, không dính nửa điểm hồng trần, góc áo màu trắng không ngừng thoáng qua ánh mắt nàng, trong đầu nàng bắt đầu hồi tưởng lại ngày đó ở Bách hoa tiết nhìn thấy một bóng dáng đơn thuần, hôm nay lại nhìn thấy đôi chân người đó, mong là lần sau nàng có cơ hội nhìn thấy hân. Nhưng là, còn có cơ hội sao?.....

Nghe câu nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái, nàng xoay người cứng ngắc, cúi đầu, ánh mắt thế nhưng vẫn nhìn đôi giày trắng kia

Khuôn mặt bên trong hỉ khăn mọi người không nhìn thấy, ánh mắt tân nương không có nửa phần vui mừng, mà là tràn đầy ảm đạm, mà là một tiếng thở dài nhọt nhọt thoát ra....

Trong phòng tân hôn, màn che giường sắc đỏ thắm được chia làm hai, cột lại ở hai bên giường, trên giường một sợi dây kết tinh tế phả ra cát tường đỏ thắm, kim tuyến đánh biên, ngân tuyến câu đề, trên bàn gỗ lim

được điêu khắc tinh tế là một cặp nền long phượng đỏ như lửa nhẹ nhàng lay động, không ngừng dấy lên, từng giọt từng giọt theo thân nền uốn lượn chảy xuống. (cái đoạn này ta bỏ tay : ()

Vân Tâm Nhược ngồi trước giường không nhúc nhích, trên đỉnh đầu vẫn còn hỉ khăn đỏ thắm, che giấu mặt nàng trong bóng tối, lúc này trong phòng chỉ có một mình nàng, tuy rằng không khí đều là màu hồng vui mừng, lại im lặng nhiệm vài phần khinh sầu

Lúc này nếu trước ngực nàng không phập phồng, có lẽ sẽ cùng một vật điêu khắc không có sinh mệnh giống nhau, tĩnh lặng một cách thần kỳ

Không biết ngồi bao lâu, một tiếng kết âm thanh đẩy cửa vang lên. Tiếp theo, một đôi giày đen chậm rãi đi tới, thuận tiện kéo theo một chút hơi gió lạnh, thổi bay dây kết trên châu(*). Không gian bỗng dưng có chút kiểu diêm, làm say lòng người

Dây kết trên châu : bốn góc khăn có bốn viên trên châu. các nàng hay thấy dưới viên trên châu có mấy sợi loe nghoe í

Lê Hân chưa bao giờ khấn trương như vậy, cho dù từng đêm đen cưỡi ngựa vào doanh dịch, bị nhốt tra tấn mấy ngày, cho dù quân dịch hơn mười vạn đại quân đối chọi, đều không giống như bây giờ, chưa bao giờ có cảm giác tâm tình bối rối vô thức như hiện tại. Hân nhẹ nhàng tiêu sái tới gần thân ảnh màu hồng kia, chỉ sợ giai nhân giật mình

Cầm lấy gậy vén hỉ khăn , nhẹ nhàng nâng hỉ khăn tận nương lên, ôn nhu kêu: “Thiếu Y....”

Cảm giác trước mắt đột nhiên sáng ngời, Vân Tâm Nhược ngược mặt lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thuần ngay tức khắc xâm nhập vào mắt Lê Hân

Bốn mắt nhìn nhau, Lê Hân đột nhiên sững sờ

62. Chương 62: Sai Hôn

Nhìn xuống nữ tử trước mắt, da thịt như ngọc bần trong suốt, môi phấn nộn, đôi mi thanh tú nhược viễn sơn, con mắt sáng thanh linh như nước, giống như dòng nước ngày xuân, mắt như phát sáng, mặc dù không trang điểm chút nào, lại có chút mong manh như nước (ah thì nước nhìn có vẻ yếu đuối nhưng thật ra chả yếu đuối chút nào)

Không hề nghi ngờ, khuôn mặt này có thể nói xinh đẹp, nhưng là cùng dung nhan tuyệt sắc trong trí nhớ kém quá xa, hơn nữa, người này rất xa lạ

Không phải Vân Thiếu Y, nàng là ai?

Gậy vén hỉ khăn trong tay rơi xuống một tiếng nhẹ nhàng, lại làm cho tâm người khác không khỏi hoảng hốt. Đồng tử Lê Hân đột nhiên co rút lại, thần sắc ôn nhu trên mặt biến mất. “Người là ai?” thanh âm tàn nhẫn. Giống như khúc dạo đầu của một trận mưa gió, gõ vào thể xác và tinh thần Vân Tâm Nhược

Nhìn gương mặt xa lạ trước mắt, căn bản không phải dung nhan tuyệt sắc trong suy nghĩ, hẳn trước kia có bao nhiêu mong chờ, thì hiện tại có bấy nhiêu tức giận, thần sắc Lê Hân trong nháy mắt biến thành băng, phần nộ bị lửa gạt, đau xót mộng đẹp bị đánh nát, toàn bộ biến thành hận ý phê huyết. Thân thể cao lớn gắt gao buộc chặt, như cung tên đang bị kéo căng, vừa động một chút , sẽ là mũi tên bén nhọn xé gió phóng ra

Vân Tâm Nhược đồ dẫn nhìn nam tử trước mắt, mi mắt sụp xuống, con ngươi thâm sắc trong nháy mắt có một loại bi ai hiện lên. Môi khẽ nhúc nhích, nhưng không có câu nào thoát ra

Thấy nàng không nói, hân vươn một tay bóp lấy cổ nữ tử, sau đó chậm rãi buộc chặt, gần từng tiếng giống như hàn băng “Người là ai, Vân Thiếu Y đâu?”

Vân Tâm Nhược bị hân bóp cổ, không khí trong ngực càng ngày càng loãng, có chút thống khổ nhíu mi lại, hô hấp cũng có chút dồn dập. Lúc này, nàng cảm giác có chút tự giễu, đây là lần thứ hai nàng bị người ta bóp cổ. Xem ra cổ của nàng, tựa hồ thực được yêu thích a!

Cầm nhỏ của nàng bị nam nhân nâng lên, xem nhẹ đau đớn ở cổ, nhìn nam tử đôi mắt hắc đồng giận dữ trước mặt, môi nhẹ nhàng mở ra

“Vân Tâm Nhược.....” Thanh âm không nhanh không chậm, không cao không thấp. Tựa hồ hoàn toàn không hề đem nam tử trước mặt để trong mắt. Tựa như hắn cũng không đem nàng để trong mắt

Vân Tâm Nhược, là nữ nhi không được sủng của Vân Hồng Đào. Lê Hân thân thể cứng đờ, trong lòng giống như hiểu được cái gì đó, màu sắc càng biến thâm trầm, mơ hồ có thấy nhìn thấy gân xanh trên trán không ngừng nhảy lên, hắn buông bàn tay trên cổ Vân Tâm Nhược ra.....Sau đó không đợi nàng có phản ứng gì.....giơ tay lên.....

“Ba!” một tiếng, Vân Tâm Nhược thân thể chưa ổn định, lao đảo một chút, chặt vật từ trên giường rơi xuống đất, thân hình gầy yếu của nàng sao có thể ngăn cản một cái tát của nam tử này, thoáng chốc, gương mặt trong nháy mắt sưng đỏ lên, nhìn vào gương mặt như ngọc của nàng hiển thị rõ ràng năm dấu tay, miệng nàng khẽ nhúc nhích, một tia máu chảy ra....

“Hảo hảo hảo.....” Nam tử từ trên cao nhìn xuống nàng, ba chữ hảo, như gió trong bão tuyết, ngũ khí băng hàn tới cực điểm, bày ra trong không khí giữa trời đất “Hảo một cái Vân Hồng Đào, hảo một cái Tam tiểu thư Vân phủ a, hảo một hồi thay giả hoàn mỹ”

Đau đớn từ gương mặt truyền đến, mùi máu tươi trong miệng ngày càng dày đặc, nàng cắn chặt hàm răng, nhin xuống âm thanh hô đau, đau, nàng chịu được, so với trước kia thì cơn đau này quá nhỏ. Nhưng là, lúc này lần đầu tiên nàng lại có chút cảm giác hận một người, vì sao đối đãi với nàng như vậy, muốn giả không phải là ý nghĩ ngu ngốc của nàng, không lẽ trên đời này chỉ có hắn là đau khổ sao? Người phụ hắn không phải là nàng

Hít một hơi thật sâu, nàng một tay che bên mặt bị sưng, một tay níu vào thành giường, chậm rãi đứng lên, lưng đứng thẳng như có thể chống một ngọn núi lớn, nàng giương mắt, đôi mắt trong suốt như chân trời đầy sao, đẩy ra đêm đen, linh quang lóng lánh, tuy rằng trên mặt sưng đỏ, khóe miệng cũng có vết máu, nhưng không tổn hao gì đến nửa điểm xinh đẹp của nàng, trầm tĩnh làm cho người ta không thể coi thường. Trong mắt của nàng chảy qua rất nhiều cảm xúc, hận rất đậm, tàng sâu là oán, thật sâu bên trong là ủy khuất, lại là cô đơn không có giọt lệ nào

63. Chương 63: Sai Tình

Cô gái bình tĩnh nhìn nam tử trước mặt, thân hình kiều nhỏ ở trước nam tử thân ảnh cao lớn càng thêm nhỏ bé, nhưng là ánh mắt kia lại kiên nghị bất khuất, không thấy chút khiếp đảm

“Nghe đồn Lê Hân tướng quân nổi danh Chiến thần, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền” Âm thanh khinh nhuyển như mặt nước, từ trong miệng nàng truyền ra, khẩu khí lại đóng băng ngay lập tức “Nguyên lai, Chiến thần cũng đánh nữ nhân!” Mỗi một chữ nói ra, khóe miệng liền cảm giác như bị lửa nóng thiêu đau đớn, nhưng càng đau, ánh mắt của nàng càng lạnh hơn

Lê Hân nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt nheo lại nguy hiểm, kì thực không khỏi có vài phần kinh ngạc, cả thiên hạ người có thể thần nhiên đối mặt với mình không nhiều, nữ nhân này không sợ uy nghiêm của mình, không sợ mình tức giận, lại nói ra lời lẽ có ý nghiêm khắc giáo huấn mình. Dám chỉ trích hắn, không biết là rất ngu dốt hay là không sợ chết

Nếu là bình thường, có lẽ hắn sẽ có vài phần tò mò với nữ tử như vậy, nhưng là hôm nay, không có khả năng làm cho hắn nghĩ nhiều, nữ nhân này trên người mặc gả y đỏ thẫm, cho hắn thấy rõ hôm nay bản thân bị người lừa gạt tới chặt vật như vậy, phần nộ bị mất đi Thiển Y, lại phải chọn Vân Tâm Nhược, một hồi mộng đẹp bị vỡ nát, làm cho hắn tức đến mất như muốn xung huyết, thẳng đến hoàn toàn mất lý trí. Hắn nổi lên tính bạo ngược, lại ba một tiếng, một cái tát đánh tiếp lên mặt bên kia của nàng. Thanh âm to lớn như vậy, có thể thấy được đã sử dụng bao nhiêu khí lực

Vân Tâm Nhược lui về sau vài bước, đụng vào ghế gỗ lim phía sau, trên mặt đau đớn, thân thể đơn bạc giống như lá cây bay xuống, ngã xuống đất, khuôn mặt non mịn hiện tại đỏ bừng, đau đớn như hỏa thiêu.

Nàng ngược mặt lên, bình tĩnh nhìn Lê Hân, trong mắt như một hồ nước trong, chiếu lại hết thấy hình ảnh của nam tử, tựa hồ có một loại kêu là đáng thương xuất hiện

“Người đây là cái biểu tình gì” Lê Hân nhìn thấy thần sắc đáng thương trong mắt nàng, cuồng nộ rống to, hiện tại hắn không thể áp chế được tính tình của mình “Người dám dùng ánh mắt thương hại đó nhìn Bản tướng quân.....người còn dám.....”

“Ta có cái gì không dám!” Vân Tâm Nhược nói ngược lại “Ta chính là thương hại người, người đúng là đáng thương, Vân Thiển Y vốn là có người trong lòng, người lại cầu một đạo thánh chỉ làm cho Vân Hồng Đào không thể không gả nữ nhi, nhưng người có lẽ không ngờ, một chữ kém, thú vào vẫn là nữ nhi vân gia, vẫn tưởng là nữ nhân trong lòng người” (kém may mắn đó các nàng) nói tới đây, Vân Tâm Nhược bỗng nhiên quay mặt qua, không hề nhìn hắn “Người nói xem hiện tại, ai mới là người đáng thương....” Thanh âm thanh nhiên, lại giống như dao bén hung hăng đâm vào ngực Lê Hân, mang đến một trận đau đớn

Đau lòng thành linh xuất hiện, vì câu kia, Vân Thiển Y có người trong lòng.....hắn chưa bao giờ có cảm giác như hiện tại, tâm giống như bị cắt mất một khối, đau đớn rỉ máu liên tục không ngừng một khắc nào....

Tân phòng đỏ thắm, tràn ngập một cỗ bi thương nồng đậm, có của hắn, cũng có của nàng.....

Sai thời gian, hay là duyên phận. Trách không được Vân Hồng Đào cự tuyệt mọi người cầu thân, trách không được Vân Thiển Y năm nay tròn mười chín còn chưa xuất giá, hắn ngàn tư vạn tưởng, ngàn tính vạn tính, lại chưa bao giờ nghĩ đến, Vân Thiển Y sớm đã trao tâm cho người khác..... càng không nghĩ tới, hôn lễ chính mình ngày đêm chờ đợi, cuối cùng lại là một trò cười khô hài

“Tướng quân.....” Lúc này, nghe được bên trong tân phòng ồn ào. Hạ Chi thật sự không đứng im được, cảm giác này thật không đúng a! Sao lại âm ỉ như vậy, hắn đành phải đẩy cửa ra, lại bị cảnh tượng trước mắt dọa trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày không phản ứng gì....

Đây là tình huống gì? Tướng quân Thiên Thần quốc. Lúc này lại giống như tù binh thất bại, thân ảnh cao lớn suy sụp, hi phục đỏ thắm lúc này tựa hồ cũng phát ra u ám, không thấy nửa phần thần thái, mà làm cho hắn càng thêm kinh ngạc là cái kia đang quỳ rạp trên mặt đất, nữ nhân chật vật không tả được kia là ai, gương mặt sưng húp như đầu heo, trừ bỏ đôi mắt còn có thể nhìn, căn bản nhìn không ra ngũ quan trông thế nào, nàng mặc gả y đỏ thắm, kiện gả y kia là hắn tự mình đưa qua mà? Nhưng là, Hạ Chi vò tóc, hắn có thể khẳng định, nữ nhân này tuyệt đối không phải Đại tiểu thư tuyệt sắc của Vân gia, Vân Thiển Y hắn từng gặp qua. Nữ nhân trước mắt này là ai, không lẽ. Nàng chính là tân nương hôm nay.....

Ông trời, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, rốt cuộc có sai lầm gì rồi...

64. Chương 64: Lẻ Vào Vân Phủ Ban Đêm

“Tướng quân.....nàng là ai? Sao nàng lại mặc gả y?.....” Hạ Chi chỉ vào nữ nhân kia, có chút hoảng sợ ngẩng đầu lên hỏi

“Tự người hỏi nàng đi!” Lê Hân âm thanh ám ách truyền đến, làm cho Hạ Chi không khỏi lạnh run một cái, không đợi hắn có phản ứng gì, một trận gió đột nhiên thổi qua, chỉ thấy Lê Hân như quỷ đã sớm đi tới cửa, hắn quay đầu nhìn thoáng qua Hạ Chi, lời nói lạnh như băng truyền đến “Canh giữ nàng cho cẩn thận!” Sau đó, nhấc chân bước ra khỏi cửa, tuyệt tình không chút do dự....

Tướng quân đi đâu vậy?.....Hạ Chi nhìn ra cửa, đầu óc suy nghĩ. Phương hướng kia hình như là hướng ra phủ. Một trận âm thanh ho khan kéo Hạ Chi đang suy nghĩ tĩnh lại, hắn chậm rãi tới gần Vân Tâm Nhược, ngồi xổm xuống. Nhếch miệng nhìn nữ tử diện mạo không rõ trước mắt. Nhíu mi hỏi “Người...là ai a?”

“Vân Tâm Nhược.....” Nàng có chút thống khổ rên rỉ, từng giọt mồ hôi lớn từ trên đầu rơi xuống. Mặt đau, thất lực càng đau hơn.....

Hạ Chi sửng sốt, này không phải Tam tiểu thư Vân phủ sao, chuyện Vân phủ là hắn tự mình tra, đương nhiên biết Vân Tâm Nhược là ai? Nhưng là nàng tại sao lại xuất hiện ở Phủ Tướng quân, lại còn mặc gả y, không lẽ?.....Trộm long chuyển phượng, bốn chữ này chui vào đầu hắn....nguyên lai....là như vậy.....

(Cái con khỉ, có mà trộm heo chuyển phượng thì có)

Đột nhiên hiểu được, hắn nhìn nữ tử đang ngồi, khuôn mặt ghê người kia làm cho hắn không khỏi giật mình, Tướng quân cũng quá nặng tay đi!

“Uy! Người sao rồi?” Hắn có chút lo lắng nhìn mắt nữ tử, xem vết thương của nàng, không cần đoán cũng biết ai đánh, là Tướng quân vĩ đại của hắn a! Nhưng lại nói như thế nào thì cũng đã lạy thiên rồi, mặc kệ người ngồi trên kiệu hoa là ai, hiện tại đều là phu nhân của Tướng quân, sao lại có thể nặng tay như vậy, huống chi nàng lại là cô gái. Vậy mà tướng quân lại thực sự có thể....

Vân Tâm Nhược giương mắt nhìn thoáng qua nam tử trước mắt, vẻ mặt kia quan tâm nàng giống như Tử Y “Ta.....không có việc gì.....” Nàng cố hết sức nói ra năm chữ, cố gắng chống đỡ không cho mình ngã xuống

“Kia....đắc tội” Suy nghĩ một hồi, Hạ Chi chặn ngang nàng ôm lại, đi đến bên giường, nhẹ nhàng đặt xuống, sau đó đi ra cửa phòng, vết thương của nàng thoát nhìn rất nặng, không thể chậm trễ, Tướng quân nói canh giữ nữ nhân này cho tốt, như vậy tìm một cái Đại phu cho nàng cũng được đi.....

Vân Tâm Nhược nằm ở trên giường, nhẹ nhàng thở phì phò.....Khuôn mặt sưng đỏ lại cố hết sức cười ra một đóa hoa nhan. Lại một lần nữa đi vào địa ngục

Thân ảnh Lê Hân như gió nhanh chóng bay về phía trước, thẳng đến Vân phủ.....thân ảnh nhanh nhẹn lướt qua tránh né hạ nhân đi tuần ban đêm, bằng vào nhãn lực cao thâm nhanh chóng tìm được nơi Vân Thiển Y ở

Vân Nguyệt các

Thân thể nhẹ nhàng nhảy lên một cái xinh đẹp, hắn ngồi trên cành cây đại thụ, sau đó đứng im liếc mắt nhìn vào trong phòng, trong phòng, Vân Thiển Y đang ngồi thêu, ánh mắt nhìn theo kim trên tay, động tác chuyên chú, ngón tay như vũ bay, động tác cực kì nhanh

Hắn tham lam nhìn nữ tử trong phòng, giống như muốn đem nàng khắc vào tận đáy lòng, nhưng nhớ tới tân nương giả trong tân phòng, trong lòng lại cuồng nộ, ngón tay bóp chặt lấy thân cây phát ra tiếng răng rắc, thân cây lập tức bị rút ra một tầng da

Tức giận giống như núi lửa bùng nổ không hết, hắn hiện tại tựa như một con sư tử bị chọc giận, thậm chí muốn nghiền nát người lừa gạt cùng thương tổn mình, nhưng là, vừa nhìn đến dung nhan kia, lại thủy chung không nhẫn tâm

65. Chương 65: Nam Tử Xa Lạ

Hắn hít thật sâu mấy hơi, chờ cơn tức giận trong lòng ngực bình ổn một chút, từ trên cây nhảy xuống, lại nhặt lên hai khối đá nhỏ, gơ tay lên, chuẩn xác ném vào hai cái nha hoàn ngoài cửa, bọn họ liền té xuống mặt đất

Nghe được âm thanh mở cửa, Vân Thiển Y tưởng là Tri Dung, cảm giác miệng có chút khát, vì thế mở miệng nói nhỏ nhẹ

“Tri Dung, rót cho ta một ly trà đi!”

Bàn tay to thon dài nhắc ấm trà trước bàn, đổ vào một chén trà, nhưng là đối phương lại không buông chén trà trong tay. Nàng có chút tức giận nói:

“Tri Dung, người rót cuộc làm sao vậy?”

Giương mắt, lại phát hiện, người trước mắt không phải Tri Dung, mà là một người khác, một người hoàn toàn xa lạ, hơn nữa lại là nam nhân.....

“A! Ô.....” tiếng thét chói tai còn chưa phát ra, đã bị đại chưởng của đối phương bưng kín miệng. Chén trà trong tay cũng rơi xuống mặt đất, toàn bộ nước trà rơi vào quần áo màu đỏ của nam tử

Vân Thiển Y bị che miệng lại, tức khắc hoang mang lo sợ, trong lòng khó nén một cỗ tuyệt vọng truyền đến, nàng căn bản chưa từng gặp qua loại tình huống này, nàng sợ hãi tới toàn thân phát run, muốn cầu

xin tha thứ, muốn mở miệng, lại bị người ta che lại, chỉ có thể phát ra âm thanh um um. Giống như một đôi tay khổng lồ đang bóp chặt trái tim của nàng, nước mắt không ngừng rơi xuống....

“Đáng chết.....” Lê Hân thấp giọng rủa một tiếng

Nước mắt của nàng rớt xuống tay hắn, giống như cây châm nhọn đâm mạnh vào lòng hắn, rước lấy một trận đau nhói

“Không được khóc.....” Thanh âm nặng nề truyền đến, ba phần uy hiếp lại thêm bảy phần đau lòng. Mắt nhìn thẳng vào nàng, hắn thật sự hoàn toàn mất phương hướng

“Ồ ô.....” Vân Thiển Y phe phẩy đầu, nghe câu không được khóc kia làm cho nước mắt tụ lại trong mắt không ngừng đảo quanh, không dám hạ xuống. Nam nhân này thật sự rất đáng sợ

“Ta sẽ không thương tổn nàng, hiện tại ta buông nàng ra, nhưng là không được khóc, không được kêu” Lê Hân cố gắng bình ổn tức giận trong lòng, tay che miệng Vân Thiển Y thả lỏng một chút

Bên tai truyền đến nhiệt khí khi nam tử thở ra khi nói chuyện, giống như một con sâu lông đi trên người nàng, làm nàng không khỏi run run. Nhưng là nghe xong vẫn gật gật đầu

Lê Hân buông tay ra, nữ tử thở ra một ngụm khí, hương thơm như lan tỏa qua tay hắn, trong lòng bàn tay còn giữ lại cảm xúc ôn nhuận của môi nàng, trực tiếp xâm nhập vào cơ thể hắn, trong lòng có một loại cảm xúc bị ai, triển miên không dứt.

Vân Thiển Y được tự do vội vàng chỉnh lại quần áo mình, đề phòng nhìn nam tử trước mặt, sợ hãi hắn sẽ thương tổn nàng, ánh mắt của nàng không ngừng chuyển động, nhìn ra cửa, lại liếc xem cửa sổ. Khuôn mặt lo lắng. Bối rối hỏi:

“Người là ai? Người muốn làm gì?”

“Ta là ai.....”

“Ta là ai.....Ha ha.....”

Lê Hân cười điên cuồng, cười bi thương, cảm giác đau kia càng ngày càng rõ ràng. Vốn là thê của hắn, nàng thể nhưng quên hắn. Là buồn cười, hay là thật đáng buồn a.....

“Người thật sự không nhớ ta sao?” Hắn bình tĩnh nhìn Vân Thiển Y, trong mắt không dấu được sự tịch mịch

Hắn tới gần nàng, làm cho nàng xem rõ mặt mình.....

Không nhớ?.....Có cái gì sao?....Vân Thiển Y mở to hai mắt nhìn nam tử trước mặt, không rõ vì sao hắn lại nói câu đó, không lẽ là nhận sai người. Theo trực giác, nàng tin tưởng nam tử này sẽ không thương tổn mình, thân thể từ từ trầm tĩnh lại, sợ hãi vừa rồi tiêu thất một nửa, hiện tại nàng mới có thể thực sự đánh giá nam tử này

Khuôn mặt dung nhan tuấn lãng, mày kiếm đen như mực, ánh mắt sáng ngời, mặt mày tràn đầy khí phách, thân thể cao thẳng, nam tử cả người mặc huyền y đỏ thắm thể hiện không khí vui mừng, nhưng là lúc này, hồng y lại dính không ít bụi đất, làm cho không khí vui mừng không khỏi có vài phần tịch mịch

Khuôn mặt này.....

Vân Thiển Y cố gắng suy nghĩ, nàng tựa hồ thật sự gặp qua hắn, nhưng là ở nơi nào?

“Còn chưa nhớ ra sao?” Hơi thở nóng của hắn phun lên mặt nàng, lúc này nam tử lại tới gần nàng vài phân.....Vân Thiển Y đột nhiên mở lớn miệng

“Là người.....”

Nàng nghĩ tới, là người kia, Bách hoa tiết. Nam tử ngày đó cứu nàng....

66. Chương 66: Yêu Hận Đan Xen

“Rốt cuộc nhớ ra rồi sao!” Thanh âm tự giễu của nam tử vang lên

“Ân” Vân Thiển Y gật đầu nói “Ngày đó cảm ơn công tử, nhưng là.....hiện tại sắc trời đã khuya, không biết công tử tìm tiểu nữ có chuyện gì không?”

Nàng thật sự không nghĩ ra ý đồ của nam tử này, nhưng là trước mắt phải làm cho nam tử này nhanh chóng rời đi, hôm nay nàng kinh hách nhiều quá rồi. Nàng không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu nữa

Lê Hân đứng dậy, nhìn nữ tử mặc dù có vẻ chật vật này nhưng vẫn có thể đẹp đến mức làm cho ng ta hít thở không thông, nữ tử này tiến vào chỗ sâu nhất trong lòng hắn, ánh mắt luôn bình tĩnh lúc này lại hiện lên đủ loại cảm xúc phức tạp, cuối cùng ngưng đọng lại một chỗ, sau đó lạc sâu xuống đáy lòng, cái loại cảm giác bị thương. Hắn rốt cuộc đã biết.....

Miệng hắn chậm rãi nâng lên một cái độ cong, lệ mâu bén nhọn nhìn chằm chằm Vân Thiển Y, ánh mắt thị huyết, làm cho nàng không khỏi lạnh run một cái, sau đó không dám nhìn hắn nữa, hai tay gắt gao ôm chặt lại chính mình

Đáng chết! Hắn lại dọa đến nàng.....Lê Hân thấp giọng rửa một tiếng, hai tay nắm chặt thành quyền, nhin xuống cảm xúc muốn ôm nàng vào lòng an ủi, lúc này, hắn quên hết thấy, trong lòng chỉ có thương tiếc nữ tử trước mắt.....

Tinh nùng như nước, ngay cả thần tiên cũng trốn không thoát, huống chi phàm nhân như hắn.....

“Thiển Y, vì sao không muốn gả cho ta? Vì sao muốn tìm người thay gả?” Thanh âm trầm thấp thể hiện thống khổ không nói nên lời, nam tử đau đớn kịch liệt gầm nhẹ. Rốt cuộc không đè nén được cảm xúc. Điên cuồng gào thét ra.....

“Cái gì.....” Vân Thiển Y giật mình đứng thẳng dậy, hai mắt không khỏi trợn lên, nhìn lại hồng y trên người hắn, vừa rồi nhất thời không chú ý, hiện tại nhìn kỹ, y phục này chính là hỉ phục

Không lẽ nam tử này chính là Huyền Vũ đại tướng quân.....

Điều này sao có thể?

“Người là Lê Hân?” Nàng không thể tin được, người ở Bách hoa tuyết cứu mình là Lê Hân, hắn cũng chính là người muốn thú nàng. Điều này làm người ta quá khó để chấp nhận. Hắn biết nàng. Như vậy hôn sự lần này, không lẽ từ đầu đến đuôi đều do một tay hắn thiết kế sao? Lúc này quá mức sợ hãi, trong lòng rối loạn. Nên không nhìn thấy tình yêu say đắm trong mắt nam tử

Hiện tại mới biết được sao? Lê Hân nhếch môi. “Vân gia các người thực to gan, tìm người thay gả, dám kháng chỉ, không sợ chu di cửu tộc sao?”

Vân gia thiếu hắn, hắn nhất định đòi lại, ai cũng đừng nghĩ tránh được, trên đời này không người nào có thể đem Lê Hân hắn coi như hầu tử đùa giỡn

Vân Thiển Y nhìn hắn mặt mày âm trầm, không khỏi cường ngạnh đứng lên, thanh âm chậm rãi phát ra, không thấy nửa phần chột dạ. “Tướng quân, thánh chỉ chỉ viết muốn nữ nhi Vân phủ xuất giá, không viết là Vân Thiển Y” Nhìn thấy Lê Hân thần sắc chưa động, mi phong mở ra, nàng mới nói tiếp “Hơn nữa Thiển Y đã sớm có người trong lòng, gia phụ cũng không muốn miễn cưỡng. Cho nên việc này cũng là bất đắc dĩ, hết thấy đều là lỗi của Thiển Y, nên nếu muốn trách, thì trách Thiển Y đi!” Nói tới đây, Vân Thiển Y nước mắt như trân châu bị cắt đứt không ngừng rơi xuống

Mỹ nhân tình lệ, lệ hoa hải đường

Nhưng là lúc này, hắn lại bất chấp tất cả, ghen tị tận trời hung hăng áp đảo hắn. Nghe từ miệng người khác nói là phần nộ, nhưng từ miệng nàng nói ra, là đau lòng không nhin được

“Là ai.....Người kia là ai?” Hắn tàn bạo gào thét, tới gần nàng.....

“Là !” Thiển Y không ngừng lui về phía sau, nam tử trước mắt giống như ác ma muốn cắn nuốt nàng. Mỗi một bước tiến lên như móng vuốt đâm máu, muốn đào lòng nàng ra.....

“Không muốn nói sao! Như vậy người nói xem nếu ta phá thân của người, hân còn có thể muốn người không?”
Lời nói lạnh như băng, làm cho lòng của nàng trong nháy mắt cũng đóng băng.....

67. Chương 67: Không Buông Tay

“Không!” Vân Thiển Y cả kinh, hai tay nắm chặt quần áo mình, thân thể không ngừng run run, không thể, nước mắt rơi như mưa, nàng mạnh mẽ nhổ cây trâm cài tóc xuống, để thẳng vào cổ mình, cắn răng nói “Tướng quân nếu bức bách tiểu nữ, như vậy được chỉ là thi thể của ta!” Ánh mắt quyết liệt, thề sống chết để bảo hộ trinh tiết của mình

Đột nhiên, nhanh như thiểm điện, Lê Hân phản thủ đoạt lấy trâm cài tóc trong tay nàng, trực tiếp ném xuống đất “Loảng xoảng” Một tiếng, giống như phá nát tâm Vân Thiển Y. Cũng cắt vỡ tình của hân.....

Lê Hân lui về phía sau từng bước, mang theo thần sắc bi thương mà người khác chưa từng thấy, nói “Người không cần tìm chết, bản Tướng quân không ép buộc nữ nhân. Người cũng vậy” Gần từng tiếng, ngữ khí mặc dù đông cứng, nhưng lại nhiễm tràn đầy bi thương

Vân Thiển Y tựa vào giường không ngừng thở, lệ vẫn không ngừng rơi. Lại âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm. Không dám nhìn nam tử trước mặt nữa

Nam nhân này tâm tình bất định, nàng sợ nói sai một câu, sẽ gây ra chuyện vạn kiếp bất phục.

Thân ảnh cao lớn của nam tử đứng trong phòng, giống như gốc cây trong mùa đông tuyết, dính đầy hạt tuyết lạnh lẽo, kỳ thật thánh chỉ không trọng yếu, thay giả hân cũng có thể không truy cứu, nhưng việc mà hân để ý là nàng nói nàng đã có ý trung nhân. Đây mới là việc hân không thể nào tha thứ được, là việc tổn thương hân nhất.

Lê Hân hân cả đời hô phong hoán vũ, không gì không làm được, chưa bao giờ chịu qua đả kích to lớn như vậy, loại đả kích này làm cho hân không thể nào đứng lên nổi.....

Hân luyện tiếc thương tổn nàng đến như vậy, nhưng là nàng lại coi tình cảm của hân như không. Điều này sao hân có thể chịu được. Hân nhắm lại hai mắt, nửa ngày mới mở ra, ngực phập phồng chậm rãi vững vàng lại

“Thiển Y, nếu ta coi như lần này chưa phát sinh chuyện gì, nàng có thể trở về cùng ta hay không?” Hân nghĩ muốn cho mình một cái cơ hội nữa. Đối với nữ tử trước mắt, hân có thể cường thường (ép buộc nàng cho bản thân mình), nhưng là đó không phải điều hân muốn, hân là muốn nàng tự nguyện đem thể xác cùng tinh thần giao phó cho hân. Muốn là tình yêu của nàng, của nữ tử mà hân yêu, hân không chấp nhận nửa điểm miễn cưỡng

Một lát sau, Vân Thiển Y trong lòng lo sợ, rụt rè mở miệng

“Tướng quân.....Thực xin lỗi....” Đột nhiên, Vân Thiển Y tựa hồ hiểu được đôi chút, vì sao có thánh chỉ, có tứ hôn, cũng hiểu được những gì trong mắt hân biểu đạt, nguyên lai.....Hân đối với nàng.....Điều này sao có thể?

Nhưng thật sự đã xảy ra....

Người cao cao tại thượng như vậy, nam nhân mà mọi nữ tử trong thiên hạ đều mơ ước, hiện tại lại chung tình với nàng như vậy, làm nàng có một dạng cảm giác nói không nên lời, có điểm mừng thầm, nhưng là bất đắc dĩ lại càng nhiều, người này nàng không có cách nào đáp lại.....

Lòng của nàng chỉ có thể có người kia.....

Tuy rằng sớm biết đáp án là như vậy, nhưng là nghe nàng cự tuyệt, Lê Hân chỉ đứng im nhìn nàng, tình yêu nồng đậm trong mắt dần dần đóng băng lại, ngay cả tâm của hân tựa hồ cũng đóng băng. Hân thân nhiên quay lưng về phía nàng, xoay người hướng ra cửa phòng đi

Đi tới cửa, hân bỗng dừng xoay người lại, mở miệng nói “Nếu đây là nàng muốn, ta đáp ứng nàng, việc thay giả ta sẽ không truy cứu, nhưng là.....” Ngừng một hồi, hân gần từng tiếng nói “Ta sẽ không từ bỏ nàng.....”

Nghe được hân không truy cứu việc này, Vân Thiển Y trong nháy mắt ngây ngốc, trong lòng trào ra cảm giác vui sướng liên miên, nhưng vừa nghe được câu ta sẽ không từ bỏ nàng, lại không biết vì sao, ánh mắt chợt lóe...

“Tướng quân!” Vân Thiển Y đột nhiên mở miệng gọi hân lại

“Chuyện gì?” Nghe được tiếng nàng gọi, Lê Hân vẫn không quay đầu, nhưng là trong mắt đã thể hiện sự chờ mong. Hân muốn biết, nàng gọi hân vì chuyện gì? Có phải hay không nàng đã suy nghĩ lại, nàng hối hận, hay là đã chấp nhận hân, tim hân đột nhiên đập mạnh lên, lòng bàn tay cũng ướt át.....

Vân Thiển Y tự hỏi nửa ngày, cuối cùng mở miệng “Tam muội ta đã gả đến phủ Tướng quân, mong là Tướng quân có thể đối đãi tốt với nàng...”

Chờ mong trong mắt Lê Hân trong nháy mắt tan thành mảnh nhỏ, hoàn toàn rơi xuống đất, bằng hân một lần nữa trở lại trong mắt, bóng tối che mất nửa mặt hân, nửa mặt khác trong ánh sáng lại giống như quỷ mị dính sát khí dày đặc....

“Nàng yên tâm! Ta sẽ đối đãi với nàng ta thật tốt!” Hân nhấn mạnh hai chữ thật tốt. Không cần nàng nói, hân cũng sẽ đối đãi “thật tốt” với nàng ta

Một trận gió thổi qua, thân ảnh của hân nhanh chóng biến mất khỏi phòng, ánh sáng hơi lay động một chút, giống như đang khiêu vũ, Ánh sáng ấm áp, nhưng vũ đạo lại lạnh lùng

Vân Thiển Y ngồi trên giường, mi tâm có chút trầm tư, sau đó một lần nữa cầm lấy vải thêu trên mặt đất, vỗ vỗ bụi đất trên vải, tiếp tục cầm lấy kim, khoe miệng không biết vì sao lại lộ ra một chút ý cười, tựa hồ vừa rồi trong phòng chưa bao giờ có người xuất hiện qua.....

68. Chương 68: Chú Rể Lãnh Tâm

Gió trắng như khóc, lạnh lẽo như nước.....

(Nguyên văn “Khóc nguyệt như gió, lạnh lẽo như nước.....” làm mình cũng bối rối quá T_T chả hiểu nữa, cứ phẳng ra vậy, sr mọi người)

Bên trong phủ Tướng quân hoa nở tràn ngập, đèn cung đình màu lửa đỏ khắp nơi, còn có không ít tân khách nhao nhao ồn ào không chịu rời đi, âm ỹ đòi nháo động phòng, xem tân nương. Hạ Chi kêu người cố gắng ngăn cản người khác xâm nhập, vạn nhất người ta vào nhìn thấy tân nương biến thành bộ dạng này, không phải sẽ loạn hết sao, không hảo ngoạn chút nào. Trên có Hoàng Đế, dưới có dân chúng, tứ hôn lần này cả thiên hạ mọi người đều biết

Nay tân nương lại đột nhiên lại là người khác, chú rể lại biến mất không thấy, nếu để cho Hoàng Thượng biết, ai cũng không gánh nổi trách nhiệm này.....

Nhưng là Hoàng Thượng a, người vì sao lại viết thiếu ba chữ kia a? Lần này tốt lắm, mọi việc rồi tung lên hết rồi. Vân Hồng Đào không làm sai, Tướng quân cũng không sai, ai lại dám nói Hoàng Đế sai. Nói tới nói lui. Chỉ có thể xem như là âm kém dương sai.....

Chuyện này đúng là xui xẻo mà

Hạ Chi đến gần tân phòng, trong phòng ánh sáng nhu hòa, mọi thứ trên bàn đã sớm dọn xong, không hỗn loạn như vừa rồi nữa, rượu giao bôi trên bàn tỏa ra mùi hương trúc điệp từng hồi. Rượu thanh trúc của Thanh Hàn Quốc sư, lúc này lại không có người thưởng thức, đáng tiếc.....

Cô gái trên giường đã sớm ngủ, tiếng hít thở đều đều không ngừng truyền ra, mày nhẹ nhàng nhíu lại, khuôn mặt sưng đỏ đã giảm không ít, có thể hơi hơi nhìn ra diện mạo, tuy rằng không tuyệt sắc khuynh thành giống Vân Thiển Y, nhưng cũng thanh lệ vô cùng, hơn nữa rất rất thanh khiết. Nhưng là.....Hạ Chi nhìn nàng đồng tình

“Vân Tâm Nhược a Vân Tâm Nhược, người không nên trách Tướng quân, hân đối với tỷ tỷ người là nhất kiến chung tình, thậm chí vì nàng, nguyện ý đắc tội Hoàng Thượng, làm cho Hoàng Thượng phải hạ chỉ bắt

buộc Vân Hồng Đào gả nữ nhi, nhưng là ai ngờ được thiếu ba chữ kia, lại làm cho cha người tranh thủ cơ hội, đem người gả vào”

Hắn thở dài rồi lại nói “Người về sau phải cẩn thận một chút, tính tình của Tướng quân.....” Hắn vò vò tóc mình, nhìn nữ tử đang ngủ trên giường, có chút thất bại lắm lắm “Quên đi.....Nói với người mấy cái này làm gì? Người cũng không nghe được”

Hắn lại đồng tình liếc mắt nhìn nữ tử trên giường một cái, không khỏi lắc đầu thở dài, mới gả vào phủ đã biến thành dạng này, về sao sẽ ra sao đây? Phỏng chừng không chết thì cũng mất nửa cái mạng, Tướng quân là dạng người như thế nào, hắn sao lại không biết.....Muốn trách cũng chỉ có thể trách Vân Tâm Nhược có người cha như vậy, ai mà biết hắn có thể nghĩ ra chủ ý này, Vân Hồng Đào a Vân Hồng Đào, người cũng thật bất công.....

Lê Hân vừa đi vào tân phòng, liền nhìn thấy Hạ Chi lần lắm lắm đối với nữ nhân kia, hắn nhếch miệng, khí phách quấy cuồng như muốn phá hủy bốn phía hết thảy, nên đỏ không ngừng lập lòe, khi tối khi sáng

Cảm giác sau lưng có gì đó quái dị, Hạ Chi quay đầu lại, thiếu chút nữa bị dọa mất hồn. Tướng quân nhà hắn vào lúc nào vậy....

“Hạ Chi, xem ra người thực quan tâm nữ nhân này!” Lê Hân lãnh phúng ra tiếng, ánh mắt lại đậm nhạt liếc mắt nhìn nữ nhân trên giường một cái, đáy lòng cười lạnh, còn chưa chết a, thật tốt, Vân Tâm Nhược, bản Tướng quân sẽ chiều cổ người thật tốt. Giống như lời tỷ tỷ người nói vậy. Sẽ làm người suốt đời không quên

“A! Không phải a.....” Hạ Chi nhúc nhích, nhanh chóng đứng sang một bên, sau đó vội vàng chuyển hướng đề tài, hỏi “Tướng quân a! Ngài vừa rồi đi đâu vậy? Làm thuộc hạ lo muốn chết”

“Lo? Có gì mà phải lo? Sợ bản Tướng quân tìm chết sao? Hay là sợ ta trực tiếp giết sạch người trong Vân Phủ!” Lê Hân cười lạnh, đi đến trước giường, hồng y trên người bị ánh sáng chiếu xuống, mờ mờ có chút hối ám...

“Không phải.....Đương nhiên không phải” Hạ Chi có chút bối rối. Tướng quân hiện tại rõ ràng đang cười, nhưng sao hắn thấy so với không cười còn khủng bố hơn..... Vẫn là chạy nhanh chút tốt hơn. Nhưng là.....Hắn vùng trộm nhìn thoáng qua nữ tử trên giường, lại không nhẫn tâm

Đại phu nói qua, thưng Vân Tâm Nhược bên trong bị thương nặng. Nếu Tướng quân lại.....

“Tướng quân, Phu nhân nàng.....”

69. Chương 69: Tân Nương Đáng Thương

“Ai cho phép người kêu tiện nhân này là phu nhân?” Nụ cười bên miệng Lê Hân ngưng đọng lại, khuôn mặt âm lãnh giống như một tảng băng, lạnh lùng mở miệng

Hạ Chi cúi đầu, bị mắng như vậy hắn thật sự không biết phải mở miệng thế nào, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, hiện tại tướng quân đang cực kỳ tức giận, hắn cũng không dám đụng vào chỗ đau của tướng quân, hắn còn rất yêu cái mạng nhỏ này a..... Cho nên đối với Vân Tâm Nhược, hắn chỉ có thể nói tiếng thực xin lỗi, không phải hắn không muốn giúp nàng, mà là thật sự không thể giúp được.....

Lê Hân lạnh lùng nhìn về phía nữ tử đang nằm trên giường, trong mắt hiện ra một tia hận ý, sau đó khóe miệng cong lên, lộ ra một chút cười đậm, quỷ dị khó dò.....

“Hạ Chi, hôm nay bản tướng quân không muốn nhìn thấy nàng, đá nàng ra khỏi cửa cho ta!”

Tâm Hạ Chi đột nhiên nhảy dựng lên. Đây là ý gì?

“Nhưng.....” Nhưng đá đi đâu? Hắn không hiểu, cũng không thể hiểu được, là đá ra khỏi phủ Tướng quân? Hay là trở về Vân phủ?

“Nếu không muốn nàng chết ngay lập tức, liền đem nàng quăng tới sái phòng cho bản tướng quân!” Lê Hân chỉ vào Vân Tâm Nhược. Không nhanh không chậm mở miệng. Hắn đương nhiên sẽ không để nàng chết,

hắn nhất định chậm rãi tra tấn nàng, làm cho nàng sống không bằng chết.....Vân Thiển Y hắn không hạ thủ được. Nhưng Vân Tâm Nhược.....Vân phủ thiếu hắn, hắn nhất định đòi lại tất cả trên người nàng....

Hạ Chi lắc đầu, lời tướng quân đã nói hắn không thể phản bác, đành phải tới trước giường nhẹ nhàng ôm lấy nữ tử đang nằm, đi ngang qua Lê Hân, ngừng lại một chút, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói ra được...

Ra khỏi cửa, trong phòng truyền đến từng trận âm thanh loảng xoảng, trong bóng đêm, số mệnh tiếp tục chuyển biến đau thương.....

Đêm đó, Phủ tướng quân phong vân biến sắc, đêm đó, Tướng quân phá nát tân phòng, mà tân nương lại bị hạ lệnh sai đến sài phòng ở, nói vậy đã là dễ nghe. Mọi người đều tò mò, rốt cuộc là nguyên nhân gì có thể làm cho Tướng quân tuần lãng phong thần lại có thể biến thành bạo ngược vô cùng, lãnh tâm lãnh tình, thật đúng là u mê khó hiểu, mà phần đông những nữ tử từng ngưỡng mộ tân nương tử may mắn kia lại hoàn toàn biến mất, không ngờ tân nương tử lại bị đối đãi thâm trầm như vậy

Vốn là nhân duyên trời định, nay lại là một màn bi kịch

Trong nháy mắt, toàn bộ phủ Tướng quân đều ồn ào huyền não, nếu không phải Tướng quân đã hạ lệnh việc này không thể truyền ra ngoài, chỉ sợ đã là bên ngoài vạn người đều biết

Bên trong sài phòng vì đã lâu không có người ở, bụi bặm vẫn đục cả không gian, hít một hơi nhất định phải ho nhẹ vài tiếng, bụi bặm bám vào mọi thứ trong phòng, lúc này, trên mặt đất có một cô gái đang lẳng lặng ngủ, sắc mặt tái nhợt như tuyết, nhưng hai gò má lại sưng đỏ dữ dội, ẩn ẩn có thể nhìn thấy hai dấu bàn tay, thoát nhìn có chút ghê người. Cô gái lông mi dày đặc, rõ ràng mà lại dài, trên người nàng có thêm một lớp áo khoác lên, chắc là khi Hạ Chi bế nàng vào đây, cuối cùng không đành lòng mới giúp nàng khoác thêm một lớp áo

Lê Hân mặt không chút thay đổi đứng bên trong sài phòng, từ trên cao nhìn xuống cô gái, giống như một bậc đế vương nhìn một tử tù đang gãy dựa, ánh mắt cao ngạo vô tình mở to, bên trong lạnh lẽo khôn cùng. Mỗi bậc như dao kín lại không hề hở, âm thầm để lộ ra mĩa mai vô tận.

Vân Tâm Nhược, người mau tỉnh đi, tỉnh lại là có thể thấy được địa ngục là như thế nào.....

Giọng cười đậm nhạt từ trong khóe miệng nam tử truyền ra, nhuộm đậm lãnh khí, lạnh lẽo như băng vô tình.....Giống như ác quỷ muốn lấy mạng, chực chờ sẵn trước con mồi tùy thời có thể cắn nuốt

Lúc này, lông mi Vân Tâm Nhược run rẩy, giống như con bướm vô lực vỗ cánh vài cái, khuôn mặt cảm giác được đau đớn cùng nóng hổi không khỏi làm cho nàng gắt gao nhứ chặt lại đôi mi thanh tú. Không biết vì sao, nàng cảm giác có một tia hận ý đang bao vây nàng, không ngừng quét về phía mình, làm cho toàn thân không thể thoải mái. Lãnh ý gia nhập toàn thân

Là ai.....đang nhìn nàng....

Chậm rãi mở to con mắt, cảm giác có chút nặng trĩu, trước mắt một mảnh chói sáng

Trời đã sáng.....

Đau đớn trên mặt làm cho nàng nhớ tới đêm qua xảy ra chuyện gì, khẽ vuốt ve mặt, nàng có thể cảm giác được nó xưng tấy lên, nam nhân kia, ra tay thực nặng. Nhưng là....khóe môi của nàng cong lên, tròng mắt như mặt hồ im lặng được một cơn gió thổi qua, sáng lạn vô cùng

Nàng may mắn.....

Nàng còn sống...

70. Chương 70: Hết Giận

Lê Hân bình tĩnh nhìn Vân Tâm Nhược, sắc mặt bình tĩnh vô ba, nhưng điều đó không đại biểu trong lòng hắn cũng đang bình lĩnh, tức giận ngập trời trong lồng ngực tra tấn hắn suốt một đêm, hiện tại hắn chỉ

muốn phát tiết ra, chỉ muốn hủy diệt cái gì đó. Những khuất nhục, thống khổ hằn phải chịu từ lúc gặp Thiển Y, hiện tại hấn muốn đòi lại tất cả trên người nàng

Cười sao... chỉ mong lát nữa người còn có thể cười. Ý cười trên mặt nàng càng kích thích Lê Hân hơn. Nhớ tới thần sắc đồng tình trong mắt nàng tối qua. Hấn lại càng hận không thể lập tức giết nàng, hấn cần bản không cần đồng tình, không cần sự thương hại, con người đen bóng đông lạnh thành băng, chờ mong trong lòng bị hóa thành một cái lửa gạt đáng buồn, một hồi thay gả buồn cười. Trên đời này không ai đắc tội hấn còn có thể toàn thân vô sự đi ra, huống chi, lại là nữ nhân làm hấn cảm thấy xấu hổ này

“Tĩnh.....” Lê Hân nhìn nữ tử, lạnh giọng nói.

Nghe được âm thanh xa lạ mà lại có chút quen thuộc. Vân Tâm Nhược nheo con mắt lại, rốt cuộc có thể thấy rõ người trước mắt, cũng biết ánh mắt hận thù làm nàng không thoải mái vừa rồi từ đâu ra

Nàng chột vật từ dưới đất đứng lên, ngón tay thon gọn nắm chặt lấy quần áo trên người. Đau đớn trên mặt là do nam tử trước mắt này gây ra cho nàng, nàng sẽ không quên. Nam tử này đối với nàng tuyệt đối chỉ có thù hận, nàng đương nhiên không ngờ đến mức nghĩ hấn tốt bụng tới đây thăm nàng. Có lẽ là muốn tra tấn nàng thì có!

“Hận ta sao?” Lê Hân ngồi xổm xuống, vươn tay nắm chặt cằm nhỏ của Vân Tâm Nhược, lực đạo rất lớn, tựa hồ có thể nghe được âm thanh khanh khách của xương cốt. Nàng không phải Vân Thiển Y, cho nên hấn sẽ không đau lòng, hấn chỉ có tàn nhẫn đối với nàng

“Ân...” Cảm giác đau đớn từ cằm truyền đến không khỏi làm nàng hừ nhẹ một tiếng, hận ý nồng đậm từ tay hấn không ngừng truyền đến lòng nàng

“Không nói gì a!” Ngón tay càng thêm dùng sức. Làm cho làn da non mịn của nàng vừa xanh vừa đỏ

“Người muốn ta nói gì?” Vân Tâm Nhược hỏi lại, ngón tay vẫn nắm tay quần áo như cũ, sắc mặt tái nhợt như giấy, nhưng là đôi mắt trong trẻo lại khóa chặt Lê Hân. Tròng mắt như thủy tinh tỏa sáng, chiếu rọi ra một bóng người cuồng nộ

Cặp mắt kia như chiếc gương có thể chiếu ra hết thảy, hấn có thể nhìn thấy rõ ràng nam tử trong mắt nàng đang đau đớn thống khổ, từng một thời cao ngạo, từng một thời không ai bì nổi, một nam tử vững vàng như núi cao, lúc này lại giống như một đứa nhỏ bình thường, dùng mọi thủ đoạn để lấy lại những gì đã mất của mình, không còn để lại một chút tôn nghiêm nào

Nói cái gì, Vân Tâm Nhược thật rất muốn cười, hấn còn muốn nàng nói cái gì, sự tình đều đã bày ra trước mắt, còn có gì để nói sao?

Bàn tay nóng rất giống như bị phỏng, Lê Hân buông tay ra, đột nhiên cười như không cười nhìn Vân Tâm Nhược, ánh mắt lại không chút ý cười, thâm trầm khó đoán

“Người không muốn biết bản Bản tướng quân sẽ làm gì đối với người sao? Người không muốn cầu xin ta sao?” Miệng Lê Hân lộ ra vẻ dụ hoặc “Chỉ cần người cầu xin ta, ta sẽ buông tha cho người” Lúc này trong mắt hấn lộ ra thần sắc thật sự, tựa hồ chỉ cần Vân Tâm Nhược cúi đầu, hấn liền thật sự buông tha cho nàng, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Vân Tâm Nhược, cầu ta a, mau cầu ta đi a! Chỉ cần người mở miệng cầu ta, ta nhất định sẽ đem người dẫm nát dưới lòng bàn chân, hủy diệt tất cả của người, đây mới là điều ta muốn, đương nhiên đây cũng là những gì người nên chịu

“Cầu người?” Vân Tâm Nhược động môi, hạ mắt tiếp xuống, dấu giếm cảm xúc tràn đầy trong mắt “Chỉ cần ta cầu xin Tướng quân sẽ tha cho ta sao?” Âm thanh thực nhẹ, thực đậm, giống như từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, rõ ràng trước mắt nhưng lại có chút xa xôi

71. Chương 71: Tờ Giấy Hư Thư

Lê Hân nghe xong sững sờ một chút, sau đó cười rộ lên “Vân Tâm Nhược người giỏi lắm, Bản tướng quân đã cho người cơ hội cuối cùng, người không cần, vậy Bản tướng quân sẽ không khách khí!” Nói xong liền hướng ra ngoài cửa hô một tiếng

“Hạ Chi! Vào đây”

Hạ Chi chậm rãi tiêu sái bước vào, trong tay bưng một cái khay, trên khay chỉ có giấy cùng bút, hần cúi đầu nhìn Vân Tâm Nhược thấy cầm nạng vừa xanh vừa tím, trong mắt có chút không đành lòng xẹt qua, Tướng quân, người rất không biết thương hoa tiếc ngọc. Nhưng là câu oán giận này, hần chỉ có thể nói dưới đáy lòng. Nếu thực sự nói ra, chỉ sợ lần sau người bị bắt vào sài phòng là hần đi

“Lấy ra!” Lê Hân nheo mắt lại, tức giận nói với Hạ Chi, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Vân Tâm Nhược một chút

Vân Tâm Nhược giương mắt nhìn thoáng qua nam tử đang bưng cái khay, theo đúng như nạng nhớ, nam tử này chính là người hôm qua cứu nạng, không khỏi gật đầu cảm kích cười với hần một cái. Lê Hân đưa lưng về phía nạng nên đương nhiên không nhìn thấy được

Nhưng là, Hạ Chi nhìn thấy được, không khỏi có chút kinh diễm, nụ cười kia giống như cầu vồng sau mưa, làm cho vết thương trên mặt nạng như biến mất, đặc biệt cặp mắt đẹp như ngọc lưu ly kia, tựa hồ có ẩn chứa lực hấp dẫn vô hạn, làm cho linh hồn người ta như bị cuốn hút vào. Hần có thể tưởng tượng ra, nữ tử này nếu vết thương lành hẳn, tuy rằng sẽ không tuyệt sắc giống Vân Thiển Y, nhưng tuyệt đối sẽ không thua kém nhiều lắm, hần có loại cảm giác, Tướng quân của bọn họ, có phải hay không đã thật sự bỏ qua một cái bảo bối.....

“Tướng quân....Người có thể suy nghĩ lại một chút được không? Người xem....” Hạ Chi vừa định mở miệng, lại nhìn thấy ý cảnh cáo của Lê Hân, tự động nuốt ngược lại vào bụng

Tay cầm bút, giấy trắng mực đen. Lê Hân viết tốt mọi thứ lên giấy, nhìn lại từ đầu đến đuôi một lần, sau đó xoay người, giơ tay lên, hung hăng ném vào mặt Vân Tâm Nhược....

“Đây là Bản tướng quân đưa cho người, người tốt nhất nên nhận lấy....”

Sau đó ôm ngực đứng im nơi đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn nữ tử trước mắt, chờ mong nạng khi xem xong nội dung trên giấy, sẽ có phản ứng gì. Khóc, nháo, hay là đòi chết.....

Hần thật sự rất chờ mong.

Vân Tâm Nhược cầm lấy tờ giấy bị ném vào mặt nạng, đụng tới nơi tối qua bị đánh làm nạng cảm giác đau đớn như lửa thiêu, nhịn xuống tiếng rên rỉ trong cổ họng, vừa mở tờ giấy ra, không ngờ lại nhìn thấy hai chữ Hưu thư thật to. Nạng bị hưu..... Nạng cư nhiên đã bị hưu.....Đôi mắt tĩnh lặng như hồ thu lúc này lại cuộn sóng không ít, nạng cẩn thận gấp lại hưu thư cho tốt, ánh mắt nhìn thẳng Lê Hân, sau đó cúi đầu. Âm thanh khinh nhiên nghe không ra vui hay buồn, lơ đãng nhưng lại dọa đến hai gã nam tử....

“Cám ơn Tướng quân.....”

Hạ Chi há hốc miệng to đến mức có thể nuốt một trái trứng gà, ở Thiên Trạch, nữ tử bị hưu là sỉ nhục lớn nhất cả cuộc đời, cả đời sẽ bị người ta chỉ trích tới mức không góc đầu lên nổi. Nhưng là Vân Tâm Nhược mặt lại không đổi sắc, còn bình tĩnh nói lời cảm tạ, không biết có phải đã bị Tướng quân đánh tới choáng váng không a.....Hần không khỏi quay qua lén lút liếc mắt nhìn Lê Hân một cái

Không nhìn thấy được phản ứng mà hần chờ mong, chỉ nhìn thấy nữ tử này thần sắc không vui không buồn, trừ bỏ mới bắt đầu sắc mặt còn có chút quái dị, sau đó lại bình tĩnh không chút gợn sóng nào, thật đúng là ngoài dự kiến của hần. Bất quá, vậy thì càng ngày càng tốt chơi thôi, ngạo khí chứ gì! Muốn chống cự trong im lặng phải không!

Được! Tốt lắm.....

72. Chương 72: Cuộc Sống Mới Như Thế

“Hạ Chi!” Thanh âm ôn hòa hiền hậu của nam tử vang lên, lại có thêm không ít lãnh khí..... (Chả hiểu sao lại là ôn hòa hiền hậu)

“Có thuộc hạ!” Hạ Chi ôm quyền

“Nhớ kỹ, về sau nữ nhân này,” Hắc nhìn thoáng qua Vân Tâm Nhược, sắc mặt đều là sự khinh thị “Nàng không phải là phu nhân cao cao tại thượng, mà là tiện nô tài thấp nhấp trong Phủ tướng quân” Ngữ khí lạnh lẽo, không khỏi làm Hạ Chi run run vài cái

Nam tử bước chân trầm ổn tiêu sái đi ra, ánh sáng dương quang chiếu vào thân ảnh cao như núi đỏ, kéo ra một cái bóng thật dài, thật hiu quạnh....

“Này....”

Hạ Chi đau đầu vỗ trán, chuyển hướng sang nhìn Vân Tâm Nhược. “Cái này.... Phu nhân.... Tướng quân không phải cố ý. Tướng quân về sau nhất định sẽ nghĩ thông suốt” hiện tại hẳn thật sự nói năng lộn xộn. Ông trời ơi, giết hắn đi.....Kết quả như vậy, hắc còn không tin được, huống chi người khác.....

Vân Tâm Nhược cúi đầu, Hạ Chi không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, trên môi nàng xuất hiện ý cười nhợt nhạt, nàng thật không nghĩ tới Lê Hân sẽ viết thư đưa nàng, nàng còn tưởng rằng phải trải qua vô số tra tấn mới có thể thoát khỏi nơi này, dù sao nam tử này hận ý đối với nàng quá mạnh mẽ, cường mạnh đến nỗi làm cho nàng có loại cảm giác khó thở, chỉ sợ hắc hơi dùng sức một chút, sinh mệnh của nàng sẽ chấm dứt, hiện tại nhận được giấy thư này thật sự rất đúng ý nàng. Có lẽ trong mắt người khác giấy thư này là chuyện nhọc nhằn, nhưng là trong mắt nàng, là hy vọng, là hy vọng có thể với tới được tự do....

Làm nô tỳ cũng được, cuối cùng cũng sẽ có một ngày nàng rời khỏi Phủ tướng quân, mà lúc đó, mặc kệ là Vân phủ hay Phủ tướng quân, cũng đều không thể tạo ra uy hiếp gì đối với nàng. Nàng hiện tại hiểu rõ bản thân mình, không còn gì có thể uy hiếp

Mặc kệ tương lai sau này khổ đến như thế nào, một mối ra sao, chỉ cần nghĩ đến tương lai, nàng đều sẽ nở nụ cười đón gió

Lúc Hạ Chi dẫn nàng vào phòng hạ nhân, tất cả mọi người ở đó đều dùng đủ loại ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, khinh bỉ, đáng thương, đồng tình, oán hận, nàng đều thản nhiên đối mặt với tất cả. Lỗi lầm không phải ở nàng, nàng không then với lương tâm, nàng sẽ thoải mái yên tâm mà sống

Mà trong lúc đó, tin tức Tướng quân hưu thân thê tử mới cưới, cùng biếm nàng thành nô tài, lại một lần nữa như trận mưa rào cùng sấm chớp, truyền khắp toàn bộ Phủ tướng quân. Trong lúc nhất thời, châm chọc khiêu khích, đủ mọi cách khó dễ, những việc dơ bẩn mệt nhọc nhất trong phủ đều đổ lên đầu nàng. Ai cũng có thể sai sử nàng, ai cũng có thể khi dễ nàng, ai cũng có thể làm khó dễ nàng

Kỳ thật cuộc sống như vậy, có lẽ thích hợp với nàng hơn, thân thể mệt mỏi tới cực độ, ngược lại có thể đổi lấy một giấc ngủ ngon

Mỗi ngày sáng sớm tỉnh lại, mở mắt ra, đó là một ngày mới

Nấu nước, đốn củi, giặt quần áo, tất cả đều là công việc của nàng, Lê Hân quả nhiên nói được làm được, cho nàng làm công tác dơ bẩn nhất, mệt nhất, đứng thẳng lưng, nàng không hề cầu xin tha thứ, cũng không oán giận, chẳng sợ xách nước làm thắt lưng của nàng đau nhức, rùi ben làm tay nàng bị thương, nhưng là nàng lại kiên cường tới mức làm cho người ta đau lòng, nhìn thấy nàng như vậy, từ từ cũng ít người tới làm khó dễ nàng, thậm chí có người vụng trộm giúp đỡ nàng một chút. Tỷ như Hạ Chi, mỗi lần nghĩ đến, cảm giác trong lòng có một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua

Trên đời này, có người tốt, đương nhiên không thể thiếu người xấu

Có người giúp nàng, tự nhiên cũng có người đem phiền toái tới cho nàng

73. Chương 73: Làm Khó Dễ

“Vân Tâm Nhược, đây là quần áo của Hồng phu nhân, người mau giặt sạch đi!” Một nha hoàn bộ dáng bất quá mới mười sáu mười bảy tuổi, đem một đồng quần áo ném lên người Vân Tâm Nhược. Phủi phủi tay, tà nghệ liếc mắt nhìn nàng một cái. Mở miệng căn dặn, ngữ khí lại mang theo ý cảnh cáo “Giặt cho cẩn thận, hổng một cái nào, người phải chịu tội”

Vân Tâm Nhược ôm lấy quần áo, xoay người đặt tới cái bồn bên người, trong bồn còn một đồng lớn quần áo chưa giặt.....

“Người có nghe không?” Nha hoàn kia thấy nàng không để ý tới mình càng thêm tức giận, một cái nữ nhân bị hù, có thân phận gì mà dám đối với nàng như vậy. Nàng là nha hoàn của thị thiếp Tướng quân sủng nhất. Ai thấy nàng cũng phải lễ phép cung kính kêu một tiếng Đông Hương cô nương. Chỉ có nữ nhân này, chưa bao giờ đem nàng để trong mắt, sao nàng có thể không tức được. Nàng biết Hạ đại nhân cố tình che chở nữ nhân này, làm nàng căn bản không thể làm gì nàng ta, thực sự là tức chết nàng mà....

Vân Tâm Nhược đem quần áo bỏ vào trong nước, dùng sức giặt, tuy rằng trời tháng tư không phải rất nóng nực, nhưng là trên đầu nàng vẫn có một giọt mồ hôi chảy xuống, nàng phải giặt quần áo, trong mắt nàng cũng chỉ có quần áo, đối với tiếng kêu chói tai của nha hoàn kia như không nghe, có tai như điếc.

Mà thái độ ôn hòa của Vân Tâm Nhược như vậy, càng chọc Đông Hương điên tiết hơn

Nàng đi tới, một cước đá ngã lẫn cái bồn thủy, quần áo vừa giặt xong toàn bộ rơi xuống đất, dính đầy bùn cát

“Người dám không nghe lời ta sao, đúng là cái tiện tì!”

Trên tay còn cầm một bộ quần áo, Vân Tâm Nhược mâu trung hiện lên một chút lạnh lẽo, nàng đứng lên, tay cầm quần áo, lạnh lùng nhìn Đông Hương, ánh mắt thon dài như nhìn thẳng vào lòng Đông Hương, tuy rằng nàng mặc y phục nha hoàn, nhưng là mặt mày tràn đầy khí thế lạnh lùng, khí chất thanh nhã như nước, cùng với sự u nhã tự nhiên mà có, làm cho Đông Hương lại hận thêm ba phần. Lại càng muốn làm khó dễ nữ tử trước mắt

Vân Tâm Nhược vươn tay, ngón tay thon dài vì ở trong nước thời gian quá dài mà biến thành tái nhợt, Đông Hương tìm đập mạnh vài cái, nàng ta không lẽ muốn đánh nàng ư! Không khỏi sợ hãi lui về sau vài bước

Kết quả Vân Tâm Nhược chỉ đưa tay đặt lên vai nàng. Trên người đột nhiên xuất hiện một bàn tay, Đông Hương nhất thời không biết phản ứng ra sao, sững sờ đứng im, Vân Tâm Nhược này bình thường giống như cái cầm điếu, không nói nhiều, người ta kêu nàng làm cái gì thì nàng làm cái đó, cũng không tranh luận gì, nhưng là hôm nay lại làm động tác kỳ quái như vậy, làm cho nàng cảm giác toàn thân không thoải mái, tựa như đang có rất nhiều con sâu lông đang uốn éo trên người nàng, thật khó chịu.....

“Người đang nghĩ xem ta muốn làm gì phải không?”

Đông Hương mở to hai mắt, không thể tin được

“Người muốn xem Hồng phu nhân sẽ dày dạn ta thế nào phải không?”

Âm thanh lạnh lùng rơi vào tai, Đông Hương thân thể không khỏi giật thót một chút.....

“Người đang suy nghĩ ta có phải là yêu quái không phải không?”

Đông Hương mạnh mẽ dùng sức kéo tay Vân Tâm Nhược xuống, giống như gặp quỷ chạy vội về phía sau.....

Vân Tâm Nhược rũ mắt xuống, nhặt lên quần áo trên mặt đất, một lần nữa múc nước, cầm lấy một bộ quần áo bỏ vào trong nước, lại phát hiện ra là tiết khổ* của nữ tử, phía trên còn có một chút màu vàng.....

Tiết khổ : dạng như quần lót í

Mím môi, cầm lấy quần áo nhúng thẳng vào nước, lấy tay chà xát. Đôi mắt luôn bình tĩnh có chút ảm ướt, nhưng không rơi xuống giọt lệ nào.

Nàng

Không dễ dàng rơi lệ

Không dễ dàng thỏa hiệp

Cũng không dễ dàng oán hận.....

Tuy rằng không biết mọi người xem nàng là gì, có lẽ cho rằng nàng dễ khi dễ, có lẽ cho rằng nàng trời sinh mệnh tiện (tiện trong ti tiện), hiện tại nàng có thể nói là bị đánh không đánh trả, bị mắng không mắng lại, nhưng là chỉ có nàng mới biết, tình cảnh hiện tại của nàng, phải sống, đó mới là chi đạo sinh tồn, mà trong lòng nàng luôn tồn tại một thánh địa, có một đóa hoa luôn luôn nở, bình tĩnh mà lộ ra hy vọng....

Mà bên kia Đông Hương nhắc váy chạy loạn, ngay cả đầu cũng không dám quay lại nhìn, chạy nhanh tới hướng Quân nhiên viên

Quân nhiên viên, là nơi thị thiếp của Lê Hân ở, bắt quá từ lúc gặp được Vân Thiển Y, sớm đã người đi nhà trống, nhưng là Tướng quân thành hôn bắt quá mới hơn một tháng, Hồng phu nhân từng được sủng ái nhất cư nhiên được tiếp trở về

Có thể nói phong thủy phiên chuyển, mọi chuyện không thể đoán được

Bên trong vườn Quân nhiên, núi giả kì thạch, dòng nước nhỏ chảy qua, trăm hoa đua nở, mấy căn tiểu viện cách nhau, bên trong Phủ tướng quân nơi nơi đều là lạnh lẽo cùng nghiêm trang, chỉ có ở Quân nhiên viên này mới giảm một phần nghiêm trang, thêm một chút mềm mại đáng yêu

Lê Hân mặc dù không thích nữ nhân, nhưng là bên trong phủ vẫn có một vài thị thiếp xinh đẹp, trong những người đó thì Hồng Nhiên phu nhân được sủng ái nhất, Hồng Nhiên vài năm trước vẫn là một cái hoa khôi thành Mãn dao, tư sắc khuynh lệ vô song, hơn nữa đàn cầm rất hay, làm cho không ít vương tôn công tử vung tiền như rác, chỉ muốn đoạt được nụ cười của giai nhân, nhưng đáng tiếc, Hồng Nhiên mắt cao hơn đỉnh lại đối với Lê Hân vừa gặp đã thương, không sợ mình sẽ là một cái thị thiếp không danh không phận, vẫn chờ mong cùng người sáng sớm chi uyên, cũng cố ý muốn ở lại trong vườn Quân nhiên này

Nàng từng nghĩ dựa vào dung mạo, tài năng của nàng, còn có sự thật tâm đối với Tướng quân, nhất định có thể đả động Chiến thần nổi danh ở Thiên Trạch này, rốt cuộc cũng có ngày có thể đi lên ngai vàng Phu nhân của Tướng quân, đợi tới khi mình tiến vào Phủ tướng quân, mới phát hiện trừ bỏ nàng bên ngoài, Tướng quân còn có vài cái thị thiếp khác. Đều là tuổi trẻ mạo mĩ, dung nhan so với mình không kém mấy

Từ đó về sau trong Phủ tướng quân, người ngoài chỉ thấy thực bình thản, nhưng là bên trong vườn Quân nhiên, đấu tranh lúc nào cũng xảy ra, nữ nhân lúc đó đấu tranh không có khói đạn thuốc súng, lại càng thêm kịch liệt vô cùng

74. Chương 74: Hồng Nhiên Phu Nhân

Hồng Nhiên từ nhỏ lớn lên ở thanh lâu, luận thủ đoạn, luận tâm cơ, những người khác có thể nói là không so sánh được, không biết nàng dùng biện pháp gì, Lê Hân lại phá lệ sủng ái nàng, kỳ trân dị bảo, trang sức y phục hoa lệ, không keo kiệt chút nào mà tặng nàng. Lúc nàng đang chìm đắm trong mộng làm Phu nhân Tướng quân, đột nhiên một đạo thánh chỉ tới phá nát giấc mơ của nàng, làm cho nàng từ thiên đường rớt thẳng xuống địa ngục

Một đạo thánh chỉ của Hoàng đế, ngai vàng Phu nhân Tướng quân cùng nàng vô duyên vô phận, hơn nữa làm cho nàng không thể chịu đựng được là, Tướng quân đem tất cả nữ nhân trong Quân nhiên viên đuổi ra khỏi phủ, ngay cả nàng cũng không ngoại lệ.

Đều tại ả tiểu thư Vân phủ chết tiệt kia, không biết dùng thủ đoạn dụ dỗ gì mê hoặc Tướng quân, làm cho Tướng quân đối với nàng vô tình như vậy. Đem tất cả ân ái ngày xưa vứt đi, từ khi nàng bị chuyển ra khỏi Phủ tướng quân, nàng thử dùng đủ mọi loại biện pháp, nhưng nói muốn nhìn thấy Tướng quân, ngay cả đại môn Phủ tướng quân còn không vào được

Mà ngay tại lúc nàng hết đường xoay sở, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, Tướng quân thế nhưng sau đại hôn lại tự mình tiếp nàng trở về Quân nhiên viên, mà nàng càng không ngờ là cái tiểu thư Vân phủ kia vốn là Phu nhân Tướng quân, thế nhưng không biết vì sao lại đắc tội Tướng quân, qua ngày hôm sau, đã bị Tướng quân hưu khí, hơn nữa bị biếm làm nô tài thấp nhất trong Phủ

Nhưng, dù như vậy, nàng cũng tuyệt đối nuốt không trôi cục tức này, dám giành chức Phu nhân Tướng quân của nàng....Hừ....

Khuôn mặt xinh đẹp lộ ra ý cười âm ngoan*, hiển thị sự độc ác (Âm hiểm, ngoan độc)

“Phu nhân phu nhân.....cứu mạng a!” Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh gào khóc thảm thiết của Đông Hương

Hồng Nhiên nhíu lại chân mày đã được chau chuốt thập phần xinh đẹp, thoáng trầm khí nhìn Đông Hương chạy vào

“Xảy ra chuyện gì? Người hô to gọi nhỏ như vậy, còn ra thể thống gì.” Nàng gầm lên, ngữ khí thể hiện phong thái của đương gia chủ tử

Đông Hương khóc thút thít nghẹn giọng nói “Phu nhân , Vân Tâm Nhược kia..... Vân Tâm Nhược.....Nàng ta là quái vật.....Nàng ta có thể biết được nô tỳ đang suy nghĩ gì trong lòng a!”

Đông Hương không thở được, thiên. Vân Tâm Nhược kia thật sự rất đáng sợ.....Hơn nữa cặp mắt đó. Tựa hồ có thể nhìn thấu đáy lòng nàng, bây giờ nhớ lại, nàng cảm giác toàn thân như đang vùi trong băng tuyết lạnh lẽo. Nàng nhìn Hồng Nhiên trước mắt, đột nhiên khụy chân quỳ xuống, nước mắt không ngừng rơi xuống, không ngừng sụt sùi, giống như bị ủy khuất gì to lớn lắm

“Phu nhân Người nhất định phải cứu nô tỳ a! Vân Tâm Nhược kia thật sự chính là yêu quái.....Nàng ta có thể đọc được nội tâm nô tỳ. Nô tỳ nghĩ gì nàng ta cũng đều biết được.....Phu nhân, người phải làm chủ cho nô tỳ a!”

Hồng Nhiên híp lại cặp mắt xé xinh đẹp, lạnh lùng nhìn Đông Hương đang quỳ trên mặt đất “Ta kêu người đem phiên toái tới cho Vân Tâm Nhược ,làm cho nàng ta không sống thanh thản được, người làm thành như vậy sao?”

Đông Hương vừa nghe, vội vàng biện giải cho mình “Không phải a, Phu nhân , vừa rồi ta đem quần áo của phu nhân đi, còn nghĩ để nó giặt xong sẽ lại làm dơ quần áo, như vậy nó sẽ phải giặt lần nữa, đồng quần áo này, tới tới nó cũng không giặt xong được, nhưng là nó đột nhiên nhìn thẳng vào nô tỳ, đã đem nội tâm nô tỳ xem nhất thanh nhị sở.....”

“Đủ.....” Hồng Nhiên lãnh mầu ngắt ngang, khẽ kêu một tiếng, đối với nha hoàn này nàng thật sự là thất vọng tới cực điểm, lắc đầu nhìn Đông Hương, vẻ mặt không kiên nhẫn, bên cạnh nàng sao lại có nha hoàn ngốc như vậy

75. Chương 75: Thực Sự Bắt Đầu

“Tâm của người ai mà không nhìn ra được. Toàn hiện ra trên mặt.....đúng là đồ ngốc mà.....”

“Phu nhân.....” Đông Hương còn muốn nói gì đó, lại nhìn thấy Hồng Nhiên vẻ mặt hờn giận, vội vàng im bặt. Nhìn bộ dạng Phu nhân như vậy, không lẽ đúng như Phu nhân nói sao. Một loại cảm giác bị lừa dần dần xuất hiện.....

“Người đi làm tiếp đi, tiếp tục làm, không cho phép nàng ta nhàn hạ.....Bản phu nhân muốn xem xem người sẽ làm gì!” Hồng Nhiên khoát tay. Không muốn liếc mắt nhìn Đông Hương cái nào nữa, tâm tình tốt ban đầu hoàn toàn bị Đông Hương làm cho biến mất không còn một mảnh

“Vâng Phu nhân, Đông Hương đã biết.....” Đông Hương cắn khóe miệng, trong mắt chột lóe qua ngoan lãnh, thế nhưng lại giống hệt Hồng Nhiên ban nãy

Vân Tâm Nhược, người khá lắm.....hại ta bị Phu nhân trách cứ, thù này Đông Hương ta nhất định nhớ kỹ

Hồng Nhiên lãnh đạm nhìn thân ảnh Đông Hương đi ra, mắt phượng nheo lại, sau đó cúi đầu nhìn móng tay đỏ tươi xinh đẹp, nhẹ nhàng thổi một cái. Hơi thở như tuyết, chỉ như hồng mai, chỉ đoan thanh nhiều , đầu ngón tay đầy mị hoặc (Bỏ tay không hiểu 2 câu kia)

Nàng chậm rãi tới gần gương đồng được khắc ngọc hoa lưu ly, trong gương đột nhiên xuất hiện một gương mặt kiều diễm, phong hoa tuyết đại, mắt phượng hàm xuân, môi anh đào, vài sợi tóc nhẹ nhàng phủ lên hai má, trợn mắt một cái, gương mặt kia càng phát ra kiều diễm, như một đóa hoa hải đường nở rộ, nhưng là bên môi lại chậm rãi hiện một tia tàn nhẫn, hoàn toàn phá hủy gương mặt xinh đẹp tuyệt sắc kia

Trong thư phòng, không khí âm trầm, trên tường không treo bức họa trang trí nào, chỉ có một thanh bảo kiếm màu bạc treo trên tường, cả thân kiếm sáng chói, hoa văn khắc họa tinh tế, trên chuôi kiếm treo một sợi tơ màu vàng được bện thành dây kết. Giữa dây kết là một khối ngọc màu lửa đỏ

Bên phải thư phòng là giá sách cao cao, trên đó có đủ loại binh thư, được sắp xếp ngay ngắn

Lê Hân ngồi trước bàn, dựa lưng vào ghế, một tay cầm quyển binh thư chậm rãi lật xem, đôi chân thon dài u nhã gác vào nhau, một lúc sau..... Hân đặt xuống quyển binh thư trong tay, giương mắt nhìn Hạ Chi đang đứng bên cạnh hỏi:

“Gần đây nàng ta thế nào?”

Hạ Chi cúi đầu, đột nhiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lê Hân một cái, lại cúi đầu, sau đó bình tĩnh trả lời:

“Vẫn như bình thường, nấu cơm, chặt củi, giặt quần áo....nhưng là.....” Hân lại nhìn thoáng qua Lê Hân, không biết có nên nói tiếp hay không

“Nhưng là cái gì?” Lê Hân hỏi lại. Thanh âm thâm trầm dễ nghe, nhưng cũng nồng đậm ý khinh thường

“Nha hoàn Đông Hương của Hồng Nhiên phu nhân hôm nay cầm áo lót cùng tiết khổ đưa cho nàng ta giặt.” Nói tới đây, gương mặt ngăm đen của Hạ Chi hiện lên một tầng đỏ ửng, những thứ kia là quần áo của nữ nhi, thế nhưng bị hắn thấy, quả thực làm cho hắn ngượng ngùng muốn chết

“Nga! Vậy sao?” Nghe xong, Lê Hân tựa hồ thực vừa lòng.....Như vậy là được rồi, đối với Vân Tâm Nhược, hắn không phải chỉ muốn tra tấn thân thể nàng, quan trọng nhất chính là tra tấn lòng nàng

Vân Tâm Nhược dù sao cũng là Tam tiểu thư của Vân phủ, là chính thê được hắn dâng hoàng dùng đại kiệu tám người khiêng về, nay lại bị một tiểu thiếp ngay cả một danh phận cũng không có bắt nàng giặt quần áo, như vậy nàng ta nhất định là ủy khuất đến mức hận không thể lập tức chết đi

Đó chính là điều hắn muốn, đem Hồng Nhiên tiếp trở về Quân nhiên viên, nguyên nhân lớn nhất là muốn nàng ta làm cho Vân Tâm Nhược phải nhục nhã. Hơn nữa đây chỉ là bắt đầu.....

76. Chương 76: Mục Đích Chân Chính Của Lê Hân

Hạ Chi vẫn không nhúc nhích nhìn Lê Hân, không bỏ qua chút biến hóa nào trên mặt hắn, muốn biết trong lòng Tướng quân lúc này đang suy nghĩ gì? Nhưng là hắn đã thất vọng, Tướng quân trừ bỏ ánh mắt tránh né một chút, còn lại tất cả đều bình thường

Đối với Vân Tâm Nhược, hắn tốt với nàng thật sự là tình cảm từ đáy lòng, ở chung với nàng hơn nửa tháng, sự kiên cường của nàng, ản nhẫn của nàng, xử sự lạnh nhạt của nàng, làm cho hắn tin tưởng, nữ tử như vậy tuyệt đối không phải là một cái nữ tử lòng dạ tràn đầy mưu kế, ngược lại, nàng là nữ tử cực kì thiện lương, việc thay giả có lẽ có ẩn tình! Tuyệt đối không phải tham luyến vinh hoa phú quý như lời Tướng quân

Mà nàng như vậy, không khỏi làm cho hắn tâm sinh bội phục, cùng Tướng quân vào Nam ra Bắc, dạng nữ tử gì hắn chưa gặp qua? Nhưng chỉ có nữ tử này để lại ấn tượng sâu đậm nhất, nghĩ lại những khổ sở mấy ngày nay nàng phải chịu.....Ai! Tướng quân. Không lẽ người thật sự không thể thay đổi suy nghĩ về nàng sao?

“Tướng quân, nếu biết có sai lầm trong hôn lễ, vì sao không tới Vân phủ đối chất?” Nhịn không được, Hạ Chi hỏi ra nghi hoặc trong đáy lòng

Lê Hân thản nhiên nhìn thoáng qua Hạ Chi, đứng lên, đi tới gần thanh bảo kiếm được treo trên tường, ánh sáng từ thân kiếm xẹt qua mắt hắn, nói “Bản tướng quân sẽ không đi Vân phủ, Bản tướng quân muốn Vân Thiển Y tự nguyện tới Phủ tướng quân.....”

Hắn đương nhiên sẽ không tới Vân phủ nữa, sẽ không để người khác đem tự tôn của hắn dẫm nát dưới chân lần nữa

“Nàng ta sẽ đến sao?” Hạ Chi nhíu mày hỏi

Lê Hân quay đầu nhìn về phía Hạ Chi, thập phần chắc chắn. Cuồng vọng nói “Bản tướng quân biết nàng tuyệt đối sẽ đến”

Hạ Chi nhíu mi, sau đó lại lắc đầu, không biết sự tự tin đó của Tướng quân từ đâu mà đến. Hy vọng lời nói kế tiếp của hắn sẽ không đánh nát sự tự tin của Tướng quân, hắn đem những gì mình điều tra được nói ra cho Lê Hân nghe “Thuộc hạ từng điều tra qua, Vân Thiển Y cùng Vân Tâm Nhược từ nhỏ quan hệ cực kì nhạt nhẽo, hơn nữa gần đây chúng ta cố ý ở Vân phủ thả tiếng gió*, người xem đã nửa tháng rồi, Vân phủ cũng không có chút động tĩnh gì, nàng ta thực sự sẽ đến sao?”

Thả tiếng gió: ý là cũng đã nói bóng nói gió về việc Nhược tỷ ở Phủ tướng quân rất cực khổ

Lê Hân không trả lời, chỉ ngồi trở lại ghế, nhắm mắt lại

Quan hệ tỷ muội đậm nhạt sao? Đậm nhạt mà có thể ở lúc mình sắp đi, nói ra câu kia sao? Hắn không tin. Vân Thiển Y tốt nhất có thể nhẫn được cả đời đi, đáng tiếc nàng tuyệt đối không thể vững tâm thành thiết* như vậy, Thiển Y của hắn, dù sao nàng cũng không phải là người lòng dạ ngoan độc. Cho nên.....

Vững tâm thành thiết: nội tâm cứng rắn

Hắn đang đợi, đợi Vân Thiển Y tới, nếu Vân Thiển Y không tới, Vân Tâm Nhược, chậm rãi hưởng thụ cuộc sống hạ nhân nô tài đi!

Không đúng, là cuộc sống bị chồng ruồng bỏ. Đời này người đừng nghĩ có thể làm Phu nhân Tướng quân.....

Hắn đã sớm hưu cái nữ nhân kia

Thê tử của hắn chỉ có Thiển Y có thể làm, những người khác căn bản không xứng, có người trong lòng thì sao, hắn không tin, hắn đường đường là Chiến thần chẳng lẽ so ra kém một cái thương nhân buôn bán nhỏ sao.

Thân thể Vân Thiển Y hắn muốn, tâm, hắn cũng muốn. Hơn nữa muốn nàng cam tâm tình nguyện trao cho mình

Hắn sẽ chờ nàng từng bước từng bước một, chậm rãi chui đầu vào lưới.

Vân Thiển Y, chỉ cần nàng tới Phủ tướng quân, ta cam đoan nàng đã tới sẽ không bước ra được..... (tới thấy Nhược tỷ như vậy sẽ không nở đi đó mà, ảnh đang nằm mơ, nhỏ đó đâu tốt zì...)

Mà Vân Tâm Nhược, nữ nhân hạ lưu này, là lợi thế lớn nhất của hắn, Thiển Y à Thiển Y, nếu nàng không muốn nhìn thấy Vân Tâm Nhược tiếp tục bị dày dọa, vậy nàng mau tới cứu nàng ta đi.....

Hắn đột nhiên mở to mắt, nhìn thẳng vào mắt Hạ Chi, thoáng nhíu mày lại

“Hạ Chi, người gần đây đối với Vân Tâm Nhược xem ra rất tận tâm, có phải có chuyện gì Bản tướng quân không biết không?”

Hạ Chi nghe đến đó, sờ sờ cái mũi, hắn cũng chỉ giúp nàng những việc nho nhỏ thôi mà, dù sao trong chuyện này nàng mới là người vô tội nhất a!

“Tướng quân, kỳ thật người cũng biết nàng là vô tội, có phải không?”

“Không!” Lê Hân đánh gãy lời hắn, ánh mắt thập phần nghiêm túc, nghiêm túc tới mức không cho bất luận kẻ nào phản bác hắn, hắn biết Hạ Chi muốn nói gì. Bất quá mặc kệ Hạ Chi nói gì, lý do nhiều như thế nào, hắn cũng tuyệt đối không bỏ qua cho Vân Tâm Nhược, vô tội, chỉ có Hạ Chi mới có thể nghĩ như vậy được, nàng vô tội, nàng cùng Thiển Y quan hệ tỷ muội không tốt, nếu như vậy sao có thể gả vào Phủ tướng quân, rõ ràng chính là nàng ta tham luyến ngôi vị Phu nhân Tướng quân, mà đối với nàng ta, hưu thê là bước đầu tiên, tra tấn là bước thứ hai, còn bước thứ ba, cái đó phải đợi Vân Thiển Y đến đây rồi hẵng nói.

Đột nhiên, hắn quay đầu nhìn về phía Hạ Chi, đối với Vân Tâm Nhược lại chán ghét thêm ba phần, Hạ Chi là thuộc hạ của mình, chỉ ngăn ngừa vài ngày, thế nhưng làm cho hắn có thể vì nàng mà cầu tình, Vân Tâm Nhược, xem ra hắn nên thay đổi suy nghĩ về nàng ta, trừ bỏ tham luyến hư vinh, thì ra còn có thể cầu tam đáp tứ*. Nghĩ đến đây, cảm giác không thoải mái đột nhiên bộc phát, trước mắt hắn xuất hiện đôi

mắt kia, ảnh ngược trong đôi mắt đó, thể hiện lại toàn bộ biểu tình điên cuồng khi đó của hắn, cái loại cảm giác linh hồn bị bày ra lỏa lồ, nhục nhã khi bị nhìn thấy lại xuất hiện mạnh mẽ

Câu tam đáp tứ: ý nói chị câu dẫn người khác

“Hạ Chi, người tốt nhần không nên giúp đỡ nàng ta việc gì nữa, nếu không, nàng ta sẽ phải chịu nhiều hơn!”
Lê Hân hung hăng cảnh cáo, giống như diêm báo hắn sắp phát hỏa

Hạ Chi cúi đầu, không dám lại lên tiếng, bởi vì hắn biết, lúc này hắn có nói gì Tướng quân cũng không tin, chỉ càng chọc giận Tướng quân thêm. Vì sao tướng quân cho rằng Vân Tâm Nhược gả đến Phủ tướng quân là có mục đích, tại sao lại không nghĩ nàng cũng có bất đắc dĩ, đáng tiếc lúc này Tướng quân quả thực là não chết rồi, nói cái gì cũng không thay đổi được những gì Tướng quân đã nghĩ. Chẳng lẽ, nam nhân đã dính vào tình cảm đều không còn lý trí sao? Tướng quân anh minh của hắn, lúc này lại bị tình yêu làm mù mờ hai mắt, đã không còn sự bình tĩnh của Chiến thần

Mà về việc thay gả của Vân Tâm Nhược, hắn muốn tra cũng không thể nào tra ra nguyên nhân chân chính, chuyện này giống như bị người ta cố ý che giấu. Hoàn toàn không có manh mối gì.

Làm sao bây giờ, hắn có thể chờ, Tướng quân cũng có thể chờ, thậm chí Vân Thiển Y kia càng có thể chờ, nhưng là nàng không thể chờ được a, không biết nữ tử kia có thể chống đỡ tới lúc cuối cùng được hay không.....

77. Chương 77: Hy Vọng Duy Nhất

Thái dương chậm rãi đi xuống, khung trời màu hồng từ từ bị bóng đen thay thế, bên trong Phủ tướng quân cũng bắt đầu đốt đèn lồng, toàn bộ Phủ đèn đuốc sáng trưng, nhưng là ở một góc tối bên trong, không ngừng truyền đến âm thanh giặt quần áo sần sật, thân thể gầy yếu, ngón tay không ngừng xoa nắn quần áo, rốt cuộc nàng đã giặt xong bộ quần áo cuối cùng, đứng lên, thân mình loạng choạng một chút, nàng dùng bàn tay vì ngâm trong nước lâu mà trắng bệch nhẹ nhàng che cái trán lại, ngón tay khê nhếch, cảm giác đau đớn lập tức len lỏi vào

“Ân.....” Nàng hừ nhẹ một tiếng, mi nhắm lại, cúi đầu nhìn lại tay mình, ngón tay trơn bóng trước kia, lúc này mọi chỗ đều là vết thương, có nơi còn bị nổi bọt nước sưng đỏ lên. Vết thương mới cũ đầy nhóc, làm nàng không dám cử động, vừa động một chút là đau đớn toàn thân. Vết thương này đã bị thật lâu, không biết khi nào mới có thể tốt lên một chút

Cẩn rần, nàng cúi xuống, đem quần áo trong bồn thủy ôm lấy, xoay người, tay đau xót như đứt ruột, mỗi khi ngón tay cùng quần áo chạm vào, thân thể của nàng liền run run một chút, môi bị cắn mạnh hiển thị một loạt dấu răng thật sâu, sắc môi cũng trắng bệch lên rất nhiều, làm cho vẻ tái nhợt mệt mỏi càng hiển thị rõ ràng hơn. Nàng bắt đầu đem quần áo phơi lên thanh gỗ

Lúc này, một vòng trăng tròn dâng lên, ánh trăng đậm như nước chiếu xuống, chiếu vào khuôn mặt của nàng, bóng dáng phiêu linh, vạt áo tung bay theo gió, lại hiển thị vài phần yếu ớt

Đến lúc toàn bộ quần áo đều phơi xong, nàng mới lấy bàn tay còn dính chút nước của mình lau vào quần áo cho khô, sau đó đem bồn thủy dọn dẹp, mới xoay người bước đi

Lúc nàng đi rồi, một thân ảnh nam tử cao lớn như núi bình tĩnh đứng bên cạnh quần áo, khuôn mặt như đao khắc, mày rậm phi dương, nhếch môi, ánh trăng chiếu xuống, hiện lên một tầng ánh sáng màu vàng, khung cảnh xung quanh đều tốt đẹp như tiên cảnh, nhưng là, nếu có thể trừ bỏ biểu tình âm trầm trên khuôn mặt hắn

Đột nhiên, hắn xoay người, y phục màu đen rất nhanh hòa vào bóng tối, gió vẫn thổi nhẹ như trước, quần áo trên thanh gỗ không ngừng lắc lư, không ít hơi nước từ từ bốc hơi biến mất

Vân Tâm Nhược chạy bộ tới phòng hạ nhân sâu tận cùng trong Phủ tướng quân, đó là chỗ ở của nàng, trong phòng chỉ có một ván giường, một tấm khăn mỏng, bàn gỗ đơn sơ, không còn vật gì khác

Nàng đem quần áo trên người thoát ra, từ trong lòng lấy ra một bình xứ khéo léo, đổ vào tay, một mùi hương thơm ngát lập tức xông vào mũi nàng, đây là thuốc trị thương của Hạ Chi đưa cho nàng, tuy rằng

không có tác dụng gì bởi vì vết thương của nàng ngày càng nhiều, nhưng là, nàng vẫn cảm thấy thực biết ơn hắn, ở trong Phủ tướng quân, hắn là người duy nhất đối tốt với nàng, nam tử kia luôn mang nụ cười trên mặt, cực kì giống tiểu chim sẻ bên người nàng ở Vân phủ, lòng của nàng cảm thấy ấm áp, một ngày mệt nhọc cũng từ từ tiêu mất

Nàng nhìn ra ngoài cửa, lúc này, ánh trăng thê lương xuất trần, ánh trăng chiếu xuống bụi cây,朦胧 lung xinh đẹp, sau đó, nàng cúi đầu, khóe môi gợi lên một nụ cười đậm nhạt thể hiện vẻ u sầu, lông mi cong dài của nàng cũng chiếu thành một hàng tối trên gương mặt, càng hiển thị vẻ cô đơn

Tử Y, người có khỏe không?

Đột nhiên, trong bụng truyền đến một trận âm thanh thâm thì, nàng cúi đầu, nhìn thoáng qua bụng mình, cả ngày phải giặt quần áo, chỉ có buổi sáng ăn một cái bánh bao, tối giờ nàng cũng chưa ăn thêm gì

Phải chịu cảm giác đói, cực kì khổ sở

Nhìn xem sắc trời, hiện tại đã qua giờ ăn cơm, phỏng chừng ngay cả đồ ăn thừa cũng không có, nàng tới Phủ tướng quân nửa tháng, thân thể của nàng càng gầy yếu hơn, nàng vốn đã ăn ít, hiện tại lại chỉ ăn một bữa, cảm giác cô tịch ập tới, làm cho hốc mắt của nàng ẩn ẩn có chút ướt ướt. Nàng ngẩng đầu lên, không cho một giọt nước mắt nào rơi xuống, nàng không khóc.....Nàng phải kiên cường....Nếu không sẽ không thể tiếp tục kiên trì, như vậy liền không thể sống sót....

Sống, là hy vọng duy nhất của nàng.....

78. Chương 78: Ấm Áp

“Uy” Thanh âm mềm mại nhẹ nhàng vang lên. Vân Tâm Nhược quay đầu thì thấy một tiểu nha hoàn ánh mắt to tròn đang nhìn nàng

Tiểu Túc... là nha hoàn ở cùng phòng với nàng.

Tiểu Túc lén lút nhìn ngó bốn phía, sau đó đóng cửa lại, lấy tay sờ soạng trong ngực nửa ngày, mới thật cẩn thận lấy ra một cái bánh bao, vươn tay ra, đem bánh bao đưa tới trước mặt Vân Tâm Nhược...

“Cái này.....cho ngươi, ta biết ngươi cả ngày không ăn gì, nhưng bởi vì mọi người đều nhìn, nên ta chỉ có thể lấy được có một cái.”

“Lấy đi a!” Tiểu Túc thấy nàng bất động, kéo tay nàng, đem bánh bao nhét vào “Mau ăn đi, lạnh ăn sẽ không ngon...” Sau đó, nàng nở một nụ cười ngây ngốc, ý cười hồn nhiên

Bánh bao màu trắng, tản ra mùi đồ ăn thơm ngát, cầm trong tay, cảm giác được ấm áp của thân thể Tiểu Túc. Cầm động chợt ủa tới...Giọt lệ nơi khóe mắt rớt cuộc nhẹn không được, lặng lẽ rơi xuống.....

Da thịt chạm vào nhau, ý tốt đơn thuần, không có khinh thường, không có ác ý, sự quan tâm của cô gái nhỏ vào lòng nàng từng giọt từng giọt ấm áp....

“Cám ơn....”

Hai tay cầm bánh bao, tựa như đang cầm toàn thế giới. Vân Tâm Nhược nhẹ giọng nói lời cảm ơn, lông mi khẽ nhúc nhích, ánh mắt ngập nước, thanh âm cũng khó nén nghẹn ngào

Nguyên lai lòng của nàng cũng mềm yếu như vậy

Chỉ cần một chút, một chút... là có thể cảm động như vậy

Chỉ cần một cái bánh bao nho nhỏ, là có thể cho nàng ấm áp

Nàng không muốn nhiều lắm, thật sự không muốn nhiều lắm

Nàng chỉ muốn

Muốn sống sót mà thôi.....

Nước mắt mặn chát, nàng nhẹ nhàng cắn một ngụm bánh bao trong tay, ngọt ngào, mềm mại, kỳ thật đối với nàng, nó không chỉ có hương vị của một cái bánh bao bình thường

Vừa chuẩn bị cắn miếng thứ hai, ầm ầm một tiếng, cánh cửa phòng yếu ớt thiếu chút nữa tứ phân ngũ liệt, tiếng phá cửa không ngừng vang lên, làm Tiểu Tức bên cạnh giật mình hoảng sợ

Thanh âm cửa phòng đập vào vách tường không ngừng vang, có chút hồi hộp, trước cửa chậm rãi xuất hiện một thân ảnh cao lớn, hoàn toàn ngăn cản ánh trăng bên ngoài chiếu vào. Huyền y màu đen, mang theo một cỗ gió lạnh, mạnh mẽ quét qua toàn bộ căn phòng.

Tĩnh

Hoàn toàn tĩnh lặng

Tĩnh lặng đến mức không tồn tại chút âm thanh nào...

Tiểu Tức nơm nớp lo sợ ngẩng đầu nhìn về phía cửa, đột nhiên kinh hô một tiếng, sau đó lập tức lấy tay che miệng, chỉ để lại hai ánh mắt, hoảng sợ tột cùng....

Tướng quân.....

Tướng quân sao có thể tới đây?

Nàng chậm rãi quay đầu nhìn về phía Vân Tâm Nhược , cổ giống như bị người ta bóp chặt, từng động tác đều phải cố hết sức

Vân Tâm Nhược thả bàn tay cầm bánh bao xuống, năm ngón tay thoáng xiết chặt, trên bánh bao xuất hiện năm dấu tay nhợt nhạt, trong tay truyền đến cảm xúc, trong miệng vẫn lưu trữ hương thơm ngọt mạch như cũ

Nàng chưa từng nghĩ tới sẽ gặp hắn ở đây, dù sao từ ngày nhận thư tới giờ, bọn họ chưa từng gặp qua

Nam tử trước mắt sắc mặt âm trầm như đêm, ánh mắt không ngừng đánh giá nàng, bạc môi vô tình, có thể tưởng tượng, mở miệng sẽ nói ra lời nói lạnh lẽo như thế nào, ô nhục như thế nào, mà cặp mắt như băng liệt kia, cũng như mũi tên sắc nhọn, muốn bắn thủng lòng nàng

Nam nhân này, rốt cuộc đối với nàng có bao nhiêu hận? Bao nhiêu oán?

Tiểu Tức nhìn nàng chằm chằm, sợ hãi từ ánh mắt không ngừng truyền về phía nàng

Vân Tâm Nhược cúi đầu, ánh mắt đảo qua một chút đau thương

Có phải hay không, nàng lại làm phiền người khác....

Bánh bao trong tay đột nhiên biến lạnh, độ ấm trong lòng bàn tay nàng chậm rãi hạ xuống, đã không còn ấm áp

Lạnh.....trước sau như một.

Nàng có phải hay không, không xứng đáng được hưởng ấm áp, Lôi ca ca, Tử Y.....Còn có Tiểu Tức....

Ngón tay lại dùng sức một lần nữa, dấu tay trên bánh bao càng khắc sâu hơn

Môi khẽ nhúc nhích một chút, đôi chân ngoài cửa kia thủy chung không bước bước nào. Giống như chờ đợi, chờ đợi chuẩn bị hung hăng đâm nát thân thể nàng

“Tướng quân! Xin hỏi có chuyện gì muốn nô tỳ làm?” Vân Tâm Nhược ngẩng đầu lên, lông mi cong dài che dấu ám sắc trong mắt, ngữ khí thấp phần hèn mọn, nhưng là lưng đứng thẳng, thần sắc lạnh nhạt, hoàn toàn nhìn không ra chút hèn mọn , cho thấy tất cả trong con người nàng chỉ có bất khuất cùng cứng cỏi

“Chuyện gì? Người không biết sao?” Lê Hân mở miệng hỏi lại, híp lại hai mắt nhìn nữ tử trước mắt, con người lạnh lùng bất tri bất giác hiện ra một phần oán hận, vì sao bị hư nàng lại không phản kháng, vì sao nhận hết cực khổ cũng không oán giận, sự nhẫn nhịn của nàng, chấp nhận tất cả của nàng, giống như đang cười nhạo hắn

Phải chịu đựng nhiều như vậy, vì sao trên mặt của nàng vẫn có thần sắc thản nhiên như cũ, vẫn có thể bình tĩnh ứng đối.

Bất cứ sai lầm gì đều là nàng phải chịu, bị phạt cũng là nàng, nhưng là mỗi ngày sống trong phần hận lại là hấn. Lửa giận ngập trời trong lồng ngực, thủy chung chưa từng lui bớt, chỉ càng ngày càng bốc lên

“Nô tỳ không biết?” Vẫn là ngữ khí hèn mọn. Nhưng là cặp mắt trong trẻo kia lại dừng cảm nhìn thẳng hấn. Nàng quả thật không biết, quần áo nàng giặt xong hết rồi, liền quay cả nội y tiểu thiếp của hấn nàng cũng đều giặt thực sạch sẽ, nàng không nghĩ mình làm gì sai chuyện gì. Trừ phi hấn cố ý làm cho nàng có tội

79. Chương 79: Giá Họa

“Không biết sao? Người còn không nói?” Lê Hân hỏi lại một lần nữa, ngữ khí giống như đang đùa cợt với nàng, nói xong hấn nhắc chân đi vào phòng ngay lập tức căn phòng nhỏ của hạ nhân biến thành chật chội, ngay cả không khí tựa hồ cũng loãng ra

“Nô tỳ thật sự không biết”

Vân Tâm Nhược cúi đầu, cười trào phúng, không nghĩ lại nhìn hấn nữa, Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai. (Người tốt thì k đến, người đến cũng chẳng tốt lành gì), mặc kệ là tội danh gì, xem ra lần này nàng nhất định phải mang rồi

“Người tới!” Lê Hân quay người lại, nhìn lướt qua Tiểu Tức đang đứng bên cạnh, vừa lòng nhìn thấy Tiểu Tức sắc mặt càng tái nhợt hơn, lại chú ý tới Vân Tâm Nhược đứng thẳng người, sắc mặt càng thêm âm trầm

Rất nhanh, ngoài cửa xuất hiện một cái phụ nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi

Sao lại là bà ta? Tiểu Tức nhìn thấy người đi vào, ánh mắt đột nhiên trợn to, Phương đại nương phòng bếp sao lại có thể tới nơi này?

Nữ nhân kia cung kính xoay người hành lễ một cái

“Nô tỳ tham kiến Tướng quân”

“Ân” Lê Hân gật đầu một cái, ánh mắt thuận tiện quét qua cái bánh bao Vân Tâm Nhược đang cầm, lớn tiếng nói với phụ nhân kia: “Người đem lời vừa nói nói lại một lần nữa xem”

Phụ nhân kia đứng dậy, nhìn thoáng qua Lê Hân, thần sắc khẽ nhúc nhích, đối mặt với Tướng quân gần như vậy, nàng quả thật có chút khiếp đảm, ngón tay khấn trương nhàu xé quần áo trên người mình, sau đó lại liếc mắt nhìn Vân Tâm Nhược một cái, trong mắt lặng lẽ lộ ra một chút chột dạ. Sau đó nàng cúi đầu, phát ra lời nói giống như đã được đọc đi đọc lại rất nhiều lần

“Nô tỳ là Phương thị nữ đầu bếp Phủ tướng quân, vừa rồi lúc nô tỳ dọn dẹp lại phòng bếp, phát hiện có một thân ảnh lén lút, liền đuổi theo ra ngoài nhìn, kết quả không phát hiện ra cái gì? Còn tưởng rằng mình lớn tuổi, hoa mắt mà thôi. Kết quả khi nô tỳ trở lại phòng bếp, lập tức phát hiện có người đã vào phòng bếp, thiếu mất một phần canh vừa làm xong cho Hồng phu nhân”

Nói tới đây, ánh mắt nàng đảo loạn, lại nhìn thấy bánh bao trong tay Vân Tâm Nhược, lập tức chỉ vào nói “Đúng rồi, còn thiếu vài cái bánh bao vừa làm xong”

“Bánh bao....” Vân Tâm Nhược nhìn bánh bao trong tay mình, một cổ bất lực trào ra, bánh bao đã hoàn toàn biến lạnh, không còn độ ấm

Tiết mục như vậy, diễn xuất như vậy, nói năng lộn xộn như vậy, ai sẽ tin? Nhưng là, nhìn thấy vẻ khinh thường trên mặt nam tử trước mắt, không cần nghi ngờ là hấn tin

Có lẽ không phải hấn thật sự tin tưởng, mà là hấn lựa chọn tin tưởng, lựa chọn hận Vân Tâm Nhược, lựa chọn tra tấn nàng, tất cả đều là lỗi của nàng

Mặc kệ đây là Hồng phu nhân cố ý vu oan , hay là Lê Hân tự biên tự diễn cũng vậy, hết thảy đều không trọng yếu, nàng chỉ có thể chờ

Chờ hần tiếp tục hành hạ nàng

“Tướng quân....cái bánh bao kia...” Tiểu Tức đột nhiên muốn mở miệng giải thích, lại bị Phương đại nương hung hăng trừng một cái, miệng vội vàng khép lại, đóng lại mở, sau đó nhìn Vân Tâm Nhược, không mở miệng nữa. Nước mắt đột nhiên hạ xuống, từng giọt từng giọt lệ trong suốt, từ khóe mắt chạy thẳng xuống cằm, sau đó rơi xuống đất

80. Chương 80: Chân Tướng Quan Trọng Sao?

Vân Tâm Nhược nhìn thấy ý xin lỗi trong mắt Tiểu Tức, hướng nàng lộ ra một chút ý cười, như gió mùa thu thổi qua hồ nước tĩnh lặng, thần nhiên ninh đạm, lại giống như trời xanh tươi đẹp mùa xuân. Bình tĩnh, thực thuần, thực tĩnh, nhưng cũng mang theo một tia bi thương

“Không sao, Tiểu Tức, không cần nói gì nữa” Nàng nhìn hướng Phương đại nương, lại nói với Tiểu Tức, Phương đại nương tránh trái tránh phải, không dám đối mặt với cặp mắt như nhìn thấu tất cả kia của Vân Tâm Nhược

Lê Hân mắt lạnh nhìn Vân Tâm Nhược, ánh mắt lộ ra hàn ý thị huyết, nhìn nàng vừa rồi trên mặt lộ ra ý cười thống khổ, lồng ngực tức giận như muốn nổ mạnh, hung hăng phát ra

“Nguyên lai, Vân tam tiểu thư, hạ đường phụ của Bản tướng quân, còn có cái ham mê là thích làm việc trộm cắp”

Vân Tâm Nhược nghe ra hần châm chọc nàng, ánh mắt trong suốt không nhìn ra vui buồn, chỉ là thần nhiên nhìn thẳng vào mắt hần, chậm rãi nói.: “Tướng quân còn muốn ta nói gì nữa? Không phải ngài cho rằng mọi chuyện đã sáng tỏ, không thể giải thích gì nữa sao?”

Về mặt lạnh nhạt không sợ hãi kia, một thân ngông nghênh kia, một câu trào phúng rõ ràng kia. Làm cho Lê Hân sải bước đi tới hướng nàng, vươn tay, màu sắc âm trầm, ánh mắt như mang theo nồng đậm hỏa diễm, chỉ cần xuống tay sẽ có thể bóp nát nàng

“Ý của người hết thấy đều là do Bản tướng quân sai người làm sao?” Gần từng tiếng, gương mặt cứng rắn càng thêm ma mị, thanh âm lạnh như gió tháng mười một, Phương đại nương cùng Tiểu Tức không khỏi run lên một chút

“Không lẽ không phải sao?” Nghe vậy, Vân Tâm Nhược cười lạnh. Chân tướng là cái gì, đối với hần mà nói quan trọng sao? Hần đã sớm định tội nàng. Cho dù nói hay không nói, làm gì đi nữa, lỗi vẫn là ở nàng

“Người thực to gan. Bản tướng quân còn không ti bỉ đến mức đó” Lê Hân giống như một con sư tử tức giận, đại chưởng vung lên, trong lúc nhất thời tiếng trả lời như vỡ tan, tóc giống như bị cuồng cũ quất tới, bay loạn, khuôn mặt tuấn mỹ cũng hơi hơi có chút vụn vỡ

Tiểu Tức bị dọa tới mức ngã xuống đất, Phương đại nương cũng không kém chút nào, sắc mặt trắng bệch, ngay cả miệng cũng run run. Hô hấp cũng bắt đầu dồn dập

Bộ dạng hiện tại của Tướng quân, thật sự rất đáng sợ, nàng hối hận, thật sự hối hận giúp Hồng phu nhân làm chuyện này, kỳ thật phòng bếp căn bản không thiếu thứ gì, những gì nàng vừa nói hết thấy đều là giả, là Hồng phu nhân kêu Đông Hương đưa cho nàng mười lượng bạc, kêu nàng cố ý làm như vậy. Một cái tiện tì, tất nhiên không thể so sánh cùng Hồng phu nhân, nhưng là nàng không nghĩ tới, sẽ làm Tướng quân tức giận lớn như vậy. Trong trí nhớ của nàng, Tướng quân tuy rằng cũng từng nổi giận, nhưng là chưa bao giờ lớn tới mức này, giống như muốn hủy thiên diệt địa

Nàng phải làm sao bây giờ? Nếu điều tra ra tất cả là nàng nói dối, nàng có thể sống sót rồi đi sao?

Vân Tâm Nhược mắt lạnh nhìn tro bụi bay loạn trong phòng, gỗ vụn bay đầy phòng, nàng hơi hơi cúi hạ hai mắt, không biết một lát nữa, mạng của nàng có phải hay không sẽ giống cái bàn kia, biến mất chỉ trong chốc lát.

Cầm đột nhiên bị người khác cầm lấy, lạnh như băng cùng lửa hận cuồng liệt của nam tử lập tức truyền vào lòng nàng, thanh âm xương cốt vang lên, làm cho hai mắt vốn trong trẻo của nàng đột nhiên toát ra đau đớn

81. Chương 81: Rốt Cuộc Khóc

Nhìn thấy ý đau trong mắt nàng, ngực Lê Hân đột nhiên nhảy dựng, bật ra một chút không thoải mái, giống như cái gì đó đâm nhói tâm hần, thực khó chịu

Buông cầm nàng ra, ánh mắt nhìn đến bánh bao trong tay nàng, hần lộ ra một cái cười ngoan tuyệt, gương mặt anh tú trong nháy mắt ngưng tụ thành băng sương, làm cho người ta thập phần sợ hãi

Bàn tay to mạnh mẽ cầm lấy cổ tay nàng, cổ tay mảnh khảnh trong nháy mắt biến thành một mảnh xanh tím, bánh bao trong tay rơi xuống đất, lăn vài cái, trên vỏ bánh trắng mịn dính đầy bụi bặm cùng vụn gỗ

Đột nhiên phát sinh những chuyện này, làm cho bọn họ không thể tin được, nhưng là rất nhanh tầm mắt bốn người đều nhìn xuống mặt đất

Vân Tâm Nhược ngơ ngác nhìn bánh bao dính đầy bụi kia, bị thương trong lòng tuôn trào, cái loại bi thương này tựa hồ thấm thấu toàn bộ đêm đen, bất lực, thê lương, thân thể của nàng rốt cuộc không khống chế được bắt đầu run run, trong mắt bắt đầu có lệ lưu chuyển, rốt cuộc không chịu nổi sức nặng, một giọt lệ im lặng rơi xuống. Xẹt qua gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, tựa như cũng chém một nhát vào lòng nàng

Nhìn thấy nước mắt của nàng, Lê hân như bị sét đánh, bàn tay bắt lấy cổ tay nàng cũng đột nhiên buông lỏng, khi hần thiếu chút nữa bóp chết nàng, nàng không khóc, khi hần sắp bóp gãy tay nàng, nàng không khóc, hần đem hũu thư đưa nàng, nàng không khóc, hần làm cho nàng thành nô tài ti tiện thấp nhất, nàng cũng không khóc, mặc kệ là nhục mạ hay châm chọc tới cực điểm, nàng chưa bao giờ khóc, nhưng là hôm nay, hần chính là từ trong tay nàng cướp đi một cái bánh bao, nàng lại khóc...Lần đầu tiên, ở trước mặt hần,nàng khóc..

Hần nên cao hứng, hần nên hưng phấn, mục đích của hần đã đạt được, nhưng là vì sao hần không có nửa điểm vui sướng, ngược lại áp lực càng làm hần thêm khó chịu...

Được.....Tốt lắm....

Vân Tâm Nhược, người đáng chết...

Áp chế cơn buồn bực khó hiểu trong lòng, hần đột nhiên nở một nụ cười tàn nhẫn, nhắc chân hạ xuống, một cước hung hăng dẫm nát bánh bao...

Hần cười lạnh lẽo

Vân Tâm Nhược, khóc đi....mau khóc đi.....

Vân Tâm Nhược, người xem bánh bao này ngon như vậy, người rốt cuộc không ăn được....

“Ha ha ha.....ha.....” Tiếng cười điên cuồng của Lê Hân quanh quẩn trong đêm

Vân Tâm Nhược nhìn bánh bao bị hần dẫm nát dưới chân, nước mắt trước giờ vẫn đều đều nhẫn nhịn, rốt cuộc không nhịn được nữa, như hạt trân châu bị đứt dây, từng viên rơi xuống, không có tiếng khóc, lại càng thêm bi thương.

Lệ của nàng, làm cho hần hưng phấn

Lệ của nàng, cũng làm cho hần buồn bực

Lệ của nàng, càng làm cho hần cảm thấy bất an

Giống như muốn chạy trốn cái gì đó, hần vẫy vẫy tay, bạc môi mím lại

Hắn không thể tiếp tục đứng ở nơi này, hắn không muốn lại nhìn thấy gương mặt của nàng, không muốn nhìn thấy biểu tình làm cho hắn chán ghét kia, hắn phải rời khỏi nơi này, lập tức.....Chưa xong đâu, bỗng nhiên hắn cúi đầu cười lạnh một tiếng, hắn còn chưa buông tha cho nàng đâu, thanh âm lạnh lẽo vang lên.

“Vân Tâm Nhược, đây chỉ là bắt đầu, về sau càng có nhiều thứ đang chờ ngươi” Nói xong, xoay người nhấc chân, động tác liên mạch lưu loát, hắc y phất qua, không liếc mắt nhìn nàng thêm cái nào, khi đi tới bên người Phương đại nương, thân hình dừng lại, mắt lạnh nhìn thoáng qua nàng, rồi mới đi ra ngoài.....Góc áo giờ lên, sợi tóc như mực đảo qua, một mảnh gỗ vụn tung bay, dính trên quần áo hắn

“Vân Tâm Nhược! Ngươi làm cái gì vậy?” Đột nhiên Tiểu Tức kêu to một tiếng, làm ngừng bước chân của hắn.....

82. Chương 82: Bi Thương Khó Nhịn

Hắn hiện tại không biết vì sao không dám quay đầu, sợ nhìn thấy.....sợ nhìn thấy cái gì? Nước mắt của nàng.....Hay là máu của nàng.....Nàng có thể hay không....Tự tử.....Hai chữ này, hắn không dám nghĩ, sau đó, hắn bỗng nhiên quăng đi ý nghĩ đó, sẽ không, sự quật cường của nữ nhân này hắn hiểu hơn ai hết, nàng sao có thể tự tử được?

Hắn không rõ bản thân mình đến tột cùng là làm sao vậy. Lần đầu tiên, hắn tự hỏi chính mình, hắn hận nàng có thật sự nặng đến như vậy không, đột nhiên, hắn đá văng cảm xúc không nên có này

Đối với nàng, không được mềm lòng

Vân Tâm Nhược, hết thấy đều là ngươi phải chịu

Chớ có trách ta, muốn trách thì trách chính ngươi, không nên phá hư Thiên Y của ta, không nên...

Nhưng là, hắn vẫn nhịn không được muốn quay đầu xem, khi hắn chậm rãi xoay người, trong nháy mắt, hắn có cảm giác....Hô hấp của hắn...không còn....Tâm, trầm xuống một chút..

Hắn nhìn thấy gì.....

Hắn nhìn thấy hình ảnh mà cả đời này hắn cũng không quên được

Vân Tâm Nhược đang quỳ trên mặt đất, hai tay nâng lên cái bánh bao đã bị chà đạp tới cực bản kia, lệ không ngừng rơi xuống, không tiếng động, không nói gì.....Nàng vươn ngón tay trắng như tuyết, đầu ngón tay cần thần bốc ra dơ bẩn trên bánh bao, dưới đất lập tức có thêm rất nhiều mảnh mụn, hòa cùng gỗ vụn dưới đất, càng trộn lẫn nhiều bi ai.....

Đến lúc bánh bao hoàn toàn sạch sẽ, nàng lấy tay xé lấy một miếng, bỏ vào miệng, trong miệng chua xót, nàng nhẹ nhàng nhắm nuốt, sau đó dùng lực nuốt xuống, tựa như nuốt xuống vô tận thống khổ

Cô gái quỳ trên mặt đất quần áo dính đầy cát bụi, trong tay cầm một cái bánh bao nhìn không ra hình dáng, lẳng lặng ăn, tuy trên mặt có nước mắt, nhưng không thấy nửa phần chật vật, lông mi đầy đặn, nhẹ nhàng lay động, sau đó duyên dáng nhắm lại im lặng, giống như đang ăn món mỹ vị gì đó, trên mặt thể hiện bình tĩnh cũng thỏa mãn. Như một đóa hoa sen vừa nở trong sớm mai, thanh u trắng nõn, lại mang theo một chút ưu thương, làm cho lòng người xem không khỏi đột nhiên ghen tuông

Đây là Tiểu Tức cho nàng

Ấm áp.....

Nàng không muốn vứt bỏ

Nàng vốn không còn gì

Nàng không muốn ngay cả ấm áp cuối cùng này cũng bị đoạt đi..

Lúc này, bánh bao bị chà đạp cực bản kia, đối với người khác mà nói, có lẽ chỉ có ăn xin đói điên cuồng mới có thể ăn, nhưng là đối với nàng mà nói, đây là sự quan tâm trân quý nhất, ấm áp thuần khiết nhất

Cho dù đã bẩn, ở trong mắt nàng, cũng là sạch sẽ nhất

“Vân Tâm Nhược, người đừng ăn.....đừng ăn nữa....” Tiểu Tức không ngừng khóc được, không biết vì sao, lòng của nàng cảm giác đau quá, đau quá, bánh bao như vậy, còn có thể ăn sao?

Phương đại nương vẻ mặt không thể tin được, vì sao nàng lại có một loại xúc động muốn khóc? Vì sao lòng của nàng lại có loại cảm giác ê ẩm? Vì sao nàng hiện tại thật sự đang khóc...

Ai dám nói nàng ta hèn mọn, nàng ta có tôn nghiêm cao quý

Ai dám nói nàng ta đê tiện, nàng ta có linh hồn sạch sẽ nhất

Lúc này, Lê Hân bước đi, từng bước chậm rãi rời đi, cước bộ thực trầm, thực nặng nề, gương mặt ẩn trong đêm tối, lúc sáng lúc tối, ánh trăng chiếu xuống lưu lại trên mặt đất một bóng dáng tịch mịch, hịu quạnh, có chút cô đơn chậm rãi lướt qua....

Là cái gì...Đang chậm rãi thay đổi.....

83. Chương 83: Huỳnh Đệ Nói Chuyện

Bên trong phủ Tướng quân, hết thảy mọi việc trở lại bình thường, không còn không khí vui mừng của nửa tháng trước, tựa hồ hôn sự kinh thiên động địa kia chỉ là một trò vui đùa, chỉ là một giấc mộng đã tỉnh giấc, bọn họ vẫn không có một nữ tử nào là Phu nhân Tướng quân như cũ, mà nữ nhân của Tướng quân, vẫn chỉ có một người là Hồng Nhiên phu nhân

Mà bên ngoài phủ Tướng quân, việc này lại sớm lan truyền khắp hang cùng ngõ hẻm, tân nương của Huyền Vũ đại tướng quân, chưa được một ngày đã bị Tướng quân hưu khí, hơn nữa bị biếm làm hạ nhân, đề tài này trở thành chủ đề không thể thiếu ở các quán trà quán rượu khắp kinh thành, đương nhiên lời đồn thì không thể thiếu thêm chút mắm, dặm chút muối

Thiên Trạch hoàng triều Bạch sương cung

Hoàng đế Tiêu Cẩm Du ngồi trên long ỷ, minh hoàng long bào mặc trên người thường ngày vẫn thể hiện khí thế lan tràn, nhưng là lúc này, hắc hơi dựa vào lưng ghế, ánh mắt hoa đào lúc này lại có vài phần u ám, hắc vồ nhẹ cái trán, chốc chốc lại thở dài....

Lê Hân này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì? Rõ ràng lúc cầu xin thánh chỉ thì vui mừng hớn hở, không cho còn muốn ám toán hắn, giờ lại đem tân nương hưu khí, không phải nói là yêu vô cùng sao? Sao giờ lại biến thành thờ ơ, rốt cuộc sao lại thế này?

Hơn nữa càng lạ là người này đã nửa tháng rồi chưa vào triều, kêu người đi gọi thì lại nói thân thể không khỏe, tạm thời không vào triều được, tính tình còn muốn lớn hơn Hoàng đế là hắn, làm hắn không hỏi han được điều gì

“Cửu đệ a.....” Tiêu Cẩm Du đau đầu nhìn người bên cạnh, chính là đệ đệ của hắn

“Người đi hỏi xem Lê Hân xảy ra chuyện gì đi được không? Trăm quả thực là ăn không ngon ngủ không yên a!”

“Có sao?” Tiêu Thanh Hàn giương mắt nhìn xem Tiêu Cẩm Du, làn da hồng nhuận sáng bóng, lo lắng thì có, nhưng là nếu theo lời hắn nói! Nhìn không ra vẻ nghiêm trọng như hắn nói chút nào

Tiêu Cẩm Du sắc mặt trầm xuống, cảm giác khổ sở vì bị nhìn thấu

“Cửu đệ! Người phải đi xem đi! Hoàng huynh thật sự muốn biết a! Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Tiểu tử kia nửa câu cũng không nói, giống i chàng người nào đó.”

Nói đến người nào đó, Tiêu Cẩm Du liếc mắt trừng Tiêu Thanh Hàn, có thể biết được người nào đó trong miệng hắn là ai

Tiêu Thanh Hàn ngồi ở đó, sa y như tuyết, tóc đen dài lướt qua vai, sắc mặt tĩnh lặng, không chút sàu lo, lại khinh tích lọt vào trong tầm mắt

Hết thấy thay đổi đều ngoài dự đoán của hắn, những chuyện này, hắn không thể nhìn ra được gì, nửa tháng lảng động, nửa tháng tự hỏi, hắn bất động thanh sắc*, chấp nhận sự tiến triển này, sớm biết lần này là đại kiếp nạn của Lê Hân, lại chỉ có thể để mặc hắn đi vào, nhưng là, mọi chuyện trên đời, phải có nhân, mới có quả

CT: Bất động thanh sắc :Không có biểu hiện gì

Nhưng là sự thay đổi của Lê Hân thật quá mức kì lạ, hắn cũng không thể nào đoán được rốt cuộc là vì sao? Làm cho một nam tử từng tràn ngập tình yêu lại biến thành lạnh lùng vô tình như vậy. Xem ra, hắn thật sự phải tới đó nhìn một chút

Tiêu Thanh Hàn bỗng đứng đứng lên, ống tay áo trắng như tuyết buông xuống

“Thần đệ qua đó nhìn xem một chút” Hắn hướng Tiêu Cẩn Du gật gật đầu, mi tâm chu sa rục rờ vô cùng. Xoay người, giống như một đóa bạch liên, phiên nhiên nhi khứ....

Tiêu Cẩn Du lười biếng dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại, sau đó mở ra, trầm nghĩ. Hai người kia không biết tới khi nào mới có thể làm cho hắn bớt căng thẳng a.....

84. Chương 84: Tử Y

Mà bên kia Vân phủ, Tử Y cơ hồ mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt, lo lắng an nguy của Vân Tâm Nhược, mấy ngày đầu, bên trong phủ Tướng quân không truyền ra tin tức gì, làm nàng cả đêm không ngủ được. Tổng quản, Vân Thiển Y thành người thường xuyên hỏi han nàng nhất

Tuy rằng hiện tại nàng là người tự do, nhưng là nàng vẫn ở lại Vân phủ như cũ, Phương tổng quản nói nàng muốn rời đi lúc nào cũng được, nhưng là nàng không muốn, ít nhất hiện tại không thể, nàng còn muốn đợi Tiểu thư cùng nhau đi, mỗi ngày nàng đều ở lại cái bí phương viên nho nhỏ kia, ngăn người nhìn tự Vân Tâm Nhược lưu lại.

Mấy ngày gần đây, mọi lời đồn đãi ngoài đường, đều xoay quanh chuyện tân nương của Huyền Vũ đại tướng vừa kết hôn, bị lưu khí, bị phạt, bị biếm nô tài, mỗi một câu, đều giống như trăm ngàn con sâu nhỏ đang cắn xé lòng nàng, làm cho nàng không thể bình tĩnh được, hờ chút lại lo lắng, đau lòng. Nàng rất muốn tới Phủ tướng quân thăm tiểu thư nhà nàng, nhìn xem rốt cuộc hiện tại Tiểu thư ra sao.

Nhưng là, câu kia của Phương tổng quản, người còn muốn làm cho nàng bị người khác ép buộc thêm một lần nữa sao? Sẽ không ngừng đánh mất ý niệm đi gặp Tiểu thư trong đầu nàng, đừng nói không vào được Phủ tướng quân, nếu thật sự vào được, thì nàng cũng không biết thật sự có phải nàng lại làm cho Tiểu thư nguy nan thêm một lần nữa không

Nhưng là, thời gian ngày càng dài, nàng càng ngày càng lo lắng, nàng từng cầu xin Phương tổng quản, Phương tổng quản chỉ thờ dài, nàng cầu xin Đại tiểu thư, nhưng Đại tiểu thư cũng luôn làm như không thấy, Vân phủ này, thực sự là lạnh như băng không chút tình cảm

Nhưng nàng nhất định không từ bỏ, nàng muốn cứu Tiểu thư.....

Bên ngoài Vân Nguyệt các, trên con đường mòn đá nhỏ, Tử Y quỳ ở đó, mồ hôi lạnh từ trán không ngừng chảy xuống, từ sáng sớm tới giờ, đã muốn hơn hai canh giờ, nàng vẫn quỳ như vậy không nhúc nhích, nàng thật sự là đã cùng đường, Đại tiểu thư là hy vọng duy nhất, chỉ cần Đại tiểu thư ra mặt, nàng có thể đi theo tới Phủ tướng quân nhìn gặp Tiểu thư

Tỷ tỷ gặp muội muội, là chuyện bình thường, chắc chắn người ở Phủ tướng quân sẽ không ngăn cản, nàng chỉ muốn nhìn Tiểu thư một chút là tốt rồi, nhìn một chút thôi....

Bên trong Vân Nguyệt các, Vân Thiển Y đứng trước cửa sổ, đôi mắt đẹp bình tĩnh nhìn Tử Y đang quỳ trên mặt đất, hảo một cái nha hoàn trung tâm, nhưng là nàng không giúp được gì, ít nhất là hiện tại. Trước mắt còn chưa nói tới ánh mắt thâm tình của Lê Hân làm cho nàng sợ hãi, ngày đó lúc gần đi hắn nói câu ta sẽ không buông tha cho nàng, là có thể biết được những chuyện Vân Tâm Nhược đã phát sinh có quan hệ rất lớn tới mình. Nàng không đoán được ý tưởng của Lê Hân, nên nàng tuyệt đối không dám tùy tiện đến đó.

Tuy nói nàng hiện tại đối với Vân Tâm Nhược có cảm giác áy náy sâu đậm, nhưng là, vì chuyện của nàng, nàng quả thật không thể lựa chọn, bản thân mình cùng muội muội, nàng chỉ có thể chọn bản thân mình. Người vốn là ích kỷ, không hi sinh nàng ta, người phải chịu thống khổ chính là bản thân nàng

Thực xin lỗi, Tam muội, hãy cho ta ích kỷ một lần đi

Về sau có cơ hội, nàng chắc chắn sẽ bồi thường cho chủ tớ bọn họ, bởi vì đây là nàng thiếu các nàng ta

Nghĩ đến đây, Vân Thiển Y đóng cửa sổ lại, nhìn xuyên qua khe cửa sổ, loáng thoáng có thể thấy bóng dáng của Tử Y, cứ như vậy cũng không phải biện pháp tốt, đôi môi đỏ mọng khẽ thở dài. Nhắc lần vấy, nhẹ nhàng bước ra ngoài, nàng đi ra Vân Nguyệt các, vừa đi tới cửa, một làn gió nhẹ nhàng thổi tới, thổi bay tóc nàng, sợi uốn lượn xinh đẹp....

Nàng đi tới trước mặt Tử Y, Tử Y hai mắt mông lung đắm lệ, ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào mắt nàng

Tử Y mở miệng nói: “Đại tiểu thư, cầu xin người mang nô tỳ đi Phủ tướng quân! Nô tỳ thật sự rất lo lắng cho an nguy của Tiểu thư”

Vân Thiển Y lắc đầu nhẹ nhàng, xuất khẩu lời nói an ủi. Kỳ thật hàm chứa ẩn ý cự tuyệt bên trong.....

“Tử Y, hiện tại không phải thời điểm có thể tới Phủ tướng quân, tin tưởng ta, chỉ cần đến thời điểm, ta nhất định mang người đi”

Thời điểm.....khi nào mới tới?. Tử Y không khỏi luống cuống, thời điểm đến, tiểu thư nhà nàng không biết có còn sống hay không.....

“Đại tiểu thư.....”Nàng lại nài nỉ. Đáng tiếc Vân Thiển Y đã đứng lên quay lưng về phía nàng. Góc áo màu san hô lướt qua tay Tử Y, vô tình rơi xuống mặt đất

“Tiểu thư” Đúng lúc này. Tri Dung đột nhiên xuất hiện trước cửa Vân Nguyệt các, kêu Vân Thiển Y, giống như đã xảy ra chuyện lớn gì đó, thanh âm vội vàng, hàm chứa ý tứ thật nặng nề

“Tri Dung, sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?” Vân Thiển Y nhíu mày, nhìn nàng hỏi

Tri Dung cúi đầu nhìn thoáng qua Tử Y, khóe miệng nhếch lên một chút, ánh mắt có chút không kiên nhẫn. Tử Y này thật sự là rất đáng ghét, mỗi ngày đều đến đây, vì sao nàng ta không chịu từ bỏ ý định đó đi chứ. Hôm nay các nàng có đại sự, không thể chấp nhận nàng ta ở đây

Tri Dung đến bên người Vân Thiển Y, không biết nói thầm vào tai nàng cái gì đó, chỉ thấy khuôn mặt như ngọc vừa rồi còn bình tĩnh của Vân Thiển Y, đột nhiên lại tươi cười rạng rỡ như ánh mặt trời, khó nén thần sắc kích động

“Người nói thật sao, hẳn thật sự đã đến sao?” Vân Thiển Y không xác định hỏi lại một lần nữa

“Ân! Chắc chắn, nô tỳ vừa rồi tận mắt thấy” Tri Dung dùng sức gật đầu, nói khẳng định

Vân Thiển Y đôi mắt sáng rỡ, bước nhanh vào Vân Nguyệt các, đột nhiên nàng dừng cước bộ, nhìn xuống Tử Y, mở miệng nói

“Tử Y, lát nữa chúng ta cùng đi Phủ tướng quân!”

85. Chương 85: Nữ Tử Tuyệt Mỹ

Tử Y tim đột nhiên đập mạnh một cái, ngã xuống ngồi bệt trên mặt đất, nàng lau nước mắt trên mặt, có chút kích động, nàng rốt cuộc có thể nhìn thấy tiểu thư, cho nên nàng không thể khóc, bằng không Tiểu thư sẽ lo lắng, hấp hấp cái mũi, nàng đứng bên ngoài Vân Nguyệt các, chờ Vân Thiển Y xuất hiện lần nữa

Gió thổi qua, mặt của nàng có chút lạnh lẽo, tâm tựa hồ cũng lạnh lẽo theo, đột nhiên, gió tựa như biến thành ẩm áp, mà lòng của nàng, lúc này cũng có chút bất an không yên, cẩn thận ngẫm lại, có một số việc đúng là kỳ quái?

Nàng không rõ vì sao Đại tiểu thư lại thay đổi, rõ ràng vừa rồi vẻ mặt là không muốn, vì sao hiện tại đột nhiên muốn đi, không lẽ là vì Tri Dung đã nói gì với Đại tiểu thư?

Nhưng là vừa rồi Tri Dung đã nói cái gì?

Tâm, lại một lần nữa không thể bình tĩnh, chậm rãi cuộn sóng dào thiên....

Cúi đầu, Tử Y trầm nghĩ:

Mặc kệ như thế nào, nàng nhất định phải thấy được Tiểu thư, nàng chỉ cầu mong Tiểu thư có thể mạnh khỏe, những việc khác không liên quan gì tới nàng

Chỉ chốc lát sau, Vân Thiển Y cùng Tri Dung đi ra Vân Nguyệt các, Vân Thiển Y mặc trang phục xinh đẹp, nụ cười nhẹ nhàng, như tiên nữ xinh đẹp tuyệt mỹ làm động lòng người, quốc sắc thiên hương, phong tình tảo sinh

Không thể phủ nhận, Vân Thiển Y như vậy

Thật sự rất đẹp, đẹp tới mức làm cho người ta không thể bỏ qua

Ngồi trên xe ngựa, nụ cười trên mặt Vân Thiển Y thủy chung không hề giảm bớt, ánh mắt không giấu được chờ mong, gương mặt trắng nõn hiện tại so với son còn muốn hồng nhuận hơn vài phần, so với hồng ngọc còn xinh đẹp hơn không ít

Kiều nhan không che giấu được, yếu điệu tựa thiên hương

Đến cửa Phủ tướng quân, Tri Dung xuống xe trước, sau đó cẩn thận giúp đỡ Vân Thiển Y, cuối cùng là Tử Y một mình đi xuống, trong lúc nhất thời, tuyệt sắc dung nhan giống như bách hoa tề khai*, xinh đẹp tới mức làm cho người qua đường như mất hồn. Ngay cả thị vệ Phủ tướng quân trước giờ luôn bất động thanh sắc*, cũng không khỏi liếc mắt xem thêm vài lần

CT: Trăm hoa đua nở

Bất động thanh sắc: Không có biểu hiện gì

Nói ra ý định tới Phủ tướng quân xong, thị vệ ở cửa giống như đã được dặn dò qua trước, không cần vào thông báo, liền trực tiếp nghiêng đón bọn họ vào phủ. Thị vệ đi theo phía sau, đường đi được lót đầy hòn đá nhỏ. Vân Thiển Y trong mắt xẹt qua thần sắc khó hiểu, y phục của nàng giống như một cụm mây trắng bông bồng, phong tư xinh đẹp, khẽ lướt qua một mảnh lưu thương....

Hắn

Tựa hồ đã biết trước nàng sẽ đến....

Nhưng là, hắn đã sai lầm, nàng sở dĩ tới nơi này, không phải như hắn đã nghĩ, không phải vì Vân Tâm Nhược, cũng không phải vì hắn

Là vì một nguyên nhân khác....

Lê Hân ngẩng cao đầu đứng trong đại sảnh, quần áo phóng khoáng, mày rậm hiên ngang, mắt hẹp dài bí hiểm, một đôi mắt ma mị, như mã não trân quý nhất

Lúc này, hắn không phải là Chiến thần được mọi người xưng tụng, không phải là Tướng quân cao cao tại thượng của Thiên Trạch, chỉ là một nam nhân bình thường, si ngốc ngốc nhìn ra ngoài cửa, đợi chờ nữ tử mình yêu thương tới

Nguyên lai, ở trước mặt tình yêu

Hắn cũng phải nhẹ nhàng, không dám cứng rắn làm cho nàng sợ hãi

Cho dù đã từng hận qua, oán qua

Nhưng chỉ cần nàng thản nhiên tươi cười một cái, là có thể làm cho tâm hắn khởi tử hồi sinh

Tim đập nhanh hơn một chút, ngực cũng càng ngày càng tràn đầy lửa nóng

Thiến Y, ta rút cuộc đã đợi được nàng tới.....

Nam tử thỏa mãn cười, gương mặt âm trầm gần nửa tháng rút cuộc đã chuyển đổi thành bầu trời đầy mây

86. Chương 86: Ý Đồ Đến

Ngoài cửa, một thân ảnh thanh nhã chậm rãi xuất hiện, giống như xuyên thấu qua mây mù, nữ tử thân ảnh yếu điệu, như mây bay nước chảy, tấn thái cực nghiêm, trùng trùng ảnh cho ca phiến, tấn y hương cho phong vũ

Quần áo xanh nhạt, cổ tay áo thêu mấy đóa hoa màu hồng nhỏ, lụa mỏng phát phơ, như thi như họa, sợi tóc buông xuống, trên đầu gài một cây trâm gài tóc trăn châu khắc hoa. Tinh tế mà đoan trang, khối ngọc bảo thạch trên cây trâm kia như có dòng nước chậm rãi lưu động trong đó

Nam tử quần quít say mê nhìn dung nhan tuyệt mỹ trước mắt, đã quên chính mình, quên hết thấy, trước mắt chỉ có nữ tử tuyệt sắc này, trong lòng không còn chứa đựng bất cứ thứ gì khác

Hôm nay Vân Thiển Y không phải thẹn thùng như ở Bách hoa tiết. Không phải tùy ý như ở Vân Nguyệt các, hôm nay nàng mặc trang phục màu xanh nhạt như bầu trời, xinh đẹp không sao tả được

“Vân Thiển Y bá kiến Lê tướng quân” Thanh âm mềm nhẹ vang lên, Vân Thiển Y tao nhã hành lễ, ánh mắt buông xuống, không dám lại nhìn cặp mắt hàm chứa thâm tình kia của Lê Hân

Đáng tiếc, một nam tử tốt như vậy, bất luận quyền thế, bộ dạng hay là tài năng, đều là xuất sắc, hơn nữa thâm tình với mình như vậy, nhưng vẫn là thực đáng tiếc, nàng đã có người trong lòng, nếu không, gả cho một nam nhân như vậy, chắc chắn sẽ là hạnh phúc mỹ mãn

Tình của hân càng sâu, lòng của nàng càng nặng nề, yêu của hân càng nặng, nàng càng cảm thấy áp lực

Lê Hân nhắm mắt lại, mở mắt ra, trở lại thanh minh như bình thường, hân cười nói: “Không cần đa lễ, đứng lên đi!” Kì thực, nụ cười trên mặt đã bị câu Lê tướng quân kia của nàng làm cho chậm rãi thối lui

Thay gả, Vân Tâm Nhược, ý trung nhân, những từ này mạnh mẽ vọt vào tâm hân, nhục nhã này hân chưa bao giờ quên được, lửa gạc, vang dội trong đầu hân, tâm hân bắt đầu lạnh như băng....

Khóe miệng lộ ra ý cười thị huyết, khuôn mặt trầm lãnh, ánh mắt màu đen cũng bởi vậy bắt đầu xám trắng, lạnh tới mức làm cho người ta lùi bước. Hân cười lạnh, hết thấy đều ở trong lòng bàn tay của hân, hân sao có thể dễ dàng buông tha cho nữ tử hân yêu

Vân Thiển Y, ta xem lúc này nàng sẽ trốn như thế nào. Ta nói rồi, chỉ cần nàng tới đây, sẽ không thể đi ra.....

Vân Thiển Y, nàng nhất định sẽ là thê của ta!

Bên này Vân Thiển Y đậm mi xảo tiểu, ôn nhu cười, vẫn chưa phát hiện ra thần thái dị thường của nam tử

“Tướng quân, Tam muội Vân Tâm Nhược của ta gả tới Phủ tướng quân cũng đã nửa tháng, chưa về nhà*lần nào, không gặp mặt, gia phụ thập phần tưởng niệm, cố ý kêu Thiển Y tới thăm”

CT:theo phong tục thì tân nương được về nhà mẹ đẻ 3 ngày

Nói xong, cúi đầu, ánh mắt liếc nhìn Tri Dung đứng phía sau, có chút không yên lòng

Vì sao không thấy người kia?

Không lẽ tin tức sai?

Tri Dung nhìn thấy ánh mắt của Vân Thiển Y, sắc mặt ửng ửng có chút xám trắng. Nàng rõ ràng nhìn thấy...Sao có thể không có.....Không khỏi cũng có chút nóng vội.....

“Vân Tâm Nhược.....” Từ trong miệng Vân Thiển Y nghe được tên Vân Tâm Nhược, thân mình Lê Hân cứng đờ, tình cảnh ngày đó mà hân cố liều mạng cố gắng quên lúc này lại như xuất hiện trước mắt

Nàng ăn cái bánh bao bị chà đạp kia, không chút hèn mọn, không chút khổ sở....

Mỗi khi nhớ tới hình ảnh đó, tâm của hắn bắt đầu lo lắng, không thể bình phục được...

“Đáng chết!” Hắn thấp giọng rủa một tiếng, thế nhưng lại tại thời điểm này nhớ tới cái tiện nhân kia, hắn nắm chặt tay rồi lại buông, lại nắm chặt, hít sâu một hơi, sau đó nhìn về nữ tử tuyệt sắc trước mắt

“Thiên Y muốn gặp Vân Tâm Nhược sao?” Nghe vậy, Lê Hân đi tới trước mặt Vân Thiên Y, bí hiểm nhìn nữ tử trước mắt. Ái muội kêu tên Vân Thiên Y

“Tướng quân đang nói gì?”

87. Chương 87: Quốc Sư

Vân Thiên Y vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, trong lúc nhất thời không nghe rõ hắn nói gì. Lại thấy hắn sắc mặt thay đổi liên tục, thực sự rất khó đoán, lại chưa nhìn thấy người đáng ra nên xuất hiện ở Phủ tướng quân, Vân Thiên Y có chút hờn dỗi trả lời. Sau đó lại nhìn lướt qua Tri Dung đang cúi đầu, càng thêm buồn bực bất an

Giống như nhìn thấy sự bất an của nàng. Lê Hân đột nhiên ghé sát vào bên tai nàng “Bản tướng quân sẽ không cho nàng thấy Vân Tâm Nhược, trừ phi.....” Ngừng một chút, nhìn thấy vành tai như ngọc của nàng đỏ ửng lên, ngực trào dâng cảm giác ấm áp. Trong mắt cũng dâng lên hai ngọn hỏa diễm, thanh âm khàn khàn nói “Trừ phi, nàng lưu lại thay nàng ta”

“A.....” Hắn đột nhiên làm động tác như vậy, làm cho Vân Thiên Y khinh suyễn một tiếng, mạnh mẽ lui về phía sau, sắc mặt giận dữ nhìn nam tử dám khinh bạc nàng trước mắt

“Tướng quân, thỉnh tự trọng!”

“Tự trọng? Hừ.....” Lê Hân hừ một tiếng, phất ống tay áo, nàng căn bản phải là thê tử của hắn, còn dùng từ tự trọng sao? “Vân Thiên Y, Vân Tâm Nhược hiện tại là mỗi ngày chịu khổ a, nàng không lo lắng cho nàng ta sao?”

“Người.....” Vân Thiên Y sắc mặt lúc trắng lúc hồng. Nguyên lai. Thật sự đúng như nàng đã nghĩ, mấy ngày nay không ngừng truyền tới tin Vân Tâm Nhược ở Phủ tướng quân, thì ra là hắn đang làm trò quỷ, mục đích là vì muốn dẫn nàng đến

Hắn tính toán không sai, nhưng là, thực đáng tiếc.....Vân Tâm Nhược tuy là muội muội của nàng, nhưng nàng cũng sẽ không đem hạnh phúc của mình hủy diệt

Nàng biết trước mắt cùng nam tử này ở cùng một chỗ là nguy hiểm..... Nàng tuyệt đối không ngu ngốc đứng ở đây nữa

Lấy lại bình tĩnh, nàng ngược mặt lên, nở nụ cười xinh đẹp

“Hôm nay Lê tướng quân không thể để cho Thiên Y gặp Tam muội, vậy Thiên Y xin phép cáo lui trước, ngày khác sẽ lại đến”

Sau đó nàng quay đầu nhìn thoáng qua Tri Dung, nói “Tri Dung, chúng ta đi”

Lê Hân thân hình bất động, mắt lạnh nhìn Vân Thiên Y cùng nha hoàn rời đi, hắn đoán đúng hết thảy, nhưng lại tựa hồ đánh giá cao địa vị Vân Tâm Nhược trong lòng Vân Thiên Y. Hắn không muốn nàng rời đi, hắn không muốn miễn cưỡng nàng, lại càng không muốn thương tổn nàng. Nhưng là hiện tại lại hoàn toàn không có biện pháp gì. Nếu như cần, hắn cũng không nghĩ cùng sức mạnh hay hay thủ đoạn cứng rắn đối với nàng

“Không....Đại tiểu thư!” Đột nhiên, Tử Y chạy ngược lại quỳ trên mặt đất, dùng sức dập đầu “Van cầu Tướng quân. Cho phép nô tỳ gặp được Tiểu thư nhà ta, van cầu người!”

Thanh âm cốp cốp, không ngừng truyền ra toàn bộ đại sảnh

“Tử Y ngươi làm cái gì vậy?” Tri Dung sợ hãi kêu lên một tiếng, muốn tiến lên giữ chặt Tử Y lại, lại bị Vân Thiên Y ngăn cản

Vân Thiển Y lạnh lùng nhìn Tử Y, không tiến, cũng không lui về phía sau, cứ như vậy giằng co

Lê Hân đột nhiên nhếch khóe miệng, đối với chuyện ngoài ý muốn này hẳn cực kì vừa lòng, nhìn về phía Vân Thiển Y, lại nhìn hướng Tử Y, ánh mắt lạnh lẽo. Thầm nghĩ:

Vân Thiển Y, ta xem nàng hiện tại đi như thế nào, lại đây cầu xin ta đi.....

Thanh âm cấp cấp vẫn tiếp tục, trên trán Tử Y xanh tím nổi bật, máu lập tức trào ra.....Tiểu thư nhà nàng đang chịu khổ, chịu tội, Đại tiểu thư có thể mặc kệ, nhưng là nàng không thể, đó là tiểu thư của nàng a.....là người thân của nàng a! Nếu mất cơ hội lần này, nàng không biết còn có cơ hội tiến vào đây thêm một lần nữa không

“Cầu xin người, Tướng quân. Cho ta gặp tiểu thư nhà ta được không?” Lại là một trận cầu xin....

Nam tử thần sắc bất động, tuyệt tâm tuyệt ý như vậy, có lẽ cho dù nàng chết ở đây, sợ là hắn cũng không chớp mắt một cái!

“Hân.....Người đang làm gì vậy?”

Đột nhiên, một âm thanh nam tử như Thiên âm trong trẻo mà lạnh lùng truyền tới

Thanh âm như châu như ngọc, rất êm tai

Giống như gió xuân làm lòng người bình thản

Giống như ánh trăng thanh u trong vắt

Nghe lọt vào tai, thoải mái tột cùng.....

Vân Thiển Y đột nhiên sửng sốt, lúc này lòng bàn tay bắt đầu ỉm ướt, trong tai nàng chỉ có thanh âm này, không nghe được bất cứ âm thanh nào nữa, nàng có thể cảm giác được tim nàng đang đập rất mạnh, giống như muốn nhảy ra khỏi cổ họng

Thanh âm này. Hai năm trước giam cầm lòng nàng, nàng tuyệt đối sẽ không đoán sai....

Hắn là Quốc sư Thanh Hân

88. Chương 88: Thanh Hân Chỉ Trích

Quần áo trắng như tuyết, phong thái như thiên tiên. Sợi tóc uốn lượn theo gió, sau đó lại rơi xuống cùng một chỗ, khuôn mặt như ngọc tuyệt mỹ khuyên thành

Khí chất phiêu dật xuất trần, phiêu nhân xuất thế cao thượng thoát tịch, chu sa giữa trán như lần át tất cả màu sắc khác trên đời. Không nhiễm nửa điểm trần tục

“Nguyên lai Lê tướng quân cũng thích xem người khác đập đầu a!” Lại một âm thanh châm chọc truyền tới, phía sau Tiêu Thanh Hân xuất hiện một nam tử mặc hồng y, mặc dù không phải cao quý xuất trần như Thanh Hân, nhưng cũng là tuyệt thế kinh người, hồng y yêu mị, ngay cả xương quai xanh lộ ra ở cần cổ cũng gợi cảm tột cùng, nụ cười nhẹ nhàng thể nhưng lại có thể yêu mị như muốn câu hồn người nhìn, sáng lạn như hoa

Lê Hân nghe xong, bắt giác ảo não thở dài một tiếng, hắn sao lại quên còn hai người kia đang ở nội đường cơ chứ.

Tử Y ngơ ngác ngẩn đầu nhìn nam tử tuyệt trần trước mắt, máu trên trán không ngừng chảy xuống, hơn nữa khuôn mặt rửa nước mắt, hiển thị vẻ vô cùng chật vật

Tiêu Thanh Hân nhìn qua Minh Phong. Minh Phong bất đắc dĩ cười, hiểu ý, từ bên hông lấy ra một bình ngọc

Thản nhiên ngồi xổm xuống, thuận tiện kéo ống tay áo, miệng không ngừng lẩm bẩm oán trách. Vì sao lại là hắn chứ, quần áo của hắn cũng là mới giặt xong, cũng sẽ bẩn a! Bất quá, vẫn là quên đi, ai kêu quần áo của hắn là màu đỏ, dù sao dính máu cũng nhìn không ra

Hắn nhẹ nhàng dùng ống tay áo lau khô vết máu trên trán Tử Y, nhìn nhìn lại mặt nàng, quên đi, dù sao cũng đã dơ rồi, để dơ luôn cũng được, vì thế lại tiếp tục lau sạch sẽ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, một lát sau, dung mạo nhỏ nhắn thanh tú bắt đầu lộ ra. Tiếp theo hắn đổ ra một chút thuốc trong bình ngọc, nhẹ nhàng bôi lên trán nàng

“Sao vậy? Choáng váng rồi sao.....” Minh Phong nhìn nữ tử trước mắt vẻ mặt còn đang đại ra, cười nói “Bản công tử hôm nay lần đầu tiên phục vụ cho một tiểu nha hoàn, người hẳn là nên cảm thấy vô cùng vinh hạnh mới đúng? Sao lại biểu hiện như vậy, thật là.....” Hắn lại lắc đầu, khuôn mặt mang theo ý cười “Người thật là làm cho bản công tử đau lòng mà.....”

Tiêu Thanh Hàn thản nhiên nhìn Minh Phong tự tay bôi thuốc cho tiểu nha hoàn, tới lúc rốt cuộc xong rồi, hắn mới quay đầu nhìn về phía Lê Hân

“Hân, từ khi nào người lại thích xử phạt người khác như vậy?”

Lê Hân bộ dạng phục tùng, thân hình cứng nhắc thể hiện rõ ràng sự giận dữ. Hắn không nghĩ tới Thanh Hàn đột nhiên xuất hiện, lại còn thêm ôn thần Minh Phong này. Bọn họ không phải cứ ở bên trong là tốt rồi sao, tự đứng lại đi ra làm gì.....

Thật đúng là, càng ngày càng rối loạn....

Phong chừng màn diễn thay giả này, đã bắt đầu mở màn

Vân Thiển Y, Vân Tâm Nhược, còn có cả hắn.....Nếu để Hoàng Thượng biết, không biết sẽ nháo loạn tới mức nào?

Nhất ba chưa bình, nhất ba lại khởi. (việc này chưa xong việc khác lại tới)

Mọi chuyện hoàn toàn vượt ra khỏi dự kiến của hắn

Quốc sư! Là Quốc sư. Tử Y rốt cuộc tỉnh táo lại, nhìn nam tử tuần mỹ trước mắt, cúi đầu chuẩn bị tiếp tục van cầu, lại bị Minh Phong giữ chặt lại....

“Tiểu nha hoàn, người là muốn lãng phí dược của bản công tử sao?” Hắn một tay cất bình ngọc vào, lông mày nhăn lại “Thuốc này là thiên kim khó mua! Người lại đập đầu cái nữa, có phải hay không bản công tử đã mất oan mấy trăm lượng bạc, người nói xem món nợ này phải tìm ai?”

Tử Y vừa nghe, cúi đầu xuống, ánh mắt lại vụng trộm nhìn về phía trước, ngắm nam tử có khuôn mặt giống như yêu nghiệt trước mắt, không khỏi đỏ mặt, thanh âm đứt quãng nói:

“Tử Y thật sự.....không có tiền.....”

“Ha ha.....” Tiếng cười vui vẻ của nam tử vang lên, làm vơi bớt không khí nặng nề vừa rồi

Cười xong, Minh Phong nhìn Lê Hân, nói:

“Lê tướng quân, tiểu nha hoàn này của người thật đúng là dễ chọc người ta vui vẻ”

89. Chương 89: Việc Thay Giả Bị Vạch Trần

“Nữ tử đó không phải người ở Phủ tướng quân” Lê Hân lãnh đạm nói. Ánh mắt nhìn về phía Vân Thiển Y. Trong nháy mắt, tâm giống như đột nhiên bị nhấn chìm xuống đáy biển

Tại sao lại có thể như vậy?

Vân Thiển Y ánh mắt tha thiết, hai tròng mắt ngơ ngác, tràn ngập nước mắt nhìn về phía trước, ánh mắt đông đầy thâm tình, giống như phía trước chính là người nàng đã yêu thương ngàn năm trước, khuôn mặt ngọc đỏ bừng. Đưa tình ẩn tình, như dòng nước mềm mại, làm cho người ta không khỏi say mê, chìm đắm trong đó

Nhưng là, không phải đối với hắn....

Nhìn theo hướng ánh mắt Vân Thiển Y, một thân ảnh trắng như tuyết

Đó là Thanh Hàn.....

Sao có thể như vậy? Không lẽ ý trung nhân trong miệng Thiển Y chính là Thanh Hàn?

Thân ảnh cao lớn không khỏi cứng ngắc. Một cổ chua xót trào liên tục trào ra không ngừng, tâm hần như bị xé rách đau đớn. Đau đớn tới mức như đánh vào người hần, thân thể hần không ngừng run run, tâm cũng hoàn toàn thẩm lãnh

Giống như nhìn ra sự khác thường của hần. Tiêu Thanh Hàn quan tâm hỏi:

“Hàn, người sao vậy?”

Lê Hàn không nói, đột nhiên có loại cảm xúc muốn cười to. Ánh mắt hàm chứa ý hận nhìn về phía Vân Thiển Y. Nhưng rồi lại thu hồi lại, ánh mắt trở nên bi thương, cuối cùng biết vì sao nửa tháng trước nàng không tới, hôm nay đột nhiên lại tới, nguyên lai, không phải vì Vân Tâm Nhược, mà là.....vì Thanh Hàn

Vân Thiển Y a Vân Thiển Y, nàng thật sự đúng là rất nhọc lòng a! Nếu không phải Thanh Hàn xuất hiện, ta có lẽ vĩnh viễn sẽ không bao giờ biết được, người nàng yêu chính là huynh đệ của ta, là Thanh Hàn.....

Nhưng là, vì sao hiện tại ta vẫn không thể nào hận nàng?(não tàn rồi, hừ)

“Hàn?” Tiêu Thanh Hàn nhíu mi, Lê Hàn tựa hồ đang bị cái gì đó dả kích, thần sắc sao lại suy sút đến như vậy. Đến lúc hần nhìn thấy sự tồn tại của hai nữ tử trước cửa mới hiểu được

Hần có thể khẳng định, hai nữ tử này, bao gồm cả tiểu nha hoàn trước mắt, không phải là người ở Phủ tướng quân, nhưng là không biết vì sao bọn họ lại có thể xuất hiện ở Phủ tướng quân, hơn nữa nữ tử vừa rồi quỳ trên mặt đất hình như đang cầu xin điều gì đó? Tuy rằng hần không rõ lắm nguyên nhân là gì, nhưng có thể biết được, sự khác thường của Lê Hàn nhất định có liên quan tới những nữ tử này

“Các người là ai?” Ngữ khí bình tĩnh....Nhưng cũng thể hiện khí thế to lớn.....

Mặt Vân Thiển Y đột nhiên tái mét. Cảm giác có chút xấu hổ, nếu không phải có Tri Dung đỡ nàng, nói không chừng nàng đã sớm ngã xuống đất. Nàng yêu hần hai năm, nhưng là ngay cả nàng là ai hần cũng không biết?

Nàng nín nhịn giọt lệ sắp rơi xuống, buông tay Tri Dung ra, bước lên, dung nhan kiều diễm xinh đẹp, nhưng lại không hề lọt vào mắt Tiêu Thanh Hàn

“Tiểu nữ là Vân Thiển Y, tham kiến Quốc sư đại nhân!”

Ba chữ Vân Thiển Y, làm cho ba nam nhân ở đây biểu tình đột biến

Đầu tiên là Minh Phong cười ha hả “Nguyên lai là Phu nhân tướng quân. Tại hạ thật là thất lễ”

Lê Hàn cùng Vân Thiển Y biểu tình đều đồng thời biến đổi, Vân Thiển Y sắc mặt tái nhợt, mà Lê Hàn là sắc mặt u ám

Một trắng một đen

Quả thực là độ tương phản rất lớn....

Minh Phong nhìn bên này, lại nhìn bên kia. Trong lòng cực kỳ buồn bực, không biết hai người này đang làm cái quỷ gì? Thôi, mặc kệ bọn họ, tiếp tục cùng Tử Y đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ.....

Thanh Hàn vì liễm thần sắc, sườn mặt như ngọc đường cong tuyệt mỹ, lúc này đã bắt đầu hiển thị sự lạnh lùng

“Hàn, nói cho ta biết, người nửa tháng trước ngươi thú rớt cuộc là ai?” (Thú: là cưới đó các nàng)

Những lời này, như một quả đạn pháo tạc vào mọi người

Lê Hàn cười khổ, đúng là chuyện gì cũng không lừa dc Thanh Hàn. Từ một cái xưng hô nữ tử cùng thần sắc của hai người, là có thể đoán được bảy tám phần, bất giác hần tự giễu nói:

“Vân Tâm Nhược, Tam tiểu thư Vân phủ, muội muội Vân Thiển Y.....”

90. Chương 90: Phách Nguyệt Hiện Thế

Khó trách, cuối cùng đã biết lời đồn đãi vì sao mà tới, tân nương đột nhiên bị thay đổi thành người khác, vụ lừa gạt này, chắc chắn đã đem Lê Hân cao cao tại thượng đã kích trầm trọng

Sự im lặng quỷ dị tràn ngập khắp căn phòng, cảm giác căng thẳng cùng khẩn trương như bóp chặt cổ mọi người, trong chớp mắt tất cả mọi người trong lòng đều bắt đầu rối rắm, giống như đang lạc vào rừng rậm âm u

Lê Hân đi tới bên cạnh Tiêu Thanh Hàn, một đen một trắng, giống như ban ngày cùng ban đêm, nhưng lúc này lại đều thể hiện vẻ thâm ám (thâm trầm u ám)

“Thanh Hàn, chuyện này là việc riêng của Lê Hân ta, người cùng Hoàng Thượng có thể không nhúng tay vào được không?”

Ngữ khí mang theo hàm xúc cự tuyệt, nhưng cũng mang theo mong muốn

Tiêu Thanh Hàn nghe vậy, nhìn hắn một cái, sau đó đôi mắt u ám nhắm lại, mặt ngọc vẫn lãnh đạm như cũ, lúc này tuy rằng hắn bất động thanh sắc, chỉ có nghiêm nghị cùng lạnh lùng. Áp lực đến mức cơ hồ biến không khí thành lãnh

Một lúc sau, hắn chậm rãi mở mắt ra, môi khẽ động, mở miệng nói:

“Như người mong muốn”

Lê Hân thở dài nhẹ nhõm một hơi, Thanh Hàn trước giờ chỉ cần nói một là không có hai, nếu hắn đã đáp ứng, cho dù sau này có bị Hoàng Thượng truy cứu như thế nào hắn cũng có thể không nói

Việc thay giả nói nhỏ không nhỏ, nói lớn thì cực kì lớn, Tiêu Cẩn Du cùng hắn tuy rằng thân thiết như huynh đệ, nhưng tuyệt đối cũng không có khả năng cho phép việc khiêu khích hoàng quyền phát sinh, nếu xử trí không tốt, Vân gia, Vân Thiển Y, bao gồm cả cái kia Vân Tâm Nhược đều có thể bị liên lụy

Những người khác có lẽ hắn không cần để ý, nhưng là Vân Thiển Y, hắn tuyệt đối sẽ không để nàng rơi vào tình huống nguy hiểm

“Cám ơn người, Thanh Hàn!” Từ đáy lòng hắn cảm tạ người huynh đệ này

Tiêu Thanh Hàn ánh mắt trầm tĩnh nhìn về phía Lê Hân, thần nhiên mở miệng “Ta đáp ứng người không nhúng tay vào, cũng có thể giúp người thuyết phục Hoàng huynh, nhưng là ta hy vọng người có thể biết bản thân mình đang làm gì” Sau đó liếc mắt nhìn sang Vân Thiển Y một chút, lại nhìn trở về trên người Lê Hân, đôi mắt lúc này hiện lên một tia lo lắng

Hân, kiếp của ngươi.....Có lẽ đã đến?

“Ta biết.” Lê Hân gật gật đầu, ánh mắt rũ xuống, lộ ra một chút ý cười ảm đạm. Lúc này, hắn thật sự không biết phải dùng tâm tình như thế nào để đối mặt với Thanh Hàn. Chỉ cần nghĩ đến ánh mắt thâm tình vừa rồi của Vân Thiển Y, cổ họng giống như bị liệt hỏa thiêu đốt, cảm giác nóng bức cùng đau đớn bắt đầu tra tấn hắn

Nữ nhân hân yêu nhất, huynh đệ tốt nhất của hân....

Tâm của hân, hiện tại giống như một ván cờ dang dở, không biết phải đi nước nào. Không thể tiến, không thể lui, nhưng, hân biết, đối với Vân Thiển Y

Cả đời này hân cũng không nghĩ buông tay

Hắn nhìn về phía Vân Thiển Y, thần sắc kiên định

Vân Thiển Y lúc này giống như cơ thể bị nhúng vào nước lạnh, toàn thân bởi vì khẩn trương mà đổ mồ hôi. Nam tử nàng yêu thương đang ở ngay trước mắt, cùng một nam nhân khác thảo luận về mình. Chuyện này quả thực là làm cho nàng có loại cảm giác như đang ở địa ngục

Nàng cảm thấy thực lo sợ, ngọc sai trên đầu cũng nhẹ nhàng lắc lắc, bảo thạch phía trên ngọc sai cũng nhoáng lên một tia sáng

“Đợi chút.....Đó là cái gì.....?” Minh Phong ngữ khí nghi hoặc, đột nhiên đứng dậy, hồng y giống như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ

Tiêu Thanh Hàn cùng Lê Hân cũng đồng thời nhìn về phía hắn, thấy thần sắc hắn đột biến, giống như gặp việc gì đó cực kì kì dị, sau đó ánh mắt họ lại nhìn theo hướng tầm mắt hắn.....

Hai người sắc mặt cùng đồng thời giống như Minh Phong, biến hóa khó hiểu

Dung nhan tuyệt lệ của Vân Thiển Y lúc này tái nhợt như tuyết, trong mắt hình như có giọt lệ sắp rơi xuống, càng thể hiện vẻ mảnh mai, nhưng là làm cho bọn họ sợ hãi không phải bởi vì khuôn mặt này, mà là ngọc sai trên đầu nữ tử trước mắt này. Chính xác là khối bảo thạch hình trăng rằm kia

Khối bảo thạch kia thể nhưng lóe ra ánh sáng huỳnh quang mỏng manh....

Như sao băng lướt qua trên bầu trời, như sương mù lúc ẩn lúc hiện

Tiêu Thanh Hàn cảm thấy có một loại cảm giác quen thuộc, rất quen thuộc, thực thân thiết.....Giống như đã gặp qua ở nơi nào đó. Đột nhiên, hắn cảm thấy cổ tay mình có chút cảm giác khác thường

Nâng tay lên, ống tay áo màu trắng rớt xuống khuỷu tay, Vân long xuất hiện (Vân long là cái vòng tay của a í)

“A!”

Một tiếng hút không khí vang lên, kéo lại thần trí mọi người.....

Tất cả ánh mắt đều tập trung vào cổ tay Tiêu Thanh Hàn, Vân long, song long hí châu, khối bảo thạch kia không ngừng lóe chớp (Song long hí châu: hai con rồng tranh nhau một viên ngọc, lúc trước K có post hình ví dụ rồi í)

Sau đó càng ngày càng phát sáng hơn, lại nhìn về hướng trâm gài tóc trên đầu Vân Thiển Y, viên bảo thạch hình ánh trăng kia giống như được triệu hồi, ánh sáng huỳnh quang lại càng phát sáng mạnh hơn. Hai loại đồ vật khác biệt mang trên hai người khác nhau, lúc này lại giống như muốn kêu gọi lại cùng một chỗ. Người chợt lóe ta chợt sáng, giống như đang dùng ánh sáng để nói chuyện với nhau

“Phách nguyệt!” Một tiếng kinh hô từ trong miệng Minh Phong truyền ra

Phách nguyệt, đây tuyệt đối là phách nguyệt trong truyền thuyết.....

Tiêu Thanh Hàn mắt ngọc lưu ly lúc này như rơi vào sương mù, mông lung mờ ảo, môi khẽ nhếch lên, Vân long trên cổ tay biến mất, ánh sáng từ khối bảo thạch hình mặt trăng kia chiếu vào trên mặt hắn, một tầng ánh sáng bạch quang, dung nhan thanh tuyệt lúc này mang theo tràn ngập lãnh ý, nhưng chu sa giữa trán lại càng thêm hoa mỹ, càng thêm rõ ràng

91. Chương 91: Phách Nguyệt

Ánh mắt ba người nhìn thẳng về phía Vân Thiển Y, làm cho nàng có chút sợ hãi lui về phía sau vài bước, đến lúc nhìn kỹ lại, mới phát hiện bọn họ không phải nhìn mặt nàng, mà là nhìn tóc nàng.

Trên tóc nàng có cái gì sao?

Sau đó nàng nhìn thấy trên cổ tay Tiêu Thanh Hàn có một cái vòng tay kỳ lạ, không ngừng lóe ra ánh sáng. Ánh sáng vừa lóe lên, ánh mắt của nàng tựa hồ cũng nhiễm một vầng sáng đồng dạng, chẳng lẽ đây là Vân Long trong truyền thuyết sao? Ma xui quỷ khiến, nàng hướng theo ánh mắt của họ, vươn tay lên sờ soạng trên đầu.....

Vừa đụng tới trâm gài tóc, tay nàng đột nhiên run lên một chút, viên bảo thạch trên cây trâm này sao đột nhiên lại nóng như vậy?

Giật xuống, viên bảo thạch trên trâm gài tóc của nàng cùng Vân long ở cổ tay Quốc sư như mừng rỡ khi gặp nhau. Vầng sáng giống như bắt đầu lưu động, hòa hợp lại với nhau....

Nàng mở to mắt, tay khẽ run run, thiếu chút nữa làm rớt trâm gài tóc xuống mặt đất.

Không lẽ? Trâm gài tóc mà cha đưa nàng

Chính là...

Phách nguyệt trong truyền thuyết sao?

Nếu vậy nàng chính là.....

Nàng không dám tiếp tục suy nghĩ

Chuyện này quả thực khó có thể tin được.....

Tâm Lê Hàn đột nhiên giống như bị người ta hung hăng đâm vào một nhát, gương mặt màu đồng bắt đầu vụn vẹo, không thể nào, không có khả năng như vậy, hẳn không tin, Thiển Y sao lại có thể là Phách nguyệt?

Nàng sao lại có thể là Phách nguyệt.....

Chủ nhân Phách nguyệt chính là mệnh định chi thê của Thanh Hàn, hẳn không muốn tin, không muốn.....Nhưng mặc kệ hẳn phải nhận như thế nào, một trâm một vòng tay, hòa hợp với nhau như vậy, ai cũng không thể hoài nghi chúng nó là nhận biết nhau....

Hắn nhìn thoáng qua Vân Thiển Y, lại nhìn về hướng Tiêu Thanh Hàn người không có biểu tình gì, không thể nào tiếp thu được hai người bọn họ sẽ có loại quan hệ đó. Lui về phía sau vài bước, sau đó phóng như bay ra ngoài....Sắc mặt tái nhợt.....

Nhìn thấy Lê Hàn chạy như điên ra ngoài, Minh Phong quay đầu nhìn về hướng Tiêu Thanh Hàn

“Quốc sư....”

Giống như hồi, cũng giống như nhắc nhở.

Tiêu Thanh Hàn buông tay, ống tay áo hạ xuống, lập tức che khuất vầng ánh sáng màu vàng kia, dần dần, trâm gài tóc trong tay Vân Thiển Y cũng trở về bản sắc như cũ, một vầng lưu quang như dòng nước nhỏ uốn lượn trong viên bảo thạch

Hắn nhìn về phía Minh Phong, ánh mắt rũ xuống, không thấy rõ được hiện tại hẳn có biểu tình gì, hơn nữa không nói câu nào

“Quốc sư, đây là Phách nguyệt sao?” Vân Thiển Y cũng lời nói đứt quãng hỏi, trong giọng nói không giấu được chờ mong

Nếu thật sự là Phách nguyệt, như vậy nàng chính là.....

Nghĩ đến đây, nàng ánh mắt sáng rõ nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, trong mắt hoàn toàn không che giấu thâm tình

Sắc mặt tái nhợt trong nháy mắt biến thành màu hồng nhạt như hoa đào

Tiêu Thanh Hàn chậm rãi nhìn từ trâm gài tóc lướt tới phía mặt nàng, nhìn thấy tình ý trong mắt nàng, mày nhíu lại, một lúc sau, lại buông ra. Sắc mặt trầm tĩnh như nước, ánh mắt lại ngưng tụ lại thành khối băng lạnh lẽo. Không hề dao động. Không trả lời vấn đề của nàng, chỉ mở miệng hỏi:

“Vân tiểu thư, xin hỏi trâm gài tóc trong tay người từ đâu mà có?”

“Cái này?” Vân Thiển Y cúi đầu, vẻ mặt thẹn thùng, đây là lần đầu tiên Quốc sư nói chuyện với nàng, tim của nàng quả thực đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài, kích động vô cùng. Thanh âm của nàng mềm mại như nước “Đây là đồ cưới của gia phụ đưa cho tiểu nữ”

Nàng vừa nói xong, còn chưa kịp phản ứng gì, liền cảm giác một trận gió thổi qua người, sau đó lại cảm giác một trận gió nữa, một trắng một đỏ lướt qua, biến mất trong nháy mắt, như biến mất khỏi đất trời, trong sảnh chỉ còn một mình nàng, Tri Dung, cùng Tử Y về mặt mê mang

Bọn họ.....Đi rồi.....

Nàng nắm chặt trâm gài tóc trong tay, gắt gao giữ lấy, tới lúc tay nàng bắt đầu cảm giác đau, tay đau, nhưng nàng lại đột nhiên nở một nụ cười trên môi.....

92. Chương 92: Nguyên Do

“Quốc sư, vật kia thật sự là Phách nguyệt sao?” Minh Phong đi theo phía sau Tiêu Thanh Hàn hỏi lại một lần nữa. Từ nãy tới giờ, sắc mặt Quốc sư không thể hiện thần sắc gì, không nói đúng, cũng không nói không đúng, làm cho tâm của hắn cứ treo lủng lẳng trên không trung, không thể bỏ xuống dc....

Tiêu Thanh Hàn trầm mặc một hồi, giống như trăm ngàn suy nghĩ xẹt qua ánh mắt, thần nhiên nói “Có hồn, lại không có phách”

“Có hồn, lại không có phách....” Minh Phong lẩm bẩm lại một lần, dò hỏi “Nghĩa là sao?”

Tiêu Thanh Hàn áo trắng như tuyết, nhẹ nhàng phiêu miểu giữa không trung, không hề trả lời lại.

“Chúng ta hiện tại đang đi đâu?” Đi theo Tiêu Thanh Hàn từ Phủ tướng quân ra tới đây này giờ, hiện tại vẫn không rõ rốt cuộc là đang đi đâu, Minh Phong khó hiểu hỏi

“Vân phủ!” Tiêu Thanh Hàn trả lời ngắn gọn, khởi bước đi thẳng về phía trước

Minh Phong lắc đầu, đành phải đi theo Thanh Hàn, tuy rằng đối với câu có hồn lại không có phách này vô cùng tò mò, nhưng cũng không dám hỏi nhiều. Quốc sư làm gì cũng đều tự có nguyên do của nó, hỏi nhiều cũng vô dụng a....

Vân phủ

Vân Hồng Đào quỳ trên mặt đất, đối với vị Quốc sư như minh thần này thật sự không biết phải đối mặt thế nào, càng không biết vì sao Quốc sư lại đột nhiên tới Vân phủ, nói muốn tìm hắn. Làm hắn khẩn trương tới mức không thể nói gì

Tiêu Thanh Hàn đứng đó như một khối băng tuyết lạnh lẽo, quần áo trắng, dung nhan tuyệt sắc, khí chất cao quý vô trần, làm cho Vân Hồng Đào không dám nhìn thẳng

“Vân Hồng Đào, bổn tọa muốn hỏi ngươi một việc” Tiêu Thanh Hàn lạnh lùng mở miệng, ánh mắt hiện lên sự cao quý. Hắn rất ít khi ở trước mặt người khác tự xưng mình là bổn tọa, luôn tự xưng mình là ta, nếu hắn tự xưng mình là bổn tọa, là ý muốn sử dụng quyền hành của một Quốc sư, quyền lợi cao nhất

Vân Hồng Đào mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, tim đập thình thịch, bất ổn, không yên lòng. Áp lực nặng như vậy, quả thực làm cho người ta chịu không nổi

“Quốc sư xin cứ hỏi”

Hắn cung kính trả lời, hiện tại cho dù Quốc sư muốn biết bát bối tổ tông của hắn, phỏng chừng hắn cũng không do dự chút nào nói ra hết

“Vân Thiển Y có một cái trâm cài tóc mang khối bảo ngọc hình mặt trăng từ đâu mà có?” Tiêu Thanh Hàn nhìn thẳng về hướng Vân Hồng Đào, thanh âm trong trẻo cùng lạnh lùng không giận mà uy (không có vẻ tức giận gì nhưng vẫn thể hiện uy quyền, làm ng ta sợ)

“Vật kia là....” Vân Hồng Đào sửng sốt, tuy rằng không rõ vì sao Quốc sư lại hỏi như vậy, nhưng cũng rất nhanh phản ứng lại, vì thế bắt đầu trả lời “Trâm cài tóc kia là tiểu dân mười mấy năm trước ngẫu nhiên có được, kỳ thật nguyên bản nó không phải là trâm cài tóc, là một khối bảo thạch hình mặt trăng, tiểu dân thấy khối bảo thạch này thật sự rất đẹp, cho nên sau người chế tạo thành một cây trâm cài tóc, mấy ngày trước vừa đưa cho tiểu nữ để làm quà cưới”

Nói đến đồ cưới, Vân Hồng Đào đột nhiên nghĩ đến việc thay gả, Mồ hôi lạnh trên trán Vân Hồng Đào chảy xuống, nhỏ giọt xuống mặt đất. Không phải là Thiển Y đã xảy ra chuyện gì chứ. Hắn ngẩng đầu nhìn về hướng Tiêu Thanh Hàn, mặc dù thấy Quốc sư không có nửa điểm tức giận, nhưng hai tròng mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn, như hàm thâm thâm lãnh (Hàn thâm là hồ nước lạnh í, thâm là sâu) như cuốn lấy linh hồn hắn. Thân thể hắn không khỏi co rụt lại

Khí thế thật đáng sợ.....con người này thật đáng sợ....

“Vì sao ngươi có nó?” Tiêu Thanh Hàn nhìn hắn, tiếp tục hỏi

“Là.....” Vân Hồng Đào tâm thần nặng nề, nhớ lại nói “Mười mấy năm trước, thảo dân xuất môn để bàn việc buôn bán, đúng lúc đó gặp được một lão đạo, đưa cho thảo dân khối bảo thạch đó, nói là thảo dân cùng khối bảo thạch này hữu duyên, cho nên tặng cho thảo dân”

Tiêu Thanh Hàn màu sắc trầm xuống, áo trắng khinh tuyệt tình lặng, sợi tóc cũng tình lặng, như quang ảnh thông thả tiêu di. Biểu tượng trầm tĩnh, nội tâm xa xôi khó dò.....

Sau đó, xoay người, không nói thêm lời nào, đi giống như tới, như mây như gió, cứ như vậy xa xa phiêu cách mà đi

Còn lại một mình Vân Hồng Đào cứ bảo trì tư thế quỳ như vừa rồi, nhìn ra chỉ thấy một khung cảnh trời xanh trong trẻo. Hình như ngay cả một cụm mây cũng không có....

Minh Phong đi theo Tiêu Thanh Hàn trở lại Thanh trúc viên, mấy lần muốn mở miệng, lại đều thôi ngậm lại, sau đó nuốt xuống lời muốn nói

“Minh Phong muốn hỏi cái gì?” Tiêu Thanh Hàn đạm nhạt quét mắt sang nhìn Minh Phong một cái, đối với việc dọc đường đi hẳn cứ muốn nói lại thôi không phải không thấy được, bất quá hẳn có thể chịu được tới bây giờ, thật sự cũng là không dễ dàng gì

Minh Phong cười nhạt, khoe môi dâng lên nhiều loại ý cười, nói “Chỉ là đoán không ra, vì sao vừa rồi không hỏi việc Vân Tâm Nhược thay giả”

Tiêu Thanh Hàn mặt mày vì tránh, trả lời “Ta đã đáp ứng Lê Hân sẽ không hỏi gì về việc này”

“Nhưng Vân Thiển Y có thể là thê tử tương lai của Quốc sư” Minh phong thở dài, tựa hồ đối với hành động của hẳn thực không đồng tình “Quốc sư không thấy ánh mắt muốn ăn luôn người của Vân Thiển Y sao?”

Tuy chỉ giống như một câu nói đùa, lại làm cho cả hai người lâm vào trầm tư

Vốn là khúc mắc ba người, hiện tại lại đột nhiên thành bốn.....

Thay giả thay giả.....

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a?

Nếu Vân Thiển Y này thật sự là mệnh định chi thê của Tiêu Thanh Hàn, thì quan hệ giữa Thanh Hàn và Lê Hân....tuột dốc thê thảm, việc này khác nào đoạt yêu đoạt thê

Đoạt tình yêu của Lê Hân, Thanh Hàn phải thú mệnh định chi thê

Bất quá, may mắn là Vân Thiển Y vẫn chưa giả cho Lê Hân, nếu không hiện tại phách nguyệt xuất hiện thì đúng là đoạt thê người ta rồi, chuyện này đối với Thiên Trạch mà nói chính là một cái sự kiện đại chê cười, may mắn, may mắn....

Thanh trúc thanh khinh, thanh trúc hương dương, ánh mắt trời xuyên thấu qua lá trúc chiếu vào quần áo trắng như tuyết của Tiêu Thanh Hàn, giống như một vầng ánh sáng trắng bao quanh vô cùng rực rỡ, giống như một con bướm vừa thoát kén tung cánh bay đi.....

Tìm được.....Nhưng vì sao? Vì sao tâm của hẳn lại không có một chút vui mừng.....

Tình kiếp của Lê Hân, thực sự có liên quan tới Vân Thiển Y?

Nếu vậy, hẳn sẽ ở vị trí nào?

Bấm tay tính toán

Khẽ thở dài

Tương lai, vẫn là một rừng sương khói....Hắn không thể thấy rõ được.

93. Chương 93: Giận Chó Đánh Mèo

Ánh dương quang mờ nhạt ẩm áp chiếu xuống đá vụn màu rêu xanh, một bàn chân dẫm lên mặt đá, tựa hồ đã có thể cảm giác được hơi thở mùa xuân. Một hồ nước được tích tụ từ dòng nước trên núi chảy xuống, một cô gái thân thể gầy yếu dùng sức múc nước vào thùng gỗ, hai bàn tay tái nhợt tới mức có thể nhìn thấy xương cốt bên trong. Có thể thấy được cô gái không thể chịu nổi sức nặng đó

Đến lúc thùng gỗ chứa đầy nước xong, cô gái cầm lấy đòn gánh bên cạnh, đem hai thùng nước cố định hai bên, cố hết sức đứng dậy, thùng nước lắc lư một chút, thân thể gầy yếu của cô giống như cũng sắp bị đè ép chịu không nổi, cô hít một hơi, sau đó nắm chặt đòn gánh, đứng thẳng thắt lưng, bước từng bước một về phía trước

Nước trong thùng theo cước bộ của nàng không ngừng vung vãi ra ngoài, trên con đường mòn màu xanh lưu lại một ít nước

“Vân Tâm Nhược.....” Một tiếng rống to, cô gái buông xuống đòn gánh trên vai, đôi mắt trong veo nhìn về phía trước, một bóng đen to lớn che đi dương quang trước mắt, màu đen như đêm đen thâm ám....khó dò.....

Lê Hân toàn thân cơ bắp co rút, bao gồm cả đôi mắt màu nâu đồng của hắn, ánh mắt sắc nhọn như dao nhìn về cô gái trước mắt. Ý hận khó hiểu tràn ngập trong không khí, toàn bộ ngưng tụ về phía nàng.....

“Có phải hôm nay ngươi cố ý kêu Vân Thiển Y tới đây không? Có phải ngươi biết hôm nay Thanh Hàn sẽ đến đây? Nên cố ý kêu nàng tới?” Tiếng dã thú gầm nhẹ vang lên như có thể xé rách màng tai của nàng

Vân Tâm Nhược giật mình, ngón tay khẽ run một chút, lông mi chớp nhẹ, ánh dương quang nhẹ nhàng chiếu lên tóc nàng, đối với lời nói của Lê Hân, nàng không cần suy nghĩ cũng có thể hiểu được bảy phần, Vân Thiển Y biết Tiêu Thanh Hàn hôm nay tới Phủ tướng quân, cố ý lấy mình làm cớ, đơn giản chỉ là muốn tới để gặp người trong mộng, nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới nàng? Nàng ngay cả nơi này muốn ra cũng không được, hơn nữa cũng sẽ không có bất luận kẻ nào thay nàng truyền tin, những chuyện này không phải do một tay hắn an bày sao? Tại sao mỗi lần xảy ra bất cứ chuyện gì, đều rơi xuống đầu nàng?

“Nô tỳ không hiểu Tướng quân đang nói gì?” Nàng cúi đầu, không phản bác cũng không giải thích. Đối với nam nhân trước mắt này, nàng biết mình nói gì cũng vô dụng, nên đơn giản là nàng sẽ không nói gì, hắn đã nhận định là nàng làm, thì như vậy trong mắt hắn chính là nàng đã làm. Giải thích cũng vô dụng, càng cãi lại càng vô dụng

“Không hiểu? Chẳng lẽ không phải ngươi làm sao? Không lẽ ngươi không biết ý trung nhân của Thiển Y chính là Tiêu Thanh Hàn sao?”

Tiếng la hét cuồng nộ không ngừng phát ra, y phục màu đen cuồng loạn phát lên giữa không trung, con người màu đen lóe ra sự ngoan độc, nam tử trước mắt này, sợ là đã mất đi lý trí

Nhắm mắt lại, bàn tay trắng bệch của Vân Tâm Nhược xiết chặt lại, hắn tức giận đến như vậy, không biết tiếp theo sẽ là gì đây? Cho dù sớm đã quen thân thể luôn bị đau đớn, nhưng hiện tại, nàng vẫn có chút sợ hãi, giống như người không sợ đêm đen, phải độc hành một mình bước đi, tựa như người không sợ nước, lại phải đối mặt trước biển cả bao la, bất lực cùng đáng thương.....

“Nô tỳ thật sự không biết.....” Nàng còn chưa nói xong, một thùng nước đổ ập xuống đầu nàng, dương quang thẳng ba tủy ẩm áp, nhưng nước vẫn là lạnh lẽo.

Vân Tâm Nhược toàn thân ướt đẫm, cảm giác lạnh lẽo bắt chợt len lỏi vào đáy lòng, giọt nước theo sợi tóc rối loạn của nàng chảy xuống, mặt đất ướt đẫm nước

“Không nói phải không.....” Nhìn thấy bộ dáng chật vật của nàng, Lê Hân ném thùng gỗ trong tay, có chút vui vẻ cuồng tiếu, hai tròng mắt che kín tơ máu, tình của Vân Thiển Y đối với Thanh Hàn, phách nguyệt tái hiện, những chuyện này đã kích hắn nghiêm trọng, hắn giống như một con thú bị thương, chỉ có thể lén lút trốn chạy, đơn độc một mình tự liếm láp miệng vết thương (một mình cái con khỉ, không phải đang bắt nạt khác phải chịu khổ với mình ah)

Tất cả những chuyện này là vì sao?

Đột nhiên nghĩ đến ánh mắt làm cho hắn chán ghét kia.

Là cô ta, Vân Tâm Nhược, chính là cô ta, nếu không phải vì cô ta, tất cả những chuyện này sẽ không phát sinh, nếu không phải vì cô ta, Vân Thiển Y đã sớm là thê của hắn.

Tất cả những chuyện này đều là do cô ta.....

Thanh Hàn vừa bước chân vào, Vân Thiển Y cũng lập tức tới

Tất cả đều được tính toán trước

Nguyên lai, hắn mới là người ngu ngốc nhất.....

Hận thù mãnh liệt, lửa giận to lớn, đau đớn không kể xiết được, làm cho lí trí cùng sự bình tĩnh của hắn hoàn toàn biến mất, mất đi lý trí, kết cục chính là tất cả tội lỗi đều đổ lên người Vân Tâm Nhược

“Người tới! Lấy gia pháp ra.....” Lê Hàn cười lạnh lùng, trông mắt thị huyết cuồng bạo

94. Chương 94: Đòn Hiểm

“Gia pháp?” Thân thể theo bản năng run run lên.....Vân Tâm Nhược bị ai phát hiện ra rằng, nàng ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, nếu không thể tránh được, vậy không phải chỉ có thể tự mình đối mặt sao?

Địa ngục.....nàng chưa đi qua sao?

Bỗng nhiên cười nhẹ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt như màu ánh trăng

“Tướng quân, người thật sự thực đáng thương....”

Thanh âm như gió, thản nhiên, mềm yếu.....Nàng nhìn hắn, gần từng tiếng nói

“Tiện nhân! Người nói cái gì?” Thanh âm càng ngày càng lớn, nghe một câu như vậy, tự tôn còn sót lại của người đàn ông hoàn toàn biến mất, như một người đang đứng bên cạnh vách núi đen, chỉ cần phân tâm một chút sẽ rơi xuống tan xương nát thịt

Lúc này, đúng lúc có người đem một cái thiết chế bàn đến, Lê Hàn cười lạnh lùng, ánh mắt lướt qua, lấy ra một cái roi da trên bàn, roi da màu đỏ, toàn thân mang rô lõm chõm, chỉ cần quất một roi, sẽ là thịt nát cốt nát.....

“Người lặp lại lời vừa nói một lần nữa xem” Ba một tiếng, hắn quất roi da xuống mặt đất một cái, tro bụi bay loạn.....

Vân Tâm Nhược thản nhiên nhìn dấu vết của roi da để lại, đầu ngón tay trắng bệch như tờ giấy, nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn thẳng hướng nam tử. Nói từng chữ một, không hề có chút sợ hãi

“Tướng quân, ta nói người thật sự rất đáng thương!”

Ba một tiếng, roi da quất vào thân thể, quần áo Vân Tâm Nhược đột nhiên có thêm một vết máu thật dài, da tróc thịt bong.....

Một tiếng thét lớn vang lên, huyết nhục xé rách (máu thịt), cảm giác đau đớn rất bỏng tra tấn thân thể nàng, nàng cắn chặt môi, nhưng vẫn nhịn không được hô đau, một roi này rất nặng tay, rất nặng, nàng gắt gao nắm chặt tay, móng tay đâm vào da thịt, tạo thành từng dấu vết màu hồng....Đau.....Thật sự rất đau.....Trông mắt bắt đầu ngưng tụ nước, không ngừng đảo quanh mắt, nhưng vẫn không rơi xuống.....

Tiếp theo lại là một roi hung hăng rơi xuống, nàng lao đảo vào cái, lực đạo trên roi da đánh nàng loạn xạ, đụng trúng thùng nước bên cạnh, cả người cùng thùng nước cùng nhau ngã xuống

Nước, lạnh như băng ngấm vào thân thể nàng, vết roi lại như có lửa thiêu, nóng lạnh luân phiên, không ngừng tra tấn nàng. Đau, cả thể xác cùng tâm, nàng chưa bao giờ đau đến như vậy.....Nàng cắn chặt răng..... lệ trong mắt rốt cuộc nhịn không được, yên lặng rơi xuống.....

Nhìn thấy máu, Lê Hân lại càng điên cuồng, từng roi từng roi không ngừng hạ xuống, đánh vào thân thể ướt đầm của nàng. Từng vết roi dài lần lượt xuất hiện, thân thể nàng dần dần xuất hiện nhiều vết máu đáng sợ, một roi lại tiếp một roi.....

Vân Tâm Nhược cảm giác mình giống như bị vùi trong băng tuyết, lạnh, làm cho toàn thân nàng phát run, đến lúc tựa hồ sắp mất đi ý thức, thì cảm giác đau rát nóng bỏng trên người lập tức kéo ý thức của nàng trở lại, giống như một con rắn độc, gắt gao cắn chặt nàng, dây dưa không chịu buông tha cho nàng. Đem nàng ném xuống vực sâu rét lạnh.....

Nàng cuộn lại thân mình, lệ cuối cùng rơi xuống, nàng không ngừng rơi lệ, lại nhin xuống không rên tiếng nào, người hầu đứng bên cạnh không đành lòng quay lưng đi, bóng dáng cao lớn, nhưng lại không ngừng run run....

Là cái gì, là cái gì rơi xuống cơ thể nàng, là tuyết sao? Thật nhiều tuyết, ngấm vào cả cốt tủy nàng, lạnh quá, nhưng thời tiết tháng ba có thể có tuyết rơi sao? Cổ sức mở to mắt, vẫn chỉ nhìn thấy trời cao trong xanh, không gió không mây, lại là một roi hạ xuống, nhin không được, nàng thống khổ rên rỉ một tiếng, trước mắt giống như có vô ngàn mây trắng không ngừng thổi qua, mỗi một cụm, nhẹ nhàng lướt qua mặt nàng....

Lòng của nàng, bị vùi trong đêm đen

Từng chút từng chút một bị cắn nuốt

Đau

Giống như đã từ từ biến mất.....

Đau

Cũng tựa hồ bắt đầu rời xa nàng.....

Nàng có phải nên chết đi hay không, sống như vậy cũng nên sống sao?

Gương mặt của Tử Y cùng Lôi Liệt không ngừng xuất hiện trước mắt nàng, nhưng trong giây lát sẽ lập tức hôi phi yện diệt (biến mất).....

95. Chương 95: Cứu

Hạ Chi nghe người nói Tướng quân kêu đem gia pháp tới, lập tức vận khí chạy tới đây, tâm cùng tay của hắn đều đổ mồ hôi, hy vọng không phải như hắn đã nghĩ, Vân Tâm Nhược, nàng trăm ngàn lần không nên có việc gì.....

Từ rất xa đã có thể nghe được âm thanh vun vút của tiếng roi, như độc xà phun độc, vận khí lướt tới, hắn nhìn thấy thân roi mờ nhạt không ngừng quất lên không trung, sau đó nhìn thấy bóng dáng cao lớn của nam nhân kia, người quất roi đúng là Tướng quân của hắn, sau đó nhìn tới nữ tử cuộn mình dưới đất, trên người mang đầy vết máu ghê người

Ông trời ơi....Người kia là.....

Vân Tâm Nhược.....

Hắn mạnh mẽ nhảy vọt tới trước mặt Lê Hân, vươn tay. Bắt lấy roi da trong tay Lê Hân, tức giận quát:

“Tướng quân! Người đang làm cái gì vậy? Người sắp đánh chết nàng rồi.” Roi da dính đầy máu me dừng lại, Lê Hân sững sốt, lý trí nhất thời quay lại, hai tròng mắt đỏ rực bắt đầu chậm rãi thanh minh trở lại, roi da trong tay tựa hồ biến thành ngàn cân, hắn nhìn lại hai tay mình, bất giác lui về phía sau vài bước, hắn vừa rồi đã làm gì? Hắn thế nhưng hung hăng quất roi vào một nữ nhân tay trái gà không chặt, Lê Hân hắn giết người trên chiến trường, chưa từng sợ hãi bất cứ cái gì, lúc này cũng không dám nhìn xuống thân mình nhỏ nhắn kia

“Vân Tâm Nhược, Vân Tâm Nhược.....” Hạ Chi chạy tới bên người Vân Tâm Nhược, liên tục gọi tên nàng, giơ hai tay ra, lại không biết phải làm sao, nữ tử trước mắt nơi nào cũng bị thương, hẳn phải làm gì mới tốt đây? Trong lúc nhất thời tay chân luống cuống, hoang mang lo sợ.

Cắn răng mọ cái, hẳn ôm nàng, hét lớn một tiếng với gia đình. “Mau đi tìm đại phu” Nói xong, ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Lê Hân, liền sử dụng khinh công rời đi

Lê Hân vẫn đứng im không nhúc nhích ở đó, ánh mắt từ lúc bắt đầu tới giờ vẫn không rời đi khỏi hai tay dính nước cùng máu của mình, hai thùng gỗ ngã trái ngã phải, lên án sự vô tình của hắn.....sự bạo ngược của hắn.....

Bầu trời vẫn âm áp như cũ, nhưng tâm mọi người đều bị một màn sương che kín, lạnh lẽo khó chịu

Hạ Chi ôm Vân Tâm Nhược, rất nhanh đi tới căn phòng nhỏ của nàng, đem nàng đặt lên giường, sau đó dò xem mạch đập của nàng, mạch đập mỏng manh yếu ớt như tùy thời có thể ngừng đập, lập tức bất chấp cổ kị nam nữ, tay đặt trước ngực nàng, dùng công lực của mình bảo vệ tâm mạch nàng, trước khi đại phu đến, hẳn chỉ có thể làm như vậy

Cô gái trên giường toàn thân giống như vừa tắm huyết, khuôn mặt khả ái lúc này tái nhợt như tuyết, sợi tóc dán trên mặt, hơi thở mỏng manh, hai mắt nhắm chặt, giống như đang phải chịu nhiều thống khổ vô hạn, làm người ta cảm thấy sinh mệnh của nàng đang không ngừng xói mòn

Tên gia đình kia rất nhanh dẫn đại phu tới, phòng ở đơn sơ bởi vì vài người đến mà bắt đầu càng nhỏ hẹp, đại phu buông hòm thuốc xuống, nhìn thoáng qua nữ tử trên giường, lập tức sửng sốt, bị thương như vậy, là do roi da quất, tuy rằng lúc đầu hẳn cũng đã nghe người kia đại khái nói không ít, nhưng cũng không nghĩ tới bị thương nghiêm trọng như vậy

Tướng quân thật sự có thể xuống tay nặng như vậy sao, rốt cuộc cừu hận lớn như thế nào mà có thể làm cho hắn đối với một nữ tử xuống tay nặng như vậy. Không dám nghĩ nhiều, đại phu lập tức tiến lên khẩn trương điều trị.....

Một hồi lâu sau, đại phu nhổ cây ngân châm cuối cùng ra, đứng dậy lấy ra một bình sứ trong hòm thuốc, giao cho Hạ Chi, nói “Tìm một người thay quần áo cho vị cô nương này, sau đó bôi thuốc này lên.....”

Hạ Chi tiếp nhận bình ngọc, khẩn trương hỏi “Đại phu, nàng sao rồi? Có phải không có việc gì rồi phải ko?”

Đại phu thở dài, trả lời: “Vị cô nương này bị thương rất nặng, không chỉ bị roi quất bị thương, còn cảm phong hàn, hơn nữa gần đây lao động quá sức, nếu không phải vừa rồi có người lấy chân khí bảo vệ tâm mạch, có lẽ vị cô nương này đã sớm mất mạng”

“Vậy hiện tại.....” Hạ Chi nghe vậy không khỏi có chút nóng nảy

“Hiện tại.....” Đại phu nhìn về phía nữ tử trên giường nửa ngày, ngữ khí có chút thê lương “Sống hay chết, chỉ có thể xem tạo hóa của nàng.....”

Sinh tử từ mệnh, phú quý ở trời

Hắn đã sớm xem qua nhiều sinh ly tử biệt, nhưng vẫn không đành lòng nhìn sinh mệnh tuổi trẻ cứ như vậy trôi đi.....

Sinh mệnh

Cũng rất yếu ớt a.....

Hạ Chi nghe vậy lập tức cảm thấy vô cùng căng thẳng, ánh mắt phức tạp nhìn nữ tử trên giường, hai cánh tay bên hông xiết chặt, thực xin lỗi.....Ta... vẫn đã tới chậm một bước.....

96. Chương 96: Hối Hận Sao

Đại phu đi rồi, hẳn đành phải gọi Tiểu Túc tới, đem bình dược giao cho nàng, sau đó đi ra ngoài, lúc gần đi, còn quay đầu nhìn thoáng qua. Lắc đầu, có một số việc, hẳn phải cùng Tướng quân nói rõ ràng.....

Tiểu Tứ cầm bình được. Nhìn thân thể dính đầy máu của Vân Tâm Nhược, che miệng lại, nước mắt không ngừng rơi xuống

Nàng ta....

Sao có thể chịu được vết thương nặng đến như vậy.....

Nhịn nước mắt xuống, một bên cởi quần áo Vân Tâm Nhược ra, cẩn thận chà lau thân thể cho sạch sẽ, nhẹ nhàng bôi thuốc lên miệng vết thương, từ đầu tới cuối, nước mắt của Tiểu Tứ không ngừng rơi, một bên bôi thuốc, một bên dùng ống tay áo lau lệ, sợ nước mắt của mình rơi xuống miệng vết thương của Vân Tâm Nhược, sẽ làm đau nàng. Nhưng Vân Tâm Nhược vẫn không hề có biểu hiện sắp tỉnh lại.....

Hạ Chi tìm được Lê Hân ở thư phòng, lúc này Lê Hân đang ngồi trên ghế, gương mặt luôn anh tuấn tà mị lúc này lại có chút tịch mịch, hai mắt tràn ngập tội lỗi, thân thể im lặng không nhúc nhích, giống như một món đồ vật không có sinh mệnh

“Tướng quân!” Hạ Chi hành lễ

Lê Hân ngẩn người, ngữ khí khàn khàn, không thể hiện âm sắc gì

“Nàng ta....không sao chứ?”

Chỉ nói một câu như vậy, tựa như đã rút hết chân khí của hắn, sắc mặt hắn so với Vân Tâm Nhược cũng không tốt hơn bao nhiêu

“Đại phu đã trị liệu, nói là.....” dừng một chút, hắn nhìn về phía Lê Hân, ngữ khí có chút u ám “Sống hay chết, phải xem tạo hóa của nàng....”

Lê Hân tâm giống như bị cắt một nhát, hình như có cái gì đó vừa rời bỏ hắn, môi khẽ nhúc nhích, hắn nhắm mắt lại, nửa ngày sau mới mở mắt ra

Nhìn Hạ Chi im lặng lên án mình, chậm rãi nói:

“Hạ Chi, ngươi đang trách cứ ta sao?”

“Thuộc hạ không dám!” Hạ Chi cung kính trả lời, đúng thái độ lễ phép của cấp dưới đối với cấp trên

Lê Hân thất bại vô lực cười một tiếng, khóe môi giống như tiêm nhiễm nhiều cay đắng

“Hôm nay Thiển Y tới đây, Thanh Hàn cũng tới đây, ngươi biết không?” Hắn ngữ khí chua chát nói “Thiển Y trên người có một cây trâm cài tóc hình nguyệt, thế nhưng lại cùng Vân Long của Thanh Hàn bỗng dưng phát sáng....”

“Ngươi biết điều này có ý nghĩa là gì không?” Lê Hân thống khổ hỏi

“Thuộc hạ.....” Hạ Chi vừa nghe, khí thế vừa rồi cũng nhất thời biến mất

“Phách nguyệt tái hiện! Ha ha.....Hơn nữa, người trong lòng của Thiển Y là ai? Ngươi đoán không ra phải không, cũng chính là Thanh Hàn a!” Lê Hân có chút thất thần nói “Ta nghĩ rằng tất cả những việc này đều do Vân Tâm Nhược an bài, lại quên mất, nàng căn bản chỉ ở Phủ tướng quân, hơn nữa nàng ta cũng không có phép phân thân, sao có thể đi mật báo được, ta thừa nhận vừa rồi là do ta mất đi lý trí. Ta thừa nhận vừa rồi là ta có lỗi với Vân Tâm Nhược, nhưng một người mới nếm thử tình yêu như ta, thật sự đã bị tra tấn tới mức điên rồi.....”

Thế nhưng trung nhân của Vân Thiển Y lại là Quốc sư Thanh Hàn, hơn nữa phách nguyệt tái hiện.....Hạ Chi kinh hãi trộn to hai mắt, không lẽ Vân Thiển Y chính là.....Trách không được Tướng quân lại mất lý trí như vậy. Vậy... Vân Thiển Y cùng Quốc sư Thanh Hàn, một người hữu tình, một người mệnh định, vậy thì Tướng quân..... Lúc này hắn bắt đầu có chút thông cảm cho Lê Hân, hiện tại thật sự khó có thể trách tội Lê Hân được....Nhưng nhớ tới Vân Tâm Nhược hiện tại sống chết không rõ nằm trên giường, hắn vẫn không thể buông xuống sự trách móc đối với bản thân mình

Nghĩ tới đây, Hạ Chi trầm ngâm nửa ngày mới mở miệng nói:

“Tướng quân, mặc kệ Vân Thiển Y như thế nào, Vân Tâm Nhược kỳ thật mới là người vô tội nhất. Kỳ thật thuộc hạ đã điều tra rõ, chuyện thay gả, không phải là ý định của Vân Tâm Nhược, mà là Vân Hồng Đào cố ý dùng tỳ nữ bên người nàng ép buộc nàng phải làm như vậy....”

Nhưng là, Hạ Chi than vãn, hiện tại nói ra những điều này còn có tác dụng gì

Lê Hân vừa nghe xong, thân mình đột nhiên dựa vào lưng ghế, khoát tay, nói với Hạ Chi “Người đi ra ngoài đi!”

“Tướng quân.....” Thấy Lê Hân nhắm mắt không trả lời mình, Hạ Chi cũng xoay người không nói gì nữa. Những gì nên nói hẳn đã nói, nên làm hẳn cũng đã làm, nhưng....

Tướng quân, hy vọng tương lai người sẽ không hối hận

Không nên hối hận, từng có một cô gái phong hóa chính mệnh chết trong tay người....

Tâm của hẳn, có chút lạnh lẽo....

97. Chương 97: Uy Dực

Hạ Chi đi rồi, Lê Hân đứng lên, đi đến giá sách cao lớn màu đen, vươn tay lấy ra một cái hộp ngọc, mở ra, sau đó từ bên hông lấy ra một cái bình ngọc màu trắng. Nhìn nửa ngày, bắt đầu đi ra khỏi thư phòng.....

Giúp Vân Tâm Nhược thay xong quần áo, bồi dục hoàn tất, Tiểu Tức vẫn ngồi im trên giường, chớp cũng không dám chớp mắt một cái, cứ như vậy im lặng không nhúc nhích còn Vân Tâm Nhược. Sợ rằng chỉ cần mình vừa liếc mắt đi một cái, nữ tử trên giường sẽ ngừng hô hấp

Nàng chưa bao giờ gặp qua nữ tử có tính cách như vậy, trong sự tịch lịch lại có thê lương, trong thê lương lại tồn tại vài phần chua xót, suốt nửa tháng, mặc kệ người khác đối đãi với nàng như thế nào, nàng ta đều tự mình chấp nhận tất cả, không chút than vãn, thông dong mà đối mặt

Nàng vĩnh viễn sẽ không quên cái bánh bao kia, vừa nghĩ tới, nước mắt của nàng lại nhịn không được, Vân Tâm Nhược thật sự rất đáng thương

Ngày hôm qua rõ ràng còn tốt đẹp như vậy

Nay lại sống chết không rõ nằm ở đây.....

Lê Hân đi vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Vân Tâm Nhược đang nằm trên giường, trong phòng mùi thuốc nồng nặc, khóe mắt của hẳn nheo lại, chậm rãi đi tới phía trước, nhìn khuôn mặt trắng bệch nhỏ nhắn.....

Cảm giác có người, Tiểu Tức lập tức ngẩng đầu lên, vừa thấy người đó là ai, thốt lên một tiếng.....

“Tướng quân!”

“Người đi ra đi!” Lê Hân lãnh giọng ra lệnh

Tiểu Tức nhìn thoáng qua Vân Tâm Nhược, bàn tay dày vò quần áo trên người một chút, ánh mắt có chút bất an, nhưng lại không làm theo lời hẳn nói

“Tướng quân, nàng ta đã bị thương rất nặng, ngài dừng.....được không?”

“Đi ra ngoài!” Không đợi nàng nói xong, Lê Hân lặp lại một lần nữa. Ngực khí đã có chút tức giận, nhin xuống cơn tức, nô tỳ này coi hẳn là cái gì? Hẳn sẽ lại làm chuyện gì với nữ tử sắp chết này sao?

“Vâng.....” Tiểu Tức cúi đầu trả lời, không thể không đứng dậy, sau đó chậm rãi tiêu sái đi ra, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Vân Tâm Nhược. Đúng rồi, tìm Hạ đại nhân.....Chạy vội,nàng phải tìm Hạ đại nhân cứu mạng.....

Lê Hân ngồi bên giường, nhìn chăm chăm vào nữ tử trên giường, hẳn vươn tay, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mặt nàng, cảm xúc lạnh lẽo rơi vào đầu ngón tay hẳn, tim hẳn đột nhiên đập mạnh lên một cái, hẳn đặt cả lòng bàn tay lên mặt nàng, nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, sao lại lạnh lẽo như vậy, sao lại có thể không

có chút ấm áp nào, chẳng lẽ.....Ngón tay run run chuyển hướng tới dưới mũi nàng, cảm giác được một nhiệt độ rất nhỏ, thoáng yên lòng

Nàng còn sống, có trời mới biết vừa rồi tim hần thiếu chút nữa cũng ngừng đập.....Hiện tại, đối với nàng hần thực sự cảm thấy vô cùng có lỗi.....Hần sao lại không biết trong chuyện này, người vô tội nhất là nàng, cừu hận che mắt hần, cũng giết mất lý trí của hần

“Thực xin lỗi.....” Khóe miệng mấp máy, hần thì thào tự nói, giờ này khắc này, hần mới thật sự cảm thấy mình đã làm sai rất nhiều chuyện. Thế nhưng hần có thể ra tay trừng phạt cực kỳ tàn ác như vậy đối với một nữ tử nhu nhược

Hần thực sự vô cùng hối hận.....

Hần chỉ có thể chịu đựng mà không thể nói gì

Lấy ra một bình ngọc trong lòng, đây là Thanh Phong ngọc lộ của Minh Phong đưa cho hần lúc đại hôn, có công dụng khởi tử hồi sinh, hần mở bình ra, đổ ra một viên dược, một viên thuốc màu trắng mang theo mùi hoa mai rơi vào tay hần, sau đó hần nâng cầm Vân Tâm Nhược lên, đem viên thuốc đặt tới bên môi nàng, nhưng lại không thể nào làm cho nàng nuốt xuống được

Lê Hân buông tay, mắt nhắm rồi lại mở, ngửa đầu đem dược ném vào miệng mình, cúi đầu, dán sát vào môi của nàng, lạnh lẽo lại mềm mại, một mùi bí hương truyền tới, tâm của hần khẽ nhúc nhích, không nghĩ nhiều, mở khớp hàm của nàng, dùng đầu lưỡi đem viên thuốc đưa vào miệng nàng.....

Chờ nàng nuốt viên thuốc xuống xong hần mới đứng dậy, mặt đột nhiên có chút đỏ ửng, cũng không hiểu vì sao.....

98. Chương 98: Hận Hay Là Không Hận

Hạ Chi vừa chạy tới thì thấy Lê Hân đang ngồi trước giường Vân Tâm Nhược, sắc mặt kỳ quái, ánh mắt u ám khó dò

“Tướng quân, người tới đây làm gì?” Hạ Chi kêu lên, bất an nhìn về phía nữ tử trên giường, thấy gương mặt tái nhợt của nàng đã hơi có chút huyết sắc, hơi thở cũng vững vàng hơn một chút.....

“Nàng ta không sao, người yên tâm” Nói xong, Lê Hân thần nhiên xoay người rời đi, không muốn nói nhiều.....

Vừa bước ra thì thấy được Tiểu Tức đang đứng thở hổn hển trước cửa, Tiểu Tức lập tức cúi đầu, không dám liếc mắt nhìn một cái

Lê Hân ngược lại liếc mắt trừng nàng một cái, đã hiểu vì sao Hạ Chi đột nhiên tới đây, phát tay áo rời đi.....

Tiểu Tức thở phào một hơi, nàng còn tưởng rằng Tướng quân định trách cứ nàng nữa chứ? Hừ chết nàng.....

Hạ Chi bắt mạch Vân Tâm Nhược, quả nhiên đúng như lời Tướng quân, hần mặc dù không phải đại phu, nhưng cũng có thể xem ra được mạch của Vân Tâm Nhược bắt đầu rõ ràng hơn, giống như sinh mệnh đang bắt đầu trở lại, chứng minh nữ tử này còn sống, thực sự còn sống

Sắc mặt căng thẳng của hần rốt cuộc cũng dịu đi đôi chút....

May mà nàng đã không sao.....

Vân Tâm Nhược vẫn nằm đó. ngủ say không tỉnh, có lẽ bởi vì tác dụng của Thanh Phong ngọc lộ, tuy rằng miệng vết thương rất nặng, nhưng cũng không phát sốt lần nào, nhiệt độ cơ thể tuy rằng hơi thấp, nhưng cũng không sao, Tiểu Tức nghe theo sự an bài của Hạ Chi, không làm bất cứ việc gì, chỉ toàn tâm chiếu cố Vân Tâm Nhược

Gió nhẹ nhàng thổi bay rèm che cửa, mang theo một tia nắng ấm áp chiếu vào gương mặt của nàng, như tình quang chớp lóe, ôn nhu ấm áp, có chút mê ly, cô gái trên giường lông mi nhẹ nhàng lay động, ánh mắt trời chiếu xuống mắt nàng, nàng gờ tay nghĩ muốn che cái gì đó, không ngờ tác động đến miệng vết thương trên lưng. Một trận đau đớn rất bỗng ập tới, làm nàng không khỏi rên nhẹ một tiếng.

“Vân Tâm Nhược, người sao vậy?” Thanh âm có chút lo lắng của Tiểu Túc truyền tới.....

Đầu vẫn có chút choáng váng, bỗng nhiên nghe được âm thanh quen thuộc truyền đến, nàng cố hết sức mở to mắt ra, trần gỗ quen thuộc, trên đầu cũng xuất hiện một gương mặt bị phóng đại....

“Tiểu Túc...” Một thời gian không mở miệng, cổ họng có chút khô rát

“Người tỉnh rồi sao, thật tốt quá.....” Tiểu Túc đột nhiên kêu lớn lên: “Ta đi nói cho Hạ đại nhân nghe.....” Sau đó chạy thẳng ra ngoài

“Hạ đại nhân...” Có lẽ là Hạ Chi! Trí nhớ của nàng dừng lại một khắc trước khi hôn mê một khắc, vết thương trên lưng nhắc nhở mình đã xảy ra chuyện gì.Nam nhân kia.....

Cố hết sức xoay người một cái, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu lên mặt nàng, sáng ngời ấm áp

Thở phào một hơi.....

Thì ra nàng còn sống a.....

Tương lai của nàng, liệu có thể sáng ngời như ánh mặt trời hay không....

Sau đó nàng lại thản nhiên cười một cái

Bất quá, nàng có thể sống tiếp, đã phải thực sự cảm ơn ông trời

Hạ Chi vừa vào liền nhìn thấy cô gái nằm trên giường đang cười yếu ớt, hai mắt sáng ngời, như ngôi sao lấp lánh.....

“Đang cười gì đó?” Hạ Chi giọng nói mang theo tiếng cười hỏi. Thấy nàng đã tỉnh, hẳn đương nhiên rất cao hứng

Vân Tâm Nhược ngược mặt lên, nhìn thấy Hạ Chi đến, không khỏi cười với hắn một cái, như dòng nước trong vắt chảy qua, vì ba thiếu đăng.....

“Ta là đang cảm thấy thực may mắn mình còn sống a.”

Giống như thở dài, cũng giống như an ủi, còn có chút hàm xúc tự giấu

Hạ Chi không khỏi cứng người, đối với việc Tướng quân thương tổn nàng, hắn cũng tự cảm thấy hổ thẹn. Nếu hắn điều tra ra sớm hơn một chút, có phải nàng sẽ ít chịu khổ hơn một chút không, nếu ngày đó hắn tới sớm hơn một chút, có phải Tướng quân sẽ không dụng hình với nàng không

Nhưng hiện tại nói gì cũng không thay đổi được, đã có vết thương, thì có thể lấy gì bù đắp lại được? Bất quá, có một số việc vẫn phải nói, mặc kệ nàng có muốn nghe hay không, nên hắn có chút khổ mở miệng....

“Vân Tâm Nhược, mong là người có thể không hận Tướng quân,hắn cũng chỉ là vì hiểu lầm.....”

“Hận.....” Với Vân Tâm Nhược mà nói, nếu hận, có lẽ nàng phải hận rất nhiều người, đối với Lê Hân, có lẽ ban đầu cũng từng có chút oán, chút hận qua, nhưng hiện tại, nàng cũng có cảm giác nam nhân kia thật đáng thương.....

Một người luôn cao cao tại thượng như vậy, hiện tại lại bị hung hăng đập một cước, sự tức giận như vậy, có lẽ cũng là rất nhiều đau xót không sao kể xiết.....

Nàng có thuật đọc tâm, tất nhiên có thể cảm nhận được cảm xúc tương phản to lớn đó của người kia

Nói không hận,là giả, nhưng không phải là hận vô cùng, chỉ là không thể tha thứ thôi.....

Quên đi

Nàng nhắm mắt lại, không trả lời vấn đề của Hạ Chi, kỳ thật nàng cũng không biết trả lời như thế nào mới tốt, nên đơn giản là không nói gì, chỉ hưởng thụ ánh nắng ấm áp của mặt trời

Hạ Chi thấy nàng không nói gì, cũng biết yêu cầu như vậy giống như ép buộc người khác, thở dài một tiếng

“Tướng quân nói, về sau người chỉ cần ở phòng bếp làm việc cùng Tiểu Túc, những chuyện khác, không cần phải làm nữa”

Có lẽ đây là an ủi lớn nhất với nàng sau lần tai nạn này

99. Chương 99: Thanh Hàn Khuyên Ngôn

Hoàng cung Thiên Trạch

Tiêu Cẩm Du sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc, long bào màu vàng đẹp đẽ quý giả thể hiện ra khí thế uy nghiêm của hắn

“Đệ nói cái gì? Thay gả?”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói

“Ân!” Tiêu Thanh Hàn tựa hồ không đem sắc mặt lạnh như băng của hắn để trong mắt, nhẹ nhàng uống một ngụm trà, sau đó phun ra một hơi

“Hoàng huynh, Hân kêu huynh đừng nhúng tay vào!”

“Cái gì?” Tiêu Cẩm Du bật thẳng dậy khỏi long ỷ. Dùng sức vỗ vào bàn một cái, lực đạo mạnh tới mức làm cho cái bàn hơi run lên một chút “Cái gì kêu là đừng nhúng tay, bọn họ đem mặt mũi trăm quảng đi đâu hả?”

Tiêu Thanh Hàn cầm ấm trà trên bàn, né người một cái, không vung ra một giọt trà nào....

“Đây là tội khi quân, không phải bọn họ muốn làm gì thì làm!” Tiêu Cẩm Du âm thầm hừ lạnh một tiếng, thánh chỉ của hắn không phải đồ chơi. Hắn là Thiên Tử, sao có thể để người ta không coi hắn ra gì

“Hoàng huynh, huynh còn nhớ thánh chỉ viết như thế nào không?” Tiêu Thanh Hàn đặt xuống ấm trà trên tay về chỗ cũ, gương mặt nhìn gương mặt tuần tú đang vặn vẹo của Tiêu Cẩm Du, thần sắc đậm nhạt

Tiêu Cẩm Du liếc hắn một cái, mặt mày nhăn nhó nói: “Đệ cho tưởng rằng trăm già rồi sao, trăm đương nhiên nhớ rõ, tứ hôn cho chi nữ Vân Hồng Đào”

“Vậy Hoàng huynh biết người Hân thú là ai không?”

Tiêu Cẩm Du lắc đầu, lại ngồi xuống, vẫn là một bụng bực tức “Trăm không tới đó, làm sao biết người hân thú là ai?”

Tiêu Thanh Hàn đậm nhạt liếc mắt nhìn hắn một cái, không nhanh không chậm mở miệng

“Vân Hồng Đào chi nữ Vân Tâm Nhược”

“Đệ nói cái gì? Sao lại là chi nữ của Vân Hồng Đào?” Tiêu Cẩm Du hoàn toàn ngây ngốc. Nhìn Tiêu Thanh Hàn thần sắc bình tĩnh, tâm không khỏi lộp bộp một chút, đại hỏa chưa kịp bốc lên, đã biết vấn đề ở chỗ nào, chết tiệt, nếu hỏi đại gả này có sai lầm gì, thì người mắc sai lầm lớn nhất là hắn chứ không phải ai khác, chính hắn

Lê Hân chết tiệt, Vân Thiển Y chết tiệt, Vân Hồng Đào chết tiệt, nhưng chết tiệt nhất cũng là chính bản thân hắn, điều này làm cho hắn không thể nào thừa nhận được, người khác có xấu hổ cũng không sao, nhưng hắn thì không được a, mặt mũi của hắn là của toàn bộ Thiên Trạch a

Tiêu Thanh Hàn cười nhạt, trong nụ cười có vài phần khó hiểu, đối với việc phách nguyệt tái hiện, hắn không định nói với Tiêu Cẩm Du, có một số việc, hiện tại hắn còn chưa chắc chắn, nếu để Hoàng huynh biết, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa

Mặc kệ Vân Thiển Y có phải chủ nhân phách nguyệt thật hay không, lấy tình cảm của Lê Hân đối với nàng ta, thì giữa hắn và Lê Hân chắc chắn đã xảy ra khúc mắc

Mà hắn, thật sự không muốn đoạt người yêu của người khác....

Mà chuyện phách nguyệt, tuy rằng hiện tại hần không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng cũng mơ hồ biết được vài phần, hần có cảm giác, khối bảo thạch hình nguyệt nha trong tay Vân Thiển Y tuy rằng có liên quan tới phách nguyệt, nhưng không phải là phách nguyệt thật sự, nhưng nếu vậy rốt cuộc nó là cái gì? Hiện tại còn nhiều điều hần chưa rõ, nên chỉ có thể yên lặng xem xét

Lấy lại bình tĩnh, Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía phương xa.....

Đôi mắt trong như nước, sâu không thấy đáy, làm người ta không thể nắm giữ được gì, vạt áo trên người bay lất phất, như mây trắng phiêu dật, cứ như vậy lặp đi lặp lại, một tầng bạch sắc mỏng manh

100. Chương 100: Quân Tử Thương Lượng

Thái dương dần dần lặn xuống, dự báo đã chấm dứt một ngày, ban đêm được thay thế ban ngày, bóng tối che phủ khắp nơi, ánh trăng bắt đầu thông thả chiếu ánh sáng, lan tỏa xuống khắp mặt đất, vài cụm mây vô tình che mất ánh trăng, trong nháy mắt không gian chuyển thành tối đen. Gió đêm thổi qua, cây cối hoa cỏ khẽ lay động, cành lá phát phơ, một mùi hoa không biết tên lan tỏa trong không khí..... Đêm tháng tư, thực đẹp đẽ.....

Bên trong Phủ tướng quân, lúc này có hai bóng đen rất nhanh lướt qua, ngay cả thị vệ gác đêm cũng cho rằng đó chỉ là một cơn gió đêm

Trong nháy mắt, hai thân ảnh đã tới một phủ đệ hoa lệ, nhìn thoáng qua đại môn (cửa lớn), sau đó lập tức nhảy về phía trước, bay qua bức tường, lại nhảy xuống, động tác nhanh chóng, mềm nhẹ như yển. Trong nháy mắt liền biến mất vô tung vô ảnh, như một trận gió lướt qua nhẹ nhàng.....

Mà thân ảnh phía sau, ở đúng nơi thân ảnh kia vừa đứng, hai tròng mắt tối đen lúc này lại sáng như sao trên trời, hần ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, hai chữ Vân phủ thật to đập vào mắt

Thân mình nam tử dựa vào góc tường, môi nhếch lên một nụ cười cực kì quái dị, cúi đầu nói thầm “Tướng quân anh minh thần võ của ta! Từ khi nào thì người lại thương lượng như quân tử vậy.....” (Anh Lê Hần đang tự nói với bản thân mình)

Dứt lời, ánh mắt nam tử hướng thẳng về đầu tường mà thân ảnh kia vừa nhảy đi, im lặng thật lâu không nói gì, mà bóng đêm ngày càng thêm đen tối....

Lúc này Vân Thiển Y ở trong Vân Nguyệt các, không hề biết bên ngoài có một người đang chăm chú nhìn nhất cử nhất động của mình, tay nàng cầm một cây trâm gài tóc, viên bảo thạch hình nguyệt trên cây trâm có một luồng ánh sáng mờ ảo lượn quanh

“Tri Dung, đây thật sự là phách nguyệt sao?” Vân Thiển Y ngẩng đầu nhìn Tri Dung đang đứng bên cạnh nàng

Tri Dung nhìn thẳng vào trâm gài tóc trên tay Vân Thiển Y, nói thật, đối với những việc phát sinh ở Phủ tướng quân mấy ngày trước, nàng hiện tại vẫn còn như lọt vào sương mù

“Có lẽ.....là vậy!” Suy nghĩ nửa ngày, nàng vỗ vỗ đầu mình, chỉ có thể trả lời như vậy

“Có lẽ.....” Vân Thiển Y nhẹ nhàng lặp lại, đem trâm gài lên tóc, dây kết trâm lay động vài cái, dính vào tóc đen của nàng, trong ánh sáng mờ nhạt, lóe ra một chút lưu quang khác biệt.....

Lúc mới trở về từ Phủ tướng quân, nàng mới biết Quốc sư Thanh Hàn đã tới nhà nàng, quả nhiên, hần đã đến để kiểm chứng, nàng cũng hỏi phụ thân về chuyện trâm gài tóc, theo lời phụ thân nói, mười mấy năm trước, có người nói hai chữ hữu duyên, đem khối bảo thạch hình nguyệt này tặng cho phụ thân, phụ thân thấy đẹp, liền sai người chế thành trâm gài tóc tặng cho nàng

Mà những lời này, phụ thân nói rằng Quốc sư Thanh Hàn cũng biết, nhưng hần không nói gì. Đến lúc nàng trở về, cha mới biết được, nguyên lai tất cả những chuyện này có liên quan đến phách nguyệt

Nàng nhớ lúc ấy cha còn an ủi nàng, phách nguyệt tái hiện, đây là chuyện vô cùng nghiêm trọng, Quốc sư Thanh Hàn đương nhiên phải kiểm chứng tất cả mới có thể đưa ra quyết định. Cho nên từ lúc đó tới giờ, lòng của nàng đều giống như bị một sợi tơ quấn chặt lấy, làm nàng không thể nào thả lỏng tâm tình ra được.

Mỗi đêm trong giấc mộng, nàng lúc nào cũng nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của Quốc sư Thanh Hàn (Chị này bị sắc dụ~)

Khối bảo thạch này nếu thật sự hữu duyên với cha, rồi lại tới tay mình, vậy nàng thật sự là chủ nhân phách nguyệt sao? Nàng vẫn cảm thấy thực khó có thể tin được, mà từ hôm đó tới nay Quốc sư Thanh Hàn cũng không đến Vân phủ thêm lần nào, không biết do hắn đã quên hay đã bỏ qua chuyện này, nhưng nàng lại không thể cứ tiếp tục như thế này.....

Cảm giác bối rối cứ không ngừng trào dâng trong lòng nàng, khiến nàng không thể suy nghĩ được gì.....

Mà lúc này, một gốc cây đại thụ bên ngoài, có một gã nam tử ánh mắt tràn ngập thâm tình, gắt gao nhìn chăm chăm vào nữ tử trong phòng, bởi vì nội công cao thâm, nên những gì hai nữ tử kia nói, hắn đều có thể nghe không bỏ sót câu nào, thậm chí biểu tình của bọn họ hắn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng

Nghe tới câu phách nguyệt, hai tay nam tử nắm chặt lại thành quyền, sự thống khổ, thâm tình, nhớ nhung lần lượt hiện lên trong mắt hắn, lúc này ánh trăng bắt đầu hiện ra, chiếu vào gương mặt như được điêu khắc của nam tử, giống như sương khói bay qua, sự cô tịch quẩn quít xung quanh nam tử, mãi không tiêu tan.....

101. Chương 101: Lại Bị Vu Oan

Cùng lúc đó, ở Phủ Tướng quân, bên trong vườn Quân nhiên, Hồng Nhiên phu nhân dáng vẻ yếu điệu ngồi trên ghế, bên dưới còn được phủ thêm một nhuyển đệm (miếng lót mềm) thêu bách hoa, ánh điệp cùng mây trắng (hoa, bướm, mây)

Một trận tiếng bước chân truyền đến, Hồng Nhiên bất động thanh sắc, mắt xéch yêu mị liếc nhìn về phía cửa. Cửa mở ra, Đông Hương vẻ mặt khẩn trương chạy đến bên người Hồng Nhiên, không biết thì thầm to nhỏ gì bên tai nàng ta.....

Càng nghe sắc mặt Hồng Nhiên càng không tốt, gương mặt xinh đẹp bắt đầu vằn vện một cách đáng sợ, đến lúc nghe xong, đôi mắt phượng của Hồng Nhiên tràn ngập sự tàn nhẫn (Mình ko muốn ghi mục này là mắt phượng huhu, mắt phượng chỉ có anh Dạ Hoa với anh Khét là đẹp thôi)

Đông Hương sau khi nói xong, ngược mắt nhìn Hồng Nhiên một cái, thân mình run lên, bộ dạng hiện tại của Phu nhân thực sự rất đáng sợ....

“Những gì người nói đều là sự thật?” Hồng Nhiên nhìn về phía Đông Hương, vẫn là gương mặt kiêu diễm như trước, nhưng lại làm cho người ta không khỏi rùng mình. “Tướng quân tuy rằng có đánh nàng ta, nhưng sau đó lại dùng Thanh Phong ngọc lộ cứu nàng ta, cũng đáp ứng từ nay về sau nàng ta không còn là nô tỳ đề tiện nữa”

“Nô tỳ chắc chắn như vậy, những việc này đều là chính tai nô tỳ nghe được, không sai chút nào” Đông Hương tuy rằng cảm thấy hiện tại Hồng Nhiên rất đáng sợ, nhưng vẫn cố nói chắc chắn

“Tướng quân ra ngoài rồi?” Hồng Nhiên lại hỏi, đôi môi phẫn nộ khẽ nhếch, càng thêm hồng nhuận.....

Đông Hương gật gật đầu “Vâng, vừa rồi nô tỳ có đi ngang qua phòng Tướng quân, Tướng quân cùng Hạ đại nhân đều không có bên trong, nên chắc chắn đã ra ngoài hết rồi”

“Tốt.....” Hồng Nhiên nói một chữ tốt, đứng từ trên ghế lên, vạt áo quý giá xinh đẹp cong thành một vòng cung duyên dáng, nàng quay đầu nhìn về phía Đông Hương. Đôi môi đỏ tươi nhếch lên, tiếng cười quái dị truyền ra, mang theo hương vị khát máu....

“Chúng ta đi xem nữ nhân kia một cái, thuận tiện đưa cho nàng ta một lễ vật.....”

Đông Hương nghe được mùi vị âm mưu bên trong, khẽ rùng mình một cái. Vội vàng bước theo sau Hồng Nhiên, khó miệng cũng lộ ra nụ cười âm ngoan, độc ác.....

Bên trong căn phòng gỗ nhỏ nhỏ, Vân Tâm Nhược im lặng nằm trên giường, vết thương trên lưng vừa được bôi được xong, nàng nhắm mắt lại, khó lắm mới được có dịp hưởng thụ sự thanh thản

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến âm thanh xôn xao, cửa bị đẩy ra. Vân Tâm Nhược quay đầu sang hướng cửa, mở mắt ra thì thấy một đám người đang tiến vào phòng mình

Đứng đầu là một nữ tử mặc trang phục hoa lệ màu hồng, đang ngấm ngấm bàn tay của mình, sau đó ánh mắt khinh thường liếc nhìn nàng một cái. Người bên cạnh thì nàng biết là ai, là Đông Hương, vậy thì người kia chắc chắn là Hồng Nhiên phu nhân, chủ tử của Đông Hương, quả là nô tài như thế nào sẽ có chủ tử như thế đó, đều không tốt như nhau, đều làm cho người ta chán ghét

Nàng thu hồi ánh mắt lại, lười liếc mắt nhìn họ thêm cái nào, không muốn để ý tới nhóm người này

Hồng Nhiên từ khi vào phủ, mọi người ai mà không nịnh nọt a dua nàng, ai thấy nàng mà không phải lễ nhượng ba phần, vậy mà Vân Tâm Nhược này lại không thêm để nàng vào mắt, nàng buông tay xuống, cặp mắt phượng nheo lại nguy hiểm (*Bụp bụp* thành mắt panda)

Sau đó nàng giơ tay lên một chút, đôi môi đỏ mọng khẽ mở. Sưu một tiếng, làm cho cả phòng đại loạn....

Bàn lật, ghế đổ, ngay cả chén trà trên bàn cũng rơi xuống vỡ nát, bốn phía không ngừng truyền tới âm thanh ầm ĩ

Vân Tâm Nhược mắt lạnh nhìn tròn khôi hải trước mắt, lại muốn vu oan cho nàng sao? Nàng thực sự muốn nhìn xem Hồng Nhiên này rốt cuộc là đang diễn cái gì?

“Tìm được rồi, tìm được rồi!” Không biết là âm thanh của ai la lớn lên, những người khác đều ngừng động tác trên tay, ngừng động tác dưới chân. Một gã hạ nhân cầm một vòng ngọc trong suốt, hai tay dâng hiến vật quý lên trước mặt Hồng Nhiên, còn liếc mắt nhìn Vân Tâm Nhược thêm một cái

Hồng Nhiên cầm lấy vòng ngọc, cánh tay duỗi về phía trước, trực tiếp đem vòng ngọc đeo vào cổ tay mình, ngọc xanh biếc, làn da trắng nõn, làm cho tên gia đình bất giác như bị mê hoặc

Đúng là hoa khôi tuyệt sắc, quả nhiên danh bất hư truyền, vươn tay nhắc chân, mỗi một cái động tác đều lộ ra vẻ mỹ hoặc

Nhìn thoáng qua vòng ngọc trên tay, Hồng Nhiên tiến về phía trước, đứng trước giường Vân Tâm Nhược, từ trên cao nhìn xuống nàng

“Vân Tâm Nhược, nếu ngươi thích vòng ngọc của Bản phu nhân, cứ mở miệng nói một tiếng, nói không chừng, ngày nào đó bản phu nhân cao hứng có lẽ sẽ ban cho ngươi, cố sao ngươi lại muốn ăn cắp nó?”

102. Chương 102: Tiếp Tục Bị Đánh

Vân Tâm Nhược giương mắt nhìn Hồng Nhiên phu nhân, rốt cuộc đã biết ý tưởng chân chính của nàng ta, cười nhạt nói:

“Hồng Nhiên phu nhân muốn tìm chuyện phiền phức, sao không lấy cớ nào thực tế hơn một chút, Vân Tâm Nhược từ lúc đến Phủ tướng quân đến nay, chưa bao giờ đi qua Quân nhiên viên lần nào, vòng ngọc của người có lẽ là có cánh bay tới đây....”

Hồng Nhiên vừa nghe, thoáng kinh ngạc. Cái miệng cũng thật lợi hại, bắt quá.....Nàng ha hả cười lớn, chỉ vào mặt Vân Tâm Nhược, sau đó ra lệnh với đám người đằng sau:

“Người đâu! Bắt ả tiện tì dám ăn cắp đồ của Bản phu nhân lại, Bản phu nhân muốn xem xem nàng ta có thể cứng miệng tới khi nào?”

Nàng tiếp tục cười, càng cười càng mỹ, Vân Tâm Nhược, mặc kệ người có nhận hay không, đêm nay, người chết chắc rồi, vị trí Phu nhân Tướng quân vĩnh viễn sẽ chỉ là của Hồng Nhiên ta.....Tuy rằng Tướng quân đã thương người, nhưng lại dùng Thanh Phong ngọc lộ vô giá để cứu mệnh tiện của người lại, vậy thì tiếp theo, ai biết được sẽ phát sinh chuyện gì.....

Mà nàng, tuyệt đối không cho phép cái ai biết được đó tồn tại

Hơn nữa người này lại từng là chính thê được cưới hỏi đài hoàng của Tướng quân

Hai gã hạ nhân tiến lên kéo Vân Tâm Nhược đi, vết thương trên lưng vốn chưa lành, vừa động, Vân Tâm Nhược lập tức rên nhẹ một tiếng, cắn chặt răng, không muốn người khác nhìn ra sự đau đớn của mình, lưng.....máu thấm đẫm trung y.....(Áo bên trong đó, thời xưa mặc tới mấy lớp lộn lộn)

Một lát sau, nàng bị hai gã hạ nhân tha đến trong viện, lúc này trong viện đứng đầy người, có cả thị vệ tuần tra ban đêm

Hồng Nhiên ngồi trên ghế lim vừa được Đông Hương lau chùi sạch sẽ, nhìn xuống nữ tử đang khố sở dưới đất, thấy vết máu mờ nhạt trên lưng nữ tử đó, khóe mắt mang ý cười vừa lòng

Hảo.....tốt lắm.....

Đông Hương thanh thanh yết hầu, Hồng Nhiên dùng mắt ra lệnh cho nàng một cái, nàng ta lập tức đi tới trước mặt Vân Tâm Nhược, chỉ vào nàng nói “Các vị, ả tiện tì này dám ăn cắp vòng ngọc của Hồng Nhiên phu nhân, vừa rồi đã bị bắt được. Mọi người nói xem phải xử lý như thế nào?”

Mọi người ồ lên một tiếng

“Hèn chi Tướng quân hưu nàng ta là phải, thì ra phẩm hạnh vô sỉ như vậy, vài ngày trước nàng ta còn bị Tướng quân đánh cho một trận thâm, không biết có phải lại làm chuyện kinh người gì hay không đây”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Thường ngày thấy nàng ta bày ra dáng vẻ thanh cao, không ngờ bên trong lại xấu xa như vậy”

“Ta nghe nói a, nàng ta còn cùng Hạ đại nhân quan hệ mập mờ, có lẽ là ý mình có người che chở đây mà”

Người một câu ta một câu, đem Vân Tâm Nhược chê bai từ đầu đến chân, tựa hồ mọi tội danh trên đời này đều tập trung trên người nàng

Trên lưng truyền đến từng trận đau đớn, đầu nàng không ngừng đổ mồ hôi lạnh, nhưng nghe những lời nói khó nghe này, Vân Tâm Nhược chỉ cười nhạt một cái, nàng sẽ không để ý người khác nói nàng như thế nào, nàng không thẹn với lương tâm, hiện tại, có giải thích bọn họ cũng sẽ không nghe, chỉ bằng cứ im lặng, muốn nói gì cứ nói cho đã đi. Miệng người, trừ bỏ để ăn, không phải để nói sao?

“Ngừng-“ Hồng Nhiên làm một động tác ngừng, biểu lộ phong thái của Phu nhân Tướng quân. Nàng nâng cằm lên, ánh mắt khinh thường nhìn xuống nữ tử dưới đất, tựa hồ ngay cả nói một câu cũng lười nói “Vân Tâm Nhược, chỉ cần ngươi thừa nhận chuyện ngươi đã làm, Bản phu nhân liền xử lý theo môn quy, bằng không, cần thân da thịt của ngươi lại chịu khổ”

Vân Tâm Nhược ngược mắt lên, con ngươi trong trẻo nhìn về phía Hồng Nhiên, tựa hồ đang cười nhạo nàng thiếu hiểu biết

“Chuyện ta không làm, sao phải thừa nhận?”

Âm thanh gần từng tiếng rõ ràng, truyền vào tai mọi người

“Lớn mật! Vòng ngọc là phát hiện trong phòng của ngươi, ngươi còn dám chối sao?” Hồng Nhiên lạnh lùng nói, xuất khẩu giống như băng thứ

“Ngươi đã nói vậy thì còn hỏi ta làm gì?” Vân Tâm Nhược quay đầu sang một bên, không muốn nói nhiều với nàng ta làm gì

“Ngươi không thừa nhận chứ gì?” Hồng Nhiên đột nhiên nở một nụ cười xinh đẹp, sau đó quát lạnh một tiếng với người phía sau:

“Người đâu, đánh cho tới khi nàng ta thừa nhận mới thôi!”

103. Chương 103: Người Không Nên Xuất Hiện

“Hồng phu nhân, việc này nên chờ Hạ đại nhân về định đoạt sẽ tốt hơn!” Đột nhiên một âm thanh vang lên, nháy mắt làm cho bốn phía trầm tĩnh xuống, từ trong đám người xuất hiện một phụ nhân khoảng hơn bốn mươi tuổi, quỳ gối trước Hồng phu nhân

Là Phương đại nương, Vân Tâm Nhược nhìn bà ta, cảm giác khó hiểu, lần trước bà ta hãm hại nàng, lần này sao lại giúp nàng.....

Phương đại nương nhìn Vân Tâm Nhược, không khỏi cảm giác có chút hổ thẹn, lần trước hãm hại nàng ta, lương tâm bà luôn cảm thấy bất an, lần này bất luận ra sao, bà cũng muốn cứu Vân Tâm Nhược một mạng, Hồng nhiên phu nhân thủ đoạn độc ác, mà nàng ta vết thương cũ còn chưa lành, nếu bị thương một lần nữa, không biết có còn mạng để bước ra khỏi Phủ Tướng quân không nữa?

Đối với nàng, bà cảm thấy vô cùng có lỗi, đều tại bà nảy sinh lòng tham nên đã hại nàng ta một lần.....

“Câm miệng!” Hồng Nhiên giơ tay lên, ngăn lại lời nói tiếp theo của bà ta “Không lẽ Bản phu nhân còn không có quyền khiển trách một cái tiện tì sao? Huống chi, tiện tì này lại còn dám trộm vật yêu thích của Bản phu nhân”

“Nhưng, Phu nhân.....” Phương đại nương vừa định nói chuyện, đã bị thị vệ bên người Hồng Nhiên che miệng lại lời đi mất

Lúc này, toàn bộ tiểu viện không còn một ai dám lên tiếng giúp đỡ Vân Tâm Nhược

Phương đại nương bị hai người lôi kéo đi lúc này ánh mắt mang theo xin lỗi nhìn Vân Tâm Nhược, một giọt nước mắt rơi xuống. Bà thực sự vô dụng, không thể cứu được Vân Tâm Nhược

Vân Tâm Nhược rũ mắt xuống, im lặng thể hiện vẻ cảm ơn của mình

Cảm ơn bà ta có thể nói giúp nàng một câu, cảm ơn bà đã rút nước mắt vì nàng

Hồng Nhiên nhìn Phương đại nương bị lôi đi, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch

“Người đâu, đánh!” Ngữ lạc..... Một gã gia đình cầm một thanh bản tử dài ba tấc đến trước người Vân Tâm Nhược, nhấc tay, hung hăng đập xuống.....

“A.....ngô.....” Vân Tâm Nhược thất thanh hét lên, rắc một tiếng, nàng như nghe được tiếng xương cốt trên lưng đứt đoạn, so với lúc bị Lê Hân đánh còn đau hơn gấp bội lần, hai tay nàng bấu chặt xuống đất, móng tay dính đầy bùn đất, khổ sở vặn vẹo thân mình, lạnh run....

Đau quá.....

Một giây đó làm cho mọi người ở đây cũng im lặng, ngơ ngác nhìn nữ tử dưới đất, tiếng rên rỉ thống khổ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đầu chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, mọi người như cũng có thể cảm giác được hiện tại nữ tử này thống khổ đến mức nào

Tĩnh lặng vô cùng, không ai nói một câu nào, ánh trăng chiếu xuống, lúc này chỉ có tiếng hít thở dồn dập cùng tiếng rên rỉ thống khổ.....

Hồng Nhiên nhìn bàn tay tái xanh của Vân Tâm Nhược, mười móng tay tóe máu. Khóe miệng gợi lên nụ cười tàn độc, dưới ánh trăng lại làm cho người ta không rét mà run.....

Chính là cảm giác đó

Nàng ta càng đau, nàng lại càng hưng phấn

Nàng ta càng thống khổ, nàng lại càng thỏa mãn

“Phu nhân, nàng ta hôn mê rồi!” Đột nhiên gã hạ nhân đang đánh ngáng đầu nhìn Hồng Nhiên nói

Hôn mê.....Hồng Nhiên cúi đầu cười, hôn mê sao, tốt.....Sau đó giương mắt lên tiếp tục ra lệnh: “Nàng ta giả bộ thôi, tiếp tục”

Tên hạ nhân khẽ cắn môi, liếc mắt nhìn Hồng Nhiên một cái, nàng ta rõ ràng hôn mê thật, sao phu nhân lại nói là giả bộ? Nhưng, hắn cũng nhìn thấy cặp mắt đáng sợ của Hồng Nhiên, đành phải bất đắc dĩ nâng tay lên

Thanh gươm sắp sửa hạ xuống, đột nhiên một tia sáng lướt qua trước mắt mọi người, nhanh như thiểm điện.....

“A.....” Một tiếng thét chói tai vang lên, sau đó là thanh âm tiếng gỗ gãy, gã hạ nhân cầm thanh gỗ bỗng nhưng ôm tay, một tia máu từ cổ tay hắt uồn lượn chảy xuống, thanh gỗ cũng bị cắt thành hai đoạn. Dưới đất, một viên ngọc châu màu trắng rơi xuống, dưới ánh trăng lóe ra một chút ngân quang.....

“Ai?” Hồng Nhiên đứng bật dậy, nhìn khắp nơi, tim đập dồn dập, cảm giác bất an mãnh liệt làm nàng muốn chạy trốn ngay lập tức, không lẽ là Tướng quân? Hay là Hạ Chi.....Nhưng cảm giác không giống, áp lực đáng sợ như vậy, rốt cuộc là ai?

“Ai đó.....mau, mau xuất hiện đi.....” Vốn là nữ khí cường ngạnh, nhưng lúc này lại bắt đầu lắp . Nàng cảm giác có một loại khí thế vô hình đè nặng lấy nàng. Cảm giác sợ hãi đáng sợ làm nàng nắm chặt lấy Đông Hương bên cạnh, kỳ thật so với nàng Đông Hương cũng chẳng khá hơn chút nào, sắc mặt trắng bệch, chân như nhũn ra

Đây là cảm giác gì? Sao lại làm cho nàng cảm thấy thực đáng sợ

Lúc này, toàn bộ ánh trăng bắt đầu lộ ra, ánh trăng mờ ảo chiếu xuống khắp nơi, gió từ từ thổi tới, mang theo hàn ý kì lạ, không ngừng lưu chuyển trong không khí.....Dưới ánh trăng, một bóng dáng trắng thuần từ từ xuất hiện trước mắt mọi người, như một đóa bạch liên im lặng nở rộ, trong tức khắc, tất cả phong cảnh xung quanh đều như chìm xuống, giữa trời đất chỉ có một thân ảnh đó, nan miêu nan hội

Dung nhan tuyệt sắc như thần tiên, thánh khiết như nước, hai tròng mắt trong trẻo lạnh lùng giống như quang hoa nhật nguyệt bừng sáng , sợi tóc đen như mực dưới ánh trăng lóe lên từng đợt ba quang liễm diễm, chu sa giữa trán đỏ tươi, tỏa ra ánh sáng sáng ngời

Cầm phục màu trắng nhẹ nhàng phát phơ, mềm nhẹ nhưng lại ẩn chứa một cỗ sát khí dày đặc, sắc mặt trầm tĩnh lạnh lùng, như sương ngưng đọng

Ai cũng có thể thấy được, nam tử đẹp như thiên tiên trước mắt này hiện đang tức giận

Hơn nữa là vô cùng tức giận

Thanh Hàn quốc sư

104. Chương 104: Mang Đi

Môi mấp máy, thân mình run run, mọi người đồng thời quỳ rạp xuống mặt đất

Hồng Nhiên cùng Đông Hương rốt cuộc chịu không nổi nữa, chân cũng mềm nhũn ngã xuống đất

Tiêu Thanh Hàn ánh mắt lạnh lùng bình tĩnh nhìn về phía mọi người đang quỳ, sắc mặt nặng nề, nhìn tới thân thể gầy yếu đang nằm dưới đất kia, tròng mắt càng u ám hơn....

Đường đường là Đại phủ tướng quân, thế nhưng cũng có chuyện vận dụng hình phạt riêng, Hàn.....Sao người lại có thể làm như vậy?

Hắn đi tới phía trước, ngồi xổm xuống, nhìn tấm lưng dính đầy máu me của cô gái, không cần xem cũng biết nàng ta bị thương rất nặng, mười ngón tay đều dính đầy bùn đất, có thể thấy được vừa rồi nàng đã giãy dụa kịch liệt tới mức nào, tóc bị mồ hôi làm cho ẩm ướt, bởi vì nàng tóc tai rũ rượi nên Tiêu Thanh Hàn không thể thấy rõ bộ dáng, chỉ nhìn thấy dưới ánh trăng, một gương mặt trắng bệch như giấy

Nhẹ nhàng nắm cổ tay nàng, mạch đập vô cùng mỏng manh làm hắn không khỏi nheo mắt lại, một tia tức giận hiện ra....Bị thương như vậy, không phải chỉ bị mỗi trượng đập mới có.....

“Ai cho phép đánh?” Tiêu Thanh Hàn cầm cổ tay nàng, đem nội lực của mình truyền vào lục phủ ngũ tạng của nàng , lạnh giọng hỏi

Nửa ngày không ai dám trả lời. Mãi lúc sau mới có một thanh âm run run vang lên:

”Hồng Nhiên phu nhân nói,nói.... Nói nàng ta ăn cắp....ăn cắp đồ của Phu nhân.....”

“Phải không?” Tiêu Thanh Hàn mở miệng, nhẹ nhàng nói ra hai chữ, nhìn về phía nữ tử mặc quần áo màu hồng đang ngồi bệch dưới đất, được gọi là Phu nhân, chỉ có thể là nàng ta, đầu ngón tay bắn ra. Mọi người nghe được tiếng một vật xé gió tới

Sau đó là tiếng thét chói tai của Hồng Nhiên..... Hồng Nhiên cảm giác một cơn đau đớn ập tới, trợn mắt, hôn mê bất tỉnh, trên gương mặt như hoa có một vết máu dài, huyết từ từ rỉ ra, sau đó ngưng tụ lại một chỗ, chảy xuống

Tiêu Thanh Hàn thu tay lại, cúi xuống ôm lấy nữ tử dưới đất, đầu nữ tử khẽ tựa vào ngực hắn, vết máu trên lưng không ngừng chảy ra, dính cả vào quần áo trắng như tuyết của hắn, hắn lại không thèm để ý tới, chỉ lo lắng cho vết thương của nữ tử, nàng bị thương quá nặng, xem ra chỉ có thể tìm tên kia....

Nàng thực nhẹ, Tiêu Thanh Hàn không khỏi nhíu mày một cái, Phủ tướng quân thường hay ngược đãi hạ nhân sao?

Ôm chặt nữ tử lại, tâm hắn vô cùng căng thẳng, sự tức giận khó hiểu không ngừng trào dâng trong lòng hắn. Giọng nói lạnh như băng truyền ra “Nói cho Lê Hân, Bồn tọa mang người đi”

Hắn ghét nhất việc âm thầm đấu giác(Ý nói việc tranh giành đấu đá của mụ kia), lấy mạng người khác, nếu hắn tới chậm hơn một chút, nữ tử này phỏng chừng đã mất mạng. Hắn thật không ngờ, Phủ tướng quân thế nhưng cũng sẽ vì chuyện vặt mà lấy mạng người

Nam tử hai tròng mắt đông lạnh, áo trắng dính đầy máu, nữ tử trong lòng dựa vào ngực hắn, bàn tay trắng nõn buông xuống, bóng trắng khẽ lướt một cái, chỉ còn lại đám người đang quỳ trong viện

“Vân Tâm Nhược.....Vân Tâm Nhược.....” Một tiếng khóc vang lên kéo suy nghĩ của mọi người trở lại, Tiểu Túc vừa khóc vừa chạy đến, nhìn thấy một đống hỗn độn trong tiểu viện, tâm cũng thả lỏng bớt.....

Vân Tâm Nhược.....Nàng đâu? Không lẽ đã.....

Nước mắt lưng tròng, cuối cùng rơi xuống.....

105. Chương 105: Trọng Thương

Bên trong vườn Thanh Trúc, Minh Phong nhắm hai mắt lại, bộ dáng thoải mái nằm trên ghế, hai chân thon dài gác lên nhau, không ngừng rung rung, ung dung tự tại vô cùng

Tiếng bước chân quen thuộc truyền đến, hắn mở mắt ra. Lại neho lại, kỳ quái? Hôm nay hơi thở Quốc sư có vẻ là lạ. Sao lại có chút hỗn loạn? Hắn còn đang suy nghĩ nguyên nhân, đột nhiên nghe thấy âm thanh trong trẻo lạnh lùng của Tiêu Thanh Hàn truyền đến

“Minh Phong, cứu người!”

Giật mình, Minh Phong nhảy dựng dậy, vội vàng mở cửa ra, thấy Tiêu Thanh Hàn sắc mặt nặng nề, đang ôm cái gì đó trong lòng....

Không phải.....

Là một người

Một nữ nhân, một nữ nhân mang thương tích đầy mình

“Sao lại thế này?” Thu hồi khuôn mặt hỉ hả thường ngày, Minh Phong nhíu mày hỏi

“Cứu người trước rồi nói” Tiêu Thanh Hàn vừa nói vừa đem nữ tử trong lòng đặt xuống giường, vừa đặt xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nữ tử bắt đầu lộ ra, ngũ quan thanh tú, lông mi dày rậm, ngay cả môi tựa hồ cũng biến thành màu trắng

Minh Phong cầm cổ tay nữ tử lên, đặt ngón tay lên mạch của nàng, thấp giọng rủa một tiếng, lập tức lấy từ trong ngực ra hai bình ngọc màu xanh, đổ từ trong bình ra một viên thuốc, đặt vào một cái chén nhỏ, sau đó đổ ra được thủy trong bình thứ hai, lắc lắc cái chén nhỏ trong tay. Đến lúc thuốc hoàn toàn hòa tan xong. Một tay nâng cằm nữ tử lên, đổ chén thuốc vào miệng nữ tử

Sau đó hấn cẩn thận lật người nữ tử lại, vừa vươn tay, chuẩn bị bôi thuốc giúp nàng, lại bị một bàn tay khác giữ lại....”Làm sao vậy?” Minh Phong khó hiểu hỏi

“Ta làm” Tiêu Thanh Hàn lấy đi bình dược trong tay hấn. Lại liếc mắt nhìn hấn một cái, mở miệng nói “Người đi ra ngoài trước đi”

Minh Phong nhìn nữ tử trên giường, lại liếc mắt nhìn Tiêu Thanh Hàn. Nhún vai, nói “Ta đã biết” xoay người bước ra khỏi nội phòng, cũng thuận tay đóng cửa lại

Tiêu Thanh Hàn ngồi trước giường, nhìn nữ tử trên giường nửa ngày, mới bắt đầu vươn tay cởi bỏ quần áo trên người nàng, xiêm y cởi ra, vết thương trên lưng nàng cũng dần dần xuất hiện trước mắt Tiêu Thanh Hàn

Có ít nhất hơn mười vết roi, vừa khô lại đã bị tróc ra hết, nên máu mới chảy nhiễm đỏ cả quần áo, nhưng nghiêm trọng nhất là dấu trượng trên lưng, toàn bộ lưng của nàng đều là miệng vết thương, không có một chỗ nào lành lặn....

Đôi mắt luôn bình tĩnh của Tiêu Thanh Hàn lúc này lại bắt đầu chậm rãi tích tụ sự tức giận chưa bao giờ có

Hấn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, khi mở mắt ra, ngàn vạn cảm xúc đã được che giấu, đem dược đổ vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng xoa lên lưng nàng, mỗi một động tác đều ôn nhu tới mức bản thân hấn cũng không ngờ

Da thịt lạnh lẽo, miệng vết thương sưng tấy, mỗi khi chạm vào một lần, mắt hấn liền u ám hơn một chút, cuối cùng không còn chút ánh sáng nào, sâu không thấy đáy

Bôi dược xong xuôi, đắp chăn lại giúp nàng, Tiêu Thanh Hàn mở cửa phòng ra, thấy Minh Phong đang đứng tựa vào trước cửa, đứng thẳng người lại. Mở miệng dò hỏi “Đã xong?”

“Ân!” Tiêu Thanh Hàn đáp nhẹ một tiếng. Sau đó mới hỏi “Vết thương của nàng ta thế nào?”

Minh Phong lắc lắc đầu, gương mặt luôn tươi cười lúc này nghiêm túc vô cùng, trầm giọng nói “Nữ tử này thể chất vô cùng đặc thù, giống như đã từng phải dùng dược sống một thời gian” Trầm khí, hấn nói tiếp “Vết roi trên người nàng không phải nặng nhất, nặng nhất là do trượng đánh, thiếu chút nữa làm vỡ nát nội tạng nàng ta”

“Bất quá.....” Đột nhiên Minh Phong mày rậm vi dương, khôi phục lại vẻ tươi cười thường ngày. Tự tin cuống vội nói “Người Bản công tử muốn cứu, Diêm Vương cũng đừng hòng cướp đi”

Nghe được hấn nói như vậy, Tiêu Thanh Hàn nhẹ nhàng xoay người, ánh trăng chiếu xuống bóng dáng của hấn, áo trắng mặc dù đã dính đầy vết máu đỏ sẫm, nhưng vẫn làm cho người ta cảm giác vô cùng sạch sẽ, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn vào phòng, có một loại gọi là lo lắng chậm rãi hiện lên trong mắt hấn....

Kỳ thật hấn cũng không ngờ một nữ tử vô danh, thế nhưng đã lưu lại một dấu vết mờ ảo trong lòng hấn....

106. Chương 106: Khác Thường

Lê Hân trở lại Phủ tướng quân lúc gần sáng, dương quang yếu ớt chiếu lên thân thể hấn, làm cho khuôn mặt của hấn nhìn có vẻ âm đạm một mối, trong không khí thoang thoang sương sớm, lơ đãng làm ẩm ướt vạt áo hấn, hấn dừng chân lại, nhìn về hướng mặt trời vừa mọc, lại một ngày mới, sắc trời như lửa đỏ thấp sáng khung cảnh âm u

Cười nhạt, khóe miệng gợi lên một nụ cười lạnh lùng, sau đó xoay người rời đi

Hạ Chi đi bên cạnh hấn, áo cũng ẩm ướt hơn phân nửa, ngay cả tóc cũng có chút hơi nước. Cảm giác cả người không thoải mái, làm hấn bất giác nhíu mày một cái. Vẫy vẫy cổ tay áo ẩm ướt, thầm nghĩ. Phải đổi một bộ quần áo khác mới được

“Hạ đại nhân....” Một âm thanh yếu đuối vang lên làm hấn quay đầu lại nhìn về phía sau, nhìn thấy người đó là ai, ngay người, lông mày nhíu chặt lại.

“Tiểu Túc, người sao vậy? Sao mắt lại sưng đỏ lên như vậy?”

Tiểu Túc hai mắt sưng đỏ, quần áo trên người cũng nhăn nheo, giống như quả dưa chuột héo, khuôn mặt tiều tụy như cả đêm không ngủ. Rốt cuộc sao nàng ta lại như vậy?

Tiểu Túc nhìn nhìn Hạ Chi, tất cả cảm giác bất an, khủng hoảng đè nặng cả đêm nhất thời bộc phát hết, thanh âm nghèn nghẹn. “Hạ đại nhân, Vân Tâm Nhược...Vân Tâm Nhược.....”

“Vân Tâm Nhược?” Thân thể Hạ Chi đột nhiên cứng ngắc, một cỗ lãnh khí từ dưới chân truyền thẳng lên đỉnh đầu

“Mau nói ta nghe, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hắn có chút lo lắng vội vàng hỏi

Tiểu Túc hấp hấp cái mũi, đem chuyện đêm qua nói không sót một chữ cho Hạ Chi nghe. Điều tại nàng không tốt. Hạ đại nhân đã giao Vân Tâm Nhược cho nàng, vậy mà nàng lại không bảo vệ Vân Tâm Nhược cho tốt. Nghĩ như vậy, Tiểu Túc càng khóc nức nở hơn.

“Đừng khóc, người đừng khóc nữa mà.....” Hạ Chi luống cuống an ủi nàng ta. Trời ạ! Làm ơn tha cho hắn đi. Đời này hắn sợ nhất là nước mắt nữ nhân a

Vô cùng vất vả, ngàn an vạn ủi mới làm cho tiểu nha đầu kia ngừng khóc, hắn còn chưa kịp thay quần áo đã vội vàng chạy tới chỗ Tướng quân. Lần này gặp rắc rối lớn rồi....

Vân Tâm Nhược bị Hồng Nhiên phu nhân đánh, thế nhưng lại bị Quốc sư thấy được, lại còn đem Vân Tâm Nhược đi....Sao chuyện này lại càng lúc càng rối loạn vậy trời....

“Tướng quân!” Chưa thấy người đã thấy tiếng, Hạ Chi không đợi Lê Hân trả lời, đã sốt cuộc đẩy cửa bước vào. Lê Hân ngẩng đầu lên, hắn đã sớm thay bộ đồ khác, nhìn Hạ Chi từ đầu đến chân một cái, đôi mắt dài nhỏ vẫn tinh anh như cũ, không có chút vẻ mệt mỏi của cả đêm không ngủ

“Có gì gấp mà người tới sớm như vậy?”

“Tướng quân, Vân Tâm Nhược đã xảy ra chuyện!”

Ba chữ Vân Tâm Nhược vừa bay ra khỏi miệng, thân thể Lê Hân cứng đờ, hai mắt hiện lên vẻ hoảng loạn, bật dậy nắm lấy quần áo Hạ Chi. “Cái gì, không phải hiện tại nàng ta đang tốt lắm sao, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Quần áo trước ngực Hạ Chi bị nắm chặt, làm hắn có chút khó thở, hắn nhìn Lê Hân một cách khó hiểu. Phản ứng của Tướng quân thật kì lạ. Nhất thời còn chưa nghĩ ra là kì lạ chỗ nào.....Nhưng hiện tại việc hắn phải lo là việc khác. Tướng quân muốn xử tử hắn thật sao, nếu Tướng quân không buông tay ngay thì hắn đi đâu ông bà chắc rồi

Hắn cố gắng điều tức lại hơi thở, hai tay bắt lấy tay Lê Hân “Tướng quân, người buông thuộc hạ ra đã a!”

Lê Hân nghe vậy mới bắt đầu buông Hạ Chi ra, cố gắng bình ổn lại hơi thở mình, sau đó bắt đầu tỉnh táo lại

Hạ Chi chỉnh quần áo trước ngực, hít vài hơi thật sâu, sau đó lập tức đem những gì Tiểu Túc nói nói ra hết thấy không thiếu một chữ cho Lê Hân nghe

Càng nghe sắc mặt Lê Hân càng trầm xuống, hai tay nắm chặt lại kêu ‘răng rắc’, như một cơn tức giận điên cuồng sắp bùng nổ, nghe tới đoạn Vân Tâm Nhược được Tiều Thanh Hàn cứu đi, cảm giác khủng hoảng trong ngực mới chậm rãi tiêu tán, nàng ta đã ở Phủ quốc sư thì tất nhiên sẽ không có chuyện gì. Đột nhiên hắn nhận thấy hình như mình có chút kích động quá mức. Không đúng, hắn kích động như vậy là bình thường, tuy rằng hắn thật sự rất chán ghét nàng ta. Nhưng Vân Tâm Nhược tuyệt đối không thể có chuyện gì, nàng ta là muối muối của Thiên Y, nếu có chuyện gì Thiên Y nhất định sẽ không tha thứ cho hắn. Nhưng, sự khác thường của hắn thật sự bởi vì Thiên Y sao? Có lẽ ngay cả hắn cũng không rõ

“Tướng quân, hiện tại phải làm gì bây giờ?” Hạ Chi sốt ruột hỏi, hắn thật sự rất lo lắng cho nữ tử kia, không biết nàng bị thương nặng tới mức nào

“Nàng ta không sao.” Lê Hân nhìn Hạ Chi nói, đồng thời cũng tự an ủi chính mình “Có Minh Phong là thần y, chỉ cần hần muốn cứu, chỉ cần còn một hơi thở, muốn chết cũng khó”

Đúng rồi, nghe vậy Hạ Chi cũng yên lòng hơn, Phủ quốc sư có Hồng y tu la Minh Phong ở đó, Vân Tâm Nhược tuyệt đối không sao

Tâm trạng lo lắng rồi cuộc cũng thả lỏng

Chỉ còn một vấn đề. Hạ Chi không biết có nên hỏi hay không. Nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là nên nói

“Tướng quân, vậy Hồng Nhiên phu nhân thì sao?” Đối với Hồng Nhiên, hần cảm thấy vô cùng chán ghét, hiện tại ả ta còn dám ra tay với Vân Tâm Nhược, hần quả thức tức ả ta đến mức muốn thiên đao vạn quả*. Nhưng, dù gì ả ta cũng là nữ nhân của Tướng quân, chuyện này, chỉ có Lê Hân mới có thể giải quyết, hần không tiện ra tay

CT: Chém nghìn vạn nhát đao

Trong không khí tràn ngập sát khí mãnh liệt, làm hần không khỏi rung mình một cái, hần nhìn về phía Lê Hân, Lê Hân vẻ mặt lạnh lùng không chút biểu tình nào

107. Chương 107: Thả Nàng

Bên trong vườn quân nhiên, Hồng Nhiên ngồi trước gương đồng, ánh mắt vô thần nhìn vết máu thật sâu trên mặt, giống như một con rết xấu xí đang bò trên mặt nàng, mặt của nàng.....Nàng không thể tin được mình đã bị hủy dung.....

Ầm một tiếng, Hồng Nhiên quăng gương đồng xuống đất, hai tay ôm chặt lấy mình ngồi bệt xuống, nàng đã bị hủy dung, Tướng quân còn có thể thích nàng sao? Không có khuôn mặt này, nàng còn có thể là Phu nhân Tướng quân sao? Mặt....mặt của nàng....

Thanh Hàn quốc sư thật sự đã trừng phạt nàng một hình phạt tàn khốc nhất

Đúng lúc này, ầm một tiếng, cửa phòng bị người ta dùng sức đập, hai gã thị vệ mặc khôi giáp tiến vào. Không nói gì bước chân tiến thẳng về phía nàng

Hồng Nhiên còn chưa kịp phản ứng gì, đến lúc nhận ra thì đã bị kéo ra ngoài Quân nhiên viên

“Lớn mật! Các người biết ta là ai không hả? Ta là Hồng Nhiên phu nhân được Tướng quân sủng ái nhất, các người dám đối với ta như vậy, Bản phu nhân sẽ chém các người.....”

Hồng Nhiên không ngừng giãy dụa, không ngừng la hét. Hai gã thị vệ vẫn lôi kéo nàng đi, căn bản không đem nàng đặt vào mắt

“Các người muốn kéo Bản phu nhân đi đâu? Ta là Hồng Nhiên phu nhân, nữ nhân được Tướng quân sủng ái nhất, các người đúng là to gan” Nàng không ngừng la hét chói tai.....Nước mắt tuôn trào làm lem lốcc son phấn trên mặt, vết thương trên mặt cũng bắt đầu rỉ máu, Hồng Nhiên hiện tại làm sao còn vẻ kiêu mị của một hoa khôi, hiện tại căn bản nàng chỉ là một người đàn bà chanh chua đáng ghê tởm

Tất cả gia đình trong Phủ tướng quân đều đứng xa xa nhìn vào. Thanh âm của Hồng Nhiên lúc gần lúc xa truyền đến

Mọi người chỉ thấy một thân ảnh màu hồng bị lôi kéo đi, cuối cùng biến mất

Mà con đường thật dài đó, không nhìn thấy cuối đường....

Không ai biết được vì vào Hồng Nhiên phu nhân lại bị Tướng quân đá ra khỏi phủ, cũng không ai biết nàng ta bị đưa đi đâu....

Cho đến nhiều năm sau, có người ở trong quân doanh, nhìn thấy một quân kĩ* trên mặt có một vết sẹo xấu xí, trừ bỏ vết sẹo đó, diện mạo của nàng ta thể nhưng giống Hoa khôi Hồng Nhiên năm đó vài phần....

CT: Quân kĩ là làm kĩ nữ của đám quân trong đó í, mà cái đám đó thì... kinh khủng @@

“Tướng quân!” Hạ Chi ôm quyền

“Đã xử lý xong?” Lê Hân lau chùi thanh kiếm, không ngẩng đầu hỏi Hạ Chi

“Hết thấy đã làm theo Tướng quân phân phó, đã xử lý tốt” Hạ Chi gật đầu hồi đáp. Hân im một lát, lại hỏi:

“Tướng quân, người không tới Phủ quốc sư sao?”

Động tác trên tay Lê Hân cứng lại, sau đó tiếp tục lau chùi. Thân kiếm sáng ngời, lóe vào mắt hân, một tia phức tạp hiện lên

“Tướng quân? Thật sự người không đi sao?” Thấy hân không trả lời. Hạ Chi vẫn không từ bỏ ý định tiếp tục hỏi. Thanh trúc viên của Quốc sư hân không có tư cách để đến đó, nơi đó không phải là nơi người bình thường có thể vào, trừ bỏ vệ binh ngoài cửa, còn có mê trận do Quốc sư tự mình lập trận, đó mới là điều khiến mọi người phải lùi bước, nhưng hân lại đang vô cùng lo lắng cho Vân Tâm Nhược

Lê Hân đứng lên, bỏ kiếm vào vỏ, sau đó nhìn về phía Hạ Chi.

“Hạ Chi, người thấy ta đối với Vân Tâm Nhược thế nào?”

“Cái này.....” Hạ Chi không biết phải nói gì. Thật sự Tướng quân đối với Vân Tâm Nhược không tốt chút vào, muốn bao nhiêu tàn nhẫn có bấy nhiêu, ai có mắt cũng có thể nhìn ra được. Nhưng hân lại không có can đảm nói thẳng ra....

Lê Hân vươn mắt nhìn ra ngoài khoảng không xa xôi, lẩm bẩm nói:

“Từ lúc nàng ta vào phủ, đối với nàng ta ta chỉ biết tra tấn, nàng ta có ở lại đây cũng chỉ có thống khổ. Hiện tại âm kém dương sai được Tiêu Thanh Hân cứu, vậy cứ coi như Phủ Tướng quân chưa từng có người nào gọi là Vân Tâm Nhược đi. Những gì nàng ta thiếu ta, đã trả hết. Từ nay về sau ta cùng nàng ta không còn liên quan gì tới nhau”

Hạ Chi nghe vậy, lập tức sững sốt

Vân Tâm Nhược.....ý của Tướng quân là, thả cho nàng tự do a!

Thật sự chúc mừng cho nàng

Nhưng từ tận đáy lòng mình, vì sao hân lại cảm giác có chút mất mát

Nguyên lai, có chút gì đó còn chưa kịp nảy mầm, đã mất đi

108. Chương 108: Tỉnh Lại

Thực mềm, thực ấm, giống như đang nằm trên một đồng bông, cảm giác thật thoải mái. Vân Tâm Nhược thấy mình như được một cái gì đó ấm áp ôm lấy, vô cùng ôn hòa, cũng vô cùng an toàn, đã lâu lắm rồi nàng mới có thể ngủ say như vậy

Đột nhiên, cảm giác ấm áp đó như biến mất khỏi thân thể nàng, nàng sốt ruột vươn tay muốn bắt lấy, đến lúc bắt được vật ấm áp đó, mới thỏa mãn tiếp tục ngủ say.....

Cô gái trên giường ngủ với vẻ vô cùng bất an, mày nhíu lại, lông mi không ngừng run run, đôi môi tái nhợt cũng không biết đang lẩm bẩm cái gì

Mãi đến lúc đốt thanh ninh hương, một lúc lâu sau, nàng mới bình yên đi vào giấc mộng (Thanh ninh hương: đốt một loại thảo dược có tác dụng an thần hay để ngủ gì đó)

Tiêu Thanh Hân nhíu chặt mày lại, hai mắt nhìn vào tay mình, bàn tay to của hân đang bị một bàn tay nhỏ bé gắt gao cầm chặt, sống chết cũng không buông, chỉ cần hân vừa buông ra, bàn tay nhỏ bé kia sẽ không ngừng quơ qua quơ lại giữa không trung. Làm hân thật sự không đành lòng

Chỉ có thể để mặc nàng cầm tay mình, mà tư thế như vậy, đã bảo trì gần một ngày

Tay nàng rất nhỏ, chỉ bằng một nửa tay hấn, ngón tay vô cùng xinh đẹp, nhưng trên bàn tay xinh đẹp này lại phủ kín đầy miệng vết thương lớn nhỏ, có cả vết thương mới lên da non

Nhớ tới lúc Minh Phong nhìn hai bàn tay này, dáng vẻ thương tiếc nói: “Thực đáng tiếc, hai bàn tay trắng nõn như ngọc, mười ngón thon dài xinh đẹp, vậy mà....”

Hai tay bị thương thành như vậy, có thể tưởng tượng được ở Phủ tướng quân nàng đã phải chịu khổ đến mức nào. Thân mình mảnh khảnh này rốt cuộc đã trải qua những gì? Rốt cuộc phải chịu những gì? Những thắc mắc này làm cho người ta không khỏi thương tiếc cùng tò mò muốn tìm hiểu

“Vẫn chưa tỉnh lại sao?” Minh Phong đẩy cửa bước vào, trên tay bưng một chén thuốc, đi đến bên giường, sau đó đem chén thuốc đặt lên bàn

“Ừh.” Tiêu Thanh Hàn nhẹ giọng trả lời. Ánh mắt vẫn không rời khỏi nữ tử trên giường

Minh Phong nhẹ nhú mi một cái, nhìn nhìn hai bàn tay nắm chặt kia, không khỏi có chút lo lắng. Quốc sư tựa hồ đối với nữ tử này có vẻ quan tâm quá đáng. Hấn chưa từng thấy Quốc sư để ý tới ai nhiều như vậy

Quốc sư không lẽ đối với nàng ta....

Nhưng hấn lập tức phủ định ý niệm này, Quốc sư trước giờ luôn hướng tới thanh tâm quả dục, hơn hai mươi năm qua chỉ đợi chờ một người gọi là mệnh định chi thê, sao có thể đối với nữ tử xa lạ này có hứng thú được, hấn đúng là suy nghĩ nhiều....

Bất quá hiện tại chuyện quan trọng nhất không phải chuyện này

“Quốc sư, về chuyện Vân Thiển Y, người không định giải quyết sao? Không lẽ cứ im lặng như vậy” Minh Phong hỏi thẳng. Hấn thật sự không biết Quốc sư đang nghĩ gì

Nhưng có một số việc là không thể trốn tránh, chuyện của Vân Thiển Y nhất định phải giải quyết, nếu tra ra được nàng ta thật sự là chủ nhân Phách nguyệt, vậy thì Quốc sư sẽ phải thú nàng ta. Tuy rằng không ai biết được ma tinh trong lời tiên đoán là gì? Nhưng có thể khẳng định, nó tuyệt đối sẽ mang đến tai nạn khó có thể tưởng tượng được cho thiên hạ

Chuyện này liên quan đến an nguy của toàn thiên hạ, không thể qua loa chút nào, không thể trốn tránh, cũng không cho phép trốn tránh

“Ta tự biết mình phải làm gì”

Tiêu Thanh Hàn đạm nhạt nói, quay đầu nhìn về phía Minh Phong, trong mắt hiện lên vẻ hiểu thấu tất cả

Minh Phong lo lắng, hấn sao lại không biết, hơn ai hết hấn biết rõ việc này vô cùng quan trọng, hấn cũng chưa bao giờ có ý nghĩ trốn tránh, chỉ là đối với Vân Thiển Y, hấn thực sự cảm giác có chút mâu thuẫn. Không phải đơn giản chỉ vì Lê Hấn, mà còn vì chính bản thân hấn....

Lúc này, cô gái trên giường lông mi khẽ run run, như con bướm vỗ cánh muốn bay đi, chớp vài cái, cô gái rốt cuộc mở hai mắt ra, một đôi mắt trong suốt không thấy đáy, chậm rãi gợi lên một chút tia gợn sóng

109. Chương 109: Tiên Đồng Trong Mộng

Vân Tâm Nhược cảm giác tựa hồ mình đã ngủ một thời gian rất dài, mở hai mắt, nhìn xung quanh, nàng có cảm giác thật đúng là nàng còn chưa tỉnh giấc, màn che màu xanh nhẹ nhàng đung đưa trên đỉnh đầu, chăn được làm từ bằng tằm ti đắp trên người nàng, ngay cả trong không khí cũng ẩn ẩn hương trúc

Nơi này không phải Phủ tướng quân, cũng không phải Vân phủ

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp, đây là....ấm áp mà nàng cảm nhận được lúc ngủ. Cảm giác thực chân thật, nàng chậm rãi quay đầu, nhìn về phía tay mình

Tay nàng lúc này đang nắm một bàn tay to

Nàng có chút kinh ngạc. Sau đó cố hết sức nắm chặt lại bàn tay đó....

Đôi mi thanh tú nhú chặt lại, ngay cả đôi mắt tựa hồ cũng u trầm hơn

Nàng sao lại.....không có cảm giác.....

Hoàn toàn không có cảm giác? (Không cảm giác được Hàn ca đang nghĩ gì)

Cảm nhận được động tác trong tay, Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía giường, cùng Vân Tâm Nhược bốn mắt nhìn nhau

Một cái thánh khiết, một cái thanh nhiên

Một cái phiêu miểu xuất trần, một cái ôn nhuận như gió

Vân Tâm Nhược nhìn nam tử trước mắt, không khỏi thất thần, ý thức có chút mông lung, nàng hoài nghi có phải mình còn đang ở trong mộng không? Nếu không sao lại có thể thấy một nam tử xinh đẹp như vậy, bất giác thốt ra:

“Tiên đồng.....”

“Tiên đồng.” Minh Phong nhìn khuôn mặt đẹp đến mức có lẽ ánh trăng thấy cũng phải ghen tị của Tiêu Thanh Hàn, hai chữ tiên đồng quả nhiên vô cùng chính xác

Bất quá, nha đầu này chắc là chưa tỉnh ngủ nên mới nhìn Quốc sư thành tiên đồng, Thanh Hàn quốc sư nổi tiếng thiên hạ, khí chất thanh cao không ai bằng. Ai mà không biết, ai mà không ngưỡng mộ

“Ha ha.....” Minh Phong đột nhiên cười ha hả, Tiêu Thanh Hàn quét mắt liếc hẩn một cái, đầy ý cảnh cáo

Nghe được tiếng cười, Vân Tâm Nhược nhìn về hướng phía sau Tiêu Thanh Hàn, thấy một nam tử mặc hồng y, nàng hơi nhú mi một chút, rất khó hình dung nam tử trước mắt....

Khổng tước.....không giống. Yêu tinh.....cũng không phải. Gay.....cũng không có khả năng.

Là cái gì nhỉ?

Yêu....cái gì yêu?

“Yêu nghiệt.....” Nàng đột nhiên nghĩ tới từ đó, cũng thuận miệng bật ra.

“Ách.....yêu nghiệt.....” Minh Phong thiếu chút nữa bị chính nước miếng của mình sặc chết. Tuy rằng hẩn thừa nhận mình quả thật có chút bản chất yêu nghiệt. Nhưng bị người ta nói thẳng ra như vậy, đúng là có chút khó tiếp thu a

Hơn nữa, vì sao Quốc sư là Tiên, mình lại thành yêu nghiệt chứ. Không công bằng, rất không công bằng, quá mức nặng bên này nhẹ bên kia

Tiêu Thanh Hàn cười nhẹ một cái, như dòng nước thánh khiết, chậm rãi chảy vào lòng người nhìn, ôn hòa ấm áp.....

Hẩn nhìn về phía hai bàn tay, thần sắc tối lại, nhẹ nhàng kéo tay về, ấm áp trong lòng bàn tay biến mất, có chút trống rỗng

Không còn cảm giác ấm áp, Vân Tâm Nhược cũng khẽ nhắm mắt lại, hình như trong mắt có chút hơi nước, khi mở mắt ra, nàng bắt đầu nhìn nhìn bốn phía, mới phát hiện đây không phải là giấc mộng, là thật.....

“Đây là đâu?”

Nàng nghi hoặc hỏi

“Phủ quốc sư, Thanh trúc viên” Tiêu Thanh Hàn nhẹ giọng trả lời

Minh Phong tức đến mức đỏ mặt. Nha đầu này bây giờ mới hỏi đây là đâu. Vậy này giờ nàng ta nghĩ cái gì vậy? Không lẽ thực sự nghĩ mình đang nằm mơ? Vậy mà Quốc sư còn có thể bình thản trả lời nàng ta, hai người này đúng là người tung kẻ hứng

“Phủ quốc sư?” Vân Tâm Nhược lại đánh giá nam tử trước mắt, vừa rồi nàng nghĩ là trong mơ, mới có thể gặp được nam tử có tuyệt thế dung nhan như vậy, giờ mới phát hiện ra, trên người nam tử này có một cổ

khí chất kì lạ mà nàng chưa bao giờ gặp qua, thì ra, hẳn chính là Thanh Hàn quốc sư, ý trung nhân của Vân Thiên Y

Nhưng vì sao nàng lại ở đây? Đầu óc hỗn loạn nhất thời thanh minh lại

Ngày đó, nàng bị Hồng Nhiên dụng hình, nàng nhớ trước khi mình hôn mê, hình như có người cứu nàng.....

“Không cần nghĩ, là Quốc sư cứu ngươi” Minh Phong vừa bưng chén thuốc lên lại bị Thanh Hàn lấy mất

Vân Tâm Nhược nhìn chén thuốc đen sì sì trước mắt, chán ghét ra mặt

Thực khó uống..... vậy lại càng khó uống

Chén thuốc vẫn ở đó như cũ, Tiêu Thanh Hàn không nói câu nào, chỉ bưng chén thuốc để trước mắt nàng. Bình tĩnh nhìn Vân Tâm Nhược. Một lúc sau, Vân Tâm Nhược đành phải nhận lấy chén thuốc. Do dự nửa ngày, mới há miệng uống một ngụm to

Quả thật đúng như tưởng tượng....

Thực khó uống.....

110. Chương 110: Bị Chán Ghét Sao?

“Cô nương tên gì?” Buồng bát, Tiêu Thanh Hàn hỏi nàng

“Vân Tâm Nhược” Miệng còn cảm giác đắng đắng, nàng có chút khó chịu trả lời

Ba chữ Vân Tâm Nhược làm cho Minh Phong cùng Tiêu Thanh Hàn đồng thời thay đổi sắc mặt.....

Tiêu Thanh Hàn đứng lên, áo trắng nhẹ nhàng lướt qua, mắt rũ xuống, làm người khác không thể đoán được hiện tại hắn đang nghĩ gì. Bỗng nhiên, hắn đi ra khỏi phòng, Minh Phong cũng đi theo phía sau, lúc đi tới cửa, hắn quay người lại cười với Vân Tâm Nhược một cái “Nghỉ ngơi cho tốt đi tiểu nha đầu. Vết thương sẽ chóng lành thôi!”

Vân Tâm Nhược nằm xuống, hai mắt nhìn sa man trên đầu, gió nhẹ thổi qua, sa man khẽ phát lên, lại hạ xuống.....

Nàng quay đầu nhìn về phía cửa, trách không được nơi này có hương khí của trúc, thì ra tất cả gia cụ trong phòng đều được chế từ trúc

Nàng nắm chặt hai tay lại, nhắm mắt.....

Vì sao? Lúc tay của nàng cùng tay hắn chạm nhau, nàng lại không thể đọc được tâm của hắn?

Không lẽ thuật đọc tâm của nàng không nhạy nữa, hay là....Tâm của người kia, quá thâm sâu.....

Thanh ninh hương tiếp tục lan tỏa trong không khí, từng đợt khói nhẹ nhàng bay lên, sau đó dung hòa vào không trung, căn phòng vẫn ấm áp như lúc ban đầu....

Ngoài cửa, Minh Phong nhìn Tiêu Thanh Hàn, hé miệng hỏi:

“Quốc sư định làm gì với tiểu nha đầu đó? Dù sao nàng ta cũng là chính thê của Lê tướng quân, chúng ta đem nàng tới đây liệu có được không?”

Bất quá xem thương thế của tiểu nha đầu này, cho dù Quốc sư muốn trả nàng về, hẳn cũng không nhẫn tâm để nàng về a, hẳn đã dùng biết bao nhiêu dược liệu quý như vậy mới có thể miễn cưỡng cứu một mạng của nàng, nếu bây giờ để nàng trở về, lỡ như lại phát sinh chuyện gì, sợ rằng hắn cũng cứu không được, không bằng bây giờ trực tiếp đọc chết nàng cho rồi, để nàng khỏi phải chịu khổ nữa

Chính thê, Tiêu Thanh Hàn lẩm bẩm nhắm nuốt hai chữ này, khóe miệng lộ ra vẻ trào phúng. Chính thê Vân Tâm Nhược này so với nha hoàn có lẽ còn thấp kém hơn. Huống chi, nàng đã bị hư. Đối với việc có lưu lại hay không, là do hắn muốn hay không thôi. Mà nàng, trước mắt hắn còn chưa nghĩ đưa nàng trở về

Mê mang nặng nề ngủ mấy ngày, lúc tỉnh lại đều là Minh Phong tự tay đưa thuốc cho nàng uống. Tiêu Thanh Hàn chưa từng tới một lần nào, nàng không hiểu mình có cảm giác gì nữa. Có chút mất mát. Ấm áp đó, sự an toàn đó, nàng rất muốn được cảm thụ một lần nữa, nhưng chỉ sợ, không còn cơ hội. Có lẽ loại cảm giác này nàng không xứng để hưởng thụ lần nữa....

Có lẽ hẳn đã bắt đầu cảm thấy chán ghét nàng. Giống như Lê Hân chán ghét nàng....

“Tiểu Nhược Nhược, đang suy nghĩ gì đó?” Minh Phong thấy nàng sắc mặt sầu lo, nhíu mi hỏi

Vân Tâm Nhược đối với xưng hô của hắn, chỉ cúi đầu không nói gì, vẻ mặt có chút đau đầu

“Minh Phong, có thể đừng gọi ta là Tiểu Nhược Nhược được không?”

“Không gọi là Tiểu Nhược Nhược thì gọi là gì? Tiểu Vân Vân? Hay là Tâm Nhược?”

Minh Phong vẻ mặt khó xử, kì thực trong lòng cười nở hoa, tiểu nha đầu này có lúc tính tình giống Quốc sư cực kì. Không chọc ghẹo nàng thì thật là có lỗi với bản thân a.

Vân Tâm Nhược nằm xuống, không để ý tới hắn nữa, Minh Phong này gầy đây cứ luôn trêu chọc nàng, đôi khi ngẫu nhiên chạm vào tay hắn, nàng phát hiện thuật đọc tâm của mình vẫn còn, nhưng đối với Tiêu Thanh Hàn, sao lại không có chút tác dụng nào?

Nàng nhớ rất rõ, cái loại cảm giác đó, giống như một hồ nước rất sâu, rất rộng....không thể biết được bên trong có gì

Mà đối với Minh Phong, kỳ thực nàng cũng không muốn biết hắn nghĩ gì, cảm giác như vậy thật ra cũng rất tốt. Nàng không biết bọn suy nghĩ gì, nhưng nàng biết bọn họ sẽ không thương tổn nàng. Mỗi ngày như vậy nàng thật sự rất thích, không muốn rời xa nó. Nhưng không biết khi nào mình sẽ phải trở về nơi kia. Nàng....có thể ở đây cả đời mà không cần phải trở về không? Nàng không biết mình còn có thể chịu được sự tra tấn lần thứ ba hay không. Nhưng, Quốc sư Thanh Hàn kia, nàng không thể đoán được hắn nghĩ gì.....

Vân Tâm Nhược khép hờ ánh mắt, sau đó nhin không được mở mắt ra, muốn nói lại thôi

“Sao vậy, muốn hỏi gì nào?” Minh Phong cười nhẹ, tiểu nha đầu này thật là, muốn hỏi thì cứ hỏi đi chứ! Cứ ghen trong lòng như vậy hẳn còn cảm thấy khó chịu thay nàng

Vân Tâm Nhược cúi đầu, nhìn nhìn ngón tay mình, sau đó giương mắt, hàm xúc tự giễu

“Chỉ là suy nghĩ, có phải Quốc sư cũng chán ghét ta như Tướng quân không?” Nàng không sợ bị người khác chán ghét, nhưng lại rất sợ nam tử như bạch liên kia chán ghét, cảm giác đó làm nàng cảm thấy rất khổ sở, rất khó chịu

“Quốc sư sẽ không chán ghét ai.” Minh Phong có chút buồn cười an ủi nàng. Nói tiếp: “Nếu Quốc sư dễ dàng chán ghét một người như vậy, thì đó không phải là Thanh Hàn Quốc sư, tâm của hắn rộng lớn hơn bất luận ai, có thể chứa đựng cả thiên hạ. Chỉ là gần đây có chuyện Quốc sư cần phải điều tra, cho nên người không ở Thanh Trúc viên”

Hắn nói có một nửa là thật, Tiêu Thanh Hàn thật sự có chuyện phải điều tra, nhưng người thì vẫn ở trong Thanh Trúc viên, về phần vì sao lại không gặp Vân Tâm Nhược, có lẽ bởi vì nha đầu này thân phận đặc thù?

Nàng là muội muội của Vân Thiển Y, từng là thê tử của Lê Hân

111. Chương 111: Thật Thật Giả Giả

Cách hoàng cung Thiên Trạch không xa có một ngọn núi, trên ngọn núi có một ngôi chùa tên là Tuệ Minh Tự, bên trong hương khói thịnh vượng, cứ tới đầu tháng cùng ngày mười lăm, mọi người ở đó đều lên chùa lễ Phật, cúng bái, người đến nhiều vô cùng, trên đường đến Tuệ Minh Tự, mọi người giúp đỡ lẫn nhau, cả trai lẫn gái, cả già lẫn bé đều mang theo lòng thành kính mà tới. Cầu nguyện cho cha mẹ mạnh khỏe, cầu nguyện cho con cái có thể phát triển tiền đồ, vạn sự bình an

Lúc này, hết thấy mọi người trên đường đều đem ánh mắt đặt lên người một đại nam tử, có khi cùng ánh mắt nam tử giao nhau, lập tức cúi đầu đi mất, vì ánh mắt nam tử này làm cho người ta cảm thấy thực hoảng sợ.....

Nam tử thân cao như thương sơn, khí chất hiên ngang, khuôn mặt tuấn dật, cả người mặc cẩm y màu đen, đai lưng thêu kim tuyến câu biên, lộ ra một khối bạch ngọc quý giá. Liếc mắt một cái, khí chất này, tướng mạo này, y phục này, điểm nào cũng có thể nhìn ra đây là một người phú quý, tuyệt đối không phải dân thường, mà các cô gái đi ngang qua hắn, cũng có không ít người tỏ ý với hắn, nhưng nam tử lại chỉ có biểu tình ‘chờ lại gần’, làm cho các thiếu nữ nhìn lên hắn vội vàng lui binh, nhưng vẫn đã lỡ làm lạc mất tâm mình

Một lúc lâu sau, nam tử về mặt phiền chán xoắn bước rời đi, lại nghe được tiếng tiêu như có như không văng vẳng truyền đến, đột nhiên dừng bước, hít đôi mắt lại, sau đó nhấc chân đi về phía trước

Lúc này, ở một hồ nước, hơi nước lượn lờ, bốn phía cây cối xanh ươm tươi tốt, hồ nước trong vắt, tĩnh lặng như một mặt gương, phản chiếu lại khung cảnh cây cối xung quanh. Càng làm hồ nước thêm trong xanh, nhợt nhạt như ngân bàn

Bên hồ có một nam tử bạch y, tóc đen như mực bay theo gió, gió nhẹ thổi, vạt áo trắng cũng nhẹ nhàng tung bay, bóng dáng của hắn như thiên tiên hạ phàm, cao quý không nói nên lời, trầm tĩnh thoát tục. Một khúc âm tiêu trong tay hắn lặng lẽ truyền ra.....

Giống như hạc nguyệt, gió nhẹ thổi

Giống như lưu thủy, phát quá hoa rơi

Tiếng tiêu văng vẳng phía chân trời, vang vọng khắp tầng mây.....

Có lúc lại làm cho người ta cảm thấy hắn thực cô đơn, nhưng trong khoảnh khắc, lại tan biến thành mây khói....

Hắc y nam tử theo tiếng tiêu tới, đi đến phía sau nam tử chừng mười bước, đột nhiên dừng lại, nhắm mắt, lắng nghe khúc nhạc lạc xuống thế gian này

Mãi đến lúc tiếng tiêu kết thúc, hắc y nam tử mới mở hai mắt, khóe môi gợi lên ý cười, nói “Thanh Hàn, ai cũng nói cầm của ngươi là tuyệt trần vô song thế gian hiếm có, nhưng ta lại cho rằng so với cầm, tiêu của ngươi mới xứng là tuyệt trần!”

Nam tử áo trắng xoay người lại, ý cười nhẹ nhàng, mi tâm thư hoãn, tay hắn cầm một cây ngọc tiêu xinh đẹp, xoay tròn một vòng, nhét vào bên hông. Nhẹ giọng nói: “Hân, ngươi đã đến rồi.”

Nam tử áo đen gật đầu, đi tới bên người hắn, ánh mắt nhìn về phía mặt hồ tĩnh lặng, lại quay đầu nhìn Tiêu Thanh Hàn. Hỏi:

“Ngươi còn nhớ nơi này sao?”

Tiêu Thanh Hàn nghe hắn hỏi như vậy, nhìn về phía hồ nước phía trước, khuôn mặt cũng tĩnh lặng như mặt hồ, chậm rãi nói:

“Sao lại không nhớ được? Trước đây, nơi này có người, ta cùng hoàng huynh hay tới đây chơi đùa.”

“Đúng vậy.....” Lê Hân thở dài một tiếng, ngữ khí có chút phiền muộn. “Từ lúc Cẩn Du lên làm Hoàng Thượng, ngươi làm Quốc sư, ta Nam chinh bắc thảo, đã nhiều năm qua chúng ta chưa từng đến nơi này.....”

Thời gian không chờ ai, trong nháy mắt, ba tiểu hài đồng đã sớm trưởng thành, đều đã trở thành một nhân vật nổi danh thiên hạ

Kỳ thực hắn rất nhớ nơi này, nhớ trước đây còn tự do tự tại, vô ưu vô lo. Nhưng hiện tại, có lẽ sẽ không bao giờ có thể được như vậy nữa.....

Tiêu Thanh Hàn rũ mắt xuống, hồi lâu sau, mới giương mắt nhìn về phía hắn, ngữ khí có chút xa xa

“Hân, đôi khi tận mắt thấy cũng không phải là sự thật.”

112. Chương 112: Đi Hay Ở Tùy Nàng

Lê Hân vừa nghe, thân thể cứng đờ lại. Hiểu được ý của Thanh Hàn, nặng nề thở dài một hơi: “Thanh Hàn, nếu thật sự Thiển Y là chủ nhân phách nguyệt, vậy thì.....” Nói đến đó, hân cảm giác ngực như bị xé toạc ra đau đớn, cũng không cố gắng cưỡng ép nó xuống. Ngữ khí chưa dứt tiếp tục nói: “Nếu thật vậy, vậy xin người....hãy đối tốt với nàng.....”

Chưa từng, hân chưa từng nghĩ sẽ buông tha cho nàng, hân từng nghĩ cưỡng chế bắt nàng lại

Nhưng, có một số việc không phải hân muốn thì sẽ được. Quốc sư chi thê, chủ nhân phách nguyệt, có rất nhiều trọng trách trên vai bọn họ, cuộc sống của mọi người trong thiên hạ. Thứ mà Lê Hân hân được dạy dỗ từ nhỏ chính là phải bảo vệ quốc gia, há có thể vì chuyện nhi nữ tình trường mà bỏ qua sống chết của thiên hạ, chuyện như vậy, hân tuyệt đối không thể làm được.

Thiển Y, hân không muốn buông, nhưng không thể không buông.....

Tiêu Thanh Hàn nghe xong, lẳng lặng nhìn hân nửa ngày, mới mở miệng khinh thường nói. “Hân, người vẫn không hiểu sao, người không nghe rõ vừa rồi ta nói gì sao? Không phải người thấy nó như thế nào, thì tương lai kết cục sẽ như vậy”

“Thấy như thế nào? Kết cục?” Lê Hân cười tự giễu. “Đều là sự thật, còn có gì là giả nữa.....Ta cùng Thiển Y, kiếp này đã là không thể.”

“Quên đi, Hân, hiện tại ta cũng chưa rõ lắm, chờ ta điều tra rõ ràng, sẽ nói với người sau!” Tiêu Thanh Hàn vẻ mặt trầm tĩnh, không ai biết hân đang nghĩ gì

Lê Hân lắc đầu, lại giương mắt nhìn mặt hồ phía trước, mặt hồ tĩnh lặng, nhưng tâm hân lại không hề bình tĩnh, quay cuồng như bão táp, mấy ngày nay, hân thật sự cảm giác vô cùng mệt mỏi. Hân nghĩ, có lẽ một thời gian nữa hân nên tấu với Hoàng Thượng, cho hân đi biên quan thôi!

Nói hân muốn trốn tránh cũng được, yếu đuối cũng vậy, hân thật sự không thể trở mặt nhìn nữ tử hân yêu gả cho người khác. Hơn nữa người này lại người hân coi như huynh đệ, Thanh Hàn....

Vận mệnh, có đôi khi thật trêu người.

Đột nhiên, trong đầu hân hiện ra một đôi mắt sáng ngời quật cường, tâm hân đột nhiên căng thẳng, sao lại là nữ nhân kia? Hân quay đầu nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, một lúc lâu sau mới hỏi:

“Thanh Hàn, nàng ta.....sao rồi?”

“Nàng ta.....là ai?” Tiêu Thanh Hàn nhíu mày, khóe miệng có chút ý cười đùa cợt. Hân đương nhiên biết nàng ta trong miệng Lê Hân là ai.

“Thanh Hàn.....người biết mà.” Nghe được ý chọc ghẹo của Tiêu Thanh Hàn, Lê Hân bối rối, có chút xấu hổ, những gì hân làm với Vân Tâm Nhược, có lẽ nam tử trước mắt này đã biết hết rồi, mà những chuyện này, thậm chí có thể dùng từ ti bỉ để hình dung

Tiêu Thanh Hàn chỉ bình thản nhìn hân. Trầm mặc một hồi lâu, lâu đến mức Lê Hân sắp không chịu nổi nữa, mới mở miệng nói: “Nàng ta không sao.....”

Bốn chữ nàng ta không sao này, làm cho áp lực đè nặng trên ngực Lê Hân cũng tan thành mây khói, một cổ vui mừng khó hiểu lan tràn trong hân, không hiểu sao lại làm cho trái tim của hân ấm hơn một chút

Tốt quá, nữ tử kia không sao.....

“Hân, người định đối với nàng ta thế nào? Vết thương của nàng ta đã tốt hơn nhiều rồi.” Tiêu Thanh Hàn nhìn nam tử trước mắt, trong đầu cũng xuất hiện hình ảnh của nữ tử trong vườn Thanh trúc

“Thế nào?” Lê Hân nghe vậy, ánh mắt vẫn nhìn về phía hồ nước, trong mắt lại có chút ánh sáng hiện lên. Không biết rõ đó là gì, nhưng mơ hồ hình như có một loại gọi là hối hận

Hối hận những gì hân đã làm đối với nữ tử vô tội kia sao?

Nhưng vết thương đã tạo thành, có nói gì, làm gì, cũng không thể xóa được....

Thanh âm của hắn có chút hoạt kê, có chút bất đắc dĩ....

“Thanh Hàn, người cũng biết, ta đã hưu nàng ta, đối với những gì ta đã làm, thật sự không thể lấy hai chữ xin lỗi để hoàn lại, lúc trước là do ta hiểu lầm, cho rằng nàng ta gả vào Phủ tướng quân là có mục đích, cho rằng mọi sai lầm đều do nàng ta làm, nay, ta cùng Thiển Y kết cục đã định, Vân Tâm Nhược, đã không còn là thê của ta, cho nên.....Đi hay ở, tùy nàng quyết định!”

113. Chương 113: Không Hận

Edit: Kecil

Tiêu Thanh Hàn nghe Lê Hân nói nhiều như vậy, cũng hiểu được vài phần

Bây giờ xem ra Lê Hân đã muốn buông tay với Vân Thiển Y, lúc này hắn cũng không biết nên nói gì. Ngày nào còn chưa làm rõ những chuyện này, thì ngày đó hắn còn chưa thể mở miệng. Nếu không, lỡ có sai lầm, sự đau khổ sẽ đến với Lê Hân còn hơn bây giờ gấp trăm lần

Mà đó chính là điều hắn không muốn thấy nhất.

Kiếp của Lê Hân. Tựa hồ còn chưa thực sự đến....

“Thanh Hàn, ta muốn cầu xin người một chuyện!” Lê Hân nói xong, đợi nửa ngày vẫn không thấy Tiêu Thanh Hàn nói gì, tiếp tục mở miệng nói:

“Cầu.....” Chữ này đối với Lê Hân xa lạ vô cùng. Từ xưa tới giờ, hắn chưa bao giờ phải cầu xin bất cứ ai, vậy mà hôm nay vừa mở miệng lại dùng đến từ này

“Chuyện gì?” Tiêu Thanh Hàn rũ mắt xuống, thản nhiên hỏi. Nội tâm cảm giác có chút nặng nề

Lê Hân hít sâu một hơi, trịnh trọng nói, không chút vui đùa: “Cầu xin người hãy nói với Minh Phong nhất định phải chữa khỏi cho Vân Tâm Nhược, đây là do ta nợ nàng. Ta không thể hoàn trả lại được gì, cho nên chỉ có thể nhờ người giúp ta việc này, ngày khác, ta chắc chắn sẽ báo đáp lại ân tình này.”

Tiêu Thanh Hàn gật đầu thay cho sự trả lời của mình. Kỳ thật không cần Lê Hân lên tiếng, hắn cũng sẽ dặn Minh Phong dùng hết sức chữa trị cho nàng, hơn nữa hiện tại nàng ta đã sắp bình phục hoàn toàn, khóe môi cong lên đầy ẩn ý, nhưng mày lại nhíu chặt lại. Vài hạt bụi dính vào vạt áo trắng, giống như có vô cô đơn dù ở y biên*,giải không được, hóa không xong.....Góc áo nhẹ nhàng tung bay, mặt hồ tĩnh lặng lúc này cũng khẽ gợn vài gợn sóng....

CT: Mình thề là cái chỗ này mình nghĩ suốt 2 ngày rồi mà ko ra nó là cái gì...:(

Mấy ngày gần đây, từ phủ Tướng quân đến Vân phủ, không một ai dám mở miệng nhắc tới viện thay gả, tự nhiên chuyện phách nguyệt ẩn hiện cũng sẽ không nhiều lời. Cho dù Vân Thiển Y sốt ruột ,đứng ngồi không yên tới mức nào, Phủ quốc sư cũng tuyệt nhiên không có tin tức gì, vốn là chuyện kinh thiên động địa, nay lại như chưa từng xảy ra

Sự yên lặng đó, có lẽ là, gió thổi mưa giông trước cơn bão.....

Bên trong Phủ quốc sư, Thanh Trúc viên vẫn yên tĩnh nhu hòa như trước, Vân Tâm Nhược đã có thể xuống giường đi lại được, mấy ngày gần đây, Minh Phong mang nàng đi khắp mọi góc ngách trong Phủ quốc sư, Phủ quốc sư này trừ bỏ Minh Phong, cũng chỉ có thêm hai ba cái hạ nhân ở, đường đường là hoàng tử một nước, lại còn là Quốc sư quyền lực tối cao vô thượng của Thiên Trạch, thế nhưng lại như vậy, có thể nói là chuyện lạ trong thiên hạ

Bất quá, nàng thật sự rất thích nơi này. Nhất là khu rừng trúc độc nhất vô nhị kia, nàng chưa bao giờ thấy rừng trúc nào đẹp như vậy, một cây nổi tiếp một cây, giao tương hồn ánh, mỗi lần nhìn, cảm giác thoải mái từ lồng ngực không ngừng truyền ra....

Mỗi một ngày ở đây đều là một loại hưởng thụ.

Trách không được ngay cả người như Minh Phong, cũng cam nguyện ở lại Phủ quốc sư, mỹ danh là Phụ tá của Quốc sư, còn không phải là vì muốn ở lại nơi như tiên cảnh này sao.

Bất quá, từ lần đầu tiên tỉnh lại tới giờ, nàng vẫn không hề gặp lại vị Quốc sư có dung mạo như tiên kia, ngoại trừ mấy ngày trước còn mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh màu trắng, từ đó đến nay nàng chưa từng gặp lại hắn

Từ Minh Phong nàng biết được rất nhiều chuyện của hắn, bao gồm cả chuyện phách nguyệt của Vân Thiển Y, chuyện này thật là, hữu kỳ phương khả truyện, vô xảo bất thành thư*, bất quá nói đến Vân Thiển Y... nàng thở dài.

Nguyên văn “ hữu kỳ phương khả truyện, vô xảo bất thành thư” – có cái lạ mới có thể viết truyện, không có cái khéo không thành sách

Chuyện tình cảm, không phải muốn là được. Nhưng, Vân Thiển Y thật sự là chủ nhân phách nguyệt sao? Mỗi lần nghĩ đến đó, lòng nàng lại bắt đầu có chút lo sợ. Không rõ đó là cảm giác gì

Bất quá làm cho nàng cảm thấy ngạc nhiên là, nghe Minh Phong nói, Tiêu Thanh Hàn đã gặp Lê Hân, chuyện của nàng ở Phủ tướng quân, hắn nói bỏ qua không truy cứu gì

Có lẽ thật ra không đơn giản như vậy! Chuyện ở Phủ tướng quân ai mà không biết, nàng nghĩ nếu không có Hạ Chi, không có Tiểu Tức, chỉ sợ nàng đã chết mười tám lần

Mạng của nàng, vẫn là thực mạnh mẽ a. (Cái chỗ này nó là nghĩa là nói mạng của nàng vẫn thực cứng rắn, mấy lần mém chết mà cùn hem sao, K ko biết fai ghi sao nữa, tạm thời cứ để vậy nhé :()

Bất quá, trải qua nhiều ngày như vậy. Nàng..... thật sự, đã hoàn toàn tự do. Nàng tùy thời có thể rời đi nơi này, đi thực hiện giấc mộng bấy lâu của mình, Còn những ngày ở Phủ Tướng quân, cứ coi như đó chỉ là một cơn ác mộng đi. Coi như nó chưa từng xảy ra, nàng, không muốn hận ai, cho dù đó là Lê Hân, hay là Hồng Nhiên cũng vậy, hận là một loại cảm giác, sẽ làm người ta cảm thấy không vui , thứ nàng thiếu nhất chính là vui vẻ, nếu hận, vui vẻ liền biến mất, cho nên.....

Nàng khẽ cười.....

114. Chương 114: Được Tuyền

Edit: Kecil

Nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền tới, Vân Tâm Nhược xoay người lại, một thân ảnh màu hồng quen thuộc đập vào mắt, hồng y, chính là biểu thị cho thân phận của hắn

Hắn mỗi tay khiêng một thùng nước lớn bước đi trên con đường đá nhỏ, thùng nước còn lan tỏa ra làn khói trắng nhẹ nhàng. Về mặt nhẹ nhàng tự đắc, Vân Tâm Nhược yên lặng đi tới phía trước, gương mặt nhìn, hai thùng nước tràn ngập nước trong vắt, có thể cảm giác được hơi ấm tỏa lên mặt, không ngờ tất cả đều là nước ấm!

“Minh Phong, đây là cái gì a!” Vân Tâm Nhược chỉ vào thùng nước hỏi. Không thể hiểu được hắn xách hai thùng nước đi đâu, phòng bếp ở hướng ngược lại cơ mà? Nước này, chẳng lẽ là Minh Phong dùng để luyện công?

Hai tay Minh Phong vẫn thản nhiên khiêng hai thùng nước đi, vững vàng nhẹ nhàng, giống như không có chút sức nặng nào. Hắn nhìn thùng nước, lại nhìn nhìn Vân Tâm Nhược, quơ quơ cánh tay, nói:

“Đây là ôn tuyền thủy bên ngoài rừng trúc, Quốc sư vừa trở về. Nhất định là muốn tắm rửa, đây là nước để Quốc sư tắm.”

“Ôn tuyền thủy? Ở đây có ôn tuyền sao?” Vân Tâm Nhược cảm thấy kì lạ hỏi. Phủ quốc sư này nàng gần như biết hết mọi nơi, nhưng sao lại chưa từng thấy ôn tuyền nào như hắn nói?

“Có a!” Minh Phong cười nói: “Để ta đem nước cho Quốc sư đã, lát nữa sẽ quay lại nói chuyện với người!” Dứt lời, tiếp tục khiêng thùng nước đi. Nhẹ nhàng tiêu sái đến chỗ ở của Quốc sư, Lưu đình lâu

Vân Tâm Nhược đi đến một gốc cây trúc ngồi xuống. Nhẹ nhàng tựa vào thân cây, thân trúc khẽ rung động, từng lá trúc lặng yên rơi xuống, vươn tay, phiêu nhiên rơi xuống trên tay nàng

Một lát sau, hồng y xuất hiện, Vân Tâm Nhược ném xuống lá trúc trong tay, đi theo Minh Phong để tìm xem ôn tuyền mà hắn nói là ở đâu.

Đi một hồi lâu, rừng trúc càng ngày càng thưa thớt. Sương mù cũng bắt đầu tràn ngập, như lạc vào rừng sương, hơi nước lượn lờ trong không trung, càng đi cảm giác không khí càng ướt át, một hồ nước trong suốt dần dần xuất hiện trước mắt hai người

“Thật đẹp!” Vân Tâm Nhược nhìn khung cảnh sáng ngời phía trước, không khỏi tán thưởng.

Hồ nước không ngừng bốc lên nhiệt khí. Ven hồ còn có đủ loại kì hoa dị thảo, mỗi một cây đều vô cùng xinh đẹp, cũng vô cùng đa dạng, có phấn hoa, hồng hoa, còn có cả lam, hơi nước ngưng tụ thành sương sớm trên bông hoa phấn lá, rơi xuống, lại hòa vào hồ nước, cứ như vậy lặp đi lặp lại....

Vân Tâm Nhược ngồi xổm xuống, vươn tay vào trong nước, nhất thời, một cỗ cảm giác thoải mái dị thường từ tay truyền đến, nước mặc dù có chút nóng, nhưng cũng cực kì thoải mái. Hơn nữa, còn có một mùi hoa thơm thoang thoảng trong không khí, thật sự rất kỳ lạ!

“Không phải thật đẹp, mà là vô cùng xinh đẹp!” Minh Phong ngữ khí có chút tự hào

“Ừh, vô cùng xinh đẹp.” Vân Tâm Nhược trả lời theo hắn. Tay vẫn còn ngâm trong nước, không ngừng quơ quơ

Minh Phong cũng ngồi xổm người xuống như nàng, chỉ vào một bông hoa nói: “Cái này là Tâm dương thảo, là một loại thảo dược, có thể giảm bớt mệt mỏi, nhuận phụ sinh tân, là ta cố ý trồng ở đây, sương sớm dính vào cánh lá cùng đóa hoa, ngưng tụ lại rồi rơi vào trong nước, cứ như vậy, nước ở đây dần dần trở thành dược tuyền, sở dĩ ta cùng Quốc sư làn da tốt như vậy, đều là nhờ ôn tuyền này a!”

Minh Phong bỗng nhiên cười, vui vẻ nói: “Nước này, cũng giống như Thanh trúc viên, đều là độc nhất vô nhị trong thiên hạ. Thế gian này, trừ bỏ Bản công tử ra, không có người thứ hai có bản sự này, đem ôn tuyền bình thường, đổi thành dược tuyền.”

Vân Tâm Nhược bỗng nhiên nhìn về phía hắn, tay cũng thu hồi lại. Về mặt tràn ngập ý khó hiểu

“Làm sao vậy?” Thấy nàng biểu tình kỳ quái như vậy, Minh Phong ngừng ý cười, nghi hoặc hỏi.

“Lần nào cũng là người tự mình gánh nước đem nước tới Lưu Đình lâu sao?”

“Đúng vậy!” Minh Phong gật gật đầu, vậy thì có gì kỳ quái đâu?

Vân Tâm Nhược nhẹ nhàng lắc đầu, tựa hồ không tin hỏi:

“Các người không nghĩ tìm cách khác để dẫn nước tới Lưu đình lâu sao? Tại sao ngày nào cũng phải mệt mỏi như vậy?”

“Ha ha.....” Minh Phong cười to ra tiếng. “Ta là người luyện võ, mấy thùng nước này đối với ta chỉ là ăn bữa ăn sáng. Bất quá.....” Đột nhiên hắn xùi mặt xuống. Thanh âm tràn ngập thất bại. “Ta cùng Quốc sư không phải không nghĩ cách đem ôn tuyền thủy dẫn tới Lưu đình lâu, nhưng nước suối này, thời gian lấy ra càng lâu, được hiệu, độ ẩm đều dần dần biến mất, không thể dẫn nước đi xa được, vẫn là trực tiếp dùng thùng nước tốt hơn.”

Hắn nhìn nhìn ôn tuyền trước mắt, đứng lên, khó tránh khỏi có chút khó chịu. Độc nhất vô nhị Hồng y tu la như hắn, hơn nữa có cả Thanh Hàn Quốc sư tuyệt trần vô song, vậy mà đối với ôn tuyền nho nhỏ này, cư nhiên lại bất lực, thanh danh một đời của hắn, thế nhưng lại bị hủy trong tay một cái ôn tuyền nho nhỏ này, thực không cam lòng a!

Vân Tâm Nhược cũng đứng dậy, quay đầu nhìn về phía rừng trúc xa xa, có chút suy tư

Đột nhiên, nàng nhìn Minh Phong, đôi môi cong lên tràn ngập ý cười: “Có thể cho ta thử không?”

“Tiểu nha đầu.....Không được đâu, không có biện pháp nào đâu.” Minh Phong lắc đầu, hẳn cùng Quốc sư còn không có biện pháp đối với ôn tuyền này, hẳn không tin, một cái nữ tử yếu đuối có thể làm được, không phải hẳn khinh thường nàng, nhưng quả thực chuyện này là không thể.

Thấy hẳn lắc đầu, Vân Tâm Nhược neho mắt làm nũng, như con bướm bay trong gió. “Cho ta thử đi mà, biết đâu có thể được thì sao?”

Không muốn đả kích nàng, bất đắc dĩ, Minh Phong đành phải gật đầu, tuy rằng tiếp xúc không lâu, nhưng hẳn cũng biết, nữ nhân này tuyệt đối đừng nhìn nàng vẻ ngoài gầy teo yếu đuối, thực sự bên trong lại vô cùng kiên cường

Xem ra chưa tới phút cuối nàng còn chưa nản lòng, dù sao chỉ là một cái tiểu cô nương, cũng sẽ không làm ra chuyện gì náo loạn chết người, vậy thì tùy nàng thôi. Dù sao ở Phủ quốc sư này cũng không có gì để nàng làm

Thấy hẳn đồng ý, Vân Tâm Nhược quay đầu, lại lần nữa đem ánh mắt nhìn vào ôn tuyền thủy phía trước, hơi nước không ngừng bay lên, mùi hoa nhẹ nhàng lưu chuyển trong không khí.....

115. Chương 115: Hoa Tiêu

Edit: Kecil

Ngày hôm sau, Thanh Hàn quốc sư ra ngoài, Minh Phong bởi vì có việc nên cũng ra Phủ, Vân Tâm Nhược sáng sớm đã dậy, kêu thị vệ giữ cửa bên ngoài cầm công cụ đi vào Thanh trúc viên, phân phó bọn họ chặt trúc. Phủ quốc sư này thật sự là thiếu người tới mức đáng thương, đành phải sử dụng bọn họ thôi

Thị vệ sững sốt bất động nửa ngày, mãi đến lúc nàng nói chuyện này đã được Minh Phong đồng ý, mới người nhìn ta ta nhìn người vài lần, bắt đầu vung tay lên, thân trúc cao lớn trong nháy mắt ngã xuống đất

Chặt trúc xong, nàng kêu thị vệ chặt hết lá trúc xung quanh cùng đỉnh chóp, lại đem ruột trúc đào rỗng, sau đó đem một cái đầu trúc nhỏ nhét vào một cái đầu trúc lớn, dùng dây buộc chặt, đem một đầu đặt tới thủy biên, thuận tiện đào một con đường thật sâu, từ ôn tuyền đến thẳng phía trước Lưu đình lâu, vì không muốn phá hư cấu trúc Lưu đình lâu, nàng lại kêu người dùng gậy trúc làm thành một cái guồng nước nhỏ. Nước từ trong thân trúc không ngừng chảy ra, sau đó chảy vào tiểu bánh xe làm nó bắt đầu chuyển động, mà nước trong guồng nước, cũng chậm chậm chảy tới một cái hồ nước nhỏ trong Lưu đình lâu, có lẽ đây là chỗ Thanh Hàn quốc sư tắm rửa.

Hồ nước nhỏ này cũng làm nàng cảm thấy thực kinh ngạc, dưới đáy hồ thế nhưng có một cơ quan, dùng xong có thể khởi động cơ quan để nước chảy tới nơi khác, cho nên vừa khớp với hiện tại, nước trong hồ này về sau có thể tuần hoàn vô hạn

Còn về guồng nước này, cũng là do nàng nhìn từ trong sách ra, nàng nhớ Trung Quốc cổ đại hay dùng guồng nước để tưới đồng ruộng, không ngờ hôm nay lại dùng để dẫn nước tắm rửa, cũng coi như là đại tài tiểu dụng* đi, bất quá, quả thực rất thành công. So tới tưởng tượng của nàng tốt hơn rất nhiều

CT. Đại tài tiểu dụng : dùng người tài vào việc nhỏ

Mãi đến lúc này, bọn thị vệ mới há mồm trợn mắt, không nói đến việc lấy thân trúc dẫn nước, mà cái vật kì lạ tròn tròn kia làm cho người ta cảm thấy thực vô cùng kinh ngạc

Cô gái trước mắt bọn họ, không phải mỹ nhân dung nhan tuyệt sắc, chỉ có thể gọi là thanh tú duyên dáng, nhưng vẻ mặt hiện tại của nàng lại làm người ta không rời mắt được, đôi mắt trầm tĩnh, cánh môi khẽ nhếch, thân mình đơn bạc trong gió có vẻ yếu đuối, nhưng lại kiên cường, mềm dẻo như cỏ. Không thấy nửa phần yếu đuối.

Nữ tử như vậy, làm cho bọn họ nảy lên một cảm giác kính sợ không nói nên lời

Vì thế, hôm nay thời gian trôi qua rất nhanh

Ngày thứ hai, trời vừa sáng, Minh Phong xoa xoa bắp vai có chút đau nhức, sau đó lại lắc lắc cái cổ, thần thái vô cùng mệt mỏi, xiêm y màu đỏ cũng nhăn nhúm lại, hần hiện tại, nào có phải Hồng y tu la rực rỡ, quả thực là một đóa hoa héo mả

Cái này cũng không trách hần được, từ hôm qua đến giờ, hần đi quá nhiều, đầu tiên là từ Hoàng thành đến Tô thành, lại từ Tô thành đến Hoàng thành, hần chạy nhiều tới mức sắp rụng chân rồi, đều do cái tên chết tiệt kia, nói cái gì mà bệnh tình nguy kịch, nguy hiểm tới tính mạng, làm hần không ngừng thi triển khinh công chạy tới, chỉ sợ mình tới không kịp, tên kia phải đi gặp Diêm vương. Kết quả vừa tới, đã thấy tên kia hoàn hảo vô khuyết, bệnh tình nguy kịch chính là một cái tiểu sủng vật* của hần, khiến hần tức tới mức thiếu chút nữa độc chết người nọ luôn cho rồi

CT. Sủng vật : là vật nuôi í, như chó mèo gì đó...

Đúng là có bằng hữu đã khó, bằng hữu tốt lại càng khó hơn

Hiện tại, hần mệt tới mức lết không nổi. Thầm nghĩ bây giờ phải đi tắm một cái, sau đó ngủ một giấc, bất quá còn phải đi gánh nước nữa chứ, thật đúng là phiền toái....

Đi đến Lưu đình lâu, hai mắt hần ngơ ngác, bên tai đột nhiên nghe được tiếng nước ào ào, không lẽ hần nằm mơ? Không đúng, hần còn đang rất tỉnh a! Nhưng, tiếng nước ở đâu ra....nơi này không có nước mà? Hần dùng sức mở to hai mắt, đi theo âm thanh đó tới Lưu đình lâu.

116. Chương 116: Chỉ Vì Chặt Trúc

Edit: Kecil

Mãi đến lúc nhìn thấy một cái vòng tròn tròn gì đó quay quay.

Đây là cái gì?

Mắt của hần lại trợn to hơn.....

“Ông trời ơi.....”

Hần kêu lên một tiếng thảm thiết!

Nghe được tiếng gào khóc thảm thiết của Minh Phong, Vân Tâm Nhược bị dọa tới mức lập tức mở cửa chạy đến Lưu đình lâu, thì thấy Minh Phong đang chỉ vào guồng nước nàng vừa làm hôm qua, vẻ mặt không thể tin được, giống như gặp quỷ.

“Minh Phong, ngươi làm sao vậy?” Vân Tâm Nhược đến gần hần, nhìn theo ánh mắt của hần tới phía guồng nước, không có vấn đề gì a. Minh Phong này không lẽ bị trúng tà....

“Tiểu nha đầu....đây là cái gì?” Minh Phong quay đầu nhìn về phía Vân Tâm Nhược, thanh âm run run hỏi.

“Là guồng nước ta làm, không phải ngươi đáp ứng đồng ý cho ta đem nước ở ôn tuyền dẫn đến Lưu đình lâu sao? Ta làm được rồi. Ngươi làm sao vậy? Có chuyện gì sao?” Vân Tâm Nhược nhìn thấy sắc mặt Minh Phong ngày càng không bình thường, không khỏi nhăn mày lại, Minh Phong làm sao vậy, sao lại xuất hiện loại biểu tình giống như trời sắp sụp xuống....

“Cái này làm từ gì?” Không trả lời câu hỏi của Vân Tâm Nhược, cũng không nghe rõ vừa rồi nàng đang nói gì. Hần chỉ chỉ vào guồng nước kia hỏi.

Vân Tâm Nhược quay qua, nhìn guồng nước, nói: “Là trúc a.”

“Trúc ở đâu?”

Vân Tâm Nhược không khỏi lắc đầu, chỉ chỉ gậy trúc bốn phía. “Đương nhiên là trúc ở đây a.” Minh Phong này sao tự đứng lại ngốc như vậy.

Còn chưa nói xong, Minh Phong đột nhiên biến mất. Làm nàng giật mình nghĩ không lẽ vừa rồi là ảo giác. Vân Tâm Nhược khẽ vuốt vuốt trán có chút đau, hiện tại nàng thực sự cảm thấy rất khó hiểu, rốt cuộc là nàng không bình thường, hay là Minh Phong không bình thường.....

Đột nhiên một trận gió thổi tới, Minh Phong cầm một cái bao đồ quăng vào tay nàng. Sốt ruột nói:

“Tiểu nha đầu, hiện tại ngươi lập tức rời khỏi nơi này, một thời gian nữa hãy trở về!”

Vân Tâm Nhược nhìn túi đồ trong tay khó hiểu, nhìn thẳng vào Minh Phong hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Minh Phong nhìn nàng, sắc mặt so với lúc này còn khó coi hơn, ngữ khí cũng lạnh đi vài phần. “Ngươi đứng là cái nha đầu ngốc, sao lại dám sai người chặt trúc của Quốc sư, người chẳng lẽ không biết? Quốc sư yêu trúc như mạng. Quả thực là yêu đến như đặt trong tim như in trong mắt, người lại đi chặt trúc của hắn, không biết lúc trở về hắn sẽ tức điên đến mức nào nữa.”

Nếu nàng không biết, vậy hắn liền nói cho nàng biết, khỏi phải đến lúc chết cũng không biết tại sao mình chết

“Chặt trúc, thật sự nghiêm trọng như vậy sao?” Vân Tâm Nhược kinh ngạc, vẫn cảm thấy thực khó hiểu

Minh Phong nhìn Vân Tâm Nhược, có chút gấp gáp nói: “Đương nhiên nghiêm trọng, so với tưởng tượng của ngươi nghiêm trọng hơn rất nhiều, lúc trước Hoàng thượng bởi vì nghe nói măng ăn ngon, vụng trộm kêu người đào lên mấy khóa, kết quả người biết sao không.....”

Vân Tâm Nhược lắc đầu. Nhìn nhìn chờ đợi hắn trả lời. Nàng thật sự không biết, bắt quả chỉ là đào mấy khóa măng, hơn nữa bọn họ là huynh đệ, cũng không sao mà.

Minh Phong ngẫm lại tình cảnh lúc đó thật đúng là không biết là khóc tốt, hay là cười mới tốt. Không, hẳn phải gọi là dở khóc dở cười mới đúng

“Chuyện này về sau bị Quốc sư biết, kết quả Quốc sư một tháng, suốt một tháng a không nói một câu nào với Hoàng thượng.....”

Lúc ấy Hoàng thượng dùng đủ mọi loại thủ đoạn cưỡng bức lợi dụ, tử triền lạn đánh, có bất cứ chiêu thuật gì cũng đều lấy ra sử dụng, nhưng Quốc sư lại không nói một câu nào. Từ đó về sau, không ai dám có ý định gì với rừng trúc này nữa, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ. Hiện tại nàng lại chặt nhiều trúc như vậy, hẳn thực không dám tưởng tượng Quốc sư biết được sẽ có biểu tình gì nữa.

Vân Tâm Nhược nghe xong, nhìn về phía rừng trúc xung quanh, vẫn cảm thấy thực khó tin. “Thực sự nghiêm trọng như vậy sao?”

“Không nghiêm trọng mới là lạ, người đi nhanh đi.” Minh Phong không ngừng thúc giục nàng. Tiểu Nhược, không phải là ta muốn đuổi người đi, nhưng thật sự là bảo mệnh quan trọng hơn

“Đi?” Vân Tâm Nhược âm thầm cân nhắc, đôi mắt thanh nhuận cũng là một mảnh thần nhiên không biết thần sắc, nàng.....Có nơi nào để đi?

“Các người đang làm gì vậy?” Thanh âm nam tính truyền tới, tiếp theo là tiếng bước chân truyền đến

117. Chương 117: Xuất Ý Hồ Liêu

Edit: Kecil

Minh Phong đơ người, một lúc sau khẽ thở dài, quay người lại nhìn về phía nam từ phía sau.

Áo trắng vô trần, khuyh thành vô song, không phải Thanh Hàn quốc sư thì có thể là ai?

Trở về thực đúng lúc mà.....

Tiêu Thanh Hàn nghi hoặc nhìn về phía Minh Phong, tiếp theo lại nhìn về phía nữ tử trước mặt, nhìn thấy túi đồ trong tay nàng, lông mày khẽ nhíu lại

“Cô nương sắp đi?”

“Không phải.” Vân Tâm Nhược lắc đầu, nếu chặt trúc thật sự là mạo phạm vị Quốc sư quyền cao chức trọng này, vậy nàng tuyệt đối sẽ không đi, chuyện là do nàng gây ra, nàng sẽ không để người khác phải chịu trách nhiệm, nhưng. Nam tử này thật sự là loại người như vậy sao? Đây là lần thứ hai nàng đối mặt với Tiêu Thanh Hàn, không thể phủ nhận, vừa rồi khi hắn đến, dung nhan như thần tiên kia, vẫn làm cho nàng thất thần, mỗi một lần gặp, đều kinh diễm một lần, nàng thực sự hoài nghi, người này, có phải từ tranh bước ra hay không? Mà lúc này nàng cũng nhớ lại, bàn tay từng mười ngón giao nhau kia, lại không thể cảm nhận được gì, nàng không thể biết được lòng của hắn đang nghĩ gì.

Nhưng

Không biết vì sao

Nàng lại tin rằng, hắn sẽ không trừng phạt nàng. Nên nàng sẽ không đi

Bên tai nghe được tiếng nước truyền đến, Tiêu Thanh Hàn bước qua Minh Phong đang ngăn trở tầm mắt, trước mắt xuất hiện một cái bánh xe hình tròn, cùng một luồng nước nóng từ thân trúc không ngừng chảy ra, sau đó chảy qua guồng nước, vòng tới một hướng khác, chảy tới Lưu đình lâu, một gốc cây hoành phóng gây trúc, thẳng tắp xanh tươi.....

Nhìn thấy Tiêu Thanh Hàn vẻ mặt lạnh lùng không vui không giận, Minh Phong lo lắng giải thích: “Quốc sư, chuyện này cũng có lỗi của ta, là ta cho phép nàng dẫn nước vào Lưu đình lâu, về phần trúc kia, cũng là do ý của ta”

Tiêu Thanh Hàn rời mắt khỏi vật hình thù kỳ quái kia, ngưng thần nhìn về phía Minh Phong, sắc mặt bình tĩnh, làm cho người ta cảm giác được cái nhìn chăm chú của hắn, ngay cả không khí tựa hồ cũng biến đổi: “Người cho rằng ta sẽ làm gì? Sẽ xử phạt sao?”

Hiện tại đại khái hắn cũng hiểu được vài phần. Minh Phong thật sự nghĩ rằng hắn sẽ vì vài cây trúc mà sẽ giáng tội người khác sao? Có phải đã quá coi thường lòng độ lượng của hắn không

“Việc này.....” Minh Phong không nói gì cúi đầu.

Quốc sư a Quốc sư, tâm của người, rất khó đoán a!

“Cô nương làm!” hắn đem lực chú ý chuyển đến Vân Tâm Nhược, đây là câu khẳng định, không phải câu hỏi, hắn đương nhiên biết được bản lĩnh của Minh Phong đến đâu, cho nên hắn có thể khẳng định phương pháp này không phải do Minh Phong nghĩ ra.

“Vâng!” Vân Tâm Nhược nhẹ nhàng gật đầu, khóe môi lộ ra chút ý cười, ánh mắt cũng nhìn về phía kiệt tác nho nhỏ của mình, không hiểu vì sao tâm trạng nặng nề cũng thả lỏng hơn một chút.

Nụ cười như gió như sương kia, lọt vào mắt Tiêu Thanh Hàn, trong đầm nước thâm sâu đó, lóe lên một tia sáng....

“Tốt lắm, ý tưởng rất thông minh” Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía guồng nước kia, nhướng mày nhìn Vân Tâm Nhược, khóe môi gợi lên ý cười tán thưởng

“Vâng, cảm ơn.” Nàng hào phóng nhận lời ca ngợi của hắn, khuôn mặt cũng tràn ngập ý cười, trái tim bình tĩnh hơn, chậm rãi đón nhận nụ cười như tia mặt trời của hắn

Nàng thích loại cảm giác này....

Thực ảm áp....

Bốn mắt nhìn nhau, có một loại tâm đầu ý hợp chậm rãi hòa nhập giữa hai người

Minh Phong ngây ngốc nhìn hai người trước mắt, cười? Vậy mà hai người này có thể cười được, hắc hắc mặt. Uống công vừa rồi lo lắng vô ích cả nửa ngày, trừng mắt nhìn Vân Tâm Nhược, sáng sớm sợ hắc hắc rảnh rồi quá hay sao mà lại kiếm chuyện làm hắc hắc nhọc như vậy chứ, thật là.....

Hắc cúi đầu nhìn thoáng qua bộ quần áo nhăn nhoe trên người, vẻ đẹp anh tuấn tiêu sái của hắc, ngọc thụ lâm phong của hắc, phong lưu phóng khoáng của hắc, lúc này, hoàn toàn bị hai người này phá hủy hết rồi.

Thực là hận đến mức nghiêng răng mà....

Tiếng nước ào ào không ngừng truyền đến, giống như một tiếng ca du dương, vang vọng trong không trung, lưu vào lòng người, có cái gì đó chậm rãi biến hóa

Bao gồm hắc, còn có cả nàng....

Lúc này Minh Phong không rảnh chủ ý tới không khí quái dị này, hắc lắc lắc cánh tay, nếu không còn việc gì nữa, hắc nhìn nhìn nước suối không ngừng chảy ra từ thân trúc, vừa lúc có nước, không cần phải đi xách nước, hắc muốn tắm rửa, hắc muốn ngủ. Chờ hắc tỉnh lại, sẽ lại là Hồng y tu la nổi tiếng thiên hạ.....

Ngày thứ hai, Vân Tâm Nhược sáng sớm vừa dậy, đã thấy Minh Phong bộ dạng yêu nghiệt, khoe miệng nhếch lên nụ cười mỉa hoặc chúng sinh, cả người hồng y yêu diễm như máu, tiên diễm dị thường, cùng bộ dạng khổ sở hôm qua thật sự hoàn toàn khác, người ta nói nữ nhân thiện biến, nàng lại thấy, nam nhân biến so với nữ nhân còn nhanh hơn, nhất là Minh Phong này, hành vi kỳ quái khoa trương, vừa điên điên vừa chín chắn

Một người như vậy lại có thể đi theo bên người Tiêu Thanh Hàn , nàng quả thực cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Tiểu Nhược Nhược, buổi sáng tốt lành a....” Minh Phong hai tay khoanh lại, tựa người vào cây cột, hai mắt đang nhắm lại, thấy nàng xuất hiện, nhẹ nhàng mở mắt hướng nàng chào một câu, sau đó tiếp tục nhắm mắt lại.

Vân Tâm Nhược cũng hướng hắc gật đầu, sau đó phát hiện ra hắc lại đang nhắm mắt, không khỏi lắc đầu. Tiếp tục đi ngang qua hắc, hướng tới Lưu đình lâu

Guồng nước kia không biết bây giờ sao rồi, nàng phải qua đó nhìn xem mới được. Dọc đường đi, trúc ảnh hi sơ, mùi hương trúc tràn ngập trong không khí, cả Phủ quốc sư cũng bao trùm mùi hương này, không khỏi làm cho người ta cảm giác nội tâm thoải mái hơn

Tiếng nước êm tai nhẹ nhàng truyền đến, Vân Tâm Nhược lưng thưng đi tới phía trước, còn chưa tới, xa xa đã nhìn thấy một thân ảnh màu trắng

Một nam tử áo trắng ngồi trước bàn, đôi mắt cúi xuống suy nghĩ gì đó, tay cầm bút không buông

Tiêu Thanh Hàn Sao hắc lại ở đây?

118. Chương 118: Ý Tưởng

Vân Tâm Nhược đi đến trước bàn, cúi đầu nhìn vô số tờ giấy rải rác khắp nơi, vẽ trên ấy lại là hình guồng nước mà mình sai người làm.

Nhưng nhìn kỹ lại thì không giống mấy, nét vẽ rất tinh xảo, tạo hình cũng cực kỳ tinh diệu.

Tiêu Thanh Hàn buông bút trong tay, ngẩng đầu nhìn nàng. Hai tròng mắt lạnh lùng thản nhiên, lại xuất hiện thêm vài đường tơ máu, “Cô nương đến rồi à.”

“Ừ.” Vân Tâm Nhược vừa thấy của hai mắt hắc, lại đồ hắc mặc trên người, vẫn là quần áo ngày hôm qua, trong lòng chậm rãi có một chút xúc động, quan tâm hỏi: “Quốc sư, người một đêm không ngủ sao?”

Nghe thấy sự quan tâm của nàng, trên mặt như ngọc của Tiêu Thanh Hàn hiện lên chút ý cười, gật gật đầu, cũng không giấu diếm, “Ta đang nhìn thứ người làm, tuy nhỏ nhưng lại có thể đưa nước từ nơi này đến nơi khác, ta đang nghĩ nếu lớn hơn một chút có thể dùng để tưới nước cho đồng ruộng hay không”.

Tại Giang Bắc tình hình hạn hán rất nghiêm trọng. Nếu có thể giải quyết việc tưới tiêu, có thể giảm bớt một chút. Như vậy, dân chúng có thể thu hoạch nông sản nhiều hơn một chút.

“Nhưng mà.....” Hần cúi đầu, nhìn trên bàn mấy bản mình vẽ, “Ta nghiên cứu một đêm, có vài chỗ thấy không ổn.”

Trong mắt nam tử lộ ra vài phần mệt mỏi, nhưng người lại không có vẻ nửa phần mệt mỏi nào, vẫn như cũ phong thần tuấn nhã.. Hần nhìn thì lạnh lùng hờ hững, tâm hần ôn nhu thiện lương, tâm hần nằm ở thiên hạ ở dân chúng.

Vân Tâm Nhược đột nhiên cảm thấy có chút chua chát, nhớ tới bóng dáng cô đơn tịch liêu trên thiên nhai, cũng chính là nam tử áo trắng trước mắt.

Khuôn mặt giống nhau, cảm xúc giống nhau.

Tim hần chứa cả thiên hạ, nhưng ai trong lòng thì có hần.....

Nước mắt đã đông đầy, Vân Tâm Nhược nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn. Bốn mắt nhìn nhau, cặp kia mắt, như có thể nhìn thấu chỗ sâu nhất trong linh hồn của nàng.....trái tim vỡ nát, linh hồn đầy vết thương chồng chất..

Lần đầu tiên, có ánh mắt làm nàng không được tự nhiên.

Lần đầu tiên, nàng muốn né tránh.

Vết thương quá khứ bị chôn chỗ sâu nhất trong lòng, nàng không muốn chạm đến, chỉ sợ chạm nhẹ nhàng một cái sẽ đau tận xương tủy.

Nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn hai tròng mắt thanh lãnh kia, Vân Tâm Nhược cầm lấy bản vẽ trên bàn, đem sự chú ý đặt vào bức họa trong tay, tinh tế nhìn, suy nghĩ.

Mắt Tiêu Thanh Hàn động lại, ngồi dậy tựa vào trước ghế, tiếng nước chảy nhẹ nhàng vang lên đều đều, như một ca khúc nhẹ nhàng.

.....

Vân Tâm Nhược nhìn một lúc lâu, đặt bản vẽ trong tay lên bàn, cầm lấy bút, nhẹ lướt cái đường: “Cái này gọi là guồng nước, thật ra là vật dùng để đưa nước từ địa hình thấp lên cao.. trục gỗ để làm điểm tựa, sau nặng trước nhẹ, để nước chảy ra. Thật ra đối với loại guồng nước này, ta cũng chỉ thấy qua vài lần trong sách, nhớ không chính xác lắm, có thể giúp chỉ từng đấy. Nhưng ta sẽ cố gắng”.

Nghe được nàng nói như vậy, Tiêu Thanh Hàn đem lực chú ý nhìn về phía trước bàn, hai người lẳng lặng ngồi đó, một người nói, một người nghe, thỉnh thoảng nhỏ giọng bàn luận.

119. Chương 119: Phong Ba Lúc Ăn Cơm

Minh Phong đến Lưu Đình lâu thì nhìn thấy tình cảnh như vậy, nam tử lạnh nhạt xuất trần, cô gái thanh tú nhã nhặn, mặc dù mang dung mạo của cô gái so sánh với nam tử thì kém mấy phần, nhưng nụ cười trên mặt cô gái lại tựa như ánh sáng mặt trời, da trắng muốt, lại ở trong khung cảnh hơi nước mờ ảo, như ngọc sáng bóng.

Hai người kia, lúc này cực kì. cực kì. xứng đôi.

Đợi chút. Hần đang nghĩ cái gì? Bỏ qua ý tưởng không nên có trong đầu, chẳng qua hần nhìn thêm lần nữa, thế nhưng vẫn xuất hiện ý tưởng này

Minh Phong phiền não xoay người, hắn không thèm quan tâm nữa, đi tìm một chút đồ ăn cho no bụng của mình mới được. Hai người này sáng sớm ở đây không biết đói là gì, nhưng hắn là người bình thường.

Ánh mắt mặt trời thi nhau rơi xuống trần gian, xuyên qua lá trúc, không ngừng chớp động theo gió, chiếu vào trên người họ, như ong bướm bay lượn, bóng dáng sáng ngời.

Hai canh giờ sau, trải qua sự cố gắng không ngừng của hai người, tác dụng và hình dáng của guồng nước cần bản được phác họa, phải chờ ứng dụng vào thực tế mới có thể hiểu biết hết ứng dụng của nó.

Tiêu Thanh Hàn cất cẩn thận bản vẽ đã được chỉnh sửa, chờ tiến cung bàn luận thêm với Hoàng thượng để có biện pháp cụ thể. Hắn ngẩng đầu, ngừng mắt nhìn Vân Tâm Nhược, trong mắt âm áp như xuân.

Cô gái trước mắt, hôm nay cho hắn quá nhiều niềm vui. Đột nhiên hắn nghĩ đến cái gì đó, con mắt lập tức trầm xuống, biến hóa vạn phần, cuối cùng biến thành sự yên lặng.

Tiêu Thanh Hàn ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, đã trễ thế này rồi ư! Mới nhớ tới mình và nàng chưa ăn cơm.

“Đói bụng không?” Thanh âm rất nhẹ, rất nhạt, tựa như gió xuân thổi vào nội tâm nàng.

“Dạ.” Hắn vừa nói, nàng mới cảm thấy thật đói bụng.

“Đi thôi.”

Hai người một trước một sau rời Lưu Đình lâu, Vân Tâm Nhược đi theo sau lưng Tiêu Thanh Hàn, một cảm giác an tâm từ người phía trước chậm rãi truyền cho mình.

Tiêu Thanh Hàn cùng Vân Tâm Nhược đi tới nơi để dùng cơm, Vân Tâm Nhược rốt cuộc biết cái gì gọi là ác quỷ vô mồi rồi, trên bàn bày đủ loại món ăn, toàn bộ bị con sói chén sạch bách. Minh Phong ngồi ở trên ghế, vuốt chiếc bụng tròn, thỏa mãn thở dài.

Minh Phong quả thật giống quỷ chết đói đầu thai, ăn nhiều như heo ỷ.

Tiêu Thanh hàn mỉm môi không nói gì, phát tay để hạ nhân dọn dẹp “chiến tích” kia, hai cặp mắt như mũi tên chiếu lên người Minh Phong, Tiêu Thanh Hàn nhíu lông mày, Vân Tâm Nhược cười như không cười, khiến Minh Phong có giác như trên cơ thể mình có sáu không bằng, toàn thân đều không thoải mái.

Tại hắn quá đói thôi mà, đó cũng là lỗi sao?

Hắn chỉ đem cơm trên bàn ăn sạch, cũng là lỗi sao?

Cùng lắm thì kêu thêm một bàn nữa là được, trước kia cũng có chuyện này mà, tức giận cái gì nhỉ? Mà phủ Quốc sư tiền nhiều như thế, còn sợ gọi không đủ một bàn món ăn nữa ư?

Ồ. Hắn oan uổng mà!

Minh Phong thật sự không chịu nổi hai ánh mắt ghét bỏ của họ, lần đầu tiên về mặt xám xịt mà rời Lưu Đình lâu.

Hừ! Hắn không chọc nổi bọn họ là đúng, trốn cũng không thoát được sao?

120. Chương 120: Tình Hình Hạn Hán

Ban đêm, hoàng cung Thiên Trạch được chiếu sáng bằng ngọc lưu ly, cả cung điện sáng như ban ngày. Mái đại điện được dát bằng vàng nhà, trong ánh sáng của đèn đuốc lại thêm óng ánh như thần, 18 con rồng chạm khắc từ gỗ quắn quanh những cây cột khổng lồ mà vững chắc. Thái giám, cung nữ không ngừng đi lại. . Nếu như chạm mặt người nào, cũng chỉ là nhẹ nhàng gật đầu, coi như là chào hỏi.

Tiêu Cẩm Du ngồi trên Long ỷ (ngai vàng), trên bàn đặt một đồng tấu chương, hắn tựa vào trên ghế, ngón tay khẽ vuốt ve trán, tình hình hạn hán ở Giang Bắc xảy ra nghiêm trọng, nếu không có biện pháp khắc

phục thì vụ mùa năm nay tại Giang sẽ mất trắng, nếu quả thật như vậy, dân chúng sẽ phải chịu khổ. . Thân là Thiên Tử (con trời), lại không có cách nào cho giúp bách tính có cuộc sống an cư lạc nghiệp, hẳn làm Hoàng đế thật Thất trách.

Tiêu Thanh hàn đi vào điện, đã thấy Tiêu Cẩn Du đang suy nghĩ thất thần, hẳn lại nhìn về phía tấu chương trong tay Tiêu Cẩn Du, lại Giang Bắc, hoàng huynh đã lo lắng cho tình hình ở Giang Bắc rất nhiều.

“Hoàng huynh!” Tiêu Thanh hàn đứng bên cạnh hẳn, hướng hẳn chào một cái.

“Cửu đệ, đệ đến rồi!” Thấy Tiêu Thanh Hàn, tinh thần Tiêu Cẩn Du liền sáng sủa ra, ngồi dậy ôn hòa nhìn hẳn.”Sao vậy? Đã trở như thế này, có chuyện gì sao?”

Đối với người đệ đệ này, hẳn rất thương yêu.

Mẫu hậu chết sớm, hai người hơn kém nhau gần bốn tuổi, cũng có thể nói hẳn tận mắt nhìn đệ đệ lớn lên.

Tiêu Thanh Hàn cũng không thừa nước đục thả câu, lấy ra bản vẽ guồng nước đặt trước mặt Tiêu Cẩn Du: “Hoàng huynh, huynh xem thứ này đi.”

“Đây là cái gì?” Tiêu Cẩn Du nghi ngờ nhìn hình vẽ kì quái trên giấy. .

“Hoàng huynh, đây là guồng nước.” Tiêu Thanh Hàn chậm rãi giải thích cho hẳn, : “huynh xem, chỗ này, để nó tại vùng thấp có nước, nó sẽ đưa nước từ thấp lên cao, đồng ruộng thiếu nước có thể lấy nước tưới bằng cách này.”

Tiêu Cẩn Du ban đầu nghi ngờ, đến vui mừng, rồi đến mừng như điên, không biết biến đổi bao nhiêu sắc mặt, hẳn đứng lên, cầm lấy bản vẽ giống như cầm vật quý báu tựa, lớn tiếng khen: “Hay. kì diệu. như thế này thì tình hình hạn hán ở Giang Bắc có thể giảm bớt.”

Hẳn nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, lông mày nhíu chặt mấy ngày qua, hôm nay rốt cuộc giãn ra , “Cửu đệ, thật tốt quá, đệ đã cứu trăm một việc lớn, trăm gần đây mất ăn mất ngủ, ngày ngày buồn phiền chuyện này, không nghĩ ra chỉ một guồng nước sẽ giải quyết xong việc này, đây chính là phúc của dân chúng. Cửu đệ, trăm làm gì để cảm tạ đệ đây?”

“Đây là việc thần đệ phải làm.”. Thật ra không chỉ hoàng huynh, ngay cả hẳn cũng vì tình hình hạn hán Giang Bắc lo lắng mấy ngày, lần này rốt cuộc có biện pháp rồi, nhưng mà có một số việc hẳn phải nói rõ với hoàng huynh mới được, vì vậy hẳn lại nói:

“Hoàng huynh, thật ra thì guồng nước này, không phải là chủ ý của thần đệ, không công không thể hưởng.”

Tiêu Cẩn Du buông bản vẽ trong tay, nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn. Không phải là Cửu đệ, vậy là ai? Là mình phong ư? Không thể nào, cả thiên hạ này trừ cửu đệ kinh tài tuyệt đỉnh, hẳn không tin ai có thể nghĩ ra thứ này.

Tiêu Thanh Hàn cười một tiếng.”Là cô nương ở tạm trong phủ thần đệ.”

“Cô nương? Nữ? Điều này sao có thể! Đệ không có gặt ta chứ?” Tiêu Cẩn Du hoài nghi, thiên hạ này có kỳ nữ như vậy sao?

“Đúng vậy.” Tiêu Thanh Hàn gật đầu.

Đợi đã. Cửu đệ mới nói gì? Ở tạm phủ quốc sư. phủ Quốc sư. trời ạ. trong phủ Cửu đệ có nữ nhân. Tiêu Cẩn Du nhìn từ trên xuống dưới Tiêu Thanh Hàn, mập mờ nháy mắt, chẳng qua là ánh mắt của hẳn quá mức xinh đẹp, cho nên nhìn kiểu gì cũng thấy hẳn vút mị nhân (liếc mắt đưa tình >

“Cửu đệ, mau thành thực khai báo, trong phủ của đệ thật sự có nữ nhân, vậy nữ nhân kia là ai?”

“Đúng vậy, trong phủ thần đệ ở một nữ tử, ” Tiêu Thanh Hàn trả lời, sau đó đem chuyện giữa Lê Hân và Vân Tâm Nhược kể chi tiết cho Tiêu Cẩn Du. Có một số việc hẳn không nói, chưa chắc người khác không biết. Hơn nữa, chuyện này, hoàng huynh cũng đã điều tra, cho nên hẳn cũng không cần che giấu.

“Thì ra là vậy.” Sau khi nghe xong, Tiêu Cẩn Du ngồi trên ghế, trên mặt như có điều suy nghĩ. Tự lẩm bầm: “Lê Hân này, việc lần này sao lại quyết đoán như thế.”

“Thế Vân Thiển Y đâu?” Tiêu Cẩn Du nhìn Tiêu Thanh Hàn hỏi. Nhân vật chính của sự kiện lần này đi đâu?

Vân Thiển Y. Nghe được tên của nàng xong, vẻ mặt Tiêu Thanh Hàn trở nên lãnh liệt, về chuyện Phách Nguyệt hiển thế, hắn chưa có kết quả điều tra chính xác nào, cho nên chuyện này phải giữ bí mật, hắn nhìn Tiêu Cẩn Du, suy tư, nên đem chuyện này nói cho hoàng huynh biết không, đây chuyện liên quan đến cả thiên hạ, hắn có ích kỷ quá hay không.

121. Chương 121: Phách Nguyệt

“Hoàng huynh.” Tiêu Thanh Hàn nhìn chằm chằm Tiêu Cẩn Du, hai chữ “hoàng huynh” trầm trọng như vậy.

“Sao vậy?” Tiêu Cẩn Du điều chỉnh sắc mặt, giọng nói này làm cho hắn cảm giác có một loại áp lực vô hình bắt đầu lan đến.

“Hoàng huynh, Phách Nguyệt hiện thế.”

Một câu nói, tựa như sấm sét, làm Tiêu Cẩn Du không có phản ứng, ngồi đơ tại chỗ. .

“Đệ nói cái gì? Phách Nguyệt hiện thế. Là ai?” Tiêu Cẩn Du run rẩy đặt tay lên vai Tiêu Thanh Hàn. Hắn. Không nghe lầm chứ!

Tay đặt trên vai tay khăn trương dị thường.

Tiêu Thanh Hàn thở dài, gật đầu một cái, “Đúng vậy! Xuất hiện rồi, nhưng không chắc là người ấy.”

“Không chắc là người ấy?” hắn có chút mê hoặc, thật sự nghe không hiểu Cửu đệ nói gì.

“Là vậy ư, đệ nói cho ta biết người giữ Phách Nguyệt hiện nay là ai?” Hắn hỏi.

Tiêu Thanh Hàn nhắm mắt trầm mặc mấy phần, mở mắt lại lần nữa thì trông mắt vẫn như cũ, vẫn đậm phong kinh.

“Vân Thiển Y.”

“Sao lại là nàng?” Tiêu Cẩn Du lại hỏi. Là ai cũng được, sao có thể là nàng? Nàng là cô nương mà Lê Hân thích!

“Hoàng huynh, đừng vội vàng, thần đệ đã nói, Phách Nguyệt trên người nàng, nhưng nàng không nhất định là chủ nhân của Phách Nguyệt.” Tiêu Thanh hàn giương mắt, giọng nói không nhanh không chậm, vẫn như cũ khí định thần nhàn.

“Làm sao đệ biết?” Tiêu Cẩn Du không hổ là hoàng đế, ở trong khoảng thời gian ngắn liền khôi phục bình thường, vì vậy hỏi ngược lại.

Tiêu Thanh Hàn trầm mặt, “Chủ nhân của Phách Nguyệt, trừ thần đệ ra, những người khác không có biện pháp nào phân biệt được.”

Tiêu Cẩn Du nghe xong, trầm tư, sau đó thở dài, có chút suy nghĩ sâu xa: “Cửu đệ, hoàng huynh tin tưởng đệ, bởi vì đệ là độc nhất vô nhị quốc sư Thiên Trạch.”

Hắn nhìn đệ đệ lớn lên từ nhỏ, hắn biết Thanh Hàn luôn trong vẻ lạnh lùng, nhưng ba người nhất bọn họ là người thấu tình đạt lý, xem ra chuyện này đệ ấy đã biết lâu rồi, đến bây giờ mới tự nói với mình, sợ là cũng có chỗ bận tâm.

Nhưng hắn tin tưởng đệ đệ, sẽ không lấy sinh mạng của cả thiên hạ ra đùa giỡn.

Lời tiên đoán kia, làm hắn không thể xử lý theo tình cảm.

Hơn nữa, theo lời Cửu đệ, chủ nhân Phách Nguyệt, trừ một mình đệ ấy thì thế gian này thật không người nào có thể khẳng định. Chuyện này, hắn. Không có quyền hỏi, cũng không cách nào hỏi được, càng không muốn hỏi.

Tâm, có chút đau.

Vì Lê Hân, cũng vì Thanh Hàn.

“Thần đệ biết”

Mà việc Thanh Hàn làm bây giờ, tất cả chỉ cần chờ đợi là được rồi.

Tin tưởng một ngày kia, sẽ không quá xa.

bên ngoài phủ quốc sư, một bóng dáng tỉ mỉ xinh đẹp, làn váy dài rộng, bên hông đeo một chiếc ngọc bội, tư sắc động lòng người.

Từ xa, Lê Hân đã nhìn đến bóng dáng ngày nhớ đêm mong kia, nàng sao lại ở chỗ này, trong lòng hân bất đầu dâng lên cảm giác chua xót, khổ sở.

Nàng cứ như vậy không đợi được nữa sao? Muốn nhanh chóng gả cho Thanh Hàn rồi sao? Nghĩ đến đây, tim của hân giống như bị người dùng một dao nhọn đâm liên tục.

có lẽ bọn họ được định sẵn là vợ chồng, nhưng là hân thì sao đây?

Cười khổ một tiếng, hân có cái gì để ra sao ư?

Đề cảm giác kia sâu xuống đáy lòng, hân đi lên phía trước, giả bộ lơ đãng gặp phải.”Thiếu Y, sao nàng ở đây?”

122. Chương 122: Người Không Ngờ

Ồ? Lê tướng quân, hân cũng tới nơi này sao? Nhìn thấy hân, Vân Thiếu Y cũng có mấy phần mất hồn, dù thế nào cũng không nghĩ được có thể ở gặp hân ở đây. Nàng nhẹ nhàng chào một cái. Bỏ qua ánh mắt thâm tình của hân. nét mặt nàng tươi cười như hoa, không biết rằng nam tử trước mắt bởi vì nàng cười mà trong lòng vừa đau vừa xót.

“Huynh cũng là đến tìm Thanh Hàn quốc sư sao?” Nàng cười khanh khách, mặt ửng đỏ, giống như ánh nắng hoàng hôn, hết sức xinh đẹp quyến rũ.

Lê Hân gật đầu một cái, mở to mắt nhìn dung nhan làm mình loạn tâm.

“Vậy còn nàng? Cũng đến tìm hân sao?” Hân ép mình nói ra câu này, biết rõ câu trả lời của nàng sẽ làm tim hân đau thêm.

“Dạ.” Vân Thiếu Y cúi đầu, sắc mặt đỏ ửng, gần nửa tháng nay không có tin tức nào về Phách Nguyệt xuất hiện, nàng thật sự là đợi không được nữa, hôm nay nàng bỏ xuống thể diện của một cô gái, đến nơi này hỏi cho rõ ràng, cũng muốn gặp mặt nam tử làm mình điên đảo.

Nàng nhớ hân, rất nhớ.

Chẳng qua, đến trước cửa phủ quốc sư rồi, lại chùn bước.

“Nếu chúng ta đều tìm hân, thế thì cùng nhau vào thôi!” Lê Hân đi về phía trước, không đành lòng để nàng ở ngoài cả ngày. Nàng đứng ở chỗ này lâu như vậy, mà hân.

Vân Thiếu Y nhìn bóng lưng nam tử đằng trước, khóe miệng nhếch lên, có hân ở đây thì mình danh chính ngôn thuận xuất hiện là đúng.

(Tuyệt Thiên: đọc đoạn này thấy ả mưu mô quá! Mà đọc các chương sau đó muốn bầm ả luôn >

Càng đến gần, trong không khí lại càng thoang thoảng mùi thơm của cây trúc, càng đi, trúc càng nhiều, cây nối tiếp cây thành từng dãy, lá trúc rậm rạp, nhìn như rừng, Lê Hân tất nhiên đã thấy nhiều lần, cũng không có phản ứng gì, mà Vân Thiếu Y cùng nha hoàn lại lần đầu tiên nhìn thấy, nhìn trợn mắt há mồm, thật là quá đẹp.

Đang khi bọn họ vì vườn cảnh sắc hàng trúc trong vườn mà mê luyến không dứt thì một thiếu nữ gầy gầy xuất hiện trước mắt bọn họ, chỉ thấy thiếu nữ có đôi mắt đen nhánh nhàn nhật nhìn họ, khuôn mặt thanh tú như gió thổi qua, một đám mây trôi nhẹ nhàng, hờ hững. Y phục trên người mặc dù kiểu dáng rất đơn giản, nhưng có thể nhìn ra được sợi dệt thành là thượng thừa.

Phủ quốc sư Phú Khả Dịch Quốc (*: giàu ngang quốc gia), nhưng tuyệt không lộ ra ngoài.

Trên tay của nàng ôm một vò rượu nho nhỏ, ngón tay mịn màng trắng nõn, chẳng qua là đứng lẳng lặng ở nơi đây, như trúc hai bên, toàn thân lưu chuyển mùi thơm thoang thoảng.

“Tam muội!”

“Vân Tâm Nhược!”

Vân Thiển Y và Lê Hân đồng thời giật mình.

Vân Thiển Y nhìn Vân Tâm Nhược, nàng tại sao lại ở chỗ này? Nơi này là phủ quốc sư, nàng nên ở phủ tướng quân mới đúng.

Nàng nhìn Lê Hân bên cạnh, lại phát hiện Lê Hân giống như bị mất hồn, trong mắt một mảnh phức tạp, không thấy rõ thâm ý, lúc này lại toàn bộ nhìn trên người Vân Tâm Nhược

Vân Thiển Y đột nhiên bực tức, đối với Vân Tâm Nhược, lần đầu tiên có chán ghét.

Lê Hân nhìn thiếu nữ trước mắt, dường như đã qua một thời gian dài, thân hình của nàng vẫn gầy yếu như cũ, cực kỳ giống khi ở phủ tướng quân, nhưng sắc mặt so với ngày trước tốt hơn nhiều, thương thế của nàng đã khỏi chưa. . . Hắn lại nhìn môi hồng nhật của nàng, hôm đó mớ thuốc dính vào môi nàng, cảm giác làm hắn không thể quên, rất mềm, rất ngọt. Đáng chết! Hắn khê nguyên rửa một tiếng. Hắn đã quá lâu không chạm qua nữ nhân mà thôi.

“Tam muội, sao muội ở chỗ này?” Vân Thiển Y thấy mấy người kia không nói chuyện, thì hỏi. . . Nàng hiện tại rất muốn biết, muội ấy tại sao phải ở trong phủ quốc sư? Phủ quốc sư từ trước đến giờ không có nữ nhân, mà muội ấy tại sao lại ở đây, làm cho nàng có chút bất an.

Vân Tâm Nhược nhàn nhật nhìn một nam một nữ trước mặt, nội tâm bình tĩnh vô ba, hai người này đều cừ nhân của nàng, một kẻ thì đưa nàng vào phủ tướng quân để bị đắc tội người ta, một kẻ thì lấy hành hạ nàng làm thú vui, nam nhân ác độc, lúc này, ngay cả nàng cũng không nghĩ rằng lại nhìn thấy bọn họ lần nữa, thế nhưng nàng hoàn toàn không hận.

Hận một người, thật quá mệt mỏi.

Vân Tâm Nhược ôm chặt vò rượu trong tay, liếc mắt nhìn Lê Hân, cũng không trả lời vấn đề của Vân Thiển Y.

123. Chương 123: Hồi Kịch

“Tam muội?” Không nghe được đáp án mong muốn, Vân Thiển Y thúc giục.

“Vân tiểu thư, Lê tướng quân, các vị đến tìm quốc sư sao?” Vân Tâm Nhược lạnh nhật liếc mắt nhìn Vân Thiển Y. Nàng không trả lời nhưng vấn đề không cần thiết.

“Vân tiểu thư, Lê tướng quân, ” cách gọi rất quen thuộc làm sắc mặt Vân Thiển Y chợt tái nhợt, lui về phía sau một bước, Tam muội lại hận nàng như thế ư?

Lê Hân nhìn thấy, vội vàng tiến lên vịn nàng, chỉ thấy nước mắt Vân Thiển Y không ngừng đảo quanh tròn mắt, chỉ chốc lát sau liền không ngừng rơi xuống, nhìn thấy Vân Thiển Y thương tâm như thế, Lê Hân đau lòng vô cùng. Nén giận nhìn Vân Tâm Nhược. Trong mắt lửa giận như muốn đem nàng đốt cháy, cảm giác áy náy lúc này đều bị nước mắt Vân Thiển Y dập tắt.

“Vân Tâm Nhược, ngươi đừng quá đáng, làm sao ngươi có thể gọi Thiển Y như vậy? Nàng là tỷ tỷ của ngươi. Ngươi hận ta thì có thể, nhưng làm sao ngươi có thể hận Thiển Y?” Thanh âm của hắn lạnh băng, chỉ trích trách cứ nàng.

“Tỷ tỷ?” Vân Tâm Nhược cười một tiếng, nàng Vân Tâm Nhược, có vận khí tốt như vậy, thì muội muội tỷ tỷ sao thế kia. Về phần hận. Nàng có sao?

Đối với Vân Thiển Y, hiện tại nàng chỉ coi nàng ta như người xa lạ thôi, nếu xa lạ, làm sao nói là hận.

“Tam muội. muội hận tỷ thế sao?” Vân Thiển Y lúc này khóc rầm rức, nàng biết nàng thật có lỗi với cô gái trước mắt, nhưng nàng không nghĩ là Vân Tâm Nhược sẽ hận nàng. Thế nhưng gọi nàng là Vân tiểu thư, mặc dù không phải một mẹ sinh ra, nhưng cũng coi là tỷ muội mà.

“Tam tiểu thư, người thật là quá đáng!” Giống mẹ gà, a hoàn đứng trước Vân Thiển Y, hận thù nhìn nàng, giống như nàng phạm vào tội ác tày trời.

Nàng quá đáng sao? Vân Tâm Nhược nhàn nhạt cười một tiếng, trong tròng mắt một mảnh thanh lãnh, hoàn toàn không thấy hận ý.

“Vân tiểu thư, ta thấy tiểu thư không hiểu ý của ta rồi!” Nàng hơi thán, càng như thế nhẹ nhõm

“Vân tiểu thư.” Lại là ba chữ này, khiến thân thể Vân Thiển Y run lên, thấy Vân Thiển Y thương tâm, Lê Hân đau lòng rống to:

“Vân Tâm Nhược, không được kêu Thiển Y là Vân tiểu thư, nàng là tỷ tỷ của người.”

Đem vò rượu để dưới đất, nàng trấn định nhìn ba người trước mặt, cảm giác ba người kia giống như hoạt náo viên (những người giúp vui trong những vở kịch, buổi tiệc...) vậy.

Thay gả chính là nàng.

Thậm chí thiếu chút nữa mất mạng cũng là nàng.

Rõ ràng nàng mới là người bị hại, thế nào thì ngược lại, lại thành tổn thương người khác rồi.

Thật đúng là buồn cười thật đấy.

“Ban đầu dùng Tử Y ép ta gả vào phủ tướng quân, tại sao không nói là tỷ của ta?” Nàng đùa cợt mở miệng, thanh âm như gió nhẹ nhàng, rồi biến mất, lại giống dao cắt ở trên thân mọi người.

“Các người biết ta đồng ý thay gả là vì cái gì sao?” Nàng cười, trong tròng mắt cũng là một mảnh vắng lạnh, có thể hay không để cho bọn họ giết mình đây? Không biết sao? Đó là bởi vì Vân Hồng Đào đáp ứng ta hai điều kiện.”

Vân Thiển Y sững sốt, cha không nói qua chuyện này. lệ trên mặt nàng ta cũng ngừng, nhìn về phía Vân Tâm Nhược, chẳng biết tại sao, nàng cảm giác có chút lạnh.

Vân Tâm Nhược nghiêng đầu, nhìn về phía bọn họ, “Các người muốn biết điều kiện gì ư?” Dừng một chút, không đợi bọn họ phản ứng, nàng tiếp tục mở miệng:

“Thứ nhất, chính là ta muốn khế ước bán thân của Tử Y, mà hấn cho.” Nàng vẫn là tiếp tục cười, nói tiếp.

“Thứ hai. Ta nói cho Vân lão gia, khi ta gả vào phủ tướng quân, Vân Tâm Nhược cùng Vân phủ đoạn tuyệt tất cả quan hệ, bao gồm cùng Vân lão gia quan hệ cha con.” Nói tới chỗ này, nàng phát hiện ba người biểu tình như gặp quỷ. Quả thật, điều kiện này có thể nói là kinh thế hãi tục, nhưng là vậy thì như thế nào, Vân Hồng Đào thứ là người như thế, căn bản không xứng làm cha, còn Vân phủ, trừ Tử Y, không có bất kỳ thứ gì để cho nàng lưu luyến.

“Nếu Vân Hồng Đào không phải là cha của ta, như vậy ta gọi người là Vân tiểu thư, có cái gì không đúng sao?” Nàng từng bước từng bước mà ép sát. Nàng và Vân gia không còn quan hệ gì nữa, không cần thiết chịu đựng bọn họ làm gì.

124. Chương 124: Duy Trì

“Làm sao muội có thể. . . .” Vân Thiển Y sắc mặt càng thêm tái nhợt, sợ sắp té xỉu rồi. Tại sao có thể như vậy? Cùng Vân gia đoạn tuyệt quan hệ là không thể nào, không thể nào. Tam muội sao tuyệt tình như vậy.

“Vân Tâm Nhược!” Từng chữ từng chữ từ trong kẽ răng cắn ra. Lê hân buông Vân Thiển Y, giống như dã thú, ánh mắt hàm chứa khổng lồ hận ý, hai tròng mắt đỏ lên.

“Người nói thêm một chữ nữa thêm?”

Vân Tâm nếu ôm lấy vò rượu, cũng không thèm nhìn Lê Hân một cái, nàng nhàn nhạt mở miệng: “Xin hỏi tướng quân, người muốn làm cái gì? Roi, hay dùng tay, hay dùng cái gì?”

Lê Hân đột nhiên sững sốt, nắm chặt quả đấm của đột nhiên bỏ xuống, tròng mắt đỏ lừ cũng chậm chậm biến mất.

Tim của hắn, lúc này hoàn toàn rối rắm.

“Ha ha ha.” tiếng cười liêu lĩnh, từ bốn phương tám hướng truyền ra, từ một phía hồng y đỏ rực như lửa, đột nhiên xuất hiện ở trước mắt mấy người, nam tử khuynh thành yêu mị.

Minh Phong một tay tiếp lấy vò rượu từ Vân Tâm Nhược, một tay mở vò rượu. Ngửi lấy mùi rượu. Giọng mang oán trách, môi đỏ mọng cong lên, nam nhân yêu mị cố tình làm ra một bộ dáng hài tử đáng, nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái.”Tiểu Nhược Nhược, nhờ người cầm rượu, sao người trẻ như thế, người muốn làm cho bản công tử chết khát sao?”

Nói xong, hắn nhìn Vân Thiển Y đang tựa vào người nha hoàn, thật vô dụng, hắn nhìn thế nào cũng không giống chủ nhân Phách Nguyệt là ả, tại sao có thể xứng với trong trẻo lạnh lùng như nguyệt, kinh tài tuyệt diễm quốc sư đây, khó trách quốc sư sẽ nói, có vật, nhưng không có hồn.

Hắn lại quan sát Lê Hân, nhếch miệng cười, đánh Nhược Nhược thành như vậy, hắn không độc chết hắn ta là may rồi, vừa rồi hắn ta nên cảm tạ hắn dừng tay kịp lúc, nếu không, hắn bất kể kể tướng quân gì gì đó. Không phể tay phể chân, thì hắn không phải là hồng y tu la.

Quay đầu nhìn Vân Tâm Nhược, hắn cười như không cười, “Tiểu Nhược Nhược, cha như vậy, nhà như vậy, không cần còn hơn, phủ quốc sư sẽ là nhà của người!”

Vân Tâm Nhược tức cười, nhìn Minh Phong. Nhưng mà, người này bình thường nhìn như vẻ mặt cột nhả, nhưng hắn cũng có tâm đến thế, như vậy mà duy trì, bảo vệ nàng, nàng không thể không cảm động, cúi đầu, trong mắt nhưng có chút hơi ấm.

Minh Phong lại hít lấy mùi rượu, quá thơm rồi. Thật là đem thì hắn thêm lắm rồi, đều do mấy người này, hại hắn chưa uống được rượu.

Hắn cười nhạt nhìn Vân Thiển Y, khá lắm, tỷ muội tình thâm. Có một số việc. Tiểu Nhược Nhược không để ý, hắn nhưng để ý vô cùng.”Vân cô nương, cô nương không phải muốn hỏi tại sao Nhược Nhược ở phủ quốc sư ư? Vậy thì phải làm phiền Lê đại tướng quân giải thích cho nàng ấy mới được nha!”

Miệng của hắn khê đóng mở, lời nói ra đều giống như dao găm,”Tiểu Nhược Nhược là do quốc sư tự mình ôm trở về đây.” Hắn nhấn mạnh chữ “ôm”, hài lòng nhìn ánh mắt Vân Thiển Y khê biến.”Ta nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Nhược Nhược thì... chắc chắc. Lưng a! Không có một khối da nào hoàn hảo, vết thương gì cũng có, đáng tiếc da thịt mịn màng, vì chữa khỏi cho nàng. Bản công tử hao hết tâm lực rất nhiều, mới chữa trị cho nàng hoàn hảo vô khuyết.”

Hắn nói tiếp. Kể những vết thương mà Vân Tâm Nhược phải chịu đựng, mà hắn lại cỡ nào tận tâm. Không phải là tỷ muội tình thâm à. Hiện tại hắn phải xem cái tình thâm này ra sao chứ?

Vân Thiển Y nhìn về Lê Hân, đôi mắt đăm không thể tin làm thân thể Lê Hân căng thẳng, bị người ta rạch vào vết sẹo mà hắn muốn quên cộng với nước mắt giai nhân trước mặt, hắn tức giận, hắn áy náy, hắn chua xót, và hắn không có đất dung thân

Vân Tâm Nhược lắc đầu một cái, xoay người. Lơ dang cùng một đôi mắt sâu như biển băng nhìn nhau, áo trắng như tuyết, ngọc thụ lâm phong, nàng ngửa đầu, lông mi lay nhẹ.

Lá trúc khẽ động, tà áo bị gió cuốn tung nhẹ lên, nam tử tựa như trong tranh bước ra, lồi lạc phiêu dật, hai tròng mắt thanh lãnh khẽ xẹt qua một ít gợn sóng.

Lúc này hắn làm cho nàng có cảm giác.

Hắn đang thương tâm, tại sao?

Vân Tâm Nhược nghiêng đầu, nhìn hàng trúc bên kia, nhằm lơ đi ánh mắt thương hại của hắn.

“Thanh Hàn!” hơi thở quen thuộc không ngừng truyền đến, Lê Hàn là người thứ hai nhìn thấy hắn. Tiêu Thanh Hàn chậm rãi đến trước mặt bọn họ, trong mắt Vân Thiển Y vẫn còn nước mắt, nhìn nam tử giống như thiên thần đang đi đến gần.

Lông mày của hắn, mắt của hắn, bạch y của hắn, sự cao quý của hắn.

Một nam tử tuyệt trần như vậy làm sao nàng lại không yêu chứ?

125. Chương 125: Ngoài Ý Muốn

“Các người đã tới!” Trong trẻo lạnh lùng giống nhau ngày trước, tròng mắt không gợn sóng.

Bên ngoài Lưu Đình lâu, guồng nước không ngừng chuyển động. Nước nóng không ngừng từ trong ống trúc chảy ra, sau đó vòng qua một hướng khác, trong không khí như có như không mùi thơm không ngừng truyền đến.

Kể từ khi Vân Tâm Nhược tạo guồng nước ở chỗ này, hơi nước tràn ra, trong suối nước mùi thuốc theo nước chảy, không ngừng truyền ra. Cả Lưu Đình lâu bên ngoài trừ hương thơm của trúc, lại thêm một phần mùi thuốc, làm người ta ngửi qua thần thanh khí爽 (thoải mái dễ chịu).

Vì vậy, Tiêu Thanh Hàn xây một tiểu đình làm từ trúc, bàn trúc, ghế trúc, hơn nữa, guồng nước không ngừng chuyển động, tiếng nước chảy ào ào, có nhiều hơi nước bốc lên. Có lúc, khi ánh nắng rơi xuống, còn có thể ngẫu nhiên thấy được cầu vồng, xinh đẹp làm cho người ta không muốn rời mắt.

Vân Thiển Y mê đắm nhìn tất cả trước mắt, than thở, thật là cảnh sắc đẹp, tựa như tiên cảnh.

Lê hàn đi vào tiểu đình, ngồi xuống, nhìn chung quanh. Hỏi: lúc nào lại có thêm nơi này. Hắn nhớ, trước kia không có chỗ đẹp thế này. Còn có cái gì gì tròn trịa. Guồng nước? Đây chính là mô hình gần đây ở Giang Bắc sao? Nghe nói đây là chủ ý của Thanh Hàn.

Tiêu Thanh Hàn, không hổ là Thiên Trạch quốc sư. Vật tinh mỹ như thế cũng có thể nghĩ ra.

Tiêu Thanh hàn cũng ngồi xuống, nhìn về phía guồng nước. Không đợi hắn mở miệng. Minh Phong đặt móng ngồi bên cạnh, lớn tiếng kêu la, chỉ sợ người khác không biết.”Đây là Tiểu Nhược Nhược của chúng ta làm đấy, không tệ chứ!”

Vân Tâm Nhược? Lê Hàn cùng Vân Thiển Y sửng sốt, ánh mắt cùng nhìn về nàng. Người thì than thở, ngạc nhiên. Người thì nghi ngờ kèm theo ghen tỵ.

Làm sao có thể, một người đàn bà bình thường như vậy, sao có thể nghĩ ra chủ ý tuyệt vời thế này? Bọn họ không tin tưởng đâu.

“Đây là thật đấy! Đúng là chủ ý của nàng” Tiêu Thanh Hàn gạt đầu một cái, vuốt vuốt ly trà bằng sứ xanh trong tay.

“Tiểu Nhược Nhược, tới ngồi đây.” Minh phong ngẩng đầu kêu Vân Tâm Nhược, nhìn lướt qua Vân Thiển Y, coi như nàng ta không tồn tại.

Vân Tâm Nhược không khách khí ngồi xuống, dù sao ở phủ quốc sư cũng đã quen rồi.

Chỉ để lại Vân Thiển Y, đi cũng không được, mà ngồi xuống thì không phải phép. Chỉ có thể ngơ ngác đứng ở đó.

“Vân cô nương cũng ngồi đi, ” Tiêu Thanh Hàn cúi đầu, chu sa trước trán tựa như có thể nhỏ ra máu. Không người nào có thể thăm dò suy nghĩ hiện tại của hắn.

Vân Thiển Y vui mừng. Nhẹ nhàng mà nhanh chóng đoan trang ngồi xuống. Mắt không ngừng nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, trong tròng mắt thâm tình một mảnh. Lê Hân khổ sở cười một tiếng. Lúc này, hắn còn trông cậy vào thứ gì?

Vân Tâm Nhược bưng vò rượu lên, rót rượu vào chén, Minh Phong không khách khí nhắc ly, mặc kệ ai, ngửa đầu, uống cạn vào trong miệng.

“Rượu ngon!” Hắn than thở.

Lê Hân cũng cầm ly rượu lên, cũng đổ rượu vào trong miệng, thật ra thì lúc này hắn không biết rượu này có mùi vị gì cả. .

Tiêu Thanh Hàn khẽ nhấp một cái, nhận nhận mùi rượu làm từ trúc dính vào đầu lưỡi. Hết sức hương thuần. Nhưng, hắn nhìn dịch rượu trong suốt, khẽ nhăn mày, thời gian ủ quá ngắn, hương Trúc còn chưa hoàn toàn ngấm vào rượu, đáng tiếc.

Vân Tâm Nhược nhìn vò rượu trên bàn, nháy mắt một cái, thoát nhìn nó uống rất ngon, vì vậy, cũng rót cho mình một chén, mới vừa bưng lên, chuẩn bị uống thì giọng nam trong trẻo lạnh lùng giọng vang lên ở bên tai.

“Rượu trúc rất mạnh, không thích hợp cho nữ nhân uống.”

Tiêu Thanh Hàn nói xong, trực tiếp rót một ly trà để trước mặt Vân Tâm Nhược, thản nhiên nói: “Uống cái này.”

Vân Tâm Nhược nâng chung trà lên nhẹ hớp một cái, nàng không hiểu trà, lại biết rằng của Thanh Hàn quốc sư không phải cực phẩm thì cũng là trân phẩm.

Trà vừa vào miệng, đầu tiên là nhận nhận đắng đắng, vào cổ xong từ từ chuyển thành ngọt. Không tệ, uống rất ngon.

126. Chương 126: Thanh Hàn Lãnh Tình

Vân Thiển Y thấy hai người nói chuyện với nhau không coi ai ra gì , trong mắt ghen tỵ chợt lóe lên. Nàng vươn tay, rút trâm gài tóc trên đầu xuống, giọng nói ôn nhu như nước”Quốc sư, tiểu nữ có chuyện không biết làm thế nào cho phải? Muốn mời quốc sư giải đáp giúp tiểu nữ.”

Tiêu Thanh Hàn ngẩng đầu nhìn Vân Thiển Y, sau đó liếc nhìn trâm gài tóc trong tay nàng. tròng mắt bình tĩnh là một mảnh lạnh nhạt, thậm chí không chút gợn sóng.”Vân cô nương có phải không muốn hỏi, vật trong tay ngươi có Phách Nguyệt, đúng không?” Hắn tất nhiên biết nàng muốn hỏi điều gì?

Vân Thiển Y sững sốt, không nghĩ tới Tiêu Thanh hàn trực tiếp như thế. .

Lê Hân sắc mặt trầm xuống, không nói, chẳng qua là tiếp tục uống rượu, rượu giải sầu, một chén lại một chén. .

Tiêu Thanh hàn nhìn ly trà trên tay, lạnh nhạt mở miệng, “Chuyện về Phách Nguyệt, thế gian này trừ bốn tọa ra, không người nào biết được, phải hay không phải, bây giờ còn chưa xác định rõ ràng, cho nên bốn tọa cũng không thể đưa ra kết luận bừa bãi, trâm gài tóc trong tay Vân cô nương có lẽ cùng Vân Long liên lạc

chút ít, nhưng có phải Phách Nguyệt hay không thì bốn tọa cũng không rõ ràng lắm, chuyện Phách Nguyệt, bốn tọa cũng không nói xằng bậy được, ta nói như vậy, Vân cô nương có hiểu không?”

Vân Thiển Y cầm chặt trâm gài tóc, lời đều thẳng thừng như thế, nàng có thể không hiểu sao. dung nhan kiều mỵ giống như hoa rơi trong gió, không còn vui tươi nữa.

“Thanh hàn, người đừng nói nữa.” Lê Hân nghe Tiêu Thanh Hàn nói vậy, lại nhìn Vân Thiển Y, không đành lòng lên tiếng. Thầm nghĩ trong lòng. Thiển Y a Thiển Y, nàng là cần gì phải thế. Thanh hàn làm việc, từ trước đến giờ đều có nguyên tắc của hắn, hắn nói không ra, thì dù ai cũng không cách nào buộc hắn thừa nhận, hơn nữa hắn càng sẽ không nói giỡn chuyện liên quan đến cả thiên hạ.

Chuyện của Phách Nguyệt, nếu như lời hắn nói, có thể có kết quả nào ư?

Như vậy thì.

Lê Hân không dám suy nghĩ nữa, vì càng suy nghĩ thì hi vọng càng lớn. Ngắc đầu, đem ly rượu uống, cố gắng giải khát cho cổ họng khô khốc khó nhịn.

Vân Tâm Nhược lẳng lẳng uống trà, mắt lưu chuyển không ngừng nhìn Tiêu Thanh Hàn cùng Vân Thiển Y, cách Tiêu Thanh hàn nói chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta giống bị đâm, rất khó chịu, hắn lại không giữ nửa phần tình cảm và thể diện cho người ta. Hắn thầm đem chuyện về Phách Nguyệt và Vân Thiển Y kéo xa, mà uyển chuyển từ chối.

Đột nhiên ánh mắt hận ý của Vân Thiển Y nhìn nàng , ly trà trong tay Vân Tâm Nhược run lên.

Nàng ta hận nàng? Lí do?

Thế gian này không có hận thù nào mà không có nguyên do, chẳng qua, Vân Thiển Y hận nàng cái gì chứ?

Từ hận này, để nàng dùng mới đúng mà.

Lòng người, quả nhiên khó đoán.

Không hiểu nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, Tiêu Thanh Hàn lúc này cũng đang nhìn nàng, trong đó có một mảng ấm áp, như mặt trời mùa đông, một mảnh cảnh xuân rực rỡ, tình cờ một loại men say tràn ngập , mặt của nàng có chút hơi nóng, ngay cả nhịp tim cũng tăng nhanh mấy phần.

Lúc nào thì.....trà, cũng có thể say lòng người.

Ngồi một lúc lâu sau, Lê Hân và Vân Thiển Y mới rời khỏi phủ quốc sư, thu thập xong tất cả, Vân Tâm Nhược đang cầm ly trà nhàn nhạt nhìn đình trước giường nước, suy nghĩ càng bay xa.

Đột nhiên, tiếng đàn thanh thoát truyền đến, giống như ánh mắt sáng tỏ, nước chảy thanh linh, nàng đặt ly trà trong tay xuống, đi theo tiếng đàn. bên trong đình Thanh Trúc, Tiêu Thanh Hàn ngồi bên trong đình, bạch y ngồi thẳng, vài sợi tóc lòa xòa trước người trên đàn, tiếng đàn không ngừng từ trong tay hắn truyền ra. Ông tay áo theo âm luật nhẹ nhàng phát lên, sau đó sẽ ưu nhã rơi xuống. Giống như như mây che bóng nguyệt, lay động tựa tuyết bay trong gió, như thần như tiên.

Nàng từng nghe Vân Thiển Y đàn, khi đó nghĩ rằng nàng ta đánh đàn cực tốt rồi, tất cả các cung bậc cảm xúc: vui buồn hờn giận đều bày tỏ trong đó, nhưng không biết thì ra là có người đàn tốt hơn Vân Thiển Y nhiều.

Không linh, tuyệt mỹ. Giống như hoa sen nở rộ, chậm rãi, cởi mở ngay trước mắt. Đầu ngón tay như cánh bướm khiêu vũ. Một lớp, một lớp, như hoa lê tươi mát thoát tục, lượn lờ như khói, bình tĩnh như nước chảy.

Nàng ngưỡng mặt lên. Tiếng đàn như gió nhẹ , chậm rãi chạm trên mặt, nhắm mắt lại, ánh mặt trời nhẹ nhàng quét vào trên người nàng, cảm giác thật tốt. Trong lúc lơ đãng nhớ tới một bài thơ.

Nàng mở mắt ra, nhẹ giọng thì thầm:

“Đạm đạm yên vũ, đạm đạm sâu

Đạm đạm minh nguyệt thượng tây lâu

Đạm đạm lưu thủy khô trung quá

Đạm đạm ngư nhân thủy trung du
Đạm đạm thanh hương hương doanh tụ
Đạm đạm hồ điệp lạc tú cầu
Đạm đạm yên chi, đạm đạm từu
Đạm đạm từu giải, đạm đạm sầu”

(dịch 1: Nhàn nhật mưa bụi nhàn nhật buồn,
Nhàn nhật Minh Nguyệt thượng tây lầu
Nhàn nhật nước chảy qua trong suối
Nhàn nhật con cá trong nước bơi
Nhàn nhật mùi thơm ngát hương doanh tụ,
Nhàn nhật Hồ Điệp rơi tú cầu
Nhàn nhật phấn, nhàn nhật rượu,
Nhàn nhật rượu, nhàn nhật buồn

Dịch 2 : (ngocquynh520)
Mưa bụi lặn tẩn nhàn nhật buồn,
Trắng sáng nhấp nhô trên lầu Tây
Nước chảy lặn tẩn xuyên qua suối
Con cá nhấp nhô bơi trong nước
Hương thoang thoảng nhàn nhật tụ về
Bướm bướm thấp thoáng tú cầu rơi
Phấn son nhàn nhật rượu nhẹ nhẹ,
Giải rượu nhàn nhật nhàn nhật buồn

Dịch 3: (Hương cỏ)
Mưa bụi thoảng bay nhẹ nhẹ sầu
Vàng trắng lơ đãng phía Tây lầu
Dòng nước lững lờ trong suối vắng
Ngẩn ngơ cá lội dưới lòng sâu
Hương thơm nhàn nhật đưa trong gió
Bướm bay thấp thoáng biết về đâu
Rượu nhẹ, phấn hoen lòng cô tịch
Hết say lòng cũng chẳng hết sầu)

Thanh linh giọng nữ, không linh tiếng đàn, trên không trung giao hòa với nhau, Tiêu Thanh Hàn trở tay đàn, tựa như đáp lại nàng, tiếng đàn thấu lòng người vang lên, giống như tiên nhạc, bất nhiễm thế tục, không chút bụi trần.

127. Chương 128: Thái Tử Và Công Chúa

Những ngày gần đây, bởi vì sự kiện thái tử và công chúa Nhan Quốc tới Thiên Trạch làm khách, chuyện này đối với Thiên Trạch hoàng triều mà nói cũng được coi là một chuyện lớn, cho nên hai người Tiêu Thanh Hàn và Minh Phong đều vắng mặt. Mấy ngày này, khó khăn lắm mới gặp được một lần. Cả phủ quốc sư chỉ có một mình Vân Tâm Nhược. Bình thường nàng ngồi tại Lưu Đình lâu, khi thì luyện ít chữ, khi thì đọc sách, cuộc sống như thế trôi qua cũng có vài phần thích ý. Ở Vân phủ, cũng có cuộc sống thế này, nhưng khi đó có Tử Y bên cạnh! Bây giờ, nàng rất nhớ nha đầu kia, Minh Phong từng nói qua rằng Tử Y rất tốt, nàng cũng an tâm.

Về phần những người khác của Vân phủ, không có bất cứ quan hệ gì với nàng nữa rồi.

Đối với sự kiện Thái tử và công chúa Nhan quốc tới chơi, Tiêu Thanh Hàn đã chuẩn bị từ nửa tháng trước, việc liên quan đến dân chúng hai nước, đương nhiên không thể làm bình thường được.

Dân cư Thiên Trạch thái bình, mười mấy năm qua không có chiến trận lớn nào, mà hoàng đế Nhan Quốc cũng yêu dân, mặc dù không giàu có như Thiên Trạch, nhưng cũng được coi là cường quốc. Trừ chuyện ngẫu nhiên sẽ có náo động làm người ta không an lòng ra, những thứ khác coi như miễn cưỡng được.

Mà Thái tử cùng công chúa Nhan Quốc đến làm khách ở Thiên Trạch hoàng triều, sợ không phải đơn giản như vậy, đoán chừng hôn ước giữa hai nước là khó tránh khỏi, chẳng qua là hôn ước này thuộc về ai, đó mới là điều để cho người mong đợi.

Nghe đồn, lần này thái tử và công chúa đến Thiên Trạch là vì muốn tìm chàng Phò mã xứng đôi vừa lứa cho công chúa. Công chúa của một nước đương nhiên người xứng đôi là Vương gia.

Chẳng qua, trừ Cữu hoàng tử Tiêu Thanh Hàn ở ngoài cung, thì mấy vị Vương gia khác đã có thê thiếp hết, Thập hoàng tử nhỏ tuổi nhất cũng có chính phi rồi, mà không thể để công chúa của một nước làm thân phận thiếp được! Nhưng cũng không thể để Vương gia bỏ vợ đi làm Phò mã. Về tình về lý đều không hợp.

Mà Tiêu Thanh Hàn càng không làm được Phò mã, vợ của hắn đã được định. Với lại hắn chẳng ham mê nữ sắc, nên đây là điều không thể. Như vậy, người có thể nhận công chúa trừ hoàng đế cao cao tại thượng thì không còn ai khác. Dù sao phong thêm một phi, phong thêm hai phi đều là phong, hắn ăn không lỗ mà sợ.

Chẳng qua là hiện tại, hoàng đế Tiêu Cẩm Du ngồi trên ghế, nghiêm mặt: “Cữu đệ, nếu nữ nhân kia tìm không được phò mã, đệ đệ muốn đại ca cưới nàng chứ?”

Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía hắn, gật đầu một cái.

“Muốn ta từ trần à!” Tiêu Cẩm Du gào khóc một tiếng. Hắn không phải là ngựa đực, tại sao tất cả nữ nhân đưa đến Thiên Trạch đều là hắn nhận. Lại không biết nữ nhân kia đáng đáp là tròn hay méo, ngộ nhờ là người quá dị, hắn thật sự không muốn sống. Mà quan trọng là, nữ nhân này không thể không quan tâm, sẽ phải sủng ái như Quý Phi bình thường. Hoàng đế như hắn quá đáng thương.

“Cữu đệ, đệ không thể suy nghĩ một biện pháp khác ư?” Tiêu Cẩm Du khẩn cầu, đem tất cả hi vọng đặt lên người đệ đệ.

“Không có cách nào.” Tiêu Thanh Hàn ngược mắt nhìn Tiêu Cẩm Du, thành thật trả lời, chẳng qua là lòng mi dày và dài vô tình che lại trông mắt chuyển biến.

“Thôi, hỏi đệ cũng vô ích.” Tiêu Cẩm Du nâng chum trà lên, uống một ngụm lớn, “Đệ cho rằng vị công chúa kia khi nào thì tới?”

“Ba ngày sau.” Tiêu Thanh Hàn nhắc nhở hắn, tiếp theo sau đó nói: “Hơn nữa, đó không phải là vị công chúa bình thường, mà là Thụ Dao công chúa, hoàng huynh.”

“Ta bất kể nàng là Thụ Dao thư diếp gì, nếu như không ai muốn. Trẫm cũng chỉ có ủy khuất mình cưới nàng.” Hắn tức giận nói.

“Ừ.” Đáp nhẹ một tiếng. chân mày Tiêu Thanh Hàn nhíu lại.

Tại sao hắn có cảm giác lo lắng?

Có chuyện gì sắp xảy ra.

128. Chương 129: Cảm Giác Kỳ Quái

Ba ngày rất nhanh đã trôi qua rồi, xe ngựa nạm ngọc khảm vàng, ngựa đỏ như máu, đội ngũ tráng lệ, người người tấp nập, đi tới Hoàng Thành.

bên trong hoàng cung Thiên Trạch, tối nay nhất định sẽ cực kỳ náo nhiệt, văn võ đại thần, vương gia công chúa, toàn bộ tụ tập tại hoàng cung để đặc biệt chiêu đãi khách quý.

Bàn ghế cẩm thạch, ghế được lót mềm mại thảm lông dê đỏ thẫm, các màn che không kém phần hoa lệ và ưu nhã, thỉnh thoảng có vài bản nhạc nhẹ nhàng, nam tử đã sớm ngồi chung một chỗ trò chuyện bốn phương, mà nữ tử thì có chút căng thẳng, chẳng qua là nhỏ giọng cùng người bên cạnh ngẫu nhiên nói chuyện vài câu, phần lớn thời gian đều là duy trì tư thế ngồi đoan trang, cười không lộ răng.

“Hoàng thượng đến! Thanh Hàn quốc sư đến!” một tiếng thét lạnh lạnh vang lên.

Mọi người toàn bộ ngồi nghiêm chỉnh. Chờ hoàng đế Thiên Trạch.

Một người mặc đồ vàng cùng một người mặc đồ trắng trước sau đến, hoàng đế một thân long bào minh hoàng lộ vẻ vô cùng tôn quý, uy nghiêm bẩm sinh từ bốn phương tám hướng hướng mọi người đè xuống.

Mà sau lưng hoàng đế là vị nam tử một thân bạch y, càng lộ vẻ cao quý xuất trần, tuyệt sắc vô song.

Đội Tiêu Cẩn Du cùng Tiêu Thanh Hàn ngồi vào vị trí của mình, mọi người hành lễ xong, lặng lẽ chờ thái tử và công chúa Nhan quốc đến.

Chỉ chốc lát sau, lại truyền thanh âm . Thư Tuấn thái tử và Thư Dao công chúa đến.

Thư Tuấn thái tử cao lớn tuấn mỹ, mặc dù không tuyệt sắc vô song như Tiêu Thanh hàn, nhưng cũng là một vị mỹ nam tử, mà Thư Dao công chúa vóc người tỉ mỉ linh lung, bởi vì mang khăn che mặt nên không thấy rõ bộ mặt, chỉ lộ ra đôi mắt long lanh ngập nước ra bên ngoài.

ánh mắt Tiêu Cẩn Du không ngừng đảo quanh trên người của Thư Tuấn thái tử và Thư Dao công chúa, thấy tướng mạo Thư Tuấn thái tử như vậy thì Thư Dao công chúa cũng không quá khó coi đi, đừng nói hấn chỉ muốn sắc, hấn là hoàng đế, từ nhỏ có thói quen nhìn tuấn nam mỹ nữ, người xấu quá thì hấn thật sự không tiếp thụ nổi.

Nhưng mà, khi hấn nhìn thấy cặp mắt tựa chảy nước của Thư Dao công chúa, lại có loại cảm giác kỳ quái, toàn thân tóc gáy đều dựng lên.

Mắt phượng chớp động, hấn xoay đầu nhìn Tiêu Thanh Hàn bên cạnh, Tiêu Thanh Hàn cũng quay đầu nhìn hấn, chỉ cười gật đầu. Nụ cười này có một ít mặt trong trẻo lạnh lùng, nhìn không được cái gì à? Hấn cau mày, chắc cảm giác của hấn sai lầm rồi.

Nhưng là nhìn lại một cái, còn xuất hiện cảm giác đó, khiến toàn thân không thoải mái.

Tiêu Thanh Hàn liếc nhẹ Tiêu Cẩn Du, trông mắt như nước, nội tâm lại cuộn cuộn như biển. Ngay cả hoàng huynh cũng đã nhìn ra, Thư Dao công chúa này thật không đơn giản. Thư Tuấn thái tử thì sao? Hấn nhìn hấn, nụ cười luôn hiện hữu trên mặt. Giống như một văn nhược thư sinh, Thanh Hàn xoay xoay chiếc ly không trong tay, bỗng một vạt đỏ thẫm thoáng qua ánh mắt hấn, người này, sao tới đây hả ?

129. Chương 130: Thanh Hàn Tức Giận

Hắn đứng dậy, bóng trắng chợt lóe lên, Tiêu Cẩm Du khách sáo cùng Thư Tuấn thái tử trò chuyện với nhau về phong cảnh dân tộc hai nước, mà Thư Dao thì ngồi yên tĩnh ở bên cạnh lắng nghe, Khi thấy Tiêu Thanh Hàn rời đi, ánh mắt Thư Tuấn nhìn chăm chăm nơi mà Thanh Hàn rời đi, trông mắt có chút thâm ý. . Làm cho người ta đoán không được điều gì.

“Minh phong, nơi này là hoàng cung sao?” thiếu nữ mặc đồ xanh da trời nhạt hỏi nam tử mặc áo hồng.

“Đúng vậy!” Minh phong trừng mắt nhìn chung quanh.”Bọn họ đều đi gặp tên thái tử và công chúa gì gì kia. Vừa đúng lúc dẫn người đi dạo một chút. Hoàng cung là nơi nào, không thể tùy tiện tiến vào nha, bây giờ có điều kiện ngu gì mà không vô, người nói phải không, Tiểu Nhược Nhược?”

Vân Tâm Nhược liếc nhìn hắn, hắn không nói lời gì đem kéo nàng từ phủ quốc sư tới đây, chính là vì nhìn hoàng cung, nói thật, nàng đối với hoàng cung một chút hứng thú cũng không có. Còn không bằng ở phủ quốc sư phủ ngắm khu rừng trúc, tốt hơn trong cung này. Trong hoàng cung không người nào đơn giản cả. Dù người đơn thuần rơi vào đây cũng bị nhuộm bùn cả.

“Minh Phong, sao người ở đây?” từ xa Tiêu Thanh Hàn xa đã nhìn thấy bóng hai người, y phục màu đỏ tuyệt đối là Minh Phong. Còn người khác là ai đây?

Quốc sư, thậm bị hắn phát hiện rồi.

Minh Phong lắc người, đứng phía sau Vân Tâm Nhược, nàng thấy Tiêu Thanh Hàn thì sửng sốt một chút, hắn sao đột nhiên đi tới nơi này. Minh Phong không phải nói hắn đang chiêu đãi cái gì thái tử ư?

Thấy Vân Tâm Nhược, ánh mắt Tiêu Thanh lạnh lùng bỗng có chút lảng lệ. Minh Phong thật là lá gan càng lúc càng lớn, hắn coi nơi này là đâu? Cho rằng đây là phủ quốc sư muốn đến là đến, muốn đi là đi, tự do như vậy sao? ngộ nhờ đụng phải Ngự Lâm quân, hắn thì chắc sẽ thoát thân được, nhưng nàng?

“Quốc sư, người đừng tức giận, ta chỉ mang Tiểu Nhược Nhược tới xem một chút, một lát chúng ta sẽ về. . . .” Minh Phong nhìn sắc mặt Tiêu Thanh Hàn càng nàng càng đen tối, cười hì hì giải thích. Trong lòng thầm nói: Thật xui xẻo, vừa ra khỏi cửa lại gặp phải quốc sư rồi.

“Quốc sư, thật xin lỗi.” Vân Tâm Nhược cúi đầu, như đứa trẻ làm việc sai, ngón tay nhẹ nhàng nắm lại một chỗ. Hắn hình như tức giận.

Nghe được thanh âm của Vân Tâm Nhược, nhìn nàng cúi đầu. Tiêu Thanh Hàn hít sâu một cái. Thở dài nói: “Thôi, công chúa cùng thái tử Nhan quốc đều ở đây, hiện tại không phải là thời gian các người nên tới, nếu như các người muốn đến hoàng cung , ngày mai tới là được.”

“Ngày mai?” Vân Tâm Nhược ngẩng đầu lên, có chút nghi ngờ nhìn nam tử trong treo lạnh lùng trước mặt, Minh Phong cũng thu hồi nụ cười, buồn bực nhìn hắn.

“Ngày mai hoàng huynh sẽ dẫn thái tử và công chúa Nhan quốc đi săn thú, các người có thể cùng đi.” Tiêu Thanh Hàn nói xong, sắc mặt khẽ biến thành lạnh nhìn về phía Minh Phong, bên trong có ý cảnh cáo.

Minh Phong nhún nhún vai, ý bảo tự mình biết rồi.

Ai. Lần này, hắn sai lầm rồi, cho là có thể mang Tiểu Nhược Nhược tới chơi.

Kết quả, chơi còn chưa được, lại gặp phải tên Đại Sát Thần, ai chẳng biết người này nhưu mảy một tý, hoàng cung cũng run rẩy.

Nhưng mà, ngày mai có thể quang minh chính đại chơi. Nghĩ tới đây, hắn lại cười tươi rói. Dù sao không uống phí mất mũi của hắn a.

Để Minh Phong mang theo Vân Tâm Nhược rời đi, Tiêu Thanh Hàn vẫn đứng tại chỗ, mơ hồ nghe tiếng chúc vui mừng truyền đến, hoàng cung đại diện, ca múa mừng cảnh thái bình, đèn trong hoàng cung lấp lánh giống như bầu trời đêm đầy sao.

Sau lưng, một vài tiếng bước chân chậm rãi mà tới gần. Người tới hơi thở hòa hoãn, có thể thấy được nội công cực kỳ cao thâm.

“Xin hỏi thái tử, không ở chánh điện mà đến chỗ này là ý gì?” Không quay đầu lại, Tiêu Thanh Hàn thản nhiên nói. Sớm đã biết rõ sau lưng người đến là ai.

Thư Tuấn thái tử đi tới bên cạnh Tiêu Thanh Hàn, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, thanh âm nhẹ nhàng phiêu dật, “Thanh Hàn quốc sư quả thật danh bất hư truyền, chỉ nghe cước bộ là có thể đoán được bản thái tử, cao minh!”

“Không đúng ?” Tiêu Thanh Hàn lắc đầu, “Thanh Hàn chẳng qua là người thấy được trên người thái tử điện có mùi Cạn Ly Hoa mà thôi.”

Thư Tuấn thái tử nghe xong, vẻ mặt ngạc nhiên một chút, khoe miệng nụ cười cũng ngưng kết ở chung một chỗ, con mắt sắc ở trong bóng tối càng lộ vẻ âm u.”Không nghĩ tới quốc sư cũng biết Cạn Ly Hoa.”

“Cạn Ly Hoa, trong truyền thuyết là An Hồn hoa, nghe nói có thể câu hồn đoạt phách, ” Tiêu Thanh Hàn nhìn Thư Tuấn thái tử, dưới bóng đêm mặt Thanh Hàn trong trẻo lạnh lùng thoát tục, hắc không nhanh không chậm nói: “Thái tử nghĩ Thanh Hàn nói đúng hay sai?”

“Ha ha.” Quả thật không hổ danh nổi tiếng thiên hạ Thanh Hàn quốc sư, Thư Tuấn thái tử lớn tiếng cười nói, tiếng cười vang vọng trong hoàng cung, lại giống như băng tuyết.

Tiêu Thanh Hàn lạnh lùng, trên mặt bình tĩnh, hai tròng mắt sâu không thấy đáy, hắc mím môi nhẹ cười, “Thanh Hàn xin được cáo lui trước, trời tối, xin thái tử cẩn thận!” Sau đó nhìn thật sâu vào Thư Tuấn thái tử, tuấn tú bóng dáng tức khắc biến mất trong bóng tối, màu trắng cảm y từ từ biến mất. Chỉ để lại hương sen thoang thoảng trong đêm.

“Trời tối rồi.” trong mắt Thư Tuấn thái tử hiện lên một cỗ hàn ý, ở bóng đêm có chút hung ác. Khoe miệng của hắc nhẹ nhếch lên, từ trong ngực lấy ra một khối thủy tinh trong suốt, ánh sáng trắng hiện ra, thủy tinh bên trong ngẫu nhiên hiện ra một mảnh màu xanh biếc, giống như loại xanh biếc của rừng rậm, cách rất gần, vừa tựa như rất xa.

130. Chương 131: Cự Hôn

Trở lại Hoa Nhiễm cung, Tiêu Thanh Hàn lần nữa ngồi trở lại trên chỗ ngồi của mình, Thư Dao công chúa nhìn hắc trở lại, đôi mắt như hồ nước sáng xẹt qua một chút kinh dị. Khi người khác còn chưa chú ý, trong nháy mắt lại trở về vẻ trong sáng.

“Cửu đệ, đệ mới đi đâu vậy?” Tiêu Cẩn Du nói nhẹ bên tại Tiêu Thanh Hàn. Mới không chú ý một tí mà cửu đệ chạy mất không thấy đâu, hại hắc chỉ có thể đơn độc đối diện với ả công chúa quái đản này.

“Không có đi nơi nào, chẳng qua là đi ra ngoài dạo một lúc” , thanh âm Tiêu Thanh Hàn bình tĩnh lạnh lùng truyền tới tai Tiêu Cẩn Du, Tiêu Cẩn Du chau mày, có chút không tin.

“Hoàng huynh thấy vị Thư Dao công chúa này như thế nào?” Tiêu Thanh Hàn nhìn Tiêu Cẩn Du hỏi.

Tiêu Cẩn Du lắc đầu một cái, nói lên cảm giác của mình, “Nàng có chút cổ quái. Mỗi lần liếc nhìn nàng một cái. Trầm cứ có cảm giác như bị vật gì đó túm lấy cổ mình. Không thở nổi.”

Tiêu Thanh Hàn thần sắc lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén nhìn về người ngồi đối diện, vòng tay Vân Long trên cổ tay phát ra ánh sáng như ban ngày. ngón tay Thư Dao lập tức cứng đờ, vài bông hoa cài trên tóc tựa như mưa rơi trên bàn.

Cạn Ly Hoa, quả thật là Cạn Ly Hoa. Tiêu Thanh hàn nhìn chằm chằm Thư Ngọc (tên công chúa), như muốn nhìn thấu nàng, tròng mắt u ám lúc này mặc dù không chứa bất kỳ tâm tình gì nhưng là lại như đem linh hồn người hút vào.

Thư Dao cảm giác bị người nhìn chăm chú, ngẩng đầu liền thấy Tiêu Thanh không coi ai ra gì nhìn chằm chằm nàng. Khuôn mặt dưới lớp khăn che không khỏi đỏ lên.

“Ha ha. . . . Thanh hàn quốc sư nhìn Thư Ngọc như thế, có phải chút thích nàng không?”

Từ khi theo Thanh Hàn trở lại, Thư Tuấn cũng xuất hiện tại đây, hần đột nhiên nói, vừa mở miệng nói đùa, chẳng qua là ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào cánh hoa màu lam trên bàn. Có chút lạnh ý.

“Thư Tuấn thái tử nói đùa.” Tiêu Cẩn Du cũng đi cười nói.”Thiên hạ đều biết Cửu đệ của trẫm có thể tử định mệnh, làm sao lại thích Thư Dao công chúa đây?”

“Làm sao là làm sao, nam tử tam thê tứ thiếp là chuyện đương nhiên, chỉ cần Thư Dao nguyện ý, bản thái tử có thể làm chủ cho nàng ngồi ngang hàng với thê chủ định mệnh cuat Thanh Hàn hoàng tử, tuy hai mà một, chẳng phải là chuyện tốt à.”

“Thư Dao, muội nói đi? Muội nguyện ý không?” Thư Tuấn nhìn về phía Thư Dao, dò hỏi.

hai trông mắt Thư Dao không dám nhìn thẳng huynh trưởng, có chút e lệ hạ thấp xuống, không nói nguyện ý, cũng không nói không muốn, nhưng là bộ dáng kia của nàng đã nói lên tất cả, nàng nhẹ nhàng liếc nhìn khuôn mặt Tiêu Thanh Hàn Tuyệt. Nghĩ thầm, một nam nhân tuyệt thế như vậy, e là thế gian tìm không được người thứ hai rồi.

“Ha ha.” Vừa một hồi cười to, Thư Tuấn mỉm cười nhìn Tiêu Thanh Hàn, “Thanh Hàn quốc sư, muội muội của ta từ trước đến giờ ánh mắt rất cao, lần này thật thua trên tay người.”

Trên đại điện trừ tiếng cười của Thư Tuấn ra, toàn bộ trẫm tĩnh một mảnh.

Tiêu Thanh Hàn vuốt ve vòng tay Vân Long, ngẩng đầu nhìn Thư Tuấn, bình tĩnh hai trông mắt hết sức tĩnh mịch, “Cám ơn thái tử điện hạ, nhưng là tương lai Thanh Hàn chỉ có một thê, đó chính là chủ nhân Phách Nguyệt, mệnh Thanh Hàn định trước thê, dù sông daig biển rộng, Thanh Hàn chỉ mong uống một gáo nước.”

Cự tuyệt rõ ràng như thế làm cánh tay trong tay áo Thư Tuấn gắt gao nắm tại, tên Tiêu Thanh Hàn nói quá rõ ràng, không để bất cứ sĩ diện nào lại.

“Thanh Hàn quốc sư tuyệt tình như vậy ư?” giọng nữ Mềm mại đáng yêu vang lên, chỉ thấy Thư Dao đứng lên, đi tới bên cạnh Tiêu Thanh hàn, ngẩng mặt nhìn hần, thản nhiên duỗi ngón tay xinh đẹp, nhẹ nhàng kéo khăn che mặt xuống, trong nháy mắt nghe được một hồi tiếng hút khí. Ngay cả Tiêu Cẩn Du nhìn nữ nhân nhiều cũng không khỏi sững sốt một chút.

131. Chương 132: Lạc Hồn Hoa

Dưới khăn che là khuôn mặt tựa như Phù Dung, lông mày lá liễu, da thịt trắng như tuyết, sắc mặt nõn nà, một đôi mắt đen quuyền rũ lòng người, vừa hồn nhiên vừa mang theo yêu mị, eo nhỏ, thật đúng là xinh đẹp, quốc sắc thiên hương, một chữ để hình dung vẻ đẹp của nàng là: mỹ, tuyệt mỹ.

ánh mắt Tiêu Thanh hàn bắn như thường, nhìn trước mắt mỹ nữ tuyệt sắc, chu sa giữa trán chàng đỏ tươi như máu, lại quay ra nhìn mọi người đang ngồi ở dưới, khóe miệng nhẹ nhếch lên, “Công chúa, người nhìn xuống dưới đi.”

Nghe vậy, Thư Dao cũng quay đầu nhìn mọi người, ánh mắt có chút không hiểu. Phía dưới có cái gì sao?

Mọi người lại hấp một ngụm khí lớn, hai gương mặt tuyệt mỹ, một nam một nữ, nhưng ai có mắt cũng thấy nam tử tuyệt đối đẹp hơn mấy phần so với cô gái, cô gái đẹp có thể nói là tuyệt mỹ, nhưng nam tử đẹp lại là tuyệt trần, nhất là hạt chu sa đỏ tươi kia, thiên hạ vô song.

Mọi người ở đây lập tức hiểu ra ý tứ của quốc sư, ánh mắt nhìn về phía Thư Dao cũng trở nên bình thường. . Đúng vậy. . Thế gian có ai sánh được với dung mạo xuất trần của thanh hàn quốc sư. . Công chúa này cũng vậy, dù đẹp thế nào cũng không lại thanh hàn quốc sư nửa phần!

Tiêu Cẩn Du cúi đầu, bả vai không ngừng lay động, khóe miệng chết sống mân lại cùng một chỗ, rõ là. Quá buồn cười. Cửu đệ của hần, thì ra lại đáng yêu như vậy, lại cùng nữ nhân so dung mạo. Nhưng mà, hần ngẩng đầu nhìn Thư Dao vẫn không biết cái gì. Tâm tình thật tốt.

Hai huynh muội này dám có ý định với Thanh Hàn, thật là không biết tự lượng sức mình. .

Thư Tuấn trầm mặt, nhìn về phía Thư Dao đang như rơi vào trong sương mù, đông lạnh chốc lát, mới ôn hòa khẽ cười, sắc mặt thay đổi như thời tiết, “Ha ha, xem ra Thanh Hàn quốc sư rất chung tình với thê tử tương lai, chúng ta không nên cưỡng cầu nữa, phải không, hoàng muội?”

Thư Dao nụ cười tái đi, nghe được lời nói của ca ca, nhìn lại khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Thanh Hàn quốc sư, nhất thời hiểu ra hấn vì sao bảo mình nhìn xuống, thì ra là.

Tiêu Thanh Hàn lại làm nhục nàng như thế ư, nàng cắn môi, cúi đầu , ánh mắt lạnh như băng hàn thoảng qua, Tiêu Thanh Hàn, vốn ta còn muốn thả ngươi một con đường sống , nhưng bây giờ là tự bản thân ngươi tìm đến.

Tiêu Cẩm Du thấy không khí không đúng, vội vàng đứng lên, nói:

“Được rồi, xin thái tử cùng công chúa điện hạ không cần để ý quá mức, thê tử tương lai của Thanh Hàn rất quan trọng, liên quan đến an nguy thiên hạ, cho nên tất nhiên không thể cưới công chúa điện hạ rồi, nhưng trăm là hoàng đế Thiên Trạch, trăm nhất định sẽ vì công chúa mà chọn lựa một vị phò mã như ý.”

Ngụ ý đúng hoàng đế cũng sẽ không muốn cưới vị công chúa này làm vợ, dù sao đệ đệ không muốn , làm hoàng đế như hấn, càng thêm không thể nào.

Nữ nhân này đẹp thì đẹp thật, mới vừa rồi bị cảm giác bóp cổ, hấn không muốn bị như thế nữa, hơn nữa hấn cũng nhìn ra Thanh Hàn đối xử rất xa cách với đôi huynh đệ này, sợ là có ẩn tình khác. Đôi huynh muội này cực kỳ cổ quái! Chờ bọn họ đi, hỏi cho rõ ràng mới được.

Hoàng đế đã nói như vậy, bọn họ còn có thể nói thêm cái gì nữa. Ca múa bắt đầu lần nữa, vũ nữ dưới đài dùng hết sức lắc lắc chiếc eo thon, lắc lắc thân thể, vũ kĩ xuất chúng, chẳng qua là trên đài mấy người lại không có ý định thưởng thức.

“Người nói cái gì? Cạn Ly Hoa.” Bên trong ngự thư phòng truyền đến tiếng Tiêu Cẩm Du, lại rõ ràng là thanh âm tức giận.

“Đúng vậy, ” Tiêu Thanh Hàn gật đầu, tiếp tục nói: “Cạn Ly Hoa là An Hồn hoa trong truyền thuyết, nghe nói có thể làm người ta chết không rõ nguyên nhân.”

Thấy sắc mặt Tiêu Cẩm Du có chút không tốt, Tiêu Thanh Hàn lên tiếng an ủi, “Hoàng huynh không cần phải lo lắng, loại này hoa mặc dù có thể khiến người ta chết không có thuốc chữa, nhưng thời gian tương đối dài, nhanh thì một năm, chậm thì ba năm, tiếp xúc một, hai canh giờ không có ảnh hưởng.”

“À”. Tiêu Cẩm Du xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu. Sau đó còn cố ý trợn mắt nhìn Tiêu Thanh Hàn một cái, “Đệ còn nói để cho ta cưới nàng, đệ có phải hay không muốn ta chết sớm hử?” Hấn quýnh lên, ngay cả từ trăm cũng quên dùng.

Tiêu Thanh Hàn lắc đầu, còn có chút ý định trên nói.”Chết trong tay người đẹp, thành quỷ cũng phong lưu, đây không phải câu nói hoàng huynh vẫn hay nói sao?”

Tiêu Cẩm Du nghiêng đầu, một lúc lâu sau mới tức giận quay đầu lại nhìn Thanh Hàn, mới phát hiện Tiêu Thanh Hàn vẫn lạnh nhạt như cũ, cau lên: “Đệ nói đệ không khấn trượng sao? Hai huynh muội này rốt cuộc đến Thiên Trạch làm gì, ngay cả loại Cạn Ly Hoa ác độc gì đó cũng dám mang đến. Ai biết phía sau còn có cái gì.”

Tiêu Thanh Hàn vuốt vuốt vòng tay Vân Long, Vân Long giống như có linh tính, phát ra màu sáng bạc.

Hấn đương nhiên biết, nhưng là chỉ cần có Tiêu Thanh Hàn ở đây.....

Bất kể bọn họ muốn gì? Hấn cũng sẽ không cho bọn họ bất cứ cơ hội nào.

132. Chương 133: Hoàng Gia Săn Thú

Ngày thứ hai, trời trong nắng ấm, gió nhẹ mây trôi, khó được khí trời tốt như hôm nay, vài cơn gió nhẹ thổi qua bên tai, mang theo nhàn nhạt mùi thơm cỏ xanh, luôn làm cho người ta mê say không dứt, hoàng cung săn thú, thanh thế to lớn, bãi săn ba dặm, gió thổi không lọt qua được mấy ngàn tinh binh vây quanh, ngay cả ruồi cũng đừng mơ tưởng bay vào đây.

Tiêu Cẩm Du thay bộ Long bào tôn quý bằng một đồ áo giáp vàng, đứng ở trong đám người, khuôm mặt tà mị, mắt đào đung đưa, khoe môi khê nhếch, biểu hiện tâm tình hôm nay của hắn cực tốt.

Tiêu Thanh Hàn một thân bạch y không nhiễm bụi trần như cũ, trên mặt vô phong vô vũ (không một biểu tình), vân đạm phong thanh (gió thổi mây trôi: lạnh nhạt), Lê Hân đứng ở bên tay phải của hắn, y phục đen tựa như mực, cặp mắt mở nhỏ, kiêu ngạo, bắt chéo hai tay trước ngực.

Ba người ba màu sắc, ba vẻ mặt khác nhau, cùng chung vẻ cao lớn đẹp đẽ, giống như bức tường vững vàng bảo vệ cộng cây ngọn cỏ của Thiên Trạch từng, chỉ cần có ba người này ở đây, Thiên Trạch sẽ vĩnh viễn đứng đầu trong tam quốc.

Thư Tuấn cùng Thư Dao mỗi người cỡi một tuấn mã đến gần trước người Tiêu Cẩm Du, sau đó xuống ngựa, Thư Tuấn thi lễ, “Hoàng thượng, không nghĩ tới khu vực săn bắn của quý quốc lại to lớn như thế này, chắc số lượng thú săn đêm không xuể!”

.

Tiêu Cẩm Du nâng mặt, trả lời: “Rốt cuộc bên trong có cái gì, nếu như muốn biết, phiền thái tử điện hạ tự mình nhìn một chút.”

Thư Tuấn vừa nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, thấy hắn một thân không tỳ vết bạch y thì không khỏi trêu ghẹo nói: “Thanh Hàn quốc sư sao hôm nay lại mặc đồ như vậy, làm sao săn thú đây?”

Tiêu Thanh Hàn cũng cười nhạt, như gió nhẹ hiện lên, nói về: “Thanh Hàn từ trước đến giờ chỉ nhìn, mà không tự mình tham gia.”

“À. Thì ra là như vậy, vậy thì thật là đáng tiếc.” Thư Tuấn nhìn Thư Dao ở sau lưng, có thâm ý khác nói.

Thư Dao vẫn mang khăn che mặt, quần áo màu tím nhạt như đám mây cuối trời. Có thể thấy được bộ gang mê người kia. Mắt to sáng ngời, lúc này lẳng lặng nhìn Tiêu Thanh Hàn, trong tròng mắt ẩn tình, khoe mắt hàm ý. Nhưng trong không khí này lại xuất hiện loại mùi vị âm mưu từ từ tản ra.

Sợi tóc bên tai Tiêu Thanh Hàn theo gió nhẹ nhàng bay lên, ngẫu nhiên vờn qua chu sa trước trán, bình tĩnh mà rực rỡ.

Minh Phong mang theo Vân Tâm Nhược đứng ở một bên, nhìn đám người ở giữa kia, bĩu môi.”Người xem, cái kẻ đáng dấp giống như thư sinh kia là thái tử Nhan quốc, mà cái ả trùm khăn là công chúa. Bọn họ dám để ý đến Quốc sư. Thật không biết tự lượng sức mình.”

Vân Tâm Nhược nhìn những người kia, mi tâm nhíu lại, nàng cảm giác có chút gì đó không đúng. trên người thái tử và công chúa kia tựa như có loại lực lượng kỳ quái, nàng có thuật độc tâm, nên cảm nhận so với người bình thường mạnh hơn nhiều, nàng sẽ không cảm giác sai, hai người kia trên người nhất định có đồ vật gì đó?

Rốt cuộc là cái gì?

Để cho nàng cảm giác như gặp nguy hiểm.

133. Chương 134: Phát Sinh Dị Tượng

“Tam muội, muội cũng tới à!” Một giọng nói ôn nhu vang lên.

Vân Tâm Nhược hồi thần, mắt chuyển một cái, trực tiếp thấy gương mặt quen thuộc. Vân Thiển Y cũng tới. Đối với câu nói Tam muội kia, nàng hé miệng, có chút không vui.

Nàng cùng Vân gia không có bất kỳ quan hệ gì cả, tại sao Vân Thiển Y còn có thể gọi Tam muội một cách bình thường như vậy.

Vân Thiển Y cười một tiếng, không để ý thái độ của Vân Tâm Nhược, mà nhìn về phía trung gian kia, ở đó có bóng dáng màu trắng tuần tú.

Từ lần trước quốc sư phủ từ biệt, nàng cũng chưa có gặp lại qua thanh hàn quốc sư rồi, bởi vì nàng da mặt dù dày, cũng không cách nào lần nữa đến quốc sư phủ, hắn cũng đã nói rất rõ ràng, chính mình tự đi cũng chỉ là tự rước lấy nhục. Xem xét lại Vân Tâm nếu, nhưng có thể ngày ngày ở tại quốc sư phủ, ngày ngày cùng quốc sư gặp mặt, nàng ghen tỵ sắp nổi điên.

Cho đến hôm qua, nàng nghe nói hoàng gia săn thú, nghĩ đây là khu vực quan trọng như thế, nhất định có thể gặp được Thanh Hàn quốc sư, vì vậy nàng cũng liền nghĩ đến Lê Hân, mặc dù nàng biết lợi dụng Lê Hân đối với tình cảm bản thân không đúng, nhưng nàng thật sự không có biện pháp nào khác.

Không nghĩ tới vừa tới nơi này, liền gặp được Vân Tâm Nhược, nàng chỉ là con gái nhà thương nhân, đối với những chỗ thế này đều xa lạ, hơn nữa có chút sợ, mặc dù Lê Hân an bài tận tình nhưng là vẫn có cảm giác xa xôi, nhìn thấy Vân Tâm Nhược, lại nhìn nam tử mặc áo hồng bên cạnh, nàng không thể không chào hỏi, hơn nữa, quan trọng nhất là, nam tử mặc áo hồng này là người duy nhất có thể đi theo bên cạnh quốc sư, mặc dù hắn không có chức tước, nhưng thân phận của hắn so với quan viên bình thường cao hơn rất nhiều. Ngay cả đương kim hoàng thượng cũng đối xử với hắn rất tốt.

Lúc này, một hồi tiếng trống vang lên, Tiêu Cẩm Du, Lê Hân cùng Thư Tuấn nhảy lên tuần mã của mình, nhìn nhau, sau đó nghe đến trong miệng bọn họ phát ra một tiếng “Đi”, ba con tuần mã vọt đi vào trong rừng, phía sau nâng lên một mảnh bụi đất. .

Tiêu Thanh Hàn đứng tại chỗ, gió nhẹ thổi chéo áo của hắn, vạt áo tung bay, như mây trắng bay ngang, sợi tóc nâng lên một vòng cung chuẩn, sau đó nhu thuận rơi lên trên vai, bạch y trắng nõn như cũ không dính một chút bụi đất.

Thư Dao nhìn tuần mã rời đi, khóe miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch dưới lớp khăn che mặt, mắt to quyen rũ chợt lóe, nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn thì có chút bí hiểm, giống như bão táp tới trước sự yên lặng.

Vân Thiển Y gắt gao cầm chặt khăn gắm. Nữ nhân kia là ai? Tại sao có thể ở gần Thanh Hàn quốc sư như vậy, nàng mới là chủ nhân Phách Nguyệt, trừ nàng, không ai có tư cách làm thê tử quốc sư.

Vân Tâm Nhược cũng định thần nhìn hai người, cảm giác càng ngày càng không bình thường, công chúa kia.

Trong lúc bất chợt, ngân quang (ánh sáng) lóe lên, Vân Tâm Nhược cảm giác như ánh mắt của mình tựa như bị mù, nàng nheo mắt lại, mở ra thì phát hiện lòng bàn tay Thư Dao xuất hiện một quả thủy tinh nho nhỏ, ngân quang vừa rồi chính là từ trong hạt châu của thủy tinh phát ra, ánh sáng thật mạnh. Nhưng nàng nhìn Tiêu Thanh Hàn, nam tử bạch y trong trẻo lạnh lùng như trước, không chút nào chú ý tới có cái gì không đúng, lại nhìn những người bên cạnh, cũng bình thường, như vậy chỉ có mình nàng là nhìn thấy.

Lần nữa đem ánh mắt nhìn vật trong tay Thư Dao, tay nàng ta đang nắm rất chặt. Sau đó vung tay lên, ánh sáng màu đỏ hiện lên, thủy tinh châu giống như bay ném tới Tiêu Thanh Hàn.

“Cẩn thận.” Theo bản năng, Vân Tâm Nhược quát to một tiếng, nguy hiểm, thật nguy hiểm, chưa bao giờ nàng cảm thấy nguy hiểm như hôm nay.

Tiêu Thanh Hàn nghe được âm thanh, nhìn cô gái đang hoảng sợ chạy về phía mình, Vân Tâm Nhược.
. Ánh mắt căng thẳng, hắn trở tay lôi kéo, thân thể thiếu nữ nhanh chóng bị hắn ôm trong ngực.
Một quả thủy tinh châu mang theo ánh sáng dừng ở trước mặt bọn họ.

Trong lúc bất chợt, sắc trời chuyển biến lớn, mây đen đầy trời, bầu trời mới hồi nãy còn đầy nắng, thay đổi thành một mảnh xám xịt, gió lớn cuốn theo cát bụi. Làm hai con mắt họ nhắm chặt, không dám mở ra, y phục của hai người tung bay phất phới. Một thủy tinh châu không ngừng xoay tròn quanh bọn họ. Như muốn nâng lên hồn phách của bọn họ.

“Quốc sư, Tiểu Nhược Nhược.” Minh Phong hoảng sợ hét lớn một tiếng, Hồng Y chợt lóe, lao người tới bọn họ. Lại bị một lực lượng kỳ quái đánh văng ra, hất lật ngược người trở lại, sau khi hạ xuống, không khỏi lui lại mấy bước.

Chuyện gì đang xảy ra?

Tất cả mọi người bị dị tượng trước mắt mà hoang mang, không biết chuyện gì.

134. Chương 135: Biến Mất

Một quả thủy tinh châu kỳ quái vây quanh thanh hàn quốc sư và cô gái trong ngực hắn không ngừng chuyển, cũng không ngừng lóe ánh sáng kinh dị, trong lúc bất chợt, ánh sáng càng ngày càng sáng. Cho đến khi không thấy rõ hai người.

“Không!” Minh Phong lần nữa lao lên, lại bị bắn trở về.

Gió càng lúc càng lớn, trong khoảnh khắc này mọi người đều không thể mở mắt.

Tiêu Thanh Hàn ánh mắt lạnh lùng như trước, bên tai chỉ có thể nghe được tiếng o o. Bạch y không ngừng bay lên. sợi tóc hai người cuốn lên, sau đó rơi xuống, hắn cảm giác ý thức của mình đang từ từ biến mất, hơn nữa thân thể hoàn toàn không thể động đậy, chỉ có thể ôm thật chặt cô gái trong lòng, mặc cho bóng tối đoạt đi ý thức hai người.

Gió ngừng, mây tan.

Trên trời đất tất cả trở lại như xưa, chỉ trừ nam nhân tuyệt mỹ đứng ở giữa.

Thanh hàn quốc sư cùng cô gái kia, biến mất. .

trông mất Thư Dao dưới khăn che mặt cười đến híp lại một đường.

“Cửu đệ.” Tiêu Cẩm Du bị thống hét lớn một tiếng, trong tay còn cầm một con Hồ ly đầy máu, ngơ ngác nhìn chỗ Tiêu Thanh Hàn đứng hồi nãy, hắn không thể tin được, Cửu đệ lại biến mất vô tung vô tích, hơn nữa lại biến mất trước mặt của hắn.

Đây rốt cuộc thế nào.

Lê Hân cũng lẳng lẳng ngồi trên lưng ngựa, cung tên trong tay đột nhiên rơi trên mặt đất. “bang” một tiếng, phá vỡ tâm hồn của hắn, hắn không dám tin, Thanh Hàn cùng Vân Tâm Nhược cứ như vậy mà biến mất. Vô duyên vô cớ, biến mất.

Thư Tuấn ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt nhìn Thư Dao, miệng của hai người cùng cong lên kỳ dị.

Bên trong ngự thư phòng, Tiêu Cẩm Du ngồi trên ghế vàng, thần sắc bi thống, Lê Hân lạnh nhạt trầm mặt, áo đen lại càng toát thêm vẻ nặng nề, mà Minh Phong thì tựa vào tường, Hồng Y dính đầy bụi bặm, không nói một lời.

Bên trong ngự thư phòng ánh nến khẽ lay động, đèn nến không khí quẩn quanh ba người, làm cho bọn họ hô hấp khó khăn.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Tiêu Cẩm Du đỡ lấy thân thể, hỏi.

Minh Phong ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút xám trắng, “Ta không biết, khi đó nghe Vân Tâm Nhược hô một tiếng cẩn thận, sau đó thấy nàng chạy về phía Thanh Hàn, chuyện về sau các người đều thấy được,

không biết hạt châu gì lượn quanh bên cạnh họ, hơn nữa ta lại bị một lực lượng kỳ quái đánh văng ra. Căn bản không thể gần lại bọn họ được.”

Nói xong, hắn dùng sức đánh lên tường, trên tường lưu lại một vết máu, khớp xương ngón tay trắng bệch rỉ ra tia máu, im lặng chảy tới cổ tay.

Hắn thật vô dụng, nếu như hắn không mang Tiểu Nhược Nhược đi. Nếu như lúc đó hắn có thể lên được, nếu như hắn có thể sớm phát hiện có cái gì đó không đúng, nhưng thời gian lại không bao giờ quay lại.

Đến cuối cùng hắn cái gì cũng không làm được, chỉ có thể trở mắt nhìn của bọn họ biến mất trước mắt mình, sống chết không rõ.

“Được rồi, Minh Phong, bây giờ không phải là lúc hối hận.” Tiêu Cẩm Du ngăn Minh Phong lại, Thanh Hàn là đệ đệ hắn yêu thương nhất, so với ai thì hắn cũng lo lắng gấp gấp hơn cả, nhưng hắn là hoàng đế, phải cực kì tỉnh táo.

Hắn hỏi Lê Hân: “Hân, người thấy thế nào?”

Lê Hân đứng thẳng thân thể, hồi tưởng lại tất cả chuyện phát sinh, hắn, hoàng thượng cùng Thư Tuấn thái tử sẵn thú trở lại, thì nhìn thấy ánh sáng chói mắt, bọn họ ra roi thúc ngựa chạy trở về, nhìn Tiêu Thanh Hàn và Vân Tâm Nhược biến mất, khi đó bọn họ bị kinh hãi cái gì cũng không suy nghĩ, nhưng bây giờ trở về mới nhớ tới, bọn họ có phải hay không bỏ quên cái gì?

Nếu như khi đó chỉ có Thanh Hàn cùng Vân Tâm Nhược bị ánh sáng vây quanh thì sao Thư Dao ở sát bên cạnh lại không có việc gì? Lúc ấy đứng bên cạnh Thanh Hàn cũng chỉ có Thư Dao. Như vậy Vân Tâm Nhược nhìn thấy cái gì đấy mới nhào tới, cho nên, có một loại khả năng.

135. Chương 136: Chân Tướng

Màn đêm lặng lẽ lại tới, không trăng không gió, một mảnh đen như mực, lúc này hoàng cung hoàn toàn mất đi vẻ náo nhiệt thường ngày, Thanh Hàn quốc sư vô cơ biến mất, khiến tất cả mọi người trong hoàng cung bàng hoàng, không được an bình.

Cung dành cho Thư Tuấn thái tử và Thư Dao công chúa bỗng xuất hiện một bóng dáng màu đen, tựa như quỷ, không một hơi thở, không một tiếng động bay lên nóc phòng.

Bên trong phòng, truyền đến tiếng cười của hai huynh muội.

“Hoàng Muội, ta không nghĩ rằng muội lại có thể buông tay với Tiêu Thanh Hàn, dù sao cái loại nam nhân đó, thế gian chỉ có một, tìm không ra người thứ hai, muội cũng hạ tay được.”

trong tay Thư Tuấn cầm ly rượu, trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa, giả dối muốn chết.

Thư Dao lúc này không mang khăn che mặt, trên mặt như hoa cười vui vẻ.”Vô song thì thế nào, lúc hắn cự tuyệt bản công chúa, bản công chúa không thể nuốt trôi cục tức này, cái gì mà thế tử định mệnh, bản công chúa không có được, sao lại cho những người khác có được chứ.” Nàng vỗ bàn một cái, ly trà trên bàn hơi nghiêng ngã.

Rõ ràng là tiếng cười nhưng so với tảng băng lại lạnh hơn mấy phần. Đột nhiên, nàng quay đầu nhìn về phía Thư Tuấn.”Hoàng huynh, huynh nói, thủy tinh châu sẽ đưa bọn họ đến nơi nào?”

Thư Tuấn lắc đầu một cái, im lặng một lúc lâu mới trả lời, “Ta cũng không biết, nghe nói bị hạt châu này bắt được, sẽ bị đưa đến một chỗ thần bí, hơn nữa vĩnh viễn không cách nào trở lại. Về phần chỗ đó là nơi nào? Bao nhiêu năm rồi không người nào biết được. Đoán chừng điều bí mật này chỉ có Thanh Hàn quốc sư mới biết được.”

“Như vậy.” Thư Dao lộ ra gian trá nụ cười, so với khuôn mặt như hoa kia lại không tương xứng tý nào.”Hoàng huynh, huynh nói xem, chúng ta lần này lập được công lớn như vậy, diệt trừ Thiên Trạch quốc

sư, sau đó lặp lại biện pháp này khử Lê Hân, hoàng đế Thiên Trạch sẽ mất đi hai cánh tay đắc lực, về sau Thiên Trạch hoàng triều còn không cúi đầu xưng thần với Nhan quốc sao?”

“Đúng vậy! Đến lúc đó thiên hạ này sẽ thuộc về tay Nhan quốc chúng ta, ha ha.”

Hai huynh muội không coi ai ra gì mà cười, không chút nào biết cuộc đối thoại giữa bọn họ bị người trên nóc phòng nghe không sót một chữ.

Nghe đến đó, ánh mắt nam tử áo đen thoáng qua một mảnh lạnh lùng, đứng dậy, nhanh chóng rời đi.

Bên trong ngự thư phòng, Tiêu Cẩn Du không ngừng đi lại, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa.

Cửa “chi nha” một tiếng, nam tử áo đen lẳng lặng đi vào. Hắn kéo xuống khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt cương nghị.

“Như thế nào? Tra được chưa?” Thấy hắn trở lại, Tiêu Cẩn Du lập tức nghênh đón.

“Dạ.” Lê Hân gật đầu một cái, đem câu chuyện nói hoàn toàn cho Tiêu Cẩn Du nghe. Hắn đoán không lầm, Thanh Hàn mất tích quả nhiên liên quan đến hai huynh muội kia.

“Đáng chết.” Tiêu Cẩn Du khê nguyên rửa một tiếng, Nhan quốc lòng dạ hiểm độc, đã sớm đề phòng. Nhưng thật không ngờ...

“Bọn họ không nói về chuyện Cửu đệ ở nơi nào ư?”

Lê Hân lắc đầu một cái, trả lời: “Bọn họ không nói, nghe ý của Thư Tuấn thì hình như bọn họ cũng không biết.”

“Ta muốn độc chết bọn họ.” Minh Phong cắn răng nghiêng lợi nói. Hận không đem Thư Tuấn cùng Thư Dao bầm thây vụn đoạn ngay bây giờ. Mới có thể làm nguôi đi một ít mối hận trong lòng.

Tiêu Cẩn Du giữ lại Minh Phong, lắc đầu, “Không thể, chúng ta không có bằng chứng, nếu như thái tử cùng công chúa Nhan quốc xảy ra chuyện gì ở đây, e là Nhan quốc sẽ lấy việc này làm cớ mà tiến binh, đến lúc đó, chúng ta sẽ thương tổn nhiều, hơn nữa, hiện tại còn không biết tung tích của Thanh Hàn, nếu như giết bọn họ, dấu vết về Thanh Hàn cũng mất luôn, chúng ta không thể mạo hiểm được.”

“Hoàng thượng.” Minh Phong nhìn Tiêu Cẩn Du. Hung hăng nắm chặt quả đấm, đứng bật dậy. Nhưng không bước đi. Hoàng thượng nói rất đúng, quả thật, Thư Tuấn Thư Dao không thể chết được, nếu không thì làm sao tìm được quốc sư cùng Tiểu Nhược Nhược đây.

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?” Lê Hân nhìn Tiêu Cẩn Du, hỏi.

“Án binh bất động, phái người tìm kiếm Thanh Hàn.” Tiêu Cẩn Du ngồi vào long ỷ, ra lệnh. Lúc này, hắn phải suy nghĩ thật kỹ. Suy nghĩ để tìm ra đối sách đúng đắn mới được.

Ngẩng đầu nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, gió nhẹ thổi qua, ánh nến theo đó mà lay động, chiếu rọi lên mặt hắn, chỉ chừa hai cặp mắt trong trẻo như cũ, mặt lại nặng nề bị thống.

Hít một hơi thật sâu, hắn thống khổ thầm nói.

“Cửu đệ. Đệ rốt cuộc ở nơi nào?”

136. Chương 137: Bí Lâm

Ánh lửa không ngừng nhảy lên, chiếu vào người thiếu nữ nằm ngủ trên đất, tạo cho nàng bảo phủ một tầng ánh sáng nhẹ, thiếu nữ mặt mũi xinh đẹp tuyệt trần, lông mi thon dài rũ xuống, tạo thành hai vệt đen trên khuôn mặt trắng nõn.

Không lâu sau, nàng từ từ mở ánh mắt một cách năng nề, nửa ngày mới nhắm lại, sau đó lại mở ra, ánh lửa chiếu vào trên mặt, ấm áp, giống như ánh mặt trời. Nàng dùng sức ngồi dậy, nhìn chung quanh một chút, thần trí mông lung khôi phục được một nửa.

Nàng lại nhìn xung quanh, chỗ này thật xa lạ, khắp nơi đều là đại thụ, ngay cả thứ nàng dựa sau lưng cũng là một gốc cây, đại khái vài trăm tuổi, nàng khẳng định, nơi này không phải là bãi săn, nhưng rốt cuộc là nơi nào đây?

Nàng co thân thể, y phục đắp trên người từ trên thân rơi xuống, cảm giác trên tay mượt mà làm nàng cúi đầu nhìn. Nàng cầm y phục, vải may thượng hạng, trắng không tỳ vết, y phục này là của.

“Đã tỉnh rồi sao?” giọng nam trong trẻo vang lên bên tai. Vân Tâm Nhược ngẩng đầu nhìn lên. Thấy Tiêu Thanh Hàn từ trong bóng tối đi ra, mặc dù trong đêm không trăng không sao, nhưng ánh mắt kia vẫn sáng tinh anh như cũ, tựa như sao trên trời, thanh nhã tuyệt trần.

Rất nhanh, nàng nhớ lại cảnh trước khi hôn mê, thủy tinh châu. gió lớn. ánh sáng.

Nàng ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn nam tử đang đứng, rốt cuộc thì bọn họ đang ở nơi nào?

Tiêu Thanh Hàn ngồi xuống, ném một nhánh cây vào trong lửa, sau đó đưa một quả tử trong tay cho Vân Tâm Nhược, quả tử nho nhỏ, xanh biếc, ở giữa màu hồng, rất là đẹp mắt, Vân Tâm Nhược vươn tay, chậm rãi nhận lấy, đặt lên khoe miệng, cắn một cái, chua chua, ngọt ngọt, có vị giống quả mận quân.

Ăn xong một quả, Tiêu Thanh Hàn lại cho nàng một quả nữa, nàng nhìn trong tay quả tử, không có ăn nó nữa, mà ngẩng đầu hỏi, “Chúng ta đang ở nơi nào đây?”

“Hiện tại thì ta không biết” Tiêu Thanh Hàn khơi khơi đồng củi trước mặt, khiến nó bốc cháy mạnh hơn một chút. Ngọn lửa vươn lên làm khuôn mặt hắn có chút mờ lung, trầm tư nửa ngày, hắn mới nói: “Hạt châu kia dẫn chúng ta đến khu rừng này, ta đã tìm hiểu, khu rừng này rộng hơn mười dặm, cách Hoàng Thành rất xa.”

“Ừ, thì ra là thế!” Vân Tâm Nhược gạt đầu một cái, khuôn mặt thanh tú không một chút hốt hoảng.

“Nàng sợ không?” Tiêu Thanh Hàn đột nhiên hỏi. Ngọn lửa trên đất vẫn lập lòe.

Vân Tâm Nhược nhàn nhạt cười một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu, “Có người ở đây, không sợ.” Lúc sau, nàng mới nghĩ đến mình đã nói cái gì? Cúi đầu xuống, khuôn mặt thanh tú bị ánh lửa rọi lên có chút đỏ tươi. .

Tiêu Thanh Hàn nghe vậy, trong tròng mắt thoáng qua một mảnh ánh sáng, ôn hòa uyển chuyển.

Hắn đứng lên, vạt áo màu trắng, xẹt qua ngọn lửa, đi tới bên cạnh nàng, sau đó lặng lẽ ngồi xuống. Một cổ hương sen nhẹ nhàng truyền vào hơi thở của nàng. Bên cạnh cũng có loại cảm giác ấm áp, lá cây lay động chậm chậm, cảnh tĩnh.....tâm an

Hai người không nhúc nhích, mặc cho thời gian trôi qua

137. Chương 138: Ôn Nhu

Thân thể của nàng có chút cương lên, vì có năng lực kì lạ nên nàng luôn giữ khoảng cách với tất cả mọi người, trừ bỏ Lôi ca ca. Nghĩ đến đây, lòng của nàng nhẹ giật mình, từ khi nào thì loại cảm giác đau thấu tâm gan đã không còn, khi nào thì cái loại nhớ nhung ngày đêm cũng phai nhạt.

Đây là dự trừng phạt vì hắn quên nàng, hay là thời gian đã xóa nhòa tất cả?

Nếu,

Không hạnh phúc,

Nếu,

Không vui vẻ,

Vậy buông tay thôi...

Thì ra..... Nàng cũng ích kỷ như vậy, bởi vì nàng muốn quên đi thống khổ, cũng muốn có được hạnh phúc.

“Suy nghĩ cái gì?” giọng nói Tiêu Thanh Hàn cách rất gần, tựa hồ ngay tại bên tai nói vậy..

“Suy nghĩ một người.....” Nàng ngẩng đầu, ánh mắt có chút thần nhiên mê ly, một chút bi thương tùy ý tràn ngập đôi mắt, hai tròng mắt chậm rãi daan lên một tầng hơi nước, trong chớp mắt, sẽ ngưng kết thành lệ. Một lúc lâu mà lệ kia vẫn không chịu rơi xuống, nó chỉ đảo quanh tròng, khéo miệng nàng dâng lên chút ý cười nhàn nhạt, lại làm cho người ta chua xót không thôi.....

Mơ hồ nghe thấy một tiếng thở dài nhẹ, một đôi tay cánh tay hữu lực ôm lấy vòng eo gầy yếu, nhiệt độ ấm áp từ cơ thể theo nam tử truyền đến, sỏi ấm linh hồn cô đơn của nàng, dần dần, nàng thả lỏng thân thể, chậm rãi tựa vào cặp cánh tay kia.

Không biết khi nào thì trên bầu trời tối đen như mực, xuất hiện một tia sáng mỏng lóe lên, im lặng.....

Đôi mắt nam tử này so với sao trên trời còn tinh hơn, trong mắt như hồ thu tĩnh mịch.

Đêm, bao phủ hết thảy..... Chỉ có ánh lửa lập lòe, hắt vào trên cơ thể hai người, có một tia..... Thần nhiên ôn nhu.

Một đêm đó, trong nháy mắt mà qua, đêm không trăng, không sao, thậm chí không gió, một màu đen thăm thẳm, Mặt trời xé tan màn đêm với những vầng sáng hồng hồng, sau đó rơi lên hai người, mê ly.....

Tiêu Thanh Hàn ngọc thụ lâm phong, đôi mắt đen nhìn mặt trời.

Bao nhiêu năm rồi, hần tìm hiểu điều bí ẩn, thăm dò tương lai, luôn có thói quen nắm tắt cả mọi chuyện trong tay, lần này lại như đi trong sương mù, bóng tối trùng trùng điệp điệp, con đường phía trước một mảnh xa vời, không thể biết trước.

Mặt trời lại lên, phúc họa không lường trước được.....

Mà cô gái kia không biết ngủ bao lâu, chỉ biết là khi cảm thấy nàng ngủ rất say thì nàng mở mắt ra, có hơi chói, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống dưới, vươn tay muốn che đi. Một mảnh bóng đen vừa vặn xoay người che ở trước thân thể nàng, thay nàng che đi ánh sáng quá mạnh trước mặt. Nháy mắt vài cái, nàng mới ngồi dậy, áo trên người cũng rơi xuống.

Nàng ngẩng đầu, nam tử vẫn đưa lưng về phía nàng, ánh bình minh xuyên qua thân thể hần, tạo cho quanh thân hần một vòng ánh sáng vàng óng ánh. Như thần tiên hạ phàm, tiên khí tràn đầy thân thể. Một bóng dáng tuyệt mỹ như vậy làm cho nàng xem có chút thất thần.

Lửa đã tắt từ lâu, có vài ngọn gió nhẹ thổi đến, chiếc áo trắng rơi trên mặt đất áo có lây dính một ít bùn đất, Vân Tâm Nhược nhíu đôi mi thanh tú, đứng lên, nhặt chiếc áo, dùng sức vỗ, đến khi sạch sẽ, mới đi lại gần hần.

Tiêu Thanh Hàn vẫn nhìn mặt trời, đưa lưng về phía nàng, không biết suy nghĩ cái gì? Mà như vậy, hần làm cho nàng có chút bất an.

“Quốc sư, người suy nghĩ cái gì vậy?” Vân Tâm Nhược cắn môi, nhíu mi, nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì.” Tiêu Thanh Hàn nghe vậy, xoay người, nhìn Vân Tâm Nhược, lạnh nhạt mím môi. Giống như cơn gió thổi nhẹ qua bụi cỏ, yên tĩnh. Phiêu dật xuất trần. Vân Tâm Nhược cầm áo trong tay đưa cho hần, ý bảo hần mặc vào.

Tiếp nhận áo, Tiêu Thanh Hàn quay người lại, đem áo khoác lên người, động tác cực kì nhanh chóng, một thân áo trắng vô trần, mặc dù dính chút ít bụi, nhưng không ảnh hưởng đến khí chất xuất trần vốn có của hần.

138. Chương 139: Một Nửa Quả Tử

Hắn thích ứng vô cùng tốt, đoán chừng cho dù là chuyện lớn hơn, ở trong mắt hắn, cũng sợ chẳng qua là cười nhạt một tiếng thôi.

“Quốc sư, chúng ta đi ra ngoài thế nào?” Nhìn xem bốn phía, Vân Tâm Nhược hỏi. Nơi này trừ bỏ cây chính là cây, ngay cả con đường cũng không có, rốt cuộc bọn họ đã đi đến nơi nào đây?

“phía Đông.” ánh mắt Tiêu Thanh Hàn khẽ động, rồi sau đó vẻ mặt bình tĩnh như nước, hướng nhìn nàng, “Có thể gọi ta Thanh Hàn.” Đối với tiếng “Quốc sư” kia của nàng, tựa như có chút không thoải mái.

“Thanh. Hàn.” Ngừng một hồi, Vân Tâm Nhược mới kêu lên tên hắn, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn hiện lên nụ cười thản nhiên.

Tiêu Thanh Hàn phát hiện.

Thanh âm của nàng, rất êm tai, như ca như khúc.

“Đi thôi.” Không nhiều lời, nói xong, hắn cất bước đi thẳng về phía trước, Vân Tâm Nhược vội kéo y phục trên người, cũng theo ở phía sau.

Một nam một nữ, một trước một sau, một tắc cũng không rời.

“Đói không?” Tiêu Thanh Hàn đột nhiên dừng lại, xoay người về phía sau nhìn nàng. Trong ánh mắt có chút ân cần. Hôm qua chỉ ăn hai quả nho nhỏ, nàng có thể chống đỡ được sao? Chính là cái kia hoa quả chỉ có hai cái. Không có còn nhiều, xem ra phải vừa đi vừa tìm.

Lắc đầu, “Không đói bụng.” Vân Tâm Nhược ngẩng mặt lên, nhìn hắn nói. Chính là bụng đột nhiên vang lên âm thanh xì xào bán đứng nàng. Nàng có chút xấu hổ cúi đầu. Sắc mặt trở nên đỏ bừng.

Tiêu Thanh Hàn thính giác gia tăng cực điểm, nhìn thoáng qua nàng cúi đầu khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ kêu một tiếng, “Đứa ngốc.” Giống như thương tiếc, giống như bất đắc dĩ, cũng có một ít sùng nịch.

Nàng thật đúng là đứa ngốc.

“Còn người. Đói không?” Vân Nhược ngẩng lên khuôn mặt còn có chút ửng đỏ, hỏi.

“Không đói bụng.” Hắn nói vô cùng thoải mái, nhưng chỉ có chính hắn biết là không phải như thế.

“Gạt người.” Nói xong, tương tự lời nói làm cho hai người không khỏi nhìn nhau cười.

“Đi thôi.” Xoay người, đón mặt trời đỏ, giày trắng giẫm ở trên cỏ, ở đường ruộng không người vào trong rừng, đơn giản chỉ cần đi ra một con đường.

“Ân?” Ông tay áo đột nhiên bị giữ chặt, Tiêu Thanh Hàn xoay người, cho đến khi nhìn thấy cái gì đó trong tay Vân Tâm Nhược, sắc mặt ngay lập tức biến đổi khó có thể nắm lấy.

Chỉ thấy Vân Tâm Nhược nụ cười nhàn nhạt bên môi, ánh mắt trong suốt thanh cao. Trong tay cầm cái trái cây màu đỏ thẫm nho nhỏ, nhìn kỹ thì đúng là ngày hôm qua Tiêu Thanh Hàn cho nàng.

“Cho người.” Nàng đem trái cây đưa tới trước mặt hắn, trong mắt là chờ mong. Chỉ có một trái cây, nàng nguyện ý cho hắn.

Tiêu Thanh Hàn chỉ cảm thấy trong lòng xúc động một chút, trên ngực nơi mềm mại nhất từ từ bị ánh mắt trời thăm vào.

“Người ăn đi. Ta là nam tử, khác người, hơn nữa ta có võ công, đói cũng sẽ không là vấn đề gì to tát, nhưng là người bất đồng, thương thế của người không nhỏ đâu.” Hắn liếc nhìn trong tay nàng quả dại, ánh mắt ảm đạm hiện lên bất đồng ngày xưa ánh sáng.

“Không.” Vân Tâm Nhược lại lắc đầu, giọng điệu là kiên trì phản đối, tay vươn ra vẫn không có thu hồi. Trong tay quả dại ánh mắt trời, tươi đẹp ướt át.

“Ta không ăn, cũng bởi vì ngươi là nam tử, người phải ăn hết, bằng không nếu ngươi bị đói mà sinh bệnh, làm sao dẫn ta đi ra cánh rừng này. Hơn nữa cơ thể của ta so với trước kia tốt hơn nhiều. Thật không có việc gì.”

Tay để ở không trung đã lâu, có chút ê ẩm, ánh mắt của nàng kiên định, làm như nếu hắn không ăn, cũng sẽ không thu tay lại.

Tiêu Thanh Hàn nhíu mày, cười nhẹ, đưa tay nhận lấy quả đại trong tay nàng, cầm trong tay vuốt vuốt, cũng có không lập tức ăn..

Buông tay, Vân Tâm Nhược nắm ngón tay khẽ động, muốn giảm bớt cảm giác ê ẩm ở cánh tay, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Tiêu Thanh Hàn.

Tiêu Thanh Hàn tay trái đem quả đại xoay một vòng tròn, lại dùng tay phải nhéo một cái, quả đại từ giữa trung gian chia ra làm hai, thịt quả tươi mới lộ ra trong không khí, hắn đem một nửa đưa tới Vân Tâm Nhược trước mặt.

“Một người một nửa, ân! Không được cự tuyệt.” Hắn ngăn cản nàng sắp sửa mở miệng nói.

Tiếp nhận trong tay hắn nửa quả đại, nhẹ nhàng cắn một cái, lúc này, nàng cảm giác, trên tay nửa quả đại này, hắn là thứ ngon nhất nàng đã ăn qua trong cuộc đời này rồi.

Nửa quả đại vào bụng, đối với hai người bụng rỗng mà nói, một chút này không thể giảm bớt được cảm giác đói khát, nhưng là, lại có một loại thỏa mãn lấp đầy hai người bụng dạ, tràn đầy.

Hai người một đường hướng về phía Đông, một trước một sau, gió thỉnh thoảng cuộn cuộn làm nổi lên hai người vạt áo, phía trước không đường mà lại như có đường, mà đáy cánh rừng, liếc mắt một cái vẫn là nhìn không thấy bờ.

Bọn họ không biết, cánh rừng này rốt cuộc lớn bao nhiêu? Càng không biết, phía trước ngênh đón bọn họ sẽ là cái gì?

“Mệt không?” Tiêu Thanh Hàn dừng bước, quay đầu lại nhìn Vân Tâm Nhược cái trán có chút mồ hôi, thật sự là khó khăn cho nàng. Mấy canh giờ không ngừng đi, nàng chẳng qua là một nữ tử bình thường, như thế nào chịu được trong thời gian dài như vậy, nhưng là nàng không một lời, chỉ là gặt gao đi theo phía sau hắn.

Thật sự là một nữ nhân quật cường.

139. Chương 140: Sinh Tử Gắn Bó

Rõ ràng là thật sự mệt đến không thể nhúc nhích, nhưng nàng vẫn cắn răng lắc đầu, nàng không thể trở thành gánh nặng của hắn, không thể.

nhưng nàng dường như đã quá mệt, thể lực của nữ nhân kém nhiều so với nam nhân, hơn nữa người nam nhân kia lại là một người có kinh nghiệm cao thâm.

“Quốc sư, nếu như một mình ngươi, phải bao lâu mới có thể đi ra ngoài?” Cúi đầu, nàng xem mũi chân của mình. Không muốn làm cho hắn thấy vẻ mặt mình tự trách.

“Không rõ lắm?” Tiêu Thanh Hàn nhìn phía phương xa. Ánh mắt xa xăm chạy dài. Cũng không có suy nghĩ sâu xa trong lời nói của nàng.

Vân Tâm Nhược ngẩng đầu, vừa vặn bắt được bộ dáng hắn như đang suy nghĩ điều gì.

Nàng bắt chợt có một loại cảm giác bất lực.

Nếu không phải là nàng.

Nếu không phải là nàng.

“Nghỉ ngơi một chút đi.” Tiêu Thanh Hàn nhìn xem sắc trời, sau đó khẽ tựa vào trên một thân cây, ánh mắt nhìn chăm chăm nàng. Không đành lòng nói.

Vân Tâm Nhược cũng tìm một thân cây, chậm rãi ngồi xuống, hai tay ôm đầu gối, mười ngón tay đan vào..

Nàng mệt mỏi. Thật sự mệt chết đi

Ánh mặt trời xuyên qua tàng cây dày đặc, lọt được vài chùm ánh sáng, mấy con chim nhỏ ngẫu nhiên hợp lại bay lên, kêu một tiếng, thật nhiều tiếng chim giạt mình.

Tựa vào trước cây, nàng đem toàn bộ sức nặng thân thể vào cây đại thụ sau lưng, nhắm mắt lẳng lặng nghỉ ngơi.

Tiêu Thanh Hàn không nói một lời, nhìn nàng, sau đó đứng thẳng dậy, lắc mình một cái, nháy mắt biến mất.

Vân Tâm Nhược mở mắt ra nhìn bóng dáng Tiêu Thanh Hàn biến mất , chậm rãi cúi đầu, một giọt nước di động ở khóe mắt, một tiếng thực xin lỗi . Chậm rãi biến mất ở trong rừng. .

Nàng đứng lên. Lại nhìn thoáng qua phương hướng hắc vừa rời đi . Xoay người hướng về phía ngược lại .

Nàng lo lắng đã lâu , suy nghĩ rất nhiều. Cánh rừng này nếu chỉ có một mình hắc, có lẽ sẽ nhanh ra ngoài, nhưng mang theo nàng, liền thêm một cái gánh nặng.

Nàng từng là gánh nặng của Lôi ca ca, cũng không nghĩ lại trở thành gánh nặng của Tiêu Thanh Hàn . Cho nên, nàng phải rời đi.

Thanh Hàn, thực xin lỗi,

Thật sự thực xin lỗi.

Chưa bao lâu, áo trắng chớp mắt hiện ra, Tiêu Thanh Hàn trong tay cầm vài cái quả đại xuất hiện ở nơi vừa rồi , quả đại trong tay đột nhiên rơi xuống đất. đôi mắt bình tĩnh trước giờ lúc này hoàn toàn là cuồng phong bão táp.

Vân Tâm Nhược, người ngu ngốc.

Cánh rừng rất lớn, hoàn toàn tìm không thấy phương hướng, vân Tâm Nhược nhìn xem phía trước, không ngừng tiến tới, chỉ cần rời đi là đến nơi.

Là sống hoặc chết

Nàng đành phải vậy.

Dưới chân đột nhiên mềm nhũn, nàng không hề giãy dụa, hai mắt nhắm lại hướng mặt đất ngã xuống, mà hai cánh tay như sắt gắt gao kéo lên thân thể của nàng, một hồi hương sen quen thuộc truyền đến.

“Ân.” Nàng giương mắt, thẳng nhìn đến ánh mắt không còn bình tĩnh kia . Thân thể không còn khí lực, tựa vào nam tử.

Lông mi khẽ chớp, vô lực cười khổ ra tiếng, hắc vẫn tìm được.

“Không tin ta sao?” giọng nói Nam tử bình tĩnh, không nghe được bất kỳ tức giận.

“Không phải.” Vân Tâm Nhược lắc đầu, “Ta chỉ là Không muốn trở thành gánh nặng của người.”

ngực Tiêu Thanh Hàn có chút trướng đau, tựa như đang đè nén cái gì?

Thanh âm của hắc vang lên trong không gian, hòa lẫn tiếng gió , không thiếu một chữ lọt vào trong tai Vân Tâm Nhược.

“Từ lúc này ta cứu người trở đi , mạng của người thuộc về ta. Không được trốn, không được tránh, vô luận người chạy đi đâu, ta đều tìm được người, tìm không được lối ra cánh rừng này , Tiêu Thanh Hàn sẽ cùng

chết với người. Mà người. ” thanh âm của hắn tạm dừng một chút, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm nàng “Người.. cũng phải cạnh ta , dù là chết”

Cái này gọi là sống chết có nhau ư?

Hay là cùng sống cùng chết?

Vân Tâm Nhược vô lực gật đầu, cũng không biết trong lòng một trận đau kịch liệt là cái gì?

Nếu hắn thật muốn như vậy, vậy thì nàng sẽ đồng ý với hắn, không xa không rời. Nếu bọn họ thật sự vĩnh viễn không ra cánh rừng này , vậy thì mình cùng hắn sống với nhau đến già , như vậy, bọn họ cũng sẽ không cô đơn

Tựa như hắn nói , tính mạng của nàng là của hắn.

Nàng, coi như trả lại ơn cứu mạng của hắn vậy.

Nhưng mà thật sự là như thế sao?

Như vậy, bị quyết định của mình áp chế, có cảm giác gì?

“Đi thôi.” Tiêu Thanh Hàn kéo tay nàng, cầm thật chặt , xiết chặt khiến nàng cảm giác có chút đau, thế nhưng tay hắn đang run rẩy, cầm tay lại, mười ngón tay đan vào nhau.

140. Chương 141: Bắt Cá

Tuần tú bạch y, khuôn mặt tuyệt mỹ, bình tĩnh kiềm chế, tay nam tử thon dài mạnh mẽ, đủ để chống đỡ cả trời đất .

Vân Tâm Nhược cúi đầu không dám nhìn về mặt căng thẳng của Tiêu Thanh Hàn lúc này ,đột nhiên trên tay truyền đến một trận đau đớn, nàng cắn môi, nhắm con ngươi trong suốt thủy quang lại, nhìn không tới tim của hắn, nhưng nàng biết , hắn đang lo lắng cho nàng.

nam tử này trong trẻo nhưng lạnh lùng, thật ra thì tâm hắn so với người khác càng mềm mại.

Đi đến chỗ mới nghỉ ngơi vừa rồi, trên đất rơi đầy hoa quả, trong lòng Vân Tâm Nhược lại một trận đau xót , vừa rồi. Hắn?

Quay đầu nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, môi kia mím lại thật chặt, đường môi kéo dài lăm lăm, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng lúc này lạnh thấu. Hắn lúc này , xa cách đậm đặc, giống như một tảng băng.

Vân Tâm Nhược cúi người nhặt quả dại trên đất lên, đi đến trước mặt Tiêu Thanh Hàn , ngẩng đầu nhìn lên nam tử cao hơn mình gần nửa đầu , đưa quả dại trong tay đến bên miệng hắn, không phải trước mặt, mà là khóe miệng.

Tiêu Thanh Hàn đưa mắt xuống thấy quả dại kia , lại nhìn về phía tay trắng mịn nhỏ bé đang cầm quả dại, tay nhỏ bé khẽ run, lại nhìn khuôn mặt thanh tú, tròn mắt cô gái trong suốt như nước lúc này tràn đầy khẩn trương, mà trong mắt nàng hiện lên hình ảnh một nam tử tuần tú.

Thì ra, nàng cũng biết sợ hãi.

Vừa rồi không thể hết được tức giận, lo lắng, dường như kỳ tích, lúc này toàn bộ trong ánh mắt đều biến mất không thấy, hắn cúi đầu cắn quả dại trong tay nàng , lông mày hơi nhăn lại.

Đáng.

Nhìn lông mày hắn nhăn lại , Vân Tâm Nhược ngón tay run rẩy một chút. Phát hiện nàng bất an, Tiêu Thanh Hàn giương mắt, đưa tay tiếp nhận quả dại, lại cắn một cái, mặc cho đầu lưỡi hắn đều đắng nghét.

Nhìn trong tay còn lại vài cái quả dại , Vân Tâm Nhược cũng cầm lấy một cái, nhưng vừa đặt ở miệng, đã bị Tiêu Thanh Hàn đoạt đi.

“Làm sao vậy?” Nàng hỏi.

“Đắng.” Tiêu Thanh Hàn hừ nhẹ một tiếng.

“Đắng?” Kia vừa rồi hẳn còn ăn xong một trái .

Trong tay còn có một cái, hẳn vẫn chưa lấy đi, Vân Tâm Nhược nhanh chóng cắn một miếng.

Ăn vào miệng, vừa đắng vừa chát

Đắng đến nước mắt đều chảy ra .

Bất chước bộ dáng của hẳn, Vân Tâm Nhược chịu đựng đắng đem cái quả dại ăn hết.

Không có ngăn cản nàng, giữa lòng mây Tiêu Thanh Hàn, chậm rãi nâng lên một mảnh yên lặng. nhưng nhìn ánh mắt của nàng, lại thêm một chút đau lòng

Mặt trời mọc phía Đông, lặn phía Tây, màn đêm lại lặng yên kéo đến, hai người một trước một sau, bóng đêm như nước, lạnh lẽo như trăng, trong rừng cây yên tĩnh , dòng sông nhỏ lẳng lặng chảy xuôi, nước sông trong veo có thể thấy được đáy, có không ít cá nhỏ vui vẻ bơi lội.

Dưới ánh trăng, nước sông mênh mông dao động, trăng được phản chiếu với những làn nước lăn tăn, Tiêu Thanh Hàn đứng nơi bờ sông, đôi mắt híp lại, ném lá cây trong tay xuống, giữa sông đột nhiên văng lên trên bờ một con cá dài hơn thước, nó không ngừng giãy, muốn trở lại chỗ cũ...

141. Chương 142: Nghi Vấn

Vân Tâm Nhược kinh ngạc nhìn con cá Quả trên bờ, không thể tưởng được võ công cổ đại trừ bỏ dùng để đánh nhau, còn có thể dùng để bắt cá.

Nàng chạy tới bắt được con cá, nhưng thân con cá kia rất trơn, con cá lủi lủi phía Đông, lủi lủi phía Tây, đột nhiên liền trượt một cái ra khỏi tay nàng, nhảy đến bên bờ, tăng thêm gấp mấy lần nhảy vọt lên trong nước.

Bọt nước vừa nổi lên, rồi cuộc đảo mắt cũng không thấy tung tích .

“Cá.” Vân Tâm Nhược chạy đến bên bờ, căng thẳng nhìn nước sông, sau đó tiếng cười dễ nghe đến cực điểm truyền vào tai.

Nghiêng đầu, liền thấy môi Tiêu Thanh Hàn giương lên một nụ cười ranh mãnh, trong mắt tựa như mang theo vì sao, trong nháy mắt tinh quang lóe ra.

“Thanh Hàn.” Vân Tâm Nhược rầu rĩ kêu lên. Giọng nói mang theo oán giận, hơi có chút mùi vị làm nũng.

Năm tháng xúi quẩy, ngay cả con cá cũng bắt nạt nàng.

Tiêu Thanh Hàn khước miệng vẫn giờ lên, khó có được chuyện tốt. Ánh trăng mờ mờ sáng tỏ, ánh trăng như sương như bay tả ra, áo trắng như tuyết lại không phải tuyết. Giữa ánh trăng , giờ lên một độ cong hoàn hảo, dưới ánh trăng mông lung kèm theo hơi nước, khuôn mặt tuần mi của nam tử phảng phất bao phủ một tầng mỏng ánh sáng bạc, mông lung khó dò.

Tiêu Thanh Hàn nhìn biểu tình ảo não của nữ tử trước mắt, bỗng nhiên thấy buồn cười, tiếng cười không kiềm nén được phát ra, lại nghe đến tiếng nói ngọt ngào của cô gái, từ trước đến nay trong lòng đậm bạc ngay lập tức trở nên nhu hòa , trở tay đúng lúc, lại là một chiếc lá cây, chỉ cần một chiếc lá cây bình thường, ở trong tay hẳn, nhưng lại có thể trở thành ám khí sắc bén, bọt nước khẽ bắn tung tóe một chút.

Hai đuôi con cá Quả đột nhiên nhảy ra mặt nước . đầu Vân Tâm Nhược xiêu vẹo nhìn hai con cá nhảy loạn ,thật không biết như thế nào cho phải?

Bắt đi, sợ lại nhảy vào trong nước.

Không bắt đi, vậy bọn họ ăn cái gì?

Tiêu Thanh Hàn lắc đầu, đi lên trước, đưa tay nhắc tới, bắt được đuôi con cá, ngón tay vẽ một cái, kiếm khí thuận thể mở ra vẩy cá, thuần thực rửa sạch xong, sau đó lại mặt khác, cho đến khi toàn bộ rửa xong, mới tìm một cái nhánh cây, xuyên lửa. Một người một cái đặt ở trên lửa nướng.

Mùi thơm không ngừng từ cá nướng truyền ra, bọn họ đã hai ngày ăn quả dại, quả thật đói bụng.

Thịt cá từ từ nướng tới khô vàng, mùi càng nồng. Vân Tâm Nhược cảm giác nước miếng mình đều nhanh chóng chảy ra , Tiêu Thanh Hàn cười vui vẻ vô cùng, đem cá nướng chín đưa đến bên miệng nàng,

“Ném thử.”

Nàng xem xem cá trước mặt , không khách khí cắn một cái. Ân. Mùi thịt thật trơn mềm ,giòn xốp ngon miệng, tuy rằng không có đồ gia vị , lại cực kỳ mỹ vị.

“Ăn ngon sao?” Tiêu Thanh Hàn trong tay nàng lấy một con cá khác, mặt mỉm cười hỏi.

“Ân, ăn ngon.” Thỏa mãn thở ra một hơi . Lại ăn một ngụm, Vân Tâm Nhược mới gật gật đầu trả lời hẳn.

Hai con cá rất nhanh đã bị ăn vào bụng, đói bụng gần một ngày , rốt cục được thỏa mãn. Tựa vào trên một thân cây , Vân Tâm Nhược ngẩng đầu nhìn trăng tròn trên bầu trời , ánh trăng tự nhiên, trong rừng một mảnh lặng yên yên tĩnh. Mà ngẫu nhiên lại có vài tiếng kêu dã thú truyền đến.

Đột nhiên a ô một tiếng.

Như xa như gần, có chút âm trầm đáng sợ.

Nàng không khỏi lạnh run một cái, trái lại Tiêu Thanh Hàn vẻ mặt thanh thản, không chút nào bị ảnh hưởng.

“Lại đây.” Tiêu Thanh Hàn âm giọng thản nhiên . Lại mười phần mệnh lệnh, làm cho người ta không khỏi liền làm theo yêu cầu của hẳn.

Vân Tâm Nhược đứng lên, đi đến bên cạnh hẳn, từ từ ngồi xuống, tựa như ngày hôm qua hẳn ngồi ở bên cạnh mình . Ấm áp hơi thở, trong thời gian ngắn liền đuổi đi lạnh lẽo cùng sợ hãi vừa rồi.

Nam tử này , chỉ cần một ánh mắt, là có thể làm cho người ta cảm giác an tâm vô cùng.

Bỗng nhiên một trận trời đất quay cuồng, chờ Vân Tâm Nhược kịp phản ứng, chính mình đã muốn kéo vào trong lòng Tiêu Thanh Hàn, thân thể ấm áp gần sát nàng. Gần đến nỗi có thể cảm giác được hơi thở của hẳn ở đỉnh đầu , còn có lồng ngực kia làm cho người ta tiếng tim đập yên ổn .

“Còn sợ sao?” Đỉnh đầu truyền đến âm ấm lời nói.

“Không được.” Càng gần sát lồng ngực của hẳn, Vân Tâm Nhược đem mặt chôn vùi trên lồng ngực của hẳn. Người nam nhân này, vì sao chung quy vẫn làm cho nàng cảm thấy yên tâm đây?

Lơ đãng động tác, lơ đãng hành động, thậm trọng như ở trước mắt, quan sát rất nhỏ .Cuối cùng lại ở thời điểm nàng cần nhất , làm cho nàng sự an ủi chưa bao giờ có.

Tim của nàng ở trong lòng nam tử đập vô cùng nhanh, mặt cũng trướng đỏ bừng. Hoàn hảo chôn ở nam tử trước ngực, không có người nhìn thấy, nhưng nàng không thể tưởng tượng được , chính mình chẳng những đỏ mặt, ngay cả trắng nõn lỗ tai cũng đỏ bừng . Hoàn toàn trực tiếp rơi vào nam tử đáy mắt.

Nam tử khẽ cười một tiếng, trở tay ôm chặt thân hình vô cùng mảnh mai trong lòng, trái tim từ lâu trống rỗng, tựa hồ từ từ bị lấp đầy .

Nửa đêm, gió nổi lên nhàn nhạt. Nam tử đang ngủ bị tiếng rên rĩ của cô gái mỏng manh trong lòng đánh thức, cô gái đầu tựa vào lồng ngực của hắn, hai hàng lông mày hơi có vẻ ảm đạm. Ngón tay nắm chặt y phục trước ngực, Hầu như không thể nghe thấy thanh âm trong miệng nàng truyền ra.

Tiêu Thanh Hàn cúi đầu, tiếng Lô ca ca kia xuyên thấu màng nhĩ hắn , chui vào đáy lòng.

Lô ca ca, hắn là ai? Tiêu Thanh Hàn vẽ mặt vốn dĩ yên ắng ,trong trẻo bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

Nhắm mắt lại, hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ lưng cô gái, một chút lại một chút ,cho đến nàng lại ngủ thật say.

142. Chương 143: Tiêu Thanh Hàn Khác Thường

Ngày thứ hai, mặt trời vừa lên, Vân Tâm Nhược đã dậy thật sớm, có vẻ có tinh thần hơn nhiều so với mấy ngày, mà làm nàng cảm thấy có chuyện kỳ quái, Tiêu Thanh Hàn vẫn dùng ánh mắt trầm tư luôn cố tình quét về phía nàng, trong ánh mắt không biết có chút sâu lo.

Ăn một ít này nọ, hai người dọc theo con sông vẫn hướng phía đông đi, dọc theo đường đi, Tiêu Thanh Hàn cơ hồ không nói chuyện gì, đi ở phía trước, cũng chưa từng quay đầu lại.

Hắn, hôm nay rất kỳ quái, xảy ra chuyện gì sao?

“Thanh Hàn, người làm sao vậy?” Nhịn không được . Vân Tâm Nhược kéo tay áo hắn , bộ dạng hắn như vậy, làm nàng cực kỳ không quen. Hai người rõ ràng khoảng cách vô cùng gần, lại luôn cảm giác giống như bị cái gì ngăn trở vậy, cách rất xa.

Mà loại cảm giác bị hắn gạt bỏ ra bên ngoài,

Nàng không thích.

“Không có việc gì.” Tiêu Thanh Hàn ngừng một chút, xoay người nhìn về phía nàng. Ánh mắt thập phần sâu thẳm. Giống như xoáy nước, đem linh hồn của nàng hoàn toàn hút vào.

Nàng ngậy người, khuôn mặt nam tử như thiên thần giáng trần tuyệt mỹ lúc này lại có vẻ quá mức im lặng. Không khỏi phiền muộn, để cho hắn toàn thân bao phủ một tầng cô đơn thanh tịch.

“Thanh Hàn.” Vân Tâm Nhược giữ chặt bàn tay to của hắn, muốn đem toàn bộ hơi ấm chính mình truyền cho hắn.

Hắn cô đơn làm nàng đau lòng quá.

Nắm chặt trong tay tay nhỏ bé, mềm yếu không xương, hắn ngẩng đầu, mặc cho gió thổi xào xạc qua cái trán .

“Đi thôi.” Dứt lời, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng. Cây cối um tùm, rộng lớn ngàn dặm, hai bóng dáng ở giữa tự nhiên có vẻ nhỏ bé. Gió không ngừng thổi khắp nơi,quần áo phiêu động , trong lòng hai người , đều có một chữ sâu.

Gió ở tại thế gian hương hoa đã hết,

Ngày muộn mệt mỏi chải đầu.

Cảnh còn người mất mọi chuyện ngừng,

Muốn nói lệ trước chảy.

Nghe nói song suối xuân còn tốt,

Cũng nghĩ thuyền nhẹ trôi lênh bênh.

Đơn độc song suối cái thuyền nhỏ,

Tái bất động, rất nhiều sâu.

Phía trước cánh rừng, làm như không có giới hạn, lại đi gần một ngày, bốn phía trừ bỏ cây bên ngoài vẫn là cây, Tiêu Thanh Hàn hôm nay rất ít nói chuyện, toàn thân giống như xây lên một dãy tường bằng, làm cho không người nào có thể tiếp cận.

Nhìn hai người nắm tay nhau, lần đầu, Vân Tâm Nhược cảm giác mình vô lực như thế, con người Thanh Hàn , giống như thiên ngoại mây bay, lúc ẩn lúc hiện không bình thường, lòng Thanh Hàn , giống như bầu trời vì sao, xa không thể vô cùng.

Nàng không thích thăm dò lòng người, nhưng hiện tại, nàng rất muốn thấy rõ, cố tình lại nhìn không thấu. Rõ ràng đêm qua nàng còn chứng kiến hắc mang ánh mắt như cười, còn dựa sát vào nhau ấm áp ôm ấp, hôm nay tại sao liền biến thành có chút xa lạ.

Thanh Hàn, rốt cuộc làm sao vậy?

Mặt trời lặn, trăng lên, mây ẩn sao chói lọi. Màn đêm lại buông xuống, hai người mặt đối mặt mà ngồi, nhìn nhau chẳng nói gì, trừ bỏ đồng lửa xì xầm, chính là gió thổi lá cây xào xạc. Im lặng, đêm tối đem toàn bộ hết thảy bao phủ lại.

Ban đêm, đúng là thời khắc tốt nhất để dã thú kiếm ăn , xa xa thỉnh thoảng truyền đến một tiếng lại một tiếng rống lên, giống như càng ngày càng gần. Vân Tâm Nhược ngồi dưới đất, mỗi lần nghe được cái loại tiếng kêu này, thân thể sẽ không tự chủ được run run, giống như bản thân đang ở hầm băng vậy.

Nghị lực của nàng quá mạnh mẽ, cảm giác mọi chuyện so với người bình thường nhạy cảm rất nhiều. Loại âm thanh này kỳ thật đối với nàng chính là một loại hành hạ tinh thần.

143. Chương 144: Nói Hay Là Không

màu mắt Tiêu Thanh Hàn tối đen như đêm, bình tĩnh không gió không sóng . Hắc bỏ thêm một nhánh cây vào đồng lửa. Ngọn lửa bùng cháy thêm, khuôn mặt trong suốt như ngọc, nhìn không thấy cảm xúc.

Cho đến khi hắc nhìn đến thân thể thiếu nữ đối diện lại lần nữa run lên, răng va vào nhau. Thật lâu sau, hắc dùng ngón tay khẽ vuốt trán, nói : “Lại đây đi!” Thanh âm có chút mệt mỏi lại bất đắc dĩ.

Vân Tâm Nhược ngẩng đầu nhìn đối diện, sau đó đứng lên, đi đến bên cạnh hắc, nam tử giang hai cánh tay ra, liền kéo nàng gác vào trong ngực, vòng tay lại ôm nàng, vừa ấm áp lại vừa an toàn . Ngăn lại tất cả thương tổn, tất cả nguy hiểm. .

lòng ngực nam tử rộng lớn, hơi thở có mùi hương sen quen thuộc, tiếng kêu dã thú bên tai tựa hồ cách xa vô cùng, nàng nằm trong lòng Tiêu Thanh Hàn, ấm áp đã lâu. Thế nhưng làm nàng khó kìm nén được hốc mắt chua xót , nước mắt trong suốt, không tiếng động lặng lẽ xẹt qua khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần. . . .

Nam tử cầm chặt cánh tay của nàng, gió mát nhẹ thổi, lay động một khoảng không yên tĩnh.

Trong lòng hai người, bất tri bất giác, lại nhích gần nhau vài phần.

“Thanh Hàn.” Vân Tâm Nhược từ trong lòng hắc ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt của hắc. Khẽ chớp mắt vài cái, trong đầu lại nhớ lẽ bách hoa hôm đó, bóng lưng cô đơn, nàng đưa tay đặt trước ngực hắc, hỏi ra vấn đề đã muốn hỏi từ rất lâu.”Ngươi, cô đơn không?”

Cô đơn, hắc có sao?

Có lẽ.....trong khi hoàng tử khác hưởng thụ tình thương của mẹ , hắc chỉ có thể lấy sách làm bạn.

Khi bị phụ hoàng nhốt vào phòng, phải thích ứng với bóng tối, hắc từng cô đơn

Khi mười tuổi, bộc lộ khả năng dự đoán tương lai khác với người bình thường, cô đơn

Khi đã hiểu rõ vận mệnh của mình sớm bị xếp đặt, cô đơn

Nhưng , hiện tại, hắc có sao?

Hắn, do dự

Sự cô đơn giống như một dây thừng, quấn chặt lấy thân thể người ta, như hình như bóng.

“Thanh Hàn người biết không?” Vân Tâm Nhược nhợt nhạt cười, tâm lại hơi đau. Thanh âm êm tai nghe cảm động.”Lần đầu tiên khi thấy người, người đứng trên đỉnh cao, bóng dáng trắng toát, trong trời đất này, chỉ có một người, khi đó ta đã nghĩ, người nhất định rất cô đơn rất buồn tẻ.”

ngón tay Tiêu Thanh hàn khẽ động, sau đó nhẹ vuốt ve sợi tóc mềm mại của người con gái trong lòng, ánh mắt lênh đênh khó dò, nàng...thật sự hiểu hắn sao?

Cúi đầu, bắt lấy bàn tay nhỏ bé để trước ngực mình, vết thương trên tay được Minh Phong điều chế linh dược, sớm khôi phục như lúc ban đầu, trắng nõn non mịn.

Nhưng mà.

Vân tay chẳng chịt....

Nàng.

Hắn nhìn không thấy được quá khứ, cũng không nhìn được tương lai.

Là người có liên quan đến Vân gia, có liên quan đến Vân Thiển Y, có liên quan đến phách nguyệt, hẳn đều không thể thấy rõ ràng . Nhưng , có thể nhìn thấy được quá khứ của Vân Thiển Y, nhưng Vân Tâm Nhược lại cái gì cũng nhìn không thấy.

Nàng tựa như đột nhiên xuất hiện, lại im hơi lặng tiếng.

“Người là ai? Vì sao ta không thấy được quá khứ và tương lai của người?” Tiêu Thanh Hàn nhẹ nhàng mỉa mai. Không thiếu một chữ đều rơi vào trong tai Vân Tâm Nhược.

Vân Tâm Nhược giật mình, sớm nghe nói qua, Thanh Hàn quốc sư biết trên năm trăm năm, biết dưới một ngàn năm, có thể đoán trước được tương lai, không thể tưởng được đây là sự thật .

Nàng, ở nơi này, chưa từng có quá khứ. Như vậy tương lai, là ở nơi nào?

Việc này, nàng sẽ nói cho hắn sao?

tâm tư nàng phức tạp không tránh được ánh mắt Tiêu Thanh hàn .

“Làm sao vậy?” Hắn hỏi.

Vân Tâm Nhược không trả lời, chỉ dán đầu vào lồng ngực hắn, thật lâu sau, nàng than nhẹ một tiếng, bắt được bàn tay to để ở eo chính mình, nắm thật chặt.

Nàng nhìn hắn, nghiêm túc trước nay chưa từng có .

Sau đó cười nhẹ, “Thanh Hàn, người là người đầu tiên ta không thấy được.”

Không thấy được? Tiêu Thanh Hàn cúi đầu, mắt lộ ra mê hoặc, lại nắm chặt tay nhỏ bé của nàng. “Như vậy.” Nàng lại nắm chặt tay hắn, mười ngón tay giao nhau, “Kỳ thật, chỉ cần ta vừa chạm vào. Có thể biết người khác đang suy nghĩ gì, ở nơi đó chúng ta gọi là thuật đọc tâm, mà người, ” nàng nhìn hướng hắn, “Người là người đầu tiên ta không đọc được tâm.”

về mặt Tiêu Thanh Hàn cứng đờ, tay bóp chặt, ngạc nhiên, sáng tỏ,từ trong mặt hiện ra, rồi sau đó toàn bộ cảm xúc hoàn toàn dẫu vào trong ánh mắt tối đen như mực của hắn.

144. Chương 145: Thân Thế Lạ Lùng

Nàng nằm trong ngực của hắn, tất cả lời nói đều là kỉ niệm thống khổ.

“Người xem không thấy quá khứ của ta, bởi vì quá khứ ta, không ở nơi này, ta là người tới từ một nơi rất xa.” Nàng quyết định đem tất cả mọi chuyện nói cho hắn.” Ở thế giới màu trắng đó, có người biết dị năng của ta khi ta 16 tuổi, bắt ta trở thành một vật thí nghiệm, mỗi ngày đều bị hành hạ, chỉ vì bọn họ muốn biết bí mật thuật độc tâm, 18 tuổi, khi ta đã ở gần hai năm trong thí nghiệm, bọn họ vẫn không biết gì cả, cuối cùng, lại muốn mổ đầu của ta ra.” Nàng chỉ chỉ đầu của mình, đau đớn không nói ra được.

Nam tử sững sốt, sau đó là khiếp sợ, cúi đầu, trên mặt cũng chỉ có đau lòng, vòng tay ôm nàng thật chặt. Nàng lắc đầu, ý bảo mình không sao, thanh âm tiếp tục vang vọng trong tiếng gió. Nhặt nhặt nói nhỏ. Lại mang theo cõi lòng bị thương, tan nát.

“Khi đó, ở nơi ấy, không ngờ có một nam nhân, ta gọi tên hắn là Lôi ca ca, không hiểu sao hắn biết được chuyện này, thay đổi kế hoạch định sẵn của mình, mang theo ta đi, nhưng mà, cũng không có ai nghĩ đến: Lôi ca ca lại dùng thân mình để phá hủy tất cả nơi đó.

“Chính là sau vụ nổ đó đã dẫn ta tới đây, khi tỉnh lại, trời xui đất khiến, ta thay thế Vân Tâm Nhược Vân phủ.”

“Về sau, thay giả, bị đánh, được cứu, người cũng biết.”

Nước mắt không ngừng rơi xuống, cho là lòng đã sớm không đau nữa, bây giờ lại vừa tê liệt vừa đau đớn.

Có một số việc, nàng chưa bao giờ quên.

Nàng không phải là không đau, chẳng qua là đã trở thành thói quen

ánh mắt Tiêu Thanh Hàn lạnh lẽo, sâu xa, thiếu nữ khóc trong ngực vẫn hít thở không thông, lồng ngực của hắn một trận đau đớn, chỉ ôm lấy nàng thật chặt. Chuyện xưa của nàng nói đến hắn chưa nghe qua, nhưng là thế gian, những chuyện huyền bí ít lắm sao?

Một cô gái dị thể, kể ra, cũng chỉ có cô gái như vậy mới không thấy được quá khứ.

Mặc dù hắn không ngờ được, nhưng cũng có thể tiếp nhận.

Thấu được lòng người, chỉ cần chạm nhau mà có thể suy đoán lòng người, năng lực như thế, chẳng những không có đen lại may mắn cho nàng, lại làm cho nàng sa vào Địa Ngục.

Nhẹ nhàng mấy câu, nói về quá khứ hồi hộp, nhưng Tiêu Thanh Hàn thông minh tuyệt đỉnh, tất nhiên biết, nàng đã từng chịu qua rất nhiều đau khổ.

E rằng đến hắn cũng không thể tưởng tượng nổi.

Khó trách, dưới khuôn mặt nhỏ nhắn kia lại lộ ra vẻ đau thương không phù hợp với tuổi nàng.

Thân thể, linh hồn nàng. Cũng đã sớm bị thương tổn trăm ngàn lỗ rồi . .

“Lôi ca ca người đâu?” Tiêu Thanh Hàn đem cằm đặt trên đỉnh đầu nàng, hai chữ kia, để cho lòng của hắn đột nhiên có chút ghen tuông.

“Lôi ca ca?” Vân Tâm Nhược tự giấu một tiếng.

“Hắn đã quên mất ta.”

Tiêu Thanh Hàn kéo thân thể của nàng ra, cùng đối diện ánh mắt của nàng, “Chẳng lẽ hắn cũng tới đây?”

“Ừ.” Vân Tâm Nhược nâng lên khóe miệng, cười lạnh nhạt, trông mắt lại khó nén bị thương.

” ngày đó tại lễ hội, ta gặp được hắn, hắn lại quên mất ta.”

Đã từng yêu thương ảm áp.

Đã từng vào sinh cộng tử.

Hôm nay lại sớm không còn như xưa.

Nàng vẫn là nàng, mà hắn...đã không phải là hắn.

Tiêu Thanh Hàn để tay xuống , sau đó, hung hăng đem thiếu nữ trước mặt nhét vào trong ngực, hô hấp hẳn lại có chút dồn dập, gió thổi lá cây xào xạc vang lên, bóng đêm dề mê, gương mặt nam tử chìm vào trong đêm tối không thấy rõ, trắng ló mặt qua tầng mây, ánh trăng xuyên thấu qua tầng tầng lá cây, đổ xuống, thỉnh thoảng rơi xuống trên mặt nam tử, chân mày nam tử, mơ hồ lộ ra rất nhiều. Đau lòng.

Từ trước đến nay trong lòng luôn bình tĩnh, vào giờ khắc này, giống như dời sông lấp biển, không bao giờ ... khôi phục lại được dáng vẻ bình tĩnh như trước nữa.

“Thanh Hàn, đừng khổ sở vì ta, được không?” Giọng thiếu nữ lộ ra khàn khàn sau khi khóc. Hai tròng mắt bị nước mắt làm ướt sũng, lộ ra vẻ vô cùng trong suốt,sáng ngời.

“Không có!” hắt mặt ..., hẳn nhìn về phía bóng tối một chút. “Người thương hẳn?”

Bất thành linh bật ra một câu, làm Vân Tâm Nhược có chút không phản ứng kịp

“Hắn?”

“Lôi.” Quay đầu lại, đôi mắt hẳn hiện ra một vầng sương mù. Chỉ cần một cái, là có thể làm cho người ta đắm chìm trong đó, cam nguyện ngủ sâu trong giấc mộng đẹp này.

“Không có.” Lắc đầu một cái, nàng nói là sự thật, tất cả tình yêu với Lôi ca ca, ngay từ khắc kia, trái tim cũng đã đóng lại, hôm nay mở ra , cũng phát hiện, không có đau xót như khi đó, cũng không có tổn thương như khi đó , còn lại , có lẽ chẳng qua là một chút tiếc nuối thôi.

Hắn không nói chuyện, chỉ nhìn về phương xa, ánh mắt như đêm tối.

“Ngủ đi.” Dem đầu của nàng đặt tại trong ngực, vì nàng mà ngăn cách tất cả mưa gió bão bùng, đi một ngày, nàng thật sự là quá mệt mỏi, hơn nữa mới vừa rồi tâm tình mất khống chế,hơi thở ấm áp kéo tới, không lâu liền thâm trầm ngủ. .

Tiêu Thanh Hàn lặng lẽ nhìn nữ tử trong ngực ,hồi lâu, nữ tử trong ngực có chút bất an rên khẽ.

Hắn đem mặt gần sát bên khóe miệng,đột nhiên, ánh mắt hẳn dâng lên rực rỡ kỳ dị, cuối cùng khi ánh trăng rơi vào trên người, khóe miệng cong cong gương cao.

Hắn nghe được nàng kêu tên hắn, Thanh Hàn.....mà không phải là Lôi ca ca

145. Chương 146: Mạc Tộc

Sau khi tỉnh lại, mặt trời đã sớm lên thật cao, nàng ảo não một tiếng, ngủ quá say rồi, cũng đã trễ thế này.

“Tỉnh ngủ?” Tiêu Thanh Hàn đưa tay về phía nàng .

“Ừ.” Kéo tay của hắn, dùng sức một cái, Tiêu Thanh Hàn kéo thiếu nữ trên đất .

“Đi thôi.”

Hai người lại đắm chìm trong nắng mai, đi về hướng đông, chờ đón vận mệnh bọn họ không biết ra sao.

Nhìn nửa mặt mê người của Tiêu Thanh Hàn, lông mi thật dài,cái mũi cao thẳng, gương mặt vượt trội, Vân Tâm Nhược có chút chần chờ, nói không ra miệng.

“Sao vậy?” Tiêu Thanh Hàn dừng lại, quan sát nàng.

“Thanh Hàn, ta không phải là người của thế giới này, lại có thuật độc tâm, người không cảm thấy ta giống.” Hai chữ quái vật, nàng trước sau vẫn không nói ra được.

Buổi sáng tỉnh lại, nàng nhớ tới ngày hôm qua đã nói tất cả cho hắn nghe, trong lòng liền thấp thỏm bất an, đối với thân phận của nàng,

Hắn sẽ ra sao?

Sẽ ghét bỏ nàng, sẽ xem nàng như quái vật sao?

Nhưng mà sắc mặt hắn rất bình thường, không nhìn ra một chút khác thường. Cũng mất đi lạnh nhạt của ngày hôm qua.

“Nhược.” Tiêu Thanh Hàn lần đầu tiên kêu tên nàng, trong tai nàng nghe được, lòng của nàng đột nhiên nảy một cái, lòng có chút ngọt ngào.

Nắm chặt tay của nàng, biết nàng muốn nói gì? Hắn nhìn về phía phía trước rừng cây không thấy được bờ, “Người quên rồi sao, chúng ta đi tới nơi này thế nào, người sẽ không quên Thanh Hàn quốc sư cũng có năng lực biết trước tương lai sao? Nếu như là quái vật, như vậy Thanh Hàn cũng giống thế thôi.”

“Thanh Hàn.” Vân Tâm Nhược cắn môi, hốc mắt có chút ướt, hắn thế nhưng như vậy an ủi nàng.

“Đi thôi.” Kéo tay nhỏ bé của nàng, hai người song song đi về phía trước. .

Đi một hồi, hai người ngồi ở ven đường nghỉ ngơi. Vân Tâm Nhược ngồi dưới đất nghỉ ngơi, Tiêu Thanh Hàn xoay người đi tìm thức ăn, nàng đắm đắm hai chân bị nhức, sau đó đứng lên, tìm một thân cây dựa vào, đột nhiên, chân của nàng đá phải một tảng đá, cứng quá...

Cúi đầu hướng bên chân nhìn, một tiếng thét kinh hãi từ trong miệng nàng truyền ra.

“Nhược.” thính giác vô cùng nhạy cảm, Tiêu Thanh Hàn sử dụng khinh công phi thân đến bên người nàng. Giọng nói nóng nảy: “Thế nào, đã xảy ra chuyện gì?”

“Thanh Hàn, người xem.” Lôi kéo tay áo của hắn, Vân Tâm Nhược chỉ vào tảng đá trên đất mình mới vừa đá vào.

Kia căn bản không phải là một tảng đá, mà là một tấm bia đá, trên tấm bia còn có một ít chữ viết.

Tiêu Thanh Hàn ngồi xổm người xuống, đẩy ra bụi cỏ bên cạnh tấm bia đá, tấm bia đá nguyên vẹn xuất hiện ở trước mắt hai người.

Mạc ẩn Mạc tộc

Chớ có nghĩ chớ vọng

Chớ tìm chớ kiếm

Chớ vào sờ vào

Vuốt ve tấm bia đá trên đất, vẻ mặt Tiêu Thanh Hàn trầm lặng, lông mày nhíu lại.

“Thanh Hàn, đây là ý gì?” Vân Tâm Nhược nhìn tấm bia đá không hiểu hỏi.

Những dòng này là có ý gì a?

“Không có việc gì.” Tiêu Thanh Hàn đứng lên, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tấm bia đá, sắc mặt ngưng trọng, thần sắc khó dò.

Thì ra, bọn họ là bị đưa đến nơi này.

Lại là Mạc tộc.

Là Mạc tộc trong truyền thuyết, là bộ tộc thần bí, ẩn kín nhất, nghe nói đã sớm biến mất trên thế gian, không nghĩ tới thật đúng là tồn tại.

Hắn cũng chỉ xem qua sự tích về Mạc tộc trong một quyển cổ thư, nhưng đáng tiếc, cũng chỉ ghi chép một chút, không có ghi lại bao nhiêu.

Địa về phía đông, có phúc có họa.

Nếu có họa, phải chăng có liên quan đến Mạc tộc.

Nhưng bất kể là họa hay phúc, hắn đều phải xông vào.

Đây là đường đi ra ngoài duy nhất của bọn họ.

Phía đông.

146. Chương 147: Bầy Sói

Tiêu Thanh Hàn kéo tay Vân Tâm Nhược, trực tiếp đi nhanh qua tấm bia đá, mà Vân Tâm Nhược quay đầu lại nhìn một chút, trong đầu có loại cảm giác kỳ quái.

Càng chạy trong rừng ,cây càng ngày càng nhiều, cùng những ngày trước không giống nhau, nơi này cây cảnh lá càng thêm dày đặc, thân cây cao to.

“Người nào?” Tiêu Thanh Hàn chợt hét lớn một tiếng, lá cây trong tay như phi tiêu hướng phía trước bay đi.

Thân cây đung đưa, xào xạc vang dội, nhưng chỉ rơi xuống rất nhiều lá cây hình tròn. Đừng nói là người, cho dù là một con chim nhỏ cũng không có.

“Thanh Hàn.” Vân Tâm Nhược kéo chặt tay áo Tiêu Thanh Hàn , thật chặt tựa vào người của hắn.

Nàng cũng cảm giác có người, trong không khí mơ hồ lộ ra một phần nguy hiểm.

Tựa như lúc ở bãi săn nhìn thấy hạt châu .

“Đừng sợ, có ta ở đây.” Tiêu Thanh Hàn nhẹ giọng an ủi thiếu nữ bên cạnh, ánh mắt lại quét về phía bốn phía, mới vừa rồi hắn rõ ràng cảm giác có người đang dòm ngó bọn họ.

Cảm giác của hắn sẽ không sai, mới vừa rồi tuyệt đối có người.

Mặc tộc sao? sắc mặt hắn trầm lãnh, ôn nhuận con ngươi nổi lên đông lạnh, ngay cả chu sa đồ ửng trước trán cũng u ám mấy phần.

Hiện tại hắn phải cẩn thận nhiều thêm một chút, con đường phía trước xem ra không dễ đi.

Còn bên kia, cuối cánh rừng đi ra một bóng dáng mảnh khảnh, hình dạng là thiếu nữ, tóc xõa dài, nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn, cầm trên tay một mảnh lá cây nho nhỏ, sau đó nàng đem lá cây đặt trên lỗ mũi ngửi một cái, híp lại cặp mắt, mắt phượng hẹp dài lóe lên, môi đỏ thắm giương lên.

“Người là của ta, đừng nghĩ trốn.”

Bóng đêm lạnh như băng như nước, đây là ngày thứ ba bọn họ ở trong rừng ngủ yên, thiếu nữ trong ngực đã sớm ngủ say, chân mày cũng không yên ổn vận lên, Tiêu Thanh Hàn buộc chặt cánh tay đem nàng ôm chặt hơn, nàng cũng phát hiện có chỗ không đúng .

Càng đi về phía trước, cảm giác bất an càng mãnh liệt.

Vân Tâm Nhược ngủ đang mơ màng, đột nhiên trái tim cấp tốc nhảy lên một trận. Nàng mở ra hai tròng mắt, tay vuốt ngực.”Thế nào?” Tiêu Thanh Hàn cúi đầu hỏi thiếu nữ trong ngực , nàng thế nào? Làm sao sẽ lộ ra loại vẻ mặt này, thật giống như sợ hãi.

Tròng mắt đen mới vừa thoáng qua nghi hoặc, trong không khí thoáng qua mùi dị thường, sau đó vẻ mặt của hắn trong nháy mắt thay đổi lãnh liệt . Ngẩng đầu nhìn hướng bốn phía, chỉ thấy bốn phía an tĩnh quỷ dị, trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một đôi mắt xanh biếc .

Ánh sáng màu xanh biếc , nguy hiểm tràn đầy nồng đậm mùi máu tươi. .

Sói.

Là bầy sói.

Nhìn cách đó không xa những ánh sáng màu xanh biếc kia, Vân Tâm Nhược tựa thật chặt vào trước người Tiêu Thanh Hàn, tại sao có thể có nhiều sói như vậy .

Kéo Vân Tâm Nhược, Tiêu Thanh Hàn đem nàng đặt phía sau mình, bạch y như tuyết, trong trẻo nhưng trợ trụi, lúc này có chút cảm giác lạnh như băng . Tay của hắn đặt ở bên hông, đột nhiên vừa kéo, trong tay là một thanh nhuyễn kiếm, lay động mấy cái, thân kiếm dưới ánh lửa , vẽ lên một mảnh ánh sáng lạnh lùng .

Ánh lửa tiếp tục thiêu đốt, bởi vì lửa, nên bầy sói cũng không dám đến gần bọn họ, cho đến nửa ngày, có mấy con bắt an đi lại, từ từ di chuyển, một con hai con ba con, từ từ càng ngày càng đến gần bọn họ.

“Nhược, ở chỗ này, không nên cử động.” Tiêu Thanh Hàn quay đầu lại chăm chú nhìn Vân Tâm Nhược, giọng nói trầm ngưng phân phó.

“Thanh. . . .” chữ Hàn còn không kịp mở miệng, Tiêu Thanh Hàn phi thân xông vào bầy sói, bạch y ở trong bóng đêm chợt sang trái sang phải, chợt sang đông sang tây. Vân Tâm Nhược một tay che ngực, một tay che miệng lại. Ngăn chặn âm thanh muốn phát ra miệng,

Nàng biết lúc này không nên mở miệng, chỉ sợ vừa mở miệng sẽ để cho hắn phân tâm.

Dã thú tiếng rên rỉ không ngừng truyền đến, mỗi một âm thanh cũng giầy vò lòng của nàng, trên đất càng ngày càng nhiều thi thể sói. Tiêu Thanh Hàn múa nhuyễn kiếm trong tay, mỗi một lần ra tay chính là một sinh mạng con sói, từ trước đến nay hắn không thích sát sinh, nhưng lúc này, lại không nghĩ nhiều được như thế.

Trên bạch y lây dính không ít vết máu của sói.

Trong không khí toàn bộ là mùi máu tanh.

147. Chương 148: Bỏ Qua Cho Hắn

Cho đến con sói cuối cùng nằm trên mặt đất, hắn thu hồi nhuyễn kiếm, quay đầu lại nhìn về phía nữ tử sau lưng .Một thân bạch y bị mất đi trắng tinh thường ngày ,một mảnh vết máu.

Nam tử đầu tóc xốc xếch, mồ hôi ở cái trán theo gương mặt rơi xuống, nhuyễn kiếm trong tay không dính nửa vết máu, nhưng trên bạch y lại loang lổ vết máu , Tiêu Thanh Hàn, chưa bao giờ nhếch nhác quá như vậy.

Hắn đem nhuyễn kiếm thả lại ngang hông, dưới chân lão đảo một cái, nhắm mắt, hắn nén khí một cái, mở mắt ra lúc, thần sắc bình tĩnh như nước.

Dùng khí quá nhiều, kết thúc hoàn hảo, nếu nhiều hơn một chút nữa, đoán chừng hắn cũng sẽ nhịn không được.

“Thanh Hàn.” Vân Tâm Nhược hốc mắt tràn đầy nước mắt không bao giờ ngừng được rơi xuống, nàng chạy lên trước, liều lĩnh hướng phía trước chạy, chân không ngừng giẫm trên thi thể của bầy sói, thiếu chút nữa té xuống trên mặt đất.

Một đôi bàn tay vừa lúc vịn nàng, “Đừng sợ, ta không sao.” Hắn an ủi nàng.Thanh âm lại lộ ra mệt mỏi.

“Thanh Hàn, thế nào,máu nhiều như vậy, người. Bị thương nơi nào?” Vân Tâm Nhược nhìn hắn toàn thân vết máu. Thanh âm nức nở ,nghe ngào từ trong cổ họng bật ra .

“Ta không sao, máu không phải của ta.” Tiêu Thanh Hàn đem nàng ôm vào trong ngực, cầm để ở trên tóc của nàng.

Sau đó ôm lấy nàng, mang nàng ngồi vào trước đồng lửa , ánh lửa đuổi đi một chút lạnh lẽo, sắc mặt hắn có chút tái nhợt, nhắm mắt điều hòa. Vân Tâm Nhược ngồi ở bên cạnh hắn, dùng ống tay áo lau khô mồ hôi trên mặt hắn.

Tim đau xót .

Hắn chắc mệt chết.

“Không có sao.” Tiêu Thanh Hàn mở hai mắt ra, kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, nắm chặt.

Lúc này, trong rừng tiếng gió càng lúc càng lớn, mang đến từng thanh âm làm cho người ta sợ hãi.

A ô.

Tiêu Thanh Hàn sắc mặt tái nhợt trầm lặng như biển, mở mắt.

Đáng chết, vẫn chưa xong..

Bốn phía bọn họ , không lâu bị toàn bộ bao vây, mùi sói chết kích thích bầy sói càng ngày càng hung ác, mắt bọn chúng lộ ra nguy hiểm, muốn đem bọn họ băm thây vạn đoạn.

“Nhược.” Tiêu Thanh Hàn đem Vân Tâm Nhược ôm vào trong ngực, ở bên tai nàng nhẹ nói: “Sợ sao?”

“Không sợ.” Vân Tâm Nhược trở về ôm hắn, hai tay ôm lấy hông của hắn, cho hắn một nụ cười ấm áp, nàng tuyệt không sợ, chỉ cần có hắn, cho dù là chết, chỉ cần là hắn.

Lần nữa cầm lên nhuyễn kiếm, Tiêu Thanh Hàn khóe miệng nâng lên một đường cong rét lạnh. Đột nhiên sát khí, để cho bầy sói bất động dừng lại .

Sau đó, thân hình hắn thoáng một cái, kiếm trong tay cũng buông xuống, hơi thở trong ngực cuộn cuộn, nơi cổ họng phun ra một cổ tanh ngọt.

Tia máu từ khóe miệng của hắn chảy ra.

Đây là chuyện gì xảy ra? Hắn chẳng qua là dùng khí quá nhiều, không thể nào có loại cảm giác chóng mặt này .

“Thanh Hàn, người làm sao vậy?” Vân Tâm Nhược thấy tia máu ở khóe miệng hắn, đau lòng kêu tên hắn. Để cho thân thể của hắn tựa vào trên người mình.

Tại sao có thể như vậy?

Thanh Hàn bị thương.

Hắn thế nhưng bị thương

Tiêu Thanh Hàn muốn an ủi nàng, nhưng có chút không có sức lực.

“Đừng khóc.” Hắn vươn tay, cũng không sức buông xuống, thân thể từ từ ngã xuống phía sau.

“Thanh Hàn.” Vân Tâm Nhược đem đầu hắn ôm vào trong ngực, nước mắt rơi xuống, rơi vào trên mặt hắn.

Mà lúc này, bầy sói giờ móng lên từ từ hướng tới tiếp cận bọn họ.

Vân Tâm Nhược ôm lấy Tiêu Thanh Hàn, đầu để trên trán của hắn. Thật xin lỗi Thanh Hàn, thật xin lỗi, ta phải làm sao bây giờ mới có thể cứu người, làm sao bây giờ.

Rồi sau đó, đôi mắt nàng nhìn thẳng bầy sói, trong mắt thật sâu bi thương, nhắm lại đôi mắt, nghe tiếng gió đang chuyển động, cảm nhận những chiếc lá đang lay động, nếu như thật có thể, như vậy.

Nếu như muốn ăn, liền ăn ta, bỏ qua cho hắn.

Nếu như muốn ăn, liền ăn ta, bỏ qua cho hắn.

Bỏ qua cho hắn.

Bỏ qua cho hắn.

148. Chương 149: Người Trong Mạc Tộc

Bầy sói đột nhiên đứng im, ánh mắt của bầy sói đột nhiên thay đổi thành hoảng sợ, một tiếng sói hú to rõ, tựa như từ ngàn dặm truyền đến.

Toàn bộ bầy sói lui về phía sau, trong nháy mắt toàn bộ tản đi, dường như chạy trốn chết, biến mất không còn chút tung tích .

Bốn phía không có bất cứ động tĩnh gì, Vân Tâm Nhược mở hai mắt ra, bốn phía trừ đồng lửa cũng chỉ còn lại thi thể bầy sói vừa rồi, mới vừa rồi những thứ kia là mộng sao? Mùi máu tươi trong không khí tựa hồ giảm đi không ít.

Nàng cúi đầu nhìn về phía nam tử trong ngực, dán sát mặt vào trên tóc hắn, người nhất định phải không sao, Thanh Hàn.

“Ha ha ha.” Một trận tiếng cười từ đằng xa truyền đến, sau đó vài người rơi xuống đất. Đứng ở trước mặt bọn họ.

Dẫn đầu là một thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, dáng dấp hết sức xinh đẹp, mày như lông vũ, da thịt như tuyết trắng, mắt phượng hẹp dài phát ra thâm thúy mị hoặc.

“Các người là ai?” Vân Tâm Nhược ôm chặt lấy Tiêu Thanh Hàn. Hai tròng mắt nhìn thẳng bọn họ.

Bọn họ cũng không trả lời Vân Tâm Nhược , trong đó một nam tử diện mạo không tầm thường, chỉ Tiêu Thanh Hàn trong ngực Vân Tâm Nhược hỏi.”Chính là hắn sao? Cũng không tệ lắm, giết sói của chúng ta nhiều như vậy, có chút ý tứ.”

“Đúng vậy , như thế nào?” Thiếu nữ hai tay bắt chéo trước ngực, nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, tròng mắt lóe lên ánh sáng đẹp đẽ, nhìn lại phát hiện Vân Tâm Nhược ôm hắn trong ngực, chán ghét biu môi.

Nàng đã xem trúng nam nhân, làm sao có thể để cho nữ nhân khác đụng.

“Đưa nữ nhân này ném đến thánh ả.”

Nàng ta chỉ vào người đứng ở bên trái mình, chính là nam tử mới mở miệng, phân phó. Khóe miệng lộ ra tươi cười có thể mê hoặc chúng sanh, quyến rũ hồn người, nhưng đáy mắt cũng là vô tình lạnh như băng .

“Cái gì?” Nam tử quát to một tiếng, thánh ả. Đây chính là nơi trừng phạt những kẻ phản bội trong tộc nghiêm khắc nhất. Bên trong thánh ả có thần bảo vệ Mạc tộc_Lang Vương, hễ có người bị ném vào , đều bị Lang Vương gặm đến mẫu xương cũng không còn .

Chậc chậc. Hắn nhìn nữ nhân trên đất kia một chút, thân thể gầy như vậy, đi vào, không tới vài hớp đa bị ăn sạch .

“Mạc Trân, không bằng người cho nàng một đao cho vui vẻ .” Nam tử có chút không đành lòng, nghiêng đầu hướng thiếu nữ nhìn.

Thiếu nữ gọi Mạc Trân , ánh mắt nhìn chằm chằm hai người ôm nhau, ai bảo nàng ta đụng nam nhân mình coi trọng . Không ném tới thánh ả, nàng làm sao sẽ bỏ qua

“Thế nào? Mạc Sơn, người muốn cãi lại mệnh lệnh của ta sao?” Mạc Trân vuốt vuốt sợi tơ bên hông, chân mày cong cong, đáy mắt lại không được vui vẻ.

Mạc Sơn giật mình , cúi đầu, nỉ non: “Mạc Sơn không dám.” Người ta là tộc trưởng Mạc tộc, hắn nào có lá gan, nói xong, hắn nhìn một chút Vân Tâm Nhược, hướng nàng hiện lên ánh mắt đồng tình.

Vân Tâm Nhược mím chặt môi . Hai tay đem Tiêu Thanh Hàn ôm chặt. Tâm giống như chìm đến thâm cốc, sống lưng truyền đến lạnh lẽo thấu xương.

Mấy người này không hiểu xuất hiện ở đâu ra, nói ra thật nhiều lời nàng không hiểu. Nhưng nghe ý tứ bọn hắn , cũng có thể hiểu mấy phần, bọn họ muốn đem nàng đưa đến đâu?

Không muốn.

Nàng không muốn cùng Than Hàn tách ra, nàng cầm tay Tiêu Thanh Hàn , thật chặt , cho dù ai cũng không cách nào làm bọn họ tách ra .

“Còn chưa động thủ?” Mạc Trân nhìn Vân Tâm Nhược đặt tay ở trên người Tiêu Thanh Hàn , hận không thể trực tiếp đi lên chặt đứt. Nàng không nhịn được quát lạnh.

Mạc Sơn thở dài thật sâu, trực tiếp đi lên trước, đem Vân Tâm Nhược đỡ lên, trong lòng thì thầm:

“Thật xin lỗi, tiểu cô nương . Lang Vương hung hãn vô cùng, chỉ cần một hớp, người sẽ không thấy đau đớn.”

Vân Tâm Nhược nghiêng đầu, trông mắt trong veo lạnh lẽo, hung hăng nhìn chằm chằm Mạc Sơn đang mạng mình đi. Thanh âm từng chữ từng câu như dao như kiếm, “Các người bắt người cho sói ăn, các người không có nhân tính.”

Mạc Sơn vừa nghe, động tác trên tay khẽ buông lỏng, sau đó lại nắm chặt nàng. Nhưng trong lòng âm thầm thấy kỳ lạ, nàng làm sao sẽ biết chuyện của Mạc Ấn?

“Ầm ỉ chết được.” ánh mắt Mạc Trân vẫn tại Tiêu Thanh Hàn đang nằm trên đất, nàng hất mắt, trong mắt mang theo nụ cười thắng lợi, chỉ vào Tiêu Thanh Hàn trên đất, “Hắn sẽ là phu quân tương lai của bốn tộc trưởng, mà người.” Lạnh lùng cười một tiếng, “Người ở tại trong bụng Lang Vương cho hết cuộc đời của người đi .”

Lời của Mạc Trân, đem Vân Tâm Nhược hung hăng đánh rớt xuống Địa Ngục.

Vân Tâm Nhược há mồm, không còn nửa chữ để nói ra, sắc mặt của nàng thậm chí so Tiêu Thanh Hàn đang hôn mê, còn muốn tái nhợt hơn mấy phần, màu môi ảm đạm không ánh sáng, khẽ run, nàng nhìn Tiêu Thanh Hàn trên đất. Trông mắt trong trẻo không cách nào hết được thê lương. Mà nam tử trên đất bạch y như tuyết dính đầy vết máu đỏ đen, loang lổ đập vào mắt, đầu tóc có chút xóc xếch dính ở trên mặt, sắc mặt như ngọc khẽ biến thành hơi có chút tái nhợt, không chút nào giảm bớt được khí chất cao quý tuyệt trần kia.

Mạc Sơn cắn răng một cái, một con dao, chém vào sau vai nàng, trên cổ một trận đau nhức, ánh mắt của nàng từ từ tràn ngập một mảnh tối tăm.

“Thanh Hàn.” Vươn tay, nàng muốn lần nữa chạm tới hắn, nhưng ngón tay cũng chỉ trên không trung lắc lư mấy cái, cuối cùng trong mắt thấy được chính là cái trán đỏ tươi của hắn.

Đỏ tươi như máu, nghiêng liềm Vô Song.

Một giọt nước mắt trong suốt, xẹt qua khóe mắt đóng chặt của cô gái, lông mi hơi rung run, giống như cánh bướm, lại vô lực bay lượn.

Mạc Sơn đem Vân Tâm Nhược gánh ở trên vai, cô gái thân thể gầy yếu tựa như không có nửa phần sức nặng, bước dài mà như bay đi.

Gió nhẹ nhàng nổi lên, làm một mảnh rừng cây trở nên dao động.

rồi sau đó, yên lặng bất động.

149. Chương 150: Cô Gái Xa Lạ

Gian phòng thanh nhã sạch sẽ, không một chút bụi bặm, bức màn nhỏ xanh nhạt vẩy từ nóc giường buông xuống dưới đất, gió thổi qua, nhẹ nhàng đung đưa , yên bình mà hài hòa, bên trong phòng, đồ vật đồ thả hết sức đơn giản, lại mang theo chút vẻ mềm mại của phái nữ.

Trong phòng, một nam tử như ngọc nằm ngửa trên giường, ngủ mê man bất tỉnh. Hô hấp trong trẻo, mỏng manh thật dài, ngực cũng theo đó mà nhấp nhô một chút, sắc mặt tái nhợt lại mơ hồ lộ ra nhàn nhạt đỏ ửng.

“kết” một tiếng.

Cửa mở ra, từ ngoài cửa, một nữ tử mặc quần dài đến gần, mặt mũi nữ tử như hoa, mày như liễu xanh, bộ dáng cực kỳ xinh đẹp, tay nàng bưng một chén thuốc còn bốc hơi nóng đi tới mép giường, nàng đặt cái chén trong tay xuống.

Tỉ mỉ quan sát nam tử trên giường,

Đẹp....

Thật đẹp.

Nàng chưa từng thấy nam tử nào tuyệt mỹ như thế, đã là nam tử tuyệt đối không thể lấy đẹp để hình dung, nhưng mà người nam tử trên giường này lại hoàn toàn có thể lật nghiêng chữ đẹp này.

Hắn, hoàn mỹ giống như điêu khắc, toàn thân tựa như phát ra ánh sáng trong suốt. Mặc dù ngủ mê man, nhưng vẫn say mê hấp dẫn, giữa lông mày, ẩn lộ ra một khí chất tôn quý độc nhất vô nhị, lông mi thật dày để cho nàng đổ kỵ. Cong cong xếp hàng cùng nhau, phân ra rõ ràng, nhất là chu sa giữa trán. Vì sao lại có màu sắc như thế, nếu như có ánh sáng hiện ra, khiến cho người ta không dời ánh mắt đi được.

Hắn là nam tử xuất sắc nhất, tuấn tú nhất mà đời này nàng từng gặp qua,

Khi ở rừng cây, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, tim của nàng liền gia tốc kịch liệt, trên mặt cũng có chút xảm giác nóng lên, mảnh lá cây kia bị hắn làm ám khí, hiện tại hoàn hảo đặt ở trên người nàng (Bie: con này BT:”>), nàng không vứt đi được.

Chẳng qua , để cho nàng tức giận cực kỳ là ả nữ nhân xấu xí kia lại ở bên người hắn, hắn đối với nàng nhẹ nhàng an ủi, đối với nàng ôn nhu chăm sóc, tất cả như một cây gai, đâm mắt nàng lòng nàng bị thương. Để cho nàng ghen tỵ nổi điên.

Nhưng mà, nữ nhân kia.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của nàng nhú lại, khóe miệng lộ ra khinh thường, vẻ mặt hài lòng .

Nàng ta không bao giờ ... tồn tại trên thế giới này nữa, mà người nam nhân này, nàng ẩn tình nhìn về phía nam tử.

Hắn, rốt cục là của nàng.

Ngón tay khẽ vuốt qua lông mày của hắn, màu lông mày như nhuộm mực, trầm ổn anh khí . Tiếp tục sờn trớn mũi của hắn, chóp mũi cao thẳng tuấn tú, nhợt nhạt hô hấp phất qua ngón tay nàng, hơi thở ấm áp, khiến lòng nàng căng thẳng, từ lòng bàn chân toát ra một cỗ tê dại . Ngón tay lưu luyến khẽ vuốt khuôn mặt như ngọc của hắn, sau đó xuống phía dưới khẽ chạm bờ môi của hắn. Chỉ đụng một cái, ngón tay của nàng tựa như bị điện giật mà văng ra (Xu: thời này cũng có điện sao T^T), môi của hắn lúc này có chút nhợt nhạt, nhưng khóe miệng mím chặt, không giấu được một cỗ cao quý, cuối cùng, tầm mắt đi tới giữa trán nam tử, chu sa màu đỏ kia , xinh đẹp hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của nàng.

Gương mặt xinh đẹp của nàng một mảnh đỏ ửng, ánh mắt một mảnh xuân sắc, ngón tay nhẹ nhàng đặt ở giữa trán nam tử , lòng ngón tay nhẹ nhàng phất qua, vừa định muốn chạm tới chu sa ở giữa trán, một bàn tay bạch ngọc chợt bắt được cổ tay của nàng.

“A.” Nàng nhắm mắt phát ra một tiếng thét chói tai.

Đau

Thật đau . Đáng chết, xương cốt của nàng sắp gãy, lực ở trên cổ tay vẫn còn gia tăng, có thể nghe được tiếng xương bị áp chế.

Mở mắt ra, mắt đẹp của nàng ,khóe mắt không ngừng co quắp, nhìn thấy tròng mắt sâu như hồ nước lạnh, trong con ngươi trong trẻo như ánh trăng

Cặp mắt kia, một tầng gợn sóng đen nhánh , tựa như muốn đem khí lực của nàng toàn bộ hút vào, làm cho người ta không khỏi hi vọng lọt vào ánh mắt của hắn, như vậy trầm luân, dù cho cả đời bất tỉnh, trên cổ tay lập tức giảm bớt đau đớn, chẳng qua chạm được ánh mắt lạnh như băng của hắn, nàng không khỏi khẽ run một cái.

Ánh mắt thật bén nhọn .

“Người là ai?” Thanh âm nam tử vô cùng lạnh lẽo, bàn tay cầm cổ tay nàng không buông lỏng chút nào.

Ánh mắt lạnh như băng, hoàn toàn không có bất kỳ nhiệt độ nào.

150. Chương 151: Điều Kiện

“Ta tên là Mạc Trân.Người trước buông tay đã, buông tay. Cổ tay của ta cũng sắp gãy rồi.” Mạc Trân đau đến nước mắt đều muốn rơi xuống, thật không nghĩ tới hắn sẽ tỉnh lại lúc này, Mạc Lan đã nói người nam tử này đã dùng rất nhiều chân khí để đánh thắng , hơn nữa trúng mê hương của bọn họ, lại thêm mấy ngày nay không được nghỉ ngơi tốt, mới có thể hôn mê bất tỉnh trong vòng 3 ngày, nếu muốn tỉnh thì cũng phải đến ngày mai, thế nào hiện tại liền đột nhiên tỉnh.

Hắn buông tay nàng ra, vung, Mạc Trân thiếu chút nữa bị ném ở trên đất . Nhẹ vuốt cổ tay sưng đỏ tím bầm, nam tử này thật thô lỗ, tuyệt không biết thương hương tiếc ngọc .Mạc Trân một trận tức giận, rõ ràng đối với nữ nhân kia liền ôn nhu như muốn chảy ra nước, làm sao đối với nàng liền thay đổi, giống như trở thành một người khác.

Tiêu Thanh Hàn từ trên giường ngồi dậy, trong trẻo lạnh lùng mắt quét qua bên trong phòng, khó có thể thở một cách bình tĩnh, hàng lông mày rậm rạp thật chặt lại với nhau , sau đó, ánh mắt hắn thật sâu động lại, quay đầu nhìn về phía Mạc Trân. Lạnh giọng hỏi:

“Nàng đâu?”

“Nàng.” đang nhẹ vuốt cổ tay bỗng ngừng lại một hồi, hơi ngẩn ra, sau đó nàng tựa như cười mà không cười nhìn về phía hắn. Dĩ nhiên biết “nàng” trong miệng hắn là ai.

Nàng thần sắc khẽ biến cũng không tránh được Tiêu Thanh Hàn ánh mắt, mặc dù sắc mặt bình tĩnh, nhưng , chỉ có hắn biết, lần đầu, tim của hắn có chốc lát dừng lại, người của hắn như thấm ướt nước đá.

Sợ, sợ hãi tựa như một có bàn tay nắm lấy trái tim của hắn, sinh đau đớn khó chịu .

Đau Thậm chí không cách nào hô hấp.

“Nàng đâu?” Hỏi một lần nữa.Mặt tiêu thanh hàn hiện lên rét lạnh, mà trong nháy mắt Mạc Trân bị vẻ mặt này của hắn làm sợ cho trắng mặt ,đứng lên.

“Đừng làm ta hỏi lần thứ ba.” Nam tử giọng càng phát ra bình tĩnh, nhưng phía sau bình tĩnh càng khiến người sợ. Giống như dây đàn căng lên thật chặt, hơi vừa buông lỏng, sẽ đột nhiên đứt mạnh.

Hiện tại, nàng có loại cảm giác, nếu như nàng nói ra nữ nhân đã vào trong thánh ấn , đi vào Lang Vương bụng, kinh khủng nhất định sẽ không chút lưu tình vụn gảy cổ của nàng.

Mắt ngọc chuyển động, Mạc Trân nhẹ nhàng cắn môi dưới. Ánh mắt từ từ tạo thành thu thủy, từng giọt nước mắt không ngừng rơi xuống, nàng ỷ khuất nhìn Tiêu Thanh Hàn.

“Công tử, ta là ở trong rừng phát hiện công tử , khi đó công tử bị nội thương rất nặng, hôn mê bất tỉnh, mà “nàng “theo như lời công tử, ta thật không có thấy, khi đó trong rừng chỉ có công tử một người mà thôi.”

Tiêu Thanh Hàn đối với việc nàng chảy nước mắt không hề biến sắc, ngồi ở mép giường, thần sắc không thấy được, hai tay đặt ở mép giường nắm chắc thành quyền, hắn vô cùng nhạy bén, biết nàng nói hiện tại nhất định là luống cuống nói, nhưng, Vân Tâm Nhược rõ ràng rơi vào trong tay bọn họ .

“Người muốn ta làm cái gì?”Giọng nói bình tĩnh, từ hắn môi mỏng phun ra, hơi có chút châm chọc, nữ nhân này thật đúng là sẽ giả bộ.

“Công tử, người. Mò Trần không hiểu ý của công tử?” Nghe ra hắn châm chọc trong lời nói, nước mắt vẫn còn ở trong hốc mắt Mạc Trần đảo quanh, cũng không phải là không rơi hết. Chẳng qua là trong lòng vẫn đánh trống, tiếng trống vang lên từng trâm, lòng càng ngày càng loạn.

Hắn làm sao sẽ dùng loại ánh mắt này nhìn mình, giống như hết thủy đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Không thể nào?

Hắn không thể nào biết?

“Các người muốn làm cái gì? Nói thẳng ra liền có thể, như vậy âm mưu dẫn lang công kích ta. Ta không tin người trong Mạc tộc sẽ nhảm chán như vậy?” Tiêu Thanh Hàn đứng lên, tưng trên cao nhìn xuống nàng, châm biếm càng ngày càng đậm, làm như nhiều lời một chữ cũng làm cho hắn cảm giác không cách nào nhịn được.

Dã thú sợ lửa, cho nên bọn họ ở trong rừng vẫn ngây ngô, cũng chưa từng thấy qua một con, nhưng đêm hôm đó, lại đưa tới một đám sói, nếu như không phải có người cố ý đưa tới, hắn thật không nghĩ đến sẽ có chuyện trùng hợp như vậy .

Từ lúc bắt đầu thấy tám bia đá kia, hắn cũng cảm giác bị người theo dõi rồi, ngày thứ nhất ban đêm liền gặp phải bảy sói, mà người Mạc tộc này, vừa vặn nghe đến có thể cùng sói trao đổi, hắn mới không tin tưởng chuyện này cùng nàng không liên quan.

Mạc Trần trong lòng ngăn trở một cái, hắn biết, hắn thể nhưng biết?

“Nói cho ta biết, nàng ở nơi nào?” Tiêu Thanh Hàn cúi đầu chăm chú nhìn Mạc Trần, từng chữ từng câu càng thêm rét lạnh trong kẻ răng toát ra.

Mạc Trần lui về phía sau từng bước, hất mặt qua ,nàng không thừa nhận, nam tử này thể nhưng lại làm cho mình có chút luống cuống .

Nhưng , càng như thế, nàng càng muốn chinh phục hắn. .

Cái này tuyệt trần vô song nam tử , từ đầu tiên nhìn thấy liền muốn lấy được hắn.

“Người yên tâm, nàng không có việc gì.” Mạc Trần ngẩng mặt lên, mới vừa cái vẻ mặt hoa lệ đắm lệt trong nháy mắt biến chuyển, nàng mỉm cười nhìn hắn.

“Nhưng ” Mạc Trần giọng nói bất chợt biến chuyển, “Không tệ, sói là dẫn đến, cũng là ta để cho bọn chúng công kích người, mà ta đây làm vậy đương nhiên là có mục đích, người cũng không muốn biết mục đích của ta sao?”

Tiêu Thanh Hàn hừ nhẹ một tiếng, trên mặt không có nửa phần biểu tình, bóng dáng cao lớn, nghiêng nghiêng đứng sừng sững, lại chọc người khác đầy đất đau lòng.

Cái gì mục đích đều không trọng yếu, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người thương tổn tới nàng cùng mình. Nhớ tới buổi tối đó, trong mắt Vân Tâm Nhược hoảng sợ nước mắt, tim của hắn lại một trận đập người đau đớn.

“Nàng hiện tại không có việc gì.” Mạc Trần thấy hắn không nói, bất cứ giá nào nói.

“Muốn ta làm cái gì?” Tiêu Thanh Hàn bên người lại thêm một chút băng lãnh . Đáy mắt trong trẻo một mảnh

mưa sa. .

“Ta dĩ nhiên muốn người làm cái gì?” Mạc Trần ngón tay đặt ở sau lưng nắm lên. Nếu hắn cái gì cũng biết , như vậy nàng cũng liền nói rõ ràng.

“Ta muốn.” Nàng nhìn hướng Tiêu Thanh Hàn, mắt phượng mang theo vẻ ngượng ngùng. Ngay cả mặt cũng như được đánh phấn .

“Ta muốn, để cho người. Cưới ta.” Nói xong. Nàng mang theo ánh mắt có chút mê lỵ, trông ngóng vào mắt của hắn. Đáng tiếc, mắt của hắn chỉ là một mảnh đen nhánh, cái gì cũng không có.

151. Chương 152: Bức Hôn

Nàng có chút cảm thấy thất bại , bá đạo của nàng, địa vị của nàng, kiêu ngạo của nàng, tất cả ở trước mặt nam nhân này, từ từ biến mất không thấy. Có cũng chỉ là trở thành một nữ nhân bình thường mới có nhu tình. Ở trước mặt hắn, nàng không phải là nàng, chỉ là một nữ nhân phiền não.

Bên trong phòng, chén thuốc bốc hơi nóng kia đã sớm lạnh thấu, màn mây màu xanh nhạt bị gió thổi loạn xuyên thấu qua cửa , tóc nam tử cũng hơi bay lên.

Trong không khí, cảm giác băng lạnh đè nén lưu động.

“Nếu như ngươi không đồng ý, nàng ta xảy ra chuyện gì, ta không dám bảo đảm.” Mạc Trân nhẹ nhàng nói, nàng biết, nếu thật sự không nói chuyện, nàng sợ nhịp tim của mình sẽ phải ngừng, nam nhân này, làm sao sẽ làm cho người ta cảm thấy bị áp bách lớn như vậy .

Hắn không nói một lời đứng ở nơi đó , tựa như ngọn núi lớn đè xuống, không ngừng hướng đến gần.

Nửa ngày, Tiêu Thanh Hàn như ngọc, tâm tình không có chút phập phồng nào, ngay cả con ngươi trong suốt, cũng không có nửa điểm sắc khí, thanh đạm như mưa, lạnh nhạt như thu.

Mạc Ttrân nghiêng rằng, không chút nào đoán được nam tử trước mặt nghĩ gì, nữ nhân kia mặc dù để cho nàng ghen tỵ phát điên, nhưng là nàng có thể cảm giác được. Nam nhân này hết sức coi trọng nàng ta. Cho nên, nhất định sẽ không giận nàng với không để ý, nhưng lúc này, nàng đem lời đều nói rõ ràng như vậy , hắn rốt cuộc xử lý thế nào?

Là cứu nàng ta, hay là không cứu?

mặc dù nàng vẫn cười giống như thường ngày, nhưng chỉ có nàng biết, mình cười cỡ nào cứng nhắc, trong lòng cũng thật căng thẳng, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi.

Chờ đợi là thống khổ, chờ đợi là hành hạ người .

“Ta đáp ứng.” Giọng nam trong trẻo lạnh lùng vang vọng ở bên trong phòng, Tiêu Thanh Hàn xoay người, y phục trên người quét qua sa mạn, vén thành một mảnh cô quạnh động lòng, mà con ngươi thanh nhuận đóng chặt mở lên.

“Thật?” Mạc Trân tròn mắt tròn to, nhìn bóng lưng nam tử , không cách nào dùng ngôn ngữ diễn tả mừng như điên để cho nàng cả người đều như trải qua gội rửa mưa xuân.

Chỉ có điều cao hứng đi qua, rồi lại là có một tư vị khó chịu khác, hắn thế như vì nữ nhân kia mà làm vậy, thậm chí nguyện ý vì nàng ta mà cưới nữ nhân khác.

Hắn luôn như vậy yêu nàng Ta , luôn như vậy trân báu nàng ta?

Nhưng, lập tức, ánh mắt nàng lưu chuyển nụ cười ác hiểm, cho dù như vậy thì người nam nhân này cuối cùng vẫn thuộc về mình , cũng chỉ có thể là của mình , người khác đừng mơ tưởng đoạt đi.

Chợt thấy trên bàn chén thuốc, Mạc Trân bừng lên, tay chạm được thân chén , gôm sứ lạnh như băng để cho nàng ngón tay đột nhiên co rút lại.

Nàng lại nhìn bóng lưng của hắn, khóe miệng nhợt nhạt, nói: “Thuốc lạnh, ta đi hâm nóng.”

Mà nam tử cũng không trả lời, thậm chí ngay cả cặp mắt nhắm lại cũng không mở ra nửa phần.

Mạc Trân bừng lên chén đi tới cửa. Đột nhiên xoay người, nâng lên môi đỏ mọng, “Ta tên là Mạc Trân, là Mạc tộc trưởng, ngươi, tên là gì ?”.

Tiêu Thanh Hàn nhỏ nhẹ mở ra cặp mắt, gương mặt thanh tuyệt , giữa ánh sáng ngược, nhìn không rõ lắm.

“Tiêu Thanh Hàn.” Hắn trả lời.

“Tiêu Thanh Hàn. Không tệ.” Mạc Trân than thở: “Người cũng như tên, trong trẻo lạnh lùng.”

Tiếng cửa kêu lên một tiếng, đóng lại thật chặt . đôi mắt Tiêu Thanh Hàn nhắm lại, hoàn toàn mở ra, trong tròng mắt nổi một mảnh dày gợn sóng.

Hắn có thể dự tính bất cứ chuyện gì, nhưng không cách nào đoán được nguy cơ của Vân Tâm Nhược

Hắn chỉ cần nàng bình an.

Nào có sợ, dùng mình để đổi.

Về phần tộc trưởng Mạc tộc đó, muốn hắn cưới nàng, có thể.

Chỉ cần nàng không hối hận.

152. Chương 153: Mạc Sơn Ấy Náy

Mạc Trân là tộc trưởng, phải lập gia đình, cả Mạc tộc giống như cái nồi bị nổ tung,tộc trưởng của bọn họ là nữ nhân đẹp nhất trong cả tộc, bên trong tộc không biết có bao nhiêu nam nhân trẻ tuổi chờ đợi lọt vào mắt tộc trưởng, chờ đợi được làm vị hôn phu của nàng, không nghĩ tới hiện tại lại muốn lập gia đình, hơn nữa phải gả cho một kẻ ngoại tộc, điều này làm cho bọn họ không biết nói gì, dường như cũng không tiếp thụ nổi.

Nhưng tộc trưởng tâm ý đã quyết, sợ là mấy đầu trâu cũng kéo không lại. Hơn nữa ở Mạc tộc quy củ, tộc trưởng quyền lực lớn hơn hết thảy, tộc trưởng ra lệnh, Mạc tộc trên dưới cũng phải vô điều kiện tôn trọng tiếp nhận, cho nên mặc dù có rất nhiều oán hận, nhưng lại không cách nào phản đối, cũng không có thể thay đổi gì, chỉ có thể mặc cho không ít trái tim cứng rắn của thiếu niên binh sĩ phải tan vỡ đầy đất.

Mà lúc này, Tiêu Thanh Hàn đứng ở một gốc cây cao lớn, gió thổi bạch y tung bay, không ai tĩnh lặng bằng, cao quý tuyệt trần, Mạc Sơn từ bên cạnh hắn đi qua, không khỏi ngẩn ra nhìn nhiều một chút, không trách được tộc trưởng muốn gả cho một nam tử như vậy, vì hắn mà ra sức thủ đoạn, cho nên không tiếc hy sinh gần một trăm cái đầu sói , hơn nữa làm trái với quy củ của tộc , đem một nữ tử yếu đuối đưa đến thánh ẩn, chỉ vì nam tử trước mắt, thật sự là quá mức xuất sắc.

Lúc mới gặp gỡ hắn, mặc dù hắn vẫn ngủ mê man, nhưng lại mơ hồ lộ ra cỗ khí không giống người phàm trên nhân gian, mờ ảo tiên nhân, làm cho người ta không nỡ dời mắt, mà lúc này hắn đã tỉnh, cặp mắt kia trong trẻo lạnh lùng như ánh trăng, đứng thẳng người, trên thế gian lúc ẩn lúc hiện , hắn muốn, tuy là thời gian trôi qua, xóa sạch bóng dáng trắng toát tuyệt thế vô song kia sợ là cũng sẽ không lui được ánh sáng .

Chẳng qua, Mạc Sơn cau mày, quay đầu nhìn về phía hướng dãy núi kia.

Thánh Ẩn.

Từ ngày hắn đem nữ nhân kia thả vào trong thánh Ẩn , toàn thân hắn đều dâng lên một cảm giác tội lỗi không thể che giấu được, mỗi đêm nhắm mắt lại đều hiện lên hình ảnh cô gái gầy yếu kia bị Lang Vương một hớp cắn đứt cổ, bị nuốt vào trong bụng . Để cho hắn mỗi lần nghĩ đến đều không thể đối mặt với mình, mặc dù sai không phải tại hắn, nhưng cũng do hắn tự mình đem nữ nhân đó vào đây, đôi tay này của hắn, dính đầy máu trên người của nữ nhân kia.

Thở dài, quay đầu lại , lại cùng đối diện với ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Tiêu Thanh Hàn .Hắn giật mình , nhanh chóng cúi đầu, ánh mắt người này, tựa như có năng lực nhìn thấu mình, chảy thẳng đến chỗ sâu linh hồn . Để cho hắn không dám liếc mắt nhiều hơn nữa. Chỉ sợ nhiều hơn nữa,mọi ẩn núp ở đáy mắt hắn hết thảy đều bị hắn phát hiện.

Hôn sự sắp tới, cũng không dám xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn . Nếu không, người bị ném vào Thánh Ẩn đoán chừng, có thể chính là Mạc Sơn hắn.

Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía bóng lưng Mạc Sơn đã rời đi, mảy rậm nhẹ vắn, trong ánh mắt trầm trầm suy tư.

Nam tử kia lúc thấy mình vẽ mặt đích thực rất kỳ quái.

Có áy náy, có hối hận, còn có sợ hãi.

Có phải chẳng Nhượng bị bắt giam ở chỗ này. Hắn vẫn không cảm giác được nàng hơi thở, nàng cách hắn tựa hồ rất xa.

Một đạo bén nhọn đau đớn đột nhiên xẹt qua ngực, co rút nhanh khó có thể thở dốc, hắn che ngực, con người hẹp dài nâng lên một trận đau đớn.

Nhượng, người rốt cuộc ở nơi nào?

Một trận tâm phiền ý loạn, trong con người trong trẻo vừa một mảnh hồng quang nháy mắt đi qua .

153. Chương 154: Đêm Trước Khi Thành Thân

Mạc tộc quy củ kết hôn không giống với Thiên Trạch hoàng triều, ở Thiên Trạch, trước khi lập gia đình, nam tử cùng nữ tử không cho phép gặp mặt, nếu không thì bị coi là không may mắn, mà Mạc tộc lại ngược lại, Mạc tộc sống cô lập, tất nhiên không giống vậy, mà là trước thành thân, nhà trai cùng đằng gái vẫn sống chung một chỗ, cho đến ngày lập gia đình mới có thể tách ra.

mấy ngày nay, Mạc Trần vẫn ở bên người Tiêu Thanh Hàn, hắn đi tới đâu, nàng cũng cùng tới đó, không để ý chút nào việc bị hắn xem nhẹ hay không, Tiêu Thanh Hàn này, thật làm ngơ Mạc Trần tới cực điểm. Lại không nói gì, xem nàng là không khí, coi như Mạc Trần thỉnh thoảng nói với hắn mấy câu, cũng không đổi được một chữ “ừ” của hắn, hoặc là chữ “Được”.

Theo đến ngày hai người thành thân, Mạc Trần trên mặt cười càng vui vẻ, mà Tiêu Thanh Hàn lại là càng ngày càng yên tĩnh lạnh lẽo, từ trước đến nay vẽ mặt thanh nhuận cũng chậm chậm ẩn một tầng sương mỏng.

Mạc Trần mê muội nhìn bạch y nam tử đứng dưới tàng cây, lúc hắn cử động, tất cả toát ra một khí chất cao quý, khiến nàng biết hắn nhất định không phải là người bình thường, chẳng qua vô luận nàng hỏi thế nào, đều không thể từ trong miệng Tiêu Thanh Hàn moi ra nửa chữ, xem như, vô luận hắn ở bên ngoài tôn quý như thế nào, mây mưa thất thường như thế nào, đến Mạc tộc, cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, nào sợ hắn trước kia là vua của một nước, sau này cũng chỉ có thể là trượng phu của Mạc Trần nàng.

Hai chữ trượng phu khiến mặt nàng không khỏi nóng lên, tim đột nhiên cũng nhảy rất nhanh, nàng muốn, người nam nhân này thật sự hoàn toàn là tù binh của nàng.

Đi lên trước, nàng đứng bên cạnh hắn, mắt phượng chăm chú nhìn gò má như ngọc kia, người đẹp như hoa, nam tử như ngọc, tạo thành một bức tranh phong cảnh tuyệt mỹ, trong gió nhẹ, vài chiếc lá nhỏ trên cây rơi xuống, nhẹ nhàng đung đưa, đọng lại trên vai nam tử.

Mạc Trần thấy, không khỏi vươn tay muốn lấy mảnh lá cây bị rơi kia, kết quả tay còn chưa đụng tới vạt của hắn, bạch y chột lóe, cách xa nàng mấy thước. Mà mảnh lá cây kia, vẫn còn ở trên vai của hắn.

mặt mũi Mạc Trần lạnh lẽo, hai tay nắm thật chặt vào nhau, móng tay đâm vào trong thịt thật sâu, mang đến một chút đau nhói . Tiêu Thanh Hàn. . Chẳng những không nhìn nàng, còn cự tuyệt nàng đụng chạm.

Điều này làm cho nàng làm sao có thể nhịn nổi, không lâu sau, hai người sẽ là phu thê thân mật nhất, chẳng lẽ khi đó hắn muốn đối đãi nàng như thế này sao?

dù sao nàng cũng là thê tử tương lai của hắn

“Tiêu Thanh Hàn, tại sao ngươi có thể đối với ta như vậy?” Mạc Trần hận cắn răng nghiêng lợi, gương mặt xinh đẹp bởi vì tức giận, hơi có chút vắn vẹo.

Tiêu Thanh Hàn ngoảnh mặt làm ngơ, nhẹ nhàng gỡ lá cây trên vai xuống, cầm trong tay, trông mắt buông xuống, tựa như xuyên thấu qua phiến lá cây nho nhỏ kia, nhìn được cái gì đó.

Mạc Trân không ngừng thở hổn hển, đem khí không ngừng chạy đến ngực ép xuống, hồi lâu, nàng hất cằm lên, lạnh lẽo liếc nhìn Tiêu Thanh Hàn.

“Tiêu Thanh Hàn, người tin hay không tin, nếu người chọc ta tức giận nữa, ta liền trên người nữ nhân đó. A.” Còn chưa nói hết, một mảnh lá cây bay qua gò má của nàng .

Thật nhanh, còn không phản ứng kịp, trên mặt xuất hiện một trận đau đớn, có cái gì chảy xuống, ẩm áp , hoảng sợ mở to hai mắt, nàng đưa tay sờ mặt một cái, trên ngón tay lập tức dính đầy vết máu .

Ngẩng đầu, nàng ôm hận nhìn về phía nam tử đằng trước, hấn lại dám....lại dám tổn thương nàng. . Chẳng qua, trong nháy mắt, nhìn thẳng vào mắt nhau, nàng lại giống như bị nước lạnh dội lên, cũng không cách nào tiếp tục nói ra nửa chữ, chỉ có lạnh lẽo như băng truyền vào tứ chi.

Làm sao lại như vậy?

154. Chương 155: Lời Tiên Đoán Kinh Sợ

Nam tử vẫn bộ bạch y trắng hơn cả tuyết, tao nhã như mây, vẻ bề ngoài xuất trần như tiên. Sợi tóc đen nhánh dưới ánh mặt trời, phản xạ ra sáng bóng chói mắt, có thể so sánh với vải gấm thượng hạng, làm người ta không nhìn được muốn chạm vào, chẳng qua rõ ràng là khí trời thảng tư nóng bức, quanh thân nam tử lại tản mát ra hơi lạnh lẽo của thảng mười hai.Tròng mắt trong trẻo lạnh lùng , lúc này hiện đầy giá lạnh, lạnh như băng không chút tình cảm, tựa hồ nam tử trước mắt vốn là người tuyệt tình.

Một ánh mắt của hắn, đủ để phá hủy tâm hồn của một người.

Không khí giống như đông lại, bức người ta hít thở không thông, giống như có ngọn núi đè xuống.

Một luồng ánh sáng đỏ từ tròng mắt trong trẻo của nam tử thoáng qua, Mạc Trân nhìn đến, lạnh lẽo bao phủ toàn thân, mới vừa rồi nàng nhìn thấy cái gì? Ánh sáng đỏ trong mắt Tiêu Thanh Hàn lại là ánh sáng đỏ.

Nàng hô hấp bỗng nhiên dừng lại, tại sao như vậy. Nàng chợt nhớ tới bức thư cổ trên tế đàn kia, khiến nàng nhất thời cảm thấy một trận rối loạn .

Tiêu Thanh Hàn tiến lên, đứng cách Mạc Trân xa một thước, sợi tóc khẽ động tinh tế bay lên,giống như nhiều cây kim, từng cây một ghim chặt vào lòng Mạc Trân, để cho nàng không cách nào hô hấp.

“Nếu như, nàng ấy có bất kỳ bất trắc, như vậy.” Tiêu Thanh Hàn từng chữ từng chữ nói ra rõ ràng, thanh âm rét lạnh như băng, “Ta sẽ làm cho cả Mạc tộc của người chôn theo.”

Tuyệt tình vô tình. Bất luận kẻ nào đều không thể hoài nghi, toàn thân nam tử trước mắt này tràn đầy sát khí theo như mỗi lời mỗi câu, hấn tuyệt đối nói được làm được.

chân Mạc Trân mềm nhũn, gương mặt xinh đẹp tái nhợt một mảnh, hai chân rốt cục chống đỡ không nổi thân thể mình, ngã ngồi trên mặt đất.

Tiêu Thanh Hàn giễu cợt cười một tiếng.Lãnh ý trong mắt đốt cháy mi tâm, “Người tốt nhất đừng hoài nghi lời của ta , nếu không, ta khiến người nhất xác cả Mạc tộc.”

Nói xong, xoay người, một mảnh vạt áo quét qua Mạc Trân, bóng lưng nam tử phiêu dật dễ chịu không nói ra được,nhưng dưới ánh mặt trời, lại làm cho người ta không chút nào cảm giác được ẩm áp.

Bóng trắng biến mất, giống như băng tuyết mùa đông, không có chút ẩm.

Mạc Trrân từ dưới đất bò dậy, liếc mắt phức tạp nhìn hấn, sau đó bước nhanh rời đi

Nàng có chuyện trọng yếu hơn muốn đi làm.

Hi vọng, không phải là nàng muốn như vậy.

Dọc đường, bên gò má Mạc Trân nổi lên vết máu ửng đỏ, làm người bên đường không khỏi dừng lại, muốn hỏi nguyên nhân, cũng thấy vẻ mặt vô cảm của nàng, lời chưa kịp nói nuốt vào trong miệng.

Tộc trưởng của bọn họ từ trước đến nay tính khí không tốt, họ cũng không muốn nhảy vô miệng cọp đâu. Nếu không, nếu làm nàng nóng giận, còn đem người ăn tươi nuốt sống cũng nên.

Một mình Mạc Trân đi tới tế đàn. Gạch đá màu nâu xanh dày đặc gió sương, có trăm năm lịch sử, mang theo thiêng liêng khó tả, tảng đá lớn được mài dũa thành hai mươi tám bậc thang. Mỗi một bậc đều có chiều rộng nửa thước, nàng đi lên bậc thang, càng về phía trước, lòng càng nặng nề.

Đẩy chiếc cổng lớn khổng lồ ra, nhất thời bốn phía một mảnh an tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng bước chân phát ra dưới nàng, nàng lấy cây dóm để thấp nền, bên trong tế đàn có một động khác, tất cả giá sách bốn phía đều làm bằng đá, toàn bộ chất đầy sách cổ, Mạc Trân đi đến tận cùng bên trong giá sách, đặt cây nến. Ánh nến vàng vàng, không ngừng rọi sáng phía trước.

Nàng từ trong giá sách lấy ra một cái hộp màu tím, sau đó tay run run mở ra. . Bên trong hẳn là một quyển sách cổ, được bao bọc bởi thần chú kỳ quái, mở trang sách thứ nhất, nàng mở to hai mắt lật về phía sau.

Đột nhiên, loảng xoảng một tiếng, sách rơi trên mặt đất, trong bóng tối hơn lộ vẻ vắng lặng.

Ánh nến tắt, gương mặt Mạc Trân chợt trắng bệch, sợ hãi giống như như trần quần vòng quanh nàng thật chặt.

Trang sách trên đất mở ra, chữ viết rõ nét.

“Hồi tộc nhân của ta, một ngày kia, nếu như gặp một nam tử mắt nhuộm ánh sáng đỏ, nhất định phải đối xử tử tế , nếu không Mạc tộc chắc chắn diệt, nhớ lấy, đừng quên”

155. Chương 156: Hai Người Nói Chuyện

Quyển sách cổ này, là trưởng lão đời đầu tiên của Mạc tộc để lại, nghe nói đây là cảnh báo cho tất cả các thế hệ sau, bên trong có ghi, đầy đủ là chuyện mà thế gian sắp sửa xảy ra, cho nên câu phía trên này, chỉ có một mình tộc trưởng mới có thể biết được, kể từ khi cha nàng nhận chức tộc trưởng, nàng đã nắm được một chút căn bản để dịch và hiểu chúng, vừa rồi thấy ánh mắt Tiêu Thanh lạnh lùng, ngẫu nhiên lóe lên sắc đỏ, mới phát hiện có chút ẩn tượng.

Bây giờ nàng cái gì cũng không dám nghĩ, chỉ muốn cầu nguyện rằng hẳn không phải là người kia. . . .

....

Cửa đột nhiên bị dùng sức đẩy ra. Tiêu Thanh Hàn ngồi trước bàn đàm bạc nhìn lướt qua Mạc Trân, tầm mắt lại trở về ly trà trong tay, đối với hẳn mà nói, trà trong tay so với ả nữ nhân vừa vào cửa còn dễ nhìn hơn nhiều.

Mạc Trân đứng ở cửa, không vào cũng không đi, chẳng qua là dò xét cẩn thận nam tử trước mắt, tựa như lần đầu tiên gặp mặt

đôi mắt Nam tử đen hơn nhiều so với người thường, giống như trăn châu màu đen vậy, rất thâm thúy, không nhìn thấu được. Không có tia màu đỏ.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, có thể là mình nhìn lầm rồi.

làm sao người nam tử này có thể là người kia được?

Đóng cửa lại, nàng đứng trước thềm, lúc lâu sau mới rời đi.

Tiêu Thanh Hàn đem ly trà đặt lên bàn, ngón tay thon dài gõ nhẹ mặt bàn, khuôn mặt nam tử lạnh lùng mà đẹp, lúc này lại tràn ngập suy nghĩ sâu xa.

Hắn đứng lên, mở cửa, đi ra bên phòng, gió nhẹ thổi, màn đêm như nước, trên bầu trời đầy sao, không khí bình yên, mang theo mùi thơm của cây cối, Mạc tộc ngăn cách với thế giới bên ngoài, người trong tộc sống chung với nhau hết sức hòa bình, nam cày ruộng nữ dệt vải, ít ra ngoài phân tranh. Giống như một vùng đất yên bình.

Chỉ là không muốn nhắc tới, Mạc tộc lại có một tộc trưởng như thế, xem ra bộ tộc này sẽ có một ngày bị hủy trong tay của nàng ta.

“Này, người gặp qua nam tử mà tộc trưởng mang về chưa?” giọng nói thanh thúy mang theo hơi thở thanh xuân. Xem ra, người nói chuyện cũng chỉ là một tiểu cô nương mười mấy tuổi.

“Gặp qua rồi, tên nam tử kia thật sự rất dễ nhìn.” Một cô gái khác trả lời, giọng nói một mảng âm mộ cùng sợ hãi than lên.

“Đúng vậy, dáng dấp hắn rất đẹp mắt, cực kỳ.” Mang theo một hồi len lén, dáng vẻ thần bí, thanh âm của nàng ít đi một chút, còn có chút lén lút, “Người biết không? Thật ra thì tên nam tử kia vì một cô nương mới nguyện ý lấy tộc trưởng của chúng ta đấy.”

“Người nói cái gì?” Một hồi kinh ngạc.”Người nói nam tử kia không phải là cam tâm tình nguyện, điều này sao có thể, tộc trưởng có khuôn mặt đẹp như thế, hơn nữa còn đứng đầu một tộc, bên trong tộc có bao nhiêu nam tử muốn cưới nàng hả?”

“Ta nói đương nhiên là thật!” cô gái gạt đầu một cái. “Ta nghe Mạc Sơn nói đấy, không thể nào là giả được.”

“Thế nữ nhân kia đâu?”

“Suyt!” Đem ngón tay đặt ở khóe miệng, nàng ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấy không ai, mới lặng lẽ nói: “Nữ nhân kia hả, ngày đầu tiên đã bị tộc trưởng ném vào Thánh ẩn, khi đó cái đó nam nhân đẹp mắt kia còn hôn mê bất tỉnh đấy. Thật đáng thương.”

“Này!” thấy một cô gái khác, sắc mặt đột nhiên thay đổi đến kỳ quái, trắng bệch phờ phạc, giống như gặp phải quỷ, cô gái đang nói chuyện duỗi ngón tay khẽ ấn ấn vào bả vai của nàng. “Người bị sao vậy? Gặp quỷ à?”

156. Chương 157: Biết Được Tất Cả

Đột nhiên, nàng cảm giác sau lưng có cái gì đó khác thường, giống như là bị thứ gì nhìn chăm chú vào, trực giác khiến nàng rung mình ớn lạnh, sau đó nàng nhìn lại một chút cô gái trước mắt kia, lúc này mới phản ứng, từ từ quay đầu, AAAAA. hét lên một tiếng.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu lên người nam tử, giống hoa trong gió sương, con mắt trầm thấp nhìn thẳng về phía hai người họ, khuôn mặt ẩn dưới ánh trăng từ từ hiện ra, dung nhan tuyệt sắc, mang theo sát khí đầy trời, thân thể thon dài dưới ánh trăng, bạch y không gió mà tung bay, âm lãnh quỷ dị vô cùng.

“Thánh ẩn là cái gì?” Đôi môi nam mỏng manh khẽ mở. Khắc ra chữ lạnh như băng.

“Thánh ẩn. Thánh ẩn.” đôi môi hai cô gái không ngừng run rẩy, khó có thể nói không áp ứng được.

Tại sao hắn lại ở chỗ này?

Hơn nữa, bộ dáng của hắn lại đáng sợ như vậy.

“Nói! Thánh ẩn ở nơi nào?” Nam tử chợt đưa tay phải ra, bắt được cổ của một nữ tử, ngón tay nổi gân.

“Khụ khụ.”

không khí trong ngực càng ngày càng mỏng manh, khiến cô gái không khỏi ho ra tiếng, sắc mặt xanh lét, thiếu chút nữa hít thở không thông.

“Ta. Nói. Ta nói. Người. buông ra. Ta.” Nàng dứt quãng nói.

Vung tay một cái, cô gái tựa như tấm vải rách, rơi trên mặt đất.

Đôi tay ôm lấy cổ mình, cô gái hoảng sợ nhìn nam tử, bắp đùi mềm oặt không đứng dậy nổi, mà đổi thành một nữ tử thẳng tắp nằm ở bên chân của nàng, nàng sớm bị dọa ngất quá khứ.

“Nói.” Nam tử liếc nhìn cô gái bên cạnh đã ngất đi, lại đem ánh mắt dời về phía nàng kia.

Bị nam tử trừng, cô gái nửa ngày mới tìm trở về được giọng nói của mình.

“Thánh ẩn, là Thánh Địa của bộ tộc chúng ta . Bên trong có.”

“Có cái gì?” Mày khóa chặt, bề ngoài nam tử tỉnh táo, thật ra thì trong lòng cuồn cuộn không dứt.

“Có.” Cô gái sợ hãi không dám nhìn thẳng hắn, cũng không dám nói ra câu phía dưới. Cho đến khi nam tử hết kiên nhẫn, con mắt hắn thành băng, mới kinh hoảng run run mà nói ra:

“Có Lang Vương.”

Một câu.

Trong trời đất, hoàn toàn im lặng.

Trên ngực rõ ràng đau đớn không cách nào ức chế lại.

Tiêu Thanh Hàn che ngực, phun ra một ngụm máu. Dưới ánh trăng, khoe miệng nam tử chảy ra dòng máu, theo cảm chảy đến như bạch y như tuyết.

Khung cảnh tuyệt trắng, máu đỏ xinh đẹp, quần áo bạch y, vào giờ khắc này, toàn bộ đều dừng lại.

Lúc nào thì nàng ấy đã bắt tri bất giác lặng lẽ đi vào lòng của mình

Lúc nào thì, trong lòng của hắn, nàng lại quan trọng như thế.

Khi nào, một người luôn trong treo lạnh lùng như hắn, chỉ mong nàng đến gần.

Chẳng qua, bây giờ.

Mất rồi ư?

Mất đi nụ cười nhàn nhạt, hình bóng quật cường,

Người đó để đem một quả đại duy nhất cho mình

Người đó vì không muốn liên lụy đến hắn, đã cố ý chạy vào rừng.

Người đó, đối mặt với bầy sói cũng không sợ vì có mình bên cạnh.

Vừa rồi, cái gì đã tan nát?

Là tâm sao?

Đôi mắt trong treo lạnh lùng, một giọt nước trên không trung rơi xuống.

Nam tử ngửa đầu, ánh trăng chiếu trên mặt hắn, có chút mờ lung.

Gió thê lương, đêm hiu quạnh.

Đêm, mờ mịt

Ánh trăng từ khe hở nhánh cây chiếu trên đất, loang lổ, phá thành từng mảnh nhỏ.

Nam tử duỗi ngón tay, nhẹ nhàng lau bên môi, ngón tay trơn bóng dính đầy máu, trong mắt, ánh sáng đỏ hiện lên, khoe môi từ từ nhếch

Xoay người, như một đám mây nhẹ bay đi, nhưng ẩn trong đó đầy sát khí.

Hai cô gái trên mặt đất, một hôn mê bất tỉnh, một bị sợ đến bể mặt, tiếng khóc vang vọng trong không khí, nhưng không người nào biết

Mạc tộc, ban đêm thật yên tĩnh.

157. Chương 158: Lang Vương

Nam tử đứng trên tế đàn thật cao, đôi tay chấp sau lưng, tròng mắt đóng chặt, bạch y yên lặng rủ xuống chân, khoe miệng có nhàn nhạt tia máu, cũng không ảnh hưởng đến khí chất tôn quý vốn có của hắn.

Đêm tan trời rạng, ánh sáng màu vàng đem toàn thân nam tử vây lấy, lúc này nam tử tựa như thần tiên đứng trong ánh mặt trời, trước mắt giống như một bức tranh đẹp đẽ.

Như từ trong hư vô đi tới, biến mất về phía chân trời, tầng mây bất chợt lên xuống, mới vừa rồi bầu trời còn trong xanh từ từ thay đổi thành âm u. Mặt trời bị tầng mây dày cộm nặng nề che phủ. Mà tầng mây kia càng lúc càng to dần, chỉ chốc lát mặt trời hoàn toàn bị giấu trong mây.

Ánh sáng không còn tồn tại.

Gió thổi tới, vạt áo nam tử nâng lên, giống như hoa sen nở, từng tầng một tung bay, tóc cũng phấp phới. Từ xa nhìn lại, như thần tiên hạ phàm, nửa thật nửa ảo, tựa như sắp cưỡi mây về trời.

khí trời lúc này mưa gió muốn tới.

bên trong sơn động âm u và im lặng, ánh sáng dày xuyên thủng vô, trên đất có một tầng cỏ khô, trên mặt cỏ có một thiếu nữ đang nằm, sắc mặt thiếu nữ tái nhợt, mày nhíu lại, tiếng hô hấp chậm rãi truyền đến, lúc này, lông mi nàng khẽ nhúc nhích, mí mắt nặng nề khiến nàng mở mắt có chút khó khăn.

trước mắt có ánh sáng, chớp chớp lông mi, thiếu nữ mới từ từ mở hai mắt ra. . Như trẻ nít mới sinh, có chút mờ mịt.

Nàng ngồi dậy, tựa vào hòn đá bên trong động. Quan sát bốn phía, mặc dù là sơn động, nhưng ánh sáng lại không quá yếu, không khí cũng mát lành, hơn nữa còn truyền đến hương hoa lạ, hít sâu một cái, đầu óc của nàng cũng có tám phần thanh tỉnh. Nàng nhớ mình bị nam tử kia đánh ngất xỉu, nhớ rằng trước khi té xỉu, nàng đọc được ý nghĩ của người nọ, bọn họ muốn bắt nàng cho Lang Vương ăn. Sau đó, nàng căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng bây giờ nàng vẫn còn sống, thế thì Thanh Hàn đâu?

“Thanh Hàn.” Thiếu nữ hô nhỏ một tiếng, hô hấp dồn dập.

Nàng đứng lên, tựa lấy hòn đá, mới vừa đi một bước, hai chân mềm nhũn té trên đất, may mắn trên mặt đất có lớp cỏ, ngã cũng không đau lắm.

Đôi tay nắm lấy cỏ trên đất, hốc mắt chưa xót khó nhìn. Đáy lòng dâng lên nỗi đau đớn khó kìm nén.

Thanh Hàn, hắn thế nào rồi?

Thương thế của hắn có hồi phục chưa?

Một hồi nhẹ nhàng của tiếng bước chân vang lên, Vân Tâm Nhược mở mắt, trên đất từ từ xuất hiện một cái chân màu bạc, không phải là người, như vậy là.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên, đôi môi mở ra, kêu lên một hồi, đơn giản vật này chỉ cần cầm cổ họng nàng thì. .

xuất hiện trước mắt nàng là một cái đầu sói khổng lồ, toàn thân màu bạc, ánh sáng như gấm, thân hình so với sói mà nàng nhìn thấy trong rừng to lớn hơn nhiều, trên trán nó có một vết sẹo màu đỏ hình trăng khuyết, mắt màu vàng như đá quý, lóe lên ánh sáng trong sạch, mà tư thế nó đi hết sức ưu nhã. Giống như là vua chúa loài sói vậy.

Nó đến gần Vân Tâm Nhược, cúi đầu, khoảng cách không quá một thước. cặp mắt màu vàng lóng lánh.

hai mắt Vân Tâm Nhượng nhắm lại, ngón tay nắm chặt cỏ khô trên đất, đây chính là Lang Vương, bây giờ nó muốn ăn nàng sao? Nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nàng không sợ chết, không sợ bị nghiền nát trong bụng sói.

Nàng chỉ là muốn biết bây giờ Thanh Hàn như thế nào thôi? Có còn sống hay không?

Nếu như hắn đã chết, như vậy nàng sẽ cùng đi với hắn, tựa như hắn từng nói. Bọn họ, sống chết cùng nhau, không xa không rời.

Nếu như hắn còn sống, nàng có thể trước khi chết gặp được hắn một lần hay không?

Thời khắc sống chết, người nàng suy nghĩ đến không phải là Lôi ca ca, cũng không phải là mình, đó là bóng lưng như tuyết kia.

Lúc nào thì, trong lòng của nàng, Lôi ca ca từ từ tan biến?

Lúc nào thì, bóng dáng trắng xóa kia đi vào lòng của nàng.

Đó là yêu sao?

Nếu như không phải yêu, tại sao phải nóng ruột nóng gan, nếu như không yêu, tại sao lại sống chết không rời. Nếu như không phải yêu, tại sao vào thời khắc này lại nghĩ đến hắn đầu tiên.

Nàng không dám yêu, nhưng bây giờ đã yêu mà không biết.

Nhưng nàng thật đáng buồn,

Nàng yêu, vĩnh viễn đều không nói ra.

Còn chưa bắt đầu đã chết non rồi.

hơi thở của Lang phun trên mặt của nàng, nàng không tự chủ được mà lui về phía sau, cho đến khi không còn đường để lui. Nhắm mắt, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, mặc cho cái chết từ từ đến gần nàng.

158. Chương 159: Tàn Khốc

Trên mặt truyền đến cảm giác ướt át, Vân Tâm Nhượng đột nhiên mở mắt, chỉ thấy Ngân Lang lè lưỡi, liếm một chút gò má của nàng. Sau đó nằm xuống bên cạnh nàng, cái đuôi to lớn không ngừng quét tới quét lui trên mặt đất, cỏ khô trên đất bị nó đạp đến nổi bay loạn lên.

Lệ ngừng lại.

Nàng có chút không hiểu nhìn Lang Vương đang nằm sấp trên mặt đất, duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng đụng một cái vào đầu của nó, sau đó lại đụng thêm cái nữa, cho đến khi cả bàn tay để trên đầu nó.

Lang Vương cũng ngẩng đầu lên, nhắm lại hai tròng mắt bởi vì tay nàng đang vuốt nó, lâu lâu nó còn lè lưỡi liếm bàn tay của nàng, hết sức lấy lòng, giống như một chú mèo nhỏ bình thường vậy.

Tại sao có thể như vậy, con sói này là vương, thế nhưng nhận mình là chủ.

Khó trách nàng lại nằm nơi này mà vẫn bình yên, khó trách trên người con sói nàng ngủ không thấy bất kỳ hơi thở mùi máu nào. Người kia không phải nói Lang Vương rất hung ác sao? Nàng nghiêng đầu nhìn Lang Vương, không giống?

Cho đến khi nàng vuốt tới vết sẹo màu đỏ hình trăng khuyết trên đầu Lang Vương.

“Ta gọi mày là Nguyệt nhé, được không?”

Nàng vỗ nhẹ đầu một cái Lang Vương, hỏi thăm ý của nó. Rất cảm giác kỳ quái. Nàng thế nhưng lại đối đãi với con sói này như người.

Lang Vương nheo cặp mắt lại, dúm đầu vô cổ nàng, da lông mềm mại, ấm áp, lại cực kì mềm.

“Mày đồng ý sao?” Vân Tâm Nhược cười một tiếng, may mắn mình có thể hiểu biết rõ ý nghĩ của nó.

Con sói này thông minh cực điểm, nàng thật sự rất thích nó.

“Nguyệt, mày biết đi ra ngoài thế nào không?” Nàng nhìn Lang Vương hỏi.

Lang Vương gật đầu một cái, ưu nhã đứng dậy, rũ bộ lông để cỏ vụn trên người rơi ra, sau đó nhìn nàng một chút, uốn éo cái đầu.

Vân Tâm Nhược dùng ngón tay vuốt đầu của nó. “Mày muốn ta ngồi ở trên lưng của mày ư?”

Lang Vương đem thân thể thấp xuống, Vân Tâm Nhược ngồi trên lưng của nó, ngón tay nắm chặt lông trên lưng nó.

>>>>>>>>>

Trên té đàn của Mạc tộc, Mạc Trân chặt vật nằm trên mặt đất, khắp thân thể không ngừng chảy máu, nhiễm đỏ bậc thang bằng đá, nàng thống khổ thở, đau đớn trên thân thể khiến nàng nói chuyện cũng khó khăn.

“Tại sao?”

Mỗi lần nói ra một chữ, nàng phải thở một cái. Dù thế nào nàng cũng không nghĩ ra. Nam nhân này tại sao lại muốn giết nàng. Hơn nữa lòng dạ ác độc đến vậy, hắn sao không giết nàng luôn, lại làm cho nàng so với chết còn khó chịu hơn. Vết thương trên người phải có đến mười mấy chỗ, đau, lại không chết được.

Tiêu Thanh Hàn đứng thẳng người, trong tay nắm chuỗi trường kiếm màu bạc, thân kiếm có dính vết máu chưa khô kịp, ngay cả bạch y của hắn cũng trắng noãn như thân kiếm.

Hắn lạnh lùng nhìn cô gái trên mặt đất, khoe miệng kéo nhẹ ra, tại sao? Nàng ta còn dám hỏi hắn tại sao ư:

“Người quên ta đã nói những gì sao?” Tiêu Thanh Hàn đem kiếm để xuống, từ trên cao nhìn xuống Mạc Trân.

“Cái gì?” Vừa một hồi hô hấp thống khổ, thật sự nàng không hiểu ý của hắn.

bạch y của nam tử không ngừng cuộn lên, tuyệt sắc vô song, rõ ràng là một bức tranh đẹp, lại khát máu tàn khốc.

“Người đã quên ư?” Từng chữ từng câu, giọng nói của hắn từ từ tăng lên. Cuối cùng giống như từ địa ngục thoát ra vậy. Âm lãnh vô cùng. “Nếu như nàng có bất cứ chuyện gì xảy ra, như vậy.” Hắn dừng lại một chút, trừng mắt thẳng nhìn về phía Mạc Trân đang nằm trên đất, giống như lấy ác quỷ đòi mạng. “Ta sẽ khiến cả Mạc tộc của người chôn cùng.”

159. Chương 160: Lời Tiên Đoán Trở Thành Sự Thật

Mạc Trân nghe đến đó, cả người run bần bật.

“Ta không hiểu người nói cái gì?” Nàng nói dối.

Tiêu Thanh Hàn lãnh lùng, môi khẽ động.

“Thánh ản, Lang Vương.”

Mạc Trân giật mình, hắn thế nhưng biết hết rồi.

Thì ra hắn vì nàng ta mà chém nàng nhiều đao, chính là vì nữ nhân kia ư, nàng kém nàng ta chỗ nào?

Nàng không cam lòng.

Được, Tiêu Thanh Hàn, coi như người lợi hại.

“Người, không nên động vào nàng.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vẫn như cũ truyền vào hai lỗ tai Mạc Trân, cặp mắt Mạc Trân đột nhiên mang theo tia máu, hung hăng nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn,

“Ta chính là động vào nàng, vậy thì thế nào?” hần lại vô tình như thế, cũng đừng trách nàng.“Nàng ta đã bị ta ném tới thánh ẩn, Lang Vương hung ác vô cùng, chắc chắn đem xương găm cũng chẳng còn. Cổ của nàng ta sẽ bị Lang Vương một miệng cắn đứt, sau đó từng miếng từng miếng bị Lang Vương nuốt sống đi.”

Nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Thanh Hàn đành lại, đột nhiên Mạc Trân có cảm giác vui vẻ của sự trả thù , “Ha ha. . . .” Nàng cười lớn, vết máu trên người run run, “Đau lòng đi, khổ sở đi. Ta lấy không được, người khác cũng đừng mong tưởng có được.”

Mạc Trân cười lớn, cười điên cuồng, toàn thân không ngừng lay động.

Nhìn Mạc Trân như kẻ điên! sắc mặt Tiêu Thanh Hàn trầm tĩnh, không nhìn ra buồn hay vui, chẳng qua là hai tròng mắt từ từ hiện lên một tầng sương trong sạch. Người nào hiểu về Tiêu Thanh Hàn, tính tình hần từ trước đến giờ hướng nội, tâm tư càng dao động lớn, càng tĩnh táo. Càng tức giận, lại càng bình tĩnh.

Chỉ thấy khoe miệng hần đột nhiên cong lên, gió mát bốn phía không biết từ nơi nào thổi qua, lạnh vô cùng thấu xương, gió thổi tay áo bay bay, lúc này khuôn mặt nam tử tà mị. trong đầu của Mạc Trân đột nhiên bay ra một cỗ cảm giác mãnh liệt hít thở không thông, như ác quỷ lượn lờ, như dã thú đang gầm thét, mãnh liệt muốn cuốn nàng vào bóng tối.

Địa ngục, gần trong gang tấc. .

“Không.”

Nàng ngẩng đầu nhìn thân hình nam tử trước mắt, Tiêu Thanh hàn lại đang cười, cười đến khuynh thành, giống như trở thành một người khác, chỉ có tròng mắt nhấp nháy, như lưỡi dao sắc bén vô tình, muốn phá hủy tất cả.

Một ánh sáng đỏ thoáng qua mắt của hần, càng khiến nam tử tà mị thêm. Nhưng cũng càng che dấu trong đó vô tình.

Sắc đỏ?

Tộc nhân của ta, nếu một ngày, nhìn thấy ảnh mắt của một nam tử nhuộm sắc đỏ, phải đối xử tử tế, nếu không Mạc tộc tất diệt.

lúc này Mạc Trân cơ hồ tuyệt vọng ngập đầu, quả nhiên Tiêu Thanh Hàn là nam tử mang ánh mắt màu đỏ trong sách, có thể hủy diệt người của Mạc tộc, không thể nào. Cái này không thể nào, nàng không tin.

Điều này làm cho nàng không tin tưởng được

Nếu như đây là thật .

Như vậy Mạc tộc sẽ bị hủy trong tay nàng

“Thế nào, sợ ư?” Giọng nói nam tử cực mỏng cực đậm, không có bất kỳ nhiệt độ nào.“Người hại nàng bị Lang Vương nuốt sống, như vậy.”

Trên mặt hần cười càng ngày càng sáng rõ, biểu thị sự lãnh khốc càng ngày càng tăng. Lúc này Tiêu Thanh hàn hoàn toàn không giống trong trẻo lạnh lùng thường ngày, bây giờ hần như bị lây dính phải ma khí, tà mị, âm lãnh, vô tình.

“Ta sẽ khiến người tận mắt nhìn tộc nhân của người, từng cái đầu một rơi xuống.”

Nếu như nói Tiêu Thanh Hàn trước kia là hoa sen trên đỉnh núi tuyết, yên lặng mà thánh khiết, thì bây giờ hần giống như hoa ở Địa ngục, mang đến hơi thở hủy diệt trời đất.

160. Chương 161: Thị Huyết

“Tiêu Thanh hàn, người ở đây làm cái gì?” Mạc Sơn đột nhiên từ phía sau lao ra, trợn to mắt nhìn tất cả, hấn quả thật không thể tin được hình ảnh đã thấy, chuyện gì xảy ra? Sao toàn thân Mạc Trân lại máu me nằm ở chỗ này? Còn tại sao Tiêu Thanh hàn cầm kiếm, chẳng lẽ hấn muốn giết Mạc Trân, chẳng lẽ, hấn biết tất cả. Lúc này, Mạc Sơn đột nhiên cảm thấy toàn thân một hồi lạnh như băng.

mặt Tiêu Thanh hàn âm trầm nhìn về phía Mạc Sơn, hấn cũng không quên vẽ mặt kỳ quái của gã nam nhân này khi nhìn thấy mình.

Giơ kiếm trong tay lên, hấn xoay người, đem kiếm đặt vào cổ họng Mạc Trân, chỉ cần hấn khẽ dùng sức, sinh mệnh Mạc Trân sẽ biến mất.

“Đừng.” Mạc Sơn sợ hãi kêu to, vẫn ôm hi vọng rằng hấn không biết chuyện, “Tộc trưởng phạm vào lỗi gì? Mà người lại tuyệt tình như vậy với nàng.” Hấn không chết tâm mở miệng.

“Lỗi gì ư?” Tiêu Thanh Hàn xoay người nhìn về phía Mạc Sơn, kiếm trong tay lại không để xuống. Lạnh như băng mở miệng. Trong hai tròng mắt sâu thẳm, “Nàng ta động vào người không nên động.”

Mạc Sơn cả kinh, lui về phía sau một bước, hấn đã....biết.

cổ tay Tiêu Thanh hàn tiến lên, mũi kiếm nhắm thẳng vào cổ Mạc Trân, một tia máu từ mũi kiếm chảy ra, theo thân kiếm chảy xuống.

“Không, đừng giết nàng.” Mạc Sơn đột nhiên quỳ trên mặt đất, đôi tay hung hăng vỗ ngực mình “Là ta. Dẫn sói công kích các người là ta, hạ Nhuyễn Căn Tán trong không khí cũng là ta, khi người hôn mê, nàng cũng là do ta đưa đến thánh, đều là ta.” Hấn đem tất cả tội lỗi nhận hết về mình, Mạc Trân không thể có chuyện, Mạc tộc cũng không thể có chuyện, tất cả hấn sẽ gánh chịu. Nếu như Tiêu Thanh Hàn thật sự muốn giết người, như vậy thì giết hấn thôi. Chẳng qua, thật sự có dễ dàng lừa gạt Tiêu Thanh Hàn như vậy sao?

Tiêu Thanh Hàn hơi nghiêng đầu, vừa khiến Mạc Sơn nhìn đến nụ cười như không cười của hấn.

Hấn cầm kiếm, vết máu trên thân kiếm chảy tới mũi kiếm, sau đó rơi xuống, trên thanh kiếm vừa một mảnh trơn bóng. Hấn đi tới trước mặt Mạc Sơn, sau đó quay đầu nhìn Mạc Trân một chút, quỷ dị cười một tiếng.

“A!” một tiếng hét thẳm. cả cánh tay trái của Mạc Sơn bị chặt đứt, máu chảy như suối.

Mạc Trân cũng hít một hơi. Cũng chống đỡ không nổi nữa mà té xuống đất.

“Tiêu Thanh Hàn, người là ma quỷ.” Mạc Sơn một tay túm lấy cánh tay đã bị chặt, bờ môi run rẩy, máu từ khe hở chảy ra không ngừng, hấn quỳ trên mặt đất. Ánh mắt không thể mở to nổi.

Tiêu Thanh Hàn nhìn bàn tay trên đất, lại quay đầu nhìn về phía Mạc Trân. Nhanh như vậy đã không chịu đựng nổi ư?

Ma quỷ sao? Nói hấn như thế nào thì bây giờ hấn liền đúng như vậy.

Mạc Trân ngẩng đầu lên, nhìn vết máu trên đất của Mạc Sơn, không ngừng khấn cầu hấn, “Van cầu người, tất cả đều do ta làm, tộc nhân của ta không liên quan. Xin bỏ qua cho bọn họ.”

“Câm miệng.” Tiêu Thanh Hàn thở dài, trong tròng mắt rực rỡ, rồi sau đó lại phục hồi rét lạnh. “Nàng chết rồi, các người phải chôn theo nàng.”

Thật quá muộn, nàng đã không có ở đây.

Nói gì cũng vô dụng rồi.

Bởi vì bọn họ, phải chết.

“Tộc trưởng, Mạc Sơn.” Nghe được tiếng kêu thê lương, mọi người từ mọi nơi chạy tới, mùi máu tanh trên té đàn, từ chỗ rất xa cũng có thể ngửi thấy được. cả người Mạc Sơn đều là máu, một cánh tay đã không còn. Trên đất là một cánh tay, máu me và tộc trưởng Mạc Trân của bọn họ, nàng cũng toàn thân đầm máu,

không nhúc nhích nằm trên mặt đất, chẳng qua chỉ dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn bọn họ. Mà bạch y nam tử đứng thẳng, trong tay cầm một thanh kiếm, âm trầm tà lãnh.

“Cũng tới rồi.” con mắt Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía đám người phía dưới. Bờ môi mang theo nhàn nhạt ý cười, cười làm trời đất biến sắc, như sứ giả địa ngục đến đòi mạng, trong gió, mùi máu tanh càng ngày càng dày đặc.

Lúc này, Vân Tâm Nhược nằm ở trên người Lang Vương nhú chặt mày, bên tai không ngừng truyền đến tiếng gió o o, gió thổi làm gương mặt của nàng có chút đau, nàng lại không chú ý tới, không biết vì sao lòng của nàng đột nhiên quặn lại, cảm giác như có cái gì đó sắp xảy ra, khóe mắt không nhìn được mà chảy lệ, trái tim đau đớn.

“Nguyệt, nhanh chút nữa.” Nhanh chóng tìm được Thanh Hàn, dán sát mặt đến trên người Lang Vương, nàng thúc giục.

Nhìn rừng cây không ngừng chạy về phía sau, Vân Tâm Nhược lo lắng nhắm lại cặp mắt. Mặc niệm nói.

Thanh Hàn, chờ ta.

Nhất định phải chờ ta.

Tiêu Thanh Hàn vung tay lên, nhuyển kiếm trong tay phát ra ánh sáng màu xanh, hần từ từ đi xuống bậc thang, 28 bậc thang, lúc này lại gần vô cùng, thời gian giống như ngừng lại, mọi người không nhúc nhích, thậm chí không có phản ứng, đều bị ánh sáng đỏ trong tròng mắt hần làm cho đứng im.

Mỗi bước đi, sợi tóc trên đầu hần liền rối rít nâng lên, hất ra một độ cong tuyệt mỹ, mà áo bào trắng trên người cũng bay lên. Nam tử tuấn mỹ như tiên giáng trần, vẻ mặt lại âm lãnh vô tình như ác quỷ địa ngục.

161. Chương 162: Động Tâm

Giơ kiếm trong tay lên, khóe môi hần nhẹ nhếch. Khi kiếm muốn đâm xuống. Một hồi giọng nói mềm nhũn mang theo khàn khàn truyền đến, như một ngọn gió thoảng, khiến lửa giận của nam tử biến mất không thấy.

Tiêu Thanh Hàn sửng sốt, Mạc Sơn sửng sốt, cả Mạc Trân nằm trên mặt đất cũng sửng sốt.

“Thanh Hàn.” Thanh âm của thiếu nữ tiếp tục truyền đến. .

Nơi xa, một tia ngân quang chậm rãi tới gần. Da lông trắng muốt được gió thổi phấp phới.

Tiêu Thanh Hàn thả kiếm trong tay, xoay người nhìn về phía vệt sáng màu bạc.

“Nhược, là người sao?”

Vân Tâm Nhược xa xa liền nhìn đến bóng dáng màu trắng, khuynh thành vô song, cô tịch lại có mang theo nỗi buồn.

“Nguyệt, nhanh một chút.” Nàng vỗ vỗ thân thể của lang vương, Lang Vương biết ý, càng tăng nhanh vận tốc, cho đến khi thấy được Tiêu Thanh Hàn Thanh. Nàng nhảy xuống khỏi thân thể của lang vương. .

Thân thể gầy yếu trong nháy mắt tràn đầy lực lượng, Thanh Hàn, nàng vươn tay, hướng về bóng trắng ấy mà chạy tới.

Tiêu Thanh Hàn sửng sờ nhìn thiếu nữ chạy về phía mình.

rốt cuộc Vân Tâm Nhược chạy tới trước người Tiêu Thanh Hàn. Trong con người đều in hình bóng của hần.

Là ai nói qua, Tâm động, lệ liền rơi.

Là ai nói qua, Tình động, mặt mũi cả đời.

“Thanh Hàn.” Nàng chợt nhào vào ngực Tiêu Thanh Hàn, hơi thở quen thuộc đập vào mặt, nhiều ngày ủy khuất, nhớ thương, tư niệm, mờ mịt, toàn bộ bộc phát, trong lúc nhất thời, nước mắt cũng ngăn không nổi, rớt rớt tự nhiên, ruột gan đứt từng khúc.

Tiêu Thanh Hàn trầm mặc nhìn Vân Tâm Nhược ở trong lòng mình mà khóc, trong lúc bất chợt, hắn ôm chặt lấy thiếu nữ, như muốn đem nàng hòa vào xương cốt của mình.

Thôi, Tiêu Thanh Hàn, thừa nhận.

Hắn đã yêu.

Yêu đến tâm cũng đau rồi.

Đem nàng kéo ra từ trong lòng ngực, nhìn mặt mày nàng tái nhợt, ngón tay khẽ vuốt ve lông mày nàng. Còn có nước mắt của nàng.

Tâm một hồi đau nhói.

Vân Tâm Nhược mặc tay hắn di động trên mặt mình, lòng ngón tay mang theo dịu dàng. Nước mắt được hắn dùng ngón tay lau đi, chỉ là một giọt nước mắt trong suốt, sau đó, hắn ngậm đầu ngón tay, lệ của nàng, vừa mặn vừa đắng.

Đột nhiên, Vân Tâm Nhược cảm thấy trên đầu một bóng đen ập xuống, môi Tiêu Thanh Hàn dán chặt vào trước trán nàng.

Lòng của nàng đột nhiên tăng nhanh, như muốn nhảy ra khỏi ngực vậy, Lôi ca ca đã từng hôn qua trán của nàng, nhưng khi đó, nàng chỉ cảm thấy tuyệt vọng, chỉ cảm thấy thống khổ. Mà Tiêu Thanh Hàn hôn, lại làm cho nàng kích động chưa từng có, ngọt ngào, ấm áp. Như một mảng hoa, trong suốt ngọt ngào, trong lòng một dòng nước ấm xẹt qua, như mang theo vô hạn quyến luyến. Nâng lên ngọn sóng tình yêu.

162. Chương 163: Sáo Gọi Sói

“Bị thương sao?” Thanh âm của hắn thật thấp. Vặn lông mày, lại mang theo sự quan tâm, nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Vân Tâm Nhược lắc đầu một cái, bắt lấy tay hắn đặt trên gương mặt của mình, trông mắt trong suốt rung động. Sau đó ôm eo của hắn, vùi mặt vào ngực hắn.

“Thanh Hàn, ta rất nhớ ngươi.”

Tiêu Thanh Hàn thân thể cứng đờ, rồi sau đó từ từ buộc chặt đôi tay, ấm áp môi đặt bên tai của nàng. “Ta cũng nhớ ngươi.” Ánh mắt tươi cười giống như ngôi sao, ấm áp, sáng ngời.

Ấm áp hơi thở, khiến khuôn mặt tái nhợt của nàng cũng trở nên ấm, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn nâng lên nụ cười nhàn nhạt. Nụ cười ấy, mang theo mùi vị của hạnh phúc.

“Tại sao. Ngươi không chết?” trông mắt Mạc Trân đỏ lên, nằm trên mặt đất, ghen tỵ nhìn hai người ôm nhau.

Vân Tâm Nhược nhớ giọng nói này, thân thể của nàng không khỏi khẽ run run.

Đây là giọng nói từng khiến nàng cùng Thanh Hàn tách ra. Giọng nói này thiếu chút nữa khiến nàng không còn được gặp lại Thanh Hàn.

“Đừng sợ, có ta ở đây.” Đỉnh đầu truyền đến giọng nói dịu dàng như nước, làm nàng từ từ thanh tĩnh lại. Nàng nhắm mắt, tựa vào trước ngực của hắn, đúng vậy, có hắn ở đây, có hắn ở đây mà.

Trong không khí truyền đến mùi máu tươi nồng nặc, Vân Tâm Nhược nhăn đầu lông mày, nàng dường như bỏ quên cái gì? Từ Tiêu Thanh Hàn trong ngực ngẩng mặt lên, nghiêng đầu nhìn bên ngoài, lại bị Tiêu Thanh Hàn ôm vào trong ngực.

“Đừng động, cũng đừng nhìn.” Hấn không muốn để nàng nhìn thấy tất cả hình ảnh trước mắt, nhắm mắt lại, hấn có chút hoảng hốt, nếu như không phải nghe được thanh âm của nàng, không nhìn thấy nàng đứng trước mặt mình, hấn thật sự sẽ diệt Mạc tộc.

Nam nhân mới vừa rời cả người sát khí như ma quỷ, nhưng bây giờ sạch sẽ bất nhiễm bất kỳ bụi trần, như thần tiên chuyển thế.

Lúc này, hình ảnh nam nữ ôm nhau tựa như một bức phong cảnh tuyệt đẹp, nhàn nhạt ôn tình không ngừng truyền ra, màu sắc trong thiên địa toàn bộ phai nhạt, chỉ có bọn họ phút chốc biến thành vĩnh hằng.

Ánh mặt trời từ từ phá tan màn mây, trong nháy mắt, ánh sáng bắn ra bốn phía. Khí trời tự nhiên chuyển, mới vừa rồi còn âm u sâu thẳm đã từ từ biến thành màu lam.

Ánh mặt trời rửa sạch bụi bặm trong không khí, hơi thở mát mẻ từ từ cuốn đi mùi máu tanh trên tế đàn.

Mọi người giống như thoát khỏi một kiếp nạn.

Mạc Trân hưng hăng nhìn chằm chằm đôi nam nữ kia, tại sao nàng ta không có chết, tại sao hấn chỉ ôn nhu với nàng ta.

Nàng hận.

Từ nhỏ, nàng chính là người thiếu nữ cao quý, được tuyển làm tộc trưởng Mạc tộc, nhưng bây giờ bị hai người này làm hại cho thân bại danh liệt, về sau nàng phải sống ở Mạc tộc như thế nào đây? Đối mặt với tộc nhân của nàng thế nào đây?

Tiêu Thanh Hàn,

Hấn đáng chết.

ánh mắt nàng chợt lạnh lẽo. Nằm trên mặt đất, nàng nhìn toàn thân mình đầy vết máu, sau đó từ trong ngực lấy ra một cây sáo trúc màu lục.

Sáo trúc được ánh sáng thoáng qua, có chút quỷ dị.

Tiếng sáo cất lên, thanh âm rất khó nghe. Trên không trung không ngừng truyền ra, tựa như có thể truyền tới hơn ngàn dặm.

163. Chương 164: Đế Vương Của Loài Sói

Chỉ chốc lát sau, bốn phía bụi mù cuộn cuộn, mấy trăm con sói, không phải, phải là mấy ngàn con sói cùng xuất hiện, rậm rạp chằng chịt, thành đoàn.

“Tộc trưởng, vạn vạn không thể.” Mấy người tuổi khá lớn ngăn cản Mạc Trân.

Bọn họ là trưởng lão Mạc tộc, ở Mạc tộc có địa vị khá cao.

Sói gọi sói ở Mạc tộc là cấm kỵ, mặc dù có thể đồng thời cho gọi ra mấy trăm con sói để đối phó kẻ địch, nhưng, người thổi sáo phải nhận lấy tổn thương cực lớn. Cái này kêu là ăn miếng trả miếng, năng lực càng lớn, cái giá phải trả lại càng cao. Mỗi một thời đại tộc trưởng cũng có thể sử dụng sáo này, nhưng Mạc tộc mấy trăm năm qua, chưa bao giờ có người dùng qua.

Tộc trưởng này làm như vậy rốt cuộc là tại sao?

Người sáng suốt cũng có thể thấy được, nguyên nhân là do vị nam nhân sắp trở thành trượng phu của tộc trưởng, và hấn có tình cảm với cô nương trong ngực kia.

Nhất thời, mọi người ít nhiều đều hiểu tất cả. Mạc tộc từ trước đến giờ không tranh quyền thế, người dân cũng rất đơn thuần, hiếm có loại người ác độc thế này.

bây giờ, bọn họ đối với người tộc trưởng này thật quá mức thất vọng.

Thấy ánh mắt tộc nhân thất vọng, tiếng sáo trong miệng Mạc Trân càng thổi càng vang, tiếng sáo cũng càng ngày càng chói tai. Ngay cả tộc nhân cũng vứt bỏ nàng sao?

Đây tất cả đều do nữ nhân kia, nàng nhìn chăm chăm Vân Tâm Nhược trong ngực Tiêu Thanh Hàn, ánh mắt hung ác.

Bầy sói càng ngày càng nhiều, nhiều đến nỗi đem toàn bộ tể đàn vây quanh. Không chừa lại một chút khe hở nào.

Vân Tâm Nhược cảm giác trong không khí truyền tới dị thường, mới vừa nghiêng đầu, liền nhìn đến bầy sói kết thành đoàn.

Trời ạ, làm thế nào mà nhiều như vậy?

Nhìn Tiêu Thanh Hàn một chút, thần sắc hẩn như nước, lại trong trẻo lạnh lùng như băng, tròn mắt khê neho lại, mím chặt môi mỏng.

Rồi sau đó, nàng lại cảm thấy sau lưng có một ánh mắt tựa như ăn thịt người, nàng lần nữa quay đầu, thấy một đôi con người máu đỏ, mang theo hận ý vô cùng thấu xương, xuyên thẳng linh hồn của nàng.

Nàng ta là.

Là nữ nhân lần trước.

Chẳng qua, sao lại thay đổi thành chậ vật như vậy. Toàn thân dính máu thì không nói, ngay cả khuôn mặt xinh đẹp cũng thay đổi thành xấu xí .

Bốn phía, bầy sói càng ngày càng nhiều, không khí cũng càng ngày càng vẫn đục

Vân Tâm Nhược chuyển sang Tiêu Thanh Hàn, ánh mắt như mặt nước đáy hồ, trong suốt, nàng đưa tay nắm thật chặt hai tay của Tiêu Thanh Hàn, ngón tay khê chạm, trở tay bị Tiêu Thanh Hàn nắm chặt, nàng nhìn hẩn, giọng nói ngọt ngào “Thanh Hàn, bất luận ở nơi nào, ta đều sẽ ở cùng nhau? Cho dù là chết?”

“Ừ.” Tiêu Thanh Hàn đem cằm đặt trên đầu nàng.

Bọn họ sinh tử không rời.

“Thanh Hàn, ta có câu muốn nói cho người.” Vân Tâm Nhược buông tay của hẩn ra, đem đôi tay ôm lấy hông của hẩn, trong tròng mắt ánh sáng lung linh, thanh âm mang theo trong veo.“khi ta tỉnh lại trong một cái động, khi ta chỉ thấy có một mình ta thì lòng của ta như bị kim đâm, ta không nghĩ tới Lôi ca ca, không nghĩ tới mình, mà là người. Không biết lúc nào, trong lòng ta người chiếm một vị trí quan trọng hơn tất cả. Rất nhiều chuyện nếu không nói, sẽ không có cơ hội, ta đã từng bỏ lỡ một lần, không muốn lặp lại lần thứ hai. Thanh Hàn.” Vân Tâm Nhược nhìn thật sâu Tiêu Thanh Hàn, từng chữ từng câu hết sức rõ ràng.

“Thanh Hàn, ta thích người.”

khóe miệng Tiêu Thanh Hàn vẫn cong lên, cười đến phong hoa tuyết thế, một thân bạch y không nhiễm bụi. Trong lòng giống như đầy tràn hạnh phúc. Hẩn cúi đầu, chống đỡ cái trán của nàng.” lòng của Tiêu Thanh Hàn, có người ở trong.” trán hai người dính sát vào nhau.

Tiêu Thanh Hàn hẩn một đời không yêu, mà yêu mà yêu cả đời, trái tim chỉ vì một người mà đập mạnh.

Lòng của nàng quá mức nhần nhụi, quá sợ tổn thương. Mà hẩn có quá nhiều trách nhiệm, lúc này, sau khi trải qua sinh tử tình cảm, hai người xông phá tất cả lý trí. Như con sông hùng vĩ, không thể ngăn lại.

“Thanh Hàn.” Vân Tâm Nhược thẳng tắp nhìn gương mặt tuyệt mỹ.

Mà lúc này, bầy sói chậm rãi tới gần bọn họ, chợt, một tiếng rống to rõ truyền ra.

Cái thanh âm này, Vân Tâm Nhược nhàn nhạt nhíu lại, hình như nàng từng nghe qua. Là ở đâu? Đúng rồi. Nàng nghĩ tới, cái thanh âm này chính là thanh âm đã xuất hiện lần trước, khi bầy sói công kích bọn họ, cũng bởi vì cái thanh âm này, đám sói kia mới đột nhiên rời đi.

Như vậy thì.

Quả thật, như nàng suy nghĩ, bầy sói nghe được tiếng sói ấy, bất kể tiếng sáo có còn đang tiếp tục hay không, lấy tốc độ nhanh nhất để chạy trốn. Làm cho người ta kinh ngạc là, tất cả con sói lập tức biến mất.

Mà người của Mạc tộc nghe thấy cái thanh âm, một mảnh hỗn loạn, trong miệng hét lớn: “Lang Vương, là Lang Vương.”

“Lang Vương” . Nguyệt ư? Vân Tâm Nhược nhìn chung quanh, nhưng không có phát hiện bóng dáng của Nguyệt, nó chạy nơi nào nhỉ?

“Đang tìm cái gì?” Tiêu Thanh Hàn một tay bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nghi ngờ hỏi. Mà hân đối với chuyện bày sói rời đi, cũng không có bao nhiêu phản ứng. Chẳng qua là nhìn chăm chăm thiếu nữ trong ngực. Đối với hân mà nói, nàng thật ra chính là toàn bộ thế giới.

Dán chặt bàn tay của hân. Trên mặt ảm áp.

“Là Lang Vương, là Lang Vương.” Không biết là ai kêu một tiếng.

Vân Tâm Nhược cũng theo tầm mắt của mọi người nhìn lại.

Xa xa, một con sói có thân hình khổng lồ đi tới, toàn thân màu bạc, không có một chút dơ bẩn, ánh sáng mặt trời chiếu trên người của nó lóe sáng. Một đôi tròng mắt màu vàng, giống như đá quý, sáng chói.

Nó đi không chút tiếng vang, đầu ngẩng thật cao, giống như đế vương của nhân gian, vô cùng tôn quý.

164. Chương 165: Mạc Tộc Khiếp Sợ

“Nguyệt.” Vân Tâm Nhược thở nhẹ một tiếng, là Nguyệt.

“Nguyệt?” Tiêu Thanh Hàn cũng nghi hoặc nhìn con sói màu bạc, sau đó đem tầm mắt đặt trên người Vân Tâm Nhược, chờ nàng giải thích.

“Nhược, biết con sói này?”

“Ừ, ta biết!” Vân Tâm Nhược mang theo nụ cười nhìn đi về phía Lang Vương, nói: “Nó là Nguyệt, chính nó dẫn ta tới.”

Mà Lang Vương đi về phía bọn họ, Tiêu Thanh Hàn vẫn che chở thật chặt cô gái trong ngực như cũ, lạnh lùng nhìn Lang Vương càng ngày càng gần.

Chỉ thấy Lang Vương đi tới bên cạnh Vân Tâm Nhược, đột nhiên hai chân quỳ xuống, nằm trên mặt đất, đầu dính sát ở hai chân Vân Tâm Nhược.

“Nguyệt, lần trước cũng là người đã cứu chúng ta à?” Vân Tâm Nhược kéo tay Tiêu Thanh Hàn ra, ngồi xổm người xuống, ngón tay khẽ vuốt ve đầu Lang Vương. Lang Vương tựa đầu gần sát Vân Tâm Nhược, lè lưỡi liếm một chút tay của nàng.

Đột nhiên, Vân Tâm Nhược bị Tiêu Thanh Hàn kéo lên, vững vàng bị hân giam trong ngực.

Tiêu Thanh rét lạnh nhìn Lang Vương vẫn còn trên đất, một người một sói, hai tròng mắt nhìn nhau.

Nam tử áo trắng hơn tuyết, trong trẻo lạnh lùng vô cùng, Lang Vương mang theo loại khí thế của đế vương, không chút nào thua hân.

Lang tinh. Đây là tên mà Tiêu Thanh Hàn gọi Lang Vương.

Mà Lang Vương chẳng qua là liếc xéo Tiêu Thanh Hàn một chút, rõ ràng khinh thị hân.

“Thanh Hàn, thế nào?” Nhìn ánh mắt một người một sói trao đổi kỳ quái, Vân Tâm Nhược không hiểu sao, thật sự là không nghĩ ra lý do tại sao.

“Không sao.” Tiêu Thanh Hàn ôm chặt lấy lấy nàng, không để cho con sói kia đụng chạm nửa phần. .

Nghiêng đầu, Vân Tâm Nhược thấy trong mắt hân không vui, nàng thật sự là không nghĩ ra nguyên do.

“Con sói này đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Thanh Hàn nhìn mặt của nàng. Để cho nàng nhìn mình.

“Ta cũng không rõ ràng lắm?” Vân Tâm Nhược nhớ lại, “Khi ta tỉnh lại trong sơn động, liền gặp được nó, ta cho rằng nó muốn ăn ta. Kết quả, cuối cùng là nó nhận ta làm chủ nhân.”

“Chủ nhân?” mi tâm Tiêu Thanh Hàn có chút lạnh, hắc khóa chặt chân mày, suy tư, sau đó giống như cảm giác được cái gì bình thường? Hắc nhìn Lang Vương đã đứng lên, lúc này lại phát hiện trên trán nó có vết sẹo hình trăng khuyết, hắc thể nhưng cảm thấy có chút quen thuộc.

Chợt, hai tròng mắt hắc sáng lên, so với ngôi sao còn sáng chói hơn. Như dòng nước tràn qua đáy mắt, thanh thấu vô cùng, mang theo vẻ kinh ngạc trước nay chưa có, mà tay đeo Vân Long lại nắm thật chặt.

Thì ra là vậy, chuyện lại ngoài dự liệu quá nhiều.

Mà Lang Vương nhận chủ, trên dưới Mạc tộc nhắc lên gió mưa khổng lồ, Mạc Trần ngốc lăng nhìn tất cả, nàng nằm mơ cũng không nghĩ đến, Lang Vương lại nhận nữ nhân kia là chủ nhân.

Lang Vương là thần hộ mệnh của Mạc tộc, mấy trăm năm qua, Lang Vương tồn tại, làm Mạc tộc vô cùng giàu có. Nó vẫn bảo vệ Mạc tộc, khiến Mạc tộc khỏi bị ngoại nhân quấy nhiễu, nếu như ban đầu không phải có Lang Vương, như vậy thì mấy trăm năm trước, chỉ sợ sớm không có sự tồn tại của Mạc tộc. Khi đó, khi Mạc tộc gặp phải đại nạn diệt tộc thì Lang Vương đã mang bọn họ tới nơi này, để tộc nhân có thể an cư lạc nghiệp. Trải qua cuộc sống hạnh phúc.

đối với bọn họ mà nói, Lang Vương là thần, là ân nhân, cũng là thần hộ mệnh.

Nếu như cô gái kia là chủ nhân của Lang Vương, như vậy, ở Mạc tộc, nàng ta sẽ trở thành khách nhân tôn quý nhất cả Mạc tộc, mà bọn họ mới vừa rồi lại đối xử với chủ nhân Lang Vương như vậy.

165. Chương 166: Rời Đi

“Thanh Hàn. . . .” Vân Tâm Nhược kéo kéo Tiêu Thanh Hàn, không cảm giác được ý nghĩ, khiến nàng có chút khó xử. lòng của Thanh Hàn thật khó đoán.

“Hử? Thế nào?” Tiêu Thanh Hàn giương mắt, tất cả tâm tình trong tròng mắt biến mất. Tất cả như thường.

“Thanh Hàn, Nguyệt có cái gì không đúng sao?” Vân Tâm Nhược nhìn Lang Vương vẫn đứng ở cạnh chân nàng, hỏi.

“Không có gì.” Tiêu Thanh Hàn lắc đầu, rất nhiều chuyện, bây giờ không thể công khai? Bây giờ hắc cần là thời gian.

“Nhược, chúng ta trở về thôi.” Hắc kéo tay của nàng, mười ngón tay đan vào nhau thật chặt.

“Trở về?” Vân Tâm Nhược nghi ngờ nhìn hắc.

“Về nhà.” Tiêu Thanh cười cười, mặt mày như họa.

“Nhà?” Vân Tâm Nhược cúi đầu, trong mắt thoáng qua rất nhiều, nhà, nàng có sao?

” nhà của Thanh Hàn chính là nhà của Nhược.” Tiêu Thanh Hàn lăng lăng nhìn nàng, sau đó nâng cằm nàng lên, trong tròng mắt ôn hòa như biển cả.

Chịu quá nhiều tổn thương. Hôm nay, nàng đã sớm như chim sợ bị bắn, không có hi vọng, cũng sẽ không thất vọng. Không có mong đợi, sẽ không bị mất mát.

Chẳng qua, nếu như không có hi vọng, không có mong đợi, cõi đời này tồn tại để làm gì?

Cho dù hi vọng chưa chắc trở thành sự thật, nhưng lại là bắt đầu của hạnh phúc.

Sau mưa gió không nhất định phải có mây, nhưng mà, mây nhất định sẽ có sau mưa gió.

Như vậy, nhà của Tiêu Thanh Hàn, dĩ nhiên là nhà của nàng.

“Vân.” Vân Tâm Nhược hướng về phía trước, gật đầu một cái, giống như ánh mặt trời chiếu rọi tất cả, cũng chiếu vào lòng của nàng. Nàng hiểu, nàng đều hiểu, mà nàng, rất muốn thử một lần nữa, rồi sau đó, nàng đưa tay đặt nhẹ nhàng ở trên đầu Lang Vương, hỏi: “Nguyệt, người cùng đi theo ta sao?”

Lang Vương hí mắt.

“Người nói người còn có việc phải làm? Rất nhanh sẽ tìm đến ta.” trong miệng Vân Tâm Nhược lầm bầm lầu bầu, thật ra thì chỉ có Thanh Hàn biết, nàng đang trao đổi ý nghĩ cùng con sói này.

Nhược của hắn, quả nhiên đặc biệt. Mà con sói, cũng đặc biệt, một Lang tinh.

“Nhưng làm sao người tìm được ta hả?” Nàng cúi đầu. Một hồi lâu mới mở miệng, “Người nói người có biện pháp tìm ta?”

Lang Vương dụi dụi đầu vào y phục của nàng, nàng vỗ vỗ đầu của nó. “Tốt lắm, ta hiểu rồi.”

“Đi thôi.” Tiêu Thanh Hàn kéo tay của nàng, hai người cùng nhau lướt qua Lang Vương, lướt qua mọi người, từ đầu đến cuối cũng không nhìn Mạc Trần một cái. Sau đó xa xa, bóng dáng của hai người từ từ biến mất ở phía Đông.

Phía Đông, đường về nhà. Nói vậy cách nhà càng ngày càng gần.

Mặt trời ấm áp, chiếu lấp lánh màu lông Lang Vương, sau đó, nó nghiêng đầu, đi tới bên cạnh Mạc Trần, răng nanh bén nhọn giống như lợi kiếm, khiến Mạc Trần không khỏi run rẩy. Sau đó, trong trời đất, nghe được tiếng thét. chim nhỏ trên cây cũng hoảng sợ bay đi.

trong lúc nhất thời, Mạc tộc bởi vì một đôi nam nữ, mà biến đổi.

trên đường lớn rộng rãi, một chiếc xe ngựa chạy băng băng, vó ngựa nâng lên từng chuổi bụi đất, người trên xe không ngừng huy động roi trong tay, tuần mã trước xe hí một tiếng, tốc độ hơn tăng nhanh.

Nàng.

Không thể có sơ suất gì.

166. Chương 167: Chuyển Tỉnh

Cô gái sâu kín chuyển tỉnh, tiếng vó ngựa không ngừng truyền đến, thân thể dựa sát vào nhau một cái ấm áp thân thể, quen thuộc liên hương mơ hồ truyền đến, yên tâm tới gần hắn. Dem chính mình thân toàn sức nặng toàn bộ quảng cho hắn.

“Tỉnh?” Tiêu Thanh Hàn một tay lăm nhanh trong lòng nữ tử.

“Ân.” Vân Tâm Nhược hít sâu một ngụm không khí, tựa vào của hắn bên người. Sau đó nàng xem xem bốn phía, bọn họ như thế nào ở trong xe ngựa?

“Chúng ta đã muốn đi ra trong rừng, hiện tại là ở hồi hoàng cung lộ trung.” Tiêu Thanh Hàn thân thủ giúp nàng đem cái trán sợi tóc sửa sang lại một chút. Giải thích nói. Sau đó, hắn theo bên cạnh xuất ra một cái thực hộp. Mở ra một mảnh, đồ ăn hương khí lập tức truyền ra.

“Người là dói choáng váng.” Tiêu Thanh Hàn xuất ra mau tử đưa tới nàng trong tay. Trong mắt có ti thần nhiên ý cười, nhưng là càng nhiều cũng là đau lòng. Mấy ngày nay thật sự là vất vả nàng.

Nghe được Tiêu Thanh Hàn như vậy vừa nói, Vân Tâm Nhược mặt có chút ửng đỏ, nàng thể nhưng đem chính mình cấp đói hôn mê, quả thực có chút rất dọa người.

“Đưa ngọc.” Nhìn đến nàng vẻ mặt then thùng, Tiêu Thanh Hàn khẽ cười một tiếng, cầm lấy mau tử gấp một ngụm đồ ăn, đưa đến miệng nàng bên. Ở trong sơn động không ăn không uống ngủ say vài ngày, vẫn lập tức chưa tiến. Vừa tỉnh lại liền cấp tìm hắn.

Hắn cảm động, nhưng là cảm động sau, chính là chưa bao giờ từng có đau lòng. Đây tiểu nữ tử, thật sự là hoàn toàn đưa hắn tâm chiếm lĩnh xong rồi. Bất tri bất giác trung, trong lòng cuối cùng một khối lãnh địa đều biến thành nàng.

Thế gian vạn vật, thay đổi liên tục, minh minh trung đều có chúa tể, đừng tộc một hàng, tuy rằng trải qua hung hiểm, nhưng chính là tựa như hắn sở trắc như vậy,

Đông Phương có đường, phúc họa sở y.

Nhưng là nàng lần này thật là quá mệt mỏi.

Vân Tâm Nhược ăn xong sau, sờ sờ có chút trướng bụng, đây là mấy ngày nay, nàng ăn tối ăn no một lần.

“No rồi.” Tiêu Thanh Hàn đem nàng một lần nữa khóa hồi trong lòng, hỏi.

“Ân.” Nàng dựa vào hắn, nhẹ giọng ứng đến. Xe ngựa tiếng vang không ngừng truyền đến, bên trong xe, chỉ có hai người lặng im tiếng hít thở, bỗng nhiên, này chưa từng suy tư quá chuyện tình, một lần nữa trở lại lòng của nàng hải. Chưa bao giờ đến cấp nghĩ tới gì đó, cũng đều nhất nhất xảy ra của nàng trước mặt.

Xem nhẹ, không có nghĩa là sẽ không phát sinh

Trốn tránh, cuối cùng hay là muốn đối mặt.

Nàng chưa bao giờ là lừa mình dối người nhân.

Làm đi ra cánh rừng, nàng cùng Thanh Hàn còn có tương lai đáng nói sao?

Về Thanh Hàn cái kia lời tiên đoán, còn có có được phá nguyệt Vân Thiển Y, cúi đầu, không nghĩ làm cho hắn nhìn đến chính mình trong mắt bị thương.

Tiêu Thanh Hàn khẽ vuốt nàng như mây sợi tóc, trong tay xúc cảm cực kỳ giống thượng đẳng tơ lụa, ra vân tế nguyệt, ánh sáng mềm mại.

“Vì sao không thử tin tưởng ta?” Tiêu Thanh Hàn trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh âm theo nàng đỉnh đầu truyền đến, hơi hơi mang theo một tia không rõ thở dài. Đối lòng của nàng tư, hắn như thế nào có thể không hiểu biết.

Nàng ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau. Nam tử khí trời con người lý, dâng lên một mảnh đám sương, mông lung khó dò, đem lòng của nàng thần toàn bộ hút vào.

“Vì sao không thử tin tưởng ta?” Lại là này một câu, hắn nhìn về phía của nàng đáy mắt ở chỗ sâu trong, linh hồn của nàng xích lửa lửa bại lộ ở trước mắt hắn.

Nàng không tin hắn. Cũng hoặc là nàng không tin chính mình.

“Thanh Hàn..... Ta.....” Vân Tâm Nhược môi giật giật, thanh âm ngạnh khởi. Nàng thật sự có thể chứ?

Có thể hay không rất hạnh phúc.

Hạnh phúc giống như trong mộng.

Nàng sợ.

Vừa mở mắt

Giống như [hoa trong gương, trăng trong nước], nhẹ nhàng nhất xúc, hoàn toàn không có tung tích.

“Tin tưởng ta, được không?” Tiêu thanh thanh bần đến lạnh lùng trong mắt, có chờ mong, có đau lòng, cùng với thật sâu khắc cốt yêu.

Hắn. Không cho phép nàng trốn tránh.

Vân Tâm Nhược trầm tư, giây lát gian, giống như qua một cái luân hồi. Rồi sau đó, thanh âm biến thôi lượng vô cùng, nàng thân thủ ôm Tiêu Thanh Hàn thắt lưng. Thanh âm tự của nàng miệng truyền ra. Trên mã xa lộ ra rất nhiều ánh mặt trời hạ, một tia nhất lữ, sáng ngời ấm áp.

“Ta tin tưởng người.”

Lúc này, nàng tin tưởng hẳn, tin tưởng hẳn đem hết thầy giải quyết, rồi sau đó mang nàng về nhà.

Bọn họ gia.

Tiêu Thanh Hàn đem nàng gầy bả vai lấm nhanch, vươn tay, đẩy ra trên mã xa mộc cửa sổ, theo cửa sổ vọng đi ra ngoài, ven đường là một mảnh lúa mạch điền, thanh xanh tươi thúy, sinh cơ dạt dào. Mà cách đó không xa, nhất đại phiến máy xay gió chiếu ra trong mắt, không ngừng chuyển động.

“Nếu, người xem.” Hần làm cho Vân Tâm Nhược nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Vân Tâm Nhược quay đầu.. Rồi sau đó cười. Kia cười, làm cho cô gái thanh tú ngũ quan đột nhiên sáng vài phần.

Đây là giường nước.

Giường nước chuyển động, mơ hồ mang đến hơi nước, cấp mạch điền dẫn theo sinh mệnh kỳ tích.

Đây là thuộc loại hẳn cùng của nàng.

167. Chương 168: Về Nhà

Xe ngựa rất nhanh về phía trước chạy đi, một đường không bị ngăn trở, rất nhanh đi ra đạt hoàng thành, lúc này Thiên Trạch hoàng thành bề ngoài tuy rằng vẫn là như nhau trước kia bình tĩnh, kỳ thật sớm có những người này tâm hoảng loạn.

Chỉ vì tên kia bị dự vì thiên thần hạ phạm quốc sư vô duyên vô cớ biến mất không thấy, trong hoàng cung bình tĩnh quá mức dị thường, mà bên ngoài lại sớm truyền ồn ào huyền ảo.

Xe ngựa sử nhập hoàng thành, gào thét mà đi, có mấy người còn ngồi ở quán trà nội nói xong về quốc sư việc, nhưng là ai biết, vừa rồi bọn họ trong miệng quốc sư thế nhưng liền cùng bọn họ gặp thoáng qua đâu.

Quốc sư phủ, tâm thủy tiểu trúc.

Minh Phong ngồi ở trúc ghé, xinh đẹp đôi mắt có chút âm đạm, không khỏi theo trong lồng ngực than nhẹ một tiếng đi ra, quốc sư phủ hết thầy chưa biến, vẫn là không ngừng chuyển giường nước, trúc đình, trúc bàn, trúc y, trong không khí ẩn ẩn mang theo tâm dương hoa hương vị, nhưng là sự việc nhân phi, thiếu hai cái là quan trọng nhất nhân.

Quốc sư,

Tiểu Nhược nếu.

Các người đã muốn biến mất có mười ngày.

Con đường phía trước miểu tung, đường lui vô y.

Trong nháy mắt, hẳn ở đi theo Thanh Hàn quốc sư bên người đã muốn năm năm thời gian, nhớ khi đó quốc sư năm ấy mười lăm, cũng đã lạnh lùng như mưa, tuổi tuy nhỏ, cũng đã có thể bày mưu nghĩ kế, hô phong hoán vũ, năm năm sau, tuổi trẻ nam tử ánh mắt gian, lại nhiều một phần thành thực, nhị phân đạm mạc. Cái khác hay là hẳn kia cùng sinh mà đến lạnh lùng.

Ai có thể nghĩ đến, giết người vô hình, tà khí đầy người hồng y tu la Minh Phong hội cam nguyện đi theo quốc sư bên người, đồn đãi gian chính là bởi vì một vò nho nhỏ thanh trúc rượu. Nhưng là kì thực đâu, sợ là, không người nào biết.

Kỳ thật, trước kia hẳn, căn bản là không phải người tốt, mỗi khi có nhân muốn hẳn cứu mạng khi, trừ bỏ muốn dâng tương đương khả quan chắn kim bên ngoài, còn muốn nhìn hẳn đối người khác thuận không vừa mắt.

Mà hắc lại tuyệt tình, không phân cam nhân chẳng sợ chết ở trước mặt hắc, hắc cũng không hối trong nháy mắt, hắc cũng sẽ không thừa nhận chính mình còn có lương tâm ở.

Nhưng là, năm năm thời gian có thể thay đổi hết thấy, hắc hiện tại vẫn là như trước tà khí, nhưng là lại hơn một phần thiện lương, kỳ thật hiện tại đối với hắc, cứu người coi như là một loại lạc thú.

Từng, hắc hắc ám, hắc lãnh huyết, mà hắc hiện tại, lại có thể thoải mái tự tại còn sống.

Quốc sư, có thể xem như của hắc ân nhân, nếu không có quốc sư ở, như vậy hiện tại có lẽ còn giãy dựa tại địa ngục bên cạnh.

Mà Tiểu Nhược nếu, kỳ thật liền giống như của hắc muội muội bình thường, quốc sư phủ ở chung mặc dù gần, nhưng là cũng đã lấy nàng làm thân nhân.

Mà này hai người thế nhưng đang tiêu thất, hơn nữa không biết là sinh là tử. Dị tượng nổi bật, nhưng lại ở mọi người không coi vào đâu, thần quái việc, hướng đến khó có thể thủ chứng, hiện tại hai người sinh tử, sợ cũng trở thành nan giải chi mê.

Nhưng là.....

Mâu sắc xét qua một mảnh lãnh cứng rắn, hắc tin tưởng. Quốc sư sẽ không dễ dàng như vậy sẽ chết đi. Bởi vì thiên là thiên bưng biển sư, Vân Long chủ nhân.

Hắc đang đợi, chờ bọn hắc trở về.

Tiếng nước từng trận, ào ào mà vang.

Đình ngoại rừng trúc nhẹ nhàng lay động sinh tư, tảng đá đường nhỏ thượng, chậm rãi đi qua một gã nam tử, áo trắng bạch giày, tay áo khinh dương, người nhẹ nhàng mà đến.

168. Chương 169: Minh Phong Trả Thù

Tiếng bước chân theo xa đến gần.

Minh Phong thủ đồn cương, thậm chí ngay cả hô hấp đều đã muốn dừng lại, này tiếng bước chân..

Hắc đột nhiên quay đầu, đường nhỏ cuối, bóng trắng chậm rãi chếch đi, thanh tuyệt màu trắng, hoặc nhân màu đen, còn có một chút hấp lòng người thần màu đỏ.....

Một đường phong trần, lại chưa tổn hại hắc nửa điểm xuất trần ý vị.

Đây là.....

Thanh Hàn quốc sư.

Hắc đã trở lại, hắc thật sự đã trở lại, bình an đã trở lại.

Minh Phong đứng lên, hồng y như hỏa diễm bàn đàng hoàng của hắc kích động, Tiêu Thanh Hàn đi vào đình nội, gương mặt nhìn bốn phía hết thấy, quốc sư bên trong phủ hết thấy như thường, bao gồm này giường nước cũng không ngừng chuyển động.

Như gió thu phát quá hết thấy, hắc nhìn Minh Phong. Trên mặt lạnh nhạt vô sắc, kì thực, mâu để dạng khởi một mảnh ôn nhu.

“Minh Phong, ta đã trở về.”

Minh Phong kinh ngoa nửa ngày, lại không được tự nhiên dừng quá, đáng chết, trong ánh mắt là cái gì vậy? Sắp điệu đi ra. Dọa người đã chết.

Tiêu Thanh Hàn lẳng lặng đứng, chưa từng nói chuyện, đôi mắt như nước, áo trắng thỉn nhiên, mi tâm màu son. Xuất trần thân tư, lúc này cũng có vài phần kích động sắc tồn tại.

Nửa ngày, Minh Phong quay đầu đến, nhìn trước mặt thanh nhiên như nước nam tử, này quốc sư, hết thấy chưa biến, của hấn tâm, cũng buông xuống.

Mười ngày lo lắng, cũng rốt cục hoàn toàn đã xong.

Chính là, hấn lại nhìn xem Tiêu Thanh Hàn phía sau, mày khóa khởi.

Hỏi:“Quốc sư, Tiểu Nhược nếu đâu?”

Như thế nào chỉ thấy quốc sư, không thấy được Vân Tâm Nhược đâu, bọn họ nhưng là cùng nhau biến mất không thấy, không lý do quốc sư trở về, nàng không trở về.

Chẳng lẽ?

“Nàng không có việc gì.” Tiêu Thanh Hàn đột nhiên mở miệng, dứt lời, thanh tuyệt thân thể chuyển hướng lưu đình lâu.. Cái kia nữ tử lúc này đã muốn trong lúc ngủ mơ, mâu để dâng lên sâu đậm u trạch.. Nổi lên một mảnh phiền tên là thâm tình gợn sóng.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Minh Phong vỗ vỗ ngực, vừa rồi thiếu chút nữa dọa nát hấn yếu ớt cẩn thận bản.

“Minh Phong, hoàng cung hiện tại như thế nào?”

Tiêu thanh mặt lạnh lùng sắc trầm hạ, bọn họ đưa hấn cho hấn lớn như vậy lễ, như vậy chính mình hay không hấn là lễ thượng lui tới mới đúng, nên đến tính toán sổ sách lúc.

Minh Phong thẳng thân, giọng điệu đứng đắn, hồi đáp:“Mấy ngày trước đây, hoàng cung hết thấy bình thường, Hoàng Thượng vẫn phái người tìm kiếm quốc sư, mà Nhan Quốc thái tử cùng công chúa vốn ba ngày tiền phải rời khỏi Thiên Trạch, đáng tiếc hấn hai người ngẫu cảm phong hàn, mới không thể nhiều ngốc mấy ngày. Đến nay còn đang hoàng cung.”

Ngẫu cảm phong hàn, Tiêu Thanh Hàn mắt thấy hướng Minh Phong,“Bọn họ phong hàn là người sở làm đi!”

Minh Phong cũng không thừa nhận cũng không phủ nhận, làm cho người ta một hồi nhỏ bệnh, đối hấn mà nói rất đơn giản.

Tiêu Thanh Hàn vươn tay chỉ, bấm đốt ngón tay vài cái,“Người cho bọn hấn hạ cổ?” Hấn giọng điệu dồn trầm. Không biết thâm ý, không chút nào nghe không được có trách cứ cảm giác.

“Quả thực cái gì cũng lừa không được quốc sư.” Minh Phong nâng mi, hai tay ôm ở trước ngực. Hoàng Thượng chính là nói muốn hấn không cần hạ độc, nhưng là chưa nói không thể hạ cổ.

“Người cho bọn hấn hạ cái gì?” Tiêu Thanh Hàn tiếp tục hỏi.

“Nữ hạ tuyệt nhan, nam hạ chưa tự.” Minh Phong hào phóng trả lời.

Cái này, ngay cả trong miệng ngay cả thái tử cùng công chúa đều miễn.

Tiêu Thanh Hàn nâng mắt, đáy mắt một mảnh thâm ám, rồi sau đó nhợt nhạt lưu ly.

Này hai loại cổ cũng không làm cho nhân trí mạng, nhưng làm cho người ta sống không bằng chết, tuyệt nhan, tuyệt nhan, trung cổ giả thời gian càng dài, sắc mặt càng phát ra khó coi, sẽ làm thân mình tuyệt sắc dung nhan, chậm rãi già đi, mà Thư Dao như thế coi trọng chính mình dung mạo, về sau, này khoảnh thành mỹ mạo công chúa, về sau sẽ vô nhan.

Mà chưa tự, chỉ nhìn một cách đơn thuần cái tên liền cũng biết, đây là có thể cho nam nhân mất đi nào đó năng lực gì đó, mấy là trung cổ giả, cuộc đời này cũng không hội lại có sinh dục năng lực, mà này Thư Tuấn thái tử tuy có chính phi, cũng có vài tên trắc phi, nhưng là thật các hôm nay, lại vẫn có một gã con nổi dòng ra tay. Mà về sau, cũng sẽ không lại có.

Này hai loại cổ đều bá đạo vô cùng, trừ phi hạ cổ người tự mình bỏ cổ mẫu, phủ trắc cả đời khó giải, không thể tưởng được Minh Phong nhưng lại cấp hai người hạ loại này cổ

Bất quá, bọn họ cũng là trừng phạt đúng tội, tất cả mọi người nên vì chính mình làm những chuyện như vậy tình trả giá đại giới, bình dân cũng tốt, vương tôn quý tộc cũng thế, thiên đạo tầm thường, không người khả thay.

Tiêu Thanh Hàn xoay người nhìn về phía xa xa thanh trúc, miệng mân, rồi sau đó đứng dậy rời đi đình nội, đi rồi vài bước sau, quay đầu nói: “Minh Phong theo giúp ta đi tranh hoàng cung.”

“Là.” Minh Phong gật đầu, đi theo Tiêu Thanh Hàn phía sau, khoe miệng gọi lên, cười vẻ mặt tà khí. Quốc sư chưa nói cái gì? Như vậy này cổ kia hai người cần phải hảo hảo hưởng thụ.

169. Chương 170: Diễn Trung Hấp Dẫn

Thiên Trạch trong hoàng cung, hoàng đế Tiêu Cẩn Du ngồi ở thượng vị, trong tay bưng lên một ly rượu, rượu hương không ngừng truyền vào của hắn hơi thở gian, cúi đầu hí mắt, thành công che lại mâu trung chán ghét.

Mà ngồi tại hạ vị Thư Tuấn thái tử, vẫn là vẻ mặt tao nhã ý cười, kia trương khuôn mặt tươi cười, giống như mặt nạ bình thường dán tại của hắn trên mặt, hắn tay phải bưng lên ly rượu, giờ lên.

“Hoàng Thượng, này hoài rượu xem như bái biệt rượu, ta huynh muội hai người ở trong cung đã muốn đã quấy rầy lâu ngày, kì thực bản khoản, hơn nữa ta hoàng muội thân thể không khoẻ, sợ là có chút trình độ không phục chỉ chứng, cho nên chúng ta tưởng mau chóng trở lại Nhan Quốc, hảo trị liệu công chúa ốm đau.”

Tiêu Cẩn Du nắm ly rượu ngón tay hơi hơi trở nên trắng, mà một khác chỉ đặt lên bàn thủ, gắt gao nắm tay. Mà trên mặt cũng rất mau giờ lên ý cười, thật giả chẳng phân biệt được.

“Thái tử nghiêm trọng, nói này đó chẳng phải đồng quá mức khách khí, hơn nữa hiện tại công chúa thân thể không khoẻ, căn bản không dễ lúc này đi lại. Vạn nhất đến trễ bệnh tình, như vậy không phải càng thêm nghiêm trọng, hơn nữa, ta Thiên Trạch hướng đến hiếu khách, thái tử cùng công chúa tướng ở bao lâu, trăm đều đã cử hai tay hoan nghênh.”

Hai người giống như hát hí khúc bình thường, giọng quan mười phần. Ai cũng không muốn nhượng bộ.

Thư Tuấn uống lên một ly rượu, đáy mắt chậm rãi đông lạnh, này hoàng đế đánh cái gì chủ ý, hắn sao lại không biết, nguyên lai hắn cũng không biết nói từ chỗ nào biết được, Tiêu Thanh Hàn lần này mất tích, cùng bọn họ có liên quan, tưởng hết hết thấy biện pháp, đều phải đưa hắn huynh muội hai người giam lỏng ở chỗ này, đơn giản muốn từ bọn họ trong miệng thám thính đến Tiêu Thanh Hàn lúc này nơi đi.

Đáng tiếc, hắn căn bản là không biết cái kia Tiêu Thanh Hàn lúc này bị đưa đến chạy đi đâu, bất quá mười ngày đã qua, cũng sợ là dữ nhiều lành ít. Hơn nữa cho dù hắn biết, cũng sẽ không như thế chỉ ngốc, sẽ rõ hiểu được bạch nói cho bọn họ. Như vậy, không phải là hiểu được nói cho bọn họ, chuyện này là bọn hắn sở làm. Tiêu Cẩn Du, quả nhiên không phải kẻ dễ bắt nạt. Nhưng là, bọn họ cũng sẽ không tiếp tục bị động đi xuống.

Tiêu Thanh Hàn một ngày không trừ, hắn Nhan Quốc nhất thống non sông nguyện ý liền không thể thực hiện, ai làm cho hắn có thể biết trước đi qua tương lai, quái cũng chỉ trách hắn sinh ở hoàng gia, hơn nữa thân phụ dị năng.

Hơn nữa, hắn hiện tại, tuyệt đối là, chết chắc rồi.

“Hoàng Thượng nhiều lo lắng.” Thư Tuấn ngẩng đầu, buông trong tay ly rượu, cố tình xin lỗi, “Ta cũng tất nhiên là thập phần thích Thiên Trạch, chỉ vì ta huynh muội hai người thật sự là rời nhà lâu lắm, cũng thập phần tưởng niệm phụ hoàng mẫu hậu, không thể không trở về. Như có cơ hội, ỏn thỏa lại tiến đến tiếp. Đến lúc đó, cho dù Hoàng Thượng tưởng đuổi chúng ta đi, cũng sợ là không dễ dàng.”

Tiêu Cẩn Du cắn răng, này Thư Tuấn thật sự là được một tác lại muốn tiến một thước, hấn như thế giữ lại, bọn họ lại vẫn là cố ý rời đi, còn khi hấn có phải hay không hoảng đế, hơn nữa hấn cửu đệ trước mắt còn không có tìm được bóng người, hiện tại đều đệ thập ngày, của hấn tâm là càng ngày càng nhiều lo lắng. Nhưng là Thư Tuấn cùng Thư Dao hai người miệng căn bản là khiêu không ra nửa điểm khe hở. Vô luận hấn như thế nào dự thính tìm hiểu, thậm chí làm cho người ta trắng đêm canh giữ ở hai người hành cung trên đỉnh, cũng không có thể hỏi thăm ra thanh mắt lạnh lẽo tiền nhân ở nơi nào.

Mà hiện tại, này hai người nhưng lại muốn cố ý rời đi, Thanh Hàn hành tung thành mê, hấn như thế nào có thể thả bọn họ rời đi, nhưng là lại không thể mình mục trường đảm xé rách da mặt.

Tiêu Cẩn Du lắc đầu trong tay ly rượu, trong suốt rượu không ngừng ở chén trung lay động, nửa ngày, mới ngẩng đầu nhìn hướng Thư Tuấn. Ngử mang châm chọc, cười lạnh nói:“Thái tử điện hạ chớ không phải là không cho trẫm mặt mũi.”

Một câu, hấn dùng toàn bộ Thiên Trạch đến áp Thư Tuấn.

“Thư Tuấn không dám.” Thư Tuấn cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, miệng hấn gác nhất câu,“Thư Tuấn tạ Hoàng Thượng quan tâm, chỉ sợ Hoàng Thượng hiện tại cần nhất quan tâm không phải Thư Tuấn cùng Thư Dao, mà là bỉ quốc Thanh Hàn quốc sư đi.”

Nói đến Tiêu Thanh Hàn, Tiêu Cẩn Du xanh cả mặt, trong tay ly rượu mạnh mẽ một phen bị hấn bóp nát, xanh nhạt rượu theo tay hấn chỉ chảy tới trên bàn.

170. Chương 171: Thanh Hàn Trở Về

Thư Tuấn nhìn đến, chân mày triển khai, có chút vui sướng khi người gặp họa, miệng cũng không từng đình chỉ.“Hoàng Thượng, Thanh Hàn quốc sư hiện tại rơi xuống không rõ, bản thái tử cũng tưởng tấn phần ít lời lãi, nhưng là ở Thiên Trạch, cũng là vô dụng vô lực. Nhưng là chờ trở lại Nhan Quốc, bản thái tử nhất định hội tận hết sức lực, tìm kiếm Thanh Hàn quốc sư, tin tưởng.....”

“Như vậy Thanh Hàn thật muốn đa tạ thái tử điện hạ rồi.”

Của hấn nói còn chưa nói hoàn, lại bị một tiếng trong trẻo nhưng lạnh lùng nam âm đánh gãy.

Này thanh âm, làm cho hai người cả kinh, sau đó đồng thời nhìn phía cửa đại điện.

Lúc này, một gã nam tử đi vào đại điện, áo trắng trắng tuyết, tuyết sắc khuynh thành, hướng đến trong trẻo nhưng lạnh lùng đôi mắt trung, lại ngưng kết một tầng băng sương.

“Cửu đệ.....” Tiêu Cẩn Du mạnh mẽ theo trước bàn nhảy lên, trên mặt kinh hỉ vạn phần, bước nhanh đi đến Tiêu Thanh Hàn trước người. Bất lấy bờ vai của hấn, không ngừng đánh giá hấn.

“Người không có việc gì? Cửu đệ.”

Tiêu thị huynh đệ trong lúc đó cảm tình, vĩnh viễn không cần phải nói nên lời.

“Ân.” Tiêu Thanh Hàn gật gật đầu, đang nhìn hướng Tiêu Cẩn Du khi, mâu lý hồi phục dĩ vãng ôn nhu.

Loảng xoảng lang một tiếng, ly rượu rơi xuống đất, nhất mảnh nhỏ.

“Người, như thế nào.....” Thư Tuấn chỉ vào Tiêu Thanh Hàn, ngón tay run run, ai tới nói cho hấn, hấn rốt cuộc có hay không đang nằm mơ, Tiêu Thanh Hàn đã nên bị thủy tinh châu tiến bước mới đúng, hấn là sớm đã chết mới đúng, kia hiện tại đứng ở trước mặt hấn là ai?

“Như thế nào.” Tiêu Thanh Hàn quay đầu xem qua Thư Tuấn, nhú mày đậm phúng,“Thanh Hàn trở về, thái tử điện hạ xem ra không cao lắm hưng. Như vậy, vừa rồi chớ không phải là thái tử đối với Thanh Hàn mất tích quan tâm, là giả?”

“Làm sao có thể? Thanh Hàn quốc sư thật sự là nghĩ nhiều.” Thư Tuấn phát hiện chính mình nói lỡ, vẻ mặt xanh trắng tương tiếp.

Tiêu Thanh Hàn thấp mầu, tâm tư cũng là một trận phức tạp, bỏ dối của hắn chán ghét, còn có một ít đồng tình cùng tiếc hận, nhưng là hắn này cũng là tự làm tự chịu, ăn trộm gà bắt thành phần còn mất nắm gạo, vốn định hại cùng hắn, lại không nghĩ rằng hắn bây giờ còn hảo hảo còn sống, nhưng là trước mắt nam tử sợ là vĩnh viễn cũng sẽ không biết, chính hắn cả đời này không thể lại có con nối dòng.

Này đối với một người nam nhân, nhất là một quốc gia thái tử, này chính là cỡ nào đại chiêm chọc, dân chúng an cư lạc nghiệp không tốt sao? Vì sao mấy năm nay, bọn họ không nên khơi mào chiến tranh, chiến tranh sẽ chỉ làm càng nhiều nhân lâm vào trong chiến loạn, mà chịu khổ vĩnh viễn chính là bình minh dân chúng. Như thế đơn giản đạo lý, bọn họ như thế nào sẽ không biết.

“Thư Tuấn thái tử, nếu Thanh Hàn đã hồi, chúng ta huynh đệ hai người còn có lời muốn nói, thật sự không có phương tiện nói cùng ngoại nhân nghe, như vậy thỉnh thái tử trước di cái dừng cung đi.” Tiêu Cẩn Du phụng phịu, trực tiếp tiễn khách. Nếu cửu đệ đã trở lại, hắn hiện tại là một khắc cũng không muốn nhìn đến kia trương giả dối mặt.

Thư Tuấn hai tay nắm chặt, móng tay lâm vào trong lòng bàn tay, hắn trầm khẩu khí, hướng Tiêu Cẩn Du được rồi một cái lễ, sau đó chậm rãi đi ra ngoài.. Cơ quan tính tấn, kết quả là vẫn là chưa đạt mục đích.

Tiêu Thanh Hàn, mạng của người thật là cứng rắn, hy vọng người lần sau cũng có thể như vậy may mắn.

Thư Tuấn hung hăng trừng mắt nhìn liếc mắt một cái hai người bóng dáng, cũng không liêu cùng tiêu thanh rét lạnh thanh hai tròng mắt tương đối, cặp kia mầu lý bình tĩnh như lúc ban đầu, hiểu rõ, đùa cợt, giống như ở nhạo báng của hắn không biết tự lượng sức mình, giống như tuyết địa bình thường, một trận gió lạnh hướng hắn thổi tới.

Chẳng lẽ, Tiêu Thanh Hàn hắn cái gì đều biết nói? Như vậy trên đời này còn có cái gì có thể giấu diếm được hắn.

Nguyên lai Thiên Trạch đáng sợ nhất không phải mạnh mẽ vang dội hoàng đế Tiêu Cẩn Du, cũng không phải chỉ huy thiên quân vạn mã ra trận giết địch Huyền Vũ tướng quân Lê Hân. Mà này khuynh thành tuyệt nhan, tâm như hải thâm Tiêu Thanh Hàn.

Người khác nhất cử nhất động. Giai ở của hắn trong lòng bàn tay.

Kỳ thật còn không có bắt đầu, bọn họ cũng đã thua.

171. Chương 172: Giải Mê

Thư Tuấn đi rồi, Tiêu Cẩn Du hốc mắt ẩm áp, kích động vô cùng, vừa còn muốn ở Thư Tuấn trước mặt bảo trì hoàng đế uy nghiêm, hiện tại hắn đi điệu hoàng đế thân phận, chính là một cái bình thường đại ca, “Cửu đệ, người lâu như vậy chạy tới làm sao? Khả làm cho hoàng huynh vội muốn chết.”

“Hoàng huynh, ta không sao?” Tiêu Thanh Hàn cười cười, đậm như thu thủy, mầu nếu xuân thành. Này đại ca, gần nhất nhưng là vì chính mình, rất vất vả.

“Đến đến, nói cho đại ca, người gần nhất đi nơi nào?” Tiêu Cẩn Du kéo Tiêu Thanh Hàn, làm cho hắn ngồi ở ghế, sau đó chính mình cũng ngồi xuống. Nhanh theo dõi hắn.

Tiêu Thanh Hàn ngồi xuống sau, động thủ cấp chính mình ngã một ly thanh trà, sau đó đem chính mình ở rừng rậm, cùng với gặp được dừng tộc việc nói cho Tiêu Cẩn Du nghe, nhưng là lại bảo lưu lại về Văn Tâm Nhược hết thấy.

Trước mắt hết thấy cũng không rõ ràng, hơn nữa Thư Tuấn cùng Thư Dao đều ở, còn không phải công khai thời điểm. Hắn cần thời gian. Cần thích hợp thời gian.

“Thì ra là thế.” Tiêu Cẩn Du gật gật đầu, hoàn toàn không thể tư nghĩa, nguyên lai hắc bản nhân thiên phú dị bẩm, liền liên tục gặp ngộ cũng cùng thường nhân bất đồng, ngay cả lánh đời mấy trăm năm đừng tộc đều có thể gặp được. Không biết là hắc vận khí rất hảo, vẫn là quá kém.

Việc này nhất định thập phần hung hiểm, tuy rằng hắc nhệ nhàngh băng quơ. Nhưng là Tiêu Cẩn Du vẫn là nghĩ được không ít nguy hiểm.

Thư Tuấn Thư Dao, hắc tuyệt đối sẽ không tha bọn họ.

Tiêu Thanh Hàn nhìn xem Tiêu Cẩn Du phát thanh sắc mặt, cùng với trong mắt hàn tinh, buông trong tay trà phá hư, thần nhiên nói, “Hoàng huynh, làm cho bọn họ đi thôi.”

“Đi, như thế nào có thể dễ dàng như vậy?” Tiêu Cẩn Du bĩu môi, thả bọn họ trở về, chính mình còn không cấp nghẹn tử.

“Hoàng huynh, bọn họ về sau hội sống không bằng chết.” Tiêu Thanh Hàn há có thể nhìn không ra Tiêu Cẩn Du đối Thư Tuấn huynh muội chán ghét. Bất quá hắc hiện tại nhóm, lại thật sự còn sống so với đã chết càng thống khổ.

Tử thực dễ dàng, nhưng là muốn cho nhân sinh không bằng tử, mới có thể đạt tới tra tấn cảnh giới cao nhất.

“Người nói cái gì?” Tiêu Cẩn Du hí mắt.

“Này phải hỏi hỏi Minh Phong.” Tiêu Thanh Hàn đem vấn đề ném cho Minh Phong.

Minh Phong theo bên cạnh đứng ra, hồng y ở bên chân cuộn cuộn nổi lên, một mảnh yêu nhu.

“Khải bỉnh Hoàng Thượng, Minh Phong chính là ở bọn họ hai người trên người các hạ một loại cổ.”

Tiêu Cẩn Du ngồi trở lại long ý thượng, ngón tay khinh thủ sờ mặt bàn, một chút tiếp một chút, “Trẫm không phải đã nói, không thể cho bọn họ độc sao?”

“Hoàng Thượng.” Minh Phong nách áo, không một tí e ngại, “Minh Phong hạ là cổ cũng không xem như độc.”

“Nga, phải không?” Đột nhiên Tiêu Cẩn Du cúi phải điệp bên trái trên đùi, con ngươi đen sáng trông suốt. Hướng Minh Phong ngoắc, “Cái gì cổ? Vội tới trẫm nói nói.”

Tiêu Thanh Hàn uống trong tay trà, mặt mày thần nhiên cười, nhìn hai cái nói nhỏ nhân.

Có huynh như thế, có hữu như thế, còn có.....

Hắc cười tuyệt sắc thiên thành, mâu trung nhu tình tùy ba mà tán. Chính là,

Của hắc ánh mắt đột nhiên ngăm hạ, trong trẻo hai tròng mắt, lập tức ám đàm không ánh sáng đứng lên.

Hân, hắc đâu?

Hắc lại ngã một ly trà, trà hương khinh phiêu phiêu doanh ra, mang theo thanh bích nước trà, đổ ứng ra một cái tuyệt sắc nam tử, lúc này lại mi tâm trói chặt, giống như muốn ngàn vạn cảm xúc đan vào. Tiễn không ngừng, để ý còn loạn.

Có lẽ lúc trước của hắc đoán đều sai lầm rồi, Lê Hân kiếp, cũng không nhất định là ở Vân Thiển Y trên người.....

172. Chương 173: Thanh Hàn Giấu Cột

Trong hoàng cung, tối nay, nguyệt Minh Phong thanh, hết thấy góc chi dĩ vắng muốn bình thần rất nhiều, mắt tích nhiều ngày Thanh Hàn quốc sư rốt cục bình an trở về, đảo qua trong cung mấy ngày âm u. Liền

ngay cả đèn cung đình đều có chút càn phát ra sáng ngời đứng lên, hoàng cung gần mười ngày trầm thấp hơi thở, rốt cục đẩy ra rồi mây mù. Trong sáng lên.

Quốc sư phủ, lưu đình lâu nội, Vân Tâm Nhược sâu kín chuyển tỉnh, tươi mát gây trúc hương khí không ngừng truyền đến, dưới thân mềm chắn phủ gấm như miên như bình thường thần kỳ khinh nhuyển, nghe thấy đứng lên còn có chút mùi thơm ngát hương vị.

Nàng ngồi dậy đến, tựa vào đầu giường, sau đó nhìn về phía bốn phía. Trên bàn dạ minh châu sáng bóng oánh nhuận, cấp trong phòng bật kín một tầng thư cùng vàng sáng. Tinh xảo trúc chế gia cụ, nhìn như đơn giản, lại xem đi ra đường nét độc đáo. Mỗi một cái đều là tinh điều tế khác mà thành. Nếu xuất ra đi bán, không biết có thể bán bao nhiêu tiền.

“Suy nghĩ cái gì?” Tiêu Thanh Hàn vào phòng nhìn đến chính là Vân Tâm Nhược ánh mắt gắt gao nhìn thẳng trong phòng gia cụ, tựa hồ đó là ngon miệng đồ ăn bình thường.

Chính là đó là gây trúc, có thể ăn sao?

Vân Tâm Nhược ngẩng đầu, lắc đầu, vừa vặn cùng Tiêu Thanh Hàn hơi vui đùa hai trông mắt tương đối, nhất thời trên mặt bộc hồng. Nếu vừa rồi nàng tưởng cho hẳn biết, không biết cũng bị hẳn giấu cợt thành bộ dáng gì nữa? Cho nên nàng mới không cần nói ra đi.

“Không nói?” Tiêu Thanh Hàn đến gần, nhẹ nhàng chuyển động một chút trên bàn cơ quan, bàn đầu ám hộp mở ra, một khác nói sáng ngời thanh nhuận vàng sáng nghiêng xuống. Lại là một cái dạ minh châu, một cái là đặt ở giường trụ thượng, mà một cái là còn lại là đặt lên bàn.

Trong phòng, càn phát ra sáng ngời

Ôn nhuận chiếu sáng ở hai người trên người, cao vút sắc, dừng dừng chỉ nhan.

Vân Tâm Nhược vươn tay, Tiêu Thanh Hàn hiểu ý, đi lên tiên kéo tay nàng đặt ở chính mình trong lòng bàn tay, sau đó ngồi ở mép giường bên. Mặt mày mang cười, ôn nhu sắc giống như có thể giọt xuất thủy bình thường.

Vân Tâm Nhược nhìn song nhân giao nắm cùng một chỗ hai tay, bạch từ bàn trên mặt, dương thượng một mảnh thần nhiên đỏ ửng.

“Nói mau, vừa rồi suy nghĩ cái gì?” Tiêu Thanh Hàn cúi đầu, gắt gao nhìn của nàng ánh mắt, nàng nhưng dừng tưởng liền như vậy tránh được.

Vân Tâm Nhược đi dạo con mắt, không dám động một chút, lúc này, hẳn cùng với nàng trong lúc đó hiện tại khoảng cách gần có thể cảm giác được lẫn nhau hô hấp.

Nàng hấp khẩu khí, vừa mới hút vào của hẳn hô hấp, hai má càn hiển đỏ ửng.

“Ta chỉ là.....” Nàng xem nhìn nhìn trước mắt nhân, cúi đầu, thanh âm cúi đầu. Có chút ngưng ngưng. “Ta chỉ là ở tưởng, nơi này này đó gia cụ nếu xuất ra đi bán, không biết có thể bán bao nhiêu bạc?”

Vừa nói xong, bên tai truyền đến Tiêu Thanh Hàn trầm thấp tiếng cười, trong trẻo nhưng lạnh lùng như vậy, thanh âm thấp phần êm tai.

Của hẳn lưu đình lâu lý tuy rằng bố trí đều cực kì đơn giản, nhưng là nơi này mỗi một dạng này nọ đều là thiên vừa nghe danh công tượng tự tay chế tạo. Kiện kiện đều có thể coi chỉ vì trân phẩm, thế nào nhất kiện không phải vô giá, bất quá nói thật, của hẳn nếu, quả thực thật tinh mắt.

“Có đói bụng không?” Tiêu Thanh Hàn thuận tay sửa sang lại nàng nhân ngũ mà có chút hỗn độn sợi tóc, âm áp hơi thở phun ở mặt nàng bên. Tạm thời đình chỉ đối của nàng giấu cợt.

“Ân!” Vân Tâm Nhược gật đầu, trong bụng cũng truyền đến thăm thì tiếng kêu, nàng che bụng, vẻ mặt xấu hổ sắc.

Tiêu Thanh Hàn cố nén cười, kéo tay nàng, quay đầu lại khi, lại nghiêm trang, “Đi rồi, đi ăn cơm.”

173. Chương 174: Chi Cho Yêu

Lúc này, Minh Phong ngồi ở nhà ăn, một tay đặt lên bàn, một tay chống cằm, con mắt không ngừng ở trên bàn quét tới quét lui, muốn thả bình thường, hắn đã sớm tả hữu khởi công, nhưng là hiện tại, cho dù còn muốn ăn, hắn cũng phải săn sóc kia hai cái vừa mới lịch kiếp trở về nhân,

Chỉ là bọn hắn như thế nào như vậy chậm, hắn đều nhanh chết đói.

Cửa rốt cục truyền đến tiếng bước chân, Minh Phong thẳng đứng dậy tử, nhìn trông mong nhìn về phía cửa, cửa hắn bụng, rốt cục có thể không cần chịu khổ.

Tiêu Thanh Hàn cùng Vân Tâm Nhược tương hiệp đi vào, hai người mười ngón nắm chặt cùng một chỗ, Minh Phong đôi mắt đột nhiên trầm xuống, muôn vàn trong suy tư, cuối cùng vẫn là không có đem vấn đề nói ra khẩu.

Hết thấy vấn đề, ở trong này cũng không thích hợp giải quyết.

Vân Tâm Nhược không phải không có phát hiện Minh Phong biểu tình biến hóa, nhưng là theo trên tay truyền đến ám áp làm cho nàng tạm thời tính buông hết thấy, hiện tại nàng sở cần phải làm là hảo hảo ăn một chút cơm.

Rồi sau đó, nàng cùng Tiêu Thanh Hàn nhìn nhau, cười trung mang theo chỉ có hai người mới hiểu ăn ý.

Thanh Hàn nói qua muốn chính mình tin tưởng hắn, hết thấy giao cho hắn liền khả, như vậy nàng làm chính là hoàn toàn tin tưởng hắn.

Tiêu Thanh Hàn nhéo nhéo bàn tay tay nhỏ bé, rất là vừa lòng Vân Tâm Nhược hôm nay biểu hiện.

Yêu chi cho hai người

Tin tưởng là bước đầu tiên..

Nàng từng có đi, hắn có trách nhiệm,

Hiện tại hắn không nói cho nàng mỗ ta sự tình, muốn nàng trước học trước tin tưởng chính mình, tin tưởng hắn.

Các người hai cái có hoàn không để yên, ta mau chết đói. Minh Phong ghé vào trên bàn, đảo qua vừa rồi thâm trầm, một bức đối chết quỷ bộ dáng..

Thanh Hàn rất nhỏ cười, lôi kéo Vân Tâm Nhược thủ cùng nàng song song ngồi ở cùng nhau,

Cơm gian, Minh Phong ăn thực không biết vị, nhìn hai người mặt mày đưa tình, hắn đơn giản ghen tị đã chết, quốc sư chưa từng có cho hắn giáp quá đồ ăn, Tiểu Nhược nếu cũng không có cho hắn giáp quá đồ ăn.

Bọn họ hai người không coi ai ra gì, hắn một cái đại người sống dám bỏ qua. Làm cho hắn quả thực là ghen tị đã chết, sớm biết rằng, hắn tìm vài cái cô nương cho hắn đĩa rau, như vậy cũng có thể cân bằng một chút.

Bất quá, lúc này Thanh Hàn chân tướng một người, nếu không là cao cao tại thượng quốc sư, trên mặt cười xâm nhập đáy mắt, không còn nữa dĩ vãng lạnh lùng, mà Tiểu Nhược nếu cũng tựa hồ sáng sủa rất nhiều.

Này hai người, sợ là lẫn nhau cứu thực. Nếu vạn nhất.....

Hắn thật sự là tưởng tượng không nổi nữa.

Một chút cơm ăn thời gian rất lâu, ăn xong sau, Tiêu Thanh Hàn lại bồi Vân Tâm Nhược một hồi, thẳng đến nàng ngủ sau, mới đứng dậy đi vào thư phòng, thư phòng nội, Minh Phong sớm chờ đợi lâu ngày, hai mắt nhìn thẳng Tiêu Thanh Hàn, hỏi:

“Quốc sư, có nguyên nhân sao?”

Tiêu Thanh Hàn đi đến cửa sổ tiền, hướng về phía trước thôi khởi, trúc hương khí càng thêm nồng đậm, bên ngoài gió nhẹ thổi bay, ngạch gian sợi tóc phiêu khởi, xẹt qua cửa hắt đôi mắt, dâng lên một mảnh hải triều.

“Minh Phong, ngươi không tin ta?”

Minh Phong cũng đứng lên, thở dài, hắn như thế nào có thể không tin tưởng hắn, quốc sư hướng đến làm việc đều thập phần cẩn thận, nhất là liên quan đến thiên hạ dân chúng việc, lại tận hết sức lực, chính là đối với Vân Tâm Nhược, còn có một cái có thể nói là phách nguyệt đứng đầu Vân Thiển Y tồn tại, hắn thật sự là không nghĩ ra, nan đến quốc sư muốn kết hôn hai nữ nhân sao, nhưng là, lấy quốc sư tính cách, căn bản không có khả năng, mà Tiểu Nhược nếu thấy thế nào cũng không như là có thể cùng người cùng chung trường phu nhân, bọn họ yêu thực thuần thực túy, có thể dung kế tiếp Vân Thiển Y sao?

Nghĩ đến đây, hắn thực sự chút đau đầu, giương mắt nhìn Tiêu Thanh Hàn, “Ngươi có biết ta không phải hỏi này? Ta chỉ là sợ Tiểu Nhược nếu đã bị thương tổn? Ta.....” Cửa hắt nói còn không có nói xong, một cái lợi mất làm cho Minh Phong đột nhiên ở miệng..

“Ngươi thích nàng?” Tiêu thanh rét lạnh mi thấp đối, trong không khí truyền đến thản nhiên toan vị.

Minh Phong có chút dở khóc dở cười, này Thanh Hàn quốc sư dấm chua kính cũng quá lớn.

“Quốc sư, làm sao có thể, ta chỉ là lấy nàng làm muối muối.” Hắn giải thích, điệu đến dấm chua hải lý nam nhân là đáng sợ nhất, hơn nữa này nam nhân hay là hắn người lãnh đạo trực tiếp, võ công so với hắn cao, quyền lực so với hắn đại, hắn cũng không muốn chết quá sớm.

Hắn còn không có thú lão bà sinh đứa nhỏ đâu?

Tiêu thanh rét lạnh nhiên, phiết hắt liếc mắt một cái, xoay người nhìn về phía ngoài cửa sổ. Thẳng đến Minh Phong nhện không được phát điên khi mới chậm rãi mở miệng.

“Nàng chính là của ta thê, kiếp này Tiêu Thanh Hàn duy nhất thê, mà Vân Thiển Y không là vấn đề, bởi vì việc này cùng nàng có thể nói là hoàn toàn không quan hệ. Hết thấy, không lâu sau sẽ chân tướng rõ ràng,” Lúc này trong trẻo nhưng lạnh lùng ánh trắng như thủy ngân bình thường, chiếu vào hắt như ngọc bàn trên mặt, ngẩng đầu, nhậm gió thổi loạn hắt trên trán tóc bay rối.

“Minh Phong, ta yêu nàng.”

Cửa hắt thanh âm mang theo kiên quyết, thâm tình, còn có khắc cốt minh tâm, yêu.

Không có người có thể hoài nghi Thanh Hàn quốc sư cảm tình, hắt không thương còn lại là cả đời, yêu cũng chung thứ nhất sinh sẽ không thay đổi.

Minh Phong ngồi trở lại ghế, tâm tư lại trầm cảm khởi, tương lai thê, Vân Tâm Nhược cũng không phải phách nguyệt đứng đầu, kia quốc sư sẽ lấy cái dạng gì thân phận làm cho nàng trở thành quốc sư chi thê đâu? Bất quá, hắt nhìn về phía bên cửa sổ đứng thẳng như tùng nam tử, tâm lại lại một lần nữa thả lại đến ngực.

Hết thấy có hắt ở, hắt là lo lắng hơn.

174. Chương 175: Dư Thừa Hai Người

Ngày thứ hai, sắc trời thượng sớm, quốc sư phủ nghênh đón lại một cái sáng sớm, gậy trúc xanh tươi, trúc thanh di nhân, phủ ngoại, cũng đứng thẳng hai người, tưởng là sáng sớm đi ra.

Minh Phong hai tay vén ở ngực, dài nhỏ phượng mắt hơi hơi neoh lại, ánh mắt phía dưới cũng có lưỡng đạo rõ ràng xanh tím, có thể thấy được đêm qua không có nghỉ ngơi tốt, mà hắt tâm tình lúc này cũng bởi vì này hai người, không tự chủ được biến cực kém.

“Các người đến thực sớm a, quốc sư còn không có tỉnh đâu?” Hân lạnh lạnh mở miệng.

Này hai người sáng sớm sẽ đã quấy rầy hân tốt đẹp giấc ngủ, ngày hôm qua cùng quốc sư nói chuyện tấn bản trễ, hân còn tại còn tại mơ hồ đâu?

“Minh Phong, ta chỉ là tới nhìn xem Thanh Hàn?” Lê Hân biết hân bởi vì chính mình đối Vân Tâm Nhược sở tác sở vi, đối chính mình có chút oán hận, nhưng là sự tình đều đã qua đi, hân còn muốn nhớ như vậy thanh sao? Huống hồ Thanh Hàn thật vất vả tìm được đường sống trong chỗ chết, đi qua hết thủy, sớm hân là buông xuống, mà hân này làm huynh đệ tất nhiên là muốn sáng sớm đến thăm hân, chính là, ở của hân đáy lòng nhưng cũng ẩn ẩn muốn gặp đến một cái nhân, nhưng là này ý tưởng, lại còn không có minh tế đứng lên, đã bị hân bỏ qua rồi.

“Kia nàng đâu?” Minh Phong chia chia Vân Thiển Y, từ biết quốc sư vẫn chưa muốn thú Vân Thiển Y khi, hân liền đối này nữ nhân hảo cảm hảo vô, trước kia còn đối nàng phách nguyệt đứng đầu thân thể có chút băn khoăn, hiện tại nhưng là không có gì cảm giác.

“Ta đến xem của ta Tam muội.” Vân Thiển Y cúi đầu phía dưới, nhìn chính mình mũi chân, nói ra chính mình lý do, trời biết, nàng không phải nhìn cái gì Vân Tâm Nhược, của nàng mục đích vốn là là Tiêu Thanh Hàn. Từ ngày ấy Tiêu Thanh Hàn cùng Vân Tâm Nhược ở chính mình trước mặt đột nhiên biến mất, lòng của nàng liền rối rắm thành một đoàn, mười nay mai nàng lo lắng hân, thực không dưới nuốt, thật vất vả, phán đến của hân trở về, nàng muốn thấy hân một mặt, xác định hân bình an mới yên tâm.

Lê Hân chuyển khẩu nhìn về phía Vân Thiển Y, ngực xuất hiện mặt chua xót, ngày gần đây đến, hân cùng với Thiển Y đi thập phần gần, nhưng là Thiển Y trong lòng, khẩu là sở nhớ thương chỉ có Thanh Hàn, hân đã sớm rõ ràng, lại vẫn là không thể nhận.

Hiểu được cùng nhận, hướng đến đều là hai việc khác nhau, hân không phải thần, hân có cảm tình, hân sẽ đau lòng, hân cũng sẽ luyến tiếc.

Minh Phong nâng gương mặt, của hân ánh mắt thật đúng là có chút toan a! Nói kia nói nhảm nhiều làm cái gì? Làm điều thừa. Đối trá hoàn toàn, hân gia Tiểu Nhược nếu cùng của nàng quan hệ không có tốt như vậy đi. Muốn nhìn quốc sư liền nói thẳng thôi, tìm cái gì lấy cớ không được, không nên tìm như vậy làm cho người ta không thoải mái lấy cớ.

“Các người không phải muốn xem quốc sư cùng Tiểu Nhược nếu sao? Đứng ở chỗ này làm cái gì?” Hân xoay người, lại quay đầu xem hiện ngoài cửa hai cái đầu gỗ, trước kia đại tướng quân đến quốc sư phủ hướng tới là mặc kệ người khác, có thể đánh thẳng về phía trước, khi nào thì biến thành như vậy, phải đợi hân lĩnh, nữ nhân, quả thực hại người rất nặng.

Đi theo Lê Hân phía sau, nhìn kia như hỏa liên nở rộ hồng y, Vân Thiển Y trái tim nhảy lên tốc độ càng ngày mau, nàng sẽ nhìn thấy hân. Mười ngày tưởng niệm, rốt cục có thể đã xong.

“Minh Phong, Thanh Hàn hiện tại ở nơi nào?” Lê Hân đột nhiên hỏi

“Thủy tâm tiểu trúc.” Lê Hân ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, xoa nhẹ một chút hai mắt của mình, mở miệng trả lời. Chờ bọn hân đến, hân còn muốn trở về ngủ bù đầu.

“Thủy tâm tiểu trúc, hảo cái tên.” Vân Thiển Y ôn nhu tán thưởng nói.

“Đó là đương nhiên.” Minh Phong có chút tự hào, “Người này tử nhưng là Tiểu Nhược nếu khởi.”

Bất quá lúc trước hân cũng không phải là nghĩ như vậy, nhớ khi đó thủy tâm tiểu trúc vừa mới chuẩn bị cho tốt, hân nói muốn tưởng cái cái tên, kết quả Vân Tâm Nhược liền thật sự nổi lên này thủy tâm tiểu trúc, nghe qua còn rất cảm giác. Bất quá hồi nàng nguyên nhân khi, lại thiếu chút nữa làm cho hân học máu mà chết.

Nàng nói, thủy, bởi vì nơi này có thủy, tâm, bởi vì trong nước có tâm dương thảo.

Quả thực chuẩn xác, quả thực đơn giản, nhưng là đáng chết nhất là kêu đi ra thể nhưng đặc biệt dễ nghe..

Nghe được Vân Tâm Nhược cái tên, Lê Hân thân thể cương một chút, cái kia nữ nhân vì sao đến bây giờ, hân vẫn là không thể quên, vẫn rõ ràng nhớ nàng cặp kia từng ảnh ngược quá chính mình bóng dáng hai

mắt. Hay không, là chính mình đối hẩn quá mức áy náy.

Còn có, cái gì vậy chậm rãi miêu tả sinh động.....

Mà loại này này nọ, làm cho hẩn có chút bối rối cảm, tựa hồ muốn mất đi một loại có thể cùng sinh mệnh so sánh với gì đó, cho nên, hẩn không nghĩ, cũng không dám tưởng.

175. Chương 176: Tâm Nhược Trăm Vị Canh

“Đến.” Minh Phong thanh âm đột nhiên ở tiền phương truyền đến, chặn hai người suy nghĩ.

Chỉ thấy tiền phương hơi nước thiên thành, trúc điệp chớp lên, thỉnh thoảng vài miếng trúc điệp nhẹ nhàng hạ xuống, nhỏ vụn dương quang theo Đông Phương phiến lá trung lậu xuống dưới, một cái loại nhỏ guồng nước không ngừng chuyển động, mang theo mùi thơm ngát hơi nước chậm rãi ở trong không khí lưu động.

Trúc đình nội hiện tại ngồi hai người, nhất bạch nhất thanh.. Gió nhẹ thổi bay, hai người bóng dáng dần dần rõ ràng.

Minh Phong bữu môi, hai người kia sáng sớm tỉnh lại liền đại diện ân ái, khi dễ hẩn người cô đơn.

Mà Lê Hẩn cùng Vân Thiển Y hai người giống như bị cái đình đình ở nơi nào, không thể nhúc nhích, hai người biểu tình, nhưng lại thần kỳ giống nhau.

Vân Thiển Y giống như là cái đái đến tượng phụ tư hội tình nhân thê tử, thân thể lung lay sắp đổ, mặt nàng sắc tái nhợt, mảnh khảnh thân thể cũng không ngừng run run. Mà Lê Hẩn vẻ mặt hắc trầm, giống một cái bất lấy thê tử hồng hạnh ra tường tượng phụ.

Minh Phong nhìn về phía hai người, cau mày, nếu nói Vân Thiển Y loại vẻ mặt này, hẩn còn có thể nhận, nhưng là Lê Hẩn, chẳng lẽ, hẩn đối Tiểu Nhược nếu.....

Miệng hẩn giác trời lên một cái châm chọc cười, tốt nhất không phải hẩn suy nghĩ như vậy, nếu là thật, như vậy, thực đáng tiếc, hết thấy đều chậm.

Rồi sau đó, hẩn lại quay đầu lại nhìn về phía trúc đình nội hai người, bước nhanh đi ra phía trước.

Tiêu Thanh Hàn ngồi ở trong đình, mi tâm nhẹ nhàng khóa khởi, nhìn chăm chăm Vân Tâm Nhược trong tay bát, có chút không thể nề hà cảm giác, mà Vân Tâm Nhược vẻ mặt chờ mong.

“Được không ăn?”

Tiêu Thanh Hàn hai tròng mắt lung lay một chút thần, yên tĩnh như nước, nhẹ nhàng đáp:“Ăn ngon.”

“Thật sự?” Vân Tâm Nhược khoe miệng tiêm tiêm cười khởi, trong tay bưng một cái từ bát, lại cầm thìa đặt ở Tiêu Thanh Hàn bên miệng, kia lại uống một ngụm. Đây chính là nàng sáng sớm đứng lên phải đi phòng bếp hướng đầu bếp học, tuy rằng lần đầu tiên làm thật sự có chút luống cuống tay chân, nhưng là vẫn là cấp nàng làm ra đến đây.

Tiêu Thanh Hàn nhìn đặt ở bên miệng thìa, miệng mở ra thuận thể ăn đi xuống, hẩn khoe mắt mang cười, khoe miệng khinh loan, thoát nhìn thập phần hưởng thụ.

“Oa, quốc sư người ở ăn cái gì thứ tốt a? Nhìn dáng vẻ của người nhất định tốt lắm ăn.” Minh Phong còn chưa đi đình chợt nghe đến của hẩn thanh âm oa tảo vang lên.

Tiêu Thanh Hàn quay đầu, nhìn đến Minh Phong, đương nhiên cũng thấy được hẩn phía sau hai người. Tâm tư trăm khởi, này hai người đến thực sớm.

“Rốt cuộc là cái gì này nọ?” Minh Phong nhìn trên bàn bát, xem xét xem xét hai người.

“Đây là ta buổi sáng làm?” Vân Tâm Nhược cười khởi. Giải thích nói

“Tiểu Nhược nếu làm a, ta đây nhất định phải nếm thử.” Đột nhiên Minh Phong giơ tay lên, kia bát trực tiếp rơi xuống trong tay hắn, hắn một tay bưng lên bát, không khỏi phen trần uống xong. Sau đó.....

Của hắn mặt biển rất kỳ quái, xanh trắng tương tiếp, hồng bạch lần lượt thay đổi.

Ông trời, đây là cái gì này nọ?

Hắn che miệng lại, phi thân dựng lên không biết chạy đi nơi đâu.

Hắn đây là làm sao vậy? Vân Tâm Nhược quay đầu, nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, hai hàng lông mày tức khởi.

Tiêu Thanh Hàn bưng lên bát, mặt không đổi sắc tiếp tục uống.

Vân Tâm Nhược vươn liền đoạt quá trong tay hắn bát, liền bát khẩu uống xong một ngụm, của nàng mặt lập tức ửng hồng đứng lên.

Đây là cái gì hương vị?

Ngọt rõ ràng ngấy nhân, lại vẫn cổ toan khí, rõ ràng là toan, lại lạt làm cho người ta tưởng diệu lệ, này quả thực có thể tên là trăm vị canh.

Trách không được Minh Phong chạy vô tung vô ảnh, này đơn giản là rất..... Khó uống.

Nhưng là Thanh Hàn.....

Vân Tâm Nhược buông bát, mâu lý có chút bị thương, liền càng nhiều là cảm động.

Hắn là vì không thương chính mình tâm, mới uống, hơn nữa uống lên nhiều như vậy. Trách không được thử nhất khẩu về mặt của hắn ẩn ẩn sẽ không thích hợp, là nàng sơ ý.

176. Chương 177: Vân Thiển Y Trách Cứ

Này nam nhân, thật là khờ..... Đáng yêu, cũng làm cho người ta đau lòng.

“Nếu làm, ở thanh thất vọng đau khổ trung, đều là hảo uống.” Tiêu Thanh Hàn kéo nâng lên của nàng mặt, xem tiến của nàng trong treo nếu thủy mâu trung. Ngăn cản của nàng tự trách.

Vân Tâm Nhược đột nhiên chuyển cười, giống như trong gió mặt nhẵn cúc, một mảnh phiền mở ra, xem tiêu thanh thất vọng đau khổ thần vừa động, ở của nàng trên trán nhẹ nhàng lạt tiếp theo hôn. Ôn nhuận môi kề sát cái trán của nàng, không để.....

Nam tử ôn hòa hơi thở phun ở của nàng trên mặt, lòng của nàng nhảy lên nhanh hơn, giống như muốn nhảy ra ngực, nắm chặt hắn trước ngực quần áo, hưởng thụ thuộc loại nam tử cẩn thận ôn nhu.

“Khụ khụ.....”

Một trận ho nhẹ đánh gãy hai người, Tiêu Thanh Hàn ngồi trở lại ghế, đại chương lại lôi kéo Vân Tâm Nhược tay nhỏ bé không để.

Minh Phong đi vào đình nội, trên mặt đã khôi phục bình thường, hắn có chút sợ hãi nhìn Vân Tâm Nhược, này, Tiểu Nhược nếu cũng quá lợi hại, sau đó lại nhìn hướng Tiêu Thanh Hàn, này quốc sư lợi hại hơn.

Này hai người, nếu không phải một đôi, hắn đã đem của hắn họ sửa lại đi.

“Các người cũng chú ý một chút? Còn có ngoại nhân ở đâu.” Hắn giận giận miệng, thị ý bọn họ, bên ngoài còn đứng ở hai cái sắc mặt không tốt nhân đâu.

Tâm Nhược nhìn về phía đình ngoại, đang nhìn đến Vân Thiển Y về mặt đem nàng bầm thây vạn đoạn biểu tình khi, trong lòng bàn tay nhẹ nhàng run lên một chút, Tiêu Thanh Hàn phát hiện, rồi sau đó thần sắc biến lạnh như băng đứng lên, vừa rồi ôn nhu biến mất dải tẫn.

Thủy tâm tiểu trúc trên không không khí đều tựa hồ bị ngưng tụ thành bọt nước, trong lúc nhất thời, không hiểu áp lực đánh úp về phía mọi người.

“Tốt lắm, Thanh Hàn, như thế nào một hồi đến liền động khí, đừng dọa đến nhân.” Lê Hân đi vào đình nội, mở miệng cầu tình. Hắn vẽ mặt phức tạp nhìn về phía Vân Tâm Nhược, Thanh Hàn cùng nàng.....

Tiêu Thanh Hàn thần sắc nhất chỉnh, thu hồi trên người sát khí. Không nói được một lời.

Vân Thiển Y thế này mới cảm giác hô hấp thông thuận một chút, khinh chạy bộ nhập đình nội, trên đầu vẫn như cũ dừng kia chỉ nguyệt nha trâm gài tóc. Nàng xu thân được rồi cái lễ, “Tiểu nữ tử Vân Thiển Y gặp qua quốc sư.” Thanh âm ngọt, đáng vẻ ngàn vạn, nhưng là đáng tiếc, hiện tại không người thưởng thức.

Nàng cắn môi, đem quốc sư đối chính mình sắc lạnh toàn quy về Vân Tâm Nhược trên người, nàng là của nàng muội muội, tuy rằng nàng từng thực xin lỗi quá nàng, nhưng là nàng cũng không khả năng như vậy đối nàng. Biết rõ, nàng đối Thanh Hàn quốc sư hữu tình, lại vẫn là không biết cảm thấy then quặn rũ quốc sư, nàng mới là phách nguyệt đứng đầu, quốc sư mệnh định chi thể, Vân Tâm Nhược, nàng tính cái gì vậy?

Vân Thiển Y thật sâu hút mấy hơi thở, áp chế ngực hờn dỗi, cực lực đem trên mặt biểu tình khôi phục đến trước kia giống nhau ôn hòa tế nhu, “Tam muội, người có lẽ lâu chưa từng về nhà? Tử Y kia nha đầu nhưng là mỗi ngày nghĩ người đâu?”

Tuy rằng giọng điệu khinh, nhưng là Vân Tâm Nhược lại có thể nghe ra nàng uy hiếp ý.

Vân Tâm Nhược ninh mi, mắt lạnh nhìn hướng Vân Thiển Y, lại là chiêu này, thật không hổ là cha và con gái, vừa còn muốn khẩu, lại bị Minh Phong trách móc.

“Ta nói vân cô nương, nhà của ta Tiểu Nhược nếu cùng các người Vân phủ đã sớm đoạn tuyệt hết thấy một cửa buộc lại, người như thế nào còn gọi nàng Tam muội, về phần cái kia nha đầu, Minh Phong quá vài ngày sẽ tiếp nàng về nước sư phủ, dù sao kia nha đầu đã muốn tự do thân.” Hắn cũng không có quên lúc ấy Tiểu Nhược nếu nói trong lời nói. Đại gả có thể, nhưng là, hai cái điều kiện, một trong số đó chính là cái kia kêu Tử Y nha hoàn bán mình khế.

Vân Thiển Y quả nhiên không có ở mặt ngoài như vậy nhàn tĩnh, cũng không phải một cái hảo chủ. Thế nhưng học khởi người khác uy hiếp khởi nhân cũng, cũng không nhìn xem, ngồi ở nàng trước mặt là ai? Thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Lại phúng lại kích, đem Vân Thiển Y biếm hoàn toàn không có sự chỗ.

177. Chương 178: Chưa Từng Lý Giải

“Người.....” Vân Thiển Y vừa định mở miệng, lại phát hiện một đạo lạnh lùng ánh mắt nhìn về phía nàng, nàng trong lòng bàn tay lạnh lùng, chưa mở miệng trong lời nói đỏ đứng lên. Không dám nói sau xuất khẩu. Nàng chỉ có quay đầu nhìn về phía Lê Hân.

Đã thấy Lê Hân mâu lý hiện lên vài phần thân thiết giã dựa, của hắn ánh mắt vẫn theo sát Vân Tâm Nhược. Một lát không để.

Lê Hân ngực chỗ giống như phá một cái động lớn, đang nhìn hướng Thanh Hàn cùng Vân Tâm Nhược hai người trong lúc đó khi, có chút trống rỗng đau, hắn chưa bao giờ gặp qua Thanh Hàn như thế cười quá, cũng chưa bao giờ gặp qua Vân Tâm Nhược như thế cười quá, ở trước mặt hắn, nàng luôn cười lãnh, cười phúng, chưa bao giờ tới đến đáy lòng.

Bọn họ từng là báỉ đường vợ chồng, hiện tại so với người xa lạ còn muốn xa lạ.

Nếu biết chính mình, biết chính mình cái gì? Đột nhiên, hắn đá điếu trong lòng này đáng sợ ý tưởng.

Không thể không thể..... Hắn yêu thiển y.

Hắn nhìn về phía Vân Thiển Y, vẫn là mang theo rất nhiều giấy dựa, sau đó.. Hắn nhìn về phía ngồi ở trúc ghế Tiêu Thanh Hàn. Trầm giọng hỏi:

“Thanh Hàn, này mười ngày ngươi đi nơi đó?”

Tiêu Thanh Hàn dương đầu, trên vai sợi tóc thuận thế đá giật mình, quay đầu khinh niệm.“Sinh tử chi kiếp.”

Lê Hân vi lăng, hỏi:“Này mười ngày các ngươi đều cùng một chỗ sao?”

Các ngươi, đương nhiên là chỉ Tiêu Thanh Hàn cùng Vân Tâm Nhược.

“Chưa từng.” Tiêu Thanh Hàn trả lời. Nói xong, nâng mắt,“Thân thể chia lìa, tâm lại gắn bó.”

Nghe đến đó, Vân Thiển Y rớt cuộc nhin không được, hắn làm sao có thể yêu thương người khác, làm sao có thể, hắn là của nàng a.

Vân Thiển Y kích động đứng lên, mười ngón dùng sức đặt lên bàn,“Quốc sư, ngươi tương lai thê là Thiển Y, Thiển Y mới là phách nguyệt đứng đầu, ngươi làm sao có thể trí ta cùng với không để ý. Ta mới là người tương lai thê tử a.”

Nghe Vân Tâm Nhược lên án, Vân Tâm Nhược tâm chậm rãi có chút buông lỏng, của nàng hạnh phúc là thành lập người khác thống khổ thượng sao? Trong lòng bàn tay truyền đến vi đau cảm giác, Tiêu Thanh Hàn như là biết nàng trong lòng tưởng cái gì bình thường, hung hăng nắm chặt.

Hồi cầm hắn, không phải nói phải tin tưởng hắn sao? Vậy liền tin tưởng đi.

Tiêu thanh rét lạnh lãnh nhìn Vân Thiển Y rơi lệ lên án, chút bất vi sở động, nhưng thật ra Lê Hân có chút không đành lòng, dù sao cũng là chính mình thật tình thích nữ tử, thấy nàng như thế rơi lệ, tất nhiên là đau lòng vạn phần.

“Thiển y.....” Hắn tưởng an ủi nàng, lại không biết nói từ đâu nói lên. Sau đó, hắn cầu cứu dường như nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn.

Tiêu Thanh Hàn khẽ mở môi. Thanh âm lạnh lùng vô ôn.

“Vân cô nương, ta từng nói qua, cô nương hay không là phách nguyệt đứng đầu, việc này chỉ có ta mới biết, vân cô nương thực cho rằng chính mình là phách nguyệt đứng đầu sao?”

Một câu, nói lạnh như băng vô tình, bắt lưu một tia tình cảm..

Vân Thiển Y lắc đầu, ôm nỗi hận nhìn ở đây mỗi người, cuối cùng ánh mắt đứng ở Vân Tâm Nhược trên người, đều là nàng, đều là nàng, Vân Tâm Nhược, ta sẽ không bỏ qua của ngươi.

Nàng xoay người chạy ra quốc sư phủ, nơi này không ai hoan nghênh nàng, như vậy nàng còn đứng ở nơi này làm cái gì, tự rước lấy nhục sao?

“Thiển Y, thiển y.....” Lê Hân nhìn Vân Thiển Y đi xa bóng dáng, quay đầu nhìn Tiêu Thanh Hàn liếc mắt một cái, âm thanh lạnh lùng nói:“Thanh Hàn, ngươi quá phận, nàng chỉ quá là thích ngươi mà thôi. Làm gì nhắc tới sao trọng trong lời nói.”

Nói xong, hắn phi thân đi xa.

Tiêu Thanh Hàn quên Lê Hân ở trong gió gơ lên hắc y, ánh mắt cũng thân nhiên biến cực ám.

“Thanh Hàn, hắn hội lý giải của ngươi.” Vân Tâm Nhược đi đến Tiêu Thanh Hàn bên người, chủ động ôm lấy của hắn thắt lưng, đem mặt chôn ở hắn cổ trước ngực. Lê Hân giẫy dụa, mọi người xem gấp, nhưng là Tiêu Thanh Hàn giẫy dụa lại đẩy lòng, ở chung nhiều năm huynh đệ, nay lại bởi vì một nữ nhân thiếu chút nữa phản bội, điều này làm cho hắn làm sao mà chịu nổi. Thanh Hàn tình, không hiện sơn, giấu giếm thủy, lại cực vì chí tình. Mà Lê Hân, tính cách lại quá mức chấp nhất.

Tiêu Thanh Hàn hồi ôm lấy nàng, đem cằm đặt ở đầu nàng trên đỉnh, hai người sợi tóc thân mật đan vào cùng một chỗ. Quả nhiên, nàng biết hắn a.

178. Chương 179: Khí Phương

Thanh thanh hồ nước như trước xanh biếc làm sáng tỏ, bình nếu kính mặt, Vân phủ kia trì hoa sen cùng Vân Tâm Nhược trước khi rời đi giống nhau như đúc, thiếu một cái tam tiểu thư, đối Vân phủ mà nói, cũng không có gì biến hóa, nếu nói biến thì phải là trước kia cái kia yêu nhất nói giống Tử Y, hiện tại nàng, quả thực đem Vân Tâm Nhược trầm mặc học được thất phân, thường thường hội không ngăn người, thường thường hội chạy thân. Sớm không giống từ trước nàng.

Cũng là, đã trải qua nhiều như vậy sự, là ai, đều đã thay đổi. Vân phủ ti bỉ, đại tiểu thư bạc tình, nàng cái kia tướng quân cô gia đáng sợ vô tình. Làm cho nàng còn tuổi nhỏ đã đem thể gian, nhân tình ấm lạnh, thấy rõ hiểu được.

Hiện tại tay nàng trung có tiểu thư lưu cho của nàng châu báu, hơn nữa chính mình hiện tại lại là tự do thân, cũng có thể xem như một cái tiểu phú bà, nhưng là nàng vẫn là không nghĩ rời đi vân phủ.

Nơi này có nàng mười mấy năm nhớ lại, có nàng hai vị tiểu thư nhớ lại, nàng thật sự là luyến tiếc.

Nhất quyết hồng y đột nhiên theo thiên không hạ xuống, Tử Y ngốc sững sốt nửa ngày, nghĩ đến chính mình nằm mơ, không khỏi vươn tay nhu nhu ánh mắt, kỳ quái, ban ngày ban mặt, làm sao có thể xuất hiện quỷ. Hơn nữa này hồng y quỷ, nàng còn giống như ở nơi nào gặp qua?

“Này uy, tiểu nha hoàn, nhìn thấy bản công tử, cũng không tất kích động như vậy đi. Cho dù bản công tử trưởng ngọc thụ lâm phong, tao nhã mà nhã, phong lưu phóng khoáng, dũng mãnh phi thường uy vũ, độc nhất vô nhị. Người cũng không cần phải kích động như thế a.” Minh Phong là một chút đã ở ý chính mình đầy da mặt, đưa hắc kìa khuôn mặt để sát vào Tử Y, ánh mắt còn trong nháy mắt.

Là hắc, nàng nhớ ra rồi, là ngày đó đi theo quốc sư mặt sau nam tử, cũng là cứu của nàng người kia. Tử Y vẫn là ngốc thất thần, quá mức ngoài ý muốn, nàng thật sự là phản ứng không được.

“Hồng..... Công tử.” Nàng có chút vô ý thức thấp nam, trên mặt cũng có chút đỏ ửng. Lần đầu tiên cùng nam tử cách như vậy gần, hơn nữa người này nam tử vẫn là cái tuyệt thể mỹ nam tử, nàng có chút ngượng ngùng. Tuy rằng bình thường tùy tiện, nhưng nàng Tử Y cũng là một cái cô nương gia. Da mặt mỏng.

“Hồng công tử?” Minh Phong khơi mào hai hàng lông mày, hắc kìa thì sửa họ, như thế nào chính mình không biết? Khả đến muốn sửa đúng một chút nàng loại này sai lầm, hắc kìa chính là hỉ mặc đồ đồ y, nhưng không họ hồng. Nếu thực họ hồng, lại hồng y, như vậy hắc kìa liền tặc tới cực điểm.

“Tiểu nha hoàn a, người cần phải nhớ sở a.” Hắc kìa vươn ngón trỏ nhẹ nhàng ở Tử Y trước mặt lắc lư, “Người muốn nghe tốt lắm, bản công tử họ minh danh phong, người giang hồ xưng hồng y tu la, người có thể trực tiếp bảo ta cái tên, Minh Phong, hoặc là Minh Phong công tử, nếu này còn không được, kìa bảo ta minh ca ca cũng biết.”

Hắc ám muội hướng Tử Y trát hạ mắt, có điểm phao mị mắt hiem nghi. “Đến tiếng kêu cấp bản công tử nghe một chút.” Hắc dụ dỗ nói.

“Minh..... Phong..... Công tử.” Tử Y có chút lắp bắp kêu ra tiếng, thiên, này nam nhân thật là phu nhân, đáng sợ, nàng đều có điểm chiêu; Không chịu nổi. Còn có câu kia minh ca ca, trời ơi, giết nàng đi, như vậy ghê tởm xưng hô, nàng khả kêu không được.

“Thế này mới ngoan.” Hắc hiện tại tựa như một cái dụ dỗ tiểu bạch thỏ đại sói hoang bình thường, Tiểu Nhược tiểu nha hoàn thật đúng là đáng yêu nha.

“Đi thôi, bản công tử mang người đi gặp Tiểu Nhược nếu.” Minh Phong đột nhiên nhắc tới Tử Y áo, một cái lắc mình, vài bước liền mấy trượng xa.

“Phóng ta xuống dưới. Phóng ta xuống dưới.....” Xa xa truyền đến Tử Y giết heo đường như thanh âm. Phương tổng quản nghe được tiếng vang, rất nhanh đến bí phương viên, bên trong sớm đã đã không có bóng người, chỉ có hé ra giấy dán tại kia phiền còn có lay động đại môn thượng.

Nói cho Vân Thiển Y, tiểu nha hoàn bị Minh Phong mang đi.

Phượng tổng quản bóc giấy, trong lòng lược quá cân nhắc, rồi sau đó xoay người, dương tay, trong tay giấy như lá rụng bình thường bay xuống.

Không chúc nơi này vĩnh viễn không thuộc loại nơi này.

Bí phương viên, khí phương viên. Phượng ảnh vô tung.

179. Chương 180: Lời Đồn Đãi

“Cha, nàng làm sao có thể như vậy? Nàng làm sao có thể làm ra loại này không biết cảm thấy thẹn chuyện tình? Cha..... Minh.....” Vân Thiển Y ghé vào Vân Hồng Đào trong lòng, đem ở quốc sư phủ sở chịu uốn lượn toàn bộ nhổ ra, càng nói càng khổ sở, cuối cùng thể nhưng khóc không thành tiếng, rõ ràng nàng mới là quốc sư thê, rõ ràng nàng mới là a.....

Vân Hồng Đào sắc mặt đông lạnh, hắc như thế nào cũng tưởng không đến, Vân Tâm Nhược thể nhưng có thể ở tiền quốc sư phủ, nhưng lại cùng quốc sư, chẳng lẽ, này hết thấy thật là nghiệt duyên.

“Cha, làm sao bây giờ?” Vân Thiển Y ngẩng đầu, ánh mắt sưng đỏ, xem Vân Hồng Đào một trận đau lòng.

“Y nhi, làm cho cha ngẫm lại?” Vân Hồng Đào hết sức an ủi Vân Thiển Y, chính là của hắc đáy lòng kỳ thật một chút để cũng không có? Hắc chính là nhất giới thương nhân, tuy rằng phú khả địch quốc, nhưng là dù sao hắc muốn đổi mặt là hoàng tộc, là thiên hạ nổi tiếng Thanh Hàn sư. Nếu quốc sư tử không thừa nhận Thiển Y thân phận, hắc có thể có biện pháp gì?

Chính là, nhìn Vân Thiển Y lúc này bộ dáng, hắc thật sự là cho tâm không đành lòng, chính mình từ nhỏ đau đến đại nữ nhi, chưa bao giờ như thế thương tâm quá.

Bỗng nhiên một chút cực lượng quang theo Vân Thiển Y trên đầu trâm gài tóc thượng dần hiện ra đến. Chiều đến Vân Hồng Đào trong mắt, hắc có chút thương lão mâu trung đột nhiên hiện lên một tia dị sắc.

Thư phòng nội, Vân Hồng Đào ngồi ở ghế, phượng tổng quản đứng ở bên cạnh. Nhất thất ánh sáng, đem hai người mặt chiếu rõ ràng minh gặp, phượng tổng quản vẫn là từ trước cẩn thận tỉ mỉ, trái lại Vân Hồng Đào, sắc mặt đã có chút ám trầm.

“Phượng tổng quản, ta có việc muốn cho người làm?” Vân Hồng Đào mở miệng, khẩu khí lại cực vì thận trọng.

“Là, lão gia.” Phượng tổng quản gật đầu, đứng thẳng tắp. Chờ đợi Vân Hồng Đào mệnh lệnh. Bên ngoài thời tiết tình hảo, chính là bên trong lại giống như một trận cuồng phong thổi qua.

Đi ra cửa thư phòng, ánh mặt trời thuận thế chiếu vào phượng tổng quản mặt, phượng tổng quản ngửa đầu, có chút mãnh liệt chiếu sáng của hắc ánh mắt không mở ra được, hắc nhắm mắt lại, trong miệng truyền một tiếng thở dài tức.

Không biết là ai trước tiên là nói về ra, sau đó nhất truyền mười, mười truyền trăm, Vân phủ Vân gia đại tiểu thư thể nhưng vô cùng có khả năng là phách nguyệt đứng đầu, trước không nói, vị này Vân phủ thiên kim sinh ra cho cũng là hoa sen nở rộ, hơn nữa sinh ra khi, Vân Hồng Đào từng vì nàng phê quá mệnh, nói qua người này thiên kim chính là ngọc phượng chi mệnh, trúng mục tiêu quý không thể nói. Cho nên Vân Hồng Đào mới bởi vậy cũng không nhận cầu hôn người, mà ở ngẫu nhiên gian, được đến một chi nguyệt hình bảo thạch, cùng quốc sư Vân Long như ra gặp lại. Mà lúc trước vô cùng có khả năng, chậm rãi diễn biến thành tuyệt đối.

Nhưng là hoàng đế rõ ràng tứ hôn cùng Vân Thiển Y cùng Lê Hân, như vậy lần trước Vân phủ gả nữ nhi, nhưng là rất nhiều người chính mắt gặp qua, như vậy phách nguyệt đứng đầu khác gả người khác, điều này làm cho mọi người trong lòng đều khủng hoảng không thôi, nhưng là, lúc này, đã có một khác tắc tin tức

truyền ra, Hoàng Thượng tứ hôn không phải Vân Thiển Y, mà là Vân phủ một cái khác nữ nhi, Vân Tâm Nhược, nhưng là đáng tiếc, Vân Tâm Nhược chẳng những tâm như rắn rết, hơn nữa bộ dạng xấu xí không chịu nổi, cho nên mới có sau lại bị hừ khí vừa nói.

Tướng quân vừa cưới vợ vừa hừ thê, chuyện này rốt cục chiếm được ứng có giải thích. Lúc này, mọi người chẳng những đồng tình đường đường quốc sư tương lai chỉ thê lại có như thế muội muội, lại đồng tình Lê Hân tướng quân thú đến như thế một cái ác phụ.

Vân Thiển Y thân phận xa xa thẳng thượng, mà Vân Tâm Nhược lại bị trong lúc nhất thời dầm nát đáy cốc.

Vì thế, đồn đãi càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng ra ngoài kỳ tích, Vân Thiển Y phách nguyệt đứng đầu thân phận, trong lúc nhất thời, truyền măn cả nước.

Quốc sư bên trong phủ, Minh Phong cùng Tiêu Thanh Hàn ngồi ở thủy tâm tiểu trúc nội, hai người sắc mặt đều có chút gặp nạn xem, nhất là Tiêu Thanh Hàn, mâu sắc thể nhưng mơ hồ thành băng.

180. Chương 181: Không Biết Kiếp

“Quốc sư, chuyện này rốt cuộc là ai truyền ra đi?” Minh Phong một chưởng chụp ở trên bàn, cái bàn chộp lên một chút, trên bàn ly trà nhảy mất mở tung.

Tiêu Thanh Hàn nhìn trên bàn ly trà mảnh nhỏ, môi mân tử nhanh, trong mắt tối đen một mảnh, nhìn không tới gì ánh sáng.

“Vân Hồng Đào.” Hân thanh âm thản nhiên, lại mang theo một cỗ lãnh khí.

Quả thật là một cái hảo thương nhân, không biết xấu hổ trình độ quả thực đến cực điểm, Minh Phong xả môi, mang theo đối Vân Hồng Đào khinh thường, lợi dụng Tử Y uy hiếp Tiểu Nhược nếu xuất giá, làm cho Tiểu Nhược nếu bị nhiều như vậy tra tấn, lại ở hiện tại đem hết bằng sai lầm toàn quái ở trên người nàng, hoàn hảo Tiểu Nhược nếu sớm cùng Vân gia chặt đứt quan hệ, bằng không có như vậy cha, có như vậy tỷ tử, ngay cả hân đều cảm giác dọa người.

Nếu cùng Vân phủ không quan hệ. Tiêu thanh ánh mắt lạnh lùng vừa nhắc, có chút cảnh cáo ý tứ hàm xúc. Tuy rằng cái tên giống nhau, nhưng là nàng lại cùng Vân phủ không có nửa điểm quan hệ, nếu nói có liên quan hệ, cũng là ở tạm Vân phủ một ít ngày mà thôi. Nhưng là chuyện này, trước mắt không phải công khai tốt nhất thời điểm. Bởi vì hân có là trọng yếu hơn việc cần hoàn thành?

Tiêu Thanh Hàn đứng thân khởi, áo trắng ở hơi nước trung tuyệt trần mà đứng, mang theo vài tia phiêu dật, như ngọc mặt ẩn từ một nơi bí mật gần đó, mang theo mờ hứa trầm sắc.

“Minh Phong.” Hân bỗng nhiên quay đầu, kêu một tiếng. Ngạch gian sợi tóc xẹt qua mi tâm chỗ chu sa, hắc hồng tướng tiếp, tiền diễm loá mắt.

Minh Phong ninh mi, hỏi: “Ra chuyện gì?” Quốc sư lúc này thần sắc, làm cho hân có loại bất an cảm.

Tiêu Thanh Hàn nhẹ vỗ về cổ tay thượng Vân Long vòng tay, nhìn hân còn thật sự nói: “Nếu có một ngày, ta ra chuyện gì, mời người nhất định chiếu cố hảo nếu.”

“Cái gì?” Minh Phong kinh hãi, quốc sư đây là cái gì ý tứ? Giống như ở giao cho di ngôn bình thường.

Tiêu Thanh Hàn tuyệt sắc mặt hiển có chút trong suốt, đưa lưng về phía Minh Phong, hân nhìn về phía xa trụ kia một mảnh thanh trúc. Trong miệng thanh âm truyền đến tiếp tục truyền đến. Giống như mang theo hơi nước bình thường làm cho Minh Phong tâm hơi hơi phản khởi một mảnh bệnh thấp.

“Ta ngày gần đây đem có một kiếp. Nếu ta thực gặp chuyện không may, như vậy ta lệnh cho người, nhất định phải bảo vệ tốt nếu?” Hân xoay người, sáng ngời như tẩy đôi mắt mang theo không tha cự tuyệt tôn quý.

Tức khắc, Minh Phong có loại thiên bằng liệt cảm giác.

“Quốc sư, tại sao có thể như vậy? Người không phải nói người không thể tính ra bản thân sao?” Minh Phong thật sự không thể tin được. Nhưng là quốc sư về mặt còn thật sự, thấy thế nào cũng không giống hay nói giỡn, hơn nữa Tiêu Thanh Hàn cũng không hay nói giỡn. Như vậy đây là thật sự.

Làm sao có thể sẽ phát sinh loại chuyện này?

“Tính không ra không có nghĩa là sẽ không xuất hiện.” Tiêu Thanh Hàn thần nhiên trong thanh âm mang theo vài phần tự giễu. Ngay cả hắn cũng vô pháp tin tưởng, nhưng là, hắn nhưng không cách nào phủ nhận, không thể trốn tránh.

Kiếp sinh, không người khả trốn, hắn cũng như thế.

“Người yên tâm.” Tiêu Thanh Hàn rồi sau đó nhẹ nhàng cười, “Của ta bản mạng tinh âm đậm không ánh sáng, nhưng là không có sinh mệnh nguy hiểm, ta chỉ là sợ người khác hội thừa dịp hư mà vào. Gần mà xúc phạm tới nàng.”

Nghe hắn nói không có sinh mệnh nguy hiểm, Minh Phong kinh hoàng tâm chậm rãi khôi phục bình thường. Đây quốc sư, sớm nói thôi, thiếu chút nữa dọa điệu hắn nữa cái mạng.

“Ta đã biết.” Minh Phong gật gật đầu. Không cần hắn nói, hắn đều đã hảo hảo nhìn Tiểu Nhược nếu cùng cái kia lão chọc người cười tiểu nha hoàn.

“Thanh Hàn, Thanh Hàn.” Lúc này Vân Tâm Nhược thanh âm theo xa xa thẳng truyền vào hai người truyền vào tai, hai người nhìn nhau, toàn bộ biến mất mâu trung phức tạp.

“Đúng rồi, Minh Phong,” Tiêu Thanh Hàn bỗng nhiên mở miệng, “Người tốt nhất đừng cho nếu đụng tới thân thể của người.”

“Cái gì?” Minh Phong khóe miệng có chút run rẩy, này quốc sư còn tại ghen a.

“Người tốt nhất tin ta trong lời nói.” Tiêu Thanh Hàn lại phân phó nói. Thận trọng vô cùng, nếu có chút thuật độc tâm việc, hắn đáp ứng quá nàng không nói cho bất luận kẻ nào.

“Đã biết.” Minh Phong ánh mắt hướng về phía trước phiên một chút, quay đầu khi, lại nhìn đến Tử Y đi theo Vân Tâm Nhược mặt sau bưng một cái bát.

181. Chương 182: Thị Ăn Như Mạng

“Tiểu nha hoàn người quả nhiên cái gì? Mau cấp bản công tử ném thử.” Hắn phi đường như theo đình nội nhảy mà ra, sau đó một phen đoạt quá Tử Y trong tay bát.

Ai, Tử Y khuôn mặt nhỏ nhắn cúi đầu cúi hạ, này đều đệ mấy trở về, này Minh Phong công tử, tuy rằng bề ngoài tưởng là đẹp mặt thật, nhưng là người này phẩm, không phải, là cơm phẩm kém đòi mạng, ai có thể tưởng như thế yêu nhiều nam tử, ở ăn mặt trên quả thực liền sớm thị ăn như mạng. Mỗi ngày ăn quả thực so với trư còn nhiều, tuy rằng nói như vậy, thật sự có điểm khó nghe, nhưng là, coi nàng đầu óc, có thể nghĩ ra như vậy hình dung từ, quả thật đã muốn là thực chuẩn xác. Cứ như vậy, hắn còn không thỏa mãn, còn yêu nhất cùng người khác thưởng.

Nàng Tử Y xem như đại dài nhãn giới. Đây thế gian quả thực vô kì bất hữu, liền ngay cả về nhà nàng tiểu thư chuyện, nàng tử cũng tưởng không đến, nhà nàng tiểu thư thế nhưng sẽ ở quốc sư phủ, nhất không thể tin được chính là, tiểu thư thế nhưng cùng quốc sư thế nhưng.....

Hiện tại xem bọn hắn ở chung bộ dáng, mỗi xem một lần, nàng đều đã thiếu chút nữa đem đầu lưỡi cắn.

Này hai cái tính cách một cái thanh, một cái lãnh, cùng một chỗ, lại thần kỳ xứng đôi.

Vân Tâm Nhược đi đến đình nội, thủ theo rộng thùng thình cổ tay áo vượn, trên tay thế nhưng bưng lên một cái chén nhỏ. Xem ra, vì tránh cho trong tay bát lọt vào Minh Phong độc thủ, cố ý tăng lên.

“Tiểu Nhược nếu, người bất công.” Minh Phong ai oán quát to một tiếng: “Người trong tay cầm cái gì tuyệt thế bảo bối. Thế nhưng không cho bản công tử.”

“Minh Phong công tử.” Tử Y nhin xuống mắt trợn trắng xúc động, “Người trên tay này một chén cùng tiểu thư trên tay là giống nhau như đúc.”

“Thật sự.” Minh Phong để sát vào tử y.

“Ân.” Tử Y dùng sức điểm phía dưới. Đối của hắn này khuôn mặt, cũng chậm chậm xem thói quen, không có lần đầu tiên gặp mặt kinh diễm, hơn nữa, hiện tại mỗi ngày xem này tuyệt thế vô song quốc sư, nàng đối mỹ hiện tại cơ hồ không có khái niệm. Có lẽ dùng nhà nàng tiểu thư trong lời nói giảng, chính là tên là cái gì thắm mỹ một nhọc.

Nhìn đình ngoại hai người như đùa giỡn bảo bàn nói chuyện, Vân Tâm Nhược cúi đầu cười ra tiếng.

“Đang cười cái gì?” Tiêu Thanh Hàn lời kéo nàng ngồi ở ghế. Thật sâu dừng ở nàng. Trước mắt yêu thương trung mang theo thâm toại.

“Ta thật muốn không đến người như thế nào có thể như thế chịu được như vậy quát tháo nhân đi theo cạnh người.” Này quát tháo nhân, đương nhiên là chỉ cái kia Minh Phong, hắn a, nhưng là một khắc cũng nhân không dưới đến.

Nghe được Vân Tâm Nhược như thế tới nghi, Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía đình ngoại, cười yếu ớt, hắn sớm đã thành thói quen.

Rồi sau đó một tay lấy nàng kéo vào trong lòng, mặt mày đều là ôn nhu sắc, quen thuộc mùi thơm ngênh diện đánh tới, làm cho hắn lòng có chút loạn khởi.

Vân Tâm Nhược khinh dựa vào Tiêu Thanh Hàn trên người, ngực trướng lên đầy ngập nhu tình, tinh tế thở hào hển.

Tiêu Thanh Hàn cúi đầu đem của nàng cười, của nàng xinh đẹp, của nàng xuất trần toàn bộ thu hồi, trang nhập đáy lòng chỗ sâu nhất. Thân thủ môn trốn nàng nhu tể sợi tóc, động tác thập phần mềm nhẹ, chính là hắn thâm toại mâu quang trung lại ẩn ẩn mang theo mấy phân bi thương cảm giác.

Vân Tâm Nhược giương mắt, này hết thấy vừa vặn rơi vào của nàng trong mắt.

“Thanh Hàn, ra chuyện gì sao?” Vân Tâm Nhược mi tâm tức khởi, tuy rằng của nàng thuật đọc tâm đối hắn không đối dùng, nhưng là, lại trực giác hắn nhất định đã xảy ra nàng sở không biết chuyện tình.

Lắc đầu, Tiêu Thanh Hàn khẽ tựa vào đầu nàng đỉnh, thân thủ khẽ vuốt quá của nàng sợi tóc, một tiếng nhẹ nhàng thở dài hướng về tận trời thổi đi, bọn họ gian lẫn nhau cầm tay, nhất định tình khiên nhất thế,

Nhưng là,

Bọn họ tương lai tại sao như thế nhiều tai nạn?

Mà đình ngoại guồng nước chuyển động trước vận mệnh, xa xa trúc điệp theo gió sàn sạt hạ xuống, thanh thanh một mảnh.....

182. Chương 183: Hắc Y Nữ Tử

Một tòa ven đường quán trà lý, đi một người qua đường đều toàn bộ tụ cùng một chỗ, uống chén lạnh trà, chịu chút quả vỏ cứng ít nước, nhân tản trò chuyện.

“Các người biết không? Phách nguyệt đứng đầu xuất hiện đâu?”

“Thật vậy chẳng, là ai a?”

“Ai, các người thật đúng là cô lậu nông cạn a, hiện tại Thiên Trạch nơi nơi đều là về Thanh Hàn quốc sư nghe đồn, Thanh Hàn quốc sư mệnh định chỉ thế đã muốn xuất hiện.”

“Đó là ai?” Táo tạp nói chuyện thanh, không ngừng truyền đến, bao phủ nói nhân thanh âm.

“Lẳng lặng, lẳng lặng.....” Người nọ giơ lên hai tay, bốn phía quả nhiên tĩnh rất nhiều, hắc thanh thanh cổ họng, lớn tiếng nói:“Vân Long đứng đầu là quốc sư Thanh Hàn, kia phách nguyệt đứng đầu chính là Vân phủ tài nữ, Vân Thiển Y. Nguyên lai giả đến tướng quân phủ không phải Vân Thiển Y, là Vân phủ tam tiểu thư Vân Tâm Nhược. Hoàn hảo, không phải nàng, bằng không không biết thiên hạ hội loạn cái dạng gì đâu?”

“Đúng vậy đúng vậy.” Những người khác nhất tợ phục a nói. Về chuyện này, hiện tại Thiên Trạch đều truyền khắp, cho nên ít nhiều mọi người đều biết nói một ít.

Mà ngồi ở tận cùng bên trong một người nghe được Thanh Hàn quốc sư bốn chữ, đầu nâng lên, một thân hắc y chặt chẽ bao lấy hắc, nhưng là vừa thấy thân hình, chỉ biết là một nữ tử, chỉ thấy nàng miếng vải đen phục mặt, chỉ để lại hai ánh mắt, trống rỗng lại mang theo cường mang mãnh liệt lãnh ý, còn có hận ý, đang nghe đến Thanh Hàn khi, của nàng hận ý càng mạnh, cầm trong tay kiếm gắt gao khởi.

Nàng đứng lên, hắc y giống như hắc đêm, nàng thẳng đi đến nói chuyện nhân bên người, cầm trụ người nọ cần cổ quần áo, thanh âm lạnh như băng như đông, nói:“Thanh Hàn quốc sư có phải hay không họ Tiêu, của hắc mi tâm gian có phải hay không dài một viên màu đỏ chu sa chí.”

Người nọ bị nắm nhanh quần áo, cổ bị lặc sinh đau, vốn đang muốn mắng nhân, nhưng là vừa thấy cặp kia làm cho người ta cảm giác rét lạnh hai mắt, sẽ thấy cũng không dám, thành thành thật thật trả lời của nàng vấn đề, chỉ sợ, một cái không cẩn thận, của hắc mạng nhỏ sẽ để tại nơi này, vì thế, nuốt nước miếng nhìn người này hắc y nhân nắm ở tay kia thì trung kiếm, vội vàng trả lời “Đúng vậy, Thanh Hàn quốc thật dài tuần sắc vô song, mi tâm gian quả thật có một viên thiên hạ độc nhất vô nhị chu sa.”

Mạnh mẽ buông lỏng thủ, người nọ ngã ngồi trên mặt đất, từng ngum từng ngum hô hấp bên ngoài không khí. Chờ ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy cái kia hắc y nhân sớm rời đi trà bằng, ánh mặt trời hạ, kia bôi đen sắc bóng dáng, chớp lên địa ngục đến lạnh lẽo. Hắc không khỏi đánh rùng mình một cái.

Thật sự, thực đáng sợ.

Hắc y nữ tử đứng ở ánh mặt trời hạ, không cảm giác nửa phần ấm áp, nhìn không tới khóe miệng thượng, giơ lên một chút âm trầm cười.

Đêm chậm rãi tiến đến, đêm trăng thien thien, gió đêm sâu kín, trong hoàng cung, Tiêu Cẩm Du âm trầm mặt ngồi ở ghế, hai tay nâng lên, lại hạ xuống.

Phía dưới ngồi một gã áo trắng nam tử, thanh tuyết dung nhan ở ánh nền trung hơi hơi bị bảm một mảnh mờ lung, áo trắng như tuyết, tâm tư như trần.

“Cửu đệ, chuyện của người trầm hương đến mặc kệ.” Tiêu Cẩm Du mở miệng, rồi sau đó nặng nề thở ra một hơi, tiếp tục nói:“Nhưng là lần này Thiên Trạch cao thấp toàn đã biết về phách nguyệt việc, người như thế nào hướng dân chúng giao cho. Nhân ngôn có thể nói a, cửu đệ.”

“Hoàng huynh, người liên chưa từng hoài nghi quá tin tức vì sao hội truyền ra đi sao?” Tiêu Thanh Hàn không trở về Tiêu Cẩm Du nói, trực tiếp mở miệng hỏi lại.

Tiêu Cẩm Du khẽ thở dài, tiếp nhận:“Người không cần đánh cho ta qua loa, chuyện này mặc kệ là ai truyền ra đi, hiện tại nói cái gì đều quá muộn. Người đến là nói nói, chuyện này như thế nào cho phải?”

Hắc bộ dạng phục tùng tự hỏi một hồi, sau đó nói:“Nếu không người trước cưới Vân Thiển Y, dù sao người sớm hay muộn đều đã thú.”

“Thần đệ cự tuyệt.” Tiêu Thanh Hàn đột nhiên đứng lên, không chút nghĩ ngợi lập tức trả lời, áo trắng phiến khởi một cái cuộn sóng, sau đó bốn phía giống như chìm vào đại hải bình thường trầm tĩnh.

183. Chương 184: Thanh Hàn Thỉnh Cầu

“Nói cho ta biết nguyên nhân, cửu đệ, là không cùng Lê Hân có liên quan?” Tiêu Cẩn Du cũng không tức giận, chính là đem thân thể dựa vào sau, ngón tay nhẹ nhàng sờ trán. Hắn đã sớm biết hắn hội cự tuyệt, của hắn cửu đệ nếu muốn kết hôn, không cần hắn nói, tự nhiên hội thú, hiện tại đều truyền thành cái dạng này, sợ là, hắn chưa bao giờ động quá thú Vân Thiển Y ý niệm trong đầu, cho nên, hắn hiện tại, mới phiền a.

Hơn nữa, Vân Thiển Y cùng Lê Hân quan hệ, thật đúng là, phiền càng thêm phiền.

“Không phải, cùng hắn không quan hệ.” Tiêu Thanh Hàn nâng lên nhìn về phía Tiêu Cẩn Du. Nói ra trong lời nói lại ra ngoài của hắn dự kiến.

“Đó là vì sao?” Tiêu Cẩn Du lại hỏi. Trừ bỏ nguyên nhân này, hắn thật đúng là nghĩ không ra còn có cái khác nguyên nhân tồn tại.

Tiêu thanh ánh mắt lạnh lùng mâu đột nhiên biến cực vì sâu thẳm, mâu đề là một mảnh ám áp thiên địa. Làm cho người ta khuy không đến trong đó.

“Thần đệ có điều yêu người.” Hắn thanh âm không lớn, lại cứng rắn đập Tiêu Cẩn Du tự thượng, hắn nháy mắt ngồi dậy. Hắn vừa nói cái gì? Hắn không có nghe sai đi. Hắn thất tình thiếu lục tình cửu đệ thể nhưng yêu thượng người.

Hắn không phải nằm mơ đi! Đến bây giờ hắn thật không biết là nên cười không phải nên khóc..

“Nàng là ai?” Tiêu Cẩn Du bình tĩnh thanh âm.

“Vân Tâm Nhược.” Ba chữ cái rõ ràng truyền ở trong không khí. Nhắc tới nàng, Tiêu Thanh Hàn trên người trong trẻo nhưng lạnh lùng nhất thời phai nhạt rất nhiều.

Làm sao có thể là nàng? Tiêu Cẩn Du ninh khởi mày, cái này sự tình giống như càng ngày càng phiền toái, bị Lê Hân hù điều Vân phủ tam tiểu thư. Đột nhiên của hắn trong đầu hiện lên một mảnh quang, lần đó hắn nhớ Thanh Hàn mất tích khi, trong lòng giống như ôm một cái nữ tử, giống như chính là nàng.

Nếu thật sự là, như vậy Thanh Hàn tình rất cuộc sâu đến nơi nào, hắn sợ là đều đoán không được.

Hắn phức tạp dừng ở Tiêu Thanh Hàn bình tĩnh mặt mày, nửa ngày mới mở miệng nói:“Nếu người thật sự thích nàng, như vậy cưới Vân Thiển Y sau, người lại thú nàng là có thể.” Đây là hắn hiện tại duy nhất có thể nghĩ ra được biện pháp. Vân Thiển Y không thể không thú, nhưng là, hắn lại luyến tiếc làm cho đệ đệ buông tha cho sở yêu. Cho nên, chỉ có thể như vậy.

Tiêu Thanh Hàn thần sắc lãnh khởi,“Hoàng huynh, người hắn là biết của ta.”

“Này.” Tiêu Cẩn Du bị phản bác không nói chuyện khả nói.

Thanh Hàn hướng đến lãnh tình, hắn nói yêu một người chính là cả đời nhất thế, quả thật người bên ngoài không thể tả hữu hắn tư tưởng. Nhưng là lần này thật sự không thể của hắn ý nguyện đến.

“Hoàng huynh, thỉnh tin tưởng thần đệ, thần đệ tuyệt đối sẽ không lấy thiên hạ thương sinh làm đổi. Đợi cho thích hợp thời điểm, thần đệ hội đem hết thấy đều nói cho cấp hoàng huynh.” Tiêu Thanh Hàn đi ra phía trước, cúi đầu đàn nước sơn quý xuống đất, mâu đề mang theo khẩn cầu ý.

“Này, được rồi.” Nhìn như vậy Tiêu Thanh Hàn Tiêu Cẩn Du quả thật không thể cự tuyệt. Trong trí nhớ, Tiêu Thanh Hàn rất ít hướng hắn quỳ xuống, nhưng là lúc này đây, vì một nữ nhân, hắn sợ là thật sự yêu thâm cái kia Vân Tâm Nhược.

Nếu hắn nói sẽ không lấy thương sinh hay nói giỡn, như vậy hắn lựa chọn tin tưởng hắn. Thanh Hàn tâm tư hướng đến nan đoán. Như vậy hắn chỉ có đợi. Lại bức cũng là vô dụng có.

“Hoàng huynh, thần đệ có không lại cầu người một sự kiện?” Tiêu Thanh Hàn quỳ trên mặt đất chưa khởi. Ngẩng đầu ngóng nhìn hàn tiêu cần.

“Người nói đi.” Hàn tiêu cần khoát tay, thị ý làm cho hắn đứng lên. Đừng nói một cái điều kiện, một trăm hắn đều đáp ứng.

“Chờ ta.....” Hai chữ theo cửa hắn bạc môi phun ra, mang theo khó hiểu thâm ý.

“Có ý tứ gì?” Hàn tiêu cần không rõ.

Hoàng huynh rất nhanh sẽ biết, nhưng là, thỉnh hoàng huynh nhất định phải nhớ kỹ này hai chữ.” Tiêu Thanh Hàn đứng lên, áo trắng mang theo mặt mê dạng ánh sáng màu, trong trẻo nhưng lạnh lùng đôi mắt đã có chút ảm đạm không ánh sáng.

184. Chương 185: Thấp Mê Đêm

Chờ trở lại quốc sư phủ khi, nguyệt đã muốn thăng chức, nhỏ vụn ánh trắng, loang lổ bóng cây, bóng trắng dưới ánh trắng trung hiển hơn tuyết nhiên, vật áo giống như đã khởi cảnh hoa, không ngừng phiến khởi.

Lúc này, lưu đình lâu nội, thanh ninh hương không ngừng dấy lên, thần nhiên yên trạch không ngừng bay lên, rồi sau đó biến mất, trong phòng truyền đến cực đậm hương khí, chốc người buồn ngủ, Tiêu Thanh Hàn đi vào phía sau cửa, thân thủ sở soạn một chút để đặt ở cửa cơ quan, trên bàn dạ mình châu chậm rãi xuất hiện, rồi sau đó, trong phòng dâng lên một mảnh khí trời lưu quang. Đạm bạch ánh sáng màu đang bên ngoài ánh trắng. Thực âm, cũng nhu.

Giường thượng truyền đến nhột nhột cực có quy luật tiếng hít thở, hắn đến gần trong phòng, nguyệt sắc sắc lụa mỏng xanh cuộn cuộn nổi lên của hắn vật áo, kinh hoảng một chút lại khôi phục đến lúc ban đầu. Như cũ lắng lặng rủ xuống đất.

Lúc này giường thượng nằm một gã cô gái, đã muốn sớm ngủ say.

Tiêu Thanh Hàn ngồi ở bên giường, thân thủ nhẹ vỗ về giường thượng cô gái hai gò má, trong tay trắng mịn xúc cảm làm cho hắn yêu thích không buông tay. Cửa hắn ánh mắt mang theo nói không hết triu mến, cô gái mi tâm đột nhiên khinh giạt mình, hắn đưa tay chuyển qua của nàng mi tâm, chậm rãi vuốt lên, bỗng nhiên than nhẹ một hơi, tới đến bây giờ nàng đang ngủ đều không thể hoàn định yên tâm.

Nghe Tử Y nói, nàng vừa xong Vân phủ khi, mỗi đêm đều đã trầm ở mộng yểm trung không thể thanh tỉnh, khi hắn nghe nói như thế khi, ngực như bị một cây tiểu châm thứ khởi, thỉnh thoảng truyền đến đau đớn. Hắn chưa từng gặp qua nàng nằm mơ, cũng rất cuộc không nghĩ làm cho nàng lại lâm vào trong đó, cho nên hiện tại mỗi đêm đều đã ở cửa nàng phòng nội điểm khởi thanh ninh hương, trợ nàng giấc ngủ.

Tiêu Thanh Hàn phủ hạ thân tử, nhìn giường thượng kia trương luôn có thể cho hắn tìm đập nhanh hơn mặt, tuần bạch mặt có chút ửng đỏ, hướng đến trong trẻo nhưng lạnh lùng hai mắt cũng chậm chậm nhiễm thượng một tầng mê người sáng bóng, hắn cùng với của nàng chớp mũi khẽ chạm cùng một chỗ, gạch cũng để thượng của nàng, của hắn hơi thở đan xen nàng hơi thở, tâm, khiêu càng thêm mau, bọn họ đôi môi chậm rãi tương tiếp.

Nhẹ nhàng hắn huých một chút của nàng hén mở môi đỏ mọng, chính là một chút, đôi môi chạm nhau gian, tốt đẹp cảm giác làm cho hắn luyến tiếc rời đi, của nàng môi ảm áp, tinh tế. Đột nhiên hắn đứng lên, trong trẻo nhưng lạnh lùng mâu trung có chút mê ly, phong theo cửa sổ thổi vào đến, thổi bay trước giường man vậy, như khinh vân lung nguyệt, mang theo tiên cảnh bình thường mềm nhẹ, hỗn loạn một người, còn có một lòng.

Hắn dừng ở nàng, giống như phải của nàng dung nhan toàn bộ khắc ở trong lòng, như ánh trắng sáng trong, hai tròng mắt gian là hóa không ra thâm tình.

Hắn yêu nàng.

Có lẽ từ lúc thứ nhất mặt liền yêu thương.

Chính là, hắn không biết kiếp. Phải bọn họ thôi hướng loại nào hoàn cảnh, hắn thật sự không biết.

Lúc này, hắn sở lo lắng, không phải chính mình kiếp nạn, vẫn đang là nàng.

Ngửa đầu, phân sái tế phong nhẹ nhàng xẹt qua của hắn mặt, như ngọc bàn mặt, lúc này mang theo mộng lung mỏng.

Hắn đi ra lưu đình lâu, xa xa thanh trúc trường thẳng tắp, thư phòng nội đèn đuốc sáng lên, hắn xoay người, đi vào thư phòng, chính là hắn không có nhìn đến, ở xoay người kia một cái chớp mắt, một chút màu đen bóng đáng, theo cửa sổ nhảy vào.

Thư phòng nội, Minh Phong ngồi ở ghế, tựa vào bàn học tiền, trên bàn làm ra vẽ một mâm điểm tâm, đã muốn bị hắn ăn xong rồi hơn phân nửa, nhìn đến Tiêu Thanh Hàn tiến vào, hắn đứng lên, đón nhận tiền. Dò hỏi:

“Quốc sư, không có gì sự đi? Hoàng Thượng có hay không làm khó người?”

Tiêu Thanh Hàn ngồi xuống, thay chính mình ngã một ly thanh trà, đậm thanh trả lời: “Hắn là ta hoàng huynh, tất nhiên là sẽ không khó xử cho ta.”

“Nhưng là hắn cũng là cái hoàng đế.” Minh Phong cãi lại. Hắn cũng không tin tưởng Hoàng Thượng hội khinh địch như vậy buông tha quốc sư, hắn đột nhiên cấp triệu quốc sư vào cung, chắc là Văn Thiển Y việc truyền rất mở, khiến cho của hắn chú ý.

Tiêu Thanh Hàn đảo qua chén trung nước trà, khinh ảm một ngụm, nói: “Yên tâm, hết thấy ta đều có chủ trương.”

185. Chương 186: Ngụy Hiểm Tiến Đến

Minh Phong ngồi xuống, lại cầm lấy bàn trung điểm tâm tắc một cái đến miệng, hung hăng ăn. Ai biết, từ lần trước quốc sư nói cho hắn có một kiếp khi, của hắn tâm cho tới bây giờ là bất ổn, lúc nào cũng khắc khắc vốn không có an ninh quá. Hắn nói đều có chủ trương, chính là không nói cho chính mình, này đối hắn mà nói quả thực chính là một loại tra tấn.

“Quốc sư, người rút cuộc vì cái gì a? Như thế nào theo cái kia cái gì đừng tộc trở về. Liền thần bí phải chết.” Minh Phong lại đứng lên, tả hữu tiêu sái động. Hồng y không ngừng ở tiêu thanh ánh mắt lạnh lùng tiền hoảng khởi, giống như hỏa diễm bình thường huyền diệu vô cùng.

“Minh Phong. Kỳ thật phách nguyệt.....” Tiêu Thanh Hàn trầm tư, mới nói được nơi này. Chợt nghe đến bên ngoài truyền đến một tiếng tiếng thét chói tai.....

“Là tử y.” Tiêu Thanh Hàn đột nhiên đứng lên, trong lòng mang theo dự cảm bất hảo, toàn thân cơ bắp buộc chặt đứng lên, cảm giác này, tựa như ở đừng tộc biết nếu bị đưa đến thánh ả cảm giác giống nhau. Chẳng lẽ.....

Nhất bạch đỏ lên nhanh chóng rồi đi thư phòng, phòng đèn đuốc vẫn là lượng, lại mang theo một phần trong trời nhưng lạnh lùng băng sắc.

Nguyệt huyền cho trung học, hồng bạch song ảnh hạ xuống trong viện, ánh trăng trút xuống xuống, đem sở hữu hết thấy rõ ràng hiện ra ở mọi người trong mắt, hôm nay ánh trăng lượng thần kỳ.

Tử Y quỳ rạp trên mặt đất, cánh tay thượng vết máu nhìn thấy ghê người.

“Tiểu nha hoàn!” Minh Phong kêu sợ hãi một tiếng, lập tức đón hạ thân tử, “Người làm sao vậy? Tiểu nha hoàn, rút cuộc ra chuyện gì?” Hắn từ trong lòng xuất ra dược bình sẽ cấp nàng xử lý miệng vết thương.

Tử Y đau ứa ra mồ hôi lạnh, sắc mặt ở ánh trắng hạ càng hiển tái nhợt. Miệng nàng môi trắng bệch, nhìn Tiêu Thanh Hàn, “Quốc sư..... Tiểu thư, tiểu thư bị nắm nhân đi rồi.”

Loảng xoảng lang một tiếng, Minh Phong trong tay cái chai lên tiếng trả lời rơi xuống đất, Tử Y trong lời nói giống như kinh lôi bình thường đánh vào hai người trong lòng, Tiểu Nhược nếu. Bị nắm đi rồi.

“Ai..... Làm?” Cửa hần thanh âm có chút run rẩy.

Sau đó hần theo thượng nhật lên được bình, mây rậm gất gao nhấn lại, hần rất nhanh cấp Tử Y bôi thuốc, băng bó.

Tử Y đau thẳng cắn răng, “Nô tỳ không biết, vừa mới từ nhỏ tỳ phòng đột nhiên thoát ra một cái hắc y nhân, tiểu thư ngay tại tay nàng thượng, hần còn dùng kiếm đem nô tỳ đã thương.”

Hút không khí thanh theo Tử Y miệng truyền ra, đau nước mắt thẳng ở trong hốc mắt đảo quanh. Nhưng là, nàng hiện tại lại càng lo lắng nhà nàng nhỏ (tiểu nhân) an nguy.

Một cỗ gió lạnh thổi tới, làm cho Minh Phong đang ở cấp Tử Y bôi thuốc thủ không khỏi run rẩy một chút. Hần kinh ách một chút.

Đây là, sát khí.....

Quốc sư phủ sẽ có, sát khí.

Hần nâng nhìn về phía đứng thẳng Tiêu Thanh Hàn. Lúc này, hần không nói một câu, chính là lẳng lẳng đứng.

Nam tử ngọc bàn mặt trầm trong bóng đêm, ẩn ám không rõ, ánh trăng chiếu vào cửa hần áo trắng thượng, mang theo trong trẻo nhưng lạnh lùng cô cách, mãnh liệt sát khí, theo cửa hần góc áo không ngừng hướng ra phía ngoài trần. Không khí lý, lãnh kết thành băng.

“Ha ha ha.....” Đột nhiên một trận điên cuồng tiếng cười theo bốn phương tám hướng truyền đến, chói tai khó nghe, trong bóng đêm, bóng đen xuất hiện ở mọi người trước mặt.

Ánh trăng thê lương, hắc y như quỷ mỵ bàn nhân, bắt cóc bên người nữ tử, nữ tử hai tròng mắt nhắm chặt, bột kính chỗ hoành một phen đao nhọn, ánh sáng lạnh chợt lóe, sắc bén vô cùng.

“Tiểu thư.” Tử Y mở lớn miệng kêu sợ hãi một tiếng.

186. Chương 187: Điên Cuồng Nữ Nhân

Minh Phong đem Tử Y hộ ở sau người, đứng lên, cùng Tiêu Thanh Hàn đứng chung một chỗ, hai cái nam tử, nhất bạch đỏ lên, đồng dạng thâm trầm như hải, toàn thân cao thấp đằng hoàng sát khí, làm cho người ta thấy không rõ lắm gì cảm xúc.

“Tiêu Thanh Hàn.” Như quỷ kêu bàn giọng nữ lạnh lẽo vang lên.

Nữ nhân..... Minh Phong đông lạnh hắc y nhân, kia đường cong, kia thanh âm, không phải nữ tử vẫn là ai. Chính là.. Hần vì sao hội nhận thức quốc sư. Hơn nữa, còn bắt cóc Tiểu Nhược nếu, quốc sư cũng không cùng người kết thù kết oán, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Minh Phong quay đầu, chỉ thấy Tiêu Thanh Hàn hàn thanh tuyết trên mặt, sắc mặt như tuyết, mâu sắc ngưng tụ lại, giống như kết sương bình thường.

“Đừng trêu.” Tiêu thanh rét lạnh thanh thanh âm vang lên.

“Ha ha.....” Hắc y nữ tử bỗng nhiên cuồng tiếu ra tiếng, tiếng cười như địa ngục truyền đến bình thường mang theo lấy mạng âm lãnh.

“Không thể tưởng được người còn nhớ ta?” Đùng trôn cuồng tiếu sau, đem Vân Tâm Nhược thôi tiến lên, đặt ở nàng cần cổ dao nhọn, nhưng không có rời đi nửa phần, ngược lại càng thêm gần sát. Một tia vết máu lập tức xuất hiện.

“Người muốn làm cái gì?” Sắc mặt thành sương, Tiêu Thanh Hàn nắm chặt hai tay, trái tim ngừng một chút, giống như như vậy đao là hoa ở cửa hân trong lòng. Một trận mãnh liệt đau đớn nảy lên.

Đùng trôn, hân sẽ không lại buông tha nàng..

“Làm cái gì? Ha ha.....” Đùng trôn cười nước mắt đều chảy ra. Nàng hung tợn nói:“Ta muốn báo thù, ta muốn cho các người hai cái sống không bằng chết.”

“Báo thù? Ta với người có cái gì cừ?” Tiêu Thanh Hàn thần sắc thanh sắc, càng phát ra bình tĩnh, chưa mang biểu tình, càng phát ra lãnh chuyết nhiên, hân gần từng tiếng nói:“Hết thấy đều là người củ tự rước, chẳng trách người khác, có quả tất có nhân. Ta Tiêu Thanh Hàn chưa bao giờ khiếm quá người.”

“Câm mồm.” Đùng trôn cuồng loạn kêu lên, đều là của các người sai, đều là các người. Nàng cầm trong tay đao nhọn không được chớp lên, xem Minh Phong cùng Tử Y tâm đều nhanh nhảy đến cổ họng mất.

Này nữ nhân điên rồi. Thật sự là điên rồi.

Đùng trôn đột nhiên rút ra trên mặt miếng vải đen, một trận hút không khí tiếng vang lên, Tử Y che miệng lại đem sắp xuất khẩu thét chói tai ngăn chặn. Minh Phong mở lớn mắt mắt, không dám tin.

Đây là hé ra cái gì mặt.. Một nửa hoàn hảo không tổn hao gì, xem ngũ quan, mơ hồ có thể thấy được cũng là một cái mỹ nhân, nhưng là một cái khác từ đỉnh đầu đến cằm là vài đạo thật sâu vết sẹo, căn bản chưa từng dài hảo, thậm chí có chút sinh mủ, ghê tởm làm cho người ta làm ác mộng.

Đùng trôn nhìn đến hai người ghét, ngực đau nhức, hận hỏa không ngừng thoát ra.. Đều là bọn họ, đều là bọn họ. Đều là bọn họ hại nàng biến thành như vậy.

“Đều là bởi vì các người.” Đùng trôn nhìn Tiêu Thanh Hàn không thay đổi sắc mặt, điên cuồng hét lên nói:“Nếu không phải các người, ta bây giờ còn là đùng tộc cao cao tại thượng tộc trưởng, nếu không phải các người, ta sẽ không sẽ cho Lang Vương trảo thương, ta sẽ không cấp tộc nhân đuổi ra đùng tộc, đều là các người làm hại. Các người đáng chết, các người tất cả đều đáng chết.”

Nàng đem đao theo Vân Tâm Nhược cổ trụ bắt, âm ngoan cười, một đạo tơ máu nhiễm đỏ đao tiêm, sau đó đem đao đặt ở Vân Tâm Nhược trên mặt, không ngừng cao thấp chớp lên, đao phong thượng ánh sáng lạnh xẹt qua nữ tử tái nhợt mặt, mang đến một chút thống khổ ngân quang.

“Các người nói, nếu ta đem cửa nàng mặt biến thành như ta vậy, các người có thể hay không cũng hiểu được ghê tởm đâu?” Đùng trôn lạnh lùng cười, trên tay động tác cũng không đình chỉ. Chỉ cần nàng thủ một chút đi, này nữ nhân sẽ phá hủy, tựa như nàng giống nhau.

Nàng hiện tại sống không bằng chết, còn sống so với đã chết càng thống khổ, của nàng mỹ mạo đã không có, của nàng gia đã không có, của nàng địa vị đã không có, của nàng hết thấy đều không có, mà hết thấy này đều là Tiêu Thanh Hàn cùng này nữ nhân ban tặng, nếu thật muốn xuống địa ngục, như vậy nàng cũng sẽ lôi kéo bọn họ cùng nhau.

187. Chương 188: Tự Phế Võ Công

“Điều kiện?” Tiêu Thanh Hàn mở miệng, âm sắc sớm không còn nữa trong trẻo nhưng lạnh lùng, có cũng chỉ là một mảnh hàn sương. Lãnh cực đến xương. Cửa hân sắc mặt chính là càng phát ra bình tĩnh, chính là không người cũng biết, kì thực của hân tâm sớm ngắt trời triệt. Nhưng là hân cũng không có thể đem này hết thấy biểu lộ ra đến. Đối mặt một cái mất đi lý trí, thả tâm thần toàn bộ cừ hận chiếm lĩnh nữ nhân, hân muốn trầm đến hoàn toàn khí mới có thể cùng với chu toàn, hơn, hân tối để ý nhân, tối đau lòng nhân hiện tại nàng ở trên tay. Hơi không chú ý, sẽ thương cập nàng..

Hắn chịu không nổi, thân thể của nàng thượng thêm nữa một tia miệng vết thương.

“Điều kiện a?” Cửa nàng thanh âm kéo rất dài, “Nếu ta muốn người trước tự phế võ công đâu?” Đùng trôn cười lạnh một tiếng, một lần nữa đem đao kề sát ở Vân Tâm Nhược gáy thượng, nàng ngẩng đầu nhìn bất động thanh sắc Tiêu Thanh Hàn,. Tiêu Thanh Hàn người quả thực đủ bình tĩnh. Ta đến là muốn người xem có thể bình tĩnh tới khi nào?

“Quốc sư, không thể.” Minh Phong nghe được đùng trôn uy hiếp lo lắng mở miệng. Đây nữ nhân hiện tại bị cừu hận bức điên rồi, cho dù quốc sư thật sự tự phế võ công, sợ là nàng cũng sẽ không thả Tiểu Nhược nếu.

Tiêu Thanh Hàn xua tay, ý bảo Minh Phong im lặng. Cửa hắn trên mặt cuộn cuộn nổi lên mây tản, bốn phía truyền đến vù vù tiếng gió, trúc diệp không ngừng bay xuống. Đánh vào mấy người trên người..

Một loại cực tới đau, cực tới hận đột nhiên vọt vào Vân Tâm Nhược ngực, của nàng lông mi nhẹ giơ lên, còn chưa chuyển tỉnh, thân thể liền truyền đến đùng trôn hận cập tư tưởng. Trên cổ dâng lên một cổ hỏa thiêu bàn đau, màu bạc ánh trắng vừa vụn chiếu vào nàng vì ngưỡng trên mặt, trong trảo hai tròng mắt u nhiên mở, cần cổ cái đao ở dưới ánh trắng chiết xạ ra chói mắt bạch quang, xẹt qua cửa nàng hai mắt.

“Thế nào, Tiêu Thanh Hàn, võ công trọng yếu, vẫn là này nữ nhân trọng yếu? Chính người tưởng, bất quá, đừng cho ta chờ thời gian lâu lắm, nếu không, ta muốn là mất hứng, sẽ tại đây cái nữ nhân trên mặt lấy tiếp theo khối thịt đến, đến lúc đó người cũng không nên trách ta.” Đùng trôn thiên đầu, đao tiêm lại gần sát vân tâm mặt, lạnh lùng cười khởi.

Nam tử áo trắng nếu tuyết, ánh trắng thê lương như nước, của hắn ánh mắt lạnh như băng lộ ra một chút đau ý, không vì chính mình, vì nàng.. Trầm sắc nửa ngày. Nhưng thấy đùng trôn lại đem đao xâm nhập một ít, một đao tơ máu theo đao tiêm hạ xuống, dừng ở cửa nàng trung trên áo, khai ra yêu hồng đoá hoa, tiêu thanh thất vọng đau khổ khẩu đau xót.

“Ta đáp ứng người.” Hắn tuy rằng rất dễ bình tĩnh, nhưng là, lúc này của hắn nói không khó nghe ra chút lo lắng, trong mắt trong trảo nhưng lạnh lùng toàn bộ lo lắng, đau lòng, hoảng hốt sợ thay thế, mặc kệ hắn như thế nào bình tĩnh, đều không thể chịu được kia phiền đỏ tươi.

Vân Tâm Nhược mày tức khởi, cần cổ đau càng thêm thâm một ít, nhưng là nàng cố nén, dư quang đảo qua Tiêu Thanh Hàn, trong lòng một trận đau lòng

Thanh Hàn, vì sao còn muốn người trải qua lúc này đây?

Một lần đều đã muốn đủ, vì sao còn muốn như thế tra tấn người?

“Thanh Hàn, không cần.” Nàng không tiếng động thấp nam, nước mắt theo khóe mắt chảy ra, bị ánh trắng nhuộm thành một viên trong suốt trôn châu. Lại mở mắt ra khi, lại mang theo một chút kiên định. Nàng sẽ không làm cho Thanh Hàn có việc, tuyệt đối sẽ không.....

Nàng vĩnh viễn quên không được ngày đó ở đùng tộc, Thanh Hàn trên người kia cổ tuyết lãnh, tuyệt vọng hơi thở. Đây tất cả đều là bởi vì nàng. Vì sao, nếu thứ làm cho hắn trải qua một lần.

188. Chương 189: Đùng Tộc Rửa Thuật

Đùng trôn khóe miệng vẫn gọi lên, ánh mắt nhìn về phía trước người nữ tử, cũng không liêu cùng nữ tử như tình thần bàn hai tròng mắt tương đối, ngay cả khóe miệng cười cũng nháy mắt cương khởi, thời gian giống như dừng hình ảnh bình thường. Vân Tâm Nhược bỗng nhiên phản thủ một đóng, đùng trôn cầm trong tay chủ thủ lung lay một chút, rồi đi một chút.

Đột nhiên gian, một trận toàn tâm đau đón hiện lên tay nàng, trong tay chủ thủ rơi xuống đất, sau đó là, loảng xoảng lang một tiếng, đánh vỡ đêm trung yên tĩnh, thượng không biết khi nào hơn một mảnh tiêm tế trúc diệp, trước người bóng trắng hiện lên, rồi sau đó tay phải không còn, trong đêm đen, chỉ có nàng một

người đứng. Mà đối diện, Vân Tâm Nhược bị Tiêu Thanh Hàn lăm trong ngực trung, như trân giống như bảo.

Lúc này theo bốn phương tám hướng thoát ra hơn mười người màu đen bóng dáng, động tác lưu loát đem dừng trên vây khởi, một cái tế thăng theo thiên mà rơi, thăng kéo cột vào thân thể của nàng thượng. Nàng càng là giây dựa, thăng buộc càng là nhanh.

Tiêu Thanh Hàn thương tiếc nhìn lúc này mạnh khỏe ở chính mình trong lòng nữ tử, lâu huyền tâm bụng, nàng rốt cục lại nhớ tới chính mình trong lòng, khe vuốt thượng của nàng mặt, trên mặt nàng có chút lạnh như băng ấm áp độ làm cho của hắn tâm đột nhiên trừu đau, đang nhìn đến nhìn đến nàng cần cổ tơ máu khi. Của hắn mâu sắc ám trầm giống như hắc đêm.

“Minh Phong, được.” Hắn mở miệng nói, trong giọng nói khó nén đau lòng sắc.

Minh Phong đem được tốc độ đưa tới Tiêu Thanh Hàn trong tay, mi gian cũng là gắt gao khóa cùng một chỗ, Tiêu Thanh Hàn tiếp nhận, cấp trên tay dính bôi thuốc, nhẹ nhàng vẽ loạn ở cửa nàng miệng vết thương thượng, mỗi chạm vào một lần, hắn đều có thể cảm giác được nàng cần cổ mạch máu đột khiêu một chút.

“Đau không?” Hắn đau lòng vỗ về của nàng miệng vết thương, thủ kính khinh như gió bình thường

“Không đau.” Vân Tâm Nhược lắc đầu tựa đầu chôn ở cửa hắn trước ngực. Hai tay nắm chặt hắn ngực thượng quần áo, nàng có thể cảm giác được hắn thân thể cơ bắp buộc chặt.. Nàng cầm tay hắn, đặt ở trước ngực, cùng hắn nổi lên khí trời hai trông mắt tương đối, “Thanh Hàn, không cần lo lắng ta, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi.”

“Đứa ngốc, người có biết hay không vừa rồi cỡ nào nguy hiểm?” Tiêu thanh thiên nắm chặt tay nàng, có chút trách nói. Hắn thật muốn hảo hảo đánh nàng một chút, này không biết trời cao đất rộng nữ nhân, nguy hiểm như vậy chuyện đều làm được.

Hai bên thị vệ ngạc nhiên nhìn quốc sư kia vẻ mặt ôn nhu sắc, đây là bọn họ trong treo nhưng lạnh lùng vô cùng quốc sư sao? Quả thực rất làm cho người ta ngoài ý muốn, sẽ không là dịch dung đi, còn có cá nhân thậm chí còn sờ trường bốc lên mặt mình mặt, nhìn đến bọn họ này phúc chưa thấy qua quen mặt bộ dáng, Minh Phong không khỏi ho nhẹ một tiếng.

Thật không biết quốc sư phủ như thế nào dường như vậy một đám người, đem người thả tiến vào cũng thế, thế nhưng còn trẻ như vậy đi ra, quả thực làm cho hắn dọa người. Xem ra, này quốc sư phủ an toàn, cũng muốn hảo hảo lại an bài một chút.

Nghe được Minh Phong khụ thanh, thị vệ đều xấu hổ cúi đầu, chính là ánh mắt vẫn đặt ở quốc sư cùng Vân Tâm Nhược trên người tử không chịu rời đi.

“Ha ha ha.....” Đột nhiên bị thị vệ vây khởi dừng trên cuồng tiểu đứng lên, của nàng bên miệng một cổ đỏ sẫm huyết lưu ra, mang huyết môi không ngừng khép mở, trên mặt kia làm cho người ta sợ hãi khủng bố miệng vết thương cũng run run đứng lên, hiện tại nàng liền giống như một cái thực huyết ác quỷ. Làm cho người ta không khỏi muốn chạy trốn cách..

Huyết theo của nàng khoe miệng vẫn chảy tới thượng, mang theo không hiểu quỷ dị. Âm lãnh giọng nữ vang lên. Trong không khí ẩn hàm làm cho người ta phát run đáng sợ.

“Lấy ta dừng tộc máu, lấy ta dừng trên tên, đem Tiêu Thanh Hàn trong lòng nữ tử linh hồn cầm khởi, đòi đời kiếp kiếp không rơi luân hồi.”

Đừng tộc nguyên rửa, Minh Phong kinh quát một tiếng, sắc mặt đột biến, sau đó chậm rãi mang theo kinh hoảng nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn. Đừng tộc, lánh đời bộ tộc, trừ bỏ ngự sói thuật, chính là rửa thuật lý nhất lợi hại chính là loại này huyết chú. Thi rửa giả lấy tự thân máu vì môi, có thể đem đối phương linh hồn khóa khởi, làm cho thứ nhất sinh không thể thanh tỉnh, thăng đến chết đi. Nhưng là loại này rửa thuật cũng đối thi rửa phản phệ hơn lợi hại. Rửa ngôn càng sâu, phản phệ càng lớn, tương đương này đây mệnh dị mệnh. Thi rửa giả chết đi khi lại muốn sống không được, thống khổ vạn phần, rồi sau đó, hồn phi phách tán, đây là đại giới.

189. Chương 190: Rửa Thuật Tướng Di

Đột nhiên gian, Vân Tâm Nhược toàn thân truyền đến một trận mãnh liệt đau đớn, của nàng toàn thân đều run rẩy khởi, cắn chặt tái nhợt môi, giống như một loạt châm không ngừng ở nàng trên đầu trát. Nàng cái gì cũng nhìn không tới, cái gì cũng nghe không đến. Trừ bỏ đau, chính là đau.

“Nếu, nếu.” Tiêu Thanh mặt lạnh lùng sắc so với nàng càng thêm tái nhợt vô sắc.. Hắn phù nàng ngồi dưới đất, gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực. Chỉ sợ buông ra sau, nàng sẽ biến mất, sẽ chết đi. Của nàng đau, gắt gao lạp xả của hắn tâm, ngay cả của hắn máu đều tựa hồ đảo lưu đứng lên, mang theo lạnh như băng triệt cốt hàn ý, băng khởi trái tim của hắn. Đột nhiên, hắn đem vân tâm hoặc từ trong lòng lôi ra, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, mang theo trước nay chưa có chí tình, cả đời yêu say đắm, ở mỗi nàng lạc thượng vừa hôn. Đôi môi tương để, Vân Tâm Nhược trong mắt hạ xuống nước mắt chảy tới của hắn môi gian, chua xót làm cho hắn so với tử càng thống khổ.

Hắn hai trông mắt thâm trầm như hắc đêm, mạnh mẽ ngón tay giữa cắn nát, huyết theo chỉ thượng lưu ra, một giọt tích lạc ở của hắn áo trắng thượng.

Minh Phong kinh hãi, không kịp ngăn cản, chợt nghe đến Tiêu Thanh Hàn thanh âm tuyệt nhiên vang lên.

Lạnh lùng thanh âm ở không khí lý cực vì rõ ràng khắc sâu, lạc ở mỗi người thể xác và tinh thần.

“Lấy ngô tiếng động, lấy ngô máu, lấy ngô chi mệnh. Khóa.”

Nói xong, phù một tiếng, trong miệng của hắn phun ra một ngụm tiên huyết, nhiễm đỏ hắn cùng của nàng quần áo.. Hắn nhìn nàng, mắt tiếp không ngừng rung động, giống như phải nàng ghi tạc trong lòng, luyện tiếu buông tha, tùy theo mà đến hắc ám, làm cho của hắn ý thức nặng nề biến mất.

Nếu, tốt hảo sống sót, mặc kệ khi nào thì? Mặc kệ khi nào thì.

“Quốc sư.” Minh Phong quát to một tiếng, dọa Tử Y sắc mặt trắng bệch, không ngừng run run. Hắn nắm chặt hai tay, hơi thở ổn loạn, hồng y giống như thượng vết máu, mang theo hỏa thiêu bàn trụ nóng cảm.

Hắn phi thân đến dừng trần trước người, tróc khởi của nàng cằm, chán ghét không nghĩ xem nàng này trương ghê tởm mặt, không biết từ nơi này xuất ra một viên viên thuốc ném tới của nàng miệng, viên thuốc có chút mùi tanh, của vào tức hóa.

“Khụ..... Khụ.” Dừng trần dùng sức khụ suy nghĩ muốn đem miệng được phun ra.

“Vô dụng, ta hồng y tu la làm được, ăn vào đi, là phun không ra.” Minh Phong lạnh lùng nói, hồng y như máu. Tự tự như châm.

“Người cho ta ăn cái gì?” Dừng trần bị trói thân thể, cũng không ngừng giãy dụa.

Minh Phong cười lạnh, “Chính là cho người không chết được được.”

Dừng trần đột nhiên đình chỉ giãy dụa, cười to, bên bị hủy mất ninh tranh đáng sợ. “Người không cần suy nghĩ, đừng tộc rửa thuật căn bản không người khả giải, hắn lại đem rửa chuyển dời đến cái kia nữ nhân trên người. Tiêu Thanh Hàn là chết chắc rồi.” Dừng trần cuồng tiếu ra tiếng. Nàng vốn là muốn cho cái kia nữ nhân sống không bằng chết, kết quả lại biến thành Tiêu Thanh Hàn, không thể tưởng được, không thể tưởng được, hắn thể nhưng có thể đem của nàng rửa dời đi, cũng tốt cũng tốt, có Tiêu Thanh Hàn bởi hắn, hoàng tuyền lộ cũng có cái bạn a. Không phải, Tiêu Thanh Hàn ngay cả tử quyền lợi cũng không, của hắn linh hồn sẽ vĩnh viễn bị cấm khởi, muốn sống không thể, muốn chết không thể.

Đột nhiên gian, thân thể của nàng quỳ rạp trên mặt đất, giống như không có sinh mệnh lực rồi gõ bình thường, chỉ có thể khó khăn thở phì phò, toàn thân không có một chút khí lực, động liên tục hạ đầu lười cũng không khả năng. Đây hồng y nam nhân quả nhiên là thông minh. Bất quá, lại thông minh cũng không kể cho sự, Tiêu Thanh Hàn nhất định vô cứu, chỉ có thể cùng nàng, cùng nhau xuống địa ngục.

190. Chương 191: Nay, Chính Là Kiếp Sao

Minh Phong nhìn quỳ rạp trên mặt đất nữ nhân, vươn chân mạnh mẽ dẫm nát thân thể của nàng thượng, thượng đứng trên ngay cả kêu khí lực cũng không.

Nếu không phải hiện tại quốc sư sinh tử chưa biết, hẳn thật sự muốn này ghê tởm nữ nhân bầm thây vạn đoạn. Mới giải hấn trong lòng mối hận.

Thu hồi chân, hấn rất nhanh tiêu sái đến Tiêu Thanh Hàn bên người, lúc này Vân Tâm Nhược đã muốn thanh tỉnh, nàng ôm Tiêu Thanh Hàn, ánh mắt trống rỗng vô cùng, thê tuyệt khéo mắt không ngừng sẽ có nước mắt hạ xuống, đánh vào Tiêu Thanh Hàn như ngọc trên mặt. Làm cho người ta nhìn không được lòng chua xót.

“Tiểu Nhược nếu, người trước buông Thanh Hàn được không?” Minh Phong vươn muốn từ nàng trong lòng tiếp nhận Tiêu Thanh Hàn. Lại bị nàng đẩy ra, sau đó, của nàng hai tay lại gắt gao ôm Tiêu Thanh Hàn.

Nàng đem ngực để ở cửa hấn.. Tâm không thể lại nhảy lên, trên người huyết đêm tựa hồ sớm lạnh như băng. Không có một chút độ ấm. Mà Tiêu Thanh Hàn ở cửa nàng trong lòng không có một tia tức giận.

Làm nàng bị toàn thân đau tra tấn chết đi sống lại khi, môi thượng đột nhiên xuất hiện một mảnh ấm áp, ôn nhu làm cho nàng đau lòng nan chắn. Mơ hồ, nàng biết đó là Thanh Hàn.

Kia vẫn là ôn nhu mang theo thương tiếc cảm tình, thật cẩn thận thủ, che chở, chẳng sợ khuyh chỉ mình sinh mệnh cũng lại sợ không tiếc, nhưng là vì sao, hấn yêu thượng sẽ là nhiều tai nạn của nàng.

Làm thân thể dần dần biến thoải mái, vừa rồi cái loại này đau cực nội tâm cảm giác đau đớn tựa hồ chính là nàng làm một hồi ác mộng, bên tai truyền đến Minh Phong mang theo hoảng sợ tiếng kêu, nàng mở mắt ra chạy đến chính là Thanh Hàn bên miệng xinh đẹp lạnh như băng vết máu. Cửa hấn y, của nàng y, đúng là của hấn huyết.

Đột nhiên gian,

Nàng hiểu được cái gì?

Nhưng cũng bỏ lỡ cái gì?

Nàng đã biết cái gì?

Nhưng cũng tìm không trở về cái gì?

Của nàng nan, vì sao muốn chịu hấn chịu quá

Của nàng khổ, vì sao muốn từ hấn thường khởi

Trong lòng nam tử trên mặt như tuyết bần tái nhợt, khớp xương rõ ràng tay không lực cúi hạ, liền ngay cả mi tâm kia khóa đỏ tươi chu sa nháy mắt cũng biến âm đạm không ánh sáng, hấn hiện tại giống như một pho tượng không có sinh mệnh oa nhi, chỉ trừ bỏ thông thả hô hấp còn đang, rốt cuộc tìm không thấy một chút còn sống dấu hiệu.

“Thanh Hàn.” Nàng kêu của hấn cái tên, ngón tay nhẹ nhàng lau đi hấn bên môi vết máu, hấn mang theo lạnh như băng nhiệt độ cơ thể, làm cho tay nàng chỉ không ngừng phát run. Một giọt nước mắt rơi xuống của hấn khéo mắt, liền như hấn lưu lệ bình thường, chậm rãi hoa hương bên tai, nhập vào sợi tóc lý.

Đem mặt kề sát ở cửa hấn có chút lạnh như băng trên mặt, muốn ấm áp thân thể hấn, chính là nam tử nhiệt độ cơ thể vẫn không thể đi lên, tựa như bị dừng hình ảnh tại kia cái độ ấm bình thường. Nàng sợ hãi, nàng sợ hãi, nàng hồng mắt..

Của nàng môi không ngừng run run, nói ra trong lời nói ở trong không khí trực tiếp thoát phá..

“Thanh Hàn, người không phải không thích nhất ta khóc sao? Khả người xem, ta hiện tại khóc rất khó quá, của ta nước mắt thật sự dừng không được.”

“Thanh Hàn, người tỉnh tỉnh rất, ta thật sự rất sợ hãi.”

“Thanh Hàn, người đã nói sẽ không bỏ lại ta, người đã nói ta mang ta về nhà. Đối với người địa phương, làm sao có thể là gia đầu?”

“Thanh Hàn, người lão nói ta là đứa ngốc, kỳ thật người mới là lớn nhất đứa ngốc. Thanh Hàn..... Đại ngốc.”

“Thanh Hàn, vì sao? Vì sao? Đây rốt cuộc là vì sao?”

Nói xong lời cuối cùng, của nàng thanh âm như hàm chứa sa thước bình thường khàn khàn, kia một câu câu mang huyết mang lệ trong lời nói, làm cho người bên cạnh đều bị lòng chua xót, đều bị khổ sở.

Của nàng ánh mắt đang khóc a.

Linh hồn của nàng đã ở khóc a.....

Minh Phong cắn răng, mạnh mẽ giơ lên thủ, ở nàng bên gáy một chút, sau đó nàng mềm thân thể ngã vào Tiêu Thanh Hàn trên người, hai người thủ lại gắt gao nắm cùng một chỗ, đồng dạng tái nhợt ngón tay, đồng dạng trong suốt màu da.

“Tiểu thư.” Tử Y khóc kêu, muốn phác đi lên, lại bị Minh Phong ngăn trở, hân hướng đến yêu cười trên mặt, lúc này, một mảnh ám sắc, khó dò về mặt, trong mắt lại trang mẫn chưa sót.

Quốc sư, đây là của người kiếp sao?

Ánh trắng thẳng tới ánh sáng, viên giống như một vòng ngân bàn, ánh trắng bỏ ra, vẫn như cũ sáng ngời như tân, gió thổi trúc điệp, không ngừng truyền đến sần sật thanh âm, như gió trung dưới ánh trăng bi ô.....

191. Chương 192: Mộng

Màu trắng, hảo trọng màu trắng, rất lạnh nhan sắc, bất không ra mây mù, đây là làm sao? Trước mắt đột nhiên xuất hiện này quen thuộc phòng, giường thượng nằm vẫn là danh tái nhợt vô sắc cô gái, nàng vươn tay, trợn mắt gian, nàng cùng tên kia cô gái thân hình trùng hợp.

“Nếu..... Nếu.....”

Là ai? Là ai ở kêu nàng.....

“Lôi ca ca.” Không phải, không phải, Lôi ca ca đều đã muốn quên nàng, không ở là của nàng Lôi ca ca, đó là ai?

“Thanh Hàn, là người sao?”

Mây mù lại dâng lên, tán đi khi, nàng vẫn đứng ở một mảnh bên hồ, trong hồ nở đầy hoa sen, liên điệp bao quanh, hoa sen phần nộn.

“Nếu.” Đột nhiên phía sau truyền đến nam tử có trong treo nhưng lạnh lùng thanh âm. Nàng quay đầu,

Một chút cực bạch bóng dáng chậm rãi tới gần..

Nam tử mặt càng ngày càng rõ ràng. Áo trắng tố cẩm, nếu vân nếu yên, phiêu dật trung mang theo tuyết luân tôn quý, một phần ngọc chất da thịt, lưu quang tràn đầy màu, một đôi thanh nhuận mắt, nhậm thay đổi bất ngờ, thể thái biến thiên, thủy chung trong suốt thấy đáy, như nước suối lưu động, làm cho người ta luyện tiếc dời ánh mắt. Mà mi gian kia khóa chu sa, tiên diễm trung mang theo tuyết trần cao quý sắc. Bất nhiễm thế tục, bất nhiễm bụi bặm.

“Nếu.” “Nam tử hé mở môi, mà nàng rơi lệ..

“Nếu, đừng khóc.” Nam tử vươn tay chỉ tiếp nhận của nàng lệ, hai tròng mắt gắt gao ngưng thần nàng, cặp kia mắt mang theo yêu thương, mang theo nùng tình, đem lòng của nàng nắm chặt, một khắc cũng không thả lỏng.

“Thanh Hàn, Thanh Hàn.” Nàng kêu của hắn cái tên, mỗi kêu một lần, ngực chính là một trận đao cắt bàn đau đớn, này cái tên xâm nhập đến cũng xương cốt, thấm thấu đến của nàng máu.

“Nếu, đừng khóc, đáp ứng ta, cũng muốn hảo hảo sống sót.” Nam tử bên môi mang theo ôn nhu cười, ngay cả ánh mặt trời đều đã thất sắc..

“Ta không nghe, ta không thích nghe.” Nàng che lỗ tai bịt đồng trả lời: “Thanh Hàn, không cần đi.” Nàng muốn ôm trụ hắn, hai tay duỗi ra, lại giống như không khí bình thường, xuyên thấu thân thể hắn..

“Không, Thanh Hàn.”

Nam tử áo trắng chậm rãi tràn ra, như trong hồ Bạch Liên, hắn cười, giống ở đồng nàng cáo biệt, mi tâm gian chu sa chậm rãi biến trong suốt.

“Thanh Hàn.....” Nàng mạnh mẽ cả kinh ngồi dậy.

“Tiểu thư, người tỉnh.” Ngồi ở bên giường Tử Y cũng bị bừng tỉnh.

Là mộng sao? Vân Tâm Nhược thân thủ vỗ về hai má, trên mặt là lạnh lẽo nước mắt. Tử Y, nàng đột nhiên nhìn về phía bên cạnh Tử Y, hai tay run run bắt lấy của nàng bả vai.

“Tử Y, Thanh Hàn đâu?”

“Tiểu thư.....” Tử Y cắn môi, không có trả lời.

Hết thấy là thật, hết thấy đều là thật sự. Vân Tâm Nhược đột nhiên buông ra bắt lấy Tử Y bả vai thủ, té bạch ngón tay, nắm chặt tăng cường trên người chấn phủ gấm. Ngay cả đầu ngón tay đều có chút trong suốt đứng lên.

“Tiểu thư, người không lo lắng, quốc sư không có việc gì.” Nhìn đến Vân Tâm Nhược như vậy, Tử Y trong lòng cũng không chịu nổi, chính là quốc sư hiện tại.....

Rớt ra chấn, hai chân vừa đạp đến thượng, thân thể của nàng liền nhuyễn một chút, thiếu chút nữa ngồi dưới đất, nếu không phải Tử Y, nàng đã muốn ngã sấp xuống.

“Tiểu thư, người muốn làm gì? Người muốn đi đâu?” Tử Y kéo nàng, khẩn trương hỏi.

Vân Tâm Nhược không nói, ánh mắt nhìn cửa, nàng muốn đi canh đồng hàn, chẳng sợ đi cũng muốn đi đi. Nàng thẳng đứng dậy, thân thể vi diệu một chút, hoạt động cước bộ. Hướng đi môn đi đến.

192. Chương 193: Bàn Tay

“Tiểu thư, người, không cần đi?” Tử Y muốn nói lại thôi. Giữ chặt Vân Tâm Nhược thủ thủy chung không chịu buông ra.

“Bọn họ ở lại như thế nào?” Vân Tâm Nhược kéo tay kéo khai Tử Y thủ, từng bước một về phía trước đi, mỗi một bước đều đi thập phần cố hết sức.

“Tiểu thư.” Tử Y hốc mắt hồng cùng con thỏ giống nhau, tướng quân cùng đại tiểu thư đều ở, bọn họ đối tiểu thư vốn sẽ không hảo, hiện tại quốc sư cái dạng này, không ai có thể bảo hộ tiểu thư. Nhỏ như vậy tỷ nếu thực đi, bọn họ khi dễ tiểu thư làm sao bây giờ, Minh Phong công tử cố ý giao cho không cho tiểu thư đi ra ngoài, nhất là thân thể của nàng chịu không nổi, nhị là có bọn họ ở, tiểu thư không biết muốn chịu cái gì khổ?

Mặc kệ Tử Y như thế nào kéo, như thế nào khuyên can, Vân Tâm Nhược vẫn là gian nan tiêu sái, mặt sau đi theo Tử Y không ngừng mặt nước mắt. Làm sao bây giờ, nàng kéo không được a, khuyên không được a, nhà nàng tiểu thư thật sự thực quật cường.

Lưu đình lâu, Tiêu Thanh Hàn phòng cửa, lúc này đứng đầy nhân, trừ bỏ thị vệ, liền chúc Lê Hàn cùng Vân Thiển Y nhất rõ ràng, Lê Hàn thân hình cao lớn uy vũ, khí thế bất phàm, mà Vân Thiển Y lại tại đây bọn đàn ông trung duy nhất cái nữ tử, chỉ thấy nàng thỉnh thoảng coi trọng kia phiến gấu gao đóng cửa môn, trước mặt hiển lộ lo lắng sắc, trong tay cầm sợ, không ngừng bị của nàng tiêm chỉ giảo khởi.

Nàng ánh mắt nhoáng lên một cái, vừa vặn nhìn đến Vân Tâm Nhược tiêm gậy thân thể có chút lung lay sắp đổ tiêu sái đến. Nàng cắn răng, xoay người, đi tới, dương tay.

Ba một tiếng, chấn kinh rồi đứng ở cửa mọi người..

Kia một tiếng đặc biệt vang dội, có thể thấy được dùng bao nhiêu khí lực..

“Đại tiểu thư, ngươi làm sao có thể đánh ta gia tiểu thư?” Tử Y chạy đến Vân Tâm Nhược phía trước, gắt gao chặn phía sau nữ tử.

“Ta như thế nào? Người như thế nào không hỏi nàng? Nếu không phải nàng, quốc sư làm sao có thể hiện tại nằm ở bên trong sinh tử không rõ, đều là nàng làm hại, đều là nàng.” Vân Thiển Y lấy tay chỉ chỉ Vân Tâm Nhược, nghiêng răng nghiêng lợi, nàng hận nàng, hận không thể ăn nàng.

Sáng sớm thượng, Lê Hàn liền mang nàng đi vào quốc sư phủ, mà quốc sư sinh tử không rõ, Minh Phong cùng quốc sư theo buổi tối liền luôn luôn tại trong phòng, ngốc đến bây giờ, ngay cả môn cũng chưa ra quá, nàng cấp hoang mang lo sợ, vài lần đều muốn vọt vào đi, lại ngại cho có người bên ngoài ở, chỉ có thể trầm quyết tâm tiếp tục chờ đợi.

Làm nàng nghe được quốc sư là vì cứu Vân Tâm Nhược mới bị thương, nàng khí đều thiếu chút nữa cắn đứt nha cùng, đều là nàng, đều là nàng làm hại, nàng cướp đi quốc sư yêu, cướp đi của nàng địa vị, bây giờ còn muốn đoạt đi mạng của hắn. Nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua nàng.

Vân Tâm Nhược bị của nàng một cái tát, đánh trật đầu, hai má rất nhanh liền sưng lên đứng lên, tựa như bánh bao giống nhau, sưng đỏ không chịu nổi, nàng, không có biện pháp phản bác, cũng không tưởng phản bác, quả thật là vì nàng, Thanh Hàn quả thật là vì nàng.

Nàng xem hướng Vân Thiển Y, khoe miệng là không rõ cười, trong mắt cũng là thống khổ vô cùng..

Lê Hàn dừng quá mặt, không nhìn tới trước mặt hai nữ nhân, này hai nữ nhân một cái là hắn yêu nữ nhân, một cái từng là hắn thê, hiện tại lại toàn bộ bởi vì một người nam nhân, tỷ muội tương tàn, hắn nắm chặt thủ, chỉ các đốt ngón tay như tờ giấy bạch tái nhợt, không muốn tin tưởng vừa rồi Thiển Y kia bàn tay, đánh vào của nàng trên mặt, lại giống như đánh vào của hắn trong lòng, trống trơn đau.

Đây là vì sao? Hắn vì sao sẽ có như thế kỳ quái cảm giác, hắn mê mang, hắn không biết làm sao, cuối cùng toàn bộ bị áp chế, hiện tại hắn sở lo lắng chỉ có một người, hắn đem ánh mắt chuyển tới cửa phòng khải.

Thanh Hàn, ngươi nhất định phải không có việc gì, nhất định phải.

Vân Thiển Y rút ra Tử Y, ôm nỗi hận ánh mắt giống như muốn giết chết Vân Tâm Nhược, nàng lại giờ lên thủ, Vân Tâm Nhược nhìn nàng, không né, không tránh, thẳng tắp đứng ở nơi đó.

Đột nhiên, môn chỉ nha một tiếng.....

193. Chương 194: Hôn Mê Bất Tỉnh

Sở hữu nhân tầm mắt toàn bộ chuyển hướng cửa, thậm chí Vân Thiển Y ngay cả giờ lên thủ đều không kịp buông.

Không khí lạnh kết, triển lãm ngay cả hô hấp cũng chưa.

Minh Phong theo trong phòng đi ra, vẻ mặt mỗi một sắc, tinh thần che kín màu đỏ tía máu, xinh đẹp hồng y dính không ít tro bụi.. Hắn quay đầu nhìn về phía đứng ở cửa Lê Hân, môi gắt gao bế khởi, rồi sau đó nhìn đến Vân Thiển Y giơ lên thủ, nhìn nhìn lại đứng ở nàng phía sau Vân Tâm Nhược, đang nhìn đến Vân Tâm Nhược trên mặt kia rõ ràng sưng đỏ khi, hắn quả thực hận không thể trực tiếp đánh chết nàng.

“Vân Thiển Y.” Minh Phong cắn răng.

Hồng y quay ra nóng cháy hỏa diễm, đốt cháy bốn phía không khí.

Ba một tiếng, mọi người khiếp sợ, Vân Thiển Y che mặt, không thể tin nhìn xem Minh Phong, nước mắt ở hốc mắt trung không ngừng đảo quanh, một hồi, liền điều cái không ngừng. Hắn thế nhưng đánh nàng, nàng lớn như vậy, ngay cả nàng cha đều không có đánh quá nàng. Đây nam nhân dám đánh nàng.

“Dừng tay, Minh Phong.” Lê Hân hét lớn một tiếng, muốn ngăn cản, lại vẫn là chậm từng bước, hắn bước nhanh đi vân tâm thiển bên người, xem nhẹ trên mặt mang theo sưng đỏ Vân Tâm Nhược, quay đầu nhìn rơi lệ đầy mặt Vân Thiển Y, hai tay gắt gao nắm khởi, mới có thể nhìn xuống đem nàng ôm vào trong lòng xúc động. Hiện tại Thanh Hàn sinh tử chưa biết, hắn như thế nào có thể.....

“Người dựa vào cái gì đánh ta?” Vân Thiển Y ôm nỗi hận hỏi

“Vậy người dựa vào cái gì đánh nàng?” Minh Phong cười lạnh, trả lời. Sau đó từ trong lòng xuất ra được, xem cũng không muốn nhìn vân thiển trên áo mắt, hắn đem bình được đổ ra, cổ tay áo lại bị nhân giữ chặt.

Vân Tâm Nhược bạch từ bàn trên mặt năm dấu tay rõ ràng có thể thấy được, nhưng là của nàng mâu trung lại vô nửa điểm nước mắt. Kỳ thật lúc này, hắn lại hy vọng nàng có thể khóc đến, như vậy, nước mắt đó là của nàng thống khổ, nhưng là nàng cố tình không chịu, bị thương đến vô lệ, mới là đến cực điểm khổ.

Quốc sư, nếu người hiện tại nhìn thấy Tiểu Nhược nếu cái dạng này, nhất định sẽ đau lòng chỉ tử đi.

Vân Thiển Y buông bùm mặt thủ, chỉ vào Vân Tâm Nhược:“Là nàng hại Thanh Hàn quốc sư, vì sao không thể đánh nàng, hết thấy đều là của nàng sai.”

Minh Phong lạnh lùng phiết Vân Thiển Y liếc mắt một cái. Lạnh lùng nói:“Kia cũng là quốc sư nguyện ý.”

Một câu nói sáng tỏ cho nên, Tiêu Thanh Hàn đối Vân Tâm Nhược thâm cực thấu cốt cảm tình trầm trọng đánh vào mọi người trên người, đây là như thế nào một phần yêu, lấy mệnh đổi yêu.

Yêu một người, yêu đến nguyện ý đi sinh mệnh đi yêu nàng

Cứu nàng, không tiếc hết thấy đại giới, cho dù là tử.

Vân Tâm Nhược thân thể sửng sốt, lông mi run rẩy gian gặp phải không ít bọt nước, nàng vòng quá bọn họ, bước chân thông thả, từng bước một đi vào trong phòng, lúc này không người ngăn cản, cũng quên muốn ngăn cản nàng.

Trong phòng một mảnh sáng ngời ánh sáng, tế bạch lụa mỏng cúi khởi, cuộn cuộn nổi lên không ít sóng gió, giường tháp thượng, nằm một gã nam tử, hôn trầm đi vào giấc ngủ, thanh thiển tiếng hít thở mấy dục không thể nhận ra.

Nàng đến gần, ngồi ở bên giường, một giọt nước mắt lặng yên xẹt qua của nàng hai má, rơi xuống tay nàng thượng, tay nàng run run một chút, bị thương không thể hết hạn, đau đớn không thể ngăn cản.

Lúc này, còn tại mê man nam tử, trắng nõn làn da mấy lần trong suốt, cũng sắp sắp biến mất bình thường, ngực thượng cùng nhau nhất phục, thấp phần mỏng manh. Nồng đậm lông mi chính tề sắp xếp liệt, lúc này lại hắc mang theo trầm tĩnh. Nàng cầm tay hắn, muốn chính mình sinh mệnh lực truyền cho hắn.

“Thanh Hàn, ta tỉnh, người cũng nhanh chút tỉnh được không?”

“Thanh Hàn, đừng ngủ, người xem thiên đều sáng.”

“Thanh Hàn, ta đói bụng, người dẫn ta đi ăn cơm được không?”

“Thanh Hàn.....”

194. Chương 195: Hoàng Đế Vấn Tội

Nhưng là vô luận mặc hấn như thế nào kêu gọi, giường tháp thượng nam tử tới thủy tới chung chỉ có khinh thiên tiếng hít thở, chút không thấy thanh tĩnh.

Cửa nàng mắt toan chất vô lực, trước mắt một mảnh sương mù, nhìn không tới nam tử mặt.

Cửa truyền đến một trận hi xôn xao thanh, nhưng là nàng lại hoàn toàn nghe không được, trong mắt chỉ có hôn mê bất tỉnh nam tử, thẳng đến thân thể của nàng đột nhiên bị đẩy ra, lại ở sắp té trên mặt đất là, bị nhân tiếp được.

“Minh Phong.....” Nàng nâng lên mặt, một mảnh minh hoàng hoảng nhập.

“Cửu đệ, cửu đệ, người tỉnh tỉnh, ta là hoàng huynh.” Tiêu Cẩn Du nhìn nằm ở giường tháp thượng sinh tử chưa biết Tiêu Thanh Hàn, đau lòng tốt đỉnh, tại sao có thể như vậy? Cửa hấn cửu đệ đêm qua hoàn hảo tốt, bọn họ ngày hôm qua còn tại nói chuyện. Như thế nào cả đêm thời gian, liền biến thành như vậy?

“Minh Phong, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tiêu Cẩn Du giận dữ. Cửa hấn giọng điệu không còn nữa dĩ vãng bình tĩnh, có mưa gió tiến đến âm trầm sắc.

“Hoàng Thượng, quốc sư là trúng dùng tộc rửa thuật,” Minh Phong cúi đầu nhắm mắt, mi tâm trói chặt, là hóa không ra ưu sầu.

Hấn y thuật vô song, độc thuật vô tuyệt, chính là rửa thuật, cũng là hấn theo vô đề cập, hơn nữa dùng tộc là lánh đời bộ tộc, rửa thuật lại bá đạo khó giải, lần này, hấn là thật là vô năng vô lực.

“Như thế nào trung. Có thể có giải pháp.” Tiêu Cẩn Du nháy mắt biến khôi phục bình tĩnh, hấn nâng lên hai tròng mắt, đã không có thường có hoa đào, chỉ có vô tận cảm giác áp bách thấy, cửa hấn giọng điệu không vội không chậm, lại giống như đông vũ bình thường đánh vào mọi người trên người, làm đảo qua Minh Phong phía sau nữ tử khi, trong mắt hiện lên một chút lợi mũi nhọn.

“Hoàng Thượng.” Minh Phong ngẩng đầu nhìn hướng Tiêu Cẩn Du, rồi sau đó lắc đầu, “Dùng tộc ẩn rửa, Minh Phong tạm thời không thể giải.”

Nghe được khó giải, Tiêu Cẩn Du hai tròng mắt mạnh xuất hiện là thâm trầm đau, thật sự khó giải sao, cửa hấn cửu đệ.

“Nhưng là, Hoàng Thượng.” Minh Phong đột nhiên lại mở miệng, “Quốc sư gặp chuyện không may tiền từng đối Minh Phong nói qua, nói hấn ngày gần đây đem có một kiếp, lại không có sự sống chỉ nguy, tin tưởng quốc sư thì sẽ cát nhân thiên tướng, vượt qua lần này nguy nan.”

Hấn nói như vậy, không biết có thể an ủi Tiêu Cẩn Du lúc này tức giận, nhưng là dùng quốc sư đến áp, hấn là có chút hiệu quả. Tối thiểu, hấn không thể làm cho Tiểu Nhược nếu gặp chuyện không may. Hoàng Thượng tức giận, trước hết họa cập nhất định là nàng.

Vân Tâm Nhược nhất chinh, nhớ tới thủy tâm tiểu trúc, thanh ánh mắt lạnh lùng trung bị thương thần sắc, khó trách, hấn sớm biết được, chính là, lúc ấy hấn là dùng cái dạng gì tâm tư ở đối mặt nàng.. Là khổ, là bi, là đau, đủ loại hết thấy, làm cho lòng của nàng hơn đau xót. Phản lặp lại phục là sâu nặng điệp khởi thương.

Thanh Hàn, người thật sự hảo ngọc. Nàng xem hướng giường tháp thượng tựa hồ đã muốn vô thanh vô tức nam tử, nước mắt không ngừng hoa rơi xuống bên miệng. Mang đến một trận lại một trận mặn mặn hương vị.

“Thật sự.” Tiêu Cẩn Du cả kinh, tâm là buông xuống không ít, nếu cửa hấn cửu đệ hướng đến có tiên kiến tên, lần này định gặp dữ hóa lành. Hấn quay đầu nhìn về phía mê man Tiêu Thanh Hàn. Nam tử bạch từ bàn cơ phu như ngọc, ẩn ẩn lộ ra xuất trần chi tư. Nhưng là lại có thể cảm giác được sinh mệnh lực đang ở chậm rãi biến mất, cửa hấn tâm lại bị nhắc tới.

“Kia hần là như thế nào trung rửa?” Tiêu Cẩn Du quay đầu nhìn về phía Minh Phong, ánh mắt lại lạc ở Vân Tâm Nhược trên mặt.

Minh Phong thận trọng nhếch khởi, không biết như thế nào trả lời. Quốc sư gặp chuyện không may tiền đem Tiểu Nhược nếu giao phó cho hần, mà Hoàng Thượng lần này trong lúc đó mục đích, kỳ thật không khó nhìn ra việc này là vì hần phía sau Tiểu Nhược nếu mà khiến cho. Hoàng Thượng tuy rằng là vị minh quân, nhưng là thân đệ đệ hiện tại sinh tử không danh, khó bảo toàn hần hội đối Tiểu Nhược nếu sinh ra phiền chán cảm giác, rồi sau đó tái khởi sát tâm.

“Hoàng Thượng, là nàng, quốc sư là đều là vì cứu nàng?” Vân Thiển Y đột nhiên đi ra, đầu ngón tay Vân Tâm Nhược, lạnh giọng nói.

“Thiển Y, cảm mờ?” Lê Hân đi theo ra tiếng, đem Vân Thiển Y che ở trên người, này Vân Thiển Y rất không biết đúng mực, phía trước nhân nhưng là cao cao tại thượng, vừa vui giận vô thường Hoàng Thượng. Nàng đột nhiên lao tới, Hoàng Thượng hiện tại thân mình liền đối Thanh Hàn chuyện lo lắng đến cực điểm. Nàng này một tiếng, khó bảo toàn thịnh nộ trung Hoàng Thượng sẽ không trách tội nàng. Đến lúc đó sợ là ngay cả hần cũng bảo không được nàng.

Chính là, ở hần nhìn về phía Vân Tâm Nhược khi, đôi mắt trung lại hiện lên một phần lo lắng, giống như lưu tinh ở thiên tích trung xẹt qua bình thường, rất nhanh biến mất. Giống như chưa ở trong mắt tồn tại quá.

195. Chương 196: Lại Là Phách Nguyệt

Lúc này, chung quanh yên tĩnh không tiếng động, hoàng đế minh hoàng cảm bào hiện lên mọi người ánh mắt, của hần mắt đảo qua Vân Thiển Y, lại nhìn hướng Lê Hân. Cuối cùng đứng ở Tiêu Thanh Hàn trên người, thâm trầm tâm tư, nhậm người bên ngoài đều không thể đoán được hần hiện tại suy nghĩ cái gì?

Đột nhiên, Tiêu Thanh Hàn cổ tay thượng Vân Long vòng tay quang hoa nhấp nháy, mà Vân Thiển Y trên đầu trăm gài tóc cũng đồng, màu trắng quang hoa chớp động, lần lượt thay đổi chiều rơi, rơi vào mọi người đáy mắt.

Tiêu Cẩn Du nhìn về phía Vân Thiển Y trên đầu ánh sáng, không khỏi đồ trừu khẩu khí, kỳ thật không chỉ là hần, trừ bỏ gặp qua loại chuyện này Minh Phong Lê Hân bên ngoài, còn lại đều là xem trọn mắt há hốc mờ,

Nguyên lai, ngoại giới đồn đãi quả thực không giả. Phách nguyệt thật sự đã muốn hiện thế. Vân phủ đại tiểu thư Vân Thiển Y, quả nhiên là phách nguyệt đứng đầu.

“Phách nguyệt.” Tiêu Cẩn Du thấp nam, khuôn mặt tuấn tú thượng hóa không ra phức tạp.

Mà Vân Tâm Nhược lặng lẽ cúi đầu, mâu trung cũng là một mảnh thật sâu thương.

Thanh Hàn, nói cho ta biết,

Ta nên như thế nào đâu?

“Hoàng Thượng, hiện tại hạ rửa người trước mắt đang ở Thiên Lao, trước muốn cứu tính quốc sư mới được.” Minh Phong đột nhiên mở miệng, đánh gãy trong phòng này một mảnh kỳ dị, quốc sư không phải nói không có việc gì đã nói không có việc gì, nhân còn phải cứu. Không cứu nạn nói phải đợi hần tự nhiên tỉnh sao? Kia quả thực là nằm mơ.

“Phải không?” Tiêu Cẩn Du khoe miệng gợi lên một chút tà ác cười, dám đối với của hần cửu đệ ra tay, làm ra thương tổn chuyện của hần. Như vậy.....

“Đi địa lao.” Hần phân phó một tiếng, đứng lên, hoàng đế trời sinh uy nghi làm cho người ta bất giác dừng mở mắt, không thể nhìn thẳng, hần lạnh lùng nhìn thoáng qua Vân Tâm Nhược, mâu lý tâm tư khó hiểu.

Ổ đi qua Vân Thiển Y khi, ánh mắt lại đứng ở đầu nàng thượng, cái kia thêm châu hoa nguyệt nha bảo thạch, lúc này cũng như bình thường, không có lưu quang sinh ra. Tựa hồ vừa rồi chỉ là bọn hắn ảo giác, nhưng là, hắn biết, này hết thấy, đều là thật sự.

Phách nguyệt đã muốn hiện thể.

“Lê Hàn, người cũng đến.” Hắn tiếp theo phân phó nói, ánh mắt lại chưa nhìn về phía Lê Hàn.

“Là.” Lê Hàn đáp. Mâu quang vi tránh, khẽ thở dài, đi ra trong phòng. Mà hoàng đế ở cửa đột nhiên quay đầu lại, uy ngôn thanh âm vang lên, nơi này.. Trừ bỏ Minh Phong cùng trầm bên ngoài, những người khác giai không thể tới gần. Nói đến những người khác, của hắn ánh mắt rõ ràng đứng ở Vân Tâm Nhược trên mặt.

Minh Phong cả kinh, không nói chuyện.

Hoàng Thượng, có phải hay không sẽ đối Tiểu Nhược nếu làm cái gì?

Chính là còn không phải do hắn nghĩ nhiều, kia nói minh hoàng liền sớm rồi đi..

Hoàng Thượng đi rồi, Vân Tâm Nhược vòng quá Minh Phong, lại đi đến Tiêu Thanh Hàn bên giường, ngồi xuống, khẽ vuốt của hắn mặt.

Hoàng đế ý tứ nàng hiểu được, đơn giản chính là không nghĩ làm cho nàng tái kiến Tiêu Thanh Hàn. Mà nàng, còn có cái gì làm đâu?

Thanh Hàn, về sau đều không thể nhìn thấy người, làm sao bây giờ đâu?

Thanh Hàn, ta muốn nhớ người, làm sao bây giờ đâu?

Hai cái làm sao bây giờ? Làm cho nàng tâm thà bằng. Bi thương chìm vào hai mắt, lại khắc vào đáy lòng.

Đúng vậy, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ đâu?

Vân Thiển Y xem ánh mắt đều nhanh trừng nát, lại lấy che ở chính mình trước người Minh Phong không có gì biện pháp.

Từ đó về sau, không biết khi nào thì khởi, Tiêu Thanh Hàn sở ở lại lưu đình lâu bị mấy trăm danh ngự lâm quân, gắt gao vây đứng lên, mà Vân Tâm Nhược bị bắt ở tại cách lưu đình lâu rất xa độc lập tiểu viện nội, nhưng là, Vân Thiển Y lại đường mục đích trụ tiến lưu đình lâu, thậm chí có thể mỗi ngày nhìn đến Tiêu Thanh Hàn.

Hoàng đế dụng ý như thế rõ ràng, nàng như thế nào không biết đâu?

196. Chương 197: Địa Lao

Thanh trúc như trước xanh tươi, thiếu không biết vì sao lại thiếu một ít tức giận, có lẽ là ít người tức giận, cho nên mới nhìn cái gì đều là như thế đi!

Minh Phong đẩy ra cửa phòng, nhìn đến chính là Vân Tâm Nhược đứng ở phía trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn về phía bên ngoài, lại không biết nói suy nghĩ cái gì?

Nghe được cửa phòng mở, Vân Tâm Nhược cả kinh, nhìn đến Minh Phong, vội vàng hỏi:“Nàng còn không có nói sao?” Nàng tự nhiên là chỉ trước mắt bị nhốt tại địa lao lý đình trệ. Đây là bọn họ hiện tại duy nhất biện pháp, cũng là duy nhất có thể Thanh Hàn biện pháp, chính là cái kia nữ nhân căn bản cần định quốc sư vô cứu, làm cho bọn họ quả thực là thúc thủ vô thôi.

“Ân,” Minh Phong lắc đầu, ngồi ở ghế, thập phần mệt mỏi, đều ba ngày, quốc sư ngủ say bất tỉnh đã muốn ba ngày, mà đối với đình trệ, bọn họ mặc kệ dùng biện pháp gì, nàng chính là nửa tự cũng không nói đi ra, hắn thật sự là không có tinh lực. Còn như vậy đi xuống, hắn thật sự hội phát điên.

Vân Tâm Nhược đi đến trước mặt hắn, khí sắc so với trước đó vài ngày kém hơn, không có Thanh Hàn che chở, chỉ có đôi cửa nàng lo lắng, làm cho lòng của nàng lực cơ hồ hao hết.

“Minh Phong, làm cho ta thử xem được không?” Nàng đột nhiên mở miệng. Thanh âm có chút khàn khàn khó chịu.

“Người?” Minh Phong lắc đầu, “Nơi đó không phải người có thể đi địa phương.” Đúng vậy, nơi đó không phải nàng đi, nơi đó quá mức huyết tinh, quá mức tàn nhẫn.

“Minh Phong, giúp giúp ta”. Vân Tâm Nhược cắn khởi môi dưới. Ngực khí là cực tới khổ. Giống như ăn hoàng liên, ngay cả bên người nàng không khí, đều ản ản mang theo cay đắng.

Làm cho người ta cảm giác một cái cự tuyệt đều giống như đem nàng nhốt đánh vào địa ngục bình thường đau kịch liệt.

“Này.....” Minh Phong do dự.. Cuối cùng vẫn là gật gật đầu.

Tuy rằng không biết nàng nói thử là cái gì ý tứ? Nhưng là nàng hiện tại trong lòng nhất định là tràn ngập đối quốc sư áy náy, đối quốc sư đau lòng, nếu không cho nàng điểm sự, có lẽ nàng sau đó không lâu sẽ thật sự hỏng mất.

Quốc sư phủ địa lao rất ít quan nhân, cho nên nơi nơi đều là tràn ngập mốc meo hương vị, càng chạy vào bên trong, càng là cảm giác âm lãnh, thẳng đến đi đến tận cùng bên trong, hơn mười người thị vệ chính tề đứng ở nhà tù cửa. Một cỗ huyết tinh muội đập vào mặt mà đến, làm cho người ta nhìn không được buồn nôn.

Này, địa ngục hương vị.

“Mở cửa.” Minh Phong phân phó nói. Xoay người nhìn chăm chăm vào Vân Tâm Nhược. Thập phần lo lắng. Nơi này quả thật không phải nữ tử nên đến địa phương, nhưng là nàng lúc này đây, làm cho hắn qua mục tướng xem, trước mặt nữ tử, trừ bỏ trên mặt vi bạch, lại giống như bình thường bình thường bình tĩnh, hai mắt lộ ra khúc người khác thường nhân bình tĩnh, mâu lý một mảnh thủy quang, lại trong suốt thấy đáy, hiện tại hắn rốt cục biết, vì sao quốc sư hội yêu thương nàng. Như vậy nữ tử quả thật thế gian ít có. Bình tĩnh làm cho người ta đau lòng, bình tĩnh có khi làm cho người ta sợ hãi.

Nhà tù khóa đại thiết liên bị mở ra, loảng xoảng lang một tiếng, nhà tù nội dừng trên thân thể không khỏi run run một chút, đây là nhân loại sợ hãi bản năng. Nàng cũng vô pháp tránh được.

Đi theo Minh Phong phía sau, Vân Tâm Nhược đi vào địa lao, địa lao nội, một gã cả người là huyết nữ tử cuộn mình ở tường biên, thân thể, run run như gió sa sút diệt, một khắc không thể đình chỉ.

“Minh Phong, ta nghĩ một người đứng ở nơi này? Có thể chứ?” Vân Tâm Nhược quay đầu, đối với Minh Phong nói.

Minh Phong phiết một chút góc tường nữ nhân, này nữ nhân trướng của hắn độc, hơn nữa rửa thuật phản phệ, còn có gần nhất này Hoàng Thượng chẳng phân biệt được ban ngày hắc đêm tra tấn, cũng vô pháp làm ra chuyện gì?

Chính là, hắn vẫn là khó tránh khỏi lo lắng..

“Kia, người cẩn thận.” Suy nghĩ nửa ngày, hắn mới mở miệng. Xoay người đi hướng nhớ kỹ, đứng cách nàng cách đó không xa, nhìn nhà tù nội nhất cử nhất động.

Vân Tâm Nhược đem tầm mắt đứng ở dừng trên trên người, nhà tù nội âm lãnh không thấy ánh nắng, một trận gió lạnh không ngừng thổi qua, mà ghé vào góc tường dừng trên trên mặt khùng bố giống như ác quỷ bình thường, ánh mắt thẳng tắp nhìn nàng, nếu không phải thân thể không thể động, sợ là đã sớm phô đi lên cửa của nàng cổ.

Hiện tại, nàng, thật sự là.....

Không giống một người.

Vân Tâm Nhược đến gần, làn váy gió lên, thanh thấu trong mắt, không hận, không oán, lại giống nhau mang theo một phần đồng tình.

197. Chương 198: Là Yêu Là Hận

“Người đây là cái gì ánh mắt? Đừng đồng tình ta, đừng đáng thương ta, ta không cần.” Đừng trăn thanh âm khàn khàn sớm không còn nữa bản sắc, nàng cầm lấy chính mình quần áo, “Thu hồi của người cái loại này ánh mắt, Tiêu Thanh Hàn chết chắc rồi, chết chắc rồi, ha ha..... Khụ khụ.....”

Nói xong, gào thét, cửa nàng khoe miệng khụ ra một mảnh tơ máu, huyết theo cửa nàng khoe miệng chảy ra, lưu tới cằm, sau đó hạ xuống, trên người mặc quần áo hoàn toàn nhìn không ra vốn nhan sắc. Một mảnh huyết sắc.

“Thật sự khó giải sao?” Vân Tâm Nhược ngồi xổm xuống thân mình, chút không thèm để ý xông vào mũi tanh hôi vị. Nàng xem đừng trăn cặp kia sung huyết hồng nhân, thanh âm không nhanh không chậm, không nùng không đậm. Con người lý trần ngập cực tối thương. Thật sự không có giải sao?

“Khụ.....” Đừng trăn khoe miệng tơ máu càng nhiều, dính đầy vết máu môi đỏ mọng mở ra, “Đương nhiên..... Khó giải..... Một người hoàng tuyền lộ nhiều tích mệnh, có hấn..... Cùng, ta đừng trăn cũng coi như chết cũng không tiếc..... Vốn là người tử, nhưng là đổi thành hấn, như vậy rất tốt, ta thật sự là rất cao hứng, ta cao hứng..... Ta cao hứng..... Ha ha.”

Nàng cười điên cuồng, lộ ra tử vong hương vị..

Vân Tâm Nhược đưa tay đặt ở cửa nàng trên vai, mười ngón gian, nhiễm thượng của nàng huyết.

“Người thương hấn?” Nàng khinh ngăm, nàng trong miệng hấn chính là Tiêu Thanh Hàn..

“Yêu? Ha ha..... Ta không thương hấn, nhưng là người thương hấn, cho nên hấn phải chết, hấn phải chết, ta sẽ không làm cho như vậy tiện nghi của các người, các người làm cho ta mất đi hết thấy, như vậy ta cũng sẽ cho người mất đi sở hữu, đây là báo ứng, của các người báo ứng, của ta báo ứng.” Đừng trăn không ngừng lui thân thể, muốn tránh khai tay nàng, ngoan nói: “Đem người tay cầm khai, ta chán ghét người chạm vào ta.” Vân Tâm Nhược nghe mà không nghe thấy, nhọt nhạt thanh âm làm cho âm lãnh địa lao có chút mê ly.

“Người muốn cho hấn chết, nhưng là ta nghĩ làm cho sống, người nói muốn làm sao bây giờ đâu?”

“Nhưng là hấn không sống được.” Đừng trăn châm chọc, đối nàng, cũng là đối chính mình. Tiêu Thanh Hàn đương nhiên sống không. Nàng sẽ không làm cho hấn sống sót, mà hấn, quả thật cũng không khả năng sống sót.

Vân Tâm Nhược đôi mắt chợt lóe, con người lý một mảnh ảm đạm sắc, ngực gợi lên một trận đau đớn, trái tim mỗi khiêu một lần, đau đớn liền làm sâu sắc một ít.

“Đừng trăn,” Nàng mở miệng, mang theo thỉnh cầu, “Rửa thuật còn có thể chuyển dời đến người khác trên người sao? Ta có thể tử, nhưng là, cứu cứu hấn được không?”

“Chuyển?” Đừng trăn mặt không ngừng co rúm, giọng điệu không biết bi vẫn là thương, “Các người hai cái thật đúng là trời sinh một đôi. Người muốn rửa thuật quay lại chính mình trên người, bắt quá, này đã muốn không có khả năng, Tiêu Thanh Hàn hội cùng ta chết, không phải, không phải, hấn so với ta đáng thương, của hấn hồn sẽ vĩnh viễn bị cấm trụ, vĩnh viễn đều không thể giải thoát. Ta phải không đến, làm sao có thể để cho người khác được đến.”

“Mà người, chỉ có thể nhìn hấn liền như vậy chết đi. Chỉ có thể nhìn.....” Nàng xem Vân Tâm Nhược, tàn nhẫn nói. Nàng chán ghét này nữ nhân, theo ngay từ đầu liền chán ghét, nàng chán ghét của nàng mặt, của nàng ánh mắt, của nàng hết thấy hết thấy, càng chán ghét Tiêu Thanh Hàn đối nàng chí tử không du yêu. Nàng cũng quên không được từng vì nàng, Tiêu Thanh Hàn thiếu chút nữa đem toàn bộ đừng tộc hủy

diệt. Thiếu chút nữa một kiếm bị thương nàng. Mà nàng, là như vậy yêu cái kia nam nhân, liếc mắt một cái trong lúc đó, tình đã sớm đắm sâu vào.

Cho nên, nàng chán ghét nàng. Chán ghét này khi đó liền đi theo hấn bên người nữ nhân.

Không, nàng không phải chán ghét nàng, nàng là ghen tị, là hâm mộ, lại hận.....

198. Chương 199: Ngũ Sắc Hồn La Hoa

“Người hận ta, liền giết ta đi!” Vân Tâm Nhược khước môi khinh động, khước mắt choáng váng khỏi một chuỗi lệ giọt, theo xinh đẹp tuyệt trần hai gò má hạ xuống, sáng nước mắt, sạch sẽ như liên.. Lại thê lương làm cho người ta nhận không được rơi lệ.

“Giết người, rất tiện nghi người.” Đứng trên thân thể đột nhiên run lên, nói không nên lời cảm giác theo nàng đẩy lòng dâng lên, làm cho nàng có chút không hiểu lùi bước, giọng điệu biến mấy lần tiếng muỗi.

“Thật sự khó giải sao?” Vân Tâm Nhược lại hỏi một lần, mang theo hi vọng ý. Đặt ở nàng trên vai thủ không ngừng run rẩy.

Đứng trên không thềm nhắc lại, bế thu hút tình, trên người không ngừng truyền đến vô tận đau, nàng là nàng nên được. Cửa nàng sinh mệnh cũng muốn đi đến cuối, sở hữu hết thấy đều nhanh tan thành mây khói. Rửa thuật phản phệ vốn là vô mệnh khả sống. Về phần Tiêu Thanh Hàn, đừng tộc rửa thuật căn bản khó giải, trừ bỏ..... Bất quá điều đó không có khả năng, cái kia này nợ tại đây thế gian chính là cái truyền thuyết.

“Ngũ sắc hồn la hoa, phải không?” Vân Tâm Nhược thanh âm nhẹ nhàng truyền ra. Đặt ở nàng trên vai thủ chậm rãi buông ra.

Đứng trên đột nhiên mở mắt, có kinh dị, có sợ hãi, nhưng càng nhiều là không thể tin, quỷ dị mặt lúc này càng thêm đáng sợ vài phần.

Vì sao, nàng sẽ biết? Điều đó không có khả năng, không thể cấp, nàng làm sao có thể biết ngũ sắc hồn la hoa?

Vân Tâm Nhược đứng lên tử, tiêm bạc trung mang theo cứng cỏi, như một cỗ sạch sẽ thanh lưu, tẩy thấp nhà tù nội huyết tinh. Nàng quay đầu nhìn nhìn đứng trên, tế mẫn mỗi lược giặt mình, lại vô cùng gì thanh âm phát ra.

“Vì sao người sẽ biết, vì sao?” Đứng trên cuồng loạn kêu, thanh âm tập ở trong cổ họng, tiến không thể, ra không thể, khàn khàn mang theo thống khổ.

Xoay người, đưa lưng về phía đứng trên, không đành lòng lại nhìn liếc mắt một cái.

Nàng từng cũng là xinh đẹp

Nàng từng nay cũng là cao cao tại thượng

Có lẽ nàng hiện tại ngoan độc,

Nhưng là, nàng cũng là có quá thiện lương

Là cái gì cải biến nàng?

Là yêu sao?

Yêu thật sự chỉ có giữ lấy, không thể thành toàn sao?

Đối nàng, Vân Tâm Nhược không hận, lại đáng thương nàng.

Nhà tù môn quan thượng, truyền đến thiết liên thanh âm, còn có không ngừng theo bên trong truyền đến, dường như có chút điên cuồng thanh âm, không có khả năng, không có khả năng.

Cái gì là khả năng, cái gì là không có khả năng, không phải nàng định đoạt, là ông trời mới tính.

Lên trời, cho người đóng lại nhất phiên môn, tất sẽ vì người mở ra một khác phiên cửa sổ.

Minh Phong gặp Vân Tâm Nhược đi ra, vội vàng đi lên tiền, cao thấp đánh giá vừa lật, thấy nàng chính là lược có chút mỗi một cảm, cái khác hết thấy như thường, thế này mới yên lòng.

“Tiểu Nhược nếu, người.....” Minh Phong muốn hỏi cái gì? Cuối cùng, lại còn không có mở miệng, sợ lại là một lần đả kích, tuy rằng đối với Vân Tâm Nhược lần này tới nhà tù, hẳn là không ôm gì hy vọng, nhưng là ở sâu trong nội tâm, vẫn là ẩn ẩn có chờ mong. Chờ mong.. Lại thất bại. Hẳn trực giác như vậy cho rằng, nàng vẫn là không thu hoạch được gì, mà quốc sư, nên làm cái gì bây giờ, bọn họ vừa muốn làm sao bây giờ?

Hiện tại sự tình căn bản chính là bọn họ sợ không thể đoán trước, Hoàng Thượng, thủy chung là một cái đáng sợ nhất tồn tại, cao cao tại thượng hẳn, nắm giữ mọi người sinh tử, bao gồm Tiểu Nhược nếu.

“Minh Phong.” Vân Tâm Nhược đột nhiên ngắt đầu, mâu lý hiện lên lưu quang. Chờ mong, hy vọng, còn có sợ hãi.“Cái gì là ngũ sắc hồn la hoa?”

“Ngũ sắc hồn la hoa.” Minh Phong mi tâm gắt gao khóa khởi,“Người làm sao mà biết loại này hoa?”

Vân Tâm Nhược quay đầu nhìn về phía nhà tù tối mịt, kia đoàn thấy không rõ này nọ âm u chỗ.“Nàng nói.....”

199. Chương 200: Hy Vọng

“Người là nói.....” Minh Phong quá sợ hãi,“Người là nói, ngũ sắc hồn la hoa có thể cứu quốc hiện mệnh. Có thể giải được tộc rủa thuật?”

Vân Tâm Nhược gật gật đầu, trong mắt toái quang một mảnh, nhìn thẳng Minh Phong lược trầm mặt, kỳ vọng hội thất bại sao? Nàng không biết, thật sự không biết.

Đừng trăn ý tứ là loại này hoa có thể cứu Thanh Hàn, lại nói cũng không khả năng tìm được, nhưng là Minh Phong bộ dáng cũng biết, như vậy.. Nàng có phải hay không có thể có cái kỳ vọng, chỉ cần có một chút khả năng, nàng cũng không sẽ thả khí, sẽ không..

“Minh Phong nói cho ta biết.” Vân Tâm Nhược kéo cửa hắn tay áo, không dám đụng vào hắn, sợ đáp án, không phải nàng suy nghĩ.

Nàng cũng sẽ sợ hãi,

Nàng cũng sẽ sợ hãi.

Minh Phong im lặng, nửa ngày mới mở miệng,“Chúng ta trước rời đi nơi này nói sau.” Nơi này quá mức âm lạnh, thân thể của nàng sẽ chịu không nổi.

Đuổi về Vân Tâm Nhược, ở nàng chờ mong trong ánh mắt, Minh Phong đưa hắn biết nói hết thấy, toàn bộ nói cho cấp Vân Tâm Nhược, kỳ thật ngay cả hắn cũng không biết kia rốt cuộc cái gì, chính là từng ở thư đang nhìn đến quá.

Đó là trong truyền thuyết kinh thế kỳ hoa.

Ngũ sắc hồn la hoa, tương truyền có chứa ngũ sắc đoá hoa, thanh hồng lam bạch tử, sinh trưởng ở tuyết sơn đỉnh núi, hàng năm gặp tuyết vô lạc, gió thổi thổi không thấy, ý tứ chính là tuyết lạc khi, cách hoa quả vài thước khi sẽ tự động tiêu tán. Mà gió thổi khi, lại hội vòng quá đoá hoa. Đây là một đoá kỳ hoa, không có người gặp qua, càng không có thả đến quá. Truyền thuyết, loại này hoa có thể cứu người một mạng, chỉ cần có một hơi ở, chỉ cần có một mảnh đoá hoa có thể làm cho người ta mạng sống.

“Tiểu Nhược nếu, nói cho ta biết? Đừng trăn nói là lời nói thật sao?” Minh Phong nhìn nàng, thật sự không thể tưởng được nàng là như thế theo đừng trăn miệng biết này đó, mấy ngày nay, mặc kệ bọn họ dùng biện pháp gì, đều không thể theo đừng trăn miệng kiêu ra một chữ đến.

Mà nàng, không có nửa canh giờ, đừng trăn có thể nói cho nàng sao? Sẽ không là hãm tính đi. Đừng trăn này nữ nhân ngoan độc vô cùng, khó bảo toàn sẽ không làm như vậy chuyện.

Vân Tâm Nhược thở nhẹ một hơi, thanh nhuận mắt hơi hơi có chút bệnh thấp, “Là thật, ta tin tưởng? Loại này hoa quả thật là Thanh Hàn duy nhất cơ hội.” Nàng nói xong, kiên định vô cùng, lại ở trong lòng âm thầm làm quyết định, bất luận có phải hay không trong truyền thuyết, chỉ cần có một tia cơ hội, nàng cũng không sẽ bỏ qua. Nàng nhất định phải tìm được loại này hoa, nhất định phải.

Nàng không nghĩ Thanh Hàn tử.

Huống chi, Thanh Hàn hiện tại căn bản là không phải tử, linh hồn cấm, vĩnh viễn không thể cởi bỏ, Thanh Hàn hẩn hiện tại rốt cuộc ở chịu cái dạng gì khổ, nhất tưởng đến nơi đây, lòng của nàng chính là co rút nhanh bàn đau.

“Ta đã biết?” Minh Phong trong mắt là trăn định sau tự hỏi, “Người trước tiên ở nơi này ngốc, ta đi tra tra thư, lại cùng Hoàng Thượng thương lượng một chút, sau đó cho người đáp án.” Hẩn dặn nói. Sau đó, bước nhanh đi ra.

Bây giờ còn có rất nhiều sự muốn hẩn làm.

Thời gian thật sự không nhiều lắm.

Vân Tâm Nhược đứng ở cửa, nhìn Minh Phong hồng y đi xa, ánh mắt nhìn phía lưu đình lâu phương hướng, mặt mày chua xót khó nhịn.

Thanh Hàn, ta thật sự rất nhớ người.

Lưu đình lâu nội, Vân Thiển Y ngồi ở bên giường vẫn không nhúc nhích nhìn Tiêu Thanh Hàn, hiện tại nơi này là của nàng quyền lợi, không còn có nhân có thể trở chính mình cùng hẩn cùng một chỗ, Hoàng Thượng ý tứ đều thực rõ ràng, Vân Tâm Nhược lần này hoàn toàn bị knockout. Về sau Thanh Hàn quốc sư chính là nàng một người.

Chờ hẩn tốt lắm, chờ đợi tỉnh lại sau.

Nàng sẽ là của hẩn thê, sẽ cho hẩn sinh vài cái đáng yêu đứa nhỏ, đứa nhỏ hội giống nàng bình thường, vẫn là giống hẩn bình thường, nghĩ đến đây, Vân Thiển Y trên mặt phì hồng một mảnh.

Lê Hân tiến vào nhìn đến chính là Vân Thiển Y mặt mày ẩn tình bộ dáng, càng phát ra hiển kiêu diễm xinh đẹp, nhưng là loại này xinh đẹp cũng vì hẩn mà nở rộ, hẩn có chút chua xót ngăn khóe miệng. Đi lên tiền, giường thượng Thanh Hàn hô hấp càng hiển mỏng manh, sắc mặt trắng nõn trong suốt, ngay cả ngách gian chu sa đều phai nhạt vài phần, không giống dĩ vãng tiên diễm.

200. Chương 201: Mở Miệng

Gặp người tiến vào, Vân Thiển Y đứng lên, nhìn đến là Lê Hân, xoay người được rồi một cái lễ, “Tướng quân người đã đến rồi.”

“Ân.” Hẩn trả lời có chút chất nhiên, bắt buộc chính mình đem ánh mắt dời, xem đồng hôn mê trung Tiêu Thanh Hàn, hỏi: “Thanh Hàn hiện tại thế nào?”

Vân Thiển Y ánh mắt tối sầm lại, trả lời: “Chưa bao giờ tỉnh quá.”

Lê Hân thở dài, muốn nói vài câu an ủi nói, lại như thế nào cũng không biết nói cái gì cho phải? Hẩn, hiện tại ngay cả chính mình đều an ủi không được, huống chi là người khác. Tuy rằng Minh Phong nói qua,

Thanh Hàn ở không lâu từng có lời tiên đoán, hắn sẽ có kiếp nạn này, nhưng là không có sinh mệnh nguy hiểm, nhưng là, chỉ cần là như thế này, là không thể an ủi nhân. Biết là một hồi sự, tướng chính là mặt khác một hồi sự.

Hắn hiện tại cái dạng này, làm cho người ta như thế nào có thể an tâm.

Thanh Hàn từ nhỏ cùng hắn đang lớn lên, bọn họ cảm tình so với thân huynh đệ còn thân, hành quân đánh giặc, không biết vì vậy huynh đệ biết trước năng lực, đã cứu hắn bao nhiêu thứ tánh mạng. Bọn họ cũng huynh, cũng hữu, cảm tình thần kỳ hảo.

“Các người đều ở.” Đột nhiên cửa xuất hiện Tiêu Cẩn Du thanh âm, đánh gãy Lê Hàn suy tư, vẫn là minh hoàng cảm ỷ, lúc này nhân cũng không phục dĩ vãng phong lưu tiêu sái, của hắn màu sắc ám trầm, hoa đào mắt không ở có bình thường như vậy thần, liền ngay cả trước mắt đều là một mảnh màu xanh, xem ra vài ngày cũng không từng ngủ ngon.

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Lê Hàn cùng Vân Thiển Y phân biệt hành lễ, Tiêu Cẩn Du khoát tay, thẳng đi đến Tiêu Thanh Hàn bên giường ngồi xuống, giúp hắn dịch hảo chăn, Tiêu Thanh Hàn tái nhợt như tuyết sắc mặt, làm cho của hắn tâm một trận đồn đau, không phải nói không có sinh mệnh nguy hiểm sao? Như thế nào hiện tại càng ngày càng yếu, lần đầu tiên có chút hoài nghi khởi Thanh Hàn lời tiên đoán. Hắn sẽ không là chính là an ủi bọn họ mới nói đi! Hắn hiện tại tuy rằng cùng bình thường giống hệt nhau, chính là chỉ có chính hắn biết, đã nhiều ngày, hắn thanh, lo lắng, tất cả đều là hắn này hiện tại sinh tử không rõ đệ đệ.

Hắn một ngày vẫn chưa tỉnh lại, hắn liền một ngày không thể an tâm.

Gia sự, quốc sự, thiên hạ sự, mọi chuyện đều đặt ở của hắn trên người, hắn hiện tại áp lực đại đều không thể chịu tải ở.

Minh Phong đi vào đến, nhìn đến mấy người, có chút kinh ngạc, toàn bộ đều tề, cái này cũng tốt, hắn cũng không dùng tiến cung.

“Hoàng Thượng, tướng quân.” Minh Phong đi lên tiền, được rồi cái lễ, đang nhìn hướng Vân Thiển Y khi, khẽ nhíu mày, hắn, thực không thích nhìn thấy nàng.

“Vân cô nương, ta cùng Hoàng Thượng cùng tướng quân có việc muốn nói, mời người trước rời đi được không?” Hắn rõ ràng là lệnh đuổi khách. Chuyện này, nàng không có biết đến tất yếu.

Vân Thiển Y cắn môi, ám trừng mắt nhìn một chút Minh Phong, này nhân, theo ngay từ đầu liền cùng chính mình làm đối, quả thực cùng Vân Tâm Nhược giống nhau chán ghét. Nhìn nhìn lại Hoàng Thượng cùng Lê Hàn, thấy bọn họ không nói gì, tự biết là không thể lại lưu lại, đành phải xoay người hành lễ, lui xuống. Nàng là thực thông minh nữ nhân, tự nhiên biết như thế nào để cho người khác nhìn đến nàng tốt nhất một mặt, cho nên, nàng tuyệt đối không thể cấp Hoàng Thượng lưu lại phá hư ẩn tượng mới được.

“Làm sao vậy, Minh Phong?” Tiêu Cẩn Du dù sao cũng là sát nhân xem sắc năng thủ, liếc mắt một cái là có thể xem ra hắn hiện tại có rất chuyện trọng yếu.

“Hoàng Thượng, đừng trần mở miệng.”

201. Chương 202: Tốt Nhất Chọn Người

Tiêu Cẩn Du đứng lên, thần sắc kích động, “Nàng nói cái gì?”

Ngay cả Lê Hàn đều trầm sắc nghe.

“Ngũ sắc hồn la hoa.” Minh Phong thấp giọng.

“Đó là cái gì vậy?” Lê Hàn nhíu mày. Hắn như thế nào chưa bao giờ nghe nói qua loại này hoa.

“Hoàng Thượng, ngũ sắc hồn la hoa là trong truyền thuyết sinh trưởng ở tuyết thượng trên đỉnh hoa, so với tuyết liên còn muốn khó tìm, đừng nói thái đến, sợ là này thế gian căn bản không người gặp qua.” Minh Phong trả lời.

Không có loại này hoa, Tiêu Cẩn Du xoay người nhìn về phía cửa, nhỏ vụn dương quang theo cửa chiếu tiến, mang đến nhất thất âm áp. Nhưng là, lúc này, lại thêm mấy phần khẩn trương.

“Là như thế nào hỏi ra đến?” Hắn chuyển hướng Minh Phong, thân thể có chút lạnh cứng rần. Bọn họ đều hỏi vài ngày, biện pháp gì đều dùng qua, cái kia nữ nhân thủy chung chưa từng lộ ra một chữ, hiện tại đột nhiên mở miệng, sẽ không lại là một hồi âm mưu đi?

“Hoàng Thượng,” Minh Phong cúi đầu, lo lắng muốn hay không đem tình hình thực tế nói cho cấp Hoàng Thượng, cuối cùng vẫn là lựa chọn mở miệng. “Hôm nay Vân Tâm Nhược đi qua nhà tù, đi ra khi nói cho Minh Phong.”

“Vân Tâm Nhược?” Tiêu Cẩn Du nhớ kỹ của nàng cái tên, mâu quang lạnh lùng, cười vô tình vô huyết. “Minh Phong, người liên như vậy tin tưởng nàng, vạn nhất các nàng là thông đồng tốt đầu, chính là tướng tới trăm cửu đệ cho chết chắc đầu.”

Minh Phong vừa định mở miệng giải thích, Lê Hân đi lên tiền, quỳ trên mặt đất, “Hoàng Thượng, thần có thể dùng tánh mạng đảm bảo, Vân Tâm Nhược tuyệt đối không có ý này.”

Bọn họ cũng đều biết.

Lúc này, Hoàng Thượng đối Vân Tâm Nhược. Nổi lên sát tâm, không có người biết hắn hiện tại suy nghĩ cái gì? Nhưng là của hắn tâm quả thật là có sát nàng ý.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng, Minh Phong cũng tin tưởng.” Minh Phong cũng quỳ khởi, hướng Tiêu Cẩn Du cầu tình.

“Các người……” Tiêu Cẩn Du nhìn thượng hai người, khí phát tay áo. Nửa ngày các người mặt sau cùng không được nửa tự.

“Hoàng Thượng, Minh Phong tin tưởng nàng.” Minh Phong đứng lên, kiên định nói. Sau đó hắn tiếp tục nói, “Mặc kệ có phải hay không thật sự, chỉ cần có một đường hy vọng, chúng ta đều phải đi thử thử, cho nên, hiện tại không phải hoài nghi thời điểm, có hi vọng tổng so với chúng ta hiện tại thúc thủ vô sách hảo, hiện tại chính yếu là tìm được loại này hoa, tuy rằng là trong truyền thuyết mới xuất hiện, nhưng là có quả tất có nhân, không có lửa làm sao có khói, chúng ta chỉ có thể có thể tuyết sơn thượng tìm xem sau, mới biết được rốt cuộc có hay không loại này hoa.”

Tiêu Cẩn Du thật sâu trữ khẩu khí, ánh mắt rơi xuống Tiêu Thanh Hàn trên người, trên giường nam tử như trước quý khí, lại thiếu sinh mệnh. Đúng vậy, Minh Phong nói đúng, hiện tại đều là muốn nói cái khác thời điểm, cứu Thanh Hàn quan trọng hơn.

“Được rồi. Nhưng là muốn phái ai đi mới được.” Hắn tự hỏi đi tuyết sơn chọn người, Thanh Hàn hôn mê việc hiện tại là giữ bí mật, trừ bỏ quốc sư người trong phủ, ngay cả trong cung phi tử cũng không biết. Lần trước Thanh Hàn mất tích đều nháo lòng người hoảng hoảng, nếu qua không đến vài ngày lại đến cái hôn mê, không biết muốn loạn thành bộ dáng gì nữa? Hơn nữa Nhan Quốc hiện tại đã ở náo động, không chừng hội đối Thiên Trạch khởi binh, hơn nữa tuyết sơn nguy hiểm thật mạnh, một cái không nhỏ sẽ toi mạng, cho nên này nhân nhất định phải tuyển hảo.

Nửa ngày không người nói chuyện. Tư sự thể đại, chuyện này rốt cuộc có bao nhiêu nghiêm trọng, bọn họ đương nhiên biết.

“Hoàng Thượng, làm cho Minh Phong đi thôi.” Minh Phong ôm quyền.

“Không được.” Tiêu Cẩn Du lắc đầu, người không được, hiện tại Thanh Hàn ngủ say bất tỉnh, vạn nhất xuất hiện đột phát trạng huống, trăm không thể tin được Thái y.

Minh Phong buông thủ, Hoàng Thượng nói rất đúng, hắn quả thật không phải tốt nhất chọn người.

“Cẩn Du, làm cho ta đi đi.” Lê Hân đột nhiên kêu khởi Tiêu Cẩn Du cái tên, ánh mắt sáng quắc.

202. Chương 203: Hai Người Kiên Trì

“Người cũng không được.” Tiêu Cẩn Du lại lắc đầu, “Thanh Hàn hiện tại đã muốn đã xảy ra chuyện, ta không thể cho người đi mạo hiểm, cho nên người không thể.....”

“Cẩn Du người cho rằng trừ bỏ ta, còn có người khác có thể tin tưởng sao?” Lê Hân nghe được của hân phản đối, tự nhiên biết hân là lo lắng hân, nhưng là, cái này chọn người, sợ là trừ bỏ chính mình, thật sự không người có thể đảm nhiệm.

Tuyệt sơn, hân là nhất định phải đi. Vì Thanh Hàn, cũng vì Thiên Trạch.

Hỏi Tiêu Cẩn Du nhất chính, suy sụp khởi, đúng vậy, Lê Hân quả thật là tốt nhất chọn người, trước không nói của hân võ công kì hảo, hành quân đánh trận, bình tĩnh vạn phần, hân mấy năm nay ở bên ngoài chinh chiến, sở tích lũy xuống dưới dã ngoại kinh nghiệm, sẽ không là bình thường có, ở tuyệt sơn trung cho dù xảy ra chuyện gì, cũng định có thể hóa hiểm vi di.

Nhưng là, Thanh Hàn là hân huynh đệ, Lê Hân cũng là, hân không thể trí hân cho trong lúc nguy hiểm. Nhưng là, chính hân lại không thể đi. Hân là hoàng đệ, toàn bộ Thiên Trạch đều đặt ở của hân trên người.

“Hoàng Thượng, ta sẽ cẩn thận.” Lê Hân đi lên tiền võ Tiêu Cẩn Du bả vai, làm cho hân yên tâm. Đúng vậy, hân làm sao có thể làm cho chính mình gặp chuyện không may đâu? Tìm không thấy ngũ sắc hồn la hoa, Thanh Hàn còn có tánh mạng chi nguy, hân làm sao có thể làm cho Thiên Trạch mất đi quốc sự, Cẩn Du mất đi đệ đệ, Thiển Y mất đi tương lai tương phu, còn có nàng..... Mất đi, người yêu đâu.

“Được rồi.” Tự hỏi nửa ngày, kiên chất mở miệng, Tiêu Cẩn Du cảm giác miệng đều có thể thở ra khẩu vị bình thường. “Kia, người hết thấy cẩn thận.” Thiên ngôn vạn ngữ đã muốn đều ở này vài trụng.

“Yên tâm đi, ta nhất định sẽ tìm được ngũ sắc hồn la hoa.” Lê Hân sang sảng cười, tựa hồ đi địa phương cũng không phải nguy hiểm đại tuyệt sơn, mà chính là một lần nhỏ nhỏ không mang theo gì nguy nan lữ hành.

Chính là mọi người đều biết nói, việc này, hung hiểm vạn phần, cho nên, trừ bỏ lời nói cẩn thận, sợ là cũng thật sự không thể giúp đỡ gấp cái gì.

Ngày thứ hai, tình không một mảnh, trên bầu trời khinh lướt trên mấy pháp phình vân, phong từ từ, quốc sư bên trong phủ, một mảnh thanh trúc chi hương. Thu thập hảo hành lễ, Lê Hân sáng sớm sẽ đến quốc sư phủ, mang theo mười tên thị vệ chuẩn bị xuất phát.

“Đi thôi.” Nhìn thoáng qua lưu đình lâu, trong mắt mang theo lưu luyến còn có chua xót cảm giác, yên tâm đi, Thanh Hàn, ta nhất định sẽ tìm được ngũ sắc hồn la hoa cứu người.

Mấy người vừa phiên lên ngựa lưng, sau lưng chợt nghe đến khinh nhuyển giọng nữ truyền đến, “Đợi chút.....”

Lê Hân quay đầu lại, khinh giơ lên mày, không thể tưởng được nàng sẽ đến đưa hân, Vân Tâm Nhược.

Nhưng là Lê Hân lúc này đây lại tưởng sai lầm rồi, nàng không phải hân đưa nàng, là cùng hân cùng đi..

“Không được.” Lê Hân quả hân ngăn cản, “Tuyệt sơn quá mức nguy hiểm, người một nữ nhân, căn bản không có khả năng lên núi.” Nàng không cần suy nghĩ, hân căn bản sẽ không mang nàng đi tuyệt sơn. Nơi đó, quá mức nguy hiểm.

“Tướng quân, làm cho ta đi.” Vân Tâm Nhược đứng ở rừng trúc tiền, giọng điệu kiên định, kiên cường liền như phía sau thanh trúc, vô luận gió táp mưa sa, thủy chung thẳng tắp đứng.

“Không được.” Hân vẫn là ngăn cản. Cự tuyệt hoàn toàn, giọng điệu để lộ ra kiên quyết không thua gì Vân Tâm Nhược kiên trì.

“Tướng quân, Tiểu Nhược nếu.” Minh Phong như hỏa diễm bình thường tung bay mà đến. Hân đứng ở Vân Tâm Nhược bên người, từ trong lòng xuất ra một cái bình ngọc, phóng tới tay nàng trung. Nói: “Đây là

Thanh Phong ngọc lộ, ăn một viên là có thể bảo mệnh, tuyết sơn mặt trên rất nguy hiểm, nhớ kỹ nhất định phải cẩn thận, ta cùng quốc sư hội chờ người trở về.”

“Cám ơn người, Minh Phong.....” Vân Tâm Nhược cúi đầu, dám nhìn xuống nước mắt chảy ra.

“Không cần như vậy khách khí.” Minh Phong cười khởi, rồi sau đó lắc đầu, nhìn về phía Lê Hân, nói: “Tướng quân người làm cho nàng đi thôi. Cho dù người không cho nàng đi, nàng cũng sẽ chính mình đi. Như vậy không phải hơn nguy hiểm. Hơn nữa mang theo nàng có lẽ so với ở tại chỗ này càng nguy hiểm, người kia dù sao vẫn là không nghĩ buông tha nàng.”

Lê Hân vừa nghe, trầm tư, hẳn đương nhiên biết Minh Phong miệng hẳn là ai vậy, mạnh mẽ lặc nhanh dây cương, mã tê rống một tiếng, hẳn vươn tay cánh tay, Vân Tâm Nhược thân mình nháy mắt ngồi ở cửa hẳn trước người.

“Đi thôi.” Hắn về phía sau mặt dương tay, mấy thất tuần mã chạy chồm mà đi, gậy trúc rầm một tiếng, rút xuống không ít trúc điệp.

203. Chương 204: Tuyết Sơn Chi Hiểm

Hắn sớm biết rằng, nàng hội đi theo, vốn hẳn chính là là muốn an ủi nàng, mới nói cho nàng Lê Hân hôm nay muốn đi tuyết sơn tìm kiếm ngũ sắc hồn la hoa chuyện, hẳn sớm nên nghĩ đến không phải sao?

Kỳ thật như vậy cũng tốt, mỗi ngày nhìn nữ nhân khác ân cần chiếu cố chính mình thích nam nhân, lòng của nàng sợ là vẫn đau, không bằng cấp nàng một hy vọng, rời xa cũng tốt, trốn tránh cũng thế, chỉ cần tìm được ngũ sắc hồn la hoa, hết thấy cực khổ sẽ đã xong.

Xoay người, hồng y khơi mào, giống như lưu vân.

Kỳ thật,

Hắn không biết?

Này chính là một cái bắt đầu.

Cực khổ mới vừa mới bắt đầu mà thôi.

Hắn đem hết thấy tưởng quá mức đơn giản, đem người nào đó tưởng quá mức đơn giản.

Thanh tịch trên quan đạo, hơn mười thất tuần mã nghênh ngang mà đi, mang theo một mảnh bụi đất, rồi sau đó quay về yên tĩnh

Lê Hân ngồi ở mã tiền, một tay lôi kéo dây cương, một khác chỉ hoàn quá ngồi ở tiền phương nữ tử thập phần gầy yếu trên lưng, hẳn bộ dạng phục tùng, hảo gầy. Không chỉ có vì nữ tử hơn mấy phần đau lòng, mà mũi gian không ngừng truyền đến thần nhiên mùi thơm, làm cho của hắn tâm thỉnh thoảng kinh hoàng vài cái, tâm tư chớp lên gian, hẳn không rõ, vì sao cứ như vậy đơn giản ôm nàng, giống như thế giới đều đầy đủ.

Mà ngồi ở hẳn phía trước nữ tử đôi mắt thường thường nhìn về phía tiền phương, mặc hẳn có chút hỗn loạn tâm trẻ xẹt qua lòng của nàng, cũng không từng lưu lại nửa điểm dấu chân.

Một trận gió thổi qua, gior lên nữ tử mặc trường sợi tóc, đảo qua phía sau nam tử trên mặt, mà nam tâm liền giống như một mảnh bình tĩnh trên mặt hồ đột nhiên hạ xuống một mảnh đạm màu trắng lê hoa đóa hoa, trong nước ương khinh bắn tung tóe khởi một mảnh gợn sóng, thủy diện nhẹ nhàng chớp lên vài cái, đóa hoa y ở, nhọt nhạt lưu hương.

Tuyết sơn ở Thiên Trạch tới phía bắc trên ngọn núi, là Thiên Trạch cao nhất ngọn núi, thông thường băng tuyết bao trùm, cho dù hoàng thành thời tiết nóng khó nhìn, nhưng là ở tuyết sơn vẫn là băng tuyết liêu liêu, rét lạnh thê thê. Hoàng thành cùng tuyết sơn, giống như hai cái cực đoan tồn tại.

Tuyết sơn thượng hàn khí rất nặng, tuyết trắng một mảnh, cơ bản không đường có thể tìm ra, trừ phi tất yếu, không ai nguyện ý đi lên, cho dù đi lên, cũng không dám quá mức xâm nhập trong đó, ký không đường có thể tìm ra, cũng không lộ thối lui, nếu tìm không thấy lộ, không cho đói chết, cũng sẽ cấp đông chết. Cho nên này tuyết sơn còn có một cái cái tên, tử vong chi sơn.

Càng là hướng bắc, thời tiết càng là rét lạnh, bọn họ đoàn người trên người quần áo là càng thêm càng nhiều, suốt đi rồi ba ngày, mới đến tuyết sơn dưới chân, lúc này, còn không có vào núi, đã muốn làm cho người ta lãnh toàn thân phát run.

Bọn họ ở chân núi tìm một gian nhà gỗ, tìm một ít củi gỗ, ngay tại chỗ thú ẩm, Vân Tâm Nhược mặc áo bông, mười ngón lạnh lẽo, tái nhợt khuôn mặt nhỏ nhắn thượng mang theo mặt thần nhiên màu xanh, trong vòng 3 ngày, nàng rất ít nói chuyện. Chính là cặp kia mắt lại thường xuyên mang theo chút thê lương. Nhưng càng nhiều là mâu để cũng lộ ra một cổ kiên định.

Lê Hàn một thân màu đen đại y, đứng ở tuyết sơn dưới chân, nhìn tiền phương kia phiến màu trắng ngọn núi, tuyết sơn ngay tại trước mắt.

“Tướng quân, chúng ta cái gì lên núi?” Phó tướng theo nhà gỗ lý đi ra, hỏi. Theo sơn khẩu thổi hạ phong làm cho hắn không khỏi rụt một chút cổ. Thật sự, hảo lãnh a.

Lê Hàn cúi đầu trầm tư, nửa ngày, hắc y theo gió lạnh không ngừng cuộn cuộn nổi lên, hạ xuống, sau đó rồi rầm đứng lên, nam tử như đao điêu tể khắc ngũ quan hiển cực vì lãnh cứng rắn, mang theo đầy trời phong tuyết, trầm thấp. Rộng lớn lưng thập phần dày thật, tựa hồ có thể đương tẫn sở hữu nguy hiểm.

Hắn nhìn nhìn tiền phương tuyết sơn, nhắm mắt, môi mân tử nhanh, hắn hiện tại, bình tĩnh dị thường, của hắn trên lưng lưng phó nhiều lắm, không biết tuyết sơn, không biết lộ, hắn sở nhận là Thanh Hàn mệnh, chính hắn mệnh, còn có phía sau này cùng hắn vài năm Nam chinh bắc thảo thuộc hạ mệnh, còn có của nàng mệnh.

Hết thấy đối hắn mà nói, đều là trước nay chưa có khảo nghiệm..

“Tướng quân?” Phó tướng hỏi lại một tiếng..

“Tiếp qua hai cái canh giờ.” Lê Hàn suy nghĩ một hồi mới trả lời. “Hiện tại hảo hảo nghỉ ngơi một hồi, sửa sang lại hảo hết thấy này nọ sau, chúng ta vào núi.”

“Là.” Phó tướng lĩnh mệnh, xoay người sau đi vào nhà gỗ, nhà gỗ lý cách phong, cách lãnh khí, hơn nữa hỏa ẩm áp, so với bên ngoài ẩm áp rất nhiều, Vân Tâm Nhược ngồi ở đồng lửa tiền, ba ngày không miên không ngớt chạy đi làm cho thân thể của nàng mệt mỏi tới cực điểm, chính là bởi vì một cổ ý chí ở duy trì, mà không có rồi ngã xuống, trước mắt, rõ ràng mang theo một vòng xanh tím sắc.

204. Chương 205: Vào Núi

Lê Hàn đi vào nhà gỗ, nhìn một vòng, thị tự cuối cùng dừng ở Vân Tâm Nhược khéo léo lại tái nhợt vô sắc gương mặt thượng, không thể nói rõ là cái gì cảm giác? Đau lòng, ghen tị, vô thố, còn có mất mát..... Nhưng cuối cùng vẫn là toàn bộ tiêu tán. Ngưng tụ thành đối nàng sinh mệnh lo lắng.

Hắn đi đến cửa nàng trước mặt, ngồi xổm xuống thân mình, hắc y rơi xuống đất, hắn vươn tay, giơ lên, lại buông, chậm chạp chưa từng hạ xuống.

Vân Tâm Nhược cảm giác có nhân nhìn chăm chú, đôi mắt mở, nhìn đến Lê Hàn nếu có chút dăm chiêu, có chút buồn rầu bộ dáng.

“Tướng quân, có chuyện gì sao? Có phải hay không phải đi?” Nàng tọa thẳng thân thể, thanh âm thanh thanh. Rất êm tai.

“Không phải.” Lê Hân buông thủ, tối đen con ngươi phá lệ sâu thẳm, “Hai canh giờ sau đi ra, mà ngươi, hân nhìn nàng, có chút giấy dựa, ngươi liền đứng ở nơi này, chờ chúng ta trở về.”

“Tướng quân, mang ta đi.” Nhưng là Vân Tâm Nhược cũng rất kiên trì. Nàng thực hiểu được ý tứ của hân, nhưng là, nàng là nhất định phải lên núi. Tìm không thấy ngũ sắc hồn la hoa, Thanh Hàn liền không thể tỉnh lại, cho nên, nàng nhất định phải tìm được, nhất định phải.

“Không được.” Lê Hân cự tuyệt, không tha phản, tuyết sơn quá mức nguy hiểm, đứng ở nơi này muốn an toàn rất nhiều. Hân không nghĩ nàng gặp chuyện không may. Có lẽ là vì Thanh Hàn, có lẽ là vì nàng dù sao cũng là Thiển Y muội muội, càng sâu tầng là vì hân kia khóa đến nay nhìn không thấu tâm.

Ánh lửa vọt lên, chiếu của nàng mặt có chút đậm hoàng vàng sáng, hơi hơi che lại một ít hơn người tái nhợt. Nàng ngẩng đầu nhìn hướng cửa, môn bị gió thổi không ngừng xèo xèo vang lên.

“Tướng quân. Tuyết sơn ta là nhất định sẽ đi.” Nàng quay đầu, thẳng tắp nhìn về phía Lê Hân. Mắt là kia mặt kiên định quả thực làm cho nam nhân hận không thể một chương phách choáng váng nàng.

“Ngươi, ngươi không cần hối hận.” Lê Hân cắn răng, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp, hân đứng lên, đứng ở cửa, nhậm môn khâu mặc vào gió lạnh quán phóng thân thể hân. Phòng trong nhất thời thiếu mấy phân cảm giác mát.

Này nữ nhân quá quật cường, hân không phải sớm gặp qua, kia roi một đại nam nhân đều chịu không nổi, huống chi là nàng, nhưng là lúc ấy nàng lại hừ cũng không hừ một tiếng, không có khai cầu xin tha thứ. Thế cho nên của hân tức giận cuối cùng càng không thể vãn hồi, thiếu chút nữa đánh chết nàng.

Nhớ tới đến khi Minh Phong theo như lời trong lời nói, không cho nàng cùng, nàng hội chính mình đi, hiện tại cũng giống nhau, không cho nàng thượng tuyết sơn, nàng hội chính mình đi lên. Đó là không phải càng nguy hiểm, nàng chết như thế nào cũng không biết.

Quật đi, lại quật đi, hân xem nàng khi nào thì đem mệnh đều quật không có.

Lê Hân hai tay ôm ngực, ánh mắt nhìn về phía xa xa, nhưng là nhìn kỹ đi, đã có chút thất thần. Bởi vì lo lắng, còn có không biết lộ.

Hai cái canh giờ rất nhanh đi qua, môn vừa mở ra, phô thiên lãnh khí nghênh diện mà đến, làm cho ở đây nhân không khỏi đều hung hăng co rúm lại một chút thân mình.

Lãnh. Thật sự rất lạnh..

Đi thôi, Lê Hân lôi kéo trên người áo choàng, đi tuốt đằng trước mặt, mặt sau đi theo liên can nhân chờ. Vân Tâm Nhược đi theo trung gian, nhìn về phía xa xa tuyết sơn, một mảnh ngân bạch. Lãnh cực cũng nguy cực.

Băng tuyết khải khải, một mảnh băng khí, càng về phía trước phương đi, càng là lãnh, chậm rãi, có vài miếng tuyết phiêu khởi, rồi sau đó là đại tuyết, băng thêm tuyết không ngừng đánh vào bọn họ trên mặt, giống như kim đâm bình thường đau.

Lê Hân thỉnh thoảng hội nhìn về phía Vân Tâm Nhược, kia trương khuôn mặt nhỏ nhắn banh gắt gao, miệng bị cũng đông lạnh phát thanh, hân nhắm lại mi, đi đến bên người nàng, đứng ở nghênh tuyết phương hướng, tuyết không ngừng dừng ở của hân hắc y thượng, phong thêm tuyết thỉnh thoảng đánh hướng hai người, nhưng là đại bộ phận tuyết lại đều dừng ở nam tử trên người.

Vân Tâm Nhược ngẩng đầu, một mảnh tuyết vừa vắn dừng ở trong mắt, lạnh như băng làm cho nàng bế thu hút tình, khóe mắt có chút bệnh thấp.

Một hàng mười mấy người kiên nan ở tuyết lý đi trước, càng là hướng về phía trước, càng là khó đi, tuyết cũng càng ngày càng dày, mỗi đi từng bước, đều là thập phần khó khăn.

205. Chương 206: Tuyết Lở

Tuyết không ngừng rơi xuống, nhất cùng mấy người phát thượng, trên áo nơi nơi lạc mẩn bông tuyết, tiền phương đường bị tuyết bao trùm, rồi sau đó mặt liên tiếp dấu chân rất nhanh sẽ thấy thứ thay đổi màu trắng một mảnh. Chút nhìn không tới đi qua dấu vết, có thể thấy được tuyết hạ rất cuộc có bao nhiêu đại.

“Mọi người theo sát điểm, không cần đi rời ra.” Lê Hân về phía sau xoay mặt, phân phó mặt sau nhân, lại nhìn hướng Vân Tâm Nhược, kia trương bị đông lạnh trắng bệch mặt làm cho của hắn thập phần chịu khổ sở, càng phát ra thê lãnh. Sớm biết rằng, nên đem nàng đánh choáng váng quên đi. Hiện tại, loại này bộ dáng, thật sự là làm cho người ta không thể không lo lắng.

“Người không sao chứ?” Hắn vươn tay cánh tay ngăn trở không ngừng dừng ở chính mình trên mặt bông tuyết. Đại bộ phận tuyết đều là dừng ở hắn trên người, nhưng là cũng không thiếu là dừng ở nữ tử trên người.

“Không có việc gì.” Vân Tâm Nhược có chút chút kiên nan mở miệng, kỳ thật nàng rất lạnh, lãnh tay chân toàn bộ cương khởi, chết lặng mau không có tri giác, chỉ có thể đi theo Lê Hân cước bộ không ngừng tiêu sái.

“Đi thôi.” Tay nhỏ bé đột nhiên bị nắm trụ, Vân Tâm Nhược tưởng rút ra thủ, nhưng là đối phương cũng không buông ra, ầm ập đại chưởng truyền đến khắc sâu nhiệt độ cơ thể, làm cho nàng bị đông lạnh lạnh lùng ngón tay có chút lo lắng.

Nàng ngẩng đầu nhìn hướng xa xa kia một mảnh trắng xoá, phong tuyết đầy trời, đầy trời phi vũ, xinh đẹp lại lạnh lẽo đến xương, bốn phía trên cây bị tuyết bao trùm thật dày một tầng, sớm thấy không rõ nguyên lai bộ dáng, ngẫu mà bởi vì thừa nhận không được đại tuyết sức nặng, rầm một tiếng, tuyết rơi trên mặt đất, tuyết lý có khi hội lưu lại vài cái thuận đại dấu chân, thoạt nhìn như là thường thường lui tới cho rừng cây nào đó dã thú, tuyết sơn, thật là một chỗ nguy hiểm lại không biết đoạn.

Bọn họ kiên khó đi gần một cái lâu ngày thần, tuyết lý đi trước, làm cho người ta khổ không khảm ngôn. Tuyết phong đỉnh vẫn như cũ thoạt nhìn xa xôi vô cùng. Có thể nhìn đến, lại thủy chung đi không đến.

“Chờ một chút.....” Vân Tâm Nhược đột nhiên dừng lại. Nàng xem hướng bốn phía, mi tâm thoạt nhìn thập phần ngưng trọng.

“Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?” Lê Hân xem nàng vẻ mặt trầm sắc, không rõ cũng cảm giác có chút nguy hiểm. Đây là hắn hàng năm đánh giặc sở mang đến trực giác, thập phần linh nghiệm.

Vân Tâm Nhược bẻ khỏi hai mắt, bên tai truyền đến vù vù tiếng gió, xa xa truyền đến từng đợt ầm vang tiếng vang, của nàng ánh mắt đột nhiên mở, túm nhanh Lê Hân thủ, về phía sau chạy tới, cũng quay đầu la lớn: “Chạy mau. Là tuyết lở.”

Câu kia chạy mau, ở trong gió rất nhanh biến mất, lại làm cho ở đây mọi người toàn bộ mất nhan sắc.

“Đi.” Lê Hân quát, mặt sau nhân toàn bộ tập trung, có điều bất loạn về phía sau chạy. Mặt sau ầm vang thanh âm càng lúc càng lớn, khuynh khắc thời gian, đất rung núi chuyển, Lê Hân quay đầu, xa xa một mảnh đại như sương mù bản bạch rất nhanh hướng bọn họ đi đến.

Lại một tiếng thật lớn tiếng vang, như sét đánh bình thường, tuyết run run đứng lên, mặt sau tuyết khí càng ngày càng nặng. Gào thét không ngừng hướng bọn họ vọt tới. Giống như núi lở liệt, băng thạch va chạm tứ đồng cây cối, thỉnh thoảng truyền đến gãy thanh, bốn phía hết thấy, toàn bộ bị băng tuyết cắn nuốt.

Nhân ở tự nhiên trước mặt, hiển như thế nhỏ yếu.

Vân Tâm Nhược quay đầu, vừa vặn nhìn đến nhất đại khối tuyết khối nghênh diện đánh tới, đi, nàng đột nhiên đẩy, bản năng đem bên người nhân đẩy ra, tuyết thêm băng, đem thân thể của nàng chà đạp khỏi, nàng chỉ cảm thấy thân thể một trận cự đau, ánh mắt một mảnh tối đen, tuyết khối đánh vào của nàng trên mặt, trên người, tuyết cũng không đoạn đặt ở thân thể của nàng hư thượng, sau đó nên cái gì cũng không cảm giác.

Cửa nàng môi hé mở, ngón tay vươn, muốn bắt trụ cái gì, cuối cùng chỉ có thể vô lực buông, câu kia không nói khẩu Thanh Hàn, dung ở tuyết trung, rốt cuộc không người nào biết.

Nàng, sẽ chết sao?

“Vân Tâm Nhược.....” Lê Hân hồng mắt thấy nàng bị băng tuyết cuộn cuộn nổi lên, “Không.....” Hân gào thét lớn, về phía trước chạy tới.

206. Chương 207: Sống Hay Chết

“Tướng quân, không cần!” Cùng hân cùng nhau đến phó tướng, hung hăng bắt lấy của hân cánh tay. Lại bị hân bỏ ra, “Không cần xúc động, tướng quân, hiện tại rất nguy hiểm, nếu không cứu không được hân, còn có thể bồi thượng chính mình tánh mạng.” Phó tướng quỳ rạp trên mặt đất, gào thét lớn. Thanh âm chấn thấu tuyết sơn.

Lê Hân buông thủ, toàn thân giống như khắc băng bình thường lạnh như băng, làm sao có thể, làm sao có thể, nàng sẽ không như vậy tử, hân không cho phép, vì sao của hân tâm như thế nào biến như vậy không, làm sao có thể như vậy đau.

Người bên cạnh thấy hân bình tĩnh lập tức tiến lên giữ chặt hân.

“Không, không được, hân nhất định phải cứu nàng.” Hân hai tay hướng hai bên duỗi ra, bên trái nhân bị sở đi ra ngoài, hung hăng đánh vào tuyết thượng, khoe miệng chảy ra huyết, nhiễm đỏ tuyết.

Mà bên phải nhân lại vẫn là gắt gao bắt lấy hân, “Tướng quân, người bình tĩnh một chút, tuyết sơn không phải cái khác địa phương, nơi này tùy thời đều có thể toi mạng. Tướng quân người quên chúng ta nơi này cái gì sao? Người quên Thanh Hàn quốc sư, quên Thiên Trạch sao?”

Hân tận tình khuyên bảo khuyên can, chỉ sợ tướng quân nhất thời xúc động, vọt tới tuyết khối trung, đến lúc đó, không biết hội phát sự tình gì.

“Thỉnh tướng quân bảo trọng.” Còn lại vài tên nam toàn bộ quỳ trên mặt đất.

Tuyết vẫn đang tại hạ đi, trước mặt một mảnh lưu lạc, thêm tạp nhánh cây tuyết đôi khối, nhưng không còn có cái kia nữ tử bóng dáng.

Lê Hân thẳng tắp đứng, buộc chặt mặt mang trước nay chưa có tuyết vọng. Hắc y không ngừng ở tuyết trung bay lên. Đen như mực con mắt ảnh ngược băng tuyết, không có độ ẩm.

Hân quay đầu, nhìn về phía quỳ trên mặt đất nhân, ngẩng mặt, nhậm tuyết đánh vào của hân trên mặt.

“Đi về trước, lại làm tính.” Hân trầm giọng, lúc này, hân là cái kia làm địch nhân văn phong tán đảm, bình tĩnh tự giữ Huyền Vũ đại tướng quân, xoay người, một mạch uống thành, băng tuyết không ngừng rơi xuống, con đường phía trước chưa biết.....

Xa xa phong tuyết không ngừng hạ xuống, quay đầu, hân nhìn về phía kia phiến mệnh mang, ngực thượng là áp lực không được đau. Hân thật sự không nên mang nàng đến, thật sự không nên.

Đầy trời phong tuyết, hô sái. Cúi đầu thứ ngữ.

Không chỗ tổ ly biệt, nơi nào cách thương.

Chi nha, cửa gỗ lại mở ra, bên trong có khí bệnh thấp, thượng màu đen tro tàn ở đẩy cửa nháy mắt, hồ loạn bay lên, có nhân nhặt được củi lửa, dâng lên hỏa. Ánh lửa vọt lên, mang đến một ít ấm áp, nhưng là chỉ có lòng người, lại vẫn là lạnh lẽo.

Một hàng mấy người, lại cô đơn thiếu cái kia nàng. Hân chưa từng đối nàng quá, chưa từng đối nàng về mặt ôn hoà quá, hân thú quá nàng, hưu quá nàng, hận quá nàng, mắng quá hân, đánh quá nàng, cô đơn

không có đôi nàng quá. Thậm chí, không có đôi nàng cười quá, của nàng mệnh vài lần đều thiếu chút nữa để tại tay hấn trung, nhưng là ngay tại vừa rồi, nàng lại đem có thể sống mệnh cơ hội nhường cho hấn.

Vân Tâm Nhược, người như thế nào ngốc như vậy? Người làm cho ta như thế nào hoàn lại người, người làm cho ta như thế nào hướng Minh Phong giao cho, người làm cho ta.....

Phó tướng nhìn tướng quân vẻ mặt buồn rầu sắc, quay đầu không đành lòng lại nhìn, cái kia nữ tử, dọc theo đường đi, hấn quan sát quá, từng hấn là cỡ nào trợ trên này từng bị tướng quân lưu khí quá nữ tử, nghĩ đến nàng ngoan độc, nàng xấu xí, nhưng là không nghĩ tới, đó là một cái đậm như cúc, thanh nếu hà, như thanh lộ bình thường nữ tử. Nàng linh động, nàng lạnh nhạt, nàng cũng quật cường vô cùng.

Tướng quân sợ là vĩnh viễn bỏ lỡ người này nữ tử, nay như vậy khổ sở, lúc trước vì sao phải cố ý thương tổn đầu?

Chẳng lẽ chỉ chờ mất đi mới có thể nếu muốn muốn quý trọng sao? Như vậy, hay không quá muộn.

Nếu mệt mỏi, ai còn sẽ ở tại chỗ chờ người đầu? Hướng chi người kia có lẽ chưa bao giờ chờ thêm người.

Gió thổi khởi, tuyết giờ lên, tuyết sơn thượng bị tuyết lở làm nhục quá cây cối đoạn chi chậm rãi quy về tuyết trung, không thấy gì dấu chân.

207. Chương 208: Không Có Chết

Tuyết, không ngừng hạ xuống, đại địa, bị một mảnh màu trắng trong suốt sở bao trùm, một cái tuyết đôi trung, tuyết đột nhiên gian động vài cái, sau đó theo bốn phương tám hướng lạc khai, theo bên trong lộ ra hé ra tái nhợt mặt, trắng nõn mấy tấn tái nhợt ngón tay đẩy ra trên người tuyết. Chính là đã muốn động cương ngón tay thậm chí không thể gấp khúc một chút.

“Thanh Hàn.” Tuyết đôi trung nữ tử thấp nam một tiếng, buông xuống mắt tiếp dính đầy bông tuyết, hóa thành giọt nước mưa, làm ướt của nàng ánh mắt, nàng quỳ rạp trên mặt đất, mặt giờ lên, nhìn phương xa bông tuyết, giống nhau xuyên thấu một mảnh bạch mang, thấy được cái kia như tiên bàn nam tử đứng ở thanh rừng trúc tiền đối nàng khinh nhiên cười khởi, tay nàng chỉ đặt ở thượng, nắm chặt một phen tuyết, ngón tay lạnh như băng một mảnh, chết lặng lạnh, nàng khởi động thân mình, ngón tay dùng sức cầm lấy thượng tuyết, về phía trước đi đi, cho dù hai chân sớm đông lạnh không có tri giác. Cho dù nàng chỉ có thể đi nàng cũng tưởng muốn cứu hấn.

Nàng muốn tìm đến ngũ sắc hồn la hoa, nàng tưởng cứu hấn, nàng còn muốn thấy hấn một mặt.

Bằng tuyết thế giới trung, thượng bóng người trên người không ngừng có tuyết hạ xuống, rất nhanh đầu nàng phát động, quần áo thượng, trên người, lại lạc đầy bông tuyết, chỉ chốc lát, liền giống như một cái có thể hoạt động người tuyết bình thường. Thẳng đến, của nàng động tác càng ngày càng chậm chạp, cuối cùng, rốt cục yên lặng bất động.

Tung bay sải khởi bông tuyết tẩy sạch yên trần, không ngừng hạ xuống, thượng lộ ra một khối vải dệt, hơi hơi có chút hở ra, bất đồng cho bên cạnh bình, chỉ chốc lát sau sần sật thanh âm truyền đến, một đạo thật lớn quang ảnh hạ xuống, màu trắng da lông đồng bông tuyết một cái nhan sắc, bạch thuần khiết vô hà, lượng như ban đêm tinh thần, một đôi màu vàng đồng tử, lông lánh ánh sao giống như thượng đẳng bảo thạch.

Hảo ấm, nàng càng thêm tới gần phía trước ấm áp nơi, giống như thái dương bình thường, ngón tay khinh động, nàng lại nắm chặt.

Trên mặt là cái gì, lạnh lẽo lạnh, lại một chút hạ xuống, mang theo khí lạnh làm cho nàng thực không thoải mái, lạnh. Nàng đánh rùng mình một cái.

Chậm rãi mở to mắt, trước mắt là trắng xóa một mảnh, nàng có một lát hoảng thần, tựa hồ nhớ không dậy nỗi gì sự, lại một mảnh bay xuống ở trước mắt, đây là bông tuyết.. Nàng vươn đã muốn không cảm giác bị

đông lạnh đỏ bừng thủ tiếp được, bông tuyết ở nàng trong lòng bàn tay dừng lại, lục giác hình, sau đó rất nhanh hòa tan, biến thành một viên giọt nước mưa.

Tuyết sơn, tuyết lở, của nàng trong đầu đột nhiên biến thành minh, ngón tay gian truyền đến thô ráp ấm áp, nàng cúi đầu, đầu tiên nhìn đến là một cái lóe màu bạc ánh sáng đuôi to ba. Ngực chỗ truyền đến một trận quen thuộc.

“Nguyệt.....”

Nguyên lai, nàng còn chưa chết, là nguyệt, cứu nàng.

Một đầu thật lớn sói nằm ở tuyết thượng, mà thân thể của nàng lúc này chính ghé vào sói trên người, đuôi to ba vừa vịn cái ở thân thể của nàng thượng, mềm mại da lông hình thành tối ấm áp bình chướng, ở tuyết trung, làm cho nàng giống như cái nhất giường ấm áp chần bông.

“Nguyệt, làm sao có thể là ngươi?” Nàng nâng lên ánh mắt, vừa vịn nhìn đến cặp kia màu vàng sói trong mắt..

Lang Vương dùng đầu lưỡi khinh thêm tay nàng chỉ, thân đầu lấy lòng.

“Nguyệt.....” Nàng khóc.. Ôm lấy Lang Vương cổ, giống như thấy thân nhất nhân bình thường, nhiều ngày uốn lượn, khổ sở, thống khổ, toàn bộ lao ra tâm phỉ, rốt cuộc nhịn không được, mấy ngày nay, không có người biết, nàng có bao nhiêu khổ, có bao nhiêu đau, có bao nhiêu nan, nàng không dám khóc, sợ là nhất lưu lệ, sẽ khóc không thành tiếng, không thể tự mình.“Nguyệt, làm sao bây giờ, ta nên làm cái gì bây giờ? Thanh Hàn mê man bất tỉnh, nếu tìm không thấy ngũ sắc hồn la hoa, hắn sẽ vĩnh viễn ngủ đi xuống.”

“Nguyệt, làm sao bây giờ?”

Nàng khóc, mang theo khắc sâu bi ai, nước mắt hoa hạ, dừng ở tuyết thượng, tuyết xuống phía dưới nhẹ nhàng hãm tiếp theo điểm, sau đó lại có tân tuyết bổ thượng.

208. Chương 209: Ngũ Sắc Kỳ Hoa

Lang Vương phe phẩy cái đuôi, tuyết không ngừng dừng ở nó cái đuôi mặt trên, lại rất nhanh bị nó tảo trên mặt đất, hiển có chút nôn nóng.

“Nguyệt. Ngươi nói cái gì?” Đột nhiên, tiếng khóc đình chỉ, Vân Tâm Nhược xem gần Lang Vương cặp kia lóe quang mang mắt, tề bạch ngón tay gắt gao giáo khởi.. Nàng buông ra Lang Vương, thanh mâu trung một mảnh đầm nước nhộn nhạo.

Lang Vương giờ lên đầu, thân đầu tới gần nàng, rồi sau đó đứng lên tử, run lên, tuyết rơi bốn phía. Một thân ánh sáng da lông lóe sáng bóng.

Mà lúc này, Vân Tâm Nhược hiện lên Lang Vương lưng, phong tuyết trung, một người nhất sói biến mất ở tuyết cuối, nàng hí mắt nhìn về phía tiền phương, bông tuyết phi vũ, không ngừng phiêu ở cửa nàng trên mặt.

Cửa nàng mắt ở rơi lệ, nhưng là cửa nàng miệng giờ lên, lại đang cười..... Nguyệt nói, nó biết làm sao có thể tìm được ngũ sắc hồn la hoa, nguyệt nói, nó muốn dẫn nàng đi.

Phong tuyết không bị ngăn trở, trong nháy mắt, Lang Vương mang theo Vân Tâm Nhược đi vào một mảnh mang theo sương mù nơi, tiền phương giống như tuyết trắng bình thường nhìn không tới biên, xuyên qua sương mù dày đặc, tuy rằng trên bầu trời còn phiêu rơi xuống tuyết, nhưng là bốn phía lại đột nhiên cảm giác biến thực ấm, ấm như ngày xuân nhất tú,. Nhưng kỳ quái là, tuyết như cũ không ngừng rơi xuống, tuyết rơi xuống đất mà hóa, thượng vô tuyết, khô ráo vô cùng.

Lang Vương dừng lại, Vân Tâm Nhược theo nó trên người xuống dưới, đồng nó bình thường, ánh mắt nhìn thẳng tiền phương ánh quang, quang trung tâm dài một đóa xinh đẹp đóa hoa.

Đẹp quá một đóa hoa, ngũ sắc đóa hoa, đóa hoa tràn ra, nhan sắc không đồng nhất, lại toàn bộ tiên diễm vô cùng, song diệp, song kính, song nhụy. Liền giống như một cái xinh đẹp cô gái, cao vút ngọc lệ, càng như kỳ lạ là tuyết ngộ hoa mà hóa, phong ngộ hoa mà chuyển hướng.

Đây là, ngũ sắc hồn la hoa. Sẽ không sai, chính là nó, chính là nó, nàng rốt cục tìm được rồi.

Nước mắt theo thanh tú mặt hạ xuống, không cách nào hình dung nàng hiện tại kích động. Nàng đi lên tiên, hai chân không ngừng run run, ngồi xổm kia đóa hoa tiên, nhìn kỹ, đồng Minh Phong giăng giăng nhau, đây là ngũ sắc hồn la hoa, có thể cứu thanh rét lạnh kì được. Nàng thân thủ nhẹ vỗ về đóa hoa, sau đó đem hai tay hợp nhau. Kinh đầu thanh, thực xin lỗi.

Chạm được hoa kính thượng, lòng của nàng khấp xúc động, nàng có thể cảm giác ra nó sinh mệnh, nhưng là, lần này nàng thật sự thực xin lỗi, không có nó, Thanh Hàn liền không thể thanh tỉnh, cần nhanh hàm răng, một hơi đem hoa nhỏ tận gốc. Nàng theo trên vai gánh nặng trung xuất ra một cái màu bạc hòm, hoàn hảo. Thứ này ở tuyết lở trung không có làm quăng, bằng không thật đúng là không biết hẳn là làm sao bây giờ hảo, đây là hòm là Minh Phong cấp, nói là có thể bảo tồn hoa chi vài ngày không thay đổi, giống như vừa rời bình thường ánh sáng màu.

Đem ngũ sắc hồn la hoa thu hảo. Cần thận đặt ở hòm lý, sau đó đặt ở cách ngực gần nhất địa phương, hòm góc cạnh quả của nàng ngực có chút cảm giác đau đớn, cũng là thần nhiên ấm áp, ở băng tuyết trung, cũng vô pháp phục hồi.

Mà ngũ sắc hồn la hoa vừa rời, bông tuyết bay xuống, chỉ chớp lát thượng liền một tầng tuyết rơi, hoa thất, ấm áp cũng thất.

Ngẩng đầu lên, cô gái mặt mang diễm đam mĩ cười, như tuyết bàn trong suốt trong sáng, một mảnh bông tuyết rơi xuống tốt trong ánh mắt, mờ lung trung, hóa thành một giọt thủy.

209. Chương 210: Cứu Nàng

Sơn giác hạ kia tòa nhà gỗ nhỏ nội, nghỉ ngơi vài cái canh giờ đoàn người, bao gồm Lê Hân ở bên trong lại chờ xuất phát, tuyết sơn là quá mức nguy hiểm, nhưng là bọn họ lại không thể không đi lên. Mặt trên có bọn họ muốn tìm này nọ, đóng cửa lại, nam tử màu đen huyền y đá khối, mang theo sần sật thanh âm, cùng tiếng gió hòa hợp nhất thể, đồng dạng lạnh như băng, gió lạnh trung, ẩn một cỗ tuyết tuyết chi đau.

“Đi thôi.” Hắn vẫn là đi tuốt đằng trước mặt, mặt sau đoàn người, nhìn nhau, theo sát sau đó.

Vẫn là giống lần đầu tiên bình thường, càng là đến đỉnh núi tuyết càng là đại, đỉnh gió lạnh, thêm phong tuyết, bọn họ từng bước một về phía trước đi thôi, thỉnh thoảng hội nhìn phía kia tòa sơn phong cao nhất chỗ, trong truyền thuyết có ngũ sắc hồn la hoa đỉnh núi. Đã muốn hy sinh một người, cho nên, bọn họ lần này so với lần trước còn muốn nhỏ tâm.

“Tướng quân, mau nhìn, khi đó cái gì?” Đột nhiên có nhân kêu đứng lên, run run lấy tay chỉ vào tiền phương.

Lê Hân thanh trường mắt tiếp thượng dính đầy bông tuyết, hắn dùng lực trát một chút ánh mắt, tuyết hóa thành thủy dính ở mắt thượng, theo tiền phương nhìn lại, một chút màu trắng bóng đáng càng ngày càng rõ ràng.

Tuyết không ngừng hạ xuống, bọn họ nín thở nhìn, chưa di động nửa bước.

Bóng người càng vì càng rõ ràng, đơn bạc trung ẩn ẩn lộ ra một cỗ quật cường, cho dù là đầy trời phong tuyết cũng vô pháp ngăn cản của nàng hành động, nàng đi rất chậm, cũng rất khó. Mặt sau là liên tiếp thật sâu dấu chân.

Đầu nàng thượng, trên vai, trên người, toàn bộ là bông tuyết, hai tay lại gắt gao bảo vệ ngực, một đôi tinh mâu sáng ngời như tủy.

Lê Hân thân mình cương khởi, đột nhiên về phía trước chạy tới, thiên, là nàng, thật sự là nàng..... Nàng còn chưa chết.

Không thể hết hạn mừng như điên, kích động, cảm ơn toàn xông vào cửa hân ngực, làm cho hân có loại rơi lệ xúc động.. Thượng tuyết đồng dạng bị hân lưu lại một ngay cả xuyên thật sâu dấu chân, cùng mặt sau so sánh với, rõ ràng hơn thối hơn thâm.

Chạy tiến lên đi, đứng ở thân thể của nàng biên, một đôi tay run run không biết phải làm như thế nào. Chính là không ngừng buộc chặt, lại buông ra.

“Người không có việc gì, thật sự thật tốt quá.”

Cửa hân thanh âm khàn khàn mất đi nguyên lai âm sắc, con người đen lý một mảnh tơ máu.

Đúng vậy, nàng còn chưa có chết, muốn nói gì, trước mắt nhất hắc, chỉ nhìn đến nam tử kinh hoảng ánh mắt, sau đó, ý thức toàn vô.

“Vân Tâm Nhược, Vân Tâm Nhược.” Lê Hân tiếp được tuyết trung nữ tử, hân vươn chụp đi nàng trên đầu bông tuyết, ở chạm được của nàng mặt khi, ngón tay nhất thời nhất băng, thiên.. Như thế nào như vậy lạnh,

Đem trên người áo choàng thủ hạ, đem nàng bao nghiêm kín thật, sau đó đem nàng ôm lấy, đối với phía sau người ta nói một tiếng, đi về trước nói sau.

Liên một mình thi triển khinh công rời đi, tuyết vô ngân, lộ vô tung, từ từ tuyết thiên. Kính nhân tung diệt, ngàn sơn chim bay tuyết.

Phòng nhỏ nội, ánh lửa nhiễm nhiễm dâng lên, hướng đi rồi không ít giá lạnh, nam tử con người đen bình tĩnh, cũng không ngừng có mấy phân kinh hoảng lực quá, màu đen áo choàng bao vây lấy cô gái sắc mặt dị thường tái nhợt. Ngay cả môi đều là đậm không có gì nhan sắc, hân thân thủ vô nhẹ của nàng lạnh như băng hai gò má, thẳng đến chạm rãi có một tia đỏ ửng.

Đúng rồi, Thanh Phong ngọc lộ, hân như thế nào đem này cấp quên, ở đến khi, Minh Phong từng đã cho nàng một lộ, Thanh Phong ngọc lộ được hiệu, hân là gặp qua, bởi vì chính là loại này được, lúc trước cứu hấp hối nàng. Lần này nhất định cũng có thể.

Được..... Ở nơi nào? Ở nơi nào?

Mở ra nàng thân áo choàng, cũng bắt chấp cái gì nam nữ có khác, ở nàng bên hông rốt cục tìm được rồi cái kia bình ngọc, mở ra nắp bình, nhất lữ thần nhiên mùi thơm ngát xông vào mũi. Hân ngẩng khóa ở lòng bàn tay, sau đó nâng lên của nàng cằm, đem được đặt ở cửa nàng miệng, lại nâng một lần, được thuận thế nuốt vào của nàng hầu trung.

210. Chương 211: Hồi Cung

Gặp được nuốt vào, Lê Hân tâm chậm rãi trầm tĩnh xuống dưới, đột nhiên tay hân đụng tới một cái ấm áp cứng rắn cứng rắn gì đó, đây là cái gì này nọ? Làm sao có thể có độ ấm, hân nâng lên đặt ở nàng trước ngực thủ, sau đó cúi đầu nhìn lại, đây là.....

Chỉ thấy Vân Tâm Nhược hai tay vẫn bảo vệ ngực, cho dù hôn mê trung cũng không từng buông ra, mảnh khảnh ngón tay lúc này thũng cùng cái củ bình thường thô. Cửa hân tâm căng thẳng, cẩn thận bài khai tay nàng chỉ, ngón tay khinh động vài cái, càng thêm buộc chặt, bị nàng nắm tử nhanh.

“Vân Tâm Nhược, buông ra.” Hân nhẹ nhàng ở nàng bên tai khinh dõ, nhưng là tái nhợt cô gái chính là mi tâm tức khởi, ngón tay gắt gao giao triển. Không muốn buông ra.

Cẩn rằng một cái, hân dùng sức tách ra của nàng chỉ. Một cái màu trắng hộp ngọc biên theo của nàng quần áo nội lộ ra.

Đây là cái gì này nọ? Vì sao nàng muốn như thế che chở?

Đem hộp ngọc cầm trong tay, ánh lửa trung, màu trắng ngọc chất hòm ôn nhã, mang theo thanh trau chuốt trạch, thập phần đẹp mắt, chính là..... Vì sao, này hộp ngọc sẽ có loại máy sưởi không ngừng phát ra, nan đến là này bình thường hộp ngọc nhưng lại sẽ là ấm ngọc.

Hắn một tay cầm lấy, một tay mở ra nắp hộp..

“A.....” Một trận hút không khí thanh theo người bên cạnh trong miệng phát ra, mang theo kinh nha cùng không thể tư nghĩa.

Hộp ngọc nội làm ra vẽ một gốc cây kì giây hoa, ngũ sắc đóa hoa, nhan sắc không có một, nhưng vô luận thế nào loại nhan sắc đều là tiên diễm ướt át, như ánh trăng sáng ngời, giống như ánh nắng trong sáng, liền ngay cả xanh tươi song diệp, đều duỗi thân hoàn mỹ độ cong. Giống như một cái xinh đẹp cô gái, phong phát dương liễu, thướt tha nhiều vẻ, mỹ làm cho người ta luyến tiếc dời ánh mắt.

Ngũ sắc hồn la hoa, là ngũ sắc hồn la nói.

Lê Hân thủ run lên, trong tay hộp ngọc quơ quơ, hoa không ngừng phát ra nhiệt khí, thế nhưng so với thượng hỏa càng thêm làm cho người ta cảm giác ấm áp.

Cái thượng hòm, Lê Hân cẩn thận thu hảo, sau đó vẽ mặt phức tạp coi trọng nằm ở chính mình trong lòng Vân Tâm Nhược, nho nhỏ mặt tựa vào chính mình hắc y thượng, hiển càng thêm tái nhợt.

Đối này nữ nhân, hắn là càng ngày càng không rõ, càng ngày càng đoán không ra. Chính là cảm thấy thân thể của nàng thượng hiện tại có càng ngày càng nhiều bí mật, làm cho hắn hoàn toàn xem không rõ..

Rốt cuộc ở tuyết sơn trung đã xảy ra cái gì, nàng làm sao có thể được đến ngũ sắc hồn la hoa, hơn nữa xem tay nàng chỉ, mười ngón toàn bộ tổn thương do giá rét, cũng có thể tưởng tượng đến làm khi tình huống là cỡ nào hung hiểm.

Hắn bế khởi hai tròng mắt, ngực không ngừng chấn động, bội phục, đau lòng. Còn có một ít không tự biết..... Ghen tị.

“Tướng quân, đây là ngũ sắc hồn la hoa sao?” Phó tướng ngốc sững sốt đã lâu, mới tìm hồi chính mình thanh âm.. Thiên oa. Hắn đời này lần đầu tiên thấy tốt như vậy xem hoa, đơn giản có thể đem nhân tâm thần mê đi.

“Ân.” Lê Hân gật gật đầu. Sau đó nhìn xem nhìn bầu trời sắc, nói:“Nếu đã muốn tìm được rồi ngũ sắc hồn la hoa, như vậy thừa dịp hiện tại sắc trời thượng sớm, chúng ta nhanh chút trở về.”

Cùng lúc là vì Thanh Hàn, mà về phương diện khác là vì trong lòng nữ tử, hiện tại thời tiết, rất lạnh, nàng căn bản chịu không nổi, hắn cúi đầu, con ngươi đen lý hiện lên một tia không người có thể thấy được thương tiếc sắc.

Hồi trình trên đường, gần đây khi phải nhanh rất nhiều, bọn họ quy tâm giống như kiếm, mã không ngừng chạy, chỗ một đám người rất nhanh rời đi tuyết sơn,

Phải có nói, bọn họ là may mắn, vốn ở thượng tuyết sơn thượng chính là cử tử nhất sinh việc, hơn nữa bọn họ lần này còn gặp đáng sợ tuyết lở, nhưng là thật không ngờ lần này nếu không sinh mệnh không lo, còn tìm đến truyền thuyết chi hoa.

Mà này đó tất cả đều là tướng quân trước người cái kia trước mắt còn đang hôn trầm bất tỉnh nữ tử, như vậy đơn bạc, như vậy yếu ớt nhỏ thân thể, làm sao có thể có lớn như vậy lực lượng, có thể không để ý sinh mệnh đi cứu người khác, cũng kỳ tích bàn tìm được truyền thuyết chi hoa. Quả thực làm cho người ta không thể tin được. Đồng thời, cũng đối này Vân Tâm Nhược hơn một ít kính nể, nàng cũng không phải ngoại giới truyền lại như vậy. Nhưng là, này đồn đãi, rốt cuộc, là làm sao nghĩ sai rồi?

211. Chương 212: Lại Về Nước Sư Phủ

Lúc này, quốc sư bên trong phủ, hoàng đế Tiêu Cẩm Du ở lưu đình lâu nội không ngừng độ bước chân, trầm trọng thanh âm, không ngừng theo giày của hắn tiếp xúc mặt khi truyền ra, Lê Hân một người đã qua tận thất ngày, như thế nào còn không có tin tức. Hắn cấp đều nhanh tốc đều nhanh thiêu.

Cửu đệ a! Người nói bọn họ khi nào thì đến? Nhưng là lúc này mê man trung nhân là không có khả năng trả lời của hắn. Hắn thở dài một hơi, ngồi trở lại bên giường, nhìn ngủ say trung Tiêu Thanh Hàn, mày gắt gao nhăn lại, một cái thật to xuyên tự hiện ra.

Hắn, thật sự mau vội muốn chết.. Nếu bọn họ nếu không trở về.. Hắn phỏng chừng phái quân đội đi, cho dù bị người khác biết lại như thế nào, hiện tại cũng cố không được nhiều như vậy. Cửu người quan trọng hơn.

Quốc sư phủ cửa, một đội nhân mã phong trần mệt mỏi, trên áo đều là bụi đất, trên mặt cũng là, có thể thấy được là mã bắt đình đề điên cuồng chạy đi, một đường chưa làm gì nghỉ ngơi. Liền ngay cả mã phách đều vô tình cúi đầu, uống khí.

Cửa vừa mở ra, nhìn thấy người tới, mở cửa thị vệ đầu tiên là sững sốt nửa ngày, bỗng nhiên hô to một tiếng tướng quân. Sau đó như hỏa thiêu xông bàn chạy về đi.

Rất nhanh, hồng y như mây bình thường chuyển khởi, lưu động.. Nghe được người đến là ai, Minh Phong nhắc tới khí, phi thân dựng lên.

Tìm được ngũ sắc hồn la hoa không, người chưa tới, thanh tới trước, chỉ thấy rằng mây đỏ một mảnh chỉ có muốn bay, nhanh chóng đi đến bọn họ trước mắt, sau đó đang nhìn đến Lê Hân trong lòng nhân khi, mâu quang chợt lóe, lo lắng sắc khó nén

Tiểu Nhược nếu, nàng làm sao vậy?

Vươn tay, hắn muốn tiếp nhận nàng, nhìn xem nàng rốt cuộc thế nào, chính là Lê Hân một cái xoay người, Minh Phong thủ phách một cái không, hắn ninh mi. Khẩu khí cực vì hướng, tướng quân. Người muốn làm gì? Nhanh chút cho ta xem nàng rốt cuộc thế nào?

Chết tiệt Lê Hân, rốt cuộc hắn đối bọn họ Tiểu Nhược nếu làm cái gì? Như thế nào của nàng sắc mặt như vậy kém, so với nằm ở trên giường Tiêu Thanh Hàn còn muốn tái nhợt vài phần.

“Tướng quân, người đã trở lại.” Một tiếng nhu đến đến cực điểm ngọt nữ âm hưởng khởi, trong thanh âm cũng có thập phần vội vàng.

Lê Hân tránh thần, cánh tay nhoáng lên một cái, trong lòng nữ tử liền nháy mắt đã bị Minh Phong đoạt đi qua, trong lòng ám áp biến mất, Lê Hân hai tay vẫn là vẫn duy trì vừa rồi tư thế, hai tay nhẹ nhàng, ngón tay chậm rãi nắm cùng một chỗ, muốn bắt lấy cái gì bình thường.

“Tướng quân, tìm được truyền thuyết chi hoa không?” Vân Thiển Y đi đến hắn bên người, ánh mắt chính là thần nhiên đảo qua Minh Phong trong lòng Vân Tâm Nhược, sau đó lại đem tầm mắt cố định ở Lê Hân trên người. Vân Tâm Nhược là sinh là tử, cùng nàng đều không có quan hệ, nàng muốn biết, bọn họ có hay không tìm được kia đóa có thể cứu quốc sư hoa, nàng như nhau từ trước tuyệt sắc dung nhan thượng tất cả đều là chờ mong sắc. Mâu lý lệ quang chớp động. Giống nhau chỉ cần Lê Hân chỉ cần nói ra một cái không được. Nước mắt sẽ ngã nhào bình thường.

Nam tử môi gât gao bế khởi, góc cạnh rõ ràng trên mặt hiện lên một tia thống khổ, hắn bế thu hút mâu, sau đó mở khi, bình tĩnh dị thường.

“Ân, đã muốn tìm được rồi.” Hắn ứng một tiếng, khéo miệng ngăn, phiếm cay đắng trả lời. Nhìn trước mặt quen thuộc đã muốn không thể lại quen thuộc tuyệt sắc khuôn mặt, cũng không tự biết xuyên thấu nàng, nhìn về phía Minh Phong trong lòng Vân Tâm Nhược.

Có Minh Phong ở, nàng hẳn là không có việc gì đi?

212. Chương 213: Lo Lắng

“Thật sự?” Vân Thiển Y che ngực, trái tim không ngừng nhảy lên.. Nàng không phải nằm mơ đi, quốc sư được cứu rồi. Như vậy nàng cùng quốc sư..

Của nàng hai má đỏ ửng, ánh mắt hàm xuân, hiện tại nàng chưa bao giờ giống như này hạnh phúc quá, của nàng nguyện vọng sẽ thực hiện sao?

Minh Phong ôm Vân Tâm Nhược, kiểm tra rồi một chút thân thể của nàng, phát hiện nàng chính là được phong hàn, hơn nữa quá mức mệt nhọc, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tướng quân, thỉnh trước đi theo ta.” Minh Phong mắt lạnh nhìn hai người kia mặt mày đưa tình, thập phần khinh thường. Nói xong nói, hẳn là không bao giờ nữa tưởng nhiều ngốc 1 phút, ôm lấy Vân Tâm Nhược xoay người rồi đi..

Lê Hân nhìn hồng sắc bóng dáng chậm rãi biến mất, mới quay đầu nhìn đến Vân Thiển Y, mang theo an ủi nói, “Thiển Y, người đừng lo lắng, nếu ngũ sắc hồn la hoa đã muốn tìm được, như vậy tin tưởng Thanh Hân nhất định không có việc gì.”

Của hắn chất nhiên, nàng căn bản không có nghe ra đến, nàng càng thêm sẽ không không biết hắn nói những lời này khi là thêm bao nhiêu đau, bao nhiêu khổ. Nhưng là, trước mắt nữ tử lại từ đầu đến chân vẫn chìm đắm trong một cái khác nam tử trong lòng.

Chính là, nàng thật sự không biết sao? Vấn đề này, có lẽ chỉ có chính nàng có thể trả lời.

Nghe được Lê Hân an ủi, Vân Thiển Y gật gật đầu, ôn hòa cười khởi, cười lý mang theo men say, càng hiển xinh đẹp vài phần. “Ta tin tưởng quốc sư nhất định hội không có việc gì, ta tin tưởng hắn.” Nàng nói, mình như lúc ban đầu dương mâu quang nhìn về phía Lê Hân.

Lê Hân con người đen xẹt qua một tia gọn sóng, sau đó nhìn về phía bên cạnh thanh trúc bên cạnh, cái kia đường nhỏ thông hướng địa phương.

“Ta có việc đi trước rồi đi.” Lê Hân nói xong, hướng về Minh Phong rồi đi phương hướng đi đến. Cước bộ rời đi như vậy tuyệt nhiên, không có chút lưu luyến.

Ở Lê Hân xoay người khi, Vân Thiển Y mắt sáng ý cười, chậm rãi biến mất, mặt không chút thay đổi.. Phức tạp trong mắt hiện lên rất nhiều quang điểm, làm cho người ta đoán không ra, xem không rõ.

Mà bên kia, Minh Phong ôm Vân Tâm Nhược đi vào nàng cùng Tử Y trụ phòng nhỏ, đem nàng đặt ở trên giường, kéo tay nàng cổ tay, ngón tay thượng sưng đỏ, làm cho hắn không khỏi cắn răng.

Rốt cuộc Tiểu Nhược nếu ra chuyện gì, làm sao có thể bị tổn thương do giá rét như vậy lợi hại, bay qua tay nàng tâm, bàn tay thượng thật to nhỏ lau ngân, sưng đỏ có chút đáng sợ, như vậy nghiêm trọng trắng da, rõ ràng là thời gian dài cùng mặt tiếp xúc mới xuất hiện. Nan đến, nàng từng nay.....

“Minh Phong, nàng thế nào?” Lê Hân vừa vào cửa liền nhìn đến Vân Tâm Nhược trong lòng bàn tay, nàng trên tay sưng đỏ khổng lồ thương, làm cho của hắn ngực vừa kéo, không hiểu cảm giác làm cho hắn cảm giác cực kỳ vì không thoải mái đứng lên.

Dù sao, nàng là của hắn ân nhân cứu mạng, nếu không phải hắn, có lẽ hắn sẽ không hội bị thương.

“Không chết được.” Minh Phong tức giận trả lời, nhìn hắn kia một thân rõ ràng hoàn toàn không tổn hao gì, như thế nào bị thương chuyện toàn bộ làm cho một nữ nhân gánh vác. Hắn đối hắn quả thực thất vọng rốt cuộc.

Còn có cái kia Vân Thiển Y có cái gì hảo, trừ bỏ kia khuôn mặt trưởng có thể xem, cái khác hoàn toàn không có sự chỗ. Đơn giản dối trá làm cho người ta ghê tởm. Không biết hắn thích nàng cái gì?

Hay là hắn gia quốc sư thật tình mắt, bọn họ Tiểu Nhược nếu, là không giống người khác nhất.

213. Chương 214: Lê Hân Xin Lỗi

“Minh Phong ta, thực xin lỗi.” Hân không biết hân vì sao hội xin lỗi, nhưng là hân biết, nếu hân không nói đi ra, của hân tâm liền không thể bình tĩnh, trước nay chưa có áy náy làm cho hân nhất thời cũng an ninh không được. Này dọc theo đường đi, không biết hân có bao nhiêu sốt ruột, cho nên một khắc cũng không dám nghỉ ngơi, chỉ sợ nàng xảy ra chuyện gì, như vậy của hân lương tâm hội vĩnh viễn bất an. Hân dù sao thiếu nàng một cái mệnh.

“Người không cần nói với ta thực xin lỗi.” Minh Phong xả môi, rõ ràng là ở trách hân. Đối hân nói xin lỗi có ích lợi gì, bị thương không phải hân, là Tiểu Nhược nếu.

Hân bị nói á khẩu không trả lời được, căn bản không thể phản bác nửa phần, hân cười khổ, theo trên người xuất ra cái kia hộp ngọc. Đưa tới trong tay hân, “Đây là ngũ sắc hồn la hoa, đây là nàng tìm được.” Hân đem ánh mắt nhìn về phía Vân Tâm Nhược, mâu lý có vài phần chính mình không rõ đau lòng.

Làm sao có thể, là Tiểu Nhược nếu tìm được, hân quay đầu nhìn nhìn Vân Tâm Nhược, quả thật không thể tin nổi. Trách không được nàng bị nặng như vậy thương. Nguyên lai hết thấy đều là vì vậy.

Minh Phong cầm hộp ngọc, nhanh mi, mở ra vừa thấy, nhất thời một mảnh quang hoa theo trong hộp ngọc tràn, hân dài nhỏ con người lưu động như tinh thần bàn ánh sáng.

Quả nhiên là ngũ sắc hồn la hoa, cùng thư trung miêu tả nửa phần không kém.

Quốc sư rốt cục được cứu rồi, hân cũng rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

“Như vậy Thanh Hàn khi nào thì có thể tỉnh?” Lê Hân cũng nhìn kia khóa làm cho hân mỗi gặp một lần liền tán thưởng một lần kỳ hoa, hỏi.

“Rất nhanh đi.” Minh Phong trả lời khuông hồ không rõ, nhìn đến Lê Hân cái loại này chịu đả kích bộ dáng, hân lại tiếp tục giải thích nói: “Quốc sư trung không phải độc, là rửa thuật, ta tự nhiên có biện pháp cứu hân, bất quá quá trình thập phần phức tạp, hơn nữa thanh tỉnh ngày xem bản nhân ý chí lực. Ta chỉ có thể nói nhiều như vậy. Hết thấy chờ bắt đầu cứu người rồi nói sau. Như vậy, tính cho hân mặt mũi đi, dù sao, người ta là tướng quân, làm cũng không thể rất tuyệt mới là. Hơn nữa, lần này, hân cũng thật là vì quốc sư chuyện, ra rất lớn lực, xem ở quốc sư mặt mũi thượng, hân liền nói cho hân quên đi.

Lê Hân gật gật đầu, thực cảm tạ Minh Phong còn có thể nói cho đã biết chút nói, hân nghĩ đến hân căn bản hội lười cùng hân giải thích một câu, dù sao hân hiện tại là thập phần chán ghét chính mình. Không thể tưởng được hân cuối cùng vẫn là nói.

Chán ghét, ha ha, kỳ thật hiện tại ngay cả hân đều bắt đầu chán ghét chính mình.

“Ta đây đi trước nhìn xem Thanh Hàn.” Lê Hân xoay người, lại quay đầu nhìn xem Vân Tâm Nhược dậm bạch mặt, bức chính mình quay đầu. Cũng không dám nữa xem. Vì sao hân mỗi xem một lần, tâm sẽ đau một lần, rốt cuộc hân đây là làm sao vậy?

“Tướng quân. Kỳ thật, người thật đúng là ngốc.” Ở hân rời đi nháy mắt, Minh Phong đột nhiên mở miệng nói. Hân ôm lấy song chương tựa vào trước giường, liếc mắt một cái cao thâm mạc trắc.

Lê Hân cước bộ vì ngừng, hân nở nụ cười cười, ngốc sao? Có lẽ đi.

Hân hao hết tâm lực, thậm chí cam nguyện mạo sinh mệnh nguy hiểm tìm tới cứu mệnh thuốc hay, rõ ràng biết, Thanh Hàn sau khi tỉnh lại, chính mình cùng Thiển Y duyên phận sẽ tận, nhưng là lại vẫn là làm.

Thanh Hàn là chính mình huynh đệ, mà Thiển Y là đã biết bối tử duy nhất yêu nữ nhân. Hân làm như vậy là vĩ đại, vẫn là ngu xuẩn, hân thật sự không biết.

Nhưng là nếu làm cho hân lựa chọn một lần, hân còn có thể làm như vậy. Thanh Hàn tuyệt đối không thể chết được, tuyệt đối không thể.

Chính là hân không biết chuyện, cái kia duy nhất, chỉ chính là duy nhất sao?

Khi hân chung có một ngày tỉnh ngộ khi, cũng đã quá muộn.

Khi đó, lại sớm là đã muốn sự việc nhân phi.

Minh Phong nhìn Lê Hân xa xa sau khi rời đi, mới đưa tầm mắt ngừng đến Vân Tâm Nhược trên người. Trong mắt có bao dung đau lòng, tuyết sơn thượng nhất định đã xảy ra rất nguy hiểm chuyện, nếu không nàng sẽ không chịu nặng như vậy thương, Tiểu Nhược nếu, ngủ đi, tỉnh ngủ sau, Thanh Hàn liền tỉnh.

Thay nàng cái hảo cảnh, hân cảm phiếm ôn khí muốn hộp ngọc đi ra ngoài, vừa vận gặp được Tử Y, Tử Y vừa nghe Vân Tâm Nhược trở về, trong tay thủy bồn rơi trên mặt đất, thủy lập tức toàn bộ dính đầy của hân vật áo, sau đó nhấc chân liền phá khai hân chạy đi vào.

Minh Phong nhìn Tử Y chạy tới bóng dáng, lắc đầu cười khổ, này tiểu nha hoàn, khí lực thật đúng là đại, hân nhưng là vừa rồi làm ngư làm mã cấp của nàng tiểu thư trị liệu nửa ngày, không có nửa câu cảm ơn cũng liền thôi, còn muốn như thế tra tấn của hân quần áo. Của hân quần áo vừa muốn giặt sạch.

214. Chương 215: Cứu Cùng Quân

Nghe được Lê Hân trở về, hơn nửa thuận lợi lấy đến ngũ sắc hồn la hoa, Tiêu Cẩn Du cao hứng thật muốn rống to vài tiếng, hân sửa sang lại hảo quần áo, lập tức đứng dậy, đuổi hướng quốc sư phủ.

Vừa xong quốc sư phủ, Lê Hân, Minh Phong đều ở, đang nhìn đến Hoàng Thượng khi, bọn họ toàn bộ hành lễ, Tiêu Cẩn Du khoát tay, trực tiếp đi đến Lê Hân trước người, nhìn đến hân bình yên vô dạng, vỗ vỗ bờ vai của hân, trong mắt hiện lên kích động, hiện lên cảm tạ, hiện lên rất nhiều rất nhiều. Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.

“Cảm ơn người, Lê Hân.” Hân nói xong, đã có chút thần nhiên khàn khàn.

“Hoàng Thượng, thần không có việc gì.” Lê Hân cũng có chút động dung mở miệng, nhìn về phía giờ phút này sắc mặt hoàn toàn không giống từ trước như vậy hồng nhuận hoàng đế, mấy ngày nay, của hân trọng trách kỳ thật mới là nặng nhất, cùng lúc muốn lo lắng đệ đệ, cùng lúc ở còn muốn lo lắng quốc gia, cũng muốn lo lắng ở tuyết sơn trung hân. Cũng thật sự là làm khó hân.

Người đương nhiên không có việc gì, có việc là Tiểu Nhược nếu. Minh Phong bĩu môi không khỏi thầm nghĩ.

“Minh Phong, người chừng nào thì có thể cứu Thanh Hàn, người không phải nói chỉ cần tìm được ngũ sắc hồn la hoa là có thể cứu hân sao?” Tiêu Cẩn Du đột nhiên nhìn về phía đứng quá mặt Minh Phong, có chút khẩn trương hỏi. Hân cũng không có không quên nhớ cái này là quan trọng nhất sự.

“Hoàng Thượng, một hồi Minh Phong sẽ cấp quốc sư giải rửa, bất quá.....” Hân nhìn xem bốn phía, trên mặt có thập phần chính sắc, tiếp tục nói:“Lần này giải rửa đều không phải là tầm thường, cho nên Minh Phong muốn một cái tuyệt đối im lặng hoàn cảnh, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào đã quấy rầy mới được.”

“Trẫm hiểu được, người có thể yên tâm thay Thanh Hàn giải rửa, cái khác hết thảy, trẫm tự nhiên làm được vạn vô nhất thất.” Tiêu Cẩn Du rất nhanh bộ thự hảo hết thảy, dương tay làm cho mọi người chuẩn bị sẵn sàng, thị tất không thể ra đương nhiệm gì một chút sai lầm.

Thẳng đến mọi người rời khỏi, Tiêu Cẩn Du đột nhiên gọi lại dực rời đi Minh Phong.

“Minh Phong, người trước đợi chút, trẫm có chuyện muốn hỏi người.”

Minh Phong quay đầu, nhìn về phía Hoàng Thượng vẻ mặt không biết thần sắc, không rõ toàn thân cao thấp trào ra một đoàn lãnh ý. Mà hân, có loại dự cảm bất hảo.

Tiêu Cẩn Du buông xuống thu hút mâu, hướng đến khinh thiếu hoa đào mắt lúc này thiếu vài phần mỉa hoặc, hơn vài phần ngưng trọng, hân nhìn về phía Minh Phong, minh hoàng cảm y thuận hoa khởi một mảnh gió lạnh,“Minh Phong, đối Thanh Hàn bệnh người có vài phần nắm chắc?”

Minh Phong nghe xong thanh thiền cười, hồng y lượn lơ, thập phần câu lòng người thần. “Bĩnh Hoàng Thượng, Minh Phong tất nhiên là có thập phần.” Nếu không không có thập phần nắm chắc, hắc đoạn sẽ không dễ dàng trị liệu người khác.

“Xem ra người đối chính mình y thuật là thập phần có tin tưởng.” Tiêu Cẩn Du có khác yêu cầu, thẳng ngồi ở bên cạnh ghế, thuận tay ngã cấp chính mình ngã một ly trà nóng. Nhiệt khí theo ly trà trung toát ra, làm cho của hắc mặt hồng lung khó dò, lại càng phát ra ngưng trọng đứng lên.

“Đó là tự nhiên.” Minh Phong cười khởi, chút sẽ không để ý ngồi nhân là Thiên Trạch hoàng đế, hắc là hồng y tu la, hắc tất nhiên là có bừa bãi tiền vốn.

“Như vậy.....” Tiêu Cẩn Du nói vừa chuyển, đôi mắt nhìn về phía chén trung trà, nói ra trong lời nói đã có chút phiêu cách ý, “Người nói có hay không một loại được, có thể cho nhân quên đi qua, quên hết thấy đâu?”

215. Chương 216: Không Có Cách Nào Lựa Chọn

Minh Phong sững sốt, không biết hắc vì sao hội hỏi loại này được, nhưng là trong lòng thượng lại lui khởi một trận lãnh ý, đó là bản năng, nhân loại đối nguy hiểm bản năng trực giác.

Hắc sửa sang lại thần sắc, thanh mi liễm khởi, ánh mắt lại thập phần miên xa.

“Hoàng Thượng, vì sao phải quên đâu, bất quá quên đi là tốt, vẫn là phá hư, là thống khổ cũng thế, là nhanh nhạp cũng thế, dù sao cũng là chính mình sở trải qua, nếu thiếu, như vậy cả đời chẳng phải là khuyết thiếu một khối, biến không xong chính.”

Tiêu Cẩn Du nhẹ nhàng hướng chén trung thổi một hơi, nhiệt khí phát quá của hắc mắt tiếp, con người lý hơi nước chậm rãi ngưng tụ lại. Hắc nâng lên cái chén, nhọt nhọt nuốt ẩm một ngụm, mới chuyển hướng Minh Phong. Mà lúc này, hắc cười, cực lãnh, cực nghiêm, cực lệ..

“Minh Phong, trăm cũng không đánh với người phần cong, tin tưởng loại này được người hồng y tu la tất nhiên là không hề thiếu, cho dù là không có, tin tưởng người cũng sẽ thực dễ dàng hợp với đến, mà trăm muốn Thanh Hàn quên cái kia nữ nhân. Quên không còn một mảnh,” Hắc đứng lên, đem ly trà mạnh mẽ mạnh mẽ đặt lên bàn, nước trà bởi vì xung lượng ích ra cái chén, toàn bộ chiếu vào mặt bàn thượng.

“Người khả hiểu được? Hắc tăng thêm người khả hiểu được này bốn chữ cái. Ngữ khí không tha bất luận kẻ nào phản bác kiên quyết..

Minh Phong nhất chình, một cổ bệnh thấp theo lòng bàn chân không ngừng lui tiến trong lòng hắc. Hắc không nói chuyện, mâu quang sâu đậm, chuyển qua vài đạo thâm tắc. Nửa ngày, mới mở miệng, lại thêm cực trầm thở dài.

“Hoàng Thượng, thực sự như thế sao?” Hắc liền thật sự dung không đồng nhất kế tiếp nho nhỏ Vân Tâm Nhược sao?

Tiêu Cẩn Du đứng lên, đi đến cửa sổ, bên ngoài thanh trúc hiện lên của hắc trong mắt, lại chưa lưu lại bao nhiêu bóng dáng, hắc quay đầu, tóc đen giơ lên, khoe miệng rất nhỏ hạ loan, hiển thập phần mệt mỏi.

“Minh Phong người cho là trăm nguyện ý như thế sao? Thanh Hàn hướng đến lạnh lùng, thật vất vả thật sự còn thật sự đi thích một nữ nhân, của hắc tình thâm, người ta giai minh, nhưng là, ngay tại này một cái nhưng là, của hắc việc hôn nhân, của hắc thê tử, cũng không là chúng ta có thể quyết định, phách nguyệt việc dĩ nhiên tái hiện, chúng ta có thể làm bộ như không biết sao? Người trong thiên hạ có thể giấu diếm được sao? Trăm là một cái huynh trưởng, đương nhiên hy vọng đệ đệ hạnh phúc, nhưng là, trăm đồng thời cũng là một cái hoàng đế, càng hy vọng thiên hạ dân chúng có thể an cư lạc nghiệp. Cho nên, của hắc ánh mắt thần nhiên chuyển lãnh, phải muốn cho hắc quên, quên Vân Tâm Nhược, phủ trắc, hắc vĩnh viễn sẽ không thú Vân Thiền Y.”

“Hoàng Thượng.” Minh Phong chính là gọi ra hai chữ, sau đó vì tránh thần, lại nói không ra gì phản bác lời nói, việc này hẳn như thế nào có thể không biết, chính là tình cảm cùng lý trí cho nhau giao triền, ai cũng không chịu nhượng bộ, nếu nói thế gian hiểu biết nhất Tiêu Thanh Hàn cùng Vân Tâm Nhược trong lúc đó cảm giác nhân chớ quá cho hẳn Minh Phong không chúc, trải qua sinh tử khảo nghiệm yêu. Không phải nói hai ba câu có khả năng nói thanh, bọn họ một cái nguyên ý vì đối phương đem rửa thuật chuyển tới chính mình trên người, cam nguyện làm cho linh hồn của chính mình bất tỉnh, mà một cái khác ở tàn khốc tuyệt sơn trung không biết đã trải qua cái gì, tìm được trong truyền thuyết sinh mệnh chi hoa.

Cảm tình cố ý tương chúc, hai tâm hiểu nhau, bọn họ sợ là yêu khung khi, yêu đến linh hồn lý, tuy rằng người kia hướng đến cũng không không đem yêu tự nói ra quá, nhưng là hẳn như thế nào có thể nhìn không ra, tình nùng cho dù chết cũng vô pháp tách ra. Nhưng là, lúc này hẳn thật sự do dự, nếu này đây tiền Minh Phong, hẳn tuyệt đối sẽ không quản những người khác chết sống, chỉ biết quan tâm chính mình chỗ ý nhân, nhưng là hiện tại hẳn sớm không phải đi qua hẳn.

Thiên hạ, cỡ nào trầm trọng trách, cỡ nào trầm trọng trách nhiệm.

Cái kia lời tiên đoán, là bọn hắn trong lòng một cái thương, một cái trầm trọng đánh không ra kết, không người nào biết tương lai, không thể mạo hiểm.

Rốt cuộc, hẳn muốn làm như thế nào?

Tiêu Cẩm Du ngẩng đầu, xem tiến Minh Phong giấy dựa, khoe miệng gắt gao mân khởi, bỗng nhiên hẳn lạnh giọng cười, hoàng đế tôn quý, uy nghi, khí phách, tự nhiên biểu lộ, kia không phải nhất kiện quần áo, nhất kiện địa vị có thể làm đến, là từ trong khung, theo linh hồn bên trong phát ra, trời sinh. Làm cho người ta không thể bỏ qua, không thể coi thường.“Minh Phong, ngươi không đồng ý, như vậy.....”

Minh Phong hoàn hồn, vừa vặn thấy Tiêu Cẩm Du mang theo xơ xác tiêu điều trong mắt. Toàn thân lạnh như băng, nan đến hẳn tưởng.....

“Như thế nào, đoán được?” Tiêu Cẩm Du lạnh lẽo cười khởi, không mang theo một chút độ ấm mắt, kinh sợ lòng người,“Cho dù ngươi không cho Thanh Hàn quên Vân Tâm Nhược, như vậy trăm cũng sẽ không làm cho trên đời này lưu lại nàng, trăm sẽ ở Thanh Hàn tỉnh tiền giết nàng.”

Minh Phong gắt gao nắm chặt quyền đầu, làm cho móng tay rơi vào trong lòng bàn tay, mang đến một trận đau đau, làm cho chính mình bảo trì thanh tỉnh. Nguyên lai. Hoàng Thượng chưa từng quá muốn lưu lại của nàng mệnh, mà hẳn tựa hồ tại đây khi hoàn toàn bất lực.

Thực xin lỗi..... Hẳn bế thu hút, không biết là hướng ai xin lỗi, lúc này trong lòng cân bằng, hoàn toàn ngã.

“Minh Phong đáp ứng.” Hẳn khàn khàn thanh âm mang theo chua xót, này thế gian, luôn luôn rất nhiều sự, thân không khỏi đã, quốc sự, ngươi sẽ minh bạch ta sao?

Nói xong, hẳn xoay người, trên người hồng y không hề khí phách dương phát, cước bộ trầm trọng dẫm nát thượng, mang theo một thân bì sắc.

“Còn có, trăm không hy vọng ở quốc sự phủ nhìn thấy nàng.” Tiêu Cẩm Du thanh âm theo hẳn phía sau vang lên, hẳn lại chưa quay đầu, chính là bước chân ngừng nửa bước. Ngẩng đầu hướng thiên, rất nhỏ gió thổi khởi, của hẳn ánh mắt giống như thổi vào nhất khúc hạt cát, thập phần khó chịu, Tiểu Nhược nếu a, thiên hạ to lớn, làm sao là ngươi dung thân nơi đâu?

Tiêu Cẩm Du nhìn Minh Phong kia thân thấy được hồng y biến mất ở mi mắt, cao lớn bóng dáng, nhất thời cũng có chút đôi bại, hẳn xả ra một chút cười khổ, cũng là vô lực.

Cửu đệ, thực xin lỗi.

Tha thứ hoàng huynh,

Vì Thiên Trạch,

Ta không thể không làm như vậy.

216. Chương 217: Ngũ Sắc Hồi Hồn

Lúc này, quốc sư bên trong phủ đột nhiên đến đây mấy trăm danh tinh binh, người người thân thủ bắt phạm, là bảo hộ hoàng cung tinh nhuệ quân đội, bọn họ đem toàn bộ quốc sư phủ bao quanh vây khố, lúc này, quốc sư bên trong phủ, không cho phép ra, cũng không cho tiến, lưu đình lâu giữ, Tiêu Cẩn Du, Lê Hân, còn có Văn Thiển Y toàn bộ ngưng thần nhìn đóng cửa phòng.

Lúc này, Tiêu Thanh Hàn đang ở bên trong, mà Minh Phong cũng đang ở giúp hắn giải rửa, toàn bộ nhân, nổi lòng nan bình, thập phần khẩn trương, ngay cả nói cũng không dám nói, chỉ sợ không chú ý, làm ra một chút tiếng vang, sẽ làm cho người ở bên trong phân tâm.

Trong phòng, một cái trang mẫn nước ấm đại mộc dũng nội, Tiêu Thanh Hàn trần truồng ngồi ở bên trong, bạch gân thủ trong suốt mặt bị hơi nước huân có chút thần nhiên hồng nhạt, Minh Phong đứng ở trước bàn, trên bàn làm ra vẽ nhất đồng lớn bình bình quán quán, hắn theo mỗi một cái trong bình đổ ra đủ loại nhan sắc được, toàn đặt ở một cái bát nội, sau đó đi đến mộc dũng tiền, đem được đổ nước vào nội, dũng nội thủy biến hơn trong suốt, nhưng là được hương lại càng ngày càng nặng dày đặc.

Sau đó, hắn mở ra chứa ngũ sắc hồn la hoa hộp ngọc, bên trong hộp đóa hoa nhan sắc dị thường sáng rõ, vươn nhỏ xuống màu xanh đóa hoa, đặt ở trong lòng bàn tay nội, đem nội lực toàn bộ tụ nơi tay thượng, sau đó mở ra, đóa hoa thành một đoàn phấn bột.

Màu xanh, đại biểu thủy, hắn phiến thủ, phấn bột điệu nhập mộc dũng nội, nhất thời, phòng trong lạnh vài phần, nhẹ lạnh khí không ngừng theo mộc dũng lý truyền ra, Tiêu Thanh Hàn trên mặt chậm rãi biến xanh tím, ngay cả miệng cũng đậm không có nhan sắc, nhìn nhìn lại thủy diện, thể nhưng có khởi nhọt nhạt di động băng dâng lên.

Một khắc chung sau, hắn lại bắt một mảnh màu đỏ đóa hoa, lại giống vừa rồi thực hiện, đóa hoa vào tay thành phấn. Sau đó lại ngã vào dũng nội.

Màu đỏ, đại biểu hỏa. Băng hỏa hai trọng, vừa rồi là lạnh, hiện tại còn lại là hỏa, nhiệt khí không ngừng theo dũng nội toát ra, ngồi ở dũng nội nam tử, sắc mặt đột nhiên biến ửng hồng, mà dũng nội thủy thể nhưng cổn khởi bọt khí, như kiều khai thủy bình thường.

Minh Phong đưa tay để vào dũng nội, hoàn hảo, hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra ngũ sắc hồn la hoa quả thực như đồn đãi như vậy thần kỳ, này nhìn như sôi trào thủy, kỳ thật ở tiếp xúc làn da khi chính là so với quốc sư được tuyên hơi cao một chút, không có điều gặp như vậy nóng bức, bằng không này quốc sư không phải ở vừa rồi cấp đông lạnh thành khối băng, chính là ở hiện tại cấp nấu chín.

Loại này thần quái được liệu, sợ là trên đời cũng không mấy người gặp qua. Mà hắn lần này, coi như là mở nhãn giới.

Lần này thời gian có thể dài điểm, đại khái nhị khắc chung sau, Minh Phong thân thủ xoa xoa trên đầu hãn giọt, thân thủ nhỏ xuống kia phiến màu tím đóa hoa.

Màu tím, doanh hương.

Đóa hoa vào nước, một mảnh mùi thơm ngát khí phiêu ra.

Thơm quá, đây là cái gì hương vị, cửa nhân đột nhiên ngửi được có cổ kì hương, giống như liên phi liên, giống như cúc phi cúc, giống như lan phi lan, có liên thanh di, cúc thanh nhã, còn có lan phiêu nhiên, tựa hồ tập trung loại này ba loại mùi hoa, làm cho người ta mê say. Không đúng, khả năng chỉ ba loại, có lẽ là mấy chục loại, càng hoặc là đồng trăm trồng hoa hương, mà hương khí ở không trung lâu chuyển không tiêu tan. Theo gió phiêu xa hơn.....

217. Chương 218: Tuyệt Thế Hương Thơm

Thơm quá thơm quá, đây là cái gì mùi? Ở thiên viện chiếu cố Vân Tâm Nhược Tử Y cũng không ngừng khứu, thật sự rất thơm, cái gì vậy có thể thơm như vậy?

Hương khí đồng dạng truyền vào mê man trung Vân Tâm Nhược mũi gian, của nàng lông mi nhẹ nhàng rung động một chút, có chút chuyển tỉnh dấu hiệu.

Hương khí càng ngày càng đậm, nghe thấy nhập nhưng lại cảm giác tâm thanh khí sảng, toàn thân đều giống như lập tức biến thoải mái dị thường.

Trên giường nữ tử sâu kín mở mắt, không có lâu ngủ sương mù sắc.

Thơm quá mùi, nàng ngồi dậy, nhìn đến cửa mở ra, mà Tử Y đang đứng ở cửa. Đây là..... Quốc sư phủ, nàng đã trở lại, như vậy, ngũ sắc hồn la hoa đâu, Thanh Hàn đâu?

Nàng cả kinh, ngay cả hài cũng chưa mặc, chân vừa thả có chút bối rối cảm giác, bùm một tiếng, nàng chân mềm nhũn, đụng vào cái bàn tiên, trên bàn ly trà lung lay một chút, cho nhau đồng va chạm, phát hiện bâng bâng tiếng vang.. Kinh đến còn tại nghe mùi hương tử y.

“Tiểu thư, thiên, tiểu thư người thế nào?” Tử Y nhìn đến Vân Tâm Nhược chật vật quỵ rạp trên mặt đất, một hơi vọt tới của nàng trước mặt nâng dậy nàng, này tiểu thư, là cái gì thời điểm tỉnh. Nàng như thế nào cũng không biết.

“Tiểu thư, tiểu thư, người không sao chứ?” Tử Y hoảng sợ nhìn Vân Tâm Nhược, nhìn đến mặt nàng sắc càng ngày càng bạch, cấp đều muốn khóc.

“Ta không sao.” Vân Tâm Nhược tựa vào Tử Y trên người đứng lên, sâu thẳm hai tròng mắt nhìn ngoài cửa, quay đầu đối Tử Y nói.

“Tiểu thư người đừng lo lắng, Minh Phong công tử tự cấp quốc sư giải rửa đâu?” Tử Y nghĩ đến hần là ở lo lắng quốc sư an nguy. Liền đem hết thấy nói cho nàng,

Vân Tâm Nhược cười cười, mang theo hơi nước trong mắt lưu động thanh thiên thương.

“Tử Y, làm cho ta xem xem trọng sao?”

“Tiểu thư..... Không được.” Tử Y nửa ngày sẽ không đầy đủ một câu, quốc sư phủ đều bị vây quanh, bọn họ căn bản vào không được. Miễn bàn nhìn, chính là đến gần nói không chừng đều cấp trở thành thích khách cấp bắt.

“Đi thôi, ta chỉ là nhìn xem là tốt rồi, ở cách xa xa cũng biết.” Vân Tâm Nhược đôi mắt như ngọc lưu ly, nói ra trong lời nói làm cho người ta lòng chua xót vô cùng. Tử Y gật gật đầu, giúp đỡ nàng, đi ra ngoài cửa.. Ngoài cửa thanh trúc khỏa khỏa kính rất, như nhau từ trước, cách đó không xa, đứng một loạt mặc khôi giáp tinh binh.

Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía lưu đình lâu phương hướng.. Ánh mắt xuyên thấu trúc, xuyên thấu binh lính, xuyên thấu hết thấy.....

Cùng lúc đó, phòng trong Minh Phong hần ẩm ướt trọng y, ngay cả trên trán sợi tóc đều ướt đẫm. Đây là cuối cùng từng bước. Cũng là mấu chốt nhất từng bước. Hần nhỏ xuống cuối cùng hai cánh hoa cánh hoa, màu lam cùng màu trắng. Trong lòng bàn tay dùng sức, đóa hoa thành phần.

Màu trắng, về hồn. Màu lam, trọng sinh,

Mộc dũng nội thủy theo trong suốt biến thành một mảnh thiên lam, sau đó là thâm lam, cuối cùng lại quay lại trong suốt, nhìn nhìn lại Tiêu Thanh Hàn, làn da hạ ẩn ẩn lộ ra lam quang, chuyển tới toàn thân, sau đó gom lại ngực gian, thẳng đến một chút bạch quang theo đột nhiên theo của hần mi tâm hiện lên.

Rốt cục giải, Minh Phong thật sâu thở ra một hơi, nơm nớp lo sợ, như lũ miếng băng mỏng, rốt cục không có việc gì. Thật sự một chết hần.. Nhìn nhìn còn tại mộc dũng trung Tiêu Thanh Hàn, lúc này của hần sắc mặt như thường. Của hần tâm cũng buông xuống.

Bất quá, còn kém này cuối cùng từng bước, hần nhìn nhìn trên tay trong hộp ngọc hoa kính, chỉ cần đem điều này hầm thuốc pha chế sẵn nước, quốc sư có thể hoàn toàn thanh tỉnh, chính là, hần nắm chặt trong tay hòm, nếu khả năng, hần thật sự là không muốn đi này từng bước, uống xong này uống được, hần cũng sẽ quên nàng, nhưng là, hần, lại không thể không đi làm.

218. Chương 219: Hoàng Đế Bức Bách

Hần mệnh đứng ở cái thất nước bị bảo hộ sư phủ nhân đem Tiêu Thanh Hàn nâng đến trên giường, thay hần thay đổi nhất kiện quần áo, mới mở ra môn, gió thổi tiến vào, mang theo ẩm ướt ý quần áo dán tại trên người, cực vì không thoải mái, cửa ngừng ba người gắt gao theo dõi hần.

“Thế nào?” Tiêu Cẩn Du nhìn mở ra môn Minh Phong, vội vàng đón nhận đi.

“Giải.” Minh Phong mở miệng, thanh âm mang theo khàn khàn mỗi mệ.

“Thật tốt quá.” Tiêu Cẩn Du trừ ra một hơi, buộc chặt vài ngày tâm chậm rãi trầm tĩnh lại. Rất cực, không có việc gì.

“Kia hần khi nào thì có thể tĩnh lại”. Tiêu Cẩn Du lại hỏi, lợi mắt có mục đích nhìn về phía Minh Phong.

“Buổi tối, ta đem ngũ sắc hồn la hoa hoa kính làm thành được, quốc sư uống lên liền hoàn toàn tốt lắm. Như vậy, rất nhanh sẽ tĩnh lại ” Minh Phong cúi đầu, tất nhiên là biết của hần hần kia có khác sở ý ánh mắt là chỉ cái gì? Hần nâng lên cằm, giọng điệu mang theo bình tĩnh lạnh nhạt, nhưng là chỉ có chính hần biết, nơi đó bao hàm bao nhiêu không muốn người biết lòng chua xót, “Yên tâm đi, Hoàng Thượng, Minh Phong đáp ứng chuyện của ngươi, nhất định hội làm được. Mà Hoàng Thượng đối Minh Phong hứa hẹn, cũng hy vọng Hoàng Thượng có thể thực hiện.”

“Tự nhiên.” Tiêu Cẩn Du khoe môi khinh dương, nhưng là khoe mắt lại hiện lên một trận lãnh khí, đối với Minh Phong hiện tại trong lời nói, có vài phần lơ đãng, còn có vài phần tức giận, nếu không phải tình huống quả thật buộc hần đến này từng bước, hần cũng không phải tùy ý thích giết người người, này Minh Phong thật đúng là khi hần là bạo quân sao?

Mà Lê Hân vẫn không nói chuyện, lại nhanh nhìn chăm chăm hai người, nghe hai cái kỳ quái trong lời nói, không biết này hai người rốt cuộc đạt thành cái gì chung nhận thức. Hần chỉ cảm thấy, một hồi âm mưu ở của hần bên người chậm rãi xuất hiện.

“Ta đi trước đổi kiện quần áo, các ngươi tốt nhất hiện tại không cần đi vào.” Hần quét phía dưới ba người, “Quốc sư hiện tại cần nghỉ ngơi, ngày mai các ngươi lại đến đi.”

Vân Thiển Y hung hăng trừng mắt nhìn Minh Phong liếc mắt một cái, tuy rằng, nàng hiện tại rất muốn đi nhìn xem Thanh Hàn quốc sư, nhưng là, cuối cùng vẫn là không thể không rời đi. Hoàng đế đều ở bên trong, hướng chỉ là nàng. Bất quá, nàng có khi là cơ hội. Này hồng y yêu nam, hần đối nàng sở làm hết thấy, nàng tất cả đều ghi tạc trong lòng, có một ngày, chờ nàng lên làm quốc sư phu nhân, nàng hội, gấp bội trả lại cho của hần, nhất định.

Không phải không thấy được Vân Thiển Y trong mắt âm ngoan, Minh Phong dương môi cười, liền nàng, nàng cũng quá xem khởi chính mình, hần Minh Phong ngay cả hoàng đế còn không sợ, còn hướng chỉ là một cái nho nhỏ Vân Thiển Y.

Bên kia Vân Tâm Nhược đứng ở rừng trúc tiền, ánh mắt vẫn nhìn về phía lưu đình lâu phương hướng. Ánh mặt trời theo trúc lá cây lậu hạ, rơi xuống của nàng trên mặt, đánh thượng một mảnh mê ly cắt hình, nàng không nói một lời, mà thượng cũng đầu tiếp theo mặt hiu quạnh bóng dáng.

“Tiểu thư, người xem, bọn họ đều đi rồi.” Tử Y chỉ vào vừa rồi còn đứng ở một loạt binh lính, đột nhiên gian toàn bộ lui ra, thanh rừng trúc, vẫn như cũ là thanh rừng trúc, không có nguyên nhân bọn họ đã đến mà sửa, cũng không có bởi vì bọn họ rời đi mà biến.

Chính là rất nhiều này nọ, rất nhanh sẽ thay đổi.

Ban đêm, đèn rực rỡ mới lên, màu bạc ánh trắng bỏ ra đại địa, thật lâu cũng không từng có quá như thế thanh lang ánh trắng, có lẽ là tâm tình bất đồng, mới có này cảm giác đi.

Vân Tâm Nhược đi qua tâm thủy tiểu trúc, trong không khí bệnh thấp không ngừng ở đánh vào cửa nàng trên mặt, cách đó không xa, trong gió thanh trúc truyền đến như ca giống như khúc tiếng vang, hành tẩu gian, cô gái thanh trường sợi tóc dưới ánh trắng hiển như mực nhuộm thành, tiêm dài rõ ràng lông mi lóe tể mê lưu quang, mâu đồng thập phần tối đen giống lúc này trên bầu trời tinh.

Không biết vì sao, lòng của nàng rối rắm cùng một chỗ, căn bản không giải được.

Minh Phong nói Thanh Hàn không có việc gì, hiện tại chỉ cần một mặt được, muốn nàng hỗ trợ mới có thể.

Chính là, nàng căn bản không hiểu y lý, nàng có thể làm cái gì đâu?

Thanh Hàn không có việc gì, nàng hẳn là cao hứng không phải sao, hẳn là thả lỏng không phải sao?

Vì sao sẽ có loại cảm giác này.

Loại này bất an.

Đẩy cửa ra, phòng trong chỉ có Minh Phong một người, nhìn đến nàng tiến vào, đứng lên, ở nàng xem không đến cổ tay áo hạ, một đôi tay run rẩy thành kết.

Mà trên bàn làm ra vẻ một chén được, hơi hơi mạo hiểm nhiệt khí.

219. Chương 220: Lấy Huyết Làm Thuốc

Minh Phong u ám con người lý mang theo vài tia đau ý, cuối cùng còn không không thể nhanh chóng dấu đi qua, Vân Tâm Nhược thông minh vô cùng, hẳn sợ làm cho nàng xem ra cái gì. Mà quấy rầy hết thấy. So với hẳn hôm nay làm những chuyện như vậy, của nàng mệnh hơn trọng yếu không phải sao? Lúc này, hẳn dương môi cười, cười thanh hà vô cùng, chỉ có chính hẳn biết, bên trong có bao nhiêu chua xót khó nhin.

“Tiểu Nhược nếu, người đã đến rồi.”

“Ân.” Vân Tâm Nhược gật gật đầu, theo vào cửa khởi, ánh mắt liền vẫn đặt ở giường thượng nằm nam tử trên người, nàng đến gần nàng, ngực một trận tiếp một trận đau, ánh mắt nháy mắt, dám đem ký đem chảy ra lệ nhin xuống.

Thanh Hàn, không thích nàng rơi lệ.

Cho nên nàng không khóc.

Nàng đến gần hẳn, hơn mười ngày không thấy, dường như đã có mấy đời bàn, trên giường nam tử như trước trong treo nhưng lạnh lùng như nguyệt bàn tuần mỹ, khuynh nhập lòng người, nhắm chặt hai mắt chưa từng tỉnh lại, nhân cũng gây yếu không ít, xem nàng trong lòng một trận toan chất đau lòng.

“Minh Phong, hẳn khi nào thì hồi tỉnh.” Vân Tâm Nhược gương mặt mất, thanh tú khuôn mặt nhỏ nhắn thượng phá lệ thâm thương.

“Sáng mai.” Minh Phong nhẹ nhàng trả lời, ánh mắt nhưng vẫn dừng lại ở trên bàn chén thuốc thượng, nửa ngày, hẳn mới có chút run run xuất ra một phen chảy thủ, đặt lên bàn.

“Tiểu Nhược nếu, còn có cuối cùng từng bước.” Của hẳn thanh âm ở trong đêm đen hiển phá lệ trầm tĩnh, làm cho người ta nghe qua đã có vài phần làm bất hòa ý,

“Cái gì?” Vân Tâm Nhược xoay người, thấy được trên bàn một lần mà qua ngân quang, chảy thủ?

“Ân. Cuối cùng từng bước.” Minh Phong gạt đầu, đột nhiên biến giống như trước kia bình thường cười nhạt vô thường, lại thiếu vài phần tùy ý, như là cố ý làm chi bình thường. Hắn chìa đặt ở trên bàn chủ thủ, “Đừng lo trương, chỉ cần của ngươi một ít huyết là đến nơi, bởi vì dù sao quốc sư là cứu người. Cho nên chỉ có máu của người hữu dụng. Bằng không sớm dùng của ta, tuy rằng của ta huyết có vẻ trân quý. Nhưng là, nếu khả năng, ta còn là thật sự nguyện ý phóng một ít cho hắn. Đáng tiếc, lúc này, vẫn là không dùng được.” Hắn cười khởi, đồng thường lui tới giống nhau, mở ra vui đùa, cũng là làm cho người ta hoàn toàn cười không nổi.

Vân Tâm Nhược đi đến trước bàn, cầm lấy trên bàn chủ thủ, chủ thủ ở dạ minh châu chiếu rọi xuống, phản xạ tiếp theo phiến ánh sáng lạnh, màu bạc thân kiếm thượng, hơi hơi có thể ảnh ngược ra của nàng mặt.

Không có do dự, nàng vân khởi tay áo, đao phùng vừa chuyển, một đạo vết máu nháy mắt xuất hiện ở tế bạch cánh tay thượng, mi tâm khinh nhú một chút, nàng đem cánh tay buông, huyết một giọt tích lạc hạ, dừng ở trên bàn bát nội.

“Tốt lắm, đủ đủ.” Minh Phong từ trong lòng xuất ra được bình, giữ chặt vân tâm thủ, từ trong lòng xuất ra được, giúp nàng cẩn thận đồ tốt nhất được, này Tiểu Nhược nếu, như thế nào xuống tay như vậy tuyệt không lưu báo đáp ân tình, hắn nghĩ, nhớ kỹ, cũng áy náy, Vân Tâm Nhược nhìn Minh Phong mặt, chính là ngón tay ở chạm vào của nàng miệng vết thương khi, rứt một chút.

“Tốt lắm, nhẩn nhẩn sẽ không đau, của ta được nhưng là thiên kim nan mua, cam đoan cho người ngay cả một cái sẹo cũng không lưu lại.” Minh Phong nghĩ đến nàng là vì sợ đau, xuất khẩu an ủi. Lại phát hiện thân thể của nàng càng ngày càng cương trực, tựa hồ ở nhẩn nại cái gì bình thường.

“Người lần trước chịu thương so với này còn nghiêm trọng, như thế nào lần này liền nhịn không được?” Hắn lắc đầu, tựa hồ thật sự là rất kỳ quái.

Tốt nhất được, Minh Phong ngẩng đầu, vừa định dặn dò cái gì, lại phát hiện Vân Tâm Nhược ánh mắt biến cực vì trống rỗng, thật sâu mâu đồng lý một mảnh đau thương bi tuyệt, giống hoàn toàn mất linh hồn, lòng của nàng, tựa hồ ở thừa nhận không thể hết hạn thống khổ.

“Làm sao vậy, Tiểu Nhược nếu?” Minh Phong hoảng. Loại này bi thương cho tâm tử biểu tình, làm cho hắn sợ hãi, cũng làm cho hắn hoảng sợ.

“Không có việc gì.” Nửa ngày, Vân Tâm Nhược trán buông xuống, che lại trên mặt hết thấy biểu tình, chặt chẽ lông mi lại vẫn là run rẩy không chỉ, nàng đoan chí khởi được, hỏi, “Này cho hắn ăn khư tự có thể sao?”

“Ân.” Minh Phong tuy rằng cảm giác nàng có chút không đúng, lại đoán không ra của nàng ý tưởng, chỉ có thể bị động trả lời.

220. Chương 221: Tình Thệ Vong Tình Thủy

Bưng được, nàng xoay người đi hướng Tiêu Thanh Hàn, nháy mắt, mắt nước mắt rốt cuộc nhịn không được hạ xuống, trên giường nam tử mặt mày như họa, gạch gian chu sa giống như họa thành, tuy rằng đôi mắt nhắm chặt, nhưng là có thể tưởng tượng ra, kia trộn mắt nháy mắt, ra sao chờ tao nhả, nàng đưa hắn nâng dậy đến, tựa vào chính mình trên người, nhìn không thấu cảm xúc mắt một giọt lệ tiếp theo một giọt không ngừng hạ xuống, được trung, có của nàng huyết, hiện tại cũng có của nàng lệ.

Vong tình thủy.

Uống lên sẽ quên hết thấy, quên có liên quan của nàng hết thấy.

Nàng bưng lên bát uống một ngụm được, rồi sau đó dán sát vào của hắn môi, của hắn môi lạnh như băng, lòng của nàng đau một chút, như bị kim đâm bình thường, nàng vẫn là đem được tặng đi vào, được cực khổ, tâm cũng cực khổ, mỗi uống một ngụm, giống như trải qua quá một lần kiếp nạn, mỗi uy một ngụm, tựa

như trải qua một cái luân hồi. Trong bát được càng ngày càng ít, tựa như hân cùng với của nàng cách càng ngày càng xa.

Thẳng đến cuối cùng một ngậm đưa đến của hân trong miệng, hân cùng với của nàng duyên phận, cũng hoàn toàn gián đoạn.

Từ nay về sau, hân đem sẽ không lại nhớ nàng.

Lời ca ca đã quên ta, Thanh Hàn, người cũng muốn quên ta sao.

Hay không, trên đời này cuối cùng chỉ có ta nhớ chính mình.

Chỉ còn lại có một mình ta.

Thanh Hàn

Ta không nghĩ người quên ta.

Nhưng là ta càng muốn..

Người còn sống.

Bát không, tình thế, tan nát cõi lòng.

Đem bát thả lại trên bàn, nàng vẫn buông xuống nghiêm mặt, làm cho người ta thấy không rõ của nàng biểu tình, chính là, kia tước bạc thân thể, lại giống như mùa thu cuối cùng một mảnh lá rụng, trong nháy mắt sẽ điêu linh.

Nàng xoay người, bên hông tế đoạn hoa mang toàn lạc, giơ lên, lại hạ xuống, điêu đặc gian, lan tràn thành thương.

“Tiểu Nhược nếu người.....” Minh Phong nhìn chỉ chừa cấp chính mình bóng dáng nữ tử, ngàn vạn lời nói tập khởi, nửa ngày không lời nào để nói, hân không phải thực hiểu được, vì sao hiện tại nàng sẽ cho hân một loại xa xôi khoảng cách, xa tựa hồ người xúc không để cho tâm, mới vừa ở ụ được khi, hân rõ ràng nhìn đến nàng đang khóc, kia một giọt giọt lệ, như là nàng sinh mệnh thủy phân, chậm rãi bốc hơi lên, cuối cùng chỉ chừa một chút một cái trống rỗng linh hồn. Ở hắc trung một mình bồi hồi, cô tịch trung bất lực mà thê lương..

Nghe được của hân nói, Vân Tâm Nhược đột nhiên quay đầu, con người thanh thấu, lại tràn ngập cực tới đau, nàng nhẹ nhàng cười, mỏng vô ngân, giơ lên khoe môi mang theo một chút tự giễu.

“Minh Phong, nguyên lai vong tình thủy hương vị không gì hơn cái này.”

“Người, làm sao mà biết?” Minh Phong rồi đột nhiên cả kinh, ánh mắt mở, mang theo một chút khủng hoảng, nàng làm sao có thể sẽ biết, vong tình thủy ngay cả Hoàng Thượng cũng không biết, nàng theo là từ đâu lý biết đến?

Đột nhiên gian hân nhớ lại mối ta sự tình, hân nhớ tới quốc sư chưa gặp chuyện không may tiền, ngày đó ở thủy tâm tiểu trúc theo như lời trong lời nói, Minh Phong, nhớ đừng cho nếu đụng tới thân thể của người.

Nan đến..... Hân mở to hai mắt nhìn nàng, vẻ mặt không thể tin, nan đến..... Nàng có thể nhìn thấu lòng người, điều này sao có thể?

Vân Tâm Nhược đôi mắt thật sâu, nhìn trên giường nằm nam tử, ngoài miệng cười không có dừng lại, bi chất khó nhịn, nàng ngửa đầu, làm cho khoe mắt ở hốc mắt nội đảo quanh. Nước mắt rửa ánh mắt, nàng cái gì cũng nhìn đến, chính là sương mù một mảnh.

Lòng của nàng, lại một lần nữa mở tung.

“Tiểu Nhược nếu, người, thật sự có thể nhìn đến của ta tâm?” Minh Phong thanh âm mang theo chưa xác định, lại kinh ngạc giọng điệu.

“Người nói đâu?” Vân Tâm Nhược nhìn thẳng hân, như trước trong suốt con người, nhìn không tới đối hân oán hận.

Đúng vậy, được là hần hằm, vong tình thủy là hần phóng, nhưng là này hết thấy, xét đến cùng, này hết thấy cho tới bây giờ cũng không là hần lỗi.

Minh Phong trong lòng bi, nguyên lai, đúng là như vậy, trách không được nàng hội theo đường trần khẩu biết ngũ sắc hồn la hoa, trách không được hần tự cấp hần bôi thuốc khi, nàng về mặt buồn rầu. Nguyên lai.. Hần biết, hần cấp Thanh Hàn uống thời điểm, vì sao không nói cho hần, vì sao không chất vấn hần, vì sao không cự tuyệt hần.

“Thực xin lỗi.....” Minh Phong cúi đầu, thật sự không biết muốn nói gì hảo? Đột nhiên hần nâng lên mặt, “Người thế nhưng biết, vì sao còn muốn dứt cho hần ăn, người có thể cự tuyệt, có thể mắng ta, có thể.....”

Nhiều như vậy có thể, nàng vì sao phải lựa chọn con đường này đâu?

“Người không có lựa chọn, ta nan đã có lựa chọn sao?” Nàng thản nhiên mở miệng, giống như nhìn thấu hết thấy.

Đúng vậy,, Minh Phong ngây người, cười khổ, hần không thể tuyển, nàng có thể tuyển sao?

221. Chương 222: Lưu Lại, Nan

“Minh Phong, ta còn có thể lưu lại sao?” Vân Tâm Nhược mở miệng, mang theo thỉnh cầu, Thanh Hàn quên hần, nhưng là, nàng vẫn là muốn nhìn đến hần, vẫn là tưởng,, hần có thể chúc Lôi ca ca hạnh phúc, có thể nhìn hần rời xa chính mình. Nhưng là Thanh Hàn bất đồng, cho dù hần đã quên nàng, không nhớ của nàng hết thấy, nàng vẫn là muốn nhìn hần, chính là nhìn là tốt rồi.

Nhưng là, chính là điểm ấy nho nhỏ yêu cầu, sợ là, đều đã rất khó đạt tới. Của nàng tồn tại, đối với bọn họ mà nói, thật là dư thừa.

“Không, không được.” Minh Phong lắc đầu, cự tuyệt trong lời nói thật sự là nói không nên lời, nhưng là hần lại không thể không nói, “Hoàng Thượng hội yêu mạng của người, này hết thấy đều là Hoàng Thượng an bài tốt, nếu Thanh Hàn không quên nhớ người, người sẽ tử, cho nên hần sẽ không cho người ở lại quốc sự phủ. Hơn nữa.....” Của hần thanh âm chậm rãi thấp đi, câu nói kế tiếp nhẹ nhàng mở tung, “Ngày sau quốc sự cùng Vân Thiển Y thành thân là lúc, bọn họ tương thân tương ái khi, người có thể chịu được sao? Người là như thế ái quốc sự, khi đó, người còn có thể sống sót sao?”

Biết rõ là thống khổ, biết rõ là tan nát cõi lòng, vì sao còn muốn đi chạm vào. Rời đi, không tốt sao?

“Minh Phong, ta nghĩ gặp Hoàng Thượng.” Vân Tâm Nhược nhìn nhìn muốn nói lại thôi Minh Phong, như thế nào có thể không biết, hần mặt sau ý tứ, nhưng là, nàng luyến tiếc, luyến tiếc rời đi của hần sinh mệnh, cho dù hần dĩ nhiên quên nàng.

Nếu lưu lại duy nhất khả năng tính là người kia, như vậy, nàng nguyện ý đi đổ một lần.

“Không được, tuyệt đối không được.” Minh Phong cự tuyệt, nàng này không phải muốn chết sao? Hoàng đế vốn liền đối hần có thành kiến, theo biết của nàng tồn tại khi khởi, sẽ không từng buông đối của nàng sát tâm.

Vân Tâm Nhược nhìn trên bàn dạ minh châu, nhu hòa quang, chiếu toàn bộ phòng thập phần thư thái, chính là, lúc này, lại không có người đi thưởng thức, “Minh Phong, ta biết, ta muốn lưu lại, cũng chỉ có thể gặp Hoàng Thượng. Người hội giúp ta sao? Minh Phong?” Nàng thanh âm nhẹ nhàng, đã có làm cho người ta không thể cự tuyệt kiên trì, mà Minh Phong cái kia không tự, thủy chung không có lại nói ra khẩu.

Ngày thứ hai, lưu dinh lâu cửa tiền, Vân Thiển Y mỉm cười đi vào đi, mà Minh Phong cùng Vân Tâm Nhược đứng ở xa xa, hồng y bay lên, kiên quyết thanh tịch.

“Quốc sư tỉnh lại, hội yêu thượng hấn đầu tiên mắt nhìn đến nữ tử. Đây là vong tình thủy chân chính được hiệu” Minh Phong nhìn xa xa, trong mắt u ám. “Như vậy người lẽ tạ thần ý lưu lại sao?” Hấn cấp nàng cuối cùng một lần cơ hội, cuối cùng một lần, nếu, nàng vẫn là kiên trì, như vậy, hấn, cũng tuyệt đối hội hảo hảo bảo hộ nàng, cho dù, hợp lại thượng tính mạng của hấn, đây là, hấn đáp ứng quá quốc sư, hộ nàng an toàn.

“Ân.” Vân Tâm Nhược đáp nhẹ. Ta muốn lưu lại, chính là chỉ có nàng biết lòng của nàng càng ngày càng trầm xuống, càng ngày càng đau, không thể ngăn lại.

Thanh Hàn, thật sự hội yêu thượng Vân Thiển Y sao, thật sự, hội sao?

“Người thật là khờ nữ nhân.” Minh Phong thở dài.

“Thanh Hàn cũng từng nói như vậy quá.” Nàng mâu lý mang theo cười, cũng là lòng chua xót không thể nề hà.

222. Chương 223:

“Hoàng thượng tới, ta dẫn người đi gặp hấn.” Minh phong thấy bóng áo vàng xuất hiện, quay đầu nói với Vân Tâm Nhược, chẳng qua là trong mắt

khó nén lo lắng.

Tiêu cần du ngồi ở trong phòng cách vách, hấn nhìn mặt tường màu trắng, thở dài không thôi.

Cửu đệ sẽ tỉnh, không lâu nữa cũng sắp có chuyện vui rồi.

Một thị vệ đột nhiên xuất hiện, ghé vào lỗ tai hấn nói một gì đó.

Ngay lập tức trên mặt hấn tràn đầy nguy hiểm, hấn cười một tiếng, mang theo tàn khốc, quay người ngồi xuống.

Vân Tâm Nhược đi vào cửa.

Bên trong phòng, một nam tử mặc cẩm y màu vàng ngồi trước ghế, hấn

chính là ca ca thanh hàn, đương kim hoàng đế Tiêu cần du. Cũng là

người chia rẽ nàng và thanh hàn.

Tiêu cần du mắt lạnh nhìn cô gái càng đi càng gần, khuôn mặt thanh

tú ngũ quan, thân thể gầy gò không mấy lượng thịt, không biết ánh mắt

cửu đệ để đầu mới có thể yêu nàng. Quả thật không xứng với đệ ấy, về

phần vân thiển y, ngoài là chủ nhân phách Nguyệt, thì khuôn mặt mới xứng với thanh hàn. Nhưng là, nàng, Vân Tâm Nhược, tuyệt đối không được.

“Lớn mật, thấy trẫm cư nhiên không hành lễ.” Tiêu cần du vỗ bàn một

cái, hừ lạnh một tiếng, đầu tiên là uy nghiêm, ánh mắt như băng như đao.

Vân Tâm Nhược nhìn hấn, không chút sợ hãi, không nịnh nọt.

“Người thật lớn mật.” Nếu không phải là nể tình mình từng nay đã đáp ứng không giết nàng, thì hấn đã sớm lôi nàng ra ngoài giết rồi, chưa

từng có người nào dùng loại ánh mắt này nhìn hấn, nữ nhân này thực sự

không muốn sống mà, nếu quả thật thế, hấn không ngại tiễn nàng một đoạn

đường. Đây là tự nàng chuốc lấy, không oán hấn được.

Vân Tâm Nhược đứng thẳng, khuôn mặt thanh tú bình tĩnh lạnh nhạt,

cũng không nói lời thừa thãi “Hoàng thượng, dân nữ muốn ở lại phủ quốc sư.” Thanh âm không thấp không cao. Làm cho người ta nghe có chút kính trọng, nhưng không có nửa điểm hèn mọn.

Tiêu cần du từ trên ghế dựa đứng lên, đi tới trước người Vân Tâm

Nhược, mắt lạnh nhìn nàng, khoe miệng giễu cợt.”Người muốn ở lại, tốt, ở lại, thì phải chết.”

Hắn ước gì nàng ở lại, ai biết một ngày, minh phong sẽ không phản

bội hắn, cho nên, tốt nhất nàng phải chết. Đây mới là phương pháp xử lí

vẹn toàn nhất. Chỉ là hắn đã hứa rồi, cho nên, hắn sẽ giữ lời, nhưng nếu như, đây là yêu cầu của nàng, như vậy, đừng trách hắn độc ác.

Thấy trong mắt Tiêu cần du toát ra sát ý, Vân Tâm Nhược rũ thấp

tròng mắt xuống, quả nhiên vô tình nhất là đế vương. Xem ra minh phong

cũng bị hắn lừa, hắn chưa bao giờ có ý tha cho nàng.

“Hoàng thượng thật muốn giết ta sao?” Nàng đột nhiên giương mắt nhìn thẳng tròng mắt đầy sát ý kia, không có nửa điểm sợ hãi.

Tiêu cần du không hài lòng vẻ mặt của nữ nhân này, thanh âm lại lạnh thêm mấy phần, “Nếu như người muốn chết, trẫm đương nhiên thành toàn

cho người.”

“Hoàng thượng, quên chuyện giường nước rồi sao?” Vân Tâm Nhược mở

miệng, thấy sắc mặt Tiêu cần du trầm xuống. Nàng cười, nụ cười lạnh

nhạt, nhìn thấu tình đời. Làm sao nàng có thể để mình chết, làm sao nàng có thể cam lòng rời xa thanh hàn. Cho nên, nàng sẽ chiếm thế chủ động,

thật là may mắn, khi đó chỉ nhất thời cao hứng, hôm nay, là quân bài tốt nhất để cứu nàng.

“Người.” Tiêu cần du ảo não một tiếng, hận cần răng nghiến lợi. . Tất nhiên là hắn nhớ.

223. Chương 224: Ở Lại, Khổ Nạn Bắt Đầu

“Hoàng thượng, người không quên lúc ta cùng thanh hàn chế luyện

thành giường nước, hoàng thượng đã từng nói gì sao? Người bảo muốn ban

thưởng cho ta.”

Vân Tâm Nhược nhìn Tiêu cần du, nhàn nhạt mở miệng, đôi mi thanh tú nhíu lại “Thế nào, hoàng thượng muốn đổi ý?”

“Người uy hiếp trẫm?” Tiêu cần du lạnh lẽo nhìn cô gái trước mặt,

thật là to gan, dám nói chuyện với hắn như vậy, nhưng đáng chết là hắn

đúng là đã nói những lời này, hắn căn bản không thể nào phản bác.

Hắn là hoàng đế, lời quân vương không phải đùa, tất nhiên không cách nào đổi ý.

“Dân nữ không dám, dân nữ chỉ muốn ở lại mà thôi.” Vân Tâm Nhược cúi đầu, không để cho hắn nhìn thấy khổ sở trong mắt mình.

Lúc này, bên trong phòng một mảnh an tĩnh. Sống hay chết, đi hay ở, đều tùy thuộc vào câu trả lời của hoàng đế.

Tiêu cần du nguy hiểm nhìn nàng, chợt, hần chậm rãi nói, “Được, người muốn ở lại thì trầm cho người ở lại, trầm muốn người tận mắt thấy thanh hàn cùng vân thiển y thành thân, tương thân tương ái. Không phải người rất yêu thanh hàn sao? Như vậy người liền sống không bằng chết đi.”

Nói xong, hần phát tay áo, trở lại trước bàn, ngồi xuống.

ánh mắt Vân Tâm Nhược nhàn nhạt như cũ, lúc này ánh mặt trời chiếu vào bên trong nhà, nhuộm cả phòng thành màu vàng son, đột nhiên, bên miệng nàng nâng lên một nụ cười tươi rói, ánh mặt trời chiếu lên người nàng, giống như sen trắng mọc cheo leo trên vách đá, yên lặng nở ra.

Nàng cười, sạch sẽ, lại bi thương.

Tiêu cần du đột nhiên nắm chặt bàn tay, thật ra thì hần còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi nhìn thấy nàng như vậy, hần thể nhưng không nở. Không biết vì sao, nữ nhân này lại khiến người ta rất đau lòng.

Nếu như bỏ qua mọi thứ, dừng khí và tình cảm sâu đậm dành cho thanh hàn, thế gian ít có. Hần đối nàng, cũng bắt đầu thay đổi, nhưng những thứ này, sẽ không ảnh hưởng đến quyết định của hần.

“Người đi xuống đi.” Hần khoát tay, thật sự không muốn gặp lại nữ nhân này. Gặp nhiều hần lại áy náy nhiều. Hần là một vị hoàng đế tốt, cũng là một ca ca tốt, có lẽ, nếu không có phách nguyệt, nữ tử này tốt hơn vân thiển y rất nhiều, thích hợp với đệ đệ của hần hơn, đáng tiếc, tất cả đều được an bài...

Minh phong nói, một khi uống loại thuốc kia, cả đời sẽ không nhớ, hần sẽ quên tất cả về nàng, chỉ biết yêu cô gái gặp lần đầu tiên.

Vân Tâm Nhược ra ngoài, ánh mặt trời xuyên thấu qua phiến lá trúc, chiếu vào trên mặt nàng, nàng vươn tay ngăn cản, quay đầu nhìn về phía cánh cửa đóng chặt kia, nàng che ngực, mặc cho đau đớn lan tràn toàn thân.

Con đường đá, hàng trúc hai bên không ngừng dao động trong gió, thiếu nữ thân thể gầy yếu từ từ biến mất cuối con đường, ngẫu nhiên, nàng sẽ quay đầu liếc mắt nhìn, nhưng mỗi lần cũng sẽ có lệ rơi xuống.

Đi tới thủy tâm tiểu trúc, phong cảnh vẫn không thay đổi, nhưng trên thực tế lại thay đổi lại quá nhiều, nàng ngồi vào ghế trúc, nhắm mắt,

khuôn mặt nam tử thanh thoát như sen, chu sa đỏ tươi giữa trán.

Một mảnh lá trúc bay tới trên bàn, nàng cầm lên, lá trúc xanh đậm, thơm dịu.
Nàng ngưỡn mặt, một chuỗi nước mắt lặng lẽ trào ra.
Hạnh phúc của nàng, còn nữa không?
Một người lòng đã chết, một người tuyệt vọng, nàng, còn phải tiếp tục chịu đựng.

224. Chương 225: Bị Đoạt Đi Trí Nhớ

Trong Lưu đình lâu, Tiêu Thanh hàn lãnh nằm trên giường, không nhúc nhích, chẳng qua là so với ngày trước, bây giờ màu da hắn hồng hào, không còn tái nhợt nữa, tiếng hít thở nhàn nhạt không ngừng vang lên, đều đều có lực, khiến cô gái ngồi ở bên giường có chút bất an.
Đây là lần đầu tiên nàng nhìn hắn gần đến thế,
Mặt của nàng như ánh bình minh, gò má ửng hồng, trong mắt đẹp xuân sắc một mảnh, tựa như tình, như yêu, tựa như thẹn thùng, tựa như mỉa hoặc, không ai biết nàng yêu nam tử này đến cỡ nào, hiện tại, rốt cuộc hắn sắp thuộc về nàng. Thật rất giống như nằm mơ. Giấc mơ rất xinh đẹp.
Hoàng thượng nói sau khi hắn tỉnh lại, sẽ yêu cô gái đầu tiên hắn nhìn thấy, như vậy khi hắn mở mắt ra, hắn sẽ hoàn toàn thuộc về nàng. Mà nàng lấy thân phận chủ nhân phách nguyệt gả cho hắn. Nam tử nàng yêu nhất là đệ nhất quốc sư Tiêu Thanh Hàn.
Mà ngày sau, nàng sẽ là phu nhân của vị quốc sư tôn quý này, hắn sẽ yêu nàng, sẽ cưng chiều nàng, sẽ hôn nàng, hắn sẽ làm chuyện vợ chồng thân mật, nghĩ tới đây, mặt của nàng càng ửng hồng. Tại sao nàng lại nghĩ tới những thứ này, quả thực là mắc cỡ quá đi.
Nâng khuôn mặt lên, ngón tay nàng đột nhiên cứng đờ, chỉ thấy nam tử trên giường đã sớm mở hai mắt ra, tròng mắt trong trẻo lạnh lùng một mảnh, không thấy bất kỳ tâm tình gì. Từ từ, trên mặt của hắn bắt đầu lạnh lùng. Làm người ta không rét mà run.
Giọng nói âm hàn vang lên, “Sao ngươi lại ở chỗ này, vân thiển y?”
Vân thiển y cả kinh, chỉ cảm thấy một hồi lạnh như băng từ từ thấm đến xương tủy.
Lạnh quá. Nàng rụt đầu một cái, không dám nhìn cặp mắt trong trẻo lạnh lùng kia nữa.
Chuyện gì xảy ra vậy, không phải nói sau khi quốc sư tỉnh lại sẽ yêu nữ tử hắn nhìn đầu tiên sao? Tại sao có thể như vậy, trong mắt của hắn căn bản không có ánh mắt của tình yêu, mà nàng, thấy là trên mặt hắn lạnh như băng.
Nàng bị lừa, hoàng thượng cũng bị lừa, tất cả bọn họ đều bị tên yêu nghiệt áo đỏ kia lừa.

Thuốc kia, là giả.

“Đi ra ngoài.” Nam tử không để nàng suy nghĩ nhiều, hừ lạnh một tiếng, cặp mắt trong trẻo lạnh lùng như mặt nước, in bóng nữ tử buồn cười cùng hèn mọn trước mặt.

“Ta. Ta.” Vân thiển y đứng lên, nhìn quốc sư, nhấc váy rời đi. Hiện tại nàng ngay cả nói cũng không nên, nàng bị cặp mắt kia của quốc sư dọa sợ.

Hi vọng trôi qua, còn lại là thất vọng, bây giờ nàng hoàn toàn cảm nhận được.

Cái gì gọi là từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục.

Tiêu Thanh hàn mắt thấy vân thiển rời đi, mới vén chăn lên, mang giày, mặc áo, từ trước đến giờ hắn đều tự mình làm mọi việc. Những chuyện này không cần nhờ ai giúp đỡ.

Đột nhiên, bàn tay hắn vỗ trán, có thứ gì đó lướt qua, nhưng không cách nào bắt được.

Tựa hồ, hắn mất đi thứ rất quan trọng, rốt cuộc là cái gì?

Mà lúc này bên trong gian phòng cách vách, minh phong, lê hân, còn có Tiêu cần du đứng ở một vị trí của mình. Trong không khí mang theo an tĩnh đến quỷ dị.

Khuôn mặt Lê hân rõ ràng bao phủ một tầng sương lạnh, hắn nhắm mắt, khóe môi mân thật chặt, áo đen ôm lấy thân thể cao lớn, không nói lời nào.

225. Chương 226: Ngoài Sở Liệu

Mà Tiêu cần du uống trà trong tay, cặp mắt đào hoa có chút căng thẳng, một chén lại một chén, không bao lâu, một bình trà đã sớm vào bụng.

Khóe miệng Minh phong khơi lên, trào phúng, làm cho người ta nhìn không thấu.

Bọn họ đều đang đợi, đợi kết quả đã biết trước đó.

Một tiếng bước chân dồn dập vang lên, ba người dừng động tác trong tay lại, nhất trí nhìn về phía cửa, ngay cả lê hân giả vờ ngủ say cũng mở mắt.

Vân Thiển Y túm váy, trông mắt rừng rừng, dung nhan tuyệt sắc bị thương. . Nàng nhìn hướng hoàng thượng, rồi hung hăng trừng mắt liếc minh phong. Mà thấy nàng nhìn chăm chú, minh phong cũng hào phóng liếc mắt nàng một cái.

“Vân thiển y, xảy ra chuyện gì sao?” Tiêu cần du để ly trà trong tay xuống, đứng lên, hỏi. Trục giác cho hắn biết chuyện có biến. Tim của

hắn đột nhiên cả kinh.

“Hoàng thượng, xin người làm chủ cho dân nữ.” Vân thiển y quỳ gối xuống, không ngừng khóc khê, “Quốc sư đã tỉnh rồi, nhưng mà.”

“Nhưng mà cái gì?” Tiêu cần du thúc giục, nghe Cửu đệ đã tỉnh, hắn nên cao hứng mới đứng, chẳng qua tại sao tim hắn lại lo lắng không thôi, thậm chí còn khẩn trương hơn hồi này.

nước mắt nàng không ngừng rơi xuống, chốc lát khóc thành tiếng, lệ hân nhắm mắt lại, che đi đau đớn trong lòng, từ đó về sau, nàng không phải là của hắn, cho nên, hắn không có tư cách đứng cạnh nàng.

Vân thiển y cất cao âm thanh, “Hoàng thượng.” Nàng chỉ vào mình phong, hận nói, “Hoàng thượng, hắn nói láo dân nữ, hắn nói quốc sư tỉnh lại sẽ yêu cô gái mà quốc sư nhìn thấy đầu tiên, nhưng quốc sư đã tỉnh, nhưng căn bản không yêu ta.”

“Cái gì?” Tiêu cần du cả kinh, nhìn về phía minh phong. Đây là chuyện gì, hắn căn bản không hoài nghi, hắn tin minh phong sẽ không lấy thuốc giả lừa gạt hắn.

mặt Minh phong không chút thay đổi, nửa ngày mới nhìn hướng Tiêu cần du, hắn thở dài, đùa cợt không dứt, thì ra chuyện không dễ như bọn hắn

tưởng tượng, quốc sư không bị dược hiệu khống chế, nếu không, hắn không phải là quốc sư Thiên Trạch.

“Hoàng thượng, xem ra chúng ta tính sai rồi, chúng ta đã bỏ qua chuyện quan trọng nhất.” Đúng vậy, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới. Điểm quan trọng này. Nhỏ nhưng cũng là trí mạng nhất .

“Chuyện gì?” Tiêu cần du lúc này hết sức hỗn loạn, buộc mình tỉnh táo. .

Minh phong nhìn về phía cửa, loáng thoáng có thể thấy guồng nước

không ngừng chuyển động, thanh âm của hắn xa thẳm, “Chúng ta, quên mất. Quốc sư có tình nguyện hay không.”

Hắn nghiêng đầu nhìn về phía bọn họ, “Đúng là Vong Tình Thủy làm quốc sư vong tình, quên cô gái thích nhất, nhưng chúng ta quên mất, hắn

không phải người thường, hắn là quốc sư Thiên Trạch, Vong Tình Thủy căn

bản không đủ lực lượng để ép hắn yêu ai đó, quốc sư có thể lựa chọn yêu, cũng có thể lựa chọn không yêu, cho nên bây giờ quốc sư thật sự quên

Vân Tâm Nhược, hắn không thương Vân Tâm Nhược, dĩ nhiên cũng sẽ không yêu Vân Thiển Y, bây giờ hắn không thương ai.”

Thuốc hắn chế ra, hắn biết rõ nhất, cõi đời này lại có người có thể

chống cự được được hiệu của nó, như tiên mà không phải tiên, như thần mà không phải thần, sư phụ hẳn chính là một, mà quốc sư, là người thứ hai.

Hoàng thượng à, người tính kế lên ta, tính lên Tiểu Nhược Nhược, coi như cũng tính toán cả quốc sư, nhưng tình huống thế này thì mơ đi cưng.

Minh phong thở dài, câu nói kế tiếp lại không nói ra khỏi miệng, hắn chỉ nhìn vân thiên y, giễu cợt, dùng thuốc để có được tình yêu thì có ý nghĩa gì. Không nghĩ tới ả lại giả dối đến vậy, rõ ràng là tỷ muội, sao chênh lệch nhiều đến thế, một ả trợ trên, mà cô gái kia lại khiến người ta kính nể và đau lòng.

“Sao các người đều ở đây?” Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng phá vỡ an tĩnh, mọi người quay đầu lại, chỉ thấy trước cửa xuất hiện một bóng

trắng, bạch y như tuyết, trông mắt đen tinh mịch khó dò, bước đi chậm

rãi, yên tĩnh, thông dong, như cười gió đập mây, như sao trời.

“Cửu đệ”

“Quốc sư”

“Thanh hàn”

Mấy người cùng nhau lên tiếng, mang theo vui mừng và phức tạp.

226. Chương 227: Vân Thiên Y Ở Lại

Tiêu Thanh hàn mím chặt môi, đi thẳng tới bên cạnh Tiêu cần du, hành lễ, “Hoàng huynh, ngọn gió nào đem người thổi tới phủ quốc sư rồi. Có

lại coi trọng hàng trúc của thần đệ hay không?”

“A, không phải” Tiêu cần du vội vàng khoát tay, con người rũ xuống.

Không biết vì sao, bây giờ nhìn thấy đệ đệ, hắn thế nhưng không khỏi áy náy.

“Vậy các người ở trong lưu đình lâu của ta làm gì?” Hắn ngồi xuống, bạch y xẹt qua. Trong mắt khác hẳn ngày trước, bí hiểm mà lạnh nhạt.

ánh mắt Tiêu cần du quan sát, ngưng mắt nhìn Tiêu Thanh hàn, cười một tiếng, “Cửu đệ không biết sao, đệ bị bệnh, ngủ say mấy ngày rồi.”

“Ngủ mấy ngày?” Tiêu Thanh hàn nhẹ nhàng nâng lông mày, nghi ngờ

nhìn về mình phong, thấy mình phong gật đầu, lông mày nhíu chặt, sao hắn không biết mình ngã bệnh, còn ngủ say mấy ngày, rốt cuộc là khi nào?

Thấy Tiêu Thanh hàn suy ngẫm, xem ra mình phong không có lừa gạt bọn họ, thanh hàn thật sự quên mất những chuyện liên quan đến Vân Tâm

Nhược, ngay cả chuyện mình trúng chú thuật cũng quên. Chỉ cần quên là

tốt rồi, cho dù hiện tại không yêu vân thiên y, nhưng chỉ cần vân thiên y là chủ nhân của phách nguyệt, như vậy, thanh hàn nhất định sẽ cười

nàng.

“Hiện tại, người đã tỉnh lại, không có việc gì là tốt rồi.” Tiêu cần du tiếp tục cười, chẳng qua khóe mắt miễn cưỡng. Hắn nhìn về phía vân

thiển y, sờ sờ lỗ mũi “Mấy ngày nay nhờ thiển y chăm sóc, người mới có

thể hồi phục nhanh như vậy, cho nên, người phải cảm tạ người ta cho tốt. Không bằng để thiển y cô nương ở tại phủ quốc sư. Người cũng tiện thể

cảm tạ nàng.”

sau khi Tiêu Thanh hàn nghe xong, chẳng qua là quét mắt nhìn vân thiển y một cái, sau đó nhìn về phía lê hân đứng yên bất động.

Môi mỏng khẽ mở, “Tùy hoàng huynh an bài.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người sửng sốt, nhất là Tiêu cần

du, lấy hiểu biết của hắn, từ nhỏ đến lớn, thanh hàn đều thích tự lập,

những năm nay, trừ minh phong có thể ở bên người hắn cũng chỉ có Vân Tâm Nhược, chỉ cần hắn không muốn, bất luận kẻ nào cũng không cách nào đến

gần hắn, nhưng lần này, hắn lại dễ dàng đáp ứng như vậy, thật đoán không ra hắn đang nghĩ gì? Lại làm cho người ta cảm thấy có loại nguy hiểm

đang tràn ra.

Không thể phủ nhận, Tiêu Thanh hàn bây giờ làm cho người cảm thấy đáng sợ. Tròng mắt không ôn tình như trước.

“Đã như vậy thì tốt, trầm rồi cung đã lâu, nên về rồi.” Tiêu cần du

mở miệng, khoát tay, những ngày qua hắn cũng đủ mệt rồi, tất cả nhìn như hoàn mỹ nhưng lại sơ sót nhiều bên trong.

Chỉ cần thanh hàn không sao, như vậy chuyện về sau sẽ dễ dàng làm hơn, tất cả sẽ thay đổi theo thời gian.

“Cung tiền hoàng thượng.” Những người khác đứng lên hành lễ, Tiêu cần du gật đầu, mang theo thị vệ rời đi.

227. Chương 228: Quên

sau khi Hoàng đế đi, minh phong độ đến bên cạnh Tiêu Thanh hàn, có

chút chật vật hỏi: “Quốc sư có nhớ Vân Tâm Nhược là ai không?”

“Vân Tâm Nàng?” Tiêu Thanh hàn mở mắt, tròng mắt một mảnh thanh minh, “Là ai?”

Minh phong chán nản, quả nhiên quốc sư quên rồi.

“Vân Tâm Nhược là. . . .” Minh phong muốn nói tất cả, nhưng cuối cùng chỉ thành một câu.”Là nha hoàn của ta.” Không thể nói ra, thật sự

không thể, nếu không, tất cả cố gắng sẽ tan vỡ. Bây giờ quốc sư quên

nàng rồi, nói ra chỉ khiến nàng bị nguy hiểm hơn mà thôi.

“Minh phong, lúc nào thì người nhận nha hoàn hả?” Tiêu Thanh hàn

cười nhạt, chưa từng để ý đến vân thiển y vẫn bên trong phòng. Phủ quốc

sư, nàng muốn ở thì ở, không lên quan đến hắn. Chỉ cần đừng làm cho hắn

thấy nàng là được.

“Ha ha, mới đây thôi.” minh phong chỉ có thể cười.

Lê hân đứng bất động, trong mắt chỉ có dung nhan tuyệt sắc của vân thiển y, trong con ngươi màu đen chậm rãi chảy qua một loại gọi chết tâm.

“Hân, ở lại đây ăn cơm đi, ta đói bụng.”

Tiêu Thanh hàn ngẩng đầu nhìn lê hân.

“Không, trong phủ còn có việc, ta phải đi trước.” Lê hân cũng nhìn Tiêu Thanh hàn.

Chỉ cần hân không có việc gì là tốt.

Chỉ cần bọn họ có thể hạnh phúc là tốt rồi.

Mà hân, cũng nên buông tay.

Theo đuổi lâu như vậy, hân, cũng mệt mỏi.

Hân nhìn vân thiển y, trông mắt đen có chút giải thoát, ánh mắt này khiến vân thiển y không khỏi kinh hoảng.

Giống như thấy được ý nghĩ của nàng, lê hân cười cười, nói với Tiêu Thanh hàn.

“Thanh Hàn, chiều cổ thiển y, nàng là một cô gái tốt.”

Cô gái tốt, minh phong bữu môi, nếu như ả là cô gái tốt, thì Nhược Nhược chính là thần tiên rồi.

“Ừ, ta biết. Người yên tâm, trong phủ quốc sư rất ít người, tất nhiên sẽ không để Vân cô nương chịu ủy khuất.”

Một câu ‘Vân cô nương’, đem quan hệ giữa hân và vân thiển y kéo cực xa, sau khi lê hân nghe xong, không nói gì nữa. Nhìn khuôn mặt bị đả kích của vân thiển y, hân rất muốn an ủi nàng, nhưng hân không thể vĩnh viễn giúp nàng được. Chuyện sau này, tự nàng giải quyết. Chẳng qua, thanh hàn càng ngày càng khó đoán.

Lê hân đi rồi, Tiêu Thanh hàn nhìn minh phong, minh phong bị hân nhìn như vậy, toàn thân không thoải mái, “Quốc sư, vì sao nhìn minh phong như thế, chẳng lẽ sau khi tỉnh lại, quốc sư cảm thấy minh phong thật sự là quá mức tuấn mỹ, muốn yêu ta sao?”

Hân đùa giỡn, giọng nói tự kiêu vô cùng.

Tiêu Thanh hàn cũng không giận, cũng học giọng điệu ấy, nghiêm túc vô cùng. “Nếu bốn tọa nói phải thì sao.”

“Quốc sư, người biết minh phong nói giỡn mà.” Nghe xong lời này, minh phong hô một cái, bay đến cửa, quốc sư cũng quá dọa người, trái tim hân nhỏ bé sắp bị dọa bể ra nè.

Tiêu Thanh hàn cười như không cười, chẳng qua là đáy mắt lạnh như băng, vô tình.

Là thứ gì đã thay đổi mà hân không phát hiện.

Thủy tâm tiêu trúc, giường nước không ngừng chuyển động, hơi nước

không ngừng quanh quẩn dưới bầu trời, cỏ non thơm ngát vô cùng, mà trong nước ôn tuyền mang theo hơi nóng, lóng lánh dưới ánh mặt trời. Trúc

xanh đung đưa, lá trúc thỉnh thoảng rơi xuống.

Một cảnh đẹp an tĩnh.

Bên trong đình, ngồi một cô gái mặc quần áo hồng nhạt, tóc đen như lụa, mềm mại trơn bóng, mặc dù trên tóc không gài bất cứ trang sức gì, nhưng lại có một phần tự tại thong dong, gió nhẹ nâng sợi tóc, không ngừng phất qua khuôn mặt như ngọc của nàng, cặp mắt trong suốt hơi mắt hờn, lãnh đạm như nước hồ, lại ngẫu nhiên thoáng qua mấy phần chán nản, sống mũi khéo léo, cái miệng nhỏ nhắn mân nhẹ, ngũ quan tinh xảo, thanh tú mang theo chút kiên cường.

Nàng nhìn bốn phía, tâm hơi đau, nơi này từng là kí ức đẹp nhất của nàng, hôm nay không còn hai người, chỉ thấy một mình mình, tất cả vẫn như cũ, chẳng qua là tình cảm đã mất, kể từ hôm thanh hàn tỉnh lại, cũng rất ít khi ra ngoài, nghe minh phong nói, hẳn quên nàng, nhưng không vì Vong Tình Thủy mà yêu vẩn thiển y, đây là trời cao nhân từ với nàng

sao? Hẳn không yêu vẩn thiển y, như vậy, tàn khốc đối với nàng cũng ít đi một chút.

Không cần nhìn bọn họ ân ái,

Nhìn cũng không thấy được hẳn trù mến với người khác như hẳn đối với nàng.

228. Chương 229: Tỷ Tỷ Như Thế

Thật ra thì, nàng không biết đến tột cùng mình có thể chịu đựng chuyện thanh hàn yêu người khác được hay không, nàng nghĩ, nếu quả thật có chuyện đó, có thể nàng sẽ đau đến nỗi không muốn sống, cũng có thể điên khùng, nhưng nàng sẽ vĩnh viễn không rời xa hẳn. Nếu như cuộc sống không có hẳn, nàng sống có ý nghĩa gì. Nàng muốn thấy hẳn, cho dù là hẳn quên thế gian này có sự tồn tại của nàng.

Chỉ muốn im lặng nhìn hẳn.

Cũng có một người quên nàng, nhưng nàng lựa chọn buông tay, mà lần này, nàng lại không làm thế, có phải là bởi vì yêu quá sâu hay không, hay là bởi vì trong nội tâm có chút chờ đợi nho nhỏ, hẳn quên nàng, nhưng hi vọng có một ngày hẳn nhớ lại. Chẳng qua hi vọng này cao xa như ngôi sao trên trời. Minh phong nói qua, Vong Tình Thủy, không có thuốc nào chữa được, đời này, hẳn sẽ không nhớ nàng.

Nhưng nàng vẫn là muốn ở lại, chỉ cần có một hi vọng, nàng sẽ không buông tay.

Vong Tình Thủy, vứt bỏ yêu, quên đi người mình yêu.

Nàng nhàn nhạt cười một tiếng, như ánh trăng in xuống mặt hồ, nàng còn yêu hắn, không phải sao? Nếu như hắn không yêu nàng, như vậy, nàng yêu hắn là tốt rồi.

Cho đến lúc hô hấp dừng lại, cho đến khi sinh mạng mất đi.

Vân thiển y đi dạo lung tung trong phủ quốc sư, đến mức hoa cỏ bị

giẫm nát hết, nàng hận vô cùng, hận vô cùng, tại sao quốc sư không yêu

mình, tại sao chén được kia lại mất đi hiệu lực, tại sao ả Vân Tâm Nhược vẫn còn ở phủ quốc sư. Nhiều tại sao như vậy, khiến nàng hận không thể

phá hủy tất cả.

Có ả ở đây, khó đảm bảo quốc sư sẽ không nhớ tới nàng, lời nói của

tên yêu nghiệt áo đỏ kia căn bản không thể tin được, hoàng thượng đã

đồng ý cho nàng lưu lại, lẽ hân sẽ không giúp nàng được nữa, bây giờ

nàng như đứng trước ngã ba đường, cho dù chọn con đường nào đều không có lối thoát. Không thể quay về, vào không được mà ra cũng không xong.

Nàng đã vào phủ quốc sư, nếu không gả cho quốc sư, như vậy danh tiết của nàng, tình cảm của nàng, tất cả của nàng, toàn bộ sẽ mất đi. Nàng

sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, cho nên, quốc sư nhất định phải cưới nàng.

Nàng, mới là chủ nhân của phách Nguyệt, thể tử định mệnh của quốc

sư, tất cả nơi này đều thuộc về của nàng, bao gồm nam tử xinh đẹp như

tiên kia.

“Tiểu thư, không đi nữa, nếu như để quốc sư biết thì không hay đâu.” Nhìn hoa cỏ phía sau lưng, Mai nhi không ngừng khuyên Vân thiển y. Nơi

này là phủ quốc sư, không phải là Vân phủ, tiểu thư thật quá tùy tiện.

Vân thiển y sững sốt, xoay người nhìn phía sau lưng, cắn răng, thả

cánh hoa trong tay, cánh hoa rơi xuống đất, sớm mất đi hương thơm. Lúc

này, tiếng nước chảy róc rách, nàng nhìn hướng guồng nước nơi xa không

ngừng chuyển động.

Chỗ đó, là ác mộng của nàng, nếu như nơi này là Vân phủ, nàng đã sớm cho người đem phá hủy, nơi đó là thuộc về Vân Tâm Nhược cùng quốc sư,

khắp nơi đều lưu dấu mùi vị của bọn họ, nàng không cách nào tha thứ dễ dàng được.

Nàng mang theo mai nhi đến gần Thủy Tâm tiểu trúc, bên trong, một

đang người cô đơn đứng ở nơi đó. Một đình, một người, một bàn, một ghế

dựa, tựa như bức nhẹ sơn thủy u buồn, làm người ta động dung.

Đáng tiếc, bức tranh này dù có đẹp đến đâu cũng đã bị đánh loạn. Vân thiển y đến gần trong đình, gương mặt cười nhạt, chẳng qua là ai cũng

có thể nhìn ra, giấu thật sâu trong đáy mắt là hận. Còn có ghen tỵ.
Trong lòng Vân thiên y luôn không thích muội muội này từ nhỏ, mẹ ả
câu dẫn cha nàng, ả thì mê hoặc quốc sư, tất cả làm cho lòng nàng bực
tức.

Nàng giả vờ cười cười, mang theo châm chọc, “Không nghĩ tới sáng sớm còn có thể thấy Tam muội.” Vân
thiên y nâng lên khuôn mặt tươi cười,
cười ôn nhu vô cùng, tiếng Tam muội nhấn thật mạnh, nàng ngồi đối diện
với Vân Tâm Nhược, nhưng ánh mắt cơ hồ muốn đâm chết người đối diện.
Vân Tâm Nhược ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy hận ý trong đáy mắt ả.

229. Chương 230: Thanh Hàn Xa Lạ

“Ta không phải là Tam muội của ngươi.” Vân Tâm Nhược khẽ chớp lông
mi, thoảng qua một tia đùa cợt. Vân thiên y quả nhiên là cao thủ diễn
trò. Nữ nhân này tâm cơ lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của nàng .

“Cũng đúng, cha ta nhưng chỉ nhận một đứa con gái là ta.” Vân thiên y cũng không tức giận, âm thầm cười,
bây giờ nàng đã sớm không có bất

tình tỹ muội gì nữa, cho dù có thì cũng bị ghen tỵ che lấp tất cả. Vân
Tâm Nhược, là kẻ thù của nàng, là hòn đá cản đường.

Ả, nhất định phải rời đi, nếu không, nàng vĩnh viễn sẽ không an tâm. Giữa nàng cùng quốc sư, không thể
để ả tồn tại.

Vân Tâm Nhược bình tĩnh nhìn ả, cười yếu ớt, nàng vốn không phải con của Vân Hồng, mà cô gái trước
mặt cũng không phải là tỷ tỷ của nàng,

nàng không xui xẻo mà có kẻ làm phụ thân và tỷ tỷ ích kỷ thế này.

Thấy Vân Tâm Nhược vẫn bình thường, nụ cười trên mặt vân thiên y từ
từ tan vỡ, vì sao ả có thể cười bình tĩnh như vậy, sao lại khác với suy
nghĩ của nàng, ả nên khóc mới đúng, trên mặt của ả phải là tuyệt vọng
mới đúng. Nhưng tại sao. Nàng hoàn toàn không nhìn ra điều gì khác
thường. Nữ nhân như vậy, khiến nàng sợ, khiến nàng luống cuống, tựa như
đối mặt với quân thù, người vĩnh viễn không biết đối phương đang nghĩ
cái gì, lúc nào thì ra tay, lúc nào thì sẽ cho người một đao khi người
không chú ý.

Mọi người vĩnh viễn luôn sợ hãi một chuyện mà mình không biết chút gì về nó.

Nàng định mở miệng, đột nhiên chứng kiến thấy nơi xa một bóng áo
trắng thoảng qua, tâm trầm xuống, đứng lên, chân đột nhiên đá vào ghế
trúc, thân thể thuận thế ngã ngồi trên đất, trong mắt rừng rực, nước

mắt tràn ra, làm cho người ta không nhìn được sinh lòng thương tiếc, chỉ muốn đem nàng ôm vào lòng, an ủi một phen.

“Vân Tâm Nhược, ta biết là ta không đúng, không nên tới chỗ này,

nhưng ta thật sự nhìn không được, sao có thể người. Có thể. chỉ là một nha hoàn cho mình phong công tử mà khi dễ ta, dù thế

nào thì ta cũng là khách của phủ quốc sư.” ả vừa nói vừa khóc, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Vân Tâm Nhược đầu tiên là cả kinh, hai tròng mắt không hiểu nhìn về phía ả, không hiểu nữ nhân này đột nhiên làm cái quái gì, cho đến khi một làn hương sen như có như không truyền đến, còn có cảm giác quen thuộc kia.

Rất quen thuộc .

Thanh hàn.

Nàng ngẩng đầu lên, thấy tròng mắt nam tử trong trẻo lạnh lùng . .

Nơi đó không có nhu tình, không thấy được sự quen thuộc. Nam tử chẳng qua là liếc nàng một cái, đem ánh mắt dừng trên người vân thiển y.

Vân Tâm Nhược nhắm ánh mắt lại, bị thương xẹt qua lòng nàng.

Quả thật là quên.

Trên thế giới, khoảng cách xa nhất

Không phải là khoảng cách giữa sự sống và cái chết

Mà là ta đứng trước mặt người

Người không biết, ta yêu người

trong mắt Thanh hàn không có sự tồn tại của nàng rồi.

Tiêu Thanh hàn đi vào trong đình, nhìn vân thiển y đang khóc, tròng mắt tĩnh mịch như hồ nước sâu, sâu không thấy đáy. Đồng thời cũng thấy

một cô gái dáng dấp thanh tú, mà ánh mắt cũng chỉ là dừng lại trên người nàng mấy giây. Vân Tâm Nhược, là nha hoàn của mình phong, nhưng mà,

nàng có quan hệ gì với vân thiển y.

Thật là có ý tứ.

Nhưng, trong phút chốc hứng thú của hắn bị một trận gió thổi tan.

Hắn nhếch môi, cho dù giữa các nàng có quan hệ gì, cũng không phải

điều mà hắn phải quan tâm, đối với những chuyện không liên quan đến

mình, hắn không muốn biết, càng không muốn chen chân vào, mà lúc này

nước mắt vân thiển y không khiến hắn đau lòng chút nào. Đối với một nam nhân yêu nàng thì nước mắt này sẽ có giá trị cực kì to lớn.

Hắn sẽ không đau lòng, bởi vì hắn chưa bao giờ động tâm.

230. Chương 231: Ăn Miếng Trả Miếng

Hắn cao cao tại thượng nhìn vân thiển y, nam tử khuynh thành, quần áo như tuyết, cặp mắt trong trẻo, làm người ta không dời được mắt.

“Quốc sư, xin cho thiển y một câu trả lời thỏa đáng, Vân Tâm Nhược

cố ý làm lật ghế Thiển Y, hại Thiển Y té xuống.” Vân thiển y ngừng khóc, cố gắng nhìn thấu hắn, đáng tiếc nàng thất vọng, trong mắt nam tử không thấy có nửa điểm thương tiếc.

“Câu trả lời sao?” Tiêu Thanh hàn từ trong ngực lấy ra một viên ngọc châu màu xanh, sáng bóng tinh khiết, óng ánh trong suốt, ánh mặt trời

lưu chuyển, một mảnh lấp lánh, hắn vuốt vuốt ngọc châu trong tay, hai ngón vờ lên, sau đó, chợt bắn ra.

“Ba” một tiếng.

Kèm theo tiếng rên đau đớn của cô gái, quay đầu nhìn lại, sau lưng,

chân ghế tre bể tan, trên đất, mảnh trúc rải rác nhiều nơi, ghế trúc màu xanh không còn như ngày trước nữa.

Lúc này, tất cả đều im lặng, trừ tiếng guồng nước chuyển động, tiếng nước chảy, bên trong đình, tiếng hít thở tựa hồ cũng dừng lại, nước mắt vân thiển y không ngừng đảo quanh, cũng không rơi xuống, cái miệng mở

to, có thể nhét một cái trứng gà.

Vân Tâm Nhược nắm chặt ngón tay trắng mịn, nàng cúi đầu, sợi tóc màu đen rơi vào trên mặt, mảnh trúc rơi đầy trên người nàng, đầu gối đau đớn.

Viên ngọc châu kia vừa lúc đánh vào ghế, cái ghế lập tức nát vụn, nàng ngã ngồi trên mặt đất như vân thiển y, mặt đất lạnh như băng cứng rắn, vân cận quần áo là giả, nhưng nàng lại là thật. .

Thanh hàn, thật sự đã thương nàng.

Nhưng lúc này, nàng muốn khóc cũng không khóc được. Nàng không dám

nhìn, không dám nghĩ, cũng không dám động, nàng biết hắn không nhớ gì về nàng, nhưng lòng nàng rất đau. Đau khiến nàng thậm chí quên đi hô hấp. . Trong mũi cay nồng khó nhịn...

Mà nam tử đang đứng thì cười nhạt, trong con ngươi một mảnh thông dong,

“Nàng là người của phủ quốc sư ta, bổn tọa trừng phạt nàng như vậy,

không biết Vân cô nương thỏa mãn chưa?” Hắn nhìn sang vân thiển y, thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, trong lời nói nhàn nhạt đùa cợt.

“Bất quá, Vân cô nương nhưng nên nhớ, nơi này là phủ quốc sư. Từng

cọng cây ngọn cỏ đều là của bổn tọa, bổn tọa làm chủ tất cả, nếu như Vân cô nương ở đây không quen, muốn rời đi, bổn tọa tự nhiên sẽ mời người

đưa cô nương về phủ.”

Hắn nói tiếp. Con mắt sắc lại thay đổi. Tự dưng bay lên ra một cỗ lạnh lẽo. Lạnh như băng.

Lệnh trực khách rõ ràng như thế, nam tử không chút để ý nữ nhân này là hoàng thượng hạ chỉ cho phép lưu lại.

Không chờ vân thiển y trả lời, cũng không chờ Vân Tâm Nhược ngẩng

đầu, thậm chí chưa từng nhìn nàng một cái, hần xoay người, trong nháy

mắt thân hình như một bóng mây bay đi xa.

Vân thiển y dùng sức nắm chặt tay, sau đó, ả quay đầu lại, hung hăng nhìn chăm chăm Vân Tâm Nhược, một phát nắm được tóc của nàng, da đầu

đau đớn khiến Vân Tâm Nhược ngẩng đầu lên, nàng nheo mắt lại.

“Tiện nhân.” Lời nói chưa dứt, ‘ba’ một tiếng, một cái tát đánh lên

mặt nàng, năm ngón tay chĩnh tề, tiếng gió, tiếng nước chảy, xen lẫn

cùng một chỗ.

mặc dù Vân thiển y thân ở khuê phòng, nhưng tức giận khiến ả sử dụng toàn lực, ngay cả tay ả cũng hơi đau rát, Vân Tâm Nhược híp tròng mắt

lại, trên mặt đau đớn nhắc nhở nàng đã xảy ra chuyện gì.

‘Ba’ một tiếng, chỉ thấy nửa khuôn mặt vân thiển y noãn sưng lên, khiến ả sững sốt.

Vân Tâm Nhược ngẩng mặt, lạnh lùng nhìn vân thiển y.

Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta sẽ trả lại gấp bội.

231. Chương 232: Thay Đổi Rõ Ràng

Nàng hất cánh tay vân thiển y ra, gương mặt lãnh đạm, đối với nỗi

hận của vân thiển y, nàng không để ở trong mắt, nàng không sợ vân thiển

y, ngẩng đầu lên, trong lúc bất chợt, nàng ngấm nhìn một đôi mắt không

có gợn sóng, giống như muốn hút lấy linh hồn nàng.

Thanh hàn.

Tiêu Thanh hàn đứng ở đằng xa, gió thổi bạch y khê phập phồng, con

người trong trẻo lạnh lùng, nhìn trong đình, lúc này, vân thiển y không

để ý hình tượng mà đánh vâm tâm nhược, khiến khóe miệng hần chậm rãi

nâng lên một độ cong cực lạnh.

Nữ nhân như vậy, khi nào thì mê hoặc ánh mắt mọi người.

Hần, hoàng huynh, các người làm sao lại cho rằng ả là trời cao sở định thê tử cho thanh hàn hả?

Hần nhìn các nàng cãi vã, chẳng qua là đứng chỗ cũ, vốn chuyện không liên quan đến hần, tựa như một vở kịch, còn cô gái Vân Tâm Nhược đó đột nhiên tát lại Vân Thiển Y một cái, khiến lòng hần hơi chút hoảng hốt,

cho đến khi, hần thấy cặp kia mang theo vài phần giãy giụa, khó nén mấy

phần bi thương.

Nàng, vì sao nhìn hần như vậy, vì sao tìm hần lại có cảm giác đau đớn rất kỳ quái.

Hắn mất đi vật rất quan trọng, hắn biết.

Nhưng, là cái gì...

Hắn lại không biết.

Xoay người lần nữa, bạch y cuộn cuộn nổi lên trong gió, như mây trời thanh nhã, mát lạnh như nước, nhưng lúc này, tim hắn có chút rối loạn

rồi.

Cảm giác trống không khó hiểu bao phủ toàn thân hắn, giống như linh hồn bị kiềm hãm, bay bổng không chỗ nương tựa.

nửa bên mặt Vân Tâm Nhược sưng đỏ, nửa bên kia buồn bã, đột nhiên, một giọt nước mắt, sau đó là nhiều hơn, cho đến khi gần không nổi nữa.

Cuối cùng, khóc không thành tiếng.

bên trong hoàng cung Thiên Trạch, đèn dầu thấp sáng cung đình,

thoáng qua mấy phần mộng lung phong tình, ngói lưu ly màu vàng phản xạ

ra ánh sáng ngội lạnh, mà trong thư phòng, hương long đàm không ngừng

dấy lên, khói trắng lượn lờ, Tiêu cần du, tay gõ nhẹ lên mặt bàn,

truyền đến thanh âm ‘bang bang’, từng tiếng, giống như gõ trống, đập vào trái tim người khác. Mỗi một tiếng tăng nhanh, nhịp tim cũng tăng

nhanh, mỗi một tiếng chậm chạp, hô hấp cũng chậm lại. Nhưng trong những

người này, chỉ trừ một người là ngoại lệ.

tiếng gõ bàn dừng lại, Tiêu Tiêu cần du ngồi dậy, mày rậm có chút nhíu. Hắn nhìn Tiêu Thanh hàn ngồi đối diện. Hỏi

“Cửu đệ, ngươi đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Thanh hàn ngồi yên lặng, nhẹ nâng lông mày, nhàn nhạt hỏi: “Hoàng huynh, thần đệ không biết hoàng huynh tính toán thế nào?”

“Không biết tính toán như thế nào?” Tiêu cần du đứng lên, đến trước

mặt Tiêu Thanh hàn: “Cửu đệ, ngươi có biết người đang thay đổi hay

không?” Hắn đột nhiên dừng bước, nhìn chằm chằm Tiêu Thanh hàn. Khổ não

cúi gằm đầu, thanh âm có chút thất bại. “Quả thật người tựa như biến

thành một người khác, nói cho hoàng huynh, ngươi bị sao vậy?” Huynh đệ

bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đối với đệ đệ này, hắn đương nhiên hiểu rõ, loại biến hóa này càng ngày càng nhiều.

“Có sao? Thần đệ không cảm thấy thế.” Tiêu Thanh hàn cười yếu ớt, trong tròng mắt yên lặng một mảnh.

“Không có?” Tiêu cần du nâng tay lên, lại để xuống, lộ vẻ cực kì thất bại.

232. Chương 233: Còn Quên Mất Cái Gì?

Cửu đệ đúng là thay đổi, trước kia hắn trong trẻo lạnh lùng, nhưng không vô tình, hắn cao ngạo, nhưng không phải cao đến nỗi không thể chạm, nhưng kể từ khi tỉnh lại, hắn như cắt bỏ tất cả tình duyên, trông mắt đen luôn mang theo một tầng sương mù, không ai có thể đoán được lòng của hắn, giống như xem hoa trên bờ, thấy được cánh hoa, nhưng không chạm được vào nó.

Bây giờ, Thanh Hàn hoàn toàn vô tình, bắt hắn bỏ đi tình cảm với Vân Tâm Nhược, cũng khiến hắn mất đi cảm tình.

Nếu quả thật như thế, như vậy chuyện hắn làm chẳng phải là bức Thanh Hàn đến hố sâu vĩnh viễn không thể lên được.

“Được rồi, đừng nói chuyện này nữa.” Tiêu cần du khoát tay, càng nói hắn càng nhứt đầu, hắn khẽ vuốt ve trán, trên đầu một hồi đau đớn làm

hắn cực kỳ không thoải mái.

Hắn ngồi xuống, ngưng mắt nhìn Tiêu Thanh Hàn: “Khi nào thì người mới cười vãn thiển y?”

Tạm gác mọi chuyện sang một bên, chỉ cần Thanh Hàn cười vãn thiển y là được.

Tiêu Thanh Hàn tựa lưng vào ghế ngồi, bàn tay nắm chặt, rồi buông ra, hắn thả tay xuống, vuốt vuốt vòng tay Vân Long, lòng ngón tay chạm đến hoa văn quen thuộc. Hắn nhíu mày, trả lời.

“Vì sao thần đệ phải cười vãn thiển y?”

“Bởi vì nàng là chủ nhân của phách Nguyệt, là thê tử định mệnh của người. Người không cười nàng thì cười người nào?” Tiêu cần du không chịu nổi nữa, rống to. Tức giận đỏ mặt tía tai. Hắn không muốn bàn vấn đề này, hắn thật sự không chịu nổi rồi.

Cửu đệ là hắn muốn điên lên. Đã đến nước này còn không muốn kết hôn, chẳng lẽ, hắn căn bản không quên nữ nhân kia, hắn lừa gạt mọi người sao.

Không thể nào, nhìn dáng vẻ của hắn không giống.

“Hoàng huynh, Thần Đệ nói nàng là chủ nhân phách nguyệt khi nào, chuyện kia chẳng qua là có người cố ý truyền ra mà thôi.” Uống hớp trà, Tiêu Thanh Hàn bình tĩnh trả lời. Nhìn thấy vẻ mặt Tiêu cần du sắp phát điên lên thì tiếp tục nói.

“Từ lần đầu tiên thấy vãn thiển y, trăm cái trên đầu nàng và vòng tay Vân Long tương thông thì Thần Đệ cũng có suy nghĩ tới, nhưng rất đáng tiếc, nàng không phải, chủ nhân của phách Nguyệt là người khác. Thần Đệ tất nhiên có thể bảo đảm. Chuyện này không giả. Thần Đệ sao có thể đem sự sống của mọi người ra đánh cược chứ?”

“Nhưng rõ ràng lần trước trẫm thấy được phách nguyệt.” Tiêu cần du

phản bác, không phải là không tin lời cửu đệ nói, chẳng qua mắt thấy mới thật, lời Thanh Hàn nói có thể thể tin, nhưng không bằng hấn thấy tận

mắt.

Hấn tin Thanh Hàn, nhưng hơn tin vào hai mắt mình hơn.

“Hoàng huynh, tất nhiên Thần Đệ sẽ chứng minh.” Tiêu Thanh Hàn cười yếu ớt, trong tròng mắt lại một mảnh lãnh tình, lạnh nhạt không có nửa phần tình cảm.

Hấn không biết mình làm sao lại tự tin như vậy, nhưng trong lòng hấn luôn có một thanh âm nhắc nhở hấn, không phải vân thiển y, hấn tin trực giác của mình, nhưng không biết loại trực giác này từ đâu mà đến. Từ sau khi tỉnh lại, hấn cảm thấy có một số việc rất không thích hợp, ngay cả năng lực dự đoán tương lai của hấn hình như cũng yếu đi rất nhiều, rất nhiều thứ đều nhìn không tới. Nhưng những thứ này, ngoại trừ chính hấn, không người nào biết.

“Người.” Tiêu cần du nửa ngày than thở một hơi. Vô lực nói.”Bất kể có phải hay không, trầm thừa nhận nói không lại người, cũng không có muốn phản bác lời người, nhưng hiện tại vân thiển y tại trong phủ, người chiếu cố nàng tốt một chút.”

Hấn đều nói đến nước này rồi, cũng không tin Tiêu Thanh Hàn thông minh như thế lại không hiểu.

Cửu đệ lúc nào thì mới chịu thành thân.

Mỗi ngày lo lắng sợ hãi này hấn chịu đủ rồi, nhưng nhìn ý tứ của cửu đệ, hình như ngày đó vẫn còn rất xa.

Tiêu Thanh Hàn cười nhạt, tròng mắt đen chợt lóe, nhìn như gần trong gang tấc, lại tựa như xa tận chân trời.

Trăng treo giữa bầu trời, gió đêm tiêu điều lạnh lẽo, một luồng ánh trăng theo ô cửa sổ rơi vào trong phòng, màn lụa nhẹ nhàng đung, nhẹ nhàng lẳng lặng như không đành lòng làm cô gái thừa giắc. Cô gái nằm nghiêng trên giường, ánh trăng vừa lúc chiếu vào trên mặt của nàng, nhuộm một phòng trắng thuần.

Cô gái trần trọc lật người qua lại , sau đó tỉnh lại, tròng mắt hiện lên một tầng sương mù, nàng lại đem tay vuốt ve chỗ sưng đỏ trên mặt,

ngón tay lạnh như băng lau mặt, một giọt lệ từ khe ngón tay chạm rãi lăn ra.

Giọng nữ nhàn nhạt, mang theo bất đắc dĩ cùng cô tịch. .

“Thanh Hàn, trừ chuyện quên ta, người còn quên gì nữa? Vì sao phải cô đơn như thế?”

233. Chương 234: Không Buông Tha

Ngày thứ hai, mặt trời sáng rực, nước chảy róc rách, trời xanh gió nhẹ, Vân Tâm dậy sớm, bưng chậu gỗ đi tới con suối nước nóng mà mình phong từng mang nàng tới. Vì đem nước dẫn thẳng đến Lưu Đình lâu rồi, cho nên nơi này không có ai tới.

Nàng ngồi xổm xuống, đặt tay trong suối nước ấm áp, ngón tay trắng mịn, nhẵn nhụi mà mềm mại.

“Ai.” Nhẹ nhàng thở dài.

Dường như thở ra hết phiền muộn

Thế sự xoay vần, giang sơn như cũ, mà lòng người sớm không còn.

Đứng dậy, bưng chậu gỗ, đi tới tiểu viện của mình, trước khi Thanh

Hàn tỉnh lại, tất cả mọi người trong phủ quốc sư đều bị đổi hết, vì sự

an toàn của tử y, nàng đã khiến mình phong đem tử y đưa ra khỏi đây. Nơi này, có một mình nàng là đủ, không cần đem nguy hiểm rơi vào trên người tử y, vân thiển y không dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy, sẽ không trực

tiếp xuống tay với nàng, nhưng với Tử Y thì ả có thể, không biết mình

phong có chuyện gì gấp mà mấy ngày trước đã rời đi. Cho nên hiện tại

trong phủ quốc sư này, nàng chỉ có thể dựa vào một mình mình.

Giống như ở phủ tướng quân trôi qua những ngày đó một dạng, bây giờ

hết thấy đều chỉ có thể dựa vào mình. Đánh hảo thủy, tắm xong mặt, lại

đem mấy bộ y phục tắm xong. Tất cả tùy ý tự tại, thật ra thì chỉ có nàng biết, nàng đã mau chi trì không nổi. Ngày rất cao, rất lam. Lại như cũ

để cho nàng lòng của rất trầm rất nặng.

Vỗ vò bụi đất trên y phục, nàng đi vào phòng bếp, hiện tại cơm nước

nàng đều phải tự mình lo lấy, mấy cây rau cải, một chén cơm trắng, đó là thức ăn trong vòng một ngày, khi mình phong ở đây, một ngày ba bữa,

nhưng kể từ sau khi hấn đi, tất cả cũng thay đổi, may là tử y không ở

đây, nếu không lại chết đói cùng mình, là quên lãng cũng tốt, là cố ý

gây khó khăn cũng được. Bọn họ bắt quá là muốn nàng biết khó mà lui, từ

đó rời đi phủ quốc sư, rời đi Thanh Hàn, nhưng bọn họ nghĩ lầm rồi, cho

dù khó khăn đến cỡ nào, nàng sẽ không rời đi.

Bên trong phòng bếp, nàng còn nhớ khi mình học thái thức ăn, Thanh

Hàn luôn đứng ở bên cạnh nhìn, mà những người khác là buồn cười nhưng

không dám cười, còn nhớ lần đầu tiên, khi nàng bị bột mì dính đầy mặt,

bọn họ chịu đựng không nổi, tất cả chạy ra ngoài, đoán chừng là ngứa mặt lên trời cười to, chỉ có Thanh Hàn nghiêm mặt, dùng tay áo trắng khăn

thay nàng lau sạch bột mì trên mặt, hấn có thể không biết, nhưng nàng

thấy được trong mắt hấn cũng thoáng qua nụ cười.

Rất kỳ quái, nàng cùng Thanh Hàn trải qua rất nhiều việc, từ vui vẻ đến hạnh phúc, rồi đến thống khổ, bi thương, tuyệt vọng, nhưng trong óc của nàng, ấn tượng sâu nhất là những chuyện vui vẻ, ngọt ngào.

Nàng rất may mắn, nàng có những hồi ức này, mà chúng cũng trở thành động lực để nàng chống chọi mọi thứ.

Không buông tay, cũng không muốn buông tay.

“Này.” Đột nhiên, một tiếng quát lạnh cắt đứt suy nghĩ của nàng, một cái chén đặt trước mắt nàng, “Đây là canh hạt sen làm cho Vân cô nương, vậy giờ thiếu người, người đưa cho Vân cô nương đi.”

Vân Tâm Nhược nhìn chén canh hạt sen, trông mất tinh mịch khó dò.

234. Chương 235: Độc Là Ai Hạ

Người nọ đẩy Vân Tâm Nhược một cái, trong miệng hừ hừ, “Mặc dù ngươi là nha hoàn của mình phong công tử, nhưng nói tới cùng thì chỉ là một

nha hoàn, mỗi ngày không làm thì ăn cơm làm gì, Vân cô nương là phu nhân tương lai của quốc sư, nói thế nào thì người ta cũng là chủ nhân, ngươi chẳng qua là nô tỳ. Nhanh đi, đi trễ, quốc sư trách tội xuống, ai đảm

đương chứ.”

Vân Tâm Nhược giương mắt, khóe miệng khẽ nâng lên, bưng chén, lúc đi tới cửa phòng bếp thì chợt quay đầu lại, con ngươi thoáng qua một chút

lạnh lùng, khiến người nọ toàn thân không thoải mái. Giống như nàng đã

biết là hắt ngấm ngầm nhận bạc để cho nàng đi gặp vân thiển y vậy.

“Đi đi, nhìn cái gì?” Hắt chỉ vào cửa, quát lạnh một tiếng. Lại tăng thêm rất nhiều chột dạ ở bên trong.

Vân Tâm Nhược cúi đầu nhìn chén trong tay, mấy hạt sen xanh biếc bóng loáng mịn màng, một mùi thơm trong veo không ngừng bay ra.

Đúng là món canh hạt sen ngon, lại trị giá không ít bạc, vân thiển y cũng quá coi trọng mình, vừa rồi người kia đẩy nàng một cái, tất nhiên

nàng đã biết tất cả.

Xem ra một cuộc bão táp khó tránh khỏi.

Đường mòn rải đá xanh, trúc xanh đứng thẳng hàng, một thân ảnh gầy

gò, đi tới căn phòng của vân thiển y, cách lưu đình lâu một khoảng không dài mà cũng không ngắn. Nàng quay đầu, nhìn về phía cửa sổ đối diện,

suy nghĩ, bây giờ hắn đang làm gì? Nghĩ cái gì?

Nàng rủ thấp trông mắt xuống, trong lòng mắt chậm rãi chảy qua một mảnh đau thương.

Thanh Hàn, ta rất nhớ ngươi,

Bây giờ ta rất cô đơn.

Làm sao bây giờ?

Nhéch môi, gió sớm thổi nhẹ.

Nàng xoay người, tất cả tâm tình phức tạp biến mất không thấy.

Vân thiền y ngồi ngay ngắn trên ghế bằng gỗ đỏ, mắt nhìn chăm chăm cửa, trong vôi vàng mang theo một tia ác độc.”Mai nhi, chuyên ta bảo người đã làm xong chưa?”

Mai nhi đứng sau lưng ả, rót xong nước trà, gật đầu: “Nô tỳ đã phân phó tốt rồi, chắc nàng ta sắp đến.”

“Vậy thì tốt.” Bưng chén trà, đặt ở bên môi, nhẹ nhàng uống một hớp. Khóe miệng nhếch lên vẫn không buông xuống. Nhưng gì của ả, hôm nay nàng sẽ đòi lại tất cả.

Vân Tâm Nhược, ả tiện nhân kia dám đánh nàng, nàng lớn từng này, ngay cả cha đều chưa đánh nàng. Không nghĩ tới lại bị đánh hai lần trong phủ quốc sư, minh phong là một, thứ hai là Vân Tâm Nhược, mà nàng, sẽ trả hết hên người Vân Tâm Nhược, lần này, nàng tuyệt đối sẽ không tha cho ả.

Vừa lúc, quốc sư không có ở đây, như vậy nàng sẽ dạy dỗ ả thế nào là một con nha hoàn. Quốc sư là của nàng, tất cả chỗ này đều là của nàng,

bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ cướp đi.

Yêu sẽ làm một người thay đổi thành xinh đẹp, cũng sẽ khiến một người thay đổi thành xấu xí.

Người thiện lương lựa chọn thương tổn tới mình, mà người tàn nhẫn lựa chọn tổn thương người khác.

Nếu như nói Vân Tâm Nhược là loại người thứ nhất, như vậy vân thiền y không thể nghi ngờ là loại người thứ hai rồi. .

Vân Tâm Nhược bưng chén vào cửa, cửa ‘két’ một tiếng, bị đóng lại, nàng quay đầu, vừa lúc thấy Mai Nhi. Mai nhi mặt không chút thay đổi, chẳng qua là nhìn nàng một cái, đi tới bên người vân thiền y.

Vân thiền y mặc bộ quần áo hồng nhạt, ngồi trên ghế, trên búi tóc có trâm châu làm điểm nhấn, cộng thêm một chiếc trâm gài tóc cắm nghiêng.

Vàng sáng yếu ớt xẹt qua gương mặt xinh đẹp như hoa của nàng, mà khóe miệng của nàng không che giấu ý cười lạnh như băng.

Vân Tâm Nhược chỉ liếc ả một chút, đặt chén lên bàn.

Mà vân thiền y nhìn nàng, nụ cười trên khóe môi càng ngày càng lạnh.

Vân Tâm Nhược nhìn ả, rất bình tĩnh. Nàng, chưa bao giờ sợ ả.

“A, cảm ơn Tam muội, ta không nghĩ là Tam muội lại tự mình bưng canh đến, tỷ tỷ có chút ngạc nhiên đấy.” Nàng giả vờ nói khách khí, bưng

canh hạt sen trên bàn, dùng muỗng nhẹ nhàng khuấy mấy cái, sau đó uống một hớp nho nhỏ, động tác có thể được coi là ưu nhã, “Đầu bếp phủ Quốc sư không tệ, mùi vị, độ lửa đều chuẩn.”

Vân Tâm Nhược chỉ nhàn nhạt nhìn ả, chẳng lẽ hôm nay ả gọi nàng tới đây, đơn giản nhục nhã nàng như vậy sao?

Đột nhiên, vân thiền y cầm chén trong tay ném về hướng Vân Tâm

Nhược. Miệng chén nện vào trán nàng , một vết máu theo gương mặt chảy xuống.

“Vân Tâm Nhược, người thật là ác độc, sao người lại hạ độc với ta.” Khuôn mặt Vân thiển y tái nhợt, ôm lấy lồng ngực. Thanh âm cực kỳ thống khổ.

“Tiểu thư, tiểu thư, người làm sao vậy? Có ai không. Có ai không.” Mai nhi vừa kêu to, vừa đỡ vân thiển y.

Nghe được tiếng thét chói tai bên trong, cửa ‘rầm’ một tiếng, bị người đá văng ra, chỉ thấy một nam tử áo đen hấp tấp xông vào.

“Thiển Y, người làm sao vậy?” sắc mặt nam tử xám trắng ôm lấy thân thể vân thiển y. Cảm lấy tay ả, cảm giác lạnh như băng khiến toàn thân hân chấn động, khủng hoảng.

235. Chương 236: Mượn Dao Giết Người

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Hân nhìn vân thiển y trong ngực, rỗng giần, tiếng hô làm cả gian phòng lay động. Vừa rồi hân cùng Thanh Hàn mới vào lưu đình lâu, liền nghe đến tiếng kêu thê lương. Mai nhi là

thiếp thân nha hoàn củ vân thiển y, có phải có liên quan đến thiển y hay không, ngay cả nghĩ hân cũng không dám nghĩ, trực tiếp một cước đá văng cánh cửa. Chứng kiến tất cả hình ảnh bên trong thì toàn thân rét lạnh

như rơi đến hầm băng.

Chỉ thấy hơi thở vân thiển y yếu ớt, sắc mặt tái nhợt như sương, trên môi là một mảnh tím bầm, rõ ràng là dấu hiệu của việc trúng độc. Hơn nữa còn là kịch độc.

Mà hân biết đến Vân Thiển Y, ngay cả Vân Tâm Nhược ở bên cạnh cũng bỏ qua.

“Chuyện gì xảy ra? Sao Thiển Y lại thành như vậy?” Lê Hân để nữ tử đặt trước ngực, từng luồng chân khí chậm rãi theo thân thể của nàng chậm rãi chảy về toàn thân. Sắc môi nàng cũng chậm chậm thay đổi.

“Là ả, đều là ả. Ả vẫn ghi hận trong lòng với tiểu thư nhà ta, hận tiểu thư ở trong phủ quốc sư, nên vừa rồi nàng mới bưng chén canh hạt sen đến. Tiểu thư căn bản không hoài nghi gì nên uống vào, không nghĩ tới mới vừa uống xong đã thành ra như vậy. Lê tướng quân, người nhất định phải cứu tiểu thư nhà ta. Tiểu thư nhà ta thật sự rất đáng thương, ngày hôm qua còn bị ả tát một cái.” Mai nhi chỉ vào Vân Tâm Nhược, tức giận nói. Chẳng qua là đáy mắt lại có một chút hốt hoảng không muốn người biết. Diễn quá tốt, nhưng vẫn có chút sơ hở, chẳng qua là ở đây chỉ có vài người, căn bản không ai phát hiện. Ví dụ như hân, nam tử yêu

vân thiển y .

thân thể Lê Hân chấn động, nhìn vết sừng đỏ chưa tan trên mặt Vân Thiển Y.

“Vân Tâm Nhược.” Hân cắn răng quay mặt, chứng kiến tới vết mặt trên mặt cô gái thì sắc mặt đột nhiên thay đổi. Tim không khỏi căng thẳng.

Chuyện gì xảy ra? Sao trán nàng lại chảy máu?

“Tiểu thư, tiểu thư, ” tiếng khóc của Mai nhi không ngừng truyền tới tai của hân, hân nắm chặt hai quả đấm, gân xanh trên trán nổi lên. Giận dữ ngút trời, không thể nhẫn nhịn được.

Tại sao nàng lại ác độc như vậy, tại sao nàng muốn hại thiển y như

thế. Tất cả mọi chuyện đều là hoàng thượng an bài, không liên quan đến

Thiển Y. Nàng thật làm cho hân thất vọng. Vốn hân luôn áy náy với nàng.

Bây giờ biết nàng ác độc như vậy, tất cả áy náy biến mất không còn một mảnh. Từ nay về sau, hân, tuyệt đối sẽ không có bất cứ gì tình cảm nào với nàng.

Chẳng qua là hân quên mất, lúc nào thì bọn họ có tình cảm. Nếu như nói có thì cũng bị tờ hưu thư bẻ gãy rồi.

“Vân Tâm Nhược, người thật tàn nhẫn. Nếu như Thiển Y xảy ra chuyện

gì, Lê Hân ta thề, chắc chắn sẽ để người chôn theo.” Nâng bàn tay lên,

‘ba’ một tiếng, đánh vào trên mặt nàng, giống như lúc bọn họ động phòng, lạnh lẽo, vô tình, bạo ngược, máu tanh.

Hân vô điều kiện tin tưởng vân thiển y. Vô điều kiện định tội nàng, người hân yêu thì hân coi như trân bảo, còn người không yêu thì chỉ là

cọng rác.

Vân Tâm Nhược lão đảo, đụng phải mặt tường, nàng ngẩng mặt lên, trên mặt đau đớn nóng rát, nàng không che mặt, mặc cho mặt của mình nhanh

chóng sưng lên, lộ ra trong không khí, nhưng từ đầu đến cuối đôi mắt

nàng đều mang theo lạnh lùng. Giống như tất cả chỉ là một trò cười. Nàng không nói lời nào, bởi vì không ai tin nàng.

Nàng làm sao có thể bị chôn theo vân thiển y, nếu quả thật muốn như

thế thì e rằng người đầu tiên phản đối chính là vân thiển y. Vân Thiển Y không chết, làm sao ả có thể để mình chết, bỏ thêm thuốc vào canh hạt

sen, hay cho kẻ sách mượn đao giết người.

236. Chương 237: Lý Trí Hoàn Toàn Biến Mất

Ngồi thẳng lên, mắt nàng lạnh lùng nhìn Lê Hân ôm vân thiển y đang

lo lắng la lên tên của ả, Mai nhi cũng nước mắt rơi như mưa. Cặp mắt

trong veo của nàng khẽ nâng, mưa phùn ngoài cửa rơi xuống, gió thổi qua. .

Thế giới này, đúng là nhiều dối trá. .

Đột nhiên, một bóng trắng đi vào, trắng noãn như đóa hoa sen, gió nổi lên, mang theo hương sen nhàn nhạt, trong lúc nhất thời, tất cả mọi thứ tựa như ngừng lại.

Nam tử đứng ở cửa, khuôn mặt tuyệt mỹ, chẳng qua vẻ mặt lại tựa như tượng đá. Thanh như mây, nhẹ như khói.

Minh phong nhìn thấy nam tử, đem Vân Thiển Y đặt ở trên ghế, đứng

lên, phức tạp thần sắc khó lường.”Thanh Hàn, người tới vừa đúng lúc. Vân Tâm Nhược hạ độc Thiển Y, độc đã ngấm vào cơ thể, người nhanh mời mình

phong trở về giúp nàng giải độc.”

Tiêu Thanh Hàn quét nhẹ Vân Thiển Y một chút, sau đó nhìn Vân Tâm

Nhược, vết máu và vết sưng đỏ trên mặt nàng khiến lông mày nam tử không

khỏi nhíu lại, một cảm giác không thoải mái từ trong lòng xông ra.

“Thanh Hàn, người đang xem cái gì?” Lê Hân thấy Tiêu Thanh Hàn chỉ

nhìn Vân Tâm Nhược, lửa giận càng đốt càng lớn. Tại sao Thanh Hàn có thể nhìn nàng, bây giờ hắn phải quan tâm đến Thiển Y mới đúng.

Tiêu Thanh Hàn đi vào, hương sen theo gió nhẹ qua, Vân Tâm Nhược

nhìn bóng lưng của hắn, trông mất một mảnh bi thương. Cúi đầu, mặc cho

nước mắt ngập mắt. Đau trong lòng. Đau trên trán, đau trên mặt, tim cũng đau.

Biết rõ là hắn không nhớ nàng, lại vẫn là cảm thấy đau đớn.

Thanh Hàn, thật sự thay đổi rất nhiều.

Trước kia cho dù là người xa lạ, hắn cũng sẽ quan tâm, cũng sẽ tức

giận, nhưng bây giờ, tim của hắn tựa như bị đóng băng, cứng rắn rất

nhều. Hắn không phải là Thanh Hàn lạnh nhạt trước kia, bây giờ hắn đã

thay đổi, rất vô tình.

Rốt cuộc cái gì làm hắn thay đổi?

Nàng không biết, thật sự không biết.

Tiêu Thanh Hàn đi tới trước mặt Lê Hân, lấy ra một cái bình ngọc từ

trong ngực “Minh phong, có chuyện gì thì bình tĩnh lại rồi hãy nói.”

Thấy sắc mặt hắn đột nhiên biến chuyển, mới đưa bình ngọc đặt lên bàn.

Nói: “Cái này là Thanh Phong ngọc lộ, minh phong đã từng cho người một chai. Người quên?”

Lê Hân vừa nghe, vội vàng mở miệng bình, dốc một viên thuốc bỏ vào

trong miệng Vân Thiển Y. Hắn quá gấp nên quên chuyện này mất. May là

Thiển Y không sao, nếu không hắn vĩnh viễn không thể tha thứ cho mình,

vĩnh viễn không cách nào tha thứ cho Vân Tâm Nhược.

Cho đến khi tâm thần thanh tĩnh lại, hắn mới cảm giác bàn tay phải

nóng rát. Đây là cánh tay vừa mới đánh nàng, tại sao đau như vậy.
Nhìn sắc mặt Vân Thiển Y tái nhợt, tim hắn bắt đầu trống rỗng.
Bàn tay nắm thật chặt, hắn nâng con mắt tràn đầy lửa hận, nhìn Vân
Tâm Nhược, vết máu trên mặt nàng như kim đâm vào lòng hắn. Nhưng không
cách nào dập tắt lửa giận trong lòng. Lửa kia không ngừng tăng lên, bắt
đầu chiếm lấy lý trí hắn.
Mà lý trí hắn, lúc này đã không tồn tại.

237. Chương 238: Nhốt Vào Ấm Các

Hắn đứng lên, thân thể cao lớn rắn rỏi có thể chặn lại tất cả bão
táp mưa sa, kiên nghị bất khuất, hắn không thẹn trời, không thẹn đất,
nhưng hắn lại không biết, hắn thẹn với tim của mình.
“Thanh Hàn, Thiển Y bị trúng độc ở trong phủ quốc sư, người không có đồ gì để nói sao?” Hắn cắn răng,
hận không thể một hớp cắn nát khuôn
mặt bình tĩnh của Tiêu Thanh Hàn.
Tiêu Thanh Hàn cảm chén trên bàn, đặt dưới mũi, sau đó đem chén để lại bàn, ánh mắt nhìn về phía Vân
Thiển Y cực kì u ám.
“Hân, chuyện này, chấm dứt ở đây đi.” Tiêu Thanh Hàn đứng thẳng,
bạch y nhẹ nhàng nâng lên, lời nói như gió thoảng. Lại có thâm ý khó
hiểu.
“Dừng lại ư, không thể nào.” Lê Hân cười lạnh, ánh mắt mang theo oán hận, Thiển Y suýt bị độc chết,
Thanh Hàn lại bình tĩnh như thế, nàng là thê tử tương lai của gã, bây giờ lại trúng độc. Có Vân Tâm Nhược
ở đây
một ngày, Thiển Y sớm muộn cũng sẽ chết.
“Hân, người không tin ta?” con người Tiêu Thanh Hàn vốn bình tĩnh từ từ gợi lên sóng. “Ta đã nói mắt
thấy không nhất định là sự thật. Đời
người rất nhiều dối trá. Ta khuyên người dừng lại. Nếu không người bị
thương sẽ chính là người.”
“Bất kể người nói gì, lần này ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ hạ độc.” Hắn nói xong, ánh mắt lại nhìn
về phía Vân Tâm Nhược. Hận ý
thoáng qua đáy mắt hắn. Hai tròng mắt máu đỏ.
Áo đen và áo trắng lần nữa đối lập nhau, như ban ngày và đêm tối.
Tăm tối và ánh sáng. Hai cặp mắt nhìn nhau. Ánh lửa ngất trời, ai cũng
không chịu yếu thế.
“Được rồi.” Trong lúc bất chợt, Tiêu Thanh Hàn nhắm mắt lại, chu sa
trên trán đỏ như máu. Khóe miệng của hắn nhẹ nâng lên một đường cong

hoàn mỹ đến cực điểm. Lại làm cho người ta cảm giác đó không phải nụ cười.

Hắn đang cười, không có tình cảm.

Hắn cười, lạnh như băng.

“Nếu như người kiên trì, như vậy thì tùy người, chẳng qua bốn tọa hi vọng, tương lai người không cần hối hận.” Nam tử nói xong câu đó, xoay

người, khí chất trong trẻo lạnh lùng lưu chuyển, đi tới cửa thì thân nhiên nhìn Vân Tâm Nhược. Trong mắt không tự chủ thoáng qua một tia ánh sáng màu đỏ.

“Người tới.” Đi tới cửa, hắn giơ tay, trước mặt lập tức xuất hiện bốn gã thị vệ áo đen. Hắn nhìn đám mây hững hờ trôi trên bầu trời, tâm chìm xuống, mở miệng: “Đem Vân Tâm Nhược nhốt vào Âm các, sai người canh gác cẩn thận.”

“Vâng” mấy người đi vào bên trong phòng, kéo cô gái. Cô gái cũng không giãy giụa, chẳng qua là ngẩng đầu. ánh mắt nhìn Lê Hân nhàn nhạt như gió, lại khiến lòng hắn lạnh giá.

Lạnh giống như kết băng.

Mắt nàng, tựa như đang cười nhạo hắn ngu ngốc, hắn cạy quyền cạy thế.

Giống như mạng nhện, đem hắn quấn lấy, càng giãy dụa, thì tơ càng dính chặt.

Vân Tâm Nhược bị đưa đến cửa, ánh mặt trời ngoài cửa chiếu vào trên người của nàng, nàng bị thương cười nhạt, lá trúc theo gió rơi xuống, quét nhẹ qua tóc nàng.

Xa xa, nàng nhìn thấy bóng trắng ở trong rừng trúc xanh nhạt, cực kì dễ thấy, hắn đưa lưng về phía bọn họ, thân dài ngọc lập, vạt áo nhẹ

nhàng nâng lên, thoáng qua một chút cô đơn.

Đi thôi, thị vệ ép nàng đi về phía ngược lại.

Khi nàng quay đầu lại, thì chỗ rừng trúc kia, đã sớm không thấy người nọ.

Hắn cùng với nàng, khoảng cách càng ngày càng xa.

238. Chương 239: Chân Tướng

Âm các, thật ra cũng chỉ là một gian phòng đen tối để nhốt người,

cửa sổ đều bị khóa lại, nóc nhà chỉ để trống một khe nho nhỏ để thoáng

khí. Bên trong phủ Quốc sư, Âm các chưa bao giờ có người đi vào. Quốc sư không thích dùng cách xử phạt về thể xác, hơn nữa quốc sư thích yên

tĩnh, người làm trong phủ thừa thốt. Cũng không ai có thể phạm sai lầm

lớn mà bị giam, cho nên chưa bao giờ có người vào cái nơi được gọi là ám các.

Không nghĩ tới, người đầu tiên tiến vào là nàng, Vân Tâm Nhược.

Đi tới cửa, nghe được tiếng khóa ‘leng keng’, sau đó, bị người dùng sức đẩy lưng, nàng ngã vào trong phòng, trước mắt nàng tối đen như mực, không thấy được bất kỳ vật gì, cửa vang lên một vài tiếng, nàng biết, bọn họ khóa cửa lại.

Nơi này, chỉ có một mình nàng.

Nàng từ từ lục lọi, ngồi xuống góc tường, im lặng, một mảnh im lặng, chỉ có thể nghe được tiếng mình hít thở.

Nàng không sợ, thật đấy. Chẳng qua là tại sao nàng lại ôm chặt lấy thân thể của mình, không ngừng run rẩy, nàng đưa tay lau trán, trên tay có chút dính dính ướt át. Máu còn chưa ngừng lại. Nàng dùng xé vạt áo, đem mảnh vải cột lên đầu, khê vuốt ve, ngón tay nhẹ nhàng run run. Là cái gì, dần dần cay khóe mắt, là cái gì, từ khóe mắt rơi xuống. Là cái gì, bết tắc ở cổ họng, vô cùng khổ sở, đột nhiên, một hồi tiếng khóc không cách nào đè nén, từ miệng nàng truyền ra. Nàng che miệng. Chỉ còn lại tiếng nước nở nghẹn ngào.

Trong bóng tối không ngừng truyền đến tiếng khóc cực kỳ bi ai của cô gái, trong tuyệt vọng có thất bại, trong bi thương mang theo ảm đạm, như muốn đem sinh mạng khóc đến cạn khô.

Không biết trải qua bao lâu, cửa sổ nhỏ trên nóc nhà, ánh trăng màu bạc vừa lúc xuyên qua, đem ánh trăng lọt xuống. Giống như tay của người mẹ, dịu dàng an ủi cô gái co rúc nơi góc tường. Dưới ánh trăng, khuôn mặt cô gái tái nhợt, mày nhíu lại, mắt sưng đỏ. Hai bên má đều sưng vù, nắm đấm tay im trên gương mặt nàng, lộ vẻ cực kỳ ghê sợ, trán được một mảnh áo màu xanh cột lại, ở đấy có thấm ra một ít máu.

trong miệng cô gái không ngừng lẩm bẩm, thân thể nhẹ nhàng phát run, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, lúc này lại có chút ửng hồng.

‘Thanh Hàn’, cô gái thì thầm. Khóe mắt đột nhiên rơi xuống dòng lệ, dưới ánh trăng, thê mỹ bi thương.

Lúc này, bên trong phòng Vân Thiển Y, không ngừng dấy lên mùi thơm ngát, màn lụa rủ hai bên thành giường, một nữ tử mặc áo ngủ bằng gấm, mặt nàng có chút tái nhợt, hơn khiến chọc người thương tiếc.

ngón tay Lê Hân khê chạm một chút vào làn da mịn màng trên mặt nàng, nháy mắt đã rút tay lại, trên tay mang theo một cảm giác nóng rực đặc

biệt, khiến hắn có chút không tập trung.

Hắn đứng lên, vừa lúc thấy Mai nhi bưng thuốc đi tới.

“Mai nhi, chăm sóc tiểu thư nhà ngươi cho tốt.” Hắn phân phó. Đứng dậy, không biết vì sao, bây giờ hắn lại ngồi không yên.

Mai nhi gạt đầu, đem thuốc đặt lên bàn, ngồi xuống giường.

Sau khi Lê Hân đi khỏi, nàng liếc mắt nhìn cửa, sau đó đóng cửa lại, cửa vẫn có chút lắc lư ỏng ẻo, là bị hấn đập nát.

Lê Hân chân sau vừa rời khỏi, Vân Thiển Y nhanh chóng mở mắt, nàng ngồi dậy, khoe môi nâng lên. Có mấy phần đắc ý và sung sướng.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Mai nhi đóng kín cửa, đi tới bên cạnh Vân Thiển Y, có chút nóng nảy hỏi. Thuốc kia thật sự sẽ không có vấn đề sao?

môi đỏ mọng của Vân Thiển Y khẽ nâng, tròng mắt lay động: “Dĩ nhiên không sao, bản tiểu thư làm việc sẽ không để mình chịu thiệt. Thuốc kia rất đặc biệt, uống vào sẽ có triệu chứng như trúng độc cực mạnh, chẳng qua chỉ là biểu hiện mà thôi, độc tính cũng không nhiều lắm. Vốn ta muốn mượn này để báo một cái tát kia, không nghĩ tới... không nghĩ tới. . . .”

239. Chương 240: Chân Tướng Như Thế

Nàng liên tiếp nói hai từ ‘không nghĩ tới’, xem ra đối với chuyện phát triển đến nước này, quả thực là cực kỳ hài lòng. Đúng là trời cao giúp nàng, không nghĩ tới một màn này lại khiến Lê Hân thấy được, lấy tình cảm của Lê Hân dành cho nàng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Vân Tâm Nhược. Càng làm cho nàng không nghĩ tới là, quốc sư cũng thấy, như vậy càng khiến kế hoạch kia càng hoàn mỹ.

Chẳng qua là câu quốc sư nói ‘chấm dứt ở đây đi’, rốt cuộc là nói với Vân Tâm Nhược, hay là hoài nghi chuyện này, nàng cũng không biết,

nhưng mà điều làm nàng yên tâm là quốc sư lại đem Vân Tâm Nhược nhốt vào ám các, xem ra, trong trí nhớ của hấn hiện tại quả thật không có sự tồn tại của Vân Tâm Nhược, cũng không còn yêu ả, chuyện nàng lo lắng nhất

xem ra cũng không xảy ra, nhưng nàng lại nhú mày, nhìn Mai nhi bên cạnh. Thật sự có chút không vui, nha đầu này quả thật không hiểu chuyện bằng Tri Hạ, thiếu chút nữa đem chuyện lộ ra ngoài, xem ra phải gọi Tri Hạ tới đây mới được.

Thật ra thì mục đích của nàng đã đạt được, tất cả mọi chuyện đều do nàng một tay bày ra, bao gồm độc dược, trúng độc, giả họa, tất cả đều nhìn như hoàn mỹ, không ai có thể tra được, bởi vì cái chén Vân Tâm Nhược bưng tới quả thật không có độc, độc là lúc nàng uống canh thì len bỏ vào. Nhân vật, vật chứng, tất cả đều có lợi cho nàng, bất kể Vân Tâm

Nhược thừa nhận hay không, tội này ả đều phải gánh, chỉ cần nàng ói là ả hạ độc, như vậy chuyện này sẽ không tra ra.

Âm lãnh cười một tiếng, bây giờ nàng sớm không phải là Vân phủ đại tiểu thư hiền lành đức độ trước kia, hoặc giả là nàng chưa bao giờ đơn thuần, chưa bao giờ đức độ, trong lòng của nàng là một ác ma. Chẳng qua bây giờ đang từ từ khôi phục bản tính mà thôi.

Mai nhi nhìn Vân Thiển Y, thấy nụ cười của tiểu thư cực kì khác thường, ớn lạnh một cái, tiểu thư cười khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Nàng phát hiện, tiểu thư nhà nàng thật sự thay đổi rồi.

Ánh mắt Vân Thiển Y xinh đẹp, con ngươi mang theo vài phần yêu dị, vẫn là gương mặt đó, lại xa lạ đến đáng sợ, nhiều thêm vẻ tàn nhẫn, nhiều thêm sự tính toán, hoặc giả đây mới chính là con người nàng. Vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, cho dù là hỷ sinh muội muội của mình.

“Mai nhi, người đến Vân phủ bảo Tri Hạ tới đây một chuyến.” Vân Thiển Y nằm xuống, nhắm mắt lại, sau đó mở ra, phân phó.

Mai nhi đáp ứng, thay Vân Thiển Y đắp kín mền, sau đó đi ra ngoài, đóng cửa. .

Mai nhi nhìn lên trời, không khỏi chấp tay trước ngực.”Vân Tâm

Nhược, ta chỉ là một nha hoàn, đều phụng mệnh người ta mà làm việc,

người đừng trách ta. Muốn trách thì trách chính người, là người không có mắt mà đắc tội với tiểu thư nhà ta. Đúng rồi, tất cả đều do người tự

tìm. Không liên quan gì tới ta, không liên quan gì tới ta.”

Nàng vừa nói vừa an ủi mình, lương tâm bị khiển trách.

Lúc này, một mảnh ánh trăng chiếu đầy đất, bóng trúc in dài, khi Mai nhi rời đi, đứng cách nàng không xa, có một bóng trắng đi ra.

Trong trẻo lạnh lùng có thể so với trăng, bóng dáng như gió, ánh trăng khiến bạch y của hần càng thêm mông lung, như thần tiên hạ phàm, con mắt hần trầm tĩnh, khóe miệng mím chặt. Quanh thân bao phủ một tầng hàn khí.

Xoay người, vạt áo nhẹ nhàng nâng lên, nước chảy mây trôi, biến mất không thấy gì nữa, trăng vẫn như vậy, gió cũng thổi lên như cũ, cây trúc xanh đậm, vẫn đứng thẳng hàng. Mà người thì không thấy.

240. Chương 241: Cứu Ra Ấm Các

bên ngoài Ấm các, trông mắt nam tử bình tĩnh, không thấy hổ nộ, không nóng không lạnh, con người trong trẻo lạnh lùng lúc này giống như bị chặn lại. nhìn không thấy đáy, hắn không biết vì sao lại đến nơi này, thật ra thì tất cả không liên quan đến hắn, nhưng nữ nhân bên trong là nha hoàn của mình phong, chuyện xảy ra hắn biết rõ, nhưng không giải vây thay nàng, Vân Thiển Y tự cho mình thông minh hơn người, làm việc không có sơ hở, thật ra thì ả sai quá nhiều, chén thuốc kia chính là chỗ sai lớn nhất. Ở gần mình phong nhiều năm, đối với dược lý hắn cũng hiểu được mấy phần, độc kia nhìn như mãnh liệt, chẳng qua là Ôn Ôn. Căn bản không thể gây chết người. Nhưng cố tình lại để tên Lê Hán luôn luôn tỉnh táo vừa lúc gặp phải Vân Thiển Y, liền mất toàn bộ lý trí, trở thành một kẻ ngu rơi vào vòng lưới tình yêu. Đứng trước lựa chọn nói hay không nói, hắn lựa chọn điều sau, một khi chuyện này bị lộ ra, như vậy Lê Hán sẽ trở thành người bị hại nhiều nhất, nữ tử mà mình yêu thương thì ra chỉ có bề ngoài xinh đẹp, tâm lại như rắn rết, như vậy, đối với hắn đúng là sự châm chọc cỡ nào, tổn thương cỡ nào. Hắn không muốn Lê Hán bị thương tổn, bởi hắn là vì thân huynh đệ nhất lại làm người khác tổn thương. Trông mắt híp lại, đáy mắt thoáng ánh đỏ, thế nhưng hắn lại không biết. Vân Tâm Nhược, Vân Tâm Nhược, Nhược. Đột nhiên, đầu của hắn đau đớn, tim như bị kim châm, là thứ gì đang xé rách linh hồn hắn, đau quá. Dưới ánh trăng, nam tử nhíu chặt lông mày, giữa hai lông mày là sự thống khổ, hắn không biết, cũng không rõ xảy ra chuyện gì, chỉ có thể chờ loại đau đớn này từ từ lui xuống. Hắn vừa nói cái gì, Nhược sao? Nhược, là cái gì? Thật ra thì hắn không biết, hắn quên đi cô gái mình yêu nhất, mà hắn dùng sinh mạng yêu, đầu óc hắn quên nàng, trái tim cũng không nhớ, nhưng linh hồn lại vẫn không quên nàng. Cho nên thường xuyên mới thống khổ như vậy. Như hoàng đế mong muốn, hắn quên nàng là mất đi tất cả, quên tình cảm là gì, đó cũng là lý do vì sao hắn uống Vong Tình Thủy là không yêu Vân Thiển Y. Nhưng những chuyện này, hắn không biết. Nếu biết chuyện sau này xảy ra, chắc chắn không ai sẽ làm vậy. Một hồi lâu, hắn thả tay xuống, trong mắt lại một mảnh lạnh lùng, dưới ánh trăng, Ấm các âm u, hắn đến gần, cửa bị khóa, hai trông mắt híp lại một chút, hắn cầm khóa, nhẹ nhàng giựt xuống, ổ khóa ‘xoạch’ một tiếng, rơi trên mặt đất. Đẩy cửa ra, bên trong tối tăm u ám, hắn lấy một viên Dạ Minh Châu trong ngực ra, nhất thời, trong bóng tối, xuất hiện một mảnh ánh sáng nhu hòa. Cầm Dạ Minh Châu, hắn liếc mắt liền thấy cô gái bộ cơ rúc ở góc tường. Hắn chấn động, bình tĩnh trên mặt mất đi, chỉ còn lại nóng nảy và kinh hoàng mà hắn không phát hiện, Dạ Minh Châu trong thiếu chút nữa rơi xuống đất. Sao nàng lại biến thành như vậy. Cô gái có khuôn mặt tái nhợt như tuyết, tấm vải trên trán thấm ra máu, nằm không nhúc nhích ở kia là nàng sao? Hắn đến gần, một tay khẽ run, áp lên trán nàng, nóng, đáng chết, trán nàng rất nóng. Ném Dạ Minh Châu xuống, hắn ôm nàng, mới phát hiện nàng nhẹ như thế, nhẹ như không có chút sức nặng nào. Trăng trên trời chiếu tỏ, bóng trúc đứng đưa, viên Dạ Minh Châu trong Ấm các cô đơn nằm nơi đó, phát ra ánh sáng ôn hòa. Bên trong lưu đình lâu, nam tử dựa vào cửa sổ, ánh trăng trong sạch chiếu lên khuôn mặt hắn, mang đến một loại thanh nhã cao quý, hương trúc cùng với hơi nước không ngừng được gió thổi tới, sợi tóc khẽ nâng, ánh mắt trong veo như ánh trăng, hắn quay đầu lại liếc nhìn trên giường, màn lụa theo gió nhẹ lay động, xuyên qua đó có thể thấy bên trong có người đang nằm. Hắn đứng dậy, chậm rãi đi về phía trước, cước bộ nhẹ vô cùng, vén màn lụa, cô gái trên giường hô hấp yếu ớt, sắc mặt tái nhợt. Vết thương trên đầu được băng bó kỹ lưỡng, vươn tay, ngón tay hắn sờ nhẹ cái cổ gái một chút. Hết sốt rồi. Nếu hắn đến chậm một chút, có lẽ nàng đã chết. Nghĩ đến đây, tim hắn liền không cách nào bình tĩnh. Từ trước đến giờ hắn đều làm những gì mình muốn, đi theo trực giác, bởi vì trực giác của hắn từ trước đến giờ cực kỳ chuẩn xác, nhưng lần này, hắn lại có chút mê mang, hoàng huynh nói hắn thay đổi, mình phong nói hắn thay đổi. Mà hắn thật sự thay đổi sao? Hắn chỉ biết từ khi tỉnh lại, tâm tình có chút kỳ quái. Ngoài mặt, hắn bình tĩnh, thật ra thì chỉ có hắn biết, trải qua mấy ngày này, dự cảm tương lai đột nhiên yếu đi, hắn như lạc vào sương mù. Thế giới này, chậm rãi đi về phía trước, chỉ còn lại mình hắn đứng yên. Ngay cả hoàng huynh luôn làm hắn ấm áp, cũng không khiến lòng hắn có nửa phần ôn hòa, máu hắn trong lúc bất chợt thật giống như lạnh đi. Chẳng lẽ tất cả đều liên quan đến trận bệnh nặng kia sao, xem ra phải đợi mình phong trở về hỏi một chút mới được. Cô gái trên giường đột nhiên mê sảng, hắn vận lông mày, nghe không rõ là nàng đang nói cái gì? Lại đưa tay xoa nếp uốn giữa trán nàng. Lụa mỏng khẽ đứng đưa, nhẹ quét qua áo nam tử, cô gái trên giường ngủ say sưa, mà nam tử bên giường cả đêm không chớp mắt, trong mắt có ôn nhu cùng với thương tiếc ngay cả hắn cũng chưa từng phát hiện. Mà hình ảnh này hình như từng có, thế nhưng hắn lại quên mất. Sáng sớm, sắc trời vừa lộ ra, hướng đông nổi lên một dải ánh sáng đỏ, sau đó, mặt trời bay lên, xóa tan đi đêm tối. ngày mới lại bắt đầu, mặt trời lặn, mặt trời mọc, mặt trời lặn, mặt trời mọc, không ngừng tuần hoàn.

241. Chương 242: Xui Xẻo

Trong lưu đình lâu, không khí có nhàn nhạt mùi thơm của trúc, một phòng ấm áp sáng ngời.

Lúc này, thiếu nữ nằm trên giường vô ý vươn tay khẽ chạm trên trán, mơ hồ đau đớn khiến nàng nhíu mi lại,, rồi sau đó nhẹ nhàng nâng khóe mắt, chậm rãi mở ra, con mắt chảy qua một tia nghi ngờ.

Đây là nơi nào? Nàng quay đầu, một nơi rất quen thuộc, các dụng cụ sinh hoạt làm bằng trúc, được chế tác một cách tinh xảo. Tất cả đều cực kỳ đơn giản hào phóng, nhưng nhìn kỹ, bên trong có khí phách cao quý vô cùng.

Đây là lưu đình lâu, chỗ ở của Thanh Hàn, trước kia, nàng thường tới, hiện tại, hình như lâu rồi chưa từng đặt chân đến đây.

Nàng cười một tiếng, nhàn nhạt chảy ra rất nhiều thương đau. Nàng nằm mơ rồi, mình đang ở trong Âm các, sao đột nhiên lại xuất hiện ở nơi này chứ? Mà trên trán đau đớn đang nhắc nhở nàng thanh tỉnh.

Nàng nhắm mắt lại, mặc cho suy nghĩ từ từ bay xa.

Lúc này, mấy con chim trên bầu trời bay qua, biến mất.

“Đã tỉnh rồi hả ?” Thanh nhuận giọng nam truyền đến. Như âm thanh dễ nghe nhất thế giới, lơ lửng trong không trung, tựa như mang theo nhẹ nhàng mùi thơm, tựa như ánh mặt trời ngày thu, ấm áp trái tim con người.

Vân Tâm Nhược mở mắt ra, trong sương mù, khuôn mặt nam tử thanh quý tuyệt trần, như mộng như ảo.

Thanh Hàn, là người sao?

Nàng đột nhiên ngồi dậy, muốn bắt được cái gì, tay lại bị một đôi tay vô cùng quen thuộc nắm lấy, khi nàng chưa kịp tỉnh tể thường thức thì hắn đã buông tay.

Nàng ngẩng đầu, xem con mắt nam tử không biểu tình, dò không được tâm sự của hắn, nhưng cũng biết, tim hắn vẫn không có sự tồn tại của nàng, hắn hoàn toàn quên nàng.

Nhưng nàng không trách hắn.

Nàng không trách hắn quên nàng.

Nàng không trách hắn không giúp nàng.

Nàng không trách hắn giam nàng vào Âm các.

Không trách, không trách.

Bởi vì, hắn không nhớ nàng.

Hắn như vậy làm sao nàng oán được?

Nàng cúi đầu.

“Bổn tọa có chuyện muốn nói với người.” Nam tử chợt mở miệng nói chuyện, lời nói trong trẻo lạnh lùng như cũ, bạch y đứng ở trước giường, cô gái ngẩng đầu lên, ngấm vào trong mắt hắn, ánh mắt hai người quẩn quít. Xa lạ.

Vân Tâm Nhược nhắm mắt, chớp mũi chua xót đau đớn.

“Nghe bổn tọa nói chuyện chưa?” Tiêu Thanh Hàn lạnh lùng nhìn nàng.

“Dạ.” Vân Tâm Nhược nhẹ cười một tiếng, trong con người mang theo nhàn nhạt ưu thương, lúc nâng lên đã biến mất hoàn toàn. Bổn tọa, hắn xưng là bổn tọa, trước kia Thanh Hàn rất ít như thế xưng mình như thế. Nhưng bây giờ, lại thường xuyên như vậy, Đúng vậy, hắn vốn là quốc sư cao cao tại thượng, hắn vốn là xa không thể chạm tới.

“Chuyện Vân Thiển Y túng đọc, bổn tọa biết không liên quan đến người.” Vân Tâm Nhược nghe đến đó, trong mắt nhanh chóng thoáng qua bi thống. Thì ra hắn biết, cái gì hắn cũng biết, hắn biết là nàng không sai, biết nàng không có hạ độc, cũng biết nàng vô tội, tất cả đều không liên quan đến nàng, nhưng hắn vẫn giam nàng lại.

ngón tay Tiêu Thanh Hàn đột nhiên nắm chặt, hắn thở ra một hơi, bỏ rơi đi những thứ ý tưởng kỳ quái, thấy sự chú ý của nàng rút cuộc tập trung trên người mình, hắn tiếp tục nói: “Nhưng chuyện này Lê Hân không thể tra được. Người cũng biết tâm tư của hắn đối với Vân Thiển Y. Bổn tọa không hy vọng hắn bị thương tổn. Cho nên, chuyện này.. Bổn tọa muốn người thừa nhận. Nhưng người yên tâm, tính mạng của người, bổn tọa chắc chắn bảo toàn.”

Hắn nhìn nàng, trông mắt đen u ám lạnh lùng. Từng chữ, từng câu rõ ràng truyền vào trong tai nàng.

“Người nhớ rõ rồi sao?” Hắn hỏi, môi mỏng mím chặt lại.

“Dạ.” Nhẹ nhàng một câu, Vân Tâm Nhược cảm thấy ngực mình vừa nặng vừa đau, nàng thấp đầu xuống, gật nhẹ, không cự tuyệt, không phản đối, thậm chí không vì mình mà nói một câu nói. Giấu sao làn tóc, một đôi con ngươi trong suốt mỏng lung, lại chưa từng rơi xuống một giọt nước mắt.

Lê Hân bị thương. Nhưng nàng là người sát sao? Nàng sẽ không đau, sẽ không khổ sở, sẽ không bị thương sao?

Nhưng mà

Thanh Hàn,

Ta sẽ không trách người.

Bởi vì người quên ta.

Quên thật rồi.

Tiêu Thanh Hàn đứng lên, chẳng biết tại sao, trái tim có chút gợn sóng, thật lâu không cách nào tản đi, hắn biết, mình quả thật ích kỷ, nhưng. . . hắn sớm nghiêng về phái Lê Hân, nếu như lựa chọn giữa hai người, hắn không chút do dự lựa chọn Lê Hân, mà Vân Tâm Nhược, đối với hắn mà nói, chẳng qua là người đi đường mà thôi.

“Người ở lại chỗ này đi, nếu Lê Hân tới tìm người, như vậy, người nên biết làm gì rồi chứ?” Hắn không quay đầu lại, trực tiếp nói.

“Dạ.” Lại một tiếng. Vô luận hắn nói gì, nàng đều đáp ứng, dù rằng sẽ khiến mình mang tội. Dù rằng những thứ này vốn không liên quan đến nàng.

Nếu như hắn quay đầu lại, chắc chắn hắn sẽ thấy trong mắt nàng lộ ra tình yêu khắc cốt ghi tâm, sinh tử không dời

Nếu như hắn quay đầu lại, chắc chắn hắn sẽ thấy, trong mắt nàng có đau thương không cách nào xóa nhòa.

Đáng tiếc, hắn không quay đầu lại, cũng chưa từng thấy, cũng chưa từng cảm nhận được.

Nếu như, nếu như, quá nhiều thứ nếu như, thế gian này sớm có quá nhiều nếu như, nên mới có nhiều hối hận như thế.

Lần này, hắn thương tổn nàng cực kì sâu.

242. Chương 243: Uy Độc

sau khi Tiêu Thanh Hàn đi, không lâu, cửa bị đẩy ra. Lê Hân bước vào, vẻ mặt âm trầm, mưa gió đánh tới. bên trong lưu đình lâu, không khí nhàn nhạt mang theo mùi trúc, một phòng sáng ngời.

Thanh Hàn quả thật thâm tình với nàng, cho dù quên thì nửa đêm vẫn ôm nàng đến đây, nhưng là, hắn cười lạnh, toàn thân hiện lên lãnh khí.

Không nghĩ tới, thật không ngờ nàng lại dễ dàng ra khỏi Âm các, vậy mà hắn như một đứa ngốc, vẫn lo lắng cho nàng, nàng thì tốt rồi, ngủ tốt như vậy, đáng thương Thiển Y cho đến bây giờ vẫn là hôn mê bất tỉnh.

Hắn sẽ không để Thiển Y trúng độc một cách vô ích, Vân Tâm Nhược, chỉ cần nàng dám làm, hắn sẽ khiến nàng sống không bằng chết để báo thù cho Thiển Y. Đừng trách hắn vô tình, tất cả đều tự nàng chuốc lấy, loại nữ nhân lòng dạ độc ác này không xứng ở lưu đình lâu, không xứng.

Một phần là do oán hận chuyện Vân Thiển Y bị hạ độc, một phần là tức giận do Vân Tâm Nhược bị Tiêu Thanh Hàn cứu ra. Lúc này, hắn đã bị chọc giận hoàn toàn.

Hắn cười lạnh, càng đi càng gần, thậm chí trừ mùi thơm của trúc, hắn có thể ngửi thấy được một cỗ mùi thơm khác, nhàn nhạt, thanh thanh, giống như đã từng quen biết, lại làm cho tinh thần hắn không khỏi lay nhẹ, thời gian thoáng qua, hắn tựa như trở lại cái căn phòng nhỏ nhỏ đó, thiếu nữ trên giường đóng chặt hai tròng mắt, nam tử dán chặt môi vào miệng nàng, mớm thuốc, chính là loại mùi vị ở chỗ này, là của nàng.
.....

Đáng chết. Lê Hàn khẽ nguyên rửa một tiếng, đè xuống rung động trong lòng. Hắn sao lại quên chuyện hôm nay tới nơi này làm cái gì. Hắn là tới kiểm chứng, là tới hỏi tội. Là tới báo thù.

Vân Tâm Nhược, Lê Hàn cắn răng, càng đến gần, lửa giận càng tăng.

Vân Tâm Nhược nhẹ nhàng nâng mắt, nhìn vào nam tử đang từ từ đến gần.

Một thân áo đen, khuôn mặt dữ tợn như muốn đánh chết nàng. Trong mắt của hắn mang theo hận ý, giống như ngày trước.

Nàng chưa bao giờ nợ hắn. Mà hắn lại nợ nàng quá nhiều.

Hắn nợ nàng. Cả đời này, không cách nào trả nổi.

“Vân Tâm Nhược, độc Thiển Y trúng có phải người hạ hay không? Nói.” Hắn đứng trước mặt nàng, từ trên cao nhìn xuống, hai tay nắm chặt, nổi gân xanh.

Nhưng vào lúc này, không biết tại sao điều hắn muốn nghe nhất là thanh âm nàng phủ nhận, hắn hy vọng, đây chẳng qua là một sự hiểu lầm, độc không phải là nàng hạ.

ngón tay Vân Tâm Nhược nhẹ nhẹ vỗ về vết thương trên đầu, đau đớn truyền đến.

“Tướng quân nói cái gì chính là cái đó! Độc là ta hạ.” Con người nàng không một điểm ánh sáng, trống rỗng, chấp nhận. Còn có nhàn nhạt u buồn bên trong.

Thì ra đây chính là sự thật. Thì ra nàng ác độc như thế. Mà hắn, còn muốn lừa gạt mình ư, hắn cũng không tìm ra được bất kỳ chứng cứ gì để tha thứ nàng.

Thật ra, chỉ có chính hắn mới biết, hắn hi vọng có thể nghe nàng nói không. Xem ra, hắn, thật sự nhìn lầm nàng.

“Được, được, được.” Hắn liên tiếp nói ba chữ được, con người đồ lên, không biết là vì chuyện Vân Thiển Y trúng độc, hay bởi vì thất vọng đối với nàng, mà hắn nói ra lời tàn nhẫn vô cùng.”Thừa nhận là tốt rồi, vậy đừng trách ta, ta muốn báo thù cho Thiển Y.”

Giơ tay, hắn nắm lấy cằm của Vân Tâm Nhược, tròng mắt như ác ma. Vân Tâm Nhược bị buộc nhìn hắn. Sau đó, ánh mắt chợt lóe, tất cả mọi thứ xoẹt qua đầu nàng. Nàng quay đầu, không nhìn hắn một cái.

Đột nhiên, trong miệng của nàng bị nhét vào một viên thuốc, nam tử cầm chặt cằm nàng, thuốc kia thuận thể rơi vào thực quản, trượt xuống bụng. Một sự nóng rát đau đớn, khiến nàng toát ra mồ hôi lạnh.

Hất tay, buông nàng ra, Lê Hàn cười lạnh đứng ở một bên, “Biết ta mới cho người ăn gì không?”

Vân Tâm Nhược cắn môi, trên môi đau nhói làm cho nàng có thể giữ vững thanh tĩnh. .

“Túy Nguyệt lưu tâm.” Nàng đáp. Giọng nói còn lạnh lùng hơn hẳn, chẳng qua là trong giọng nói có chút run rẩy.

243. Chương 244: Độc Đáng Sợ

“Làm sao ngươi biết?” Lê Hân vặn lông mày, sau đó nâng khóe môi lên.”Thì ra là ngươi ở cạnh minh phong, ngay cả độc được cũng biết. Nếu biết, vậy thì càng tốt, ngươi hưởng thụ đi, khi ngươi hạ độc Thiển Y, ngươi cũng nên nghĩ tới hoàn cảnh này rồi chứ.” Hân cúi người, nhìn sắc mặt nàng tái nhợt. Mà tâm, cũng không tự giác thất lại.

Lại là loại cảm giác này, thật đáng chết.

Hắn đứng thẳng thân thể, cách xa nàng một chút, sau đó đứng ở bên giường, lạnh lùng nhìn nàng, đợi lát nữa độc sẽ phát tác. Chẳng qua là, tại sao, tay của hắn lại nắm thật chặt, không cách nào buông lỏng. Không khỏi, cảm thấy sợ hãi.

ngón tay Vân Tâm Nhược nắm chặt áo ngủ bằng gấm trên người, mặc cho đau đớn từ từ đánh úp lên thân thể nàng. Nàng không muốn giải thích cái gì, bởi vì không cần. Cũng không cần thiết.

Tất cả không liên quan đến minh phong, đều tự hắn cho nàng biết, Túy Nguyệt lưu tâm, cái tên thật đẹp, bình thường thứ càng đẹp thì càng độc, tựa như nó, kỳ môn độc được, ăn nó vào sẽ không chết, lại sống không bằng chết, cách mấy canh giờ sẽ đau đớn không thôi.

Đau, thật là đau, độc phát tác rồi sao? Đôi tay nàng xoắn thật chặt chần mềm, môi đã bị cắn nát, sắc môi trắng bệch, trên môi là vết máu tươi màu đỏ, mồ hôi lạnh không ngừng rơi xuống.

Nàng co rúm, đứng người dậy, nước mắt không ngừng rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vô sắc, tiếng khóc bị đè nén.

Đau, thật sự rất đau, nàng thật sự muốn chết, giống như vô số kim châm đang châm lên thân thể của nàng.

Không, nàng lắc đầu một cái, không thể, không thể nghĩ như vậy, nàng không thể chết được, không thể, Thanh Hân còn chưa nhớ tới nàng.

“Thanh hân, thanh hân, thanh hân.” Từng lần một nhắc tên hắn, giống như là nàng đang muốn tiếp thêm sức lực, để cho nàng có thể ngăn cản được loại đau đớn này.

“Vân Tâm Nhược!” Lê Hân mở to mắt, cổ họng khàn khàn, toàn thân hắn cương lên, ngón tay không cách nào nắm chặt được, thân thể không ngừng run rẩy, hắn hoảng sợ nhìn thiếu nữ nằm co quắp trên giường, nghe tiếng nhẹ nhàng nứt vỡ, như con thú con đang đau đớn đến cực điểm. Hắn tại nghe triệu chứng trúng Túy Nguyệt lưu tâm, chẳng qua là nghe nói thống khổ thể nào, lần này hắn chân chính nhìn thấy.

Quả thật, quá mức tàn nhẫn.

Hắn cho rằng đây chỉ là sự phóng đại lên, mà hắn thật không ngờ lại đáng sợ như vậy. Hắn chỉ là muốn trừng phạt nàng, không muốn nàng chết.

Đôi môi mang máu, ngón tay tái nhợt, lộ ra gân xanh, tóc đen xỏa trên gối, che lại khuôn mặt nhỏ nhắn. Mồ hôi không ngừng nhỏ xuống trên trán, miếng vải buộc vết thương cũng dần lỏng ra vì nàng không ngừng lắc đầu, lộ ra vết thương sưng đỏ, dài chừng hai tấc còn chưa khép lại .

“Vân Tâm Nhược, Vân Tâm Nhược, ngươi làm sao vậy?” Lê Hân luống cuống, đi lên trước, muốn nâng hai tay của nàng, hắn sợ nàng thật sự không nhận được mà cắn lưỡi tự sát, chẳng qua là tay còn chưa đụng vào, đã bị hai tròng mắt mang theo hận ý lườm hắn.

Nàng hận hắn, hận hắn.

Trời ơi, hắn đang làm cái gì?

Hắn nhìn hai tay của mình, không dám tin.

244. Chương 245: Biển Mất?

Bịch một tiếng, cửa bị hất văng ra, bạch y xoẹt qua một mảnh trong trẻo lạnh lùng, nam tử nhìn cô gái thống khổ trên giường.

“Hân, người làm cái gì vậy?” Thanh âm của hắn rất lạnh.

“Ta.” Lê Hân một chữ cũng nói không ra, chẳng qua là sững sờ nhìn cô gái trên giường thống khổ rên rỉ, linh hồn như đang bị thứ gì đó cấu xé.

“Vân Tâm Nhược.” Tiêu Thanh hàn ngồi trên giường, nắm chặt ngón tay cô gái. trong lúc bất chợt, ánh mắt hắn có chút long lạnh.

“Nhược.” Hắn vô ý thức thì thầm, ôm thật chặt thiếu nữ vào trong ngực. Lúc này, hắn căn bản không biết mình đang làm gì, chẳng qua là sâu trong linh hồn, bảo hắn làm thế.

Ý thức nàng bị đau đớn hành hạ, từ từ biến mất.

Trong lúc nhất thời, cả căn phòng một mảnh im lặng, lúc này, hoàn toàn không có tức giận.

Vân Thiển Y len lén đi từ cửa tới, khẽ nâng làn váy, nhìn thấy cặp nam nữ ôm nhau trên giường thì hai mắt của ả mang theo lửa hận.

Ả rời đi, dung nhan tuyệt sắc bắt đầu vụn vỡ.

Vân Tâm Nhược, đây là người ép ta.

Tất cả, đều là người ép ta.

.

Trong lưu đình lâu, hai người nam tử đối mặt, lạnh lùng, cắn thù .

“Hân, người thật quá đáng. Túy Nguyệt lưu tâm là thuốc gì người còn không rõ sao? Người lại dùng để thứ này để hành hạ một nữ nhân.” ánh mắt Tiêu Thanh Hàn trần ngập băng lãnh. Chằm chú nhìn Lê Hân.

“Vậy. Cũng do nàng tự tìm.” Lê Hân phản bác, không cách nào thừa nhận sai lầm của mình, hắn biết rõ, một khi hắn thừa nhận là hắn sai, hắn sẽ mất đi thứ quan trọng nhất. Hắn sẽ vĩnh viễn không yên bình, ngay cả cơ hội quay đầu lại cũng không có. Cho nên, hắn không thể.

“Hân, người làm ta thất vọng quá.” Tiêu Thanh Hàn xoay người, cả đời này, hắn chưa bao giờ hối hận bất cứ chuyện gì, nhưng chuyện này, hắn cảm giác được cái gì gọi là ‘biết vậy chẳng làm’.

Hắn không biết mình vừa rồi làm gì, chẳng qua là nhìn cô gái kia thống khổ, tim hắn cũng bị hành hạ, tất cả mọi chuyện còn chưa rõ ràng, hắn tuyệt đối sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì.

Mà hắn thật đoán sai Lê Hân. Đánh giá sai hận ý của hắn. Lê Hân, người yêu Vân Thiển Y thế sao?

“Ta không muốn xen vào chuyện này, người tự mình điều tra đi. Nếu như người còn muốn làm gì thì cứ tự tiện, nhưng mà Vân Tâm Nhược, phải chờ mình phong trở lại rồi nói sau, độc này, khắp thiên hạ chỉ có mình hắn mới giải được.” Nói xong, nam tử rời đi.

sau khi hắn đi, thân thể cao lớn của Lê Hân trong lúc bất chợt kinh hoàng mấy cái, trong mắt hắn mang theo một tia máu.

Hắn, rốt cuộc làm gì?

Một lần rồi lại một lần tổn thương nàng, là hận, hay là cái gì?

.....

thái độ Vân Thiển Y khác thường là không nói, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, hai tròng mắt lúc nóng lúc lạnh, Tri Hạ đã sớm rời Vân phủ tới đây, im lặng đứng một bên, nhìn khuôn mặt tiểu thư, lúc này cũng không biết đang suy nghĩ gì? Về mặt nàng ta nặng nề.

“Tri Hạ, nữ nhân Vân Tâm Nhược kia vẫn còn muốn câu dẫn quốc sư, quốc sư rõ ràng không nhớ ả, ả còn không biết xấu hổ như thế. Ta nhất định không bỏ qua ả.” Tay nàng vặn xoắn khăn gấm. Đóa hoa lan trên khăn gấm bắt đầu vụn vẹo, cuối cùng hoa không ra hoa, bướm không ra bướm.

“Tiểu thư.” Tri Hạ trầm tư một hồi, mở miệng nói.

“Theo tình hình trước mắt, Vân Tâm Nhược hẳn là không thể ở lại phủ quốc sư rồi. Chẳng qua là.” Nàng nhìn hướng cửa, không biết vì sao Mai nhi đứng ở nơi đó, sau đó nàng nói tiếp.”Chuyện ả ở lại phủ quốc sư là do hoàng thượng đáp ứng, cho dù hoàng thượng có ra mặt cũng không thể giải quyết chuyện gì. Nếu nói lời vua không nói đùa, như vậy, chúng ta chỉ có thể nghĩ phương pháp xử lý khác thôi.”

Như thế nào mới có thể khiến ả rời đi. Làm gì để ả biến mất? Rời đi, biến mất. đột nhiên ánh mắt Vân Thiển Y trầm xuống, mang theo vài phần âm trầm.

Biến mất, vĩnh viễn.

Nàng đứng lên, lui về phía sau một bước, lưng dựa vào trên bàn, trong lòng bắt đầu suy nghĩ.

Thật sự phải sử dụng biện pháp này sao?

Nàng đột nhiên nhìn bên trong lưu đình lâu một lần nữa, quốc sư vẫn ôm nữ nhân kia .

Đem khăn gấm trong tay ném xuống đất, sau đó dùng chân hung hăng giẫm nát.

Vân Tâm Nhược, là người ép ta.

245. Chương 246: Âm Mưu Lại Xuất Hiện

“Tri Hạ, người tới đây.” Vân Thiển Y ngồi trở lại trên ghế, sau đó kêu tên Tri Hạ.

Tri Hạ rất nhanh đi tới bên người nàng, mà Vân Thiển Y nghĩ một lát, sau đó trực tiếp rỉ tai với Tri Hạ. Tri Hạ sắc mặt từ trắng sang xanh, từ xanh sang tím, cuối cùng từ từ khôi phục như thường, chẳng qua trong tĩnh táo lại có mấy phần hốt hoảng.

“Tiểu thư, thật sự phải làm như vậy sao? Dù sao nàng cũng là.” Tri Hạ có chút chật vật mở miệng. Loại chuyện như vậy nàng thật sự làm không được. Mặc dù từ trước đến giờ nàng không thích Vân Tâm Nhược, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ dùng loại phương pháp này để đối xử với Vân Tâm Nhược. Tiểu thư có phải quá mức tàn nhẫn hay không? Dù sao cũng là muội muội ruột thịt, phải xuống tay nặng thế sao?

“Câm mồm.” Vân Thiển Y hung hăng trợn mắt nhìn Tri Hạ một cái, cả giận nói: “Ả không phải là muội muội của ta, ả biết rõ quốc sư là người ta yêu, nhưng vẫn không biết xấu hổ đoạt đi quốc sư. Ả không xem ta là tỷ tỷ thì ta sao phải coi ả là muội muội, mà ả đã sớm đoạn tuyệt tất cả quan hệ cùng chúng ta. Như vậy, bây giờ không còn thứ tình cảm tỷ muội ruột rà, ả chính là kẻ địch của ta, ta hận ả, hận ả.”

Vân Thiển Y có chút cuồng loạn, hoàn toàn mất đi hình tượng đoan trang hào phóng ngày thường. Tri Hạ không khỏi nhíu mày.

“Xin tiểu thư nghĩ lại. Chúng ta có thể khuyên nàng rời đi là được, không nhất định phải dùng loại biện pháp này.” Tri Hạ khẩn cầu nói. Hi vọng Vân Thiển Y có thể bình tĩnh nghĩ lại, nếu như đi con đường này thì vĩnh viễn không cách nào quay đầu lại, cũng vĩnh viễn không cách nào được tha thứ. Hơn nữa, một khi chuyện bị lộ ra, bọn họ phải chịu sự trừng phạt gì, đoán chừng chỉ có ông trời mới biết.

“Khuyên ả rời đi?” Vân Thiển Y hừ lạnh một tiếng “Ngay cả hoàng thượng đều không thể khiến ả rời đi được thì chúng ta có thể có biện pháp gì? Ắ, nếu ả không muốn rời đi, ta liền để ả vĩnh viễn biến mất.”

Nói xong, nàng nhẹ nhàng xoay người, “Tri Hạ, người cho rằng ta nguyện ý làm như thế sao? Chẳng qua là ta thật sự không còn cách nào khác, ta yêu quốc sư lâu như vậy, trời cao ban cho phách nguyệt như vậy, vậy mà cố tình ả lại xuất hiện, người bảo ta phải chịu đựng thế nào. Rời đi ư, không thể nào, bây giờ ta đã không có bất kỳ đường lui nào, Tri Hạ...” hai tròng mắt nàng rưng rưng nhìn Tri Hạ: “Tri Hạ, người giúp ta một chút, được không?”

Nhìn thấy nàng khóc thương tâm như thế, Tri Hạ liền vội vàng tiến lên, hít sâu một hơi, nói: “Được, tiểu thư, Tri Hạ giúp người.”

Nghe được như vậy, Vân Thiển Y mới ngừng nước mắt, trong mắt sáng thoáng qua một tia sung sướng.

lòng của Tri Hạ từ từ chìm xuống, không phải không thừa nhận lời Mai nhi nói đúng, tiểu thư bây giờ đã sớm không còn là Vân Thiển Y thiện lương trước kia rồi, tiểu thư thay đổi, thay đổi làm nàng chòng mạt. Nhưng vô luận biến thành cái gì, tiểu thư cũng là tiểu thư của các nàng.”

Nếu tiểu thư muốn vậy thì nàng sẽ thay tiểu thư hoàn thành thôi. Nhưng đây cũng là lần cuối cùng nàng giúp tiểu thư, về sau, giữa bọn họ không ai nợ ai. Gặp lại, cũng là người dưng.

Mà nàng, cũng đem tính mạng giao cho ông trời, nếu quả thật bị phát hiện, như vậy, tất cả mọi chuyện nàng sẽ gánh chịu. Đúng vậy, nàng nợ Vân Thiển Y.

Một âm mưu đang từ từ nổi lên, một cuộc mưa gió cũng lặng lẽ mở ra, một bàn tay màu đen cũng đang chậm rãi đưa về phía lưu đình lâu.

Đêm vẫn như cũ, trăng như cũ, tối tăm mờ mịt, là ai đang khóc???

246. Chương 247: Người Nói Cái Gì Chính Là Cái Nấy

Trong lưu đình lâu, một mảnh yên tĩnh, Tiêu Thanh Hàn đứng trước giường, bất động như một pho tượng đá, chỉ có tròng mắt chớp chớp chỉ vì tiếng rên thống khổ của thiếu nữ trên giường.

Ngày thứ hai, trời sáng, một mảnh ánh sáng ấm áp chiếu sáng vào lưu đình lâu, Vân Tâm Nhược chậm rãi mở hai mắt ra, nàng giật giật môi, cảm thấy trên môi đau nhói.

Nàng không nhớ khi đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết mình đang bị Túy Nguyệt lưu tâm hành hạ như muốn chết đi, thì được sự ấm áp bao phủ lấy, giúp nàng đuổi đi tất cả sợ hãi và đau đớn. Loại cảm giác đó, tựa như sự ấm áp của thanh hàn.

Sau đó, nàng chìm vào thật sâu trong bóng tối.

“Người đã tỉnh.”

Giọng nói từ trên đỉnh đầu truyền xuống, nàng giương mắt lên, trông thấy một cặp mắt bình tĩnh, nàng nâng khóe môi, cười nhạt. Trong lòng tràn đầy ấm áp.

Khi tỉnh lại, người đầu tiên có thể nhìn thấy là hắc, thật hạnh phúc.

“Thanh.” Nàng vừa định mở miệng, lại nghĩ tới điều gì, chữ sau không nói ra.

Tiêu Thanh Hàn hơi sững sờ. Nếu như nhìn kỹ thì có thể thấy lông mi hắc nhẹ nhàng chớp động “Túy Nguyệt lưu tâm, bổn tọa không có cách nào để giải, chẳng qua là tạm thời ngăn chặn độc tính, mấy ngày sau minh phong sẽ trở lại, đến lúc đó, chất độc trên người của người có thể giải.”

“Đạ.” Nàng gật đầu một cái, thật ra thì đối với mình thuốc độc trên người mình có giải hay không cũng không để ý nhiều, hiện tại, nam nhân đứng trước mặt nàng mới là quan trọng nhất.

Tiêu Thanh Hàn im lặng nửa ngày, chậm rãi mở miệng, “Lê Hân làm như thế cũng là do mất lý trí. Hi vọng người đừng hận hân.”

“Được.” Vân Tâm Nhược nhàn nhạt cười, nụ cười như đóa hoa nho nhỏ của mùa xuân, mặc dù không tôn quý, nhưng lại say lòng người, sạch sẽ không chút bụi trần.

Được, hân nói đừng hận thì nàng sẽ không hận. Hân nói tha thứ thì nàng tha thứ.

Nàng rất dễ thỏa mãn, cũng rất dễ vui vẻ.

Tiêu Thanh Hàn chấn động, không nghĩ nàng lại nhanh chóng đáp ứng như vậy, ngay cả suy nghĩ cũng không cần, Hân hạ độc với nàng, chuyện này không phải ai cũng có thể chấp nhận được. Không hận, cũng là một quá trình dài. Nhưng nàng lại đáp ứng quá nhanh. .

Nhanh làm cho người ta kinh ngạc, nhưng không ai hoài nghi nàng cố ý, bởi vì nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn rất tự nhiên, không giả tạo, không diễn trò. Giống như việc tha thứ cho một người tổn thương nàng, chỉ như việc ăn cơm.

“Như vậy thì người nghỉ ngơi cho tốt.” Tiêu Thanh Hàn nhìn vào mắt nàng, tim hân loạn đập, không biết là cảm giác gì. Giống như có một suy nghĩ kỳ quái từ từ di chuyển trong tim mình, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Hân xoay người, bạch y nhàn nhạt tung bay, như đóa hoa sen nở ra.

Nam tử rất nhanh rời đi, chẳng qua là ánh mắt cô gái trên giường vẫn dõi theo hân, trong đáy tràn đầy đau thương, mặt dòng nước mắt lăn dài trên má.

Buổi trưa, trời xanh không mây, trúc xanh lay động, nghe như khúc ca của đất trời, tiếng gió, tiếng trúc đung đưa, còn có tiếng nước chảy cách đó không xa truyền tới, hòa quyện vào nhau.

247. Chương 248: Bắt Cóc

Lúc này, lưu đình lâu, Vân Tâm Nhược dựa lưng vào cửa, đem thân thể tựa tại đó, nàng ngưỡng mặt lên, trông mắt khép hờ, mặc cho ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt. Ánh mặt trời xuyên qua lá trúc rơi xuống, rơi trên mặt đất, tạo ra những vết sáng lung linh kì lạ.

Hình ảnh này nàng đã lâu chưa thấy, kể từ khi Thanh Hàn gặp chuyện không may, nàng chưa từng thoải mái đến vậy.

Mặc dù cơ thể rất đau, rất khó chịu, đau đến không muốn sống, sống không bằng chết, nhưng nàng lại chưa bao giờ nghĩ buông tay, nàng tin sẽ có một ngày Thanh Hàn nhớ nàng, lời hứa sống chết bên nhau đấy.

Thời gian lại trôi qua, đau đớn càng ngày càng nhiều, nhưng, nàng đều có thể chịu đựng.

Đột nhiên, trên mặt của nàng xoẹt qua một bóng đen, sau đó gáy truyền đến một hồi đau đớn. Nàng mở hai mắt ra, chỉ thấy ánh mặt trời đang nhòe dần, cuối cùng, bóng tối ập đến, nhanh đến nỗi nàng không thể dò được tâm tư kẻ đánh mình ngất.

Không biết qua thời gian bao lâu, nàng tỉnh lại, bên tai truyền đến tiếng ‘cọc cọc’, đây là tiếng xe ngựa chạy, nàng mở hai mắt ra, không ngờ nhìn thấy bản thân đang ngồi trong xe, bên trong xe chỉ có một mình nàng.

Nàng sờ sờ cái gáy, nhắc màn xe, người đánh xe là một nam tử xa lạ, nàng chưa gặp qua bao giờ.

hai chữ ‘Bắt cóc’ len lỏi trong óc nàng, chẳng qua, nàng lại nhanh chóng tỉnh táo. Phủ Quốc sư không phải là nơi ai cũng có thể đến, lại còn dám bắt người trong phủ, người này rốt cuộc là ai, có mục đích gì? Thật ra thì không cần suy nghĩ nàng cũng đoán được, trừ Vân Thiển Y và hoàng đế, nàng không tìm được nào khác, mà hoàng đế dù sao cũng là hoàng đế, nếu hân thật sự muốn mạng của nàng, tất nhiên sẽ trực tiếp

tìm lý do đem nàng giết đi, cho nên, chỉ có Vân Thiển Y, nếu không phải ả thì nàng không nghĩ được ai có thể cầm hận nàng đến thế này.

“Người mang ta đi đâu?” Nàng đưa tay bắt lấy nam tử, lạnh lùng hỏi. Không thấy một tia hoảng hốt. Lòng bàn tay truyền đến tâm tư nam tử. Lòng của nàng cũng chìm xuống.

Nam tử liếc mắt nhìn nàng, trở tay hất tay nàng ra.

“Cô nương đừng vội, tại hạ cũng chỉ là nhận tiền của người ta, ta chỉ phụ trách mang cô nương đến một chỗ, đến lúc đó cô nương tự biết ai là người chỉ điểm.”

Hắn chỉ là một sát thủ, từ trước đến giờ chỉ biết giết người, lấy tiền, cách đây không lâu có một cô gái đưa bạc tới, kèm theo một bức họa, nói là bắt ả đến Hạ Tình Nhai. Hắn chỉ biết từng đấy. Nhưng mà nữ tử này thật khiến hắn nhìn bằng con mắt khác, cô gái bình thường gặp phải tình huống như thế đoán chừng không phải là thét chói tai thì là bị dọa ngất, nếu không thì cũng là kêu khóc không dứt. Chẳng qua cô gái này lại trấn định đến đáng sợ. Tựa hồ tất cả mọi chuyện đều nằm trong tay nàng. Bao gồm cả hắn.

Loại cảm giác này rất mãnh liệt.

Hắn vung roi trong tay, quật vào lưng ngựa, khiến xe ngựa đi với tốc độ nhanh hơn. Hắn chẳng qua là người bắt cóc. Những thứ khác không liên quan đến hắn.

Vân Tâm Nhược nhìn nam tử một chút, lại nhìn ngoài xe ngựa, tốc độ xe ngựa cực nhanh, xem ra việc nhảy xuống xe là không thể nào. Nàng ngồi lại vào trong xe, đôi tay đặt ở trên đùi. Mặt ngoài mặc dù bình tĩnh, nhưng nội tâm hết sức bất an.

Tâm tư của nam tử nàng không dò được nhiều, nhưng đủ để biết tất cả quả thật là Vân Thiển Y làm, ả lại muốn làm gì?

Nữ nhân này nhất định không thể bỏ qua cho mình sao?

Thanh Hàn a Thanh Hàn. Người làm ta gặp rất nhiều phiền toái. Nếu như có một ngày, người nhớ ra thì phải trả lại toàn bộ cho ta. Nàng cười khổ một tiếng, dựa lưng vào trên xe ngựa.

Con đường phía trước tăm tối, nhưng vẫn phải đi về đấy.

248. Chương 249: Hạ Tình Nhai: Tỷ Muội

Hạ tình nhai, có thể nói cảnh sắc ở đây thuộc loại bậc nhất thiên hạ, núi non bao trùm bốn phía, tiếng chim hót lạnh lạnh, các loại hoa kỳ lạ mọc đan xen, có thể nói là bốn mùa như xuân, nhưng cũng hết sức hung hiểm, dưới vách núi sâu không thấy đáy, không ai biết phía dưới rốt cuộc là cái gì, là cây, là nước, hay là đá, dù sao chỉ cần té xuống, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Lúc này, trên vách đá có hai người nữ tử đứng chung một chỗ, gió thổi nâng y phục của bọn họ, như tiên tử hạ trần, cực đẹp.

Tiếng xe ngựa nhanh chóng từ xa truyền đến, phá vỡ cảnh sắc im lặng này. Nam tử kéo dây cương, sau khi xe ngựa dừng lại thì nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, động tác mau lẹ, hắn vén cửa xe, đem Vân Tâm Nhược kéo xuống. Rồi sau đó nhảy lên, giục ngựa rời đi. Nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, tất cả không liên quan đến hắn.

Nơi này chỉ còn lại kia hai nữ tử kia cùng với nàng.

Vân Thiển Y, Vân Tâm Nhược đứng cách ả không xa, mặt đối mặt, khoảng cách giữa hai người tầm một trượng. Gió nổi lên, mây di chuyển, nhưng người lại không động.

“Tam muội, không nghĩ tới tại sao chúng ta lại gặp mặt ở chỗ này chứ gì?” Vân Thiển Y nhẹ nhàng cười một tiếng, môi đỏ mọng đỏng đỏng mở mở. Vẫn là dung nhan tuyệt sắc, nhưng ả đã không là ả trước kia.

“Người xem” ả chỉ chỉ bốn phía, “Nơi này đẹp chứ?”

Vân Tâm Nhược nhìn chung quanh, rồi lại nhìn ả. “Rất đẹp, cũng rất nguy hiểm.” Vân Tâm Nhược rất rộng rãi trả lời ả, mặc dù đoán không được trong đầu ả nghĩ cái gì, nhưng vẫn không sợ hãi.

“Thế nào, Tam muội không hỏi vì sao ta phải mời người tới đây sao?” Vân Thiển Y sửa sang lại sợi tóc bị gió thổi. Cười yếu ớt. Trong mắt là một mảnh chán ghét, “Người cũng không kỳ quái sao? Người nói đi, khi nào ta mới thấy được vẻ mặt khác trên khuôn mặt đầy lạnh nhạt này của người?”

Vân Tâm Nhược không nói, chẳng qua là khẽ nâng mắt, gió nhẹ nhàng thổi lên, sợi tóc trên trán không ngừng phát qua vết thương cũ.

“Sao vậy, người không muốn nói chuyện hay là không có lời nào để nói?” Vân Thiển Y từ từ thu hồi nụ cười. Từng bước từng bước đến gần nàng. Mà Vân Tâm Nhược thì vẫn đứng yên như cũ.

“Ta chưa từng hận người nào như vậy, không nghĩ tới người này là muội muội của ta.” ả nói từng chữ từng câu, mỗi một tiếng lại hận thêm một phần.

“Ta không phải là muội muội của người.” Vân Tâm Nhược nhìn Vân Thiển Y càng ngày càng đến gần mình, gương mặt phản bác. Những lời này nàng nói không biết bao nhiêu lần, nàng cùng Vân phủ không có bất cứ quan hệ gì. Vân Tâm Nhược nàng cũng không có tỷ tỷ như vậy.

“Đúng, người không phải là muội muội ta, từ ngày người cướp đi tâm của quốc sư thì đã không phải rồi.” Vân Thiển Y đi tới trước mặt Vân Tâm Nhược. So với một thân váy áo giản đơn màu xanh nhạt thì Vân Thiển Y mặc một bộ áo gấm trắng tôn quý hơn nhiều.

Nhưng vẻ mặt bình tĩnh, tự nhiên, lại khiến Vân Thiển Y hận cắn răng.

“Thanh Hàn là người, hắn có tự do của riêng hắn, hắn tự lựa chọn người mình yêu.” Vân Tâm Nhược mắt lạnh nhìn Vân Thiển Y, phản bác. Nàng không cho rằng mình đoạt đi Tiêu Thanh Hàn, tình cảm giữa hai người là tự nguyện, không yêu là không yêu, mà yêu chính là yêu.

Vân Thiển Y nghe đến đó, lại cười, cười ha ha lên, nhưng nụ cười rất lạnh lùng, tuy dung nhan tuyệt mỹ nhưng lại mang theo vô tình.

“Vân Tâm Nhược, ta sẽ xem xem, lát nữa người còn cười được không.” ả lấy ra một chủy thủ (dao găm) từ trong tay áo, gió thổi nâng sợi tóc lên, bay tới trước mặt, vừa lúc chạm phải chủy thủ, sợi tóc lập tức đứt ra.

Cây chủy thủ này, sắc bén.

“Người muốn giết ta?” Vân Tâm Nhược theo bản năng lui về phía sau một bước, nàng thật không nghĩ tới Vân Thiển Y lại muốn giết nàng, là nàng đoán sai sao, một kẻ bị hận ý vây quanh thì chuyện gì cũng có thể làm được.

Nàng nhìn bốn phía, nhẩn nhẹ lông mày, làm sao để trốn thoát đây, nàng không thể chết.

“Người trốn không thoát đâu.” Vân Thiển Y lắc lắc chủy thủ trong tay. Ánh sáng lạnh thoáng qua mắt ả, ả giả bộ vô tình nghiêng đầu, mỉm cười. “Còn nữa...ta làm sao sẽ giết người được chứ, giết người phải ngồi tù mà.”

Vân Tâm Nhược cắn môi, bây giờ không thể đụng vào ả nên nàng căn bản là đoán không ra trong lòng ả rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Nhưng nàng lại cảm nhận được một loại nguy hiểm.

249. Chương 250: Hạ Tình Nhai: Lợi Dụng

Cùng lúc đó, một nam tử áo đen bước nhanh về hướng hạ tình nhai, trong tay cầm một mảnh giấy, trang giấy trong tay không ngừng bị vò nát, thần sắc hẩn ám trầm, tóc đen bay lên, hết sức vội vàng.

“Người rót cuộc muốn làm cái gì?” Vân Tâm Nhược khép hờ mắt

“Làm cái gì?” Vân Thiển Y hỏi ngược lại, quay đầu nhìn Tri Hạ một chút, chỉ thấy Tri Hạ nhìn về phía nơi xa, sau đó quay đầu lại, hướng ả gật đầu một cái.

Ả đem chủy thủ trong tay nâng lên, tay hạ, dao rơi, một tiếng thét trong miệng ả truyền ra. Mà trên cánh tay của ả, một vết máu xuất hiện, nhiễm đỏ ống tay áo.

Vân Tâm Nhược mở mắt, động tác bất thành linh kia khiến nàng căn bản không phản ứng kịp.

“Tiểu thư.” Tri Hạ hoảng sợ kêu lên, sau đó hô hào.”Vân Tâm Nhược, người muốn làm cái gì? Buông tiểu thư ra.”

Nói tới chỗ này, khoe miệng Vân Thiển Y giương lên, nhanh chóng đem chủy thủ nhét vào trong tay Vân Tâm Nhược.

Trong tay bất chợt chạm vào da thịt ả. Vân Tâm Nhược ngược mắt, thấy một người từ nơi xa đi tới, thì nàng khẽ cười, lạnh như băng.

Thì ra là thế. Nói không giết nàng thì ra là một âm mưu. Vân Thiển Y, thật đúng là làm cho người ta xem thường, một nữ nhân ác độc, một nam nhân hung tàn, quả là trời sinh một đôi.

Hai bọn họ, thật xứng đôi.

“Thiển Y.” Lê Hân rống to, thân hình nhanh chóng vọt tới. Chớp mắt một cái đã đến bên cạnh họ. Chuyện gì xảy ra? Hắn nhìn mọi thứ, căn bản không dám tin vào mắt mình.

Vân Tâm Nhược lại muốn giết Thiển Y.

“Thiển Y.” Lê Hân ngồi xuống, có chút run rẩy ôm lấy nữ tử nhuốm đầy máu, hắn nhắm lại hai tròng mắt, khó nhịn được au lòng, tại sao lại như vậy, tại sao có thể như vậy?

Sáng sớm hắn liền nhận được một phong thư không đề tên người gửi, nói hắn đến hạ tình nhai, nếu không, tính mạng Vân Thiển Y khó bảo toàn.

Đối với chuyện liên quan đến Thiển Y, hắn chưa từng xem nhẹ, vội vàng chạy tới phủ quốc sư, mới phát hiện Thiển Y căn bản không ở trong phủ. Hỏi Mai nhi mới biết nàng cùng Tri Hạ sáng sớm đã ra ngoài. Cũng không biết vì nguyên nhân gì. Hơn nữa, ngay cả Vân Tâm Nhược luôn ở trong Lưu đình lâu cũng không thấy.

Vì vậy, hắn vội vàng lên đường, không dám trì hoãn. Chỉ sợ Thiển Y sẽ phải chịu tổn thương gì. Nhưng hắn càng lo lắng cho sự an toàn của một nữ nhân khác.

Mà có ít việc, đã rõ ràng rồi, nhưng lại không có thời gian suy nghĩ, trong tim hắn bây giờ chỉ lo lắng cho tính mạng của hai nữ tử.

Dọc theo đường đi, hắn nghĩ tới rất nhiều nguyên nhân, nhưng không nghĩ ra là ai muốn tính mạng của các nàng .

Nhưng không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới.

Vân Tâm Nhược, nàng lại ác độc như vậy, hạ độc không được lại đến cầm dao giết tỷ tỷ mình.

“Thiển Y, Thiển Y, người tỉnh lại đi.” Hắn nhẹ lay động cô gái trong ngực, động tác khẽ xoa, chỉ sợ làm nàng bị thương.

Vân Thiển Y chậm rãi mở mắt, nước mắt rơi xuống, thống khổ đáng thương, ả giơ cánh tay đầy máu nắm lấy y phục của Lê Hân. Chật vật mở miệng.”Tướng quân, dừng. Trách nàng. tất cả đều là lỗi của Thiển Y, là Thiển Y không nên yêu quốc sư.”

‘Nàng’ ở đây, không cần nói rõ thì Lê Hân tự biết là ai. .

“Thiển Y, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để người xảy ra chuyện gì.” Lê Hân đặt ả lên mặt đất, Tri Hạ cũng nhanh chóng chạy đến. Kiểm tra vết thương, nhìn về phía Vân Tâm Nhược, trong con người có chút không đành lòng. Chẳng qua là những thứ này Lê Hân căn bản không chú ý tới.

Lê Hân thở hổn hển, ngực phập phồng, Thiển Y, người thiện lương như thế, đến nước này còn nói đỡ cho nàng, nàng đã hại người một lần, cộng thêm lần này, ta tuyệt đối không nương tay. Tuyệt đối sẽ không. Đối với Vân Tâm Nhược, hấn hận, oán, còn có loại cực kì thất vọng.

250. Chương 251: Hạ Tinh Nhai: Tin Tưởng

Lúc này, hấn mở mắt ra, không ngờ là trong mắt không còn tức giận, chỉ có lạnh lùng, lạnh như băng, giờ phút này, toàn thân hấn tràn ngập sát khí, loại sát khí này khiến thân thể Vân Tâm Nhược không ngừng run rẩy, chủ tử trong tay bị Vân Thiển Y nhét vào lúc trước rơi xuống đất.

‘keng’ một tiếng, như dây đàn bị đứt làm lòng mọi người chấn động theo.

Chủ tử rơi xuống đất, bị nam tử nhặt lên.

Hấn gương môi cười lạnh, nụ cười không đạt tới đáy mắt, chủ tử trong lòng bàn tay hấn chỉ như một món đồ chơi nho nhỏ, không ngừng xoay xoay, ánh sáng không ngừng thoáng qua mắt hấn.

Hấn lúc này không phải là Lê Hân, mà là Huyền Vũ Đại Tướng Quân lãnh khốc vô tình.

“Sợ sao?” Đột nhiên hấn đem chủ tử đặt trước ngực Vân Tâm Nhược, chỉ cần nhẹ nhàng ấn xuống thì con dao sắc bén này sẽ đâm thủng trái tim nàng.

“Sợ sao?” Hấn hỏi một câu nữa, chủ tử từ từ tiến lại gần, nàng có thể cảm thấy lưỡi dao nhọn như có như không đâm vào lồng ngực nàng, mang đến một hồi sát khí lạnh như băng.

“Như thế nào, sợ sao? Người dùng nó để giết Thiển Y thì làm sao lại biết sợ cơ chứ.” Môi mỏng khạc ra những lời tuyệt tình.

Vân Tâm Nhược nhìn chủ tử trước ngực, không dám nhúc nhích, không phải là nàng chưa từng chết, cũng không phải là chưa từng tìm được đường sống trong chỗ chết. Chẳng qua bây giờ nàng không muốn chết, tối thiểu không phải là chết trên tay hấn. Nàng không sai, cái gì cũng không sai, tại sao gã nam nhân này chưa từng nghĩ.

Nàng đảo mắt nhìn về phía Vân Thiển Y, chống lại tầm mắt có chút hả hê của ả. Mắt nàng lại nhìn đến Lê Hân. Con người trong sạch chưa từng có một tia sợ hãi. Ai thiện ai ác, người sáng suốt có thể nhìn ra, chẳng qua là bây giờ Lê Hân đã bị hình ảnh trước mắt mê hoặc, e rằng ai nói cái gì, hấn cũng sẽ không tin.

Nàng lãnh đạm nhìn hấn.”Xin hỏi tướng quân, người thấy tất cả sao? Người thấy ta ra tay sao?” Nàng hỏi ngược lại hấn, mang theo giễu cợt. Cười nhạo hấn ngu ngốc, châm chọc hấn không biết cái gì là thiện cái gì là ác. Dem một ả lòng dạ nham hiểm coi như trân bảo, nhưng người ta chỉ lợi dụng hấn. Chiến thần nổi tiếng thiên hạ ư? Quả thực là đáng xấu hổ cho cái danh hào này.

“Người. . . .” Nghe ra ý châm biếm trong lời nói của nàng, Lê Hân càng thêm lạnh lùng. Thần sắc âm trầm, giọng nói băng thấu “Bản tướng quân tận mắt thấy, người còn muốn nói gì. Muốn xóa tội ư, người nghĩ quá dễ dàng rồi. Lần trước Thiển Y bị hạ độc, bản tướng quân cho người một cơ hội sống, không ngờ người lại sa lầy thêm, ác độc thêm, dùng mọi cách để đẩy Thiển Y vào chóc chết. Người còn độc hơn cả rắn rết.”

Càng nói, hấn càng kích động. Gió không ngừng thổi áo đen của hấn, mang đến sự lạnh lẽo, mà chủ tử trong tay lại chưa từng nhích ra.

“Ta không làm điều gì.” Vân Tâm Nhược nhìn hấn. Ánh mắt kiên định, trong suốt như nước hồ mùa thu. Cái gì mà cơ hội chứ, nếu quả thật hấn cho nàng cơ hội, như vậy Túy Nguyệt lưu tâm trên người nàng là cái gì?

“Người chưa làm qua? Như vậy ai là người hạ độc, không phải chính miệng người thừa nhận ư?” Nhìn mắt nàng, muốn xuyên thấu qua cặp mắt, nhưng trong đấy không có chột dạ, không có dối trá, đây là loại ánh

mắt gì, hấn nheo mắt lại, lúc này, lại có nửa phần do dự, quay đầu nhìn Vân Thiển Y cả người đầy máu, cặp mắt thê lương, sau đó hấn cười lạnh, đưa mắt nhìn Vân Tâm Nhược. Thật sự là dối trá, cái gì mà không làm điều gì chứ. Hấn tận mắt thấy còn có thể là giả à. Vào giờ khắc này, hấn lựa chọn tin tưởng Vân Thiển Y, lựa chọn tin tưởng cặp mắt mình, lại đem câu nói của Tiêu Thanh Hàn bỏ ngoài tai.

Tiêu Thanh Hàn từng nói, mắt thấy không nhất định phải là sự thật. Lúc này hấn quên hết, chỉ còn lại lửa hận đang đốt rụi tất cả lý trí.

Hấn hận nàng, bởi vì nàng không thừa nhận làm hấn thất vọng, chưa từng nghĩ tới nàng ác độc như thế.

“Độc, ta hạ sao?” Vân Tâm Nhược nhẹ giọng, cặp mắt nhẹ buồn, gió thổi vạt áo cô gái, như một nhành hoa trắng không chút bụi trần.

trong phút chốc, nam tử thậm chí có chút mất hồn, mất hồn khiến tay chậm rãi để xuống.

251. Chương 252: Hạ Tinh Nhai: Hoài Nghi

Đột nhiên, hấn hást cằm, tay giơ lên lần nữa, “Độc không phải người hạ thì ai hạ?” Mà Vân Tâm Nhược vẫn không trả lời.

“Thế nào, không còn gì để nói?” Nam tử cười lạnh, đôi môi mỏng nâng lên. Trong lòng cũng đang trách cứ mình, không nên bị nữ nhân này mê hoặc. Hấn không ngừng cảnh cáo mình, nàng chỉ là một kẻ ngoài mặt thanh cao, bên trong kì thực rất âm ngoan sắc bén. Hấn không thể bị vẻ ngoài của nàng làm mờ lí trí.

Hấn, tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra lần nữa.

Vân Tâm Nhược nhìn mắt hấn, sắc mặt cũng chậm chậm chìm xuống, nàng, căn bản không cần phải giải thích với hấn. Nhưng nàng tuyệt đối không thể mặc cho người khác oan uổng mình, một lần đã đủ rồi. Lần thứ hai, nàng sẽ không nhận.

Nàng lãnh đạm nhìn Vân Thiển Y.

“Ta chưa từng làm, người có thể hỏi nữ nhân sau lưng người, nếu như ta muốn giết nàng, tại sao lại chỉ làm thương cánh tay ả, nếu như ta muốn giết nàng, thì sao lại đến đây một mình, nếu như ta muốn giết ả, người nghĩ có người nò tự bụng bắt thuốc có độc đưa đến trước mắt người hay không, người không hoài nghi điều gì sao? Hơn nữa, ta chỉ có một mình, mà các nàng là hai người, người thật đúng là xem trọng ta quá rồi, Lê Hấn, người không thông minh như trong truyền thuyết, màn kịch đơn giản như vậy mà người chỉ biết đánh giá mặt ngoài.”

Nàng chưa từng coi hấn là tướng quân. Trước kia, nàng quá mức khoan hồng với bọn họ, nàng nên hận hấn mới đúng.

“Vân Tâm Nhược, người dám gọi thẳng tên bản tướng quân ư?” Hấn nhíu mày, giận mà không thể nói. Không hiểu sao khi nàng gọi tên hấn, hấn lại khó chịu đến vậy.

Nhưng nàng mới nói cái gì? Chợt, hấn quay đầu lại, nhìn về phía Vân Thiển Y, trong tròng mắt có mấy phần không xác định, hấn tự nhiên là không ngu ngốc, chẳng qua là bị hình ảnh hồi này mê muội. Hiện tại nhớ tới, quả thật có nhiều điểm không đúng.

Chẳng lẽ hấn bỏ qua cái gì? Hấn thừa nhận, đối với Vân Tâm Nhược, hấn vẫn luôn có thành kiến, cho nên đối với tỷ muội Vân gia, trong lòng hấn vẫn nghiêng về phía Vân Thiển Y, nhưng chuyện lần này quả thật có mấy phần khả nghi. Riêng lá thư kia cũng đáng ngờ, không thể có chuyện trùng hợp thế này, hấn vừa lấy được tin tức, bọn họ liền mất tích. Hấn vừa tới, liền nhìn thấy Vân Tâm Nhược muốn giết Thiển Y, tất cả, quá mức trùng hợp, tất cả cũng quá mức chân thật, quá mức hoàn mỹ, làm cho người ta không thể không hoài nghi.

Vân Thiển Y cắn cắn môi, xem ra, nàng bị hoài nghi rồi. Nàng nhìn Vân Tâm Nhược, nước mắt không ngừng rơi xuống. Mỹ nhân rơi lệ làm người ta đau lòng theo.

“Tam muội, ta biết là ta không tốt. Không nên cản đường người cùng quốc sư giữa, chẳng qua ta là chủ nhân của phách Nguyệt, ta cũng không còn lựa chọn nào khác, người hận ta như thế, ta thật sự” Vân Thiển Y tựa vào trên người Tri Hạ, đột nhiên khóc lớn. Thê lương bi ai. Làm cho người ta không đành lòng.

Lê Hân dùng sức nắm chủ thủ, đốt ngón tay trắng bệch, hân căn bản không phân biệt rõ, nhưng giờ phút này lý trí của hân từ từ trở lại, ánh mắt nhìn về phía Vân Thiển Y cũng có chút hoài nghi.

ngón tay Vân Thiển Y giấu trong áo không ngừng vặn xoắn. Lê Hân hoài nghi khiến nàng hốt hoảng, nóng nảy. Không thể tiếp tục điều này nữa, nếu không, nàng sẽ bị lộ.

252. Chương 253: Hạ Tình Nhai: Người Nào Tổn Thương Người Nào

Chợt, nàng đứng lên, ống tay áo bị gió thổi lên, trong không khí truyền đến một tia máu tươi.

“Tiểu thư, người muốn làm gì?” Tri Hạ đột nhiên đứng dậy.

“Thiển Y, người muốn làm gì?” Lê Hân cũng hốt hoảng thả chủ thủ trong tay .

Chỉ thấy Vân Thiển Y đi thẳng đến vách đá, giống như bông hoa sắp tàn.

“Tướng quân, Tam muội hận ta như thế, không bằng, ta rời đi thế gian này.” Ả nhìn hân, trong mắt một mảnh bi thiết. Lại chậm rãi nhìn về phía Vân Tâm Nhược: “Tam muội, nếu người muốn ta chết, không cần người động thủ, tỷ tỷ thành toàn người.” Ả cười yếu ớt, tựa như sắp được giải thoát, chẳng qua là một sự giả hoạt ác độc bị lòng mi che giấu.

“Thiển Y, người đừng nghĩ vậy, ta tin người, ta tin người.” Lê Hân hốt hoảng vội vàng an ủi ả, từ từ đến gần, sợ ả sẽ rơi xuống, phía dưới là vực sâu vạn trượng, té xuống, tuyệt đối sẽ mất mạng .

“Tướng quân, người tin ta thật sao?” Vân Thiển Y đứng ở vách đá, gió thổi nâng làn váy của ả, thê lương mà tuyệt mỹ.

“Đúng, ta tin người, Thiển Y, người lại đây đi.” Lê Hân vươn tay, cẩn thận khuyên.

Mà Vân Tâm Nhược chỉ là mắt lạnh nhìn tất cả, nhìn chân Vân Thiển Y đứng cách vách đá hơn hai thước thì cặp mắt sáng ngời. Mang theo một phần giễu cợt.

Khoảng cách này, nhảy thế nào?

Cho dù muốn trượt chân rơi xuống cũng khó.

Vân Thiển Y, người rất được.

Bề ngoài hoàn mỹ, tâm kế chuẩn, không nói là thứ nhất, cũng là thứ nhì.

“Thiển Y, tới đây, đứng, chính là như vậy.” Lê Hân nhẹ giọng, chỉ sợ cô gái trước mắt đến gần vách đá.

nước mắt Vân Thiển Y rơi xuống. Ả nhìn Lê Hân, chuyển bước, từ từ đến gần hân. Lê Hân bước lên, ôm ả vào trong ngực, ôm thật chặt, chỉ sợ vừa buông tay ả sẽ biến mất. Hân từng nói nhiều lần, muốn buông tay, muốn thả tay, nhưng tim hân cho tới bây giờ chưa từng bỏ qua được, hân không cam lòng.

“Tướng quân, ta không chết, Tam muội sẽ không vui vẻ, sẽ cằn.” Vân Thiển Y chui vào trong ngực hân, thân thể không ngừng run rẩy, trong lời nói cũng lộ vẻ cực kỳ sợ hãi, chẳng qua là cặp mắt nhìn về phía Vân Tâm Nhược sau lưng Lê Hân thì lại lộ ra âm ngoan.

Ả cười nhìn Vân Tâm Nhược.

Mà Vân Tâm Nhược lại nhú mày nhìn ả, ...

“Thiên Y, người yên tâm, ta sẽ không để cho nàng tổn thương người nữa.” Lê Hàn vỗ nhẹ lưng Vân Thiển Y.

253. Chương 254: Hạ Tình Nhai: Không Có Mềm Lòng Ở Đây

Đột nhiên đẩy cô gái trong ngực ra, hắn xoay người, áo đen trong gió tung bay, đưa mắt nhìn Vân Tâm Nhược, trông mắt đen từ từ biến thành âm trầm cộng thêm hận ý.

Hắn không nên tin nàng, không nên, không nên tin nàng, không nên mềm lòng với nàng, không nên hoài nghi Thiển Y, thiếu chút nữa hại chết nữ nhân mình thích nhất.

Trên đời vốn là có quá nhiều trùng hợp, cho dù tất cả cùng xảy ra thì chứng minh được điều gì, nàng vẫn là người hạ độc, tự tay muốn giết Thiển Y cũng là thật, hai điểm này đủ để cho nàng chết mấy ngàn, mấy vạn lần.

Hắn không nên mềm lòng, khi Thiển Y bị hạ độc thì nên trực tiếp giết nàng cho rồi, để bây giờ nàng lại có cơ hội hãm hại Thiển Y.

Vung tay cầm chủy thủ, hắn từng bước từng bước đến gần nàng. Vân Tâm Nhược nhìn nam tử toàn thân sát khí, không khỏi lui về phía sau, hắn tiến, nàng lui. Hắn cứ tiến, nàng lại cứ lui, khiến giữa khoảng cách bọn họ tựa hồ luôn từng đây.

Chẳng qua mọi chuyện không thể vĩnh viễn, một cổ gió mát thổi tới cổ của nàng, nâng sợi tóc lên, nàng nhìn sau lưng, một vực sâu thăm thẳm nhiều đá chông chênh, gió lạnh sau lưng nàng không ngừng thổi lên, nàng, không còn đường để lui.

“Thế nào, lui đi. Sao không lùi nữa?” Nam tử cười lạnh lùng, ánh mắt lạnh lùng, con dao lạnh lùng, chia vào tim nàng.

Đứng thẳng, nàng không thể lui về phía sau, bởi vì nàng đã không còn đường để lui, nhắm mắt, nhẹ nhàng cho mình một phần dũng khí, nàng mở mắt, nhìn nam tử muốn lấy mạng nàng. Nàng biết, lần này nàng thật sự không tránh thoát.

“Lê Hàn, người thật đáng thương.” Giọng nói như ngày đó, nàng nói, hắn rất đáng thương, quả thật, rất đáng thương, bị nữ nhân mình thích lừa giỡn trong tay. Hắn không đáng thương thì người nào đáng thương. hai mắt Lê Hàn đỏ tươi, tựa hồ trở lại ngày đó, ngày phách nguyệt hiện thế, ngày đó, hắn đánh nàng gần chết, ngày đó, roi da dính máu, ngày đó, cả đời hối hận. Chuyện như vậy lại tái diễn lần nữa sao?

Hắn đáng thương, hắn không đáng thương, hắn không cần sự thương hại, nữ nhân mình yêu mến là thể tử tương lai của huynh đệ, mà thể tử mình dùng kiểu tám người khiêng lại yêu người khác.

Hắn không cần thương hại.

Vĩnh viễn không cần.

Hắn cao ngạo, hắn là tướng quân Thiên Trạch, người khác đừng mơ tưởng đem lòng tự ái của hắn dẫm trên đất.

“Người nói lại lần nữa.” nam tử đem chủy thủ chia vào ngực cô gái, hơi dùng sức, dao nhọn nhẹ đâm vào, kéo theo một vệt máu. .

Vân Tâm Nhược cảm thấy ngực truyền đến một cổ đau nhói, nàng giương mắt, ánh mắt như đao, giống nhau đâm vào hắn. Nàng nắm chặt tay, không dám động, không thể động, không thể nói, không dám nói, không dám lui, cũng không thể lui, không đường để chạy, hôm nay nàng thật sự không thể tránh thoát được sao? Nàng bị ai, nàng tuyệt vọng.

“Người nói ta đáng thương, ta đáng thương chóc nào?” Nam tử hoàn toàn bị kích động, ngón tay dùng sức.
.....

254. Chương 255: Hạ Tinh Nhai: Tâm Nhược Chết

‘phập’ một tiếng. Sau đó là tiếng kêu thống khổ của cô gái, con dao. lún sâu vào ngực, một dòng máu tươi đỏ thắm tuôn ra.

Máu, toàn bộ là máu. Ngoài trừ máu, nam tử không thấy kỳ màu sắc nào khác.

Trên mặt hấn tái nhợt, sợ hãi làm hấn run run, sống lưng càng ngày càng cứng lại, trong lúc nhất thời, trời đất biến sắc, tất cả đều là đẫm màu ỏ tươi.

Hấn dẫm, thật sự

Hấn đã giết nàng.

Tim truyền tới đau đớn, đau làm hấn chịu không nổi, thứ gì đang từ từ xuất hiện.

Mất đi Thiển Y, hấn thống khổ, hấn phần hận, nhưng giết nàng, hấn lại đau đến không muốn sống sót, là cái gì, mà đau như vậy?

Vân Tâm Nhược ôm ngực, máu không ngừng chảy ra, nàng nhìn con dao trên ngực, mở to hai mắt, không thể tin được, trong lồng ngực truyền đến đau đớn, dòng máu ầm ập như sắp cạn kiệt, tánh mạng của nàng cũng sắp cạn kiệt, lạnh quá, thật là đau.

Lạnh quá

Thật là đau.

Thanh Hàn.

Nàng nhớ tới tên hấn, mắt mờ lung một mảnh, không thấy được thứ gì, giống như tất cả mọi thứ đều đang xa dần.

“Vân Tâm Nhược, Vân Tâm Nhược.” Nam tử thống khổ rên rỉ, rốt cuộc ý thức được cái gì, nhưng đã quá muộn, trái tim. Trái tim là thứ quan trọng nhất của cơ thể, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?

“Vân Tâm Nhược, đừng. đừng chết, ta ôm ngươi đến đại phu, đúng rồi, Minh Phong, tìm Minh Phong.” Hấn không ngừng ní non, đôi tay giờ giữa không trung, không dám để xuống, trong con ngươi trống rỗng vô thần.

Vân Thiển Y cùng Tri Hạ cũng sợ hãi, trên ngực cô gái ở gần vách đá có một thanh chủ thủ, chỉ chừa lại chuôi dao ở bên ngoài, máu chảy như suối, không ngừng lại, cả đời bọn họ chưa bao giờ thấy nhiều máu như thế, thân thể con người làm sao có nhiều máu như vậy, quá đáng sợ, quá đáng sợ.

“Tiểu Nhược Nhược.” Trong không khí đột nhiên truyền đến một giọng nói cực kỳ bi phẫn, màu đỏ từ chân trời kéo đến, bọn họ nhìn lại, chỉ thấy Hồng Y giống như máu tươi. Mà đằng xa là một bóng màu trắng nhàn nhạt.

Minh Phong, Còn có..., Tiêu Thanh Hàn.

Tất cả mọi người ngây ngẩn, mắt hồn, luống cuống. Chuyện xảy ra quá đột ngột, khiến bọn họ hoàn toàn không có nghĩ tới, nhưng tất cả đều không thể trở lại được.

Gió dưới vách đá không ngừng thổi, nâng lên vạt áo của Vân Tâm Nhược, giống như cánh hoa sắp lụi tàn, sinh mạng không ngừng yếu ớt trong gió.

‘Thanh Hàn’, nàng cố gắng mở cặp mắt mê mang, tay giờ ra như muốn bắt thân ảnh trắng noãn phương xa.

“Tiểu Nhược Nhược, trời ơi, người làm sao vậy?” Minh Phong nhìn Vân Tâm Nhược toàn thân là máu đứng ở vách đá, trong nháy mắt toàn bộ sức lực như bị rút cạn, chuyện gì xảy ra? Sao lại nhiều máu như vậy, nhiều như vậy.

Mà nam tử theo sát phía sau, bạch y bay lên, như tiên giáng trần, lúc này thân thể của hắn không còn trong trẻo lạnh lùng như trước, thay vào đó là khủng hoảng, mang theo vài phần rung động, còn có tuyệt vọng không nói thành lời.

Vân Tâm Nhược mở mắt ra, trên ngực truyền tới đau đớn không ngừng lôi nàng vào bóng tối, cố nhìn lâu một lát, hãy để cho nàng nhìn hắn lâu một lát. Gần rồi, bóng trắng thấy rõ ràng, lơ mơ, là chân mày quen thuộc, bạch y quen thuộc, thân ảnh quen thuộc, Thanh Hàn, một giọt nước mắt chậm rãi tự rơi xuống khi nàng nhắm mắt lại, giọt lệ ấy rơi tới vết máu chảy nơi ngực, màu đỏ của máu, trong suốt của lệ, máu ấm áp, mà lệ lại lạnh như băng.

Nàng rút cuộc gặp được

Thật xin lỗi, Thanh Hàn, thật xin lỗi

Tha thứ ta, không thể cùng người.

Nàng vô lực nói, trước mắt là một mảng yên lặng của bóng tối, mà trong đó, nam tử trắng như tuyết đi về phía nàng, một hình ảnh xinh đẹp, cầu nhỏ với dòng nước chảy, hương sen không ngừng truyền tới, hình ảnh hai người cầm tay ra khỏi Mạc tộc.

Trong lúc bất chợt, đá vụn dưới chân cô gái sụp xuống, nàng – với y phục đầm máu, nghiêng người giữa không trung, sau đó rơi xuống, thân thể của nàng đón gió, như một cánh bướm lao xuống vách núi.

Lê Hân vươn tay, muốn bắt được nàng, nhưng tay hắn chỉ kịp xoẹt qua một luồng tóc đen, tất cả, cũng, kết thúc. Quá muộn.

255. Chương 256: Hạ Tình Nhai: Minh Phong Mất Khống Chế

Khi bọn họ không phản ứng kịp thì nàng đã không còn ở đây, cho dù nàng không bị chủ thủ đâm vào tim thì rơi xuống Hạ tình nhai này, nàng chết là chuyện không thể nghi ngờ, hơn nữa trên người nàng còn trúng loại cực độc Tủy Nguyệt lưu tâm.

Mỗi một thứ đều đưa nàng vào chỗ chết một cách tàn nhẫn, mỗi một thứ đều đoạt đi sinh mạng của nàng.

Cho dù bọn họ có tin hay không, có nguyện ý tin hay không, Vân Tâm Nhược, nàng, thật sự đã chết, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

“Là người, là người, là người giết nàng, người là tên khốn kiếp, ta muốn giết chết người.” Minh Phong dùng tay nện một quyền vào người Lê Hân, Lê Hân không lui, cũng không tránh, cứng rắn bị một chưởng, ‘phù’ một tiếng, khắc ra một ngum máu tươi.

Một quyền lại một quyền, quả đấm của Minh Phong không ngừng rơi vào trên người hắn, không có chiêu thức, không có nội lực, chẳng qua là đánh một cách điên loạn.

Hắn không thể tin, mình chỉ mới rời đi mấy ngày mà muội muội Nhược Nhược hắn yêu thương lại bị bọn họ hành hạ, tổn thương, ngay cả chết cũng thống khổ như vậy, cây đao kia, bọn họ đều thấy được, chảy nhiều máu như vậy, có bao nhiêu đau , Tiểu Nhược Nhược, Tiểu Nhược Nhược đáng thương.

Tiêu Thanh Hàn mất hồn nhìn Hạ tình nhai, ánh mắt không hồn, trong lúc bất chợt, tròng mắt hắn thoáng qua một vệt sáng đỏ, tất cả tâm tình từ từ thoáng qua, truy đuổi, thất lạc, thống khổ, tuyệt vọng. Còn có tình yêu khắc cốt ghi tâm nơi đáy mắt, hiện dần lên.

Hai mắt nhắm lại, hắn, nhớ lại, nhớ lại tất cả. Khi giọt lệ cuối cùng của nàng rơi xuống, kí ức hắn đã ulla về.

Nhược của hắn.

Cô gái hắn yêu bằng cả sinh mạng.

Nam tử bạch y như tuyết, không diên cuồng hét lớn, không lạnh lùng như băng, chẳng qua là cái vẻ tuyệt vọng trên người lại lan tràn khắp cả đất trời. Gió dần dần thổi lên, lướt qua khuôn mặt thoát tục không dính nửa hạt bụi trần.

Bầu trời từ từ tối lại, mây đen xám xịt bao phủ cả vùng đất, gió mạnh nổi lên, làm cho Vân Thiển Y và Mai nhi đứng ở gần vách đá có chút không đứng vững được, gió không ngừng thổi qua y phục của hai ả, qua sợi tóc, tóc tán loạn, nhưng ai cũng không dám động. Họ chưa từng gặp qua cảnh đáng sợ như vậy.

Thì ra, chết là một chuyện đáng sợ như vậy. Mà họ, rất sợ.

Minh Phong dùng một quyền nện vào trên người Lê Hân, một tiếng buồn bực từ trong miệng hắn mơ hồ truyền ra, thấy cả người Lê Hân chặt vật, máu nơi khoe miệng không ngừng chảy xuống, nhất là trên mặt trái, sưng vù lên, không còn vẻ anh tuấn của ngày trước, mà ánh mắt của hắn cũng trống rỗng vô hồn, giống như vừa mất đi tất cả linh hồn mình.

Nam tử bạch y trầm mặt, lạnh lùng nhìn hai nam tử đang kẻ đánh người chịu, một đỏ một đen, ánh mắt của hắn càng ngày càng u ám, càng ngày càng lạnh lùng, dần dần, trong con ngươi sâu không ra đáy nâng lên một vật ánh sáng, mơ hồ mang theo mùi máu tanh.

256. Chương 257: Hạ Tinh Nhai: Tìm Lại Kí Ức

“Minh Phong, dừng tay.” Nam tử khẽ mở môi mỏng, thanh âm xuyên vào lòng người, giống như băng tuyết, không có độ ấm.

Nghe được giọng nói của nam tử, bàn tay Minh Phong giữa không trung dừng lại, nhưng không thả xuống, cũng không động. Ngón tay nắm chặt, đốt ngón tay trắng bệch, mà gân xanh trên mu bàn tay nổi lên. Nếu Tiêu Thanh Hàn không ngăn cản, nếu Lê Hân không đánh trả, thì Minh Phong có thể trực tiếp đánh chết tên kia, thật sự sẽ đánh chết hắn.

“Quốc sư, người.” Minh Phong nắm chặt tay, chặt vật để xuống, xoay người, đứng lên, Hồng Y như máu, khuôn mặt lúc này mang oán hận, hắn không thèm nhìn nam tử áo đen trên đất, cũng không muốn nhìn Tiêu Thanh Hàn. Hai nam tử, một người hành hạ nàng về linh hồn, một kẻ lại hành hạ nàng về thể xác.

Nàng đau khổ không nơi nương tựa, chịu vô số tổn thương, đến chết vẫn nhìn nam tử mình yêu một cách trìu mến. Tiểu Nhược nếu, người chết thật không đáng giá.

mắt Tiêu Thanh Hàn khép hờ, lông mi che lại đáy mắt vô tình, sau đó giương mắt nhìn hai nữ tử, không hề chớp mắt, hồng quang trong mắt chợt lóe, đến khi thấy thân thể bọn họ không ngừng run rẩy. Sau đó, hắn từ từ đi tới trước mặt Lê Hân, vạt áo không ngừng nâng lên, như đóa hoa sen sạch sẽ nở rộ trong đêm tối, một người cao cao tại thượng, một kẻ lại chặt vật không chịu nổi.

“Hân, kiếp nạn của ngươi tới rồi.” Nam tử lạnh như băng nói ra, thức tỉnh mọi người.

“Quốc sư.” Minh Phong đột nhiên quay đầu lại, thấy con ngươi nam tử lạnh thấu, thân thể máu cương lên, làm sao lại lạnh lùng như vậy, vô tình như vậy, lúc này Tiêu Thanh Hàn như thay đổi thành một người khác, lãnh khốc vô tình. Cặp mắt kia giống như bị dính ma khí, kéo hút lấy linh hồn con người, rồi sau đó trực tiếp đánh xuống địa ngục, trong đôi mắt kia không thấy được tình cảm, cũng không thấy được ôn nhuận thanh nhã. Trong lúc nhất thời, kinh hãi làm hắn nói không ra lời.

“Kiếp nạn?” Lê Hân ngẩng đầu lên, hai tròng mắt vô thần hiện đầy tia máu nhìn nam tử trước mặt, kiếp nạn gì, sao hắn không biết?

Tiêu Thanh Hàn ngồi xổm người xuống, ánh mắt hai người đối diện nhau, trông mắt đen nhìn thì lãnh tình, kì thực tất cả tâm tình đều giấu nơi đáy mắt, tia sáng đỏ không ngừng thoáng qua, chu sa giữa trán đang chuyển động, khóe miệng nở nụ cười hoàn mỹ.

“Hàn, ta sẽ không để ngươi chết bởi vì nếu ngươi chết, đó là một loại giải thoát, ngươi cho rằng ta sẽ dễ dàng bỏ qua ngươi như vậy sao?” Lời của nam tử nhẹ vô cùng, như một cơn gió nhẹ nhàng bay tới, lại tựa như một thanh đao nhọn khắc sâu vào lòng người đối diện. Tiêu Thanh Hàn đột nhiên khác lạ, khiến hắn không phản ứng kịp. Chẳng nhẽ, hắn, nhớ lại tất cả.

“Quốc sư, ngươi, nhớ lại rồi sao?” thân thể Minh Phong chấn động, đột nhiên mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, làm sao có thể, Vong Tình Thủy của hắn căn bản không có phương pháp nào để giải, ngày đó bị hoàng đế uy hiếp, hắn dùng loại thuốc có hiệu quả cao nhất, một đời một thể, dù người kia có chết cũng không thể nhớ lại kí ức đã mất. Hơn nữa, có ngũ sắc hồn la hoa, càng khiến được hiệu mạnh gấp mấy lần. Làm sao có thể.

“Ngươi cứ nói đi?” Hắn hỏi ngược lại, sau đó đứng lên, gió thổi bay cát bụi, cũng thổi bay tay áo hắn, sắc trời tối đen, y phục trắng như tuyết, quanh thân nam tử chậm rãi lưu động một loại khí chất khác thường, dung mạo vẫn thế, bạch y vẫn thế, chẳng qua là cảm giác thấy thay đổi quá nhiều, quả thật như biến thành một người khác, bây giờ hắn quá lạnh lùng, quá ngoan tuyệt, quá tà ác.

257. Chương 258: Hạ Tình Nhai: Thanh Hàn Tóc Trắng

Sát khí, sát khí nặng nề, đè nén làm người ta không thể di động nửa bước, ngay cả việc hô hấp cũng khó khăn.

“A.” Đột nhiên nghe được Vân Thiển Y thét lên một tiếng, Minh Phong cùng Lê Hàn đảo mắt nhìn về phía ả, sau đó dõi theo ánh mắt sợ hãi kia, bọn hắn cũng hoảng sợ không dứt.

Chỉ thấy, Tiêu Thanh Hàn thân hình thon dài, đứng vững như cây tùng, trong con ngươi tràn đầy bi thống, gió không ngừng thổi lên tóc hắn, từng cây, từng cây một, từng sợi, từng sợi từ đen mượt bắt đầu chuyển sang trắng, gió thổi không ngừng, màu tóc không ngừng biến chuyển, chốc lát sau, trên đầu nam tử toàn bộ biến trắng, 3000 sợi tóc trắng như tơ, thê tuyệt, buồn bã.

Có nỗi đau nào đau đớn hơn cả, đau thân thể hay đau linh hồn....

Thanh Hàn.

Quốc sư.

Tất cả bị loại này quỷ dị này làm con tim đập mạnh, tại sao có thể như vậy, tóc Tiêu Thanh Hàn, toàn bộ biến thành trắng.

Nam tử chậm rãi đi lại, đi qua Minh Phong, sau đó dừng lại trước người Vân Thiển Y cùng Tri Hạ, lạnh lùng nhìn họ, con ngươi như hầm băng lạnh buốt.

Trông mắt hắn không có hận, nhưng so với hận còn đáng sợ hơn, mang theo hơi thở hủy diệt mọi thứ, có thể đem linh hồn mọi người nắm chặt trong tay. Khóe miệng hắn nhẹ nâng, trong mắt lóe lên ác độc. Sau đó đi qua bọn họ. Đi tới vách đá, bạch y, tóc trắng, trắng làm chói mắt mọi người.

“Quốc sư, ngươi đừng nghĩ bậy.” Minh Phong theo sát hắn, Hồng Y nâng lên, đột nhiên, khi thân thể của hắn đến gần Tiêu Thanh Hàn chừng một thước thì bị một cỗ nội lực cường đại văng ra.

võ công của Tiêu Thanh Hàn rất cao, hắn ít khi tự thân ra tay, không nghĩ tới, không nghĩ tới, thật không nghĩ lại mạnh đến vậy. Loại công lực này đã có thể so với sư phụ hắn

“Minh Phong, ngươi cho rằng ta sẽ làm gì? Nhảy xuống núi sao?” Tiêu Thanh Hàn đột nhiên xoay người, tóc trắng bay bay, thê mỹ (trong đẹp có đau lòng) không nói ra lời.

“Người yên tâm, bây giờ không phải là lúc.” Hần ngưỡng mặt lên, trái tim như vỡ ra từng mảnh, một hơi hít một thở cũng khiến hần đau đớn, trái tim như bị ai đó dùng dao đâm vào, giống như thanh chủy thủ trên người nàng.

Là hần đã thương nàng. Là hần bức nàng đến đường cùng, tất cả đều lỗi là của hần.

Là hần.

Không nên quên nàng.

Mà bọn họ, hần quét qua những người kia, khóe miệng nâng lên một đường cong tuyệt mỹ, chết quá dễ dàng, cho nên, bọn họ phải sống, sống để hưởng thụ cảm giác sống không bằng chết....

Hần cúi đầu, nhìn về phía dưới, một vách đá sâu không thấy đáy, Nhược của hần ở phía dưới, một mình lạnh như băng, cô đơn, hần rất muốn đi theo nàng, nhưng tất cả còn chưa kết thúc, kẻ nào tổn thương nàng, hần sẽ không bỏ qua, một người cũng không bỏ qua.

Bạch y nhẹ nhàng tung bay, sợi tóc trắng như tuyết rơi loạn trên lưng hần, trắng giống nhau, như đám mây, nhưng cũng lạnh lùng giống nhau.

Hần xoay người, ánh mắt đỏ quét qua bọn họ, ma khí tràn ngập.

258. Chương 259: Hạ Tinh Nhai: Khắc Tinh Tái Thế

Tất cả đều thay đổi, thay đổi hoàn toàn, thay đổi khiến bọn họ không cách nào tin được chuyện mình thấy, Thanh Hàn quốc sư đầu bạc trắng trong tích tắc, toàn thân không còn khí chất trước kia, thay vào đó là một ác ma, vô tình, muốn đem tất cả vật trước mắt phá hủy. Không lưu lại một chút.

“Quốc sư, người, rốt cuộc bị sao vậy?” Minh Phong từ dưới đất đứng lên, gió thổi cát bụi làm mắt hần không mở ra được, híp lại cặp mắt, hần nhìn nam tử ở vách đá, tóc trắng rõ ràng như vậy lại khiến hần chói mắt.

bây giờ hần có thể khẳng định, quốc sư đã nhớ lại tất cả, nhưng nếu có thể, hần thật sự hi vọng quốc sư đừng nhớ lại, Tiểu Nhược Nhược đã chết, hiện tại quốc sư nhớ ra tất cả, điều này bảo quốc sư chấp nhận thế nào, đổi mặt thể nào, tin tưởng thế nào, cô gái mà hần dùng cả sinh mạng để yêu lại chết trước mặt hần, mà còn chết một cách đau đớn thê thảm như vậy, tim của hần, e rằng.

Từ trước đến giờ, quốc sư so với người thường thì tình cảm hơn rất nhiều, lãnh tình hơn 3 phần, nhưng tình cũng nặng ba hơn phần. Đã kích như vậy, e rằng trong khoảng thời gian ngắn, hần căn bản không chịu nổi, cho nên tóc mới trắng.

Tóc trắng, tuyệt tình, trong lúc bất chợt, đầu của hần rung động, cực điểm của sợ hãi, nhớ tới lời tiên đoán kia.

Thiên Trạch trăm năm, trăm sen nở rộ, cửu tử quốc sư, Vân Long bên cạnh, thê tử quốc sư, chủ nhân phách Nguyệt, Vân-Nguyệt gần nhau, thiên hạ thái bình, Vân-Nguyệt chia lìa, khắc tinh giáng thế.

Khắc tinh giáng thế, khắc tinh, ma khí.

Chẳng lẽ....

hần trợn to mắt, nhìn Tiêu Thanh Hàn, bây giờ, mặc dù quốc sư vẫn mặc bạch y, nhưng không thanh nhã như trước, toàn thân bap phủ bởi ma khí. Trong con ngươi thỉnh thoảng lóe lên hồng quang, quỷ dị khó dò.

Chẳng lẽ, lời tiên đoán thành hiện thực.

Quốc sư.

Điều này sao có thể, hắn không tin, nhưng hoàn cảnh trước mắt lại phải giải thích như thế nào, Tiểu Nhược chết đi là một đả kích đối với quốc sư, quả thật vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, từng nay là hắn biết, hai người này chính là lẫn nhau tình cảm chân thành, hôm nay Tiểu Nhược nếu đã chết, như vậy quốc sư bây giờ là không phải là căn bản là không hề sinh yêu. Chỉ muốn vì nàng báo thù.

Nếu như hắn thật sự là khắc tinh, thế gian này lại đem sẽ đón lấy một cuộc huyết tẩy như thế nào.

Nhưng nam tử như hoa sen này làm sao lại là ma tinh?

Tiêu Thanh Hàn cười lạnh, nụ cười lại chưa từng đập vào đáy mắt, hắn giang hai cánh tay, giơ không ngừng thổi lên tóc trắng cùng bạch y, như một đóa sen trắng.

“Thiên Địa làm chứng, lúc này, Tiêu Thanh Hàn, làm ác ma tái thế.”

Trong mắt hồng quang lần nữa thoáng qua.

Ma tái thế, ác ma tái thế, Minh Phong nghe được lời hắn nói, thân thể chấn động, hắn quả thật không thể tin được vào mắt mình, đây là thật, là thật, quốc sư là ma tinh, là khắc tinh trong truyền thuyết.

Tiêu Thanh Hàn để tay xuống, đi tới bên cạnh Vân Thiển Y, mắt lạnh quan sát trên vết máu trên y phục của ả, lại nhìn cánh tay được quấn bằng khăn gấm. ánh mắt lạnh lùng vô tình, khiến Vân Thiển Y toàn thân hốt hoảng, sợ hãi không ngừng len lỏi chạy khắp cơ thể ả.

Tiêu Thanh Hàn chợt đưa ngón tay, khớp xương ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, toàn thân ả như cứng lại, không cách nào động được, đây là điểm huyết.

“Minh Phong.” Hắn cũng không xoay người, kêu tên Minh Phong.

“Vâng” Minh Phong sửng sốt. Cũng đi lên trước, phức tạp đi về phía hắn.

“Túy Nguyệt lưu tâm.” Môi của hắn mở ra.

Túy Nguyệt lưu tâm, Minh Phong giật mình, từ bên hông lấy ra một viên thuốc. Như hiểu ra mấy phần.

Lê Hân đột nhiên rống to, âm thanh khàn khàn khó nghe: “Thanh Hàn, không phải ngươi muốn.”

“Không phải, không phải cái gì?” Tiêu Thanh Hàn nhẹ nhàng nâng mắt nhìn hắn một cái, khóe miệng khinh thường, sau đó hắn nhận lấy thuốc trong tay Minh Phong. Ngón tay khẽ run một chút, sau đó lại đưa cho Minh Phong.

“Cho ả xuống.” Hắn nói những lời này, xoay người, từ từ biến mất trước tầm mắt mọi người, bóng dáng trắng như tuyết, tựa như sương, sạch sẽ không bụi trần như cũ, nhưng không chút ấm áp.

259. Chương 260: Hạ Tình Nhai: Chân Tướng

Minh Phong cầm thuốc, đi về phía Vân Thiển Y, Vân Thiển Y bị điểm huyết, không cách nào nhúc nhích, chẳng qua trong mắt mang theo khẩn cầu, mang theo đáng thương, nhưng không cách nào đã động nam tử áo đỏ trước mắt.

“Minh Phong, đừng... Thiển Y vô tội.” Lê Hân nằm trên mặt đất, căn bản không thể đứng lên, chẳng qua là vươn tay xin hắn. Ngàn vạn lần không được, Túy Nguyệt lưu tâm là loại độc cực mạnh, không phải người nào cũng có thể chịu đựng. Thiển Y chỉ là một cô gái, làm sao để nàng gánh chịu được chứ.

Tất cả đều là lỗi của mình, là hắn, là hắn sát hại Vân Tâm Nhược, tất cả đều là hắn, là lỗi của hắn, không liên quan đến người khác. Nếu như muốn đền mạng, vậy mình hắn là đủ rồi, hắn nợ nàng. Nợ nàng quá nhiều, hắn nợ nàng mạng sống, nợ nàng. chỉ cần hắn chết là có thể bồi tội cho nàng.

Nhưng Thiển Y vô tội, tất cả đều là lỗi của hắn.

“Vô tội, người nói ả vô tội?” Minh Phong cười lớn. Trong mắt lại có chút hơi nước, mang theo bi thương, hần lắc đầu một cái, mang theo đồng tình, mang theo đáng thương nhìn về phía nam tử áo đen trên đất, kẻ bị hần đập cho tơi tả.

“Tướng quân, người thật đáng thương, người cho rằng nữ nhân này vô tội thật sao? Người có mắt như mù, loại nữ nhân lòng dạ ác độc này mà người còn che chở ả như thế. Túy Nguyệt lưu tâm đúng không?” Hần nhìn thuốc trong tay, giọng nói không khỏi tăng thêm. Hần vừa trở về, liền nghe tất cả mọi chuyện xảy ra trong phủ quốc sư, Tiểu Nhược Nhược oan uổng, Lê Hân muốn gán tội cho người khác, quốc sư tổn thương nàng, những thứ này, nàng đều chịu đựng sao?

Khi đó, nàng thương tâm bị thống đến trình độ nào, ai có thể nghĩ đến. Ai có thể biết đến. Hần chợt đưa tay, kéo y phục Vân Thiển Y, hiểu vì sao quốc sư lại đem thuốc cho hần. Loại nữ nhân này, quốc sư khinh thường đựng vào. Hần sẽ không để cho ả chết, sẽ làm ả sống không bằng chết. Cho nên, Túy Nguyệt lưu tâm này, Tiểu Nhược Nhược từng chịu thì Vân Thiển Y cũng phải ném lấy, hơn nữa phải chịu gấp mười lần.

Hần đem thuốc thả vào khoe miệng Vân Thiển Y, bắt chợt, Tri Hạ như một trận gió, đem thuốc cầm lấy, sau đó ngửa đầu, nuốt xuống, động tác nhanh làm Minh Phong cũng không kịp ngăn cản.

Thuốc vừa xuống bụng, một loại đau đớn bốc lên. Tri Hạ quỳ trên mặt đất, khuôn mặt vốn lãnh đạm vì đau đớn mà vặn vẹo.”Tướng quân, là lỗi của nô tỳ, tất cả đều do nô tỳ làm, tất cả đều do nô tỳ nghĩ ra, không liên quan đến tiểu thư, là nô tỳ đem độc được bỏ vào trong chén hại Tam tiểu thư, cũng là nô tỳ tìm người đem Tam tiểu thư trói đến đây, tất cả đều do nô tỳ làm. Không liên quan đến tiểu thư.”

Tri Hạ đau đớn, toàn thân co rúm lại, lời nói trong miệng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại tiếng rên thống khổ.

“Tri Hạ. . . .” trong mắt Vân Thiển Y lệ không ngừng rơi xuống, con mắt tối sầm. Lâm vào trong bóng tối, thân thể mềm nhũn ngã xuống, tất cả đều ngoài dự liệu của ả, hết thấy tất cả cũng chuyển biến một cách đáng sợ.

Điều ả có thể làm duy nhất chỉ có thể là trốn tránh.

Mà lúc này, Lê Hân như bị sét đánh, toàn thân như nằm trong băng tuyết, hần chán nản nằm trên mặt đất, trong lúc bắt chợt, cười lớn, tiếng cười bi thiết, như một con thú dữ bị thương.

Thì ra. . . . Hần là kẻ ngu, thì ra. . . . Hần ngu ngốc

Minh Phong mắt lạnh nhìn Vân Thiển Y té xỉu, khinh thường, đồ đàn bà thú vị. Sau đó hần nhíu mày, nhìn Tri Hạ thống khổ co rúm thân thể trên đất.

Đột nhiên, hần tiến lên, điểm nhẹ trên người Tri Hạ mấy cái, cô gái cũng dừng việc co rúm thân thể lại. Lúc này hần lấy ra một viên thuốc bên hông, đút vào miệng Tri Hạ. Viên này thuốc vốn dùng để giải độc cho Tiểu Nhược Nhược, nhưng bây giờ nàng không còn.

không phải là hần tốt bụng, hần chỉ biết khi thấy Tri Hạ đau đớn thế này lại liên tưởng đến cô gái kia. Cho nên, hần giải dược cho nàng, giúp nàng giải độc. Về phần sự thật rốt cuộc là thế nào, thật ra thì không cần phải nói rõ thì tất cả đã bày ra trước mắt rồi, không ngờ bên cạnh ả Vân Thiển Y còn có nha hoàn trung thành như vậy, chẳng qua là nhân hết mọi tội lỗi lên mình thì người khác sẽ tin sao?

Hần nhìn về phía nam tử cách đó không xa đang thống khổ cười to, như vậy, tất cả mọi chuyện hần biết rồi. Sớm biết có ngày hôm nay, ban đầu cần gì làm thế.

260. Chương 261: Yêu Là Gì

Minh Phong đi tới trước mặt của hắn, cúi đầu nhìn nam tử nằm trên mặt đất, khẽ thở dài một cái, bây giờ hắn quả thật không biết đối xử với Lê Hân như thế nào. Là oán là hận, là đồng tình, hay nên chết hắn, có thể đối với hắn là một loại giải thoát, nam nhân e rằng đến bây giờ vẫn không xác định trong lòng mình rốt cuộc yêu người nào. Quả nhiên là người ngoài cuộc sáng suốt.

“Lê Hân a Lê Hân.” Hắn lắc đầu, nhìn về phía vách đá, “Người thật đúng là ngu! Cho là mình thích Vân Thiển Y sao? Chỉ sợ lòng của người đã sớm rơi vào trên người một cô gái khác, người rốt cuộc không có cơ hội nữa rồi.” Không phải, là cả hắn và quốc sư đều không có cơ hội.

Hắn nói xong, xem Hạ tình nhai một cái, trong con người thoáng qua ưu thương, vách đá, tình đoạn, hồn mất, một người chết, lại đã thương hai người.

Hoặc, tương lai càng nhiều người hơn.

Lê Hân nghe xong, thân thể đột nhiên run rẩy, tựa như lá vàng bị gió thu cuốn, thê lương, hắn thống khổ tựa đầu vào trên đất. Đôi tay đánh lên mặt đất, trên mu bàn tay, một mảnh xanh tím, một mảnh đỏ tươi. Máu, theo vết thương chảy xuống.

lời Minh Phong nói, như một tiếng sấm hoàn toàn đánh thức hắn, khiến đầu óc hắn thanh minh lại.

Cái gì là yêu, cái gì là không thương, cái gì là tình, cái gì là hận, là hắn sai lầm rồi, sai lầm rồi, sai thái quá.

“Ha ha.” Hắn thật sự muốn cười sự ngu xuẩn của mình, tại sao đến nước này hắn mới hiểu, hắn mới thật sự hiểu. Hắn rốt cuộc yêu người nào. Rốt cuộc hận người nào. Tại sao lại đến bước đường cùng này mới hiểu?

Minh Phong phi thân tới vách đá, nhìn dưới vách đá một mảnh tối tăm, Hồng Y đỏ tươi như máu, trời chiều ngã về tây, lộ vẻ yêu tri, mà khi mặt trời đỏ từ từ rơi xuống, chân trời xuất hiện một ánh sao, không ngừng lóe ra màu sắc khác thường.

Trăm năm kiếp nạn, khắc tinh giáng thế.

Cuối cùng không thể tránh khỏi.

Bên trong hoàng cung, người người cũng đắm chìm trong một loại sợ hãi, một khắc đồng hồ trước, bóng trắng thanh tuyết, cho dù bọn họ đã sớm quen Thanh Hàn quốc sư có phong thái như thế, nhưng mỗi lần nhìn thấy đều không thể đem ánh mắt dời đi. Hắn tựa như ánh sao xa xăm nơi chân trời, người chỉ có thể đứng từ xa nhìn, nhưng không cách nào đến gần.

Mà lúc này, càng làm cho người ta cảm thấy loại khoảng cách đó như mặt đất với bầu trời, cao không thể chạm tới, hơn nữa, mà điều làm người không thể tin là mái tóc Thanh Hàn trắng như tuyết, lóng lánh tựa hồ có thể làm mắt đau xót. Một trận gió qua, giống như một giấc mộng, sau đó bóng trắng biến mất, chỉ để lại hương sen nhàn nhạt, còn có loại lạnh lùng làm người thấu xương.

Thanh Hàn quốc sư còn trẻ mà bạc đầu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mọi người suy đoán, nhưng không biết.

Bên trong ngự thư phòng, chỉ nghe được một tiếng ‘két’, thái giám cùng cung nữ ngoài cửa sợ hãi đến nỗi đổ mồ hôi lạnh khắp cả người. Lúc này, một ly trà thượng hạng rơi trên mặt đất, vỡ thành mấy miếng, Tiêu Cẩn Du không nói ra được lời nào, chẳng qua là mở to mắt nhìn nam tử trước mặt, bạch y, tóc trắng, dung nhan tuyệt mỹ, tựa như cây tường vi trong băng tuyết.

261. Chương 262: Chết Vắn

“Cửu đệ, người làm sao vậy, tóc của người sao lại thế này?” Tiêu Cẩn Du hồi thần, con người đào hoa lóa ra thần sắc thống khổ, tóc Cửu đệ bị sao mà trắng bệch thế, hắn đi lên trước, đưa tay muốn chạm sợi tóc kia, muốn biết rốt cuộc mình có phải đang nằm mơ hay không.

Ai ngờ, tay của hắn vừa mới giơ lên, Tiêu Thanh Hàn lắc mình một cái, tránh khỏi, chẳng qua là vẫn có một sợi tóc xẹt qua tay của hắn, sau đó, xâm nhập đáy lòng hắn.

Đây là thật, hơi lạnh, màu sắc trắng trong, đây là thật, mái tóc đen bóng của đệ đệ hắn toàn bộ biến thành tuyết.

“Tại sao?” Tiêu Cẩn Du nắm chặt hai quả đấm, ngón tay đâm vào thịt. Chỉ cảm thấy toàn thân có loại đau đón lạnh như băng.

“Hoàng huynh không biết sao?” Tiêu Thanh Hàn lạnh lùng nhìn Tiêu Cẩn Du, giọng nói băng thấu.

thân thể Tiêu Cẩn Du chấn động, lui về phía sau một bước, hắn quả thật không thể tin được nam tử lạnh lùng trước mắt là đệ đệ thanh nhã như sen kia. Quốc sư Thiên Trạch nổi tiếng thiên hạ, lúc này, Thanh Hàn hoàn toàn thay đổi, thay đổi làm hắn kinh hãi và hoảng hốt.

“Trẫm không biết người đang nói gì?” Tiêu Cẩn Du chán nản buông tay xuống, đột nhiên cảm thấy mình vô lực, ngay cả sức lực đứng cũng không có. Nói thật, hắn bây giờ không thể chấp nhận nổi một kích thích nào khác, cho dù rất nhỏ.

Tiêu Thanh Hàn cùng Tiêu Cẩn Du đứng đối mặt với nhau, một thân bạch y, ánh nến chợt giạt mình, ngọn đèn dầu với ánh sáng vàng nhạt làm sợi tóc hắn càng lộ vẻ trong suốt trắng toát, tựa như gió tuyết ngày đông.

“Hoàng huynh quên lần trước Thần Đệ nói gì sao?” Hắn ngưng mắt nhìn Tiêu Cẩn Du, “Lúc ấy Thần Đệ nói hai chữ. . . .” Lúc này, hắn dừng lại, hơi nhếch môi, nhìn sắc mặt người đối diện khê biến. Mới chậm rãi mở miệng.”Thần Đệ nói, chờ ta, hoàng huynh có từng nhớ?”

Tiêu Cẩn Du sửng sốt, sắc mặt đột nhiên cực kỳ khó coi, hắn đương nhiên nhớ, nhớ rõ ràng, thế nhưng chuyện này có liên quan đến mái tóc trắng này sao? Hơn nữa còn dùng khẩu khí như thế tới chất vấn hắn, dù thế nào, thân phận của hắn cũng là hoàng đế, hoàng đế Thiên Trạch cao cao tại thượng, mà giọng nói Thanh Hàn lúc này làm cho mặt mũi hắn xấu đi, vì vậy, hắn không khỏi thu hồi tất cả vẻ mặt, cương mặt lên, lạnh lùng nói: “Chuyện này trẫm nhớ, khi đó trẫm xác thực đáp ứng người. Phải chờ người. . . .”

“Chờ ta?” Tiêu Thanh lặp lại lời hắn nói, đáy mắt thoáng qua một tia lửa, sau đó lại bị băng tuyết che phủ. Hắn xoay người nhìn bầu trời đầy sao, thanh âm của hắn bay bổng.

“Hoàng huynh, vậy người có chờ Thần Đệ không? Đợi không? Chuyện Vong Tình Thủy, hoàng huynh sao không đợi?” Hắn quay đầu, sợi tóc trên vai cùng y phục như muốn tan ra cùng một chỗ. Chu sa trên trán máu đỏ diêm dúa. Mơ hồ lưu động một cỗ ma khí. Làm cho người ta không nhìn được mà bị hút vào trong đó, không cách nào thoát thân. Chỉ cảm thấy một cảm giác nguội lạnh lan khắp thân thể.

262. Chương 263: Hối Hận

“Người, thế nhưng, biết.” Tiêu Cẩn Du kinh hãi, cố gắng đè nén tiếng tim đập mạnh. Hắn nhớ lại rồi. Hắn nhớ ra rồi. Vì vậy chuyện này có liên quan đến màu tóc của hắn.

Tiêu Cẩn Du khê thở dài, sau đó mới nhìn hắn.

“Cửu đệ, đừng trách trẫm, trẫm cũng chỉ muốn tốt cho người, tốt cho Thiên Trạch, dù sao Vân Thiển Y là chủ nhân pháp nguyệt. Hơn nữa, trẫm cũng không làm hại Vân Tâm Nhược! Người lại hận trẫm thế ư?”

Hắn nắm chặt tay, nhìn chằm chằm Tiêu Thanh Hàn, giải thích. Hi vọng đệ đệ có thể hiểu. Hắn làm như vậy đơn giản là vì tốt cho hắn, tốt cho Thiên Trạch. Vì dân chúng Thiên Trạch.

Khi đó, còn biện pháp nào tốt hơn sao? Đệ ấy cho rằng hắn nguyện ý chia rẽ tình cảm của đệ đệ cùng Vân Tâm Nhược sao? Thật sự, thực tế ép hắn.

“Vì tốt cho Thần Đệ?” Tiêu Thanh Hàn chợt cười, cười hoàn mỹ, như hoa sen nở rộ, chẳng qua là nụ cười chỉ nơi khóe miệng, không thấy trong đáy mắt, cũng chưa từng nhập vào lòng.

“Nàng chết rồi, hoàng huynh hài lòng chưa?” Hắn từng bước từng bước tiến gần tới Tiêu Cẩn Du.

Tiêu Cẩn Du cả kinh thất sắc, làm sao lại thế, ai chết? Chẳng nhẽ là Vân Tâm Nhược, điều này sao có thể? Hắn, chưa từng hạ lệnh giết nàng.

“Đây không phải là điều hoàng huynh mong đợi sao? Nàng chết rồi, cô gái Thần Đệ dùng tính mạng để yêu chết rồi.” Tiêu Thanh Hàn thu hồi nụ cười yếu ớt kia, từng chữ từng câu như băng tuyết, đánh vào trên người Tiêu Cẩn Du, khiến thân thể người nọ run rẩy.

“Chết rồi, làm sao có thể?” Tiêu Cẩn Du cúi đầu tự lẩm bẩm, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn thấy mái tóc tuyết trắng của Tiêu Thanh Hàn, tâm chìm xuống. Trước kia hắn từng có ý nghĩ giết nàng, hơn nữa không chỉ một lần, thế nhưng đó chỉ là lúc Thanh Hàn chưa tỉnh lại mà thôi.

tính khí Thanh Hàn hắn biết rõ. Bất kỳ vật gì đều không thể áp đặt trên người đệ đệ, cho nên hắn chỉ có thể cưỡng chế Minh Phong cho đệ đệ uống Vong Tình Thủy. Chẳng qua là, khi hắn làm xong thì cũng hối hận, nhất là sau khi đệ ấy tỉnh lại, không yêu Vân Thiển Y, hắn quên mất tình yêu với Vân tâm nhược, cũng quên mất tình yêu với người khác, đổi thành trong trẻo lạnh lùng, khi đó hắn rất hối hận.

“Hoàng huynh, lần này ngươi làm sai rồi.” Tiêu Thanh Hàn dừng bước, đột nhiên xoay người, để lại cho Tiêu Cẩn Du một bóng lưng cô đơn lạnh lẽo.

“Cứu đệ, Vân Tâm Nhược chết, trăm thật rất xin lỗi, nhưng người chết không thể sống lại. Ngươi.” Hắn nghĩ muốn khuyên Tiêu Thanh Hàn, nhưng bây giờ không biết khuyên như thế nào, mất đi người mình yêu, thể xác và tinh thần của đệ đệ nhất định đau đến cực điểm, hắn biết Thanh Hàn là người thế nào, nếu như trước kia hắn còn hoài nghi tình cảm của đệ đệ đối với Vân Tâm Nhược sâu thế nào, có nguyện ý vì nàng dùng cả tính mạng mình để đổi lấy hay không, nhưng lần này, nhìn thấy vì nàng mà tóc hắn trắng toát.

Chẳng qua, hắn sai lầm thật rồi sao? Thật sự, sai lầm sao?

“Người chết không thể sống lại, đúng vậy.” Tiêu Thanh Hàn quay đầu, lạnh lùng như ánh trăng, hắn giương môi, cười chói lọi, nhưng trong đó lại có một cỗ mùi máu tươi nồng nặc, “Hoàng huynh, thiên hạ này quá mức bình tĩnh.”

lòng của Tiêu Cẩn Du đột nhiên co rúm, sát khí nồng đậm như mang theo ma khí, rót vào cả người hắn. Giống như bị rắn độc cắn không buông. .

“Cứu đệ, ngươi nói cái gì? Cái gì mà thiên hạ bình tĩnh?” Môi hắn khê nhúc nhích, không ngừng đóng mở.

nam tử bạch y đi tới cửa, sợi tóc trắng được gió nâng lên, mang theo một cỗ mùi hoặc, một loại lãnh tình, còn có một loại tàn khốc.

“Hoàng huynh, Thần Đệ yêu nàng, yêu bằng sinh mạng, nàng đau thương, Thần Đệ sẽ trả lại cho những kẻ nào làm hại đến nàng.” Thanh âm của hắn càng ngày càng lạnh, càng ngày càng vô tình: “Nếu như tất cả là số mạng, như vậy, sau này Tiêu Thanh Hàn sẽ thành ma tình.”

Đột nhiên, cuồng phong gào thét, ở đêm tối lộ vẻ quỷ dị, trắng sáng bị mây bao phủ, lúc này trên trời dưới đất chỉ chừa lại một mảnh tối tăm mù.

263. Chương 264: Mất Đi Tất Cả

“Cửu đệ, làm sao ngươi. . . .” toàn thân Tiêu Cẩn Du run rẩy, hoàn cảnh trước mắt làm hắn không thể nào tin nổi, chẳng lẽ. . . Hắn nghĩ tới lời tiên đoán kia.

Thiên Trạch trăm năm, trăm sen nở rộ, cửu tử quốc sư, Vân Long bên cạnh, thê tử quốc sư, chủ nhân phách Nguyệt, Vân-Nguyệt gần nhau, thiên hạ thái bình, Vân-Nguyệt chia lìa, khắc tinh giáng thế.

Thành ma, khắc tinh, chẳng lẽ là ma tinh giáng thế, chính là Thanh Hàn ư, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức bọn họ không phản ứng kịp.

sợi tóc Tiêu Thanh Hàn như tuyết, bay múa trong gió, nâng lên, rồi sau đó rơi xuống, Ánh trăng chiếu vào trên áo, trên tóc Tiêu Thanh Hàn, toàn bộ biến thành màu bạc lung linh, làm hắn càng thêm tuyệt sắc vô song, khí chất trong trẻo lạnh lùng, chu sa đỏ tươi trên trán càng tươi đẹp, tuyệt mỹ, cũng tuyệt tình.

Gió cuốn vạt áo nam tử, trong giây lát, nam tử ngẩng đầu, mắt nhìn về phía ánh sao phương Bắc, khoe miệng chậm rãi nâng lên một nụ cười khó dò.

Tiêu Cẩn Du ngồi yên trên ghế, khuôn mặt nửa xanh nửa trắng, cơ hồ không còn chút máu, thái giám cùng cung nữ ở cửa sớm bị một màn kỳ dị vừa rồi làm kinh hãi, xui lơ trên đất. Còn có vài người nằm yên trên đất, ngất đi vì sợ hãi.

Quá mức kinh dị, cũng quá mức đáng sợ.

Phủ quốc sư, bên trong Thủy Tâm tiểu trúc, Tiêu Thanh Hàn ngồi trên ghế trúc, bạch y và sợi tóc trắng bóng, hai tròng mắt khép hờ, tựa vào trên ghế, chậm rãi mở con ngươi, thoáng qua một mảnh buồn bã.

Đột nhiên, một ánh sáng nhàn nhạt lướt qua mắt hắn, hắn cúi người xuống, nhặt lên một viên ngọc châu màu xanh ở bên cạnh bàn trúc, tâm đầu nhói. Hắn đem nó cầm trong tay, sau đó dùng sức nắm chặt lại. Ngọc châu mát mẻ, hơi lạnh xúc cảm truyền vào lòng bàn tay của hắn.

Hắn nhớ hạt châu này, ngày đó, hắn chính nó để đánh vào trên người của Nhược, cũng đánh vào tim nàng, khi đó, nàng chắc chắn sẽ rất đau, hắn khổ sở cười một tiếng, tóc trắng rũ xuống, rơi trên hạt châu, nhìn sợi tóc bạc trắng của mình, tim lạnh lại.

Minh Phong đến gần Thủy Tâm tiểu trúc, hôm nay hắn rút cuộc thay bộ y phục đỏ tươi như máu kia thân, mặc một bộ màu xám, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng có nhàn nhạt buồn, hắn đi vào, đứng bên cạnh Tiêu Thanh Hàn, quốc sư ngồi cả một ngày rồi. Không ăn không uống, không ngủ. Quốc sư như vậy, có thể khỏe mạnh được bao lâu?

“Quốc sư, một ngày. . . .” Hắn thở dài nhìn về phía nơi xa. Xuyên thấu qua rừng trúc kia, tựa hồ có thể nhìn đến khuôn mặt cười yếu ớt và thân hình gầy còm của cô gái.

“Ừ.” Tiêu Thanh Hàn nhàn nhạt hỏi, “Tìm được gì chưa?” Thanh âm nghe như bình tĩnh, nhưng chỉ hắn mới biết, mỗi một chữ nói ra tim hắn sẽ đau đớn thế nào.

“Không tìm được. Phía dưới núi là cây cối, đá, còn có rắn độc, mãnh thú, chỉ sợ là tìm được cùn chỉ còn. . . .” Minh Phong im lặng, câu ‘hài cốt không còn’ không cách nào nói ra. Hắn không thể chấp nhận nổi, huống chi là quốc sư – người yêu nàng. Khi còn sống chịu bao nhiêu hành hạ, lúc chết vẫn không thể toàn thây. Trời cao sao lại đối xử với nàng như thế.

Tiêu Thanh Hàn nắm ngọc châu càng chặt, trên ngực đau đớn co rút.

Lấy thông minh của hắn, ý Minh Phong nói không thể không biết.

“Bọn hắn đâu? Bây giờ sao rồi? Vân Thiển Y không uống Túy Nguyệt lưu tâm hử?” Nói đến Túy Nguyệt lưu tâm, cả người hắn cũng như đi linh hồn, hắn đứng lên, thân thể ngạo nghễ, lại giống cây cổ thụ giữa mùa đông, cô đơn lẻ loi. Mất nàng, thật ra thì hắn đã mất đi toàn bộ thế giới.

264. Chương 265: Bắt Đầu Trả Thù

Minh Phong nghe được, nửa ngày, chậm rãi mở miệng, “Ngày đó, thuốc kia vốn là để Vân Thiển Y ăn, nhưng nha hoàn bên cạnh giành lấy, sau đó nuốt vào bụng, Minh Phong không muốn thấy cảnh độc được phát tác, cho nên cho ả giải được. Trước mắt, Vân Thiển Y cùng Lê Hân tướng quân đều ở trong phủ quốc sư, hơn nữa ta đã phái người trông coi. Vân Thiển Y bị kinh sợ, lúc này như chim sợ sủng, có chút điên cuồng, mà Lê Hân.”

Hắn dừng lại, không biết phải trả lời thế nào mới phải.

“Hắn thế nào?” Tiêu Thanh Hàn hỏi, trong mắt không chút rung động.

“Hắn hôn mê bất tỉnh, nóng sốt không lùi.” Minh Phong hồi đáp. Quả thật, từ khi trở lại, Lê Hân liền bệnh không dậy nổi, cộng thêm tinh thần bị dày vò. Căn bệnh này giống như núi đổ, đến nay vẫn chưa tỉnh. E rằng gã không cách nào đối mặt với ả Vân Thiển Y ác độc, không cách nào đối mặt với việc Tiểu Nhược Nhược bị gã giết, hoặc là không cách nào đối mặt với chính mình.”

Nhưng, trốn tránh một lúc thì có thể trốn tránh cả đời ư?

“Minh Phong, ngươi biết loại trừng phạt nào khiến người khác đau đến chết đi sống lại không?” Tiêu Thanh Hàn không nhìn hắn, nhìn hạt châu màu xanh trong tay. Trong mắt, một mảnh hồng quang thoáng qua.

“Minh Phong không biết.” Hắn cúi đầu, không tỏ ra bất kỳ thái độ gì.

Tiêu Thanh Hàn ngẩng đầu, nhìn Minh Phong, ngọc châu trong tay đột nhiên đánh vào một cây trúc, cây trúc lập tức ‘bùm’ một tiếng, ngã rạp trên mặt đất, lá trúc không ngừng bay lên, có mấy lá rơi vào trên bàn.

Minh Phong nhìn thân trúc gãy, trong mắt sầu lo, trước kia quốc sư thích trúc nhất, không để người nào tổn thương một phần, hiện tại hắn lại tự tay hủy đi. Bây giờ, quốc sư càng ngày càng khó đoán, càng ngày càng máu lạnh. Cũng càng ngày càng nguy hiểm, tựa như quả bom, không biết khi nào thì nổ.

Tiêu Thanh Hàn cầm lên một mảnh lá trúc, nắm chặt, giọng nói chậm rãi truyền ra, “Chết thì rất dễ dàng, một dao, một kiếm, một chưởng, chỉ cần nhẹ nhàng hạ xuống, nhưng bốn tọa không muốn. Bọn họ không xứng với loại giải thoát này. Người nói đi, đưa bọn họ trói chặt vào người nào họ hận nhất, sợ nhất, chán ghét nhất, để cho bọn họ mở mắt, nhắm mắt, ăn cơm, ngủ, mỗi ngày, mỗi tháng, mỗi một năm đều thấy nhau, như vậy bọn họ có sống không bằng chết không? Dĩ nhiên, bọn họ chưa có quyền lợi để chết.”

Nói xong, bàn tay hắn mở ra, trong tay toát ra một làn khói màu xanh. Mà lá trúc kia lại lặng lẽ biến mất.

“Quốc sư, ngươi muốn....” Minh Phong nhìn tay hắn, nhíu chặt mày, chưa từng buông ra. Tâm tình Quốc sư bây giờ không thể đoán được! Nhưng lời quốc sư vừa nói lại làm cho hắn cực kỳ bất an. Trừng phạt như vậy, thật sự là sống không bằng chết, thật đáng sợ.

Tiêu Thanh Hàn bắt chéo hai tay sau lưng, nét mặt bình tĩnh.”Bản tọa muốn đem Vân Thiển Y gả cho Lê Hân, để cho bọn họ đời này phải gặp nhau, chán ghét nhau, hành hạ lẫn nhau. Đến chết mới thôi.”

“Quốc sư, phương pháp kia, Minh Phong không đồng ý, Vân Thiển Y không xứng lấy được danh hiệu tướng quân phu nhân này, ả không xứng.” Minh Phong cắn răng lắc đầu, “Vân Thiển Y có chết vạn lần cũng không thể trả được nợ cho Tiểu Nhược Nhược. Còn nữa... dù sao Vân Thiển Y cũng là chủ nhân phách Nguyệt, làm sao có thể gả?”

“Minh Phong, bốn tọa chưa bao giờ nói ả là chủ nhân phách Nguyệt, ngươi cũng cho rằng Vân Thiển Y là chủ nhân phách Nguyệt sao? Người quá đề cao ả rồi, ả không xứng.” Cặp mắt Tiêu Thanh Hàn lạnh lùng, không chút tình cảm, giống như lưỡi dao sắc bén “Bốn tọa muốn ả gả cho Lê Hân, dĩ nhiên không phải là lấy thân phận chính thê (vợ cả), về phần Lê Hân, tình kiếp của hắn với Vân Thiển Y dây dưa không rõ. Bọn họ sẽ phải nhận lấy quả báo cho riêng mình, mà thứ bọn họ nợ Nhược, bản tọa sẽ lấy lại tất cả.”

Minh Phong nghe xong, đầu tiên là hơi kinh ngạc, quốc sư khẳng định Vân Thiển Y không phải là chủ nhân phách Nguyệt, mà hắn cũng quả thật chưa bao giờ thừa nhận ả có được phách nguyệt, còn có chuyện gì mà hắn không biết sao?

Tiêu Thanh Hàn nhìn sắc trời một chút, bước ra khỏi đình, quay đầu lại, “Minh Phong, người cùng bốn tọa đi xem họ một chút.”

“Vâng” Minh Phong đáp ứng, lúc nhìn mái tóc trắng kia, thở dài một hơi.

Quốc sư sắp bắt đầu trả thù, ai cũng chạy không thoát.

265. Chương 266: 30 Đại Bản

Thật may là trong số những người đó không có mình. Có lẽ là quốc sư biết sự bất đắc dĩ của hắn, cho nên quốc sư không trách mình.

Bởi vì hắn là Thanh Hàn quốc sư Thiên Trạch, đồng thời cũng là trăm năm khắc tinh.

Hai người một trước một sau đi tới một tiểu viện bên trong Lưu Đình Lâu, lúc này hai người kia đang bị nhốt ở đây, ngoài cửa có mấy tên thị vệ canh gác, chứng kiến thấy hai người, nhất là mái tóc bạch kim của Tiêu Thanh Hàn, toàn bộ mất hồn. Giống như không thể chấp nhận sự thật này.

Thanh Hàn quốc sư đầu bạc trong vòng một đêm đã sớm truyền khắp hoàng cung, bọn họ cũng có nghe thấy, nhưng nghe đi nghe lại vẫn tuyệt đối không tin tưởng.

Một đầu tóc trắng kia cùng màu với bạch y hắn mặc, trong trẻo thanh cao mang theo vài phần lạnh lùng, đập vào mắt như một mảnh tuyết.

Tiêu Thanh lạnh lẽo nhìn mấy người, khiến toàn bộ bọn họ cúi đầu xuống, ánh mắt của quốc sư, thật sự rất lạnh lùng.

Thị vệ canh cửa vội vàng né sang hai bên, không dám nhìn cặp mắt lạnh lùng kia, nhanh chóng đẩy cửa ra.

Tiêu Thanh Hàn đi vào, Minh Phong mặc áo xám đi theo ở đằng sau. Càng làm cho tất cả kinh ngạc. Trời sắp đổ mưa máu rồi ư, mặt trời mọc từ hướng tây sao, quốc sư đầu bạc, mà Hồng Y Tu La từ trước đến giờ đều mặc áo đỏ, nay lại thay áo xám. Phủ Quốc sư càng ngày càng kỳ quái. Cũng càng ngày càng khiến mọi người khó suy đoán. Tất cả như lọt vào trong sương mù, âm u không thấy ánh mặt trời.

Đến gần trong phòng, một cỗ mùi son phấn nhàn nhạt khiến Tiêu Thanh Hàn chán ghét nhíu mày, vừa lúc Mai Nhi bưng chậu gỗ từ bên trong ra ngoài, nhìn thấy Tiêu Thanh Hàn, thân thể giật mình, tay mềm rũ, chậu gỗ ‘bang’ một tiếng, rơi trên mặt đất, nước vẩy đầy trên đất, có vài giọt bắn vào góc áo hắn.

Mai Nhi hoảng hốt, vội vàng quỳ xuống, thân thể run run, ngay cả việc nhìn hắn một cái cũng không có, thậm chí ngay cả một câu ‘nô tỳ không cố ý’ cũng không nói ra miệng. Chỉ có thể quỳ như vậy, nghe Tri Hạ nói, Vân Tâm Nhược chết, quốc sư cũng nhớ lại tất cả, hơn nữa, vì nàng ta mà tóc trở thành bạc, tất cả âm mưu mà bọn họ dùng để vu hãm Vân Tâm Nhược đều bị hắn phát hiện.

Tiêu Thanh Hàn cúi đầu nhìn vạt áo, một mảnh nước đọng, giống như tuyết tan, hắn nhìn Mai Nhi trên đất, khóe miệng mấp míp thật chặt, không khí cực chí đè nén, làm cho không người nào có thể hô hấp.

Tiêu Thanh Hàn hừ một tiếng, “Người tới.” Ngoài cửa, thị vệ đi vào, bọn họ cung kính cúi đầu. Chờ đợi phân phó của hắn.

“Lôi ả ra ngoài, đánh 30 đại bản.” Tiêu Thanh Hàn lạnh lùng nhìn Mai Nhi, 30 đại bản, đối với nam tử mà nói cũng khó có thể chịu được, huống chi là một tiểu cô nương nũng nịu. Chuyện này cũng có thể lấy mạng của nàng.

“Quốc sư tha mạng. Tha mạng.” Nghe thấy thế, Mai Nhi rớt cuống ngẩng đầu, nàng quỳ xuống, không ngừng dập đầu, sàn nhà phát ra tiếng ‘bang bang’.

Không nhìn ả một cái, Thanh Hàn bước qua, đi vào trong phòng, Minh Phong theo ở phía sau, liếc mắt nhìn Mai Nhi, không chút thương hại nàng, mặc dù nàng không sai, nhưng bọn họ từng tổn thương Tiểu

Nhược Nhược, không phải mấy roi là giải quyết hết được.

266. Chương 267: Dối Trá

Chủ tớ bọn họ nợ mạng người, là mạng của Tiểu Nhược Nhược, có lẽ, ngày sau sẽ là mạng của nhiều người hơn, họ vĩnh viễn không cách nào trả hết.

Hắn khoát tay áo, ý bảo lôi ả đi xuống. Quốc sư đã ra lệnh, không ai dám chống cự.

Không bao lâu sau, hậu viện phủ quốc sư, truyền đến tiếng thét chói tai, thê thảm của nữ tử, một tiếng lại một tiếng, giống như không ngừng nghỉ.

Tiêu Thanh Hàn vào trong nhà, trong tay Tri Hạ bưng một chén nhỏ, đang cẩn thận cho Vân Thiển Y uống thuốc, ánh mắt của Vân Thiển Y sưng đỏ, vẻ mặt vô thần.

Tiểu thư, sao người lại khổ như thế? Kết quả của hôm nay, thật không trách được ai khác.

Đột nhiên nàng nghe được tiếng bước chân, quay đầu, chén trong tay rớt xuống giường, nước thuốc đổ hết lên người Vân Thiển Y, Vân Thiển Y ‘hừ’ nhẹ một tiếng. Sau đó hoảng sợ nhìn người tới.

Quốc sư.

Tiêu Thanh Hàn đứng cách Vân Thiển Y vài mét, ánh mắt xuyên thấu qua ả. Mang theo lạnh lẽo làm người ta hít thở không thông.

Về mặt Tri Hạ luôn bình tĩnh thì nay cũng hốt hoảng trắng bệch.

“Quốc sư, xin buông tha cho tiểu thư, tất cả đều do Tri Hạ làm. Là Tri Hạ làm.” Nàng đột nhiên quỳ xuống đất. Cầu xin giùm Vân Thiển Y. Nàng biết nam tử mặc áo hồng phía sau quốc sư có lẽ sẽ tha cho nàng, nhưng quốc sư nhất định không tha. Ở hạ tình nhai, quốc sư hận, hận không trực tiếp đem nàng và tiểu thư ném xuống đáy vực, chôn theo Vân Tâm Nhược, nhưng hắn lại không làm, có lẽ...có lẽ lúc đó các nàng chết sẽ là một sự giải thoát thoải mái nhất.

Hiện tại, không ai biết hắn suy nghĩ gì, làm người ta sợ hãi, sớm muộn có một ngày sẽ đem người ta bức điên khùng, hoặc có thể ý quốc sư chính là như thế, để cho người sống không bằng chết.

Nhưng tiểu thư là ân nhân của nàng, nếu tất cả tội lỗi phải có người gánh vác, thì cứ để nàng gánh vác.

cặp mắt Vân Thiển Y vô hồn nhìn Tri Hạ, trong đáy thoáng qua một thứ ánh sáng nhàn nhạt, sau đó biến mất, không thấy gì nữa.

“Dối trá.” môi Tiêu Thanh Hàn khẽ mở, nói ra một câu lạnh như băng.

Tri Hạ giật mình, thân thể quỳ trên mặt đất giống như pho tượng không có sự sống.

Bên trong phòng, một mảnh an tĩnh, trong im lặng lại có hận ý rét căm. Gió lạnh thổi qua, bạch y nam tử pháp phối, như hoa nở, màn gấm trên giường cũng lắc nhẹ. Mang đến hơi thở không tầm thường.

Tất cả nhìn như bất động, thật ra thì không ngừng biến hóa. .

Vân Thiển Y, tất cả chỉ mới bắt đầu, khóe miệng Tiêu Thanh Hàn chậm rãi nâng lên, cười yếu ớt, lại làm cho tim gan người ta run sợ, đưa tay nhẹ vuốt Vân Long trên cổ tay, vàng sáng của nó khẽ bật ra, rơi vào đáy mắt hắn, sau đó sáng lên, mà trâm gài tóc trên đầu Vân Thiển Y lay nhẹ, cũng phát ra ánh sáng trắng ngà kỳ lạ.

Vân Thiển Y cảm giác da đầu có chút đau, đau đến làm ả không nhìn được mà nhú mày, sợi tóc loạn lên, sau đó chỉ thấy vàng sáng chợt lóe, trong tay Tiêu Thanh Hàn đã cầm lấy trâm gài tóc, đó là phách nguyệt mà Vân Thiển Y luôn cài lên đầu.

“Quốc sư, đó là của ta.” Vân Thiển Y sừng sốt, lập tức lên tiếng. Thanh âm cực kì vội vàng, đó là thứ duy nhất đại biểu cho thân phận của ả, mất nó, ả sẽ mất tất cả. Tất cả cố gắng từ trước đến giờ sẽ tan thành mây khói.

Cho nên, cho dù mất đi tất cả, chỉ cần có chiếc trâm này, ả vẫn là thê tử tương lai của quốc sư.

267. Chương 268: Gả

“Người?” Tiêu Thanh Hàn nhìn trâm gài tóc trên tay, không phải....., nhìn bảo thạch hình trăng lưỡi liềm, từ từ ngước mắt, trong tròng mắt có một mảnh gợn sóng, giọng nói mang theo chút ít đùa cợt: “Cho tới bây giờ, nó chưa bao giờ là của người.”

Hất tay, trâm gài tóc rớt xuống đất, lăn mấy cái, mấy viên ngọc trên chiếc trâm bị rớt ra, lăn khắp nơi. Nhưng điều khiến người ngoài chú ý là viên bảo thạch hình trăng lưỡi liềm kia lại không bị sao, thậm chí có rớt xuống vẫn tản ra ánh sáng trong suốt.

Vân Thiển Y cũng không để ý gì nữa, nhảy xuống, té trên đất, đôi tay run rẩy nhặt trâm gài tóc bị ném đến biến dạng, gương mặt đầy nước mắt, nhưng không cách nào khiến nam tử kia có nửa phần thương tiếc.

Giống như hần từng nói, không yêu cho nên vĩnh viễn không đau lòng, hần, không phải là Lê Hân.

Vân Thiển Y ngẩng mặt lên, đau đớn nói, “Quốc sư, cho dù Thiển Y làm rất nhiều chuyện không nên làm, nhưng tất cả chỉ vì yêu người, xin hỏi ta có lỗi gì? Ta là chủ nhân phách Nguyệt, ta là thê tử định mệnh của người. Mà Vân Tâm Nhược là cái gì chứ?” Vân Thiển Y ngẩng mặt lên, nước mắt theo khuôn mặt xinh đẹp của ả chảy tới cằm, sau đó rơi trên mặt đất.

“Chủ nhân Phách Nguyệt?” Tiêu Thanh Hàn lạnh lùng. Tự nhiên, hần quay người lại, liếc mắt nhìn bảo thạch trong tay Vân Thiển Y, sau đó nhàn nhạt mở miệng, giọng nói cũng lạnh lùng vô tình.”Bổn tọa chưa bao giờ nói đó là của người.”

Quả thật, hần chưa bao giờ nói ả là chủ nhân phách Nguyệt, nhưng không biết vì sao lại có quá nhiều người lại mơ tưởng như thế.

“Vân Thiển Y, tất cả chỉ mới bắt đầu, người nợ nàng, nợ bổn tọa, bổn tọa sẽ bắt người hoàn trả gấp mười lần.” Lời nói ra, khiến Vân Thiển Y ngừng khóc, chỉ có thể dõi theo bóng lưng của nam tử, sau đó ngắt đi.

Chỉ có Tri Hạ vội vàng đỡ Vân Thiển Y dậy, khẽ thở dài. Tiểu thư a tiểu thư, người làm nhiều chuyện như vậy, đổi lấy được cái gì chứ?

Tiêu Thanh Hàn đi ra ngoài, ánh mặt trời rải khắp vùng đất, ánh nắng không cách nào sưởi ấm thể xác và tinh thần hần, ngừng chốc lát, hần liền xoay người đi vào một gian phòng khác. Bên trong căn phòng này im lặng, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng hít thở, cùng với tiếng rên rỉ của nam tử.

Tiêu Thanh Hàn đi vào, đứng ở bên cạnh giường, tròng mắt nhìn nam tử nằm đấy, khuôn mặt nam tử có chút ửng hồng, mày rậm nhíu chặt, đôi môi khô nẻ run lên, tiếng rên rỉ thỉnh thoảng truyền đến.

“Vân Tâm Nhược. Tâm. Nhược.” Trong miệng nam tử chỉ lặp đi lặp lại từng ấy từ, hồi hận, lầm lỡ, và tình yêu sâu đậm mà bấy lâu chưa rõ ràng.

Nghe được cái tên trong miệng nam tử, con người Tiêu Thanh Hàn thoáng qua một mảnh lạnh lùng, khóe miệng mân chặt hơn. Hần, người cho rằng người có tư cách gọi tên nàng sao?

Mắt hần hơi đỏ.

“Hân, không phải người vẫn muốn cưới Vân Thiển Y sao? Bổn tọa cho người được toại nguyện”.

268. Chương 269: Thương Nghị

Bắt đầu từ đâu thì kết thúc từ đây.

sau khi Tiêu Thanh Hàn đi, nam tử nằm trên giường mở ra trông mắt đen hiện đầy tia máu, con ngươi ảm đạm không có ánh sáng, gió từ cửa sổ thổi vào, thổi mạn giường, thoáng qua một chút thê lương buồn bã.

Đêm, yên tĩnh bình yên, tháng, ánh trăng chiếu sáng, đem cả thế giới bao phủ. Bạc thang chỗ cửa dính đầy cánh hoa không tên bị gió thổi tới, gió cuốn theo bụi bặm và hoa lá, thoáng qua ánh đèn sáng rực, những chiếc đèn nối nhau chạy thẳng về phía chân trời, trên trời nhiều sao lấp lánh thì dưới mặt đất, ánh đèn lấp lánh như sao.

Toàn bộ thế giới hoàn toàn yên tĩnh, không tiếng động. Đèn trong cung đình phát ra ánh sáng màu vàng nhạt, trên đất, ánh sáng như ban ngày. Hoàng cung Thiên Trạch, chưa bao giờ có im lặng như thế.

Trong cung đình, vẫn trang trí như cũ, vẫn cột rồng vàng óng, vẫn gốm sứ xanh thậm chí con người vẫn như cũ, vẫn là ba tuyệt mỹ nam tử đó, chẳng qua là bây giờ lại thay đổi quá nhiều. Xa lạ, giống như vừa kết thúc một kiếp luân hồi.

Trước bàn gỗ, ba gã nam tử ngồi đấy, mỗi người một tầm mắt, nhìn hướng khác nhau, Tiêu Cẩn Du nhìn ly trà trong tay, trà đã sớm lạnh thấu, không còn hương thơm.

Hai trông mắt Tiêu Thanh Hàn khép hờ, tay gõ mặt bàn, ngón tay trắng nõn, trắng như ngà voi, vài sợi tóc bạc rơi bên cạnh bàn, cùng trắng như bạch y của hắn, không thấy nửa điểm bụi bặm.

Khuôn mặt Lê Hân tái nhợt, mấy ngày không gặp mà gầy đi mấy phần, hoàn toàn không hăng hái như thường ngày, trông mắt hắn vô thần, mặt mày ảm đạm không ánh sáng. Tựa lưng vào ghế ngồi. Không nói một lời, giống như tượng gỗ không linh hồn.

“Hoàng huynh.” Tiêu Thanh Hàn mở hai trông mắt ra, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng. Hắn nhìn về phía Tiêu Cẩn Du, Tiêu Cẩn Du cũng nhìn hắn, tầm mắt hai người giao nhau.

“Hoàng huynh, Hân cũng nên thành thân rồi.” Hắn chậm rãi mở miệng, thanh âm thanh thoát, như tiếng mưa rơi trên mặt hồ, lại làm cho hai người kia trong nháy mắt sững sốt. Lê Hân hơi mỉm cười, trong ánh mắt lại mang theo vài phần khẩn cầu, nhìn về phía nam tử bạch y tóc trắng, đáng tiếc, nam tử kia chưa từng nhìn hắn.

“Thành thân?” Tiêu Cẩn Du hỏi ngược lại. Không hiểu ý đệ đệ nhà hắn. Hắn tự tay đặt ly trà xuống, Tiêu Thanh Hàn bây giờ rất quái gở, rõ ràng đứng rất gần, lại cách rất xa.

“Hôn sự giữa Hân và Vân Thiển Y, hoàng huynh không quên chứ?” Tiêu Thanh Hàn nhàn nhạt mở miệng, dứt lời, giống như tảng đá lớn đè lên thân thể hai người kia.

269. Chương 270: Kiên Trì

“Cửu đệ, người đang nói đùa phải không?” Biết rõ chuyện này là không thể. Tiêu Cẩn Du cau mày, phản đối. Hôn sự của Lê Hân tạm thời không nói, ai cũng có thể giả cho hắn, nhưng Vân Thiển Y tuyệt đối không được, sao đệ đệ lại nói yêu cầu này. Chẳng lẽ hắn muốn hủy diệt toàn bộ thiên hạ sao?

“Vì sao không thể?” Tiêu Thanh Hàn nhẹ hớp một ngụm trà, lời nói nhẹ nhàng.

“Cửu đệ, người đừng giả bộ hồ đồ với trẫm, người biết rõ tại sao mà còn hỏi à?” Tiêu Cẩn Du đứng lên, muốn nói thêm điều gì, nhưng vừa nhìn thấy mái tóc trắng như tuyết kia, lại không nói ra được, đối với đệ đệ, hắn vẫn luôn áy náy. Riêng chuyện của Vân Tâm Nhược khiến hắn không thể nào ra lệnh đệ đệ nổi. Hắn nợ cửu đệ, không thể trả hết được. Trừ phi hắn có thể khiến Vân Tâm Nhược sống lại, nhưng điều này là không thể.

“Hoàng huynh, ả không phải.” tầm mắt Tiêu Thanh Hàn xuyên thấu qua Tiêu Cẩn Du.

“Không phải, vậy là ai?” Tiêu Cẩn Du nghe xong, ngồi xuống ghế, hỏi ngược lại, “Ta tận mắt thấy, còn nói không phải sao?” Thật ra thì hắn nghĩ, có lẽ Thanh Hàn đúng, lúc trước mọi người nhận định Vân Thiển Y là chủ nhân phách Nguyệt thì cửu đệ không có thái độ gì, mà tất cả mọi chuyện đều tự tay hắn làm. Bị cái hình ảnh kì lạ kia làm kinh sợ, nên mới ra thế cục bây giờ. Nếu như thời gian có thể quay trở lại, hắn sẽ chọn con đường ngược lại. Như vậy thì mọi chuyện sẽ không xảy ra, tóc đệ đệ sẽ không trắng, Hàn cũng sẽ không biến thành bộ dáng này. Mà cô gái vô tội kia cũng sẽ không chết.

Chuyện xảy ra cũng xảy ra rồi. Không cách nào có thể khiến Vân Tâm Nhược sống lại. Cửu đệ tóc trắng, trở thành ma tinh. Vậy thì cô gái kia nhất định là.

Tiêu Thanh Hàn không nói gì, vuốt vuốt vòng tay Vân Long. Một lúc lâu sau hắn chậm rãi mở miệng.”Hoàng huynh, Hàn nhất định phải cưới, Vân Thiển Y cũng nhất định phải gả, bắt đầu từ đâu thì kết thúc ở đó, nếu không, Vân Thiển Y sẽ phải chết.” Lời hắn lạnh lùng.

Hắn sớm biết hoàng huynh sẽ phản đối, nhưng hoàng huynh sẽ không thể phản đối. Tất cả mọi chuyện đều do ả ta gây nên, nếu như ả không muốn, thì hắn cũng không ngại chuyện tay của mình dính đầy máu tanh lần nữa.

“Cửu đệ, ngươi cố ý sao?” Tiêu Cẩn Du đột nhiên đứng lên, áo vàng chợt lóe, thật sự không biết ngăn cản cửu đệ như thế nào. Đệ đệ đang ép hắn, hắn biết, dùng mạng của Vân Thiển Y ép hắn, chẳng những ép hắn, mà còn ép Lê Hàn. Tiêu Thanh Hàn có đầy đủ lý do để giết nàng, không phải sao? Không người nào có thể ngăn cản. Cho dù là hắn cũng không được, hưởng chi, hắn rất áy náy với cửu đệ, mà tất cả mọi chuyện Vân Thiển Y làm đều có sự ngầm đồng ý của hắn.

Tiêu Thanh Hàn nhẹ liếc nhìn Lê Hàn, khẽ gật đầu. Sau đó hắn nheo lại hai tròng mắt.

“Hoàng huynh, ta chưa từng nói với ngươi rằng...” Khi tất cả mọi người đang lâm vào suy nghĩ thì Tiêu Thanh Hàn chợt mở miệng, toàn thân mang theo sát khí.”Lúc Thần Đệ ở Mạc tộc, thiếu chút nữa đã giết sạch tất cả người Mạc tộc, bởi vì Thần Đệ cho rằng nàng bị Mạc tộc hãm hại, tay Thần Đệ đã dính đầy máu tươi, không ngại thêm vài vết máu của Vân Thiển Y. Ắ dám làm như thế thì cũng phải dám nhận kết cục này.”

Tiêu Cẩn Du trợn to hai mắt, không dám tin nhìn đệ đệ mình, lòng bàn tay của hắn lạnh như băng, lại toát ra mồ hôi lạnh, tại sao cửu đệ không nói với hắn. Mạc tộc mấy ngàn người thiếu chút nữa vì Vân Tâm Nhược mà chôn vùi, vậy thì lần này, Vân Tâm Nhược chết rồi, hơn nữa chết ở trước mặt của cửu đệ, nếu cửu đệ muốn mở sát giới, như vậy, ai có thể trốn được. Lúc này, hắn không thể không thừa nhận.

Thanh Hàn, đã sớm thành ma, không có nửa phần tình cảm. Cho dù là chủ nhân của phách Nguyệt cũng không có bất cứ ý nghĩa gì nữa. Nếu như đây là yêu cầu của đệ ấy, thì không thể không thỏa hiệp. Như vậy, hắn chỉ có thể đồng ý. Làm Thanh Hàn tổn thương là lỗi của hắn, còn chuyện Lê Hàn, hắn yêu Vân Thiển Y thì cứ cho bọn họ hạnh phúc đi.

Nhưng, hạnh phúc??? Hắn nghĩ quá dễ dàng rồi. Hắn ở hoàng cung nên căn bản không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nếu không có lẽ cũng sẽ không nhanh chóng quyết định như vậy. Mà hắn cho rằng, Tiêu Thanh Hàn khiến Vân Thiển Y thành thân với Lê Hàn, chỉ là vì trừng phạt Vân Thiển Y, nhưng không nghĩ đến Tiêu Thanh Hàn đã tính toán hết tất cả, bao gồm cả người ca ca là hắn. Chẳng qua, đây chỉ là bước đầu của kế hoạch trả thù.

Bây giờ, Tiêu Thanh Hàn, có thể nói là người máu lạnh.

Tiêu Cẩn Du nhìn về phía nam tử đối diện, mở miệng nói: “Được rồi, Lê Hàn, bây giờ ngươi cùng Vân Thiển Y thành thân đi.”

270. Chương 271: Ai Hối Hận

Lê Hân nhếch miệng, cười nhạt, hần biết, Thanh Hàn đã bắt đầu trả thù.

Không phải đều do hần gieo gió gặt bão sao?

Vì hần chưa từng suy nghĩ kĩ, luôn lừa gạt mình, cho nên làm ra loại sai lầm khiến cả đời hối hận. Hần giết nàng, tự tay đem chủy thủ đâm vào ngực nàng, đôi tay hần vốn dính đầy máu tươi, cũng lấy không ít mạng người. Nhưng chỉ có nàng, làm hần đau đến không muốn sống. Biết vậy chẳng làm. Từ đầu tới cuối, nàng vô tội nhất, đáng thương nhất, bị Vân phủ coi thường, hần tàn nhẫn, Thanh Hàn quên lãng, cuối cùng, bị bức rời xuống Hạ tình nhai, tất cả mọi chuyện không thể cứu vãn được nữa. Đúng, Thanh Hàn hận hần là đúng, bởi vì ngay cả hần cũng bắt đầu hận mình.

Bây giờ, hần mới biết, hần không còn tình cảm với Vân Thiển Y như ngày trước, có lẽ mọi chuyện diễn ra quá nhanh, nhanh làm hần không cách nào suy nghĩ.

Hình ảnh Thiển Y ở hội hoa năm đó, nàng xấu hổ, nàng tuyệt mỹ, có lẽ hần chưa bao giờ yêu nàng, chẳng qua là thích qua, thích nhan sắc của nàng mà thôi. Hần không ngờ, người hần yêu lại là Vân Tâm Nhược, mà không phải Vân Thiển Y, có lẽ tại nàng từ chối nên hần tự ái, không thể buông tay, cố gắng giành lấy bằng mọi cách.

Vân Tâm Nhược, hần luôn căm hận nàng, nhưng bây giờ nhớ lại tất cả, nhớ ngày đầu tiên nhìn bóng dáng trong kiệu hoa, đêm động phòng, cô gái quật cường ấy thiếu chút nữa chết trên tay mình, còn có Thật sự, cô gái đã bị mình giết chết.

Mà bây giờ, Thanh Hàn lại muốn hần gả cho nữ tử mà hần từng cho rằng là thích nhất, đối với hần mà nói là sự châm chọc, bây giờ, hần căn bản không cách nào quên được lúc ae hãm hại mình thế nào, gài mình thế nào, coi hần như một công cụ để ả có được danh phận, chỉ cần nghĩ tới ả, ngực của hần lại đau nhói. Thật sự hần không hận ả, chỉ hận mình.

Cuộc sống còn lại, hần sẽ bị ám ảnh bởi cái chết của Vân Tâm Nhược và sự dối gạt của Vân Thiển Y .

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Lê Hân, vẻ mặt Tiêu Thanh Hàn lạnh nhạt, Tiêu Cẩn Du cúi đầu.

Khắc tinh giáng thế, sắp tới còn xảy ra chuyện gì. Hần không cách nào đoán trước được, cũng không người nào biết trước.

Lại một đêm trôi qua, sáng sớm, giọt sương đậu trên ngọn cỏ, chậm rãi rơi xuống, trúc xanh thẳng hàng, hương trúc thoang thoảng, làm cho cả phủ quốc sư như bức tranh tuyệt mỹ với bức màn xanh thẫm của rừng trúc.

Mặt trời mới lên, ánh sáng vàng óng, lá trúc lay nhẹ, ánh mặt trời cũng nhô lên dần dần, trong rừng trúc truyền đến một khúc đàn lẳng lặng, có lúc trầm, có lúc bổng, lại ẩn chứa trong đấy sự thống khổ bi thương. Người nghe không khỏi rơi nước mắt. .

Con người rất dễ bị cảm động. Cho dù là một trận gió, một chiếc lá cây, một giọt sương sớm.

271. Chương 272: Không Tìm Được

Minh Phong lại mặc bộ y phục đồ tươi, hần ngẩng mặt lên, ánh nắng như cánh bướm bay lượn trên mặt, hần cất bước, đi theo tiếng đàn, một nam tử nhã nhặn ngồi trong đình, bạch y, tóc trắng, gió khẽ đưa sợi tóc trắng như tuyết của nam tử, ánh mặt trời xuyên qua lá trúc chiếu vào trong đình, một phần rơi trên mặt đất, vẫn có chút ít rơi vào trên tóc nam tử, phản xạ ra một vẻ lóng lánh. Khuôn mặt tuyệt trần, trong trẻo lạnh lùng, nhìn lâu lại có chút chói mắt, tựa như bông tuyết được ánh nắng chiếu rọi.

Minh Phong nhắc áo, bước đi nhẹ vào trong đình, hần đứng bên người nam tử, nhú mào.

Chỉ thấy khuôn mặt nam tử bị che khuất bởi bóng, nhìn không rõ lắm, một ít sợi tóc như tơ rủ trên vai, trên lưng hắn, tăng thêm một phần lạnh lùng, dù trời đang giữa tháng tư, nhưng đứng cạnh nam tử, lại rét lạnh như mùa đông.

Nam tử ngồi yên lặng, vạt áo có lúc sẽ theo gió nhẹ nhàng nâng lên, trước người hắn đặt một cây cầm tinh xảo bằng trúc, bầy dây đàn, phát ra tia sáng kỳ dị, lúc này, một tay hắn khẽ gảy dây đàn, dây cung động, một làn điệu truyền ra, nhiều tiếng ‘đinh...đang’ phát ra, nhưng không thành một khúc gì cả, hỗn loạn, có thể thấy được tâm trạng người đàn không yên, chẳng qua là vô ý thức gảy dây đàn, mà một tay còn lại của hắn lại cầm một bộ y phục, khớp xương tay trần nổi, nhưng đường gân lại nổi lên xanh biếc.

Minh Phong nhắm mắt, mỗi tiếng đàn giống như kim châm, đâm thẳng vào da thịt hắn. Quốc sư, hồn của người, có phải đã đi theo nàng hay không?

Chợt, tiếng đàn dừng lại, nam tử ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuyệt mỹ, mặt mày như họa, tuyệt thế vô song, chẳng qua là con mắt tối tăm u buồn, giống giếng sâu không đáy.

Nam tử đem y phục cầm trong tay để trước ngực, trong hơi thở tựa như có thể ngửi thấy được hương hoa lan nhẹ nhẹ, hắn nhẹ nhàng vuốt ve bộ y phục kia, giống như đang xoa đầu cô gái mình yêu thương.

“Minh Phong, tìm được chưa?” Hắn mở miệng, ngón tay đặt trên y phục hơi run.

“Chưa.” Minh Phong mở mắt ra, trong mắt một mảnh đau thương khó tìm chế: “Không biết dưới đáy vực có cây cối độc được gì, ta đi xuống một đoạn sâu thì có một mảnh chướng khí khổng lồ, con người không thể nào vượt qua, mà càng xuống dưới, vách đá càng trơn trượt, khó có thể đi xuống. Số người xuống đây dò xét thương vong không ít, quốc sư, tiếp tục tìm nữa không?” Hắn mở miệng một cách khó khăn.

Một ngày không thấy thi thể, thì vẫn có hi vọng, còn có thể lừa gạt mình là nàng còn sống, chẳng qua là hoàn cảnh dưới vách đá, hoàn toàn đưa bọn họ đánh xuống địa ngục, điều kiện như vậy, nàng...tuyệt đối không khả năng sống sót.

Mà tin tức này, đối với quốc sư, đó là một đả kích không thể nào chịu nổi. Hắn có dự cảm xấu. .

“Phải không?” Nam tử nhẹ giọng đáp lại, thanh âm nhanh chóng tiêu tan trong không khí, tựa như chưa bao giờ nói ra, hắn đem bộ y phục dính sát ngực mình. Nhẹ nhàng vuốt ve, trong miệng thì thầm, “Nhuộc, ta không tìm được người, làm sao bây giờ?” Lông mi dài chậm rãi chớp động, loáng thoáng ẩm ướt.

Minh Phong cảm giác hốc mắt mình nóng rực, hắn cố gắng mở mắt, ngăn dòng lệ chảy xuống. Một khi nam tử rơi lệ thì đau thương của họ cũng đến mức tận cùng.

272. Chương 273: Là Lỗi Của Ai

Tiêu Thanh Hàn đem mặt dính sát vào bộ y phục kia, vãi vốc nhũn nhụi, mang theo một chút ẩm áp, giống như ẩm áp của cô gái ấy, thẳng tắp xâm nhập vào tim của hắn, bất chợt, hai tròng mắt hắn lóe lên một cái. Thả trong tay y phục ra, cẩn thận đặt ở trên đàn, ánh mắt vẫn không muốn rời bộ y phục kia.

“Minh Phong, người biết mấy ngày nay kia người đi đã xảy ra chuyện gì không?” Hắn nhàn nhạt mở miệng, nghe không ra tâm tình.

Minh Phong cười khổ ra tiếng ‘Biết’, hồi đáp. Thật ra thì chuyện nên biết cũng biết, không nên biết cũng biết rồi.

Tiêu Thanh Hàn từ trên ghế dựa đứng lên, bạch y nhẹ nhàng nâng lên, sợi tóc theo gió lắc nhẹ, như tuyết bay xuống, hắn đi ra khỏi đình, ánh nắng ẩm áp chiếu vào trên người hắn. Nhưng mang tới một tia ẩm áp, lại càng lạnh thêm mấy phần.

“Minh Phong, người biết không? Nàng thật...thật sự rất ngu.” Tiêu Thanh Hàn quay đầu lại, ánh mắt nhìn về bộ y phục trên đàn, giọng mang theo mấy phần đau khổ. Ngực hắn lại một lần nữa bị xé rách, có một

số việc không thể nói, không thể nghĩ, không thể làm. Bởi vì mỗi lần nhớ lại, giống như một kiếp luân hồi, cả người như bị hành hạ. Cho nên có người lựa chọn quên, có người lựa chọn buông tay. Cũng có người lựa chọn rời xa. Không thấy được, không nghe được, không sờ được, thì không cách nào nhớ lại nữa.

Nhưng Tiêu Thanh Hàn lại mặc cho loại thống khổ này thỉnh thoảng xâm nhập vào thân thể của mình, thấm ướt tâm hồn mình, mà chỉ có như vậy, hắn mới có thể cảm giác thấy mình còn sống. Mà hắn còn sống, thì đau đớn vẫn tồn tại.

Trong mắt hắn không đáy, thoáng qua một phần trăm thống. Chậm rãi mở miệng.

“Nàng thật là ngu, ta biết rất rõ Vân Thiển Y dụng kế tự độc mình, nhưng vì không muốn thương tổn tâm lòng của Lê Hân đối với Vân Thiển Y, nên bắt nàng nhận hết mọi tội lỗi. Lại quên mất rằng nàng cũng sẽ đau thương, nàng cũng sẽ khó chịu. Nhưng nàng lại chấp nhận. Bởi vì đây là chuyện ta muốn, cho nên nàng đồng ý.”

“Ta giam nàng vào Ám các không một bóng người, lại quên nàng cũng biết sợ, cũng sẽ cô đơn, đêm hôm đó, nàng như mèo con bị vứt bỏ, co rúc ở góc tường, toàn thân đau đớn.”

“Thậm chí khi Lê Hân ép nàng uống Túy nguyệt lưu tâm thì ta cũng vẫn yêu cầu nàng đừng hận hắn, ta quên mất, nàng tại sao phải chịu được tất cả, tất cả mọi chuyện...tất cả không liên quan đến nàng, nhưng nàng ngu ngốc mà đáp ứng.”

“Nàng không hận, không oán, lại cuối cùng cô đơn chết đi.”

Giọng nói Tiêu Thanh Hàn mang theo cảm giác tê lương, tựa như tiếng vang trong khu vườn hoang tàn, một tiếng lại một tiếng, đem trái tim hắn nặng nề.

Nghe xong, Minh Phong không nói một lời, nhìn sợi tóc bạch kim dưới ánh mặt trời càng thêm trắng, không bao lâu sau, mới mở miệng.”Quốc sư, tất cả đều không phải lỗi của người.”

Đúng vậy, sao tất cả đều là lỗi của hắn được, hắn không nhớ mình từng yêu một cô gái, hắn quên mất, cho nên đã thương nàng, hại nàng, cuối cùng hắn bị trừng phạt, cuối cùng...vĩnh viễn mất đi nàng.

“Như vậy tất cả là lỗi của ai?” Tiêu Thanh Hàn hỏi ngược lại, hỏi mình hay hỏi người khác, mà người khác...trừ Minh Phong ra, còn có một người .

Lúc này, cách đó không xa, một bóng lưng áo đen rơi vào trong mắt hai người.

Khóe miệng Tiêu Thanh Hàn đột nhiên từ từ nâng lên, khẽ cúi đầu, đẩy mắt vung lên một phần ánh sáng tà mị xa lạ.

273. Chương 274: Cố Ý

“Quốc sư, người cố ý?” Minh Phong nhìn nam tử áo đen rời đi, ánh mắt chuyển sang Tiêu Thanh Hàn.

“Người cứ nói đi?” Tiêu Thanh Hàn không trả lời, chẳng qua là nhẹ quét qua rừng trúc, xoay người đi vào trong đình, ngồi xuống, đem y phục trên đàn ôm vào ngực, ngón tay đặt trên đàn, tiếng đàn lại vang lên một cách dứt quãng.

Minh Phong cũng đi tới bên cạnh hắn, đem thân thể tựa vào cột, thầm than, thì ra là quốc sư cố ý, lấy võ công cao siêu của quốc sư sợ là sớm biết Lê Hân ở đó, mới nói ra những lời kia, như vậy, chút tình nghĩa của Lê Hân đối với Vân Thiển Y cũng biến mất, như vậy...như vậy...hắn sẽ áy náy với cô gái kia nhiều hơn. Quốc sư, thật sự hiểu được cách phá hủy một người là như thế nào.

Mà ma khí trên người quốc sư càng ngày càng nặng, quốc sư làm việc cũng càng ngày càng vô tình, càng ngày càng thâm sâu, cũng làm cho người ta khó đoán.

Khắc tinh giáng thế, còn có thể xảy ra chuyện gì? E rằng chỉ có ông trời mới biết, Tiểu Nhược Nhược, tất cả mọi chuyện chỉ có người mới ngăn cản được, nhưng người đâu rồi, có phải đã qua cầu Nại Hà hay không, có phải đã uống canh Mạnh bà hay không. .

Ta xin lỗi người, quốc sư thương tổn người, Lê Hàn giết người.

Người có hận chúng ta hay không?

Không, hấn lắc đầu một cái, nàng thiện lương như thế, làm sao hận bọn hấn được.

Rời đi phủ quốc sư. Đôi môi Lê Hàn mím thật chặt, hối hận những việc mình đã làm, nhưng hấn biết, bây giờ hấn chết cũng không xứng. Hấn làm quá nhiều chuyện sai lầm, hấn còn sống, cả người sẽ bị hành hạ đến chết. Bao gồm linh hồn của hấn.

Hấn biết, Thanh Hàn bắt đầu trả thù, mà đây cũng là chuyện hấn nên nhận.

Nhưng, cho dù quốc sư làm nhiều chuyện hơn nữa, hành hạ hấn nhiều hơn nữa, cũng không cách nào làm nàng sống lại.

Hấn nhớ ngày thành thân đó, thấy nàng ngồi trong kiệu hoa, cặp tay trắng nõn như ngọc đặt ở trên đùi, nàng cứ như vậy mà ngồi lẳng lặng, chờ hấn, tựa như chờ đợi ngàn năm. Khi đó, hấn cho rằng nàng là Thiển Y, không phát hiện ra bóng dáng thanh nhã gầy gò như hoa lan trắng ấy đã lặng lẽ đi vào tim hấn.

Khi khơi lên khoản voan thì hấn khiếp sợ, hấn tức giận, hấn tàn khóc, bởi vì không cách nào tiếp nhận chuyện thay gả, hấn lần đầu tiên tát một nữ nhân, nhưng thân thể nàng vẫn thẳng, không chút nào thấy một tia e ngại, nhìn thẳng hấn, cùng hấn tranh luận, cặp mắt thanh thấu kia in bóng của hấn, cả đời này hấn sẽ không quên.

Nhưng lúc ở Hạ tình nhai, hấn không cách nào đối mặt với cô gái cả người đầy máu, như vậy tim của hấn sẽ bị thương, sẽ đau, sẽ khó chịu, tiềm thức hấn không muốn suy nghĩ nhiều, không thích đối mặt với trái tim mình, đem cảm giác hốt hoảng trong lòng từ từ không chế. Một điểm cũng không lưu, chỉ vì hấn không cách nào tiếp nhận việc mình làm, không cách nào tiếp nhận sự thật kia.

Hấn vẫn cường ngạnh, vẫn cố thôi miên mình, hấn chỉ yêu Vân Thiển Y, nhưng hấn yêu nàng cái gì? Hoặc là khi đó, hấn cũng không biết, không biết hấn yêu Vân Thiển Y là vì cái gì, có lẽ, người hấn thích nhất vẫn là chính hấn.

Tại sao, hấn muốn bài xích nhịp đập tim mình lâu như vậy, bởi vì sợ bị vứt bỏ, sợ người trong lòng không để ý đến hấn. Nhưng không cách nào bỏ tự ái, vì sao phải đến lúc tất cả mọi chuyện không thể văn hồi thì mới hiểu, cái gì gọi là yêu, cái gì gọi là mất...

Không, hấn không phải là Thanh Hàn, hấn chưa từng được gì, nên chưa từng mất đi, nàng chưa bao giờ thuộc về hấn.

Mà nàng đối với hấn, có lẽ chỉ có hận mà thôi. Dù sao hấn chưa bao giờ đối xử tử tế với nàng. Như vậy, hấn còn có tư cách gì để được người khác yêu, được trái tim người khác.

Báo ứng a báo ứng, hấn tự làm tự chịu, cuối cùng hại người hại mình. .

.....

Cầu Nại Hà (): là cây cầu ở Địa ngục thứ 10, là ranh giới cuối cùng của Địa Ngục, đi qua cầu này, linh hồn sẽ được chuyển đến Phong Đô, là nơi đầu thai chuyển kiếp.

Canh Mạnh bà: khiến con người quên đi tất cả.

274. Chương 275: Vân Thiển Y Xuất Giá

Thời gian vào tháng năm, khí trời càng ngày càng ấm, nhưng Hoàng Thành cũng không náo nhiệt như những năm trước, Thanh Hàn quốc sư một đêm đầu bạc trắng, truyền khắp thiên hạ, về phần nguyên nhân lại có rất nhiều, có người nói, vì lúc Thanh Hàn quốc sư luyện công bị tẩu hỏa nhập ma nên tóc trắng, cũng có người nói là bởi vì buồn chuyện phách Nguyệt, còn có người ta nói, Thanh Hàn quốc sư vốn là thần tiên hạ phàm, bạch y tóc trắng mới đúng là bề ngoài thật sự của hắn.

Mà nữ nhân Vân phủ – Vân Thiển Y lần nữa gả vào phủ tướng quân, mà không phải là thân phận chánh thê, phủ tướng quân rước dâu kém xa lại lần đầu tiên, một chuyện lớn như vậy mà phủ tướng quân lại làm xê xòa, thậm chí ngay cả đỉnh kiệu hoa cũng không có, liền trực tiếp dùng kiệu bình thường đem Vân Thiển Y gả vào phủ tướng quân.

Mà khiến người ta cảm thấy không ngờ là trước đó vài ngày về thân phận chủ nhân phách nguyệt của Vân Thiển Y, thì ra chỉ là lời đồn nhảm, ngăn ngắn mấy ngày, Vân Thiển Y từ phu nhân tương lai của quốc sư cao cao tại thượng, biến thành một tiểu thiếp không danh không phận trong phủ tướng quân, không khỏi làm người kinh hãi rớt còm. E rằng cả đời này, Vân Thiển Y không thể ngẩng đầu lên.

Mà cửa chính Vân phủ đóng chặt, Vân Hồng ở nhà không ra.

Vân Thiển Y bị bố trí trong viện, vốn là chỗ cho thị thiếp của Lê Hân ở, vì lần trước Hồng Nhưng phu nhân bị đuổi ra khỏi phủ, nơi này vẫn trống không, cho tới bây giờ, Vân Thiển Y vào ở.

Một cái sân trống rỗng, cỏ dại, hoa tàn, hồ không nước, một khung cảnh tiêu điều. .

Lần trước Mai Nhi bị đánh, thiếu chút nữa mất mạng, Tri Hạ vừa chăm sóc nàng, lại vừa chăm sóc cho Vân Thiển Y, vội vàng kinh khủng. Nơi này, giống như một cái vườn hoang, nàng biết, có lẽ cả đời tiểu thư phải sống ở chỗ này.

Hoàng thượng hạ chỉ, không có giá y (đồ cưới), không bái đường, không có tân phòng, không có nển mừng, thậm chí không có rượu giao bôi, lần này, tướng quân, sợ là hận tiểu thư thấu xương, tiểu thư đã dùng hết tất cả mưu kế, thậm chí hại chết Tam tiểu thư, nhưng lòng của quốc sư thủy chung không có tiểu thư, tiểu thư cũng không lấy được cái gì, ngấm lại, tiểu thư vốn có thể trở thành nữ tử tướng quân thích nhất, hạnh phúc vốn là nắm trong tay, nhưng bây giờ ngay cả một tiểu thiếp cũng không bằng.

Đây là báo ứng.

Vân Thiển Y đứng cửa viện, ngăn người nhìn ngoài cửa, trong tay cầm chiếc trâm bị quốc sư ném méo mó, lúc này, nàng không phải là nữ tử tuyệt sắc mỹ lệ kia, những chuyện xảy ra khiến thời gian nghỉ lại của nàng cũng không có, chẳng qua là cảm thấy mình như đứng trong bóng đêm, không thấy ánh sáng, bây giờ nàng đang đứng trên địa bàn của phủ tướng quân, không người nào có thể nhờ cậy, không chỗ nương tựa.

Ngay cả nam tử trước kia si tình không dứt, lời nói nhẹ nhàng triu mến, vẫn một mực giúp đỡ nàng, yêu nàng, giờ cũng không muốn gặp lại nàng. Chẳng lẽ cả đời nàng phải sống cuộc sống thế này sao? Giống như con chim vàng bị giam trong lồng, nàng căn bản là không phải là chim, bây giờ nàng là kẻ tội phạm, chẳng qua là cái phòng giam này lớn hơn một ít, ăn mặc tốt hơn một chút mà thôi.

Không, nàng không muốn, cũng không thể, nàng là thê tử tương lai của quốc sư, nàng là Vân Thiển Y, tất cả mọi chuyện không thể xảy ra ở trên người nàng. Nếu quả thật nàng phải sống như vậy, không bằng nàng chết đi còn hơn.

Đột nhiên, nàng đứng thẳng thân thể, giống như nổi điên, chạy ra phía ngoài.

“Tiểu thư, tiểu thư, ngươi làm gì vậy?” Tri Hạ quát to một tiếng, vội vàng thả mấy vật trong tay, đuổi theo, đây là phủ tướng quân, không phải là Vân phủ, hoàn cảnh của họ, người sáng suốt đều nhìn được, là tướng quân cố ý coi thường họ, cố ý đem lấy các nàng giam ở đây.

Vân Thiển Y mới vừa chạy ra khỏi cửa, liền bị mấy thị vệ đứng ở cửa ngăn cản.

“Các ngươi làm gì vậy? Ta muốn ra ngoài, ta không muốn sống ở đây.” Nàng gầm gừ có chút cuồng loạn.

“Tướng quân có lệnh, phu nhân không được ra viện nửa bước.” Khuôn mặt thị vệ không chút thay đổi, trả lời. Giọng nói cứng rắn, không có nửa điểm cung kính.

275. Chương 276: Phu Nhân???

“Phu nhân, phu nhân, các người nếu coi ta là phu nhân, còn dám cản ta sao? Ta muốn gặp tướng quân.” Nàng cố gắng đè tức giận, trâm gài tóc trong tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, một hồi đau đớn làm cho người ta nhanh chóng tỉnh táo lại.

Thị vệ trả lời, không tình cảm, không cung kính, “Đây là lệnh của tướng quân, xin phu nhân đừng làm khó thuộc hạ.” Hần vươn tay, ý bảo Vân Thiển Y đi vào viện lại.

“Các người. . . .” Vân Thiển Y chỉ vào bọn họ, tức giận muốn tiến lên cho mỗi tên một cái bạt tai.

“Các người làm gì ở đây?” Đột nhiên, có một giọng nam xuất hiện. Khiến mọi người dừng lại động tác, toàn bộ nhìn về phía sau.

“Hạ đại nhân.” Thị vệ chấp tay, cung kính đáp.”Vân phu nhân muốn ra khỏi viện, thuộc hạ đang ngăn cản.”

Thì ra là vậy, Hạ Chi vòng đôi tay ôm lấy ngực, đứng không động, mắt lạnh nhìn Vân Thiển Y, bây giờ ả nào khuôn mặt xinh đẹp tuyệt sắc, cô gái kia so ả còn tốt gấp trăm gấp ngàn lần, nhưng nghĩ tới đây, ánh mắt hẳn có chút trầm xuống. Cô gái kia, cuộc đời này, không thể gặp lại được. Nàng ấy đã hương tiêu ngọc vãn (chết), thật đáng thương.

“Phu nhân, mời trở đi.” Hần nhẹ nhàng gạt đầu với thị vệ một cái, đi lên trước, lạnh nhạt nói.

Vân Thiển Y nhìn nam tử đứng trước mặt, rõ ràng và ăn mặc khác thị vệ, nhìn thái độ của người khác, cũng biết người này có chút địa vị ở phủ tướng quân.

“Người là ai?” Nàng hí mắt hỏi.

“Hạ Chi, phó tướng quân.” Hần trả lời ngắn gọn.

“Vậy thì người dẫn ta đi gặp tướng quân. Ta muốn gặp hẳn.” Vân Thiển Y cắn răng nói ra. Nàng không tin, hẳn dám không đặt nàng ở trong mắt. Chẳng qua là một tên phó tướng nho nhỏ mà thôi, lấy cảm tình của Lê Hân đối với nàng, tại sao phải sợ hẳn không gặp nàng chứ? Nhưng mà nàng lại quên một chuyện, nếu như bây giờ Lê Hân còn thương nàng thì nàng vì sao ở nơi này.

“Xin lỗi, phu nhân, tất cả đều do tướng quân ra lệnh, thuộc hạ chỉ có thể phục tùng, phu nhân, mời về.” Giọng điệu rắn cỏi, căn bản không đặt nàng vào trong mắt.

Nữ nhân này, mới bắt đầu hẳn đã không thích, hiện tại càng thêm chán ghét. Quá ích kỷ, quá dối trá. Chính là ả hại chết Vân Tâm Nhược, hơn nữa còn là mượn tay tướng quân, ả cũng hại quốc sư, càng hại tướng quân. Tất cả lỗi là của ả, thế mà ả vẫn còn lê giọng ở đây. Hần thật muốn một chưởng kết liễu ả.

Vân Thiển Y thấy rõ ràng sự chán ghét trong mắt hẳn, nội tâm bi phẫn, khiến nàng cắn răng, khi nào thì nàng chịu đựng được ánh mắt như thế, giống như nàng là thứ đồ dơ bẩn vậy.

“Bản phu nhân không phải là phạm nhân, các người không có quyền giam giữ ta. Bảo Lê Hân tới gặp ta.” Nàng kêu to, không để ý lễ nghi, không để ý hình tượng nhiều năm dựng nên.

“Phạm nhân, đây cũng là do tự bản thân mình tìm lấy.” Hạ Chi nhẹ nói, trong mắt đột nhiên thoáng hiện một tia bi thương, sau đó chìm vào đáy mắt, hẳn nhìn Vân Thiển Y, ánh mắt như một dao nhọn, hận không để đâm vào trái tim ả.

“Phu nhân, cũng đừng quên Vân Tâm Nhược chết thế nào.” Từng chữ từng câu theo kẽ răng cắn ra. Mang theo bi thương. Cũng mang theo hận ý. Cô gái đáng thương ấy, cứ như vậy mà chết đi. Còn do tướng quân

tự tay giết chết. Tướng quân, hắn không cách nào hận được, cũng không thể hận, nhưng đối với nữ nhân này, hắn hận không thể một chưởng đánh chết ả.

“Không phải...không phải ta. . . .” Vân Thiển Y nghe được cái tên Vân Tâm Nhược, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh cả người Vân Tâm Nhược toàn máu ở vách đá, mấy ngày nay nàng chỉ khép mắt là thấy cảnh này cô gái người đầy máu tìm nàng đòi mạng, tìm nàng để báo thù, sợ hãi cực độ khiến thân thể nàng run rẩy, lời nói đứt quãng:

“Nàng không phải do ta giết, không phải ta, là Lê Hân, là hắn tự tay giết nàng.”

276. Chương 277: Báo Ứng Của Bọn Họ

Nàng vô tình nói xong, giọng nói hỗn loạn luống cuống, thanh âm một hồi cao, một hồi thấp, hoàn toàn mất hồn trí. Cuối cùng quay người bỏ chạy, giống như muốn thoát khỏi cái ác mộng kinh khủng đó, vừa lúc đụng phải Tri Hạ từ trong nhà chạy ra. Vân Thiển Y nhìn thấy Tri Hạ, trực tiếp ôm lấy nàng, khóc thút thít không ngừng.

Lệ của một số người, làm cho người ta đau lòng, làm cho người ta chua xót, như ngưng lại thành chuỗi hạt châu, chỉ cần một giọt là đủ để thương tâm.

Mà có vài người, cho dù chảy bao nhiêu lệ, đều không thể rửa sạch tội ác trên người, chỉ làm người khác càng chán ghét, làm cho người ta hờ hững, không chút đau lòng thay người đó, dù là họ chảy hết nước mắt cũng vậy.

“Đưa họ trở về.” ngón tay Hạ Chi nắm chặt, nhin xuống ý nghĩ muốn giết người, phát tay để thị vệ bên cạnh thi hành mệnh lệnh. Hắn sợ, hắn nhìn thấy ả một giây, sẽ không nhin được chuyện trực tiếp giết ả để báo thù cho Vân Tâm Nhược. Nữ nhân này, làm hại người còn không đủ sao?

Bốn phía từ từ im lặng lại, Hạ Chi ngẩng nhìn cánh cửa đã đóng chặt kia.

Hắn quay đầu lại, thân thể đột nhiên chấn động, trợn to cặp mắt,

Phía sau hắn, đứng một vị nam tử. Áo đen che giấu thân thể cao ngất, nhưng hai tròng mắt người đối diện là một mảnh âm đạm, không có ánh sáng, thân thể rõ ràng cáo vút khỏe mạnh, lại cảm giác như ông lão, không có nửa phần thần thái.

Tướng quân, hắn đến đây lúc nào, mà khi nào, tướng quân anh minh thần võ lại biến thành dáng vẻ này, làm cho lòng người chua xót.

lòng của Hạ Chi xẹt qua một mảnh thê lương, hắn lộ ra nụ cười khó coi, khóe miệng co quắp, thật sự là không biết phải nói cái mới phải, tướng quân của bọn họ thật sự đã bị phá hủy hoàn toàn.

“Tướng quân, ngươi muốn làm gì với ả?” Hắn dĩ nhiên đang chỉ Vân Thiển Y. Dù sao tướng quân cũng từng yêu nữ nhân này, cho dù vì nữ nhân này mà giết chết một cô gái khác, nhưng có lẽ tướng quân làm vậy là hành động quá khích, cho nên mới giam ả ở chỗ này mà thôi. E rằng cũng vì cảm thấy có lỗi với người huynh đệ kia.

Tướng quân trọng tình trọng nghĩa, cuối cùng lại đối xử tệ với một cô gái, có quá mức tàn khốc hay không.

tròng mắt đen của Lê Hân thoáng qua một phần đau khổ, ngực không ngừng truyền đến nhức nhối, như một con dao nhọn đang đâm sâu vào ngực hắn, câu Vân Thiển Y nói ‘là hắn, là hắn tự tay giết nàng’, lại một lần nữa đem lòng của hắn băm vằm từng mảnh nhỏ.

Muốn làm gì, Vân Thiển Y sao? Hiện tại mỗi lần nhìn thấy ả, tim của hắn như bị cào chảy máu, người hắn như chìm vào cảnh Hạ tình nhai kia.

Hắn hận nàng, nhưng càng hận mình.

Như vậy, hắn còn có thể làm được nữa?

“Cứ như vậy đi.” Hắn nhắm mắt lại, xoay người, áo đen cô quạnh như bóng đêm. Không cần thay đổi gì, giam cầm như vậy, cũng là báo ứng dành cho nàng, mà đau đớn, hắn lại phải nhận lấy, đây chính là báo ứng của bọn họ.

“Tướng quân, ả làm nhiều chuyện sai lầm như vậy, phạm vào một chuyện không thể cứu vãn, tướng quân, người còn yêu nàng sao?” Hạ Chi đứng phía sau hắn, đột nhiên mở miệng hỏi.

“Yêu?” Lê Hân nghe được, đột nhiên cười to, mang theo một cổ thê lương.

277. Chương 278: Nam Tử Thần Bí

“Nếu như ta nói cho người biết, người ta yêu đã chết rồi thì người nói, ta có thể yêu nàng không?”

“A. . . .” Hạ Chi cảm thấy thân thể mình như bị đè ép, trái tim thiếu chút nữa ngừng đập, hắn không ngừng lắc đầu, nhìn nam tử đưa lưng về phía mình, tại sao có thể như vậy, trời ơi....

Chẳng lẽ? Hắn đột nhiên nhớ lại cảnh mỗi lần tướng quân nhìn thấy Vân Tâm Nhược thì cặp mắt kia chứa đựng hận ý sâu đậm, trong ký ức của hắn, tướng quân chưa từng hận người nào như thế, hơn nữa là một nữ nhân, thế gian vốn có vài chuyện vô duyên vô cớ, yêu là có thể sinh ra hận, hận thì làm sao lại không thể biến thành yêu chứ? Vừa hành hạ nàng, vừa lặng lẽ in sâu hình ảnh cô gái quật cường vào tim mình mà không biết. Cho tới bây giờ....

Nhưng tất cả mọi chuyện đã không thể cứu vãn.

Nếu sự thật là như vậy, thì tướng quân. Hắn quay đầu lại nhìn cửa viện kia, đôi tay chán nản để xuống, lần này, tướng quân. Thật sự đã bị phá hủy.

Lê Hân khẽ nhìn phương xa, áo đen bay múa, gió nổi lên, thổi rối mái tóc dài hắn, giống như sự hỗn loạn trong cuộc sống của hắn. Không cách nào cởi ra.

Bóng đêm sâu kín đến gần, lúc gần tối, trời nổi lên một trận gió lớn, đến vội vàng, đi vội vã, kéo theo vô số mây đen, cho đến khi trời hoàn toàn tối lại, mưa đến, nước mưa nghiêng người ngã vào trên đất, vào thành bọt nước, màn mưa dày đặc như một tấm lụa trắng, bao phủ tất cả.

Phủ Quốc sư, bên trong rừng trúc, tất cả đều đắm chìm trong mưa, lá trúc không ngừng rơi xuống, rơi vào trong vũng nước, nhanh chóng ướt mưa, mấy lồng đèn giắt lên cửa phòng cũng lắc trái lắc phải trong gió, vàng sáng chiếu sáng hình ảnh nước mưa lăn tăn trên đất, trong Thủy Tâm tiểu trúc, tiếng nước chảy càng ngày càng lớn, mưa không đánh lên guồng nước không ngừng chuyển động, nước ấm trong ôn tuyền bốc hơi, gặp nước mưa lại bị ngưng tụ xuống.

Trong không khí, mùi của con người càng ngày càng nhạt. Ngược lại, truyền đến một hồi hương cỏ xanh, đập vào mặt.

Tiêu Thanh Hàn ngồi ở trong đình, nước mưa bay xéo làm ướt lan can, bên trong đình cũng có hơi nước, chợt một cơn gió thổi tới, bạch y nam tử xôn xao vùng vẫy, sợi tóc trên đầu cũng bị cuốn lên, cuối cùng rơi vào trên lưng hắn, cho dù bị gió thổi nhưng không có một tia xúc xích,

Con người hắn xuyên qua màn mưa, khoe miệng nhàn nhạt nâng lên, mang theo một phần mê say, làm như nhìn thấy được thứ đẹp nhất thiên hạ, nhưng nhìn kỹ lại, trong mắt hắn chỉ là một mảnh trống rỗng.

Trúc xanh lay động, kèm theo tiếng mưa rơi lộp độp vang lên, hơi nước đầy trời, trong thoáng chốc, như xuất hiện một cô gái trong mưa, nụ cười nhàn nhạt khuyếch thành, nàng đưa đôi tay, khoe miệng mỉm cười, thanh nhã như cúc, ‘Thanh Hàn’, thanh âm của nàng uyển chuyển, ướt đầm thâm tình.

“Nhược.” Nam tử cũng đưa tay ra, muốn bắt được cô gái. Ngón tay khẽ chạm, cô gái lập tức tiêu tán. Mà trên ngón tay trắng nõn của hắn, một giọt mưa chảy xuống, rồi sau đó rơi vào trên áo, như lệ của nàng.

Cùng lúc đó, ở một phương khác, rừng cây che trời, mưa bụi không ngừng rơi xuống, giọt nước trên đất không ngừng bắn tung tóe, đêm không trăng, đen tối vô cùng.

Gió thổi không ngừng.

Một nam tử đứng trong mưa. . Nước mưa không ngừng đánh vào trên mặt, trên người hắn. Lòng mày dày rậm, cặp mắt khép hờ, sợi tóc đã sớm ướt đẫm, dán chặt lấy khuôn mặt, lúc này, hắn mở hai tròng mắt, nhìn bầu trời, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Trăm năm khắc tinh sao.” Hắn mở miệng, thanh âm lập tức bị gió thổi đi. Trong không khí, ngoại trừ tiếng mưa rơi chính là tiếng gió gào thét. Mà bóng lưng của hắn ở trong màn mưa mang theo thần bí, ống tay áo theo gió bay lên.

Tiếp đó, hắn quay người lại, lắc mình đi vào một gian phòng, căn nhà gỗ có ánh đèn dầu, mang vào một phần hương vị của mưa.

Gió nhẹ nhàng lên vào bên trong, nâng lên sa màn. Mơ hồ có thể thấy trên giường có một nữ tử, tiếng hít thở tinh tế nhàn nhạt truyền đến. Mà trên đất có một con sói trắng khổng lồ, nó lười biếng nâng đầu lên. Hí mắt nhìn nam tử đi vào, sau đó lại cúi đầu, dùng đầu lưỡi liếm liếm da lông trên người.

Nam tử khẽ cười một tiếng, đến gần giường, vén màn lụa, liếc mắt nhìn vào bên trong, sau đó lắc đầu một cái, khẽ thở dài, coi lại y phục ướt đẫm của mình, sau đó đi vào một gian phòng khác.

278. Chương 279: Hoàng Tử Tranh Vị

Trận mưa này kéo dài mấy ngày, tựa hồ không có ý muốn dừng lại, trong hoàng thành Thiên Trạch, khắp nơi đều bị mưa bao phủ, tay hoàng đế Tiêu Cẩn Du cầm một quyển tấu chương, chân mày nhăn lại thật chặt. Sau đó thở dài một cái, thả tấu chương trong tay, khẽ vuốt ve cái trán. Nhìn về phía nam tử bạch y ngồi bên cạnh, có chút phiền muộn, mở miệng nói:

“Cửu đệ, lão hoàng đế Nhan Quốc qua đời, cuộc chiến đoạt vị giữa thái tử và nhị hoàng tử xem ra càng ngày càng kịch liệt, thật không biết đến lúc đó là ai chết trong tay ai, loại tranh giành ngôi vị hoàng đế này quá mức tàn khốc rồi.”

Tiêu Thanh Hàn chẳng qua là lẳng lặng ngồi trên ghế, khẽ vuốt ve Vân Long trên cổ tay, tinh thần rõ ràng, đầy mắt là một mảnh vô thần.

“Ừ, rất nhanh sẽ có kết quả.” Hắn nhàn nhạt ra tiếng.

“Vậy người nói người nào sẽ thắng?” Tiêu Cẩn Du đem thân thể tựa vào trên ghế, lại không tự chủ được mà hỏi. Nếu Thiên Trạch cũng xuất hiện loại chuyện này, huynh đệ tương tàn, suy nghĩ một chút cũng khiến hắn run rẩy.

Cùng chảy trong người một dòng máu, mà lại nở ra tay giết nhau.

Nhưng cái ghế rồng này quá hấp dẫn, cao cao tại thượng, địa vị cùng quyền lợi, ai cũng muốn được. Cho nên từ xưa chuyện cha con tranh nhau, huynh đệ tương tàn còn thiếu sao? Nhưng mà tân đế kia đăng vị, rốt cuộc có thể giữ trạng thái cân bằng giữa a nước như hiện nay hay không là điều không thể biết trước. Chỉ hy vọng thiên hạ này thái bình, dân chúng có cuộc sống bình an là được, ngàn vạn lần đừng xảy ra chiến tranh. Không phải là hắn không có dã tâm, không phải là không nghĩ tới chuyện thống nhất thiên hạ, nhưng làm như vậy sẽ hy sinh quá nhiều người, quá nhiều dân chúng. Tối thiểu những thứ này, khi hắn còn làm hoàng đế, hắn không để xảy ra.

Làm một hoàng đế, có dã tâm là tốt, nhưng không thể mang lại cho dân chúng cuộc sống ấm no hạnh phúc, như vậy, cái ngôi vị hoàng đế này còn làm cái gì?

Hắn không muốn khơi dậy chiến tranh, bởi vì hắn không đành lòng khi con dân của hắn chịu nổi khổ do chiến loạn.

Nhưng nếu có người muốn nhòm ngó Thiên Trạch, như vậy hắn cũng không phản đối việc lấy binh lực để phản kháng, cho nên, Nhan quốc, ngàn vạn lần đừng có mưu mô gì, bằng không sẽ đợi diệt vong đi.

Bởi vì, hắn không phải là người mềm yếu.

Nhưng mà, hắn quả thật có chút lo lắng, bởi vì sức khỏe gần đây của Lê Hân không tốt, nếu quả thật có chuyện xảy ra, hắn còn có thể cầm binh ra trận không? Điều này thật đúng là một vấn đề khó giải quyết.

động tác Tiêu Thanh Hàn trên tay dừng một chút, nhìn tấu chương trong tay Tiêu Cẩn Du, sau đó bấm đốt tay, nửa khắc sau, hắn thả tay xuống. Mặt mày có chút suy nghĩ.

“Thế nào, người tính ra chưa, là ai?” Tiêu Cẩn Du gục xuống bàn, vặn lông mày hỏi. Âm thầm suy tư, loại vẽ mặt này của đệ đệ không đúng lắm, nhưng mà hắn vô cùng tò mò, rốt cuộc người nào sẽ lên ngôi vị hoàng đế Nhan Quốc, thái tử kia mặc dù ngồi vững ở Đông cung, nhưng lần trước vì chuyện của Thanh Hàn, Minh Phong hạ cổ trong người gã, cuộc đời này gã sẽ không có con nối dõi, e rằng gã cũng biết rồi. Mà mấy vị hoàng tử kia mỗi người mỗi vẻ, tất cả đều là nhân vật lợi hại, kỳ thật nhị hoàng tử xuất sắc nhất, như vậy rốt cuộc ai thắng ai bại còn không biết, có đệ đệ dự đoán được tương lai, hắn cũng thật là may mắn.

“Nhị hoàng tử.” Tiêu Thanh Hàn thả tay xuống. Nhàn nhạt trả lời.

“Quả nhiên là hắn.”

“Hoàng tử tranh vị, tinh phong huyết vũ.” trong miệng Tiêu Thanh Hàn đọc lên tám chữ này, con ngươi lóe ánh sáng quỷ dị làm cho lòng người run rẩy.

“Hoàng tử tranh vị. Tinh phong huyết vũ, hoàng tử tranh vị.” Tiêu Cẩn Du lặp lại, đột nhiên từ trên ghế đứng lên, “Cửu đệ, đây là ý gì?” Hắn có một loại dự cảm xấu, vô cùng xấu.

“Không có gì.” hai tròng mắt Tiêu Thanh Hàn khẽ híp lại, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, đáy mắt thâm trầm làm cho người ta không rõ.

279. Chương 280: Nhị Hoàng Tử

“Chẳng qua là muốn khai chiến.” Hắn nhàn nhạt mở miệng, đem tất cả nói đơn giản như vậy. Giống như cuộc chiến này giống chuyện ăn cơm hàng ngày.

“Cái gì? Khai chiến, nơi nào?” Tiêu Cẩn Du vội hỏi, quả nhiên, cảm giác của hắn không sai. Thật sự sẽ có chuyện xảy ra, hơn nữa còn rất nghiêm trọng.

“Chúng ta cùng Nhan quốc.” âm thanh Tiêu Thanh Hàn lạnh nhạt, trả lời.

“Chúng ta cùng Nhan quốc? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tiêu Cẩn Du rống giận. Đây là dự cảm gì. Bọn họ làm sao lại đánh nhau. Người nói, đây rốt cuộc là nguyên nhân gì. Hắn nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, muốn hỏi ra đáp án.

Nhưng đáng tiếc, đối mặt với chuyện Tiêu Cẩn Du tức giận, Tiêu Thanh Hàn vẫn lẳng lặng ngồi chỗ đó.

Tiêu Cẩn Du đến trước người Tiêu Thanh Hàn, cúi thắt lưng, nói.

“Cửu đệ, chuyện này không phải là chuyện đùa đâu, nếu quả thật khai chiến, như vậy chúng ta phải đánh thế nào, trước mắt Lê Hân bị như thế, ta thật không yên lòng để cho hắn xuất chiến, mà lời tiên đoán của

người lại biết chuyện này.” Hai nước đánh nhau, mà Đông Thánh e rằng ngồi ngư ông đắc lợi. Như vậy, Thiên Trạch bọn họ, chẳng phải gặp nguy hiểm sao.

“Thần Đệ ” Tiêu Thanh Hàn khắc ra hai chữ, lại không nói câu nói thứ hai. Cặp mắt khép hờ thoáng qua một tia máu.

“Người đánh?” Tiêu Cẩm Du nghiêng đầu quan sát hắn. Phủ nhận.”Người làm được không? Hành quân đánh giặc không phải chuyện đùa.” mặc dù Cửu đệ lợi hại, nhưng không kinh nghiệm thực chiến, hai quân đấu nhau không phải dùng kiến thức trên sách là được. Lúc này, chọn Lê Hân vẫn làm hắn cảm thấy an toàn một chút, nếu quả thật khai chiến, như vậy hắn phải chọn lựa kĩ càng.

Tiêu Thanh Hàn hơi nhếch môi. Tất cả đều ở trong lòng bàn tay hắn.

Tương lai, hắn rất chờ mong.

Tiêu Cẩm Du nhìn thấy hắn cười, không khỏi cảm thấy trên người run rẩy, kể từ khi nữ nhân kia chết đi, Cửu đệ càng ngày càng khó đoán, tính khí cũng càng ngày càng quái lạ.

Lúc nào thì hắn mới trở lại là Tiêu Thanh Hàn trước kia, mặc dù trong trẻo lạnh lùng nhưng không thấy xa lạ.

Tại phía xa ngoài ngàn dặm, Nhan Quốc. Lúc này trong hoàng cung, rung chuyển bất an, người người cảm thấy lo sợ, ngay cả không khí cũng làm cho người cảm thấy có chút mỏng manh, quốc trượng cầm đầu duy trì thái tử, còn Thừa tướng ủng hộ nhị hoàng tử, lực lượng hai phe tương đương, kiềm chế lẫn nhau, ai cũng không muốn rơi vào thế bị động.

Pủ nhị hoàng tử, nhất nam tử cao lớn ngồi trên bàn, trên bàn để vài cuốn sách, trên tường treo một bản đồ da dê. Hắn thu hồi ánh mắt, thấy ngoài cửa đi vào một nam tử diện mạo tuấn nhã, áo trắng, tóc đen bị một sợi dây bạc buộc lại, trong tay cầm một cây quạt, không ngừng phe phẩy, gió nhẹ thổi sợi tóc hắn, rơi vào đầu vai, con người bằng phẳng như hồ thu, sóng mắt lưu chuyển, cười yếu ớt , như một cành hoa đào chớm nở.

Mà nam tử ngồi trước bàn có đôi mắt sắc như chim ưng, nhìn nam tử đi tới, khuôn mặt khê buông lỏng. “Viêm Huyền, tra được cái gì chưa?” Hắn mang theo một nụ cười yếu ớt, hỏi nam tử.

Nam tử gọi là Viêm Huyền đến bên cạnh hắn, cúi đầu, nói nhỏ mấy tiếng.

“Người nói hắn không sinh được con.” Nam tử vẫn ngồi đột nhiên đứng lên, híp lại cặp mắt, trong con người thoáng qua một vẻ kinh ngạc.

“Quả thật như thế.” Viêm Huyền nhún vai một cái, bĩu môi, “Lần trước bọn họ đến Thiên Trạch, không biết làm sao mà đắc tội với sư huynh ta, thái tử bị vô sinh, mà công chúa thì bị hủy dung.” Không trách được từ khi công chúa kia từ Thiên Trạch trở về lại không ra khỏi hoàng cung. Thì ra là như vậy. Hắn vừa nhắc tới công chúa, giọng nói khó nén mấy phần chán ghét. Hắn cắn răng nghiêng lợi.

“Thế nào, người vẫn chưa từng quên chuyện kia.” Nam tử nhíu mày, giọng nói có chút giễu cợt.

Viêm Huyền chột gấp quạt lại, nghiêng răng nói, “Cái nữ nhân chết tiết kia đã sỉ nhục ta, cả đời ta sẽ không quên.”

Nam tử ngồi xuống, âm thầm buồn cười, có một lần Viêm Huyền đang tắm rửa thì bị hạ thuốc mê, thiếu chút nữa bị người kia Bá Vương ngạnh thượng cung (Bị cưỡng gian), mặc dù không được như ý, nhưng cũng bị ả xem sạch, từ đó Viêm Huyền vừa thấy được Thư Dao, liền tức giận hận không thể giết chết ả. Nếu ả không phải là công chúa, không biết đã chết bao nhiêu lần.

“Người định làm gì?” Viêm Huyền đặt móng ngồi trên bàn, mặt đối sắc nhanh như trời chuyển, nụ cười lại rất nhanh chóng đạt tới đáy mắt, khúc miệng hoàn mỹ cong lên. Vì ả nữ nhân đề tiện kia mà tức giận, thật là không đáng giá.

Mà nghe được hắn nói, nam tử chậm rãi mở miệng. Nói ra hai chữ

“Lời đồn.”

Viêm Huyền dùng cây quạt đánh một cái lòng bàn tay, mắt cười như trăng khuyết, “Hay cho một cái lời đồn.”

280. Chương 281: Tân Hoàng Đế Nhan Quốc

Không tới nửa ngày sau, tin tức thái tử trúng độc vô sinh đồn đãi nhanh chóng, một ít đồng tình, nhưng nhiều hơn là chế giễu, thái tử một nước, tương lai là hoàng đế, thế mà cả đời lại không có con cháu, đây quả thực là chuyện cười cho Thiên hạ. Cho dù hần không phải là thái tử mà chỉ là nam tử bình thường, cũng nhục nhã vô cùng, người như vậy còn xứng làm thái tử, thậm chí là hoàng đế tương lai sao?

Cũng chỉ có một ngày, ngắn ngủn một ngày, hơn nửa số quan viên ủng hộ thái tử toàn bộ quay sang nhị hoàng tử, mà vị nhị hoàng tử này, xét về thân phận địa vị, mọi thứ đều không thua thái tử, mà phi tử của nhị hoàng tử đã có bầu ba tháng, đây chính là con cháu duy nhất của Nhan Quốc bấy giờ. Một đời đều không thể có con, như vậy thái tử nhất định thua kém Vương gia nhiều.

Trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất (*), thế thì vị thái tử này đã là một quân cờ bỏ đi.

Trong phủ thái tử, một vị ngự y nhắc hòm thuốc, một tay vỗ vỗ trên đầu. Chạy nhanh như ma đuổi, ra khỏi phủ thái tử, ra đến cửa, thì hần nuốt nước miếng một cái, dùng sức lau mồ hôi lạnh trên đầu, hần trở về nhất định phải cáo lão về quê mới được, đời này, không phải...là đời sau...kiếp sau...sau nữa, hần sẽ không bao giờ làm ngự y, quả nhiên, người trong hoàng gia, đều là hỉ nộ vô thường (vui giận thất thường), không biết ngày nào thì cái mạng già này của hần toi mất nữa.

Bên trong phòng Thái tử, thỉnh thoảng truyền đến một hồi tiếng rống to, “Biến, biết hết cho bản thái tử, đều là một lũ lang băm, không trị hết bệnh cho bản thái tử, tất cả các người đều phải chết.”

Binh lính ngoài cửa nhìn lẫn nhau, sau đó bất đắc dĩ cúi đầu, mấy ngày gần đây, lỗ tai của bọn họ sắp bị thái tử làm cho điếc, tiếng hét kia càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng khó nghe, giống như giọng con vịt đực, cực kỳ chói tai.

Đáng thương cho bọn họ.

Thư Tuấn ngồi trên ghế, sần nhà bẩn thỉu, mảnh sứ của bình hoa vỡng khắp nơi, vụn giấy rải rác, còn có vài khúc gỗ từ cái bàn hay cái ghế xấu số nào đấy.

Mà hần, đã từng khuôn mặt cười không ngừng, hôm nay lại khác hần, hần đang dùng sức đập một cái bàn. Cái bàn “bùm” một tiếng, lập tức chia năm xẻ bảy, gỗ vụn trên đất nhiều hơn.

“Tiêu Thanh Hàn, Tiêu Cẩn Du, còn người nữa, nhị hoàng tử.” Hai tay hần nắm thật chặt, giọt máu từ lòng bàn tay rơi xuống đất. Như bông hoa máu đỏ “Thư Tuấn ta thề, nhất định phải khiến các người sống không bằng chết, hối hận vì đã sống trên cõi đời này.” Thanh âm của hần mang theo ác độc, làm cho người ta vừa nghe xong, cảm giác một hồi âm lãnh, hần sẽ không quên những thứ bọn người kia gây nên, có một ngày, hần chắc chắn sẽ trả lại gấp mười.

Ba ngày sau, nhị hoàng tử được sự ủng hộ của hữu tướng, Tả tướng, Hổ tướng quân chiếm được ưu thế, mà các đại thần luôn đối chọi với hần cũng toàn bộ tiếp nhận, được lòng người, cũng được lòng dân, nắm lấy quyền lợi.

Nửa tháng sau, nhị hoàng tử thuận lợi đăng cơ làm đế, quốc hiệu Tử Hách.

(*):Mệnh tử viết:

- (1) a ý khúc tòng hãm thân bất nghĩa, nhất bất hiếu dã
- (2) lương cùng thân lão bất vi lộc sĩ nhị bất hiếu dã
- (3) bất thú vô tử, tuyệt tổ tiên tự tam bất hiếu dã

bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại

Dịch nghĩa

1- hùa theo cha mẹ để cha mẹ mắc vào chỗ bất nghĩa là tội bất hiếu thứ nhất.

2-nhà nghèo mà cha mẹ lại già, thế mà không chịu ra làm quan để lấy bổng lộc mà phụng dưỡng cha mẹ là tội bất hiếu thứ hai.

3- không chịu lấy vợ, không có con nối dõi để cúng tế ông bà tổ tiên là tội bất hiếu thứ ba.

Trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất.

281. Chương 282: Mang Binh

Mà Thư Tuấn có nửa số binh quyền, lại cầy kết với Thiên Nhan quốc. Không mấy ngày nữa sẽ bắt đầu quấy rầy dân chúng ở biên giới Thiên Trạch. Ý đồ tiến binh đến Thiên Trạch.

Trên triều đình, một tay Tiêu Cẩn Du ném tấu chương trong tay, dùng sức vỗ bàn một cái, ‘ba’ một tiếng, khiến tất cả quan viên tâm lập tức giật thót, xem ra hoàng thượng rất tức giận.

“Nhan Quốc thật lớn mật, dám phạm vào lãnh thổ Thiên Trạch ta.” Hai tay hắn đặt ở trên ghế rồng, khê dùng sức.

“Các khanh có đôi sách gì?” Mắt phượng chợt lóe, nhìn về phía dưới, khí thế uy nghiêm của quân vương hiển thị, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Nhan Quốc đem mười vạn binh lực ngay sát biên giới, lòng muông dạ thú, chúng ta nên sớm tính toán, để ngừa bọn họ tiếp tục quấy rối dân chúng nước ta.”

Một tên đại thần đi ra, chấp tay đề nghị với hoàng đế.

Tiêu Cẩn Du gật đầu một cái, lúc quay đầu nhìn về phía Lê Hân đứng ở vị trí đầu tiên, khê thở dài, xuất binh rất dễ, thực lực của Thiên Trạch lớn hơn Nhan Quốc, mà Nhan Quốc mới vừa nội loạn, xuất binh lúc này, vô luận thiên thời, địa lợi hay nhân hòa đều tốt cả. Nhưng phải phái ai làm chủ tướng đây? Thiên Trạch dĩ nhiên có không ít binh tướng, nhưng người hắn thấy an toàn nhất là Lê Hân, nhưng bây giờ Lê Hân lại nửa chết nửa sống thế này, đâu còn có bộ dạng Huyền Vũ đại tướng quân. Hắn như vậy mà còn mang binh, lấy binh lực bọn họ cũng nhất định sẽ thắng, nhưng hắn không yên lòng. Nếu có tổn thất vì tính mạng của tướng sĩ, hắn cũng không đành lòng.

“Vậy các khanh cho rằng ai nên lĩnh quân làm tướng?” Hắn hỏi đại thần phía dưới, muốn hỏi kế hoạch tạm thời của bọn họ.

Nói thật, phái Lê Hân mang binh, hắn không yên lòng, tướng sĩ không yên lòng, hắn lại càng không yên.

Lại có một vị đại thần đi ra, chấp tay.”Thần cho rằng chủ soái lần này, không phải ai khác ngoài Lê Hân tướng quân.”

Tiêu Cẩn Du giận tái mặt, hung ác trợn mắt nhìn tên đại thần kia một cái, không nói ra điều gì. Vị đại thần kia bị hắn trừng rứt đầu một cái, thật sự không hiểu mình nói sai chỗ nào. Ông nhìn hoàng thượng một chút, lại nhìn Lê Hân vẫn cúi đầu không nói, không nhin được thở dài một tiếng, người xưa có câu gần vua như gần cọp, tâm vua khó dò.

“Hoàng thượng.” Lê Hân đột nhiên mở miệng, tiến lên phía trước, quỳ xuống đất, “Thần nguyện ý lãnh binh.”

Tiêu Cẩn Du neho lại hai tròng mắt, nhìn cặp mắt vô thần của Lê Hân, nói: “Người thật sự nguyện ý? Không có miễn cưỡng?” Hân cho gã một cơ hội, hân là hoàng đế, vua không nói đùa, hơn nữa hai nước giao chiến cũng không phải là chuyện có thể nói đùa.

“Thần nguyện ý, chết cũng không chối từ.” khoe miệng Lê Hân lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, cười có chút miễn cưỡng, lại có chút ý vị đặc biệt.

“Cửu đệ, người có ý kiến gì không?” Tiêu Cẩn Du vô lực nhìn về phía nam tử vẫn im hơi lặng tiếng.

ánh mắt Tiêu Thanh Hàn lạnh lùng, bạch y, tóc bạch kim, khuôn mặt tuyệt mỹ.

Hân chỉ nhàn nhạt cúi đầu, nhìn về phía Lê Hân, khoe miệng nhẹ nhàng bĩu một cái, sau đó môi mở ra.

“Hoàng huynh, Thần Đệ nguyện cùng Lê tướng quân dẫn dắt binh lính.” Thanh âm của hân rất nhẹ, lại làm cho tất cả mọi người nghe được rõ ràng, hân quyết định chứ không phải là chờ lệnh. Hơn nữa giọng nói cực kì khí phách.

Tiêu Cẩn Du cắn răng, cuối cùng biết lời nói trong ngự thư phòng lúc trước là thật, Thanh Hàn vốn định làm vậy, mà tất cả cũng đều trong tầm tay hân. Nhị hoàng tử lên ngôi, Nhan Quốc khai chiến Thiên Trạch, còn có chuyện lần này hân muốn dẫn binh.

Hân xoay tròn cặp mắt, tựa vào ghế rồng, đôi tay đặt ở trên đùi, bây giờ Lê Hân chênh lệch quá xa so với lúc trước, nếu như có Thanh Hàn ở bên cạnh, cùng an toàn thêm mấy phần. Hân thật đúng là không có lý do để từ chối.

282. Chương 283: Hận Ý Khó Giải

“Được.” Tiêu Cẩn Du lớn tiếng nói: “Phong Lê Hân làm chủ soái, quốc sư Tiêu Thanh Hàn làm giám quân. Bây giờ lãnh binh, tướng địch đang sát ngoài biên ải nước ta, chúng ta phải cứu dân chúng, bảo vệ toàn vẹn lãnh thổ.”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế.” Tất cả đại thần đều quỳ xuống tung hô. Đây chính là hoàng đế, ngồi trên ngai vàng cao cao, cúi đầu nhìn toàn bộ thiên hạ.

Bãi triều, mọi người rải rác rời đi, Lê Hân một thân một mình đứng ở bên ngoài triều đình, cột rồng được chạm khắc bằng ngọc trắng, thêm đá khổng lồ, dưới ánh mặt trời lại lấp lánh, chiếu lên người, trên mặt hân.

Vào lúc này, trong triều đình đi ra một nam tử khác, bạch y không dính bụi trần, tuyệt sắc dung nhan được phụ trợ bởi mái tóc tơ bạc càng lộ vẻ có mấy phần thần tiên.

Hân cất bước, đi tới bên cạnh Lê Hân, quay đầu nhìn về phía hân. Giọng nói như gió thu, “Hân, nếu bây giờ giải thoát không phải quá sớm chứ?”

Lê Hân đột nhiên quay đầu nhìn gương mặt tuyệt sắc của hân, trong lòng khẽ run, hân biết.... làm sao hân lại biết?

“Hân, đừng giấu giếm ta chuyện gì, tất cả giờ mới bắt đầu mà thôi.” Hân khẽ cười, thánh khiết như mưa, không có nửa điểm sát khí, đáy mắt lạnh nhạt.

“Thanh Hàn, người hận ta đến vậy sao?” Lê Hân hít sâu một hơi, có chút thống khổ. Hân biết hân sai, quả thật không thể được tha thứ, nhưng bị Thanh Hàn – huynh đệ bao nhiêu năm chán ghét như vậy, hân cảm thấy thất bại, thống khổ. Hân biết, tất cả đều do hân gieo gió gặt bão, không trách được ai. Không phải hân đã nhận lấy quả báo rồi sao? Hân đã giết cô gái mình yêu, thật đáng buồn chính là cô gái kia yêu huynh đệ của mình, so với mình, Thanh Hàn, không phải người đã hạnh phúc hơn ta rất nhiều, không phải sao? Dù sao người cũng lấy cả trái tim nàng. Thậm chí đến lúc chết, nàng cũng muốn có người bên cạnh, không trách được, nàng lại nói hân đáng thương, quả thật, hân thừa nhận, hân đáng thương, rất đáng thương.

“Hân, ta có nói ta hận ngươi sao?” Tiêu Thanh Hàn nâng lên khóe môi, nhàn nhạt nhìn lên nam tử trước mặt, nhướng mi, “Ta đâu chỉ hận đơn giản như vậy. Cho nên. . . .” Hân cười càng tuyệt mỹ, lời nói lại càng ngày lạnh lùng, “Ta muốn ngươi phải nhìn tận mắt ta hủy diệt tất cả như thế nào. Thiên hạ này, thật quá an bình rồi.”

Hân bước đi, quay đầu nhìn lại Lê Hân, nói: “Hân, đừng có ý tưởng như vậy nữa. Cái ý nghĩ muốn chết trận kia, hi vọng ngươi không có, ngươi nợ ta, còn chưa trả hết, cho nên, ngươi không có tư cách để chết.”

Nam tử khóe miệng nở nụ cười lạnh lạnh, nhìn như một đóa hoa sen cao quý thoát tục, bạch y tóc trắng, dưới ánh mặt trời, phản xạ ra ánh sáng lóng lánh, đâm vào mắt Lê Hân, hân đưa tay che mắt, thân thể giống như bị chì đè lên, vô cùng nặng nề.

Hân bị ai cười một tiếng, cho đến khi bóng trắng kia cách xa tầm mắt của mình.

Thanh Hàn, thật sự ngươi muốn như thế sao? Thật sự tuyệt tình thế sao?

Thật không thể bỏ qua cho ta, cũng không thể bỏ qua cho ngươi sao?

283. Chương 284: Mưu Kế Của Thư Tuấn

“Hoàng thượng, chúng ta nên làm gì bây giờ, không nghĩ tới thái tử Thư Tuấn lại công kích biên cảnh Thiên Trạch, hân làm như vậy có phải muốn trực tiếp phá hủy Nhan quốc hay không?” Viêm Huyền một tay nâng cằm, một tay tung hứng cây quạt, lên tiếng hỏi, giọng nói có chút phập phồng. Đáng chết, khi hân nghe tin tức này hận không thể trực tiếp vọt vào binh doanh thái tử, một kiếm giết hân.

Nam tử mặc áo tím ngồi trên ghế rồng, hí mắt nhìn bản đồ treo trên tường. Đứng lên, đi tới trước bản đồ, ngón tay xẹt qua một góc bản đồ.

“Hay cho kế một mũi tên trúng hai đích, lần này Thư Tuấn thật sự muốn phá hủy Nhan quốc. Hân không có được, e rằng cũng không muốn để cho người khác có được.” Giọng nói nam tử chậm rãi truyền ra, khiến lông mày Viêm Huyền nhăn càng chặt.

“Ngươi nói là hân lấy cớ công kích Thiên Trạch, muốn khơi dậy chiến tranh giữa Thiên Trạch và Nhan quốc, Thiên Trạch nhiều tướng tài lính giỏi, chỉ cần một Lê Hân đã diệt vạn quân, chỉ cần vừa nghe cái tên Chiến thần, e rằng ý chí nhập ngũ cũng không có.” Viêm Huyền vội vàng hỏi. Thì ra là vậy, hân nghĩ quá đơn giản, tâm tư Thư Tuấn đúng là đủ thâm trầm, tâm cũng vô cùng ngoan độc.

Nam tử gạt đầu một cái, thân hình cao lớn lúc này có chút cứng còng. Hân ngồi trên ghế rồng này, quả thật không yên, trong ngoài đều loạn, khiến hân phải rơi vào thế bị động, quả thật không có sức đánh trả.

“Hoàng thượng, chúng ta phải binh hay không?” Viêm Huyền xẹt quạt, hỏi

“Không thể.” Nam tử lắc đầu một cái, lập tức phản bác: “Nếu bây giờ xuất binh, đối với binh lực và dân chúng nước ta đều bị tổn thương. Đến lúc đó, e rằng mấy năm cũng không thể khôi phục lại. Mà thế cục thăng bằng giữa 3 nước cũng bị đánh vỡ hoàn toàn, như vậy, có một ngày, xưng đế trên mảnh đất này không phải Thiên Trạch thì cũng là Đông Thánh.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?” Viêm Huyền cũng phiền não không dứt.

Hoàng đế ngồi trở lại trên ghế, nhắm mắt suy tư, một hồi lâu, hân mở hai tròng mắt, đã có đối sách. Hân nhìn về phía Viêm Huyền, hỏi: “Ngươi biết lần này tướng quân nào của Thiên Trạch mang binh đi không?”

Viêm Huyền gạt đầu trả lời, “Là Huyền Vũ đại tướng quân Lê Hân, còn có Thanh Hàn quốc sư Thiên Trạch.”

“Tiêu Thanh Hàn, sao hân cũng tới?” Nam tử đôi tay ôm ngực, không nói thêm gì, đột nhiên hân mở miệng: “Viêm Huyền, không phải ngươi nói sư huynh của ngươi ở bên cạnh Tiêu Thanh Hàn sao?”

Viêm Huyền gật đầu, nhớ tới sư huynh của hắn, đẩy mắt một mảnh âm áp. Sư huynh đệ bọn họ mặc dù ở hai nước khác nhau, phụng bồi hai người khác nhau. Nhưng từ trước đến giờ tình cảm rất tốt.

“Như vậy thì có biện pháp rồi.”

Hắn nói xong, lập tức ngồi xuống, nhắc bút viết một phong thư, sau đó gấp lại. Giao cho Viêm Huyền. Phân phó: “Đây là thư ta gửi cho Tiêu Thanh Hàn và Lê Hân, người bảo sư huynh người giao cho bọn họ, hi vọng có thể phá giải tai nạn lần này cho Nhan quốc.”

Viêm Huyền nhận lấy, nhìn hồi lâu, giương mắt hỏi: “Hoàng thượng, biện pháp này hữu dụng không?”

Nam tử ‘ừ’ một tiếng, trấn định nói: “Trước mắt chỉ có biện pháp này. Hai nước giao binh, chịu khổ là dân chúng, từ trước đến giờ hoàng đế Thiên Trạch Tiêu Cẩn Du yêu dân như con, mà nghe nói Tiêu Thanh Hàn rất nhân từ, cũng không muốn thấy cảnh máu chảy thành sông, cho nên có thể thử!” Hắn cho Viêm Huyền một ánh mắt yên tâm “Người đi làm đi.”

“Được, ta sẽ đi.” Viêm Huyền gật đầu, xoay người đi ra.

Sau khi đi Viêm Huyền, nam tử cầm bút lên, đi tới tấm bản đồ kia, cổ tay dùng sức, bút vẽ một vòng góc bản đồ, trong miệng thì thầm, “Bắt giặc phải bắt vua trước, chớ trách ta vô tình. Đại ca, người không nên cầm cả tính mạng dân chúng đánh cuộc.”

284. Chương 285: Sư Huynh Sư Đệ

Đêm lạnh lẽo, đêm rét căm căm, Minh Phong ngồi bên ngoài lều, bọn họ đã đi mười mấy ngày, sắp đến biên cảnh,

Trong tay hắn cầm một vò rượu, ngồi dưới đất, tự rót cho mình một chén, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch, mùi rượu không ngừng tán ra không khí, lần này đi, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, quốc sư cũng đến e rằng chuyện không đơn giản như vậy.

“Hắc hắc, rượu thơm quá.” Giọng vừa mới xuất hiện, đột nhiên một bóng người lóe lên, một tay như tia chớp, muốn cướp đi rượu trong tay Minh Phong, Minh Phong co tay lại, rượu trong tay cũng nhanh chóng chuyển hướng, người nhẹ như mây rơi xuống mặt đất. Hồng Y xoay một vòng.

Nghe người kia chửi ‘mẹ nó’ một tiếng, hắn thuận thế tựa vào trên một thân cây, trong tay vung vẩy bầu rượu, đùa giỡn nói: “Sư đệ, sao lần nào cũng muốn giành rượu của sư huynh vậy, sao thế, lúc này là lúc nào mà còn tới tìm ta, có phải con mèo kia bị bệnh hay không?” Nói đến mèo, mặt của Minh Phong chìm xuống.

“Sư huynh, nhắc tới chuyện kia làm gì, người cũng quá hẹp hòi.” Từ phía sau cây đi ra một nam tử mặc y phục màu trắng, tuấn nhã, tay cầm một cái quạt, không ngừng phe phẩy, cũng là bạch y, nhưng Tiêu Thanh Hàn so với hắn có thêm một phần tiên khí, lạnh lùng không thể đến gần, mà nam tử này lại nhiều hơn một chút âm áp nhân gian. Làm cho người ta không nhịn được mà muốn tới gần hắn.

“Hẹp hòi?” khóe mắt Minh Phong nhắc lên “Viêm Huyền Sư đệ”, hai chữ ‘sư đệ’ hắn cực kì nhấn mạnh “Người nói ta hẹp hòi, lần trước là ai nói mình bệnh nặng, bệnh sắp thấy Diêm Vương rồi, hại ta mệt mỏi như chó, vừa đi ngựa vừa dùng khinh công. Chạy đến chỗ của người, nguyên lai là một con mèo, người nói ta hẹp hòi, người nói hẹp hòi chóc nào?” Minh Phong càng nói, sắc mặt càng đỏ. Tựa như có thể thoát ra lửa. Đáng chết, hắn là một người hẹp hòi ư, ai biết lần đó hắn bị gã sư đệ này hại đến mức nào.

“Cái này, cái này. . . .” Viêm Huyền xấu hổ, sờ sờ cằm, khẽ cười: “Lần trước là hiểu lầm, hiểu lầm thôi, sư đệ xin lỗi.” Nói xong, hắn cúi người xuống thật sâu.

Nam tử vì nước khom lưng, cũng không mất mặt.

Minh Phong bỏ lại ly rượu trong tay, phi thân tiến lên, nắm ngón túm lấy.

“Sư huynh, thủ hạ lưu tai. Thủ hạ lưu tai.” Viêm Huyền đau đến nhe răng trợn mắt kêu to, tại sao lại là chiêu này, sao sư huynh không đổi chiêu khác? Tại sao mỗi lần lỗ tai của hắn đều chịu khổ.

Minh Phong buông tay véo tai hắn ra, liếc mắt, “Nói đi, có chuyện gì mà tìm ta?”

“Sư huynh đúng là người hiểu ta nhất.” Viêm Huyền vuốt lỗ tai đỏ bừng, giận mà không dám nói gì, nếu hỏi trên đời này hắn có sợ gì không, như vậy hắn nhất định sẽ trả lời, là sư huynh, từ nhỏ đến lớn, hắn đều bị bắt nạt. Mà người bắt nạt hắn đương nhiên là sư huynh. Ai bảo ban đầu hắn chỉ học võ công, chưa từng học qua độc thuật. Mà sư huynh mặc dù võ công kém hắn một chút, nhưng thuật dùng độc, quả thật, khiến hắn không thể chống lại được.

Sư huynh mà không vui, hắn sẽ bị bắt làm bia, làm chuột bạch, bị ép uống vô số loại độc kì quái, có một lần, còn khiến gương mặt tuấn tú mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo nổi lên mụn đỏ chi chít, hại hắn một tháng không ra khỏi cửa nhà.

“Nói đi.” Minh Phong tựa vào trên cây. Đôi tay ôm ngực, chờ.

285. Chương 286: Xuất Vân Công Tử

“Là như vậy.” Viêm Huyền vuốt thẳng y phục, thể diện có thể ném đi, nhưng vẻ phong lưu tiêu sái không thể ném, xác định bề ngoài của mình hoàn mỹ rồi, hắn mới lấy ra một phong thư từ trong ngực. Đưa tới tay Minh Phong, nói: “Đây là thư của hoàng đế nước ta gửi đến Thanh Hàn quốc sư Thiên Trạch, nội dung bên trong, Thanh Hàn quốc sư nhìn sẽ biết.”

Minh Phong cầm thư, nhìn một hồi lâu, từ trên cây ngồi dậy, trên mặt có mấy phần nặng nề.

“Sư huynh làm sao vậy?” Viêm Huyền dừng lại việc phe phẩy quạt, hỏi. Kỳ quái, làm sao sư huynh lại có vẻ mặt như thế?

“Sư đệ.” Minh Phong vòng tay sau lưng, nhìn trắng rằm giữa bầu trời.”Ta dẫn người đi gặp quốc sư, nhưng ta hi vọng khi người nhìn thấy hắn, có thể giữ vững bình tĩnh.”

“Tại sao?” Viêm Huyền không hiểu, hắn đã gặp Thanh Hàn quốc sư một lần, người có dung mạo tuyệt mỹ và khí chất như tiên. Khí chất cao quý trong trẻo lạnh lùng, không khỏi khiến hắn cảm thấy hoàn mỹ là gì. Sợ là, thế gian này không có ai như hắn. Nhưng tại sao sư huynh phải bảo hắn tỉnh táo, Viêm Huyền hắn cũng coi là người từng trải việc đời. Sư huynh, cũng quá coi thường hắn rồi.

“Bởi vì quốc sư không phải là quốc sư lúc trước nữa.” Minh Phong trầm mặc, nửa ngày mới nói ra câu này, hắn nói xong, cầm thư xoay người, quốc sư bây giờ, ngay cả hắn đều nhìn không hiểu quốc sư muốn làm cái gì, huống chi là Viêm Huyền.

Mà Viêm Huyền không hiểu gì, đi sau lưng sư huynh, thật sự không hiểu lời của sư huynh có nghĩ gì.

Bang bang, một tràng gõ cửa vang lên.

“Đi vào.” Bên trong cửa truyền đến tiếng âm cực kỳ trong trẻo lạnh lùng của nam tử. Như một khúc ca tươi đẹp, thế gian hiếm có.

Minh Phong đẩy cửa vào, Viêm Huyền đi theo đằng sau. Viêm Huyền phe phẩy chiếc quạt, khi thấy nam tử đang ngồi trước bàn thì kinh ngạc, thiếu chút nữa hét ầm lên.

Trắng. Tóc trắng.

Bên trong nhà đốt một ngọn nến, ngọn lửa khẽ nhấp nháy, dính một tầng nhá nhem, nam tử ngồi trước bàn, bạch y phiêu dật, tóc trắng không bụi trần, tròn mắt nhẹ nhàng khép hờ, ngón tay như ngọc, đôi tay bắt chéo nhau để lên bàn.

Quanh thân Nam tử im lặng như hồ thu, nhưng khiến người ta cảm giác được một loại lạnh lùng như băng tuyết.

Viêm Huyền dùng sức dụi dụi con mắt, thật sự là Thanh Hàn quốc sư ư, lúc nào thì hắc biến thành bộ dáng này. Tóc của hắc, làm sao sẽ biến trắng?

Viêm Huyền quay đầu nhìn về phía Minh Phong, ngàn vạn vấn đề ở trong đầu không ngừng lóe ra.

Minh Phong khẽ chạm tay của hắc một chút, duỗi ngón tay để trên môi, ý bảo hắc đừng tiếng. Viêm Huyền biết ý, cố gắng bình tĩnh.

“Minh Phong, người mang ai tới thế?” Nam tử mở ra hai tròng mắt, thẳng tắp nhìn về phía Viêm Huyền, hắc khẽ nâng cằm, đường cong hoàn mỹ cực kỳ, giữa lông mày nhuộm một phần lạnh lùng.

“Quốc sư, hắc là Sư Đệ của Minh Phong, Viêm Huyền.” Minh Phong giới thiệu.

“Nước chảy thác ghềnh không cố ý, mây trắng lượn lờ bất vô tâm, Xuất Vân công tử.” Tiêu Thanh Hàn nhẹ liếc Viêm Huyền.

Viêm Huyền không nghĩ tới Thanh Hàn quốc sư Thiên Trạch cũng biết danh hiệu của mình. Hắc khép quạt lại, chấp lên, cúi đầu, “Viêm Huyền tham kiến Thanh Hàn quốc sư, đêm khuya viếng thăm, đúng là bất đắc dĩ, xin quốc sư lượng tình tha thứ.” Giọng nói cung kính nhưng không chút lấy lòng.

“Bổn tọa không biết người. Nhưng ta biết đương kim thánh thượng Nhan quốc.” Khuôn mặt Tiêu Thanh Hàn thay đổi theo ánh nến, cực kỳ mông lung, nhưng đôi mắt lại sáng ngời, hơn nữa sắc bén vô cùng.

Viêm Huyền nhấn nhẹ nâng lông mày, Thanh Hàn quốc sư quả thật danh bất hư truyền, chuyện hắc làm việc cho hoàng thượng, số người biết trong thiên hạ này không quá năm người, không nghĩ tới quốc sư lại biết. Đã như vậy hắc trực tiếp có thể nói rõ ý rồi.

“Quốc sư, hoàng thượng nước ta có phong thư muốn Viêm Huyền giao cho ngài, xin ngài xem qua.” Hắc nói xong. Minh Phong đi tới trước người Tiêu Thanh Hàn, đưa cho hắc.

Tiêu Thanh Hàn giơ tay tiếp nhận, xé phong thư ra, đọc, sau khi xem xong, hắc nó trước bàn, giương mắt, không có nửa phần kinh ngạc.

286. Chương 287: Từ Chối Giảng Hòa

“Thanh Hàn quốc sư, xin hỏi ý của Ngô Hoàng trong thư, quốc sư rõ không?” Viêm Huyền thấy hắc đọc xong, vội vàng hỏi lên, mà Minh Phong lắc đầu một cái. Tên Viêm Huyền này, lại không nghe lời hắc nói, quốc sư nhà hắc muốn nói thì tự nhiên sẽ nói, hắc không muốn nói, mà còn buộc hắc, đừng trách hắc trở mặt, trước kia hắc chính là như thế, huống chi là hiện tại, hiện tại toàn thân dính ma tính, quốc sư so với bất luận kẻ nào cũng vô tình hơn, sư đệ làm như vậy, chỉ làm chuyện càng ngày càng loạn thêm thôi.

“Quốc sư, vì dân chúng hai nước, xin quốc sư sớm định đoạt.” Viêm Huyền thấy hắc không nói, lặp lại lần nữa, bỏ quan ánh mắt của sư huynh, thật ra thì hắc còn tưởng rằng mắt sư huynh bị tật, hiện tại, thứ hắc quan tâm dĩ nhiên không phải là con mắt sư huynh nhà hắc, mà là dân chúng Nhan quốc, thiên hạ đều biết Thanh Hàn quốc sư có tấm lòng từ bi, lần này Thư Tuấn tạo phản, rõ ràng là muốn khơi ngòi chiến tranh giữa hai nước, quốc sư có thể dự đoán được tương lai làm sao không biết chứ.

Cho nên, hắc tin, lần này hoàng thượng có thể đem chuyện này giải quyết, Nhan quốc sẽ thái bình. Chẳng qua là hắc nghĩ quá mức đơn giản.

Nửa ngày, hắc không nghe được tiếng Tiêu Thanh Hàn trả lời, muốn thúc giục lần nữa, chân lại truyền đến một hồi đau đớn, sư huynh đáng chết, tại sao đạp hắc, đau chết mất.

Hắc chịu đựng sự tê buốt ở bàn chân thượng, nhìn về mặt bình tĩnh của Tiêu Thanh Hàn, sao quốc sư có dáng vẻ này, chẳng lẽ, lời hắc mới vừa nói, quốc sư không nghe rõ sao?

Mà khi hấn sắp phát điên không nhin được thì Tiêu Thanh Hàn lên tiếng.

“Vậy thì sao?” Tiêu Thanh Hàn không nhìn bọn họ, lạnh lùng trả lời, chẳng qua là nhìn lá thư bị mở, “Minh Phong, dẫn hấn ra ngoài.” Giọng nói hoàn toàn không có tức giận, dò không ra buồn vui, đứng lên, tà áo tựa như sen nở rộ, mát lạnh như nước. Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Viêm Huyền, chậm rãi đi vào trong nội thất, ngồi xuống, hấn cầm lên một bộ y phục trên giường, nhẹ nhàng vuốt ve. Nhìn bóng lưng nam tử vẫn tuyệt sắc, lúc này, dưới ánh nến, thân thể nam tử lại có một loại đau thương chậm rãi lan tràn.

“Thanh Hàn, quốc sư. . . .” Viêm Huyền không có nghĩ đến phải nhận đáp án như thế. Hiển nhiên bị sự từ chối gây kinh hãi, ngay cả sự đau đớn trên chân cũng không cảm giác được.

Hấn cho rằng Thanh Hàn quốc sư sẽ đồng ý, hoàng thượng cũng cho là như vậy. Dù sao trận đánh nhau này, có thể nói là máu chảy thành sông. Hai bên tướng sĩ đều chết hay bị thương vô số. Nhưng, quốc sư lại cự tuyệt, quốc sư dĩ nhiên cự tuyệt, cự tuyệt dứt khoát, cự tuyệt hoàn toàn, thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng không. Đây mới thật sự là Thanh Hàn quốc sư sao?

Hấn nhìn về phía Minh Phong, Minh Phong lại lắc đầu với hấn, ý bảo hấn đừng nói gì nữa? Sau đó đi đến bên cạnh hấn, lôi kéo hấn ra ngoài cửa.

“Sư huynh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Vừa đến miệng cửa, Viêm Huyền thật sự nhin không được, mở miệng hỏi, “Vừa rồi sao ngươi không để ta nói tiếp, chuyện này rất quan trọng, quốc sư nhất định phải đồng ý mới được, nếu không, dân chúng Nhan quốc sẽ gặp cảnh nhà tan cửa nát. Không được, ta phải nói với quốc sư, nhất định phải nói.”

Hấn càng nói càng kích động, đem quạt trong tay nắm thật chặt. Xoay người muốn đi vào trường. Lại bị lời Minh Phong nói, làm ngừng bước, đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

287. Chương 287: Từ Chối Giảng Hòa

“Thanh Hàn quốc sư, xin hỏi ý của Ngô Hoàng trong thư, quốc sư rõ không?” Viêm Huyền thấy hấn đọc xong, vội vàng hỏi lên, mà Minh Phong lắc đầu một cái. Tên Viêm Huyền này, lại không nghe lời hấn nói, quốc sư nhà hấn muốn nói thì tự nhiên sẽ nói, hấn không muốn nói, mà còn buộc hấn, đừng trách hấn trở mặt, trước kia hấn chính là như thế, huống chi là hiện tại, hiện tại toàn thân dính ma tính, quốc sư so với bất luận kẻ nào cũng vô tình hơn, sư đệ làm như vậy, chỉ làm chuyện càng ngày càng loạn thêm thôi.

“Quốc sư, vì dân chúng hai nước, xin quốc sư sớm định đoạt.” Viêm Huyền thấy hấn không nói, lặp lại lần nữa, bỏ quan ánh mắt của sư huynh, thật ra thì hấn còn tưởng rằng mắt sư huynh bị tật, hiện tại, thứ hấn quan tâm dĩ nhiên không phải là con mắt sư huynh nhà hấn, mà là dân chúng Nhan quốc, thiên hạ đều biết Thanh Hàn quốc sư có tấm lòng từ bi, lần này Thư Tuấn tạo phản, rõ ràng là muốn khơi ngòi chiến tranh giữa hai nước, quốc sư có thể dự đoán được tương lai làm sao không biết chứ.

Cho nên, hấn tin, lần này hoàng thượng có thể đem chuyện này giải quyết, Nhan quốc sẽ thái bình. Chẳng qua là hấn nghĩ quá mức đơn giản.

Nửa ngày, hấn không nghe được tiếng Tiêu Thanh Hàn trả lời, muốn thúc giục lần nữa, chân lại truyền đến một hồi đau đớn, sư huynh đáng chết, tại sao đạp hấn, đau chết mất.

Hấn chịu đựng sự tê buốt ở bàn chân thượng, nhìn về mặt bình tĩnh của Tiêu Thanh Hàn, sao quốc sư có dáng vẻ này, chẳng lẽ, lời hấn mới vừa nói, quốc sư không nghe rõ sao?

Mà khi hấn sắp phát điên không nhin được thì Tiêu Thanh Hàn lên tiếng.

“Vậy thì sao?” Tiêu Thanh Hàn không nhìn bọn họ, lạnh lùng trả lời, chẳng qua là nhìn lá thư bị mở, “Minh Phong, dẫn hấn ra ngoài.” Giọng nói hoàn toàn không có tức giận, dò không ra buồn vui, đứng lên, tà áo tựa như sen nở rộ, mát lạnh như nước. Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Viêm Huyền, chậm rãi đi vào

trong nội thất, ngồi xuống, hắn cầm lên một bộ y phục trên giường, nhẹ nhàng vuốt ve. Nhìn bóng lưng nam tử vẫn tuyệt sắc, lúc này, dưới ánh nến, thân thể nam tử lại có một loại đau thương chậm rãi lan tràn.

“Thanh Hàn, quốc sư.” Viêm Huyền không có nghĩ đến phải nhận đáp án như thế. Hiển nhiên bị sự từ chối gây kinh hãi, ngay cả sự đau đớn trên chân cũng không cảm giác được.

Hắn cho rằng Thanh Hàn quốc sư sẽ đồng ý, hoàng thượng cũng cho là như vậy. Dù sao trận đánh nhau này, có thể nói là máu chảy thành sông. Hai bên tướng sĩ đều chết hay bị thương vô số. Nhưng, quốc sư lại cự tuyệt, quốc sư dĩ nhiên cự tuyệt, cự tuyệt dứt khoát, cự tuyệt hoàn toàn, thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng không. Đây mới thật sự là Thanh Hàn quốc sư sao?

Hắn nhìn về phía Minh Phong, Minh Phong lại lắc đầu với hắn, ý bảo hắn đừng nói gì nữa? Sau đó đi đến bên cạnh hắn, lôi kéo hắn ra ngoài cửa.

“Sư huynh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Vừa đến miệng cửa, Viêm Huyền thật sự nhịn không được, mở miệng hỏi, “Vừa rồi sao ngươi không để ta nói tiếp, chuyện này rất quan trọng, quốc sư nhất định phải đồng ý mới được, nếu không, dân chúng Nhan quốc sẽ gặp cảnh nhà tan cửa nát. Không được, ta phải nói với quốc sư, nhất định phải nói.”

Hắn càng nói càng kích động, đem quạt trong tay nắm thật chặt. Xoay người muốn đi vào trường. Lại bị lời Minh Phong nói, làm ngừng bước, đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

288. Chương 288: Phiền Toái

“Viêm Huyền.” Minh Phong nặng nề thở dài. Trả lời, “Vô dụng, tất cả đều vô dụng.”

“Tại sao?” Viêm Huyền chưa từ bỏ ý định hỏi. Hắn thật không hiểu, tại sao sư huynh của hắn muốn ngăn cản hắn như thế.

“Bởi vì.” Minh Phong nhìn về phía cửa, nơi đó, ánh nến vẫn mang theo vệt sáng ảm áp. Hắn nhắm mắt lại, mở miệng.

“Bây giờ Quốc sư đã là khắc tinh, trăm năm khắc tinh.”

“Ngươi nói cái gì? Trăm năm khắc tinh.” Cây quạt trong tay Viêm Huyền rơi trên mặt đất, trình độ kinh ngạc không thua gì khi thấy cảnh mặt trời mọc đằng tây. Trăm năm khắc tinh, giáng thế nhân gian, ma kiếp quy tụ, máu chảy thành sông.

Đây là trăm năm khắc tinh mà sư phụ nói sao?

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, sao quốc sư lại là trăm năm khắc tinh?” Viêm Huyền lôi kéo tay áo Minh Phong, khẩn trương hỏi, đây không phải chuyện đùa, mấy ngày gần đây, sư phụ từng truyền lại mười sáu chữ kia, chẳng lẽ là thật. Thanh Hàn quốc sư, thật sẽ làm thiên hạ này máu chảy thành sông sao?

“Đúng vậy.” Minh Phong nặng nề gật đầu.”Lúc đầu ta cũng không tin, nhưng từ ngày đó trở đi, ma khí liên càng ngày càng nặng, người hắn cũng càng ngày càng mất đi bản chất, bây giờ, hắn vẫn còn thiện lương như trước, đó là bởi vì trong tim của hắn còn có một chút chống cự với ma tính, nếu như có một ngày, hắn hoàn toàn thành ma, như vậy thế gian này sẽ máu chảy thành sông hay không, không ai có thể biết được.” Hắn than thở, vì người dân, cũng vì quốc sư.

“Nhưng sao hắn lại biến thành thành ma, còn mái tóc của hắn nữa?” Viêm Huyền đặt ra vô số câu hỏi mà mình không hiểu, khắc tinh kia sao lại có quan hệ với quốc sư Thiên Trạch. Không đúng không đúng, hắn nhớ lại thân thể của Tiêu Thanh Hàn, câu ‘Thiên Trạch trăm năm, trăm sen nở rộ, cứu tử quốc sư, Vân Long bên cạnh, thê tử quốc sư, chủ nhân phách Nguyệt, Vân-Nguyệt gần nhau, thiên hạ thái bình, Vân-Nguyệt chia lìa, khắc tinh giáng thế.’

”

Bọn họ từng cho rằng khắc tinh là người khác, lại chưa từng nghĩ đến là Tiêu Thanh Hàn. Như vậy, hẳn thành ma, chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân kia.

“Có phải liên quan đến phách nguyệt hay không?” Hắc hỏi.

“Có lẽ là như vậy.” Minh Phong nhìn về phía bầu trời, sau đó đem mọi chuyện kể cho Viêm Huyền nghe. Đối với sư đệ, hẳn không cần giấu giếm bất cứ chuyện gì.

Tân hoàng đế Nhan quốc lúc này ngồi trong ngự thư phòng, ánh nến sáng ngời không ngừng vọt lên, mà ánh mắt hắn thỉnh thoảng quét về phía cửa, chờ người kia đi vào.

Chẳng qua là, chờ nữa chờ mãi, người nọ thủy chung chưa từng đi vào, hắn đem đôi tay giao nhau, đặt ở trên đùi, nhắm mắt lại, nhìn như bình tĩnh, thật ra thì nội tâm lại cực kỳ loạn. Cũng đã một ngày, lúc này, hắn cũng nên trở lại.

Tự nhiên, một hồi tiếng bước chân quen thuộc truyền đến, nam tử mở mắt, đáy mắt thoáng qua một tia ánh sáng nhạt. Rốt cuộc trở lại.

Viêm Huyền trầm mặt đi tới, mi tâm vẫn chặt, quạt trong tay cũng đóng lại, chưa mở, trường bào màu xanh nhạt dán chặt trên người hắn, mang theo mấy phần bụi đất.

“Viêm Huyền, chuyện sao rồi? Có biến ư?” Trong lòng nam tử đột nhiên giật mình, nhìn khuôn mặt Viêm Huyền âm u, lông mày nhíu chặt, hắn có loại dự cảm xấu.

Viêm Huyền đi vào, đem cây quạt đặt lên bàn, mân môi, tiếng thở dài nặng nề truyền ra.

“Hoàng thượng, lần này phiền toái rồi!”

289. Chương 288: Phiền Toái

“Viêm Huyền. . . .” Minh Phong nặng nề thở dài. Trả lời, “Vô dụng, tất cả đều vô dụng. . . .”

“Tại sao?” Viêm Huyền chưa từ bỏ ý định hỏi. Hắn thật không hiểu, tại sao sư huynh của hắn muốn ngăn cản hắn như thế.

“Bởi vì. . . .” Minh Phong nhìn về phía cửa, nơi đó, ánh nến vẫn mang theo vệt sáng ảm áp. Hắn nhắm mắt lại, mở miệng.

“Bây giờ Quốc sư đã là khắc tinh, trăm năm khắc tinh.”

“Người nói cái gì? Trăm năm khắc tinh.” Cây quạt trong tay Viêm Huyền rơi trên mặt đất, trình độ kinh ngạc không thua gì khi thấy cảnh mặt trời mọc đằng tây. Trăm năm khắc tinh, giáng thế nhân gian, ma kiếp quy tụ, máu chảy thành sông.

Đây là trăm năm khắc tinh mà sư phụ nói sao?

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, sao quốc sư lại là trăm năm khắc tinh?” Viêm Huyền lôi kéo tay áo Minh Phong, khẩn trương hỏi, đây không phải chuyện đùa, mấy ngày gần đây, sư phụ từng truyền lại mười sáu chữ kia, chẳng lẽ là thật. Thanh Hàn quốc sư, thật sẽ làm thiên hạ này máu chảy thành sông sao?

“Đúng vậy.” Minh Phong nặng nề gật đầu.”Lúc đầu ta cũng không tin, nhưng từ ngày đó trở đi, ma khí liên càng ngày càng nặng, người hắn cũng càng ngày càng mất đi bản chất, bây giờ, hắn vẫn còn thiện lương như trước, đó là bởi vì trong tim của hắn còn có một chút chống cự với ma tính, nếu như có một ngày, hắn hoàn toàn thành ma, như vậy thế gian này sẽ máu chảy thành sông hay không, không ai có thể biết được.” Hắc than thở, vì người dân, cũng vì quốc sư.

“Nhưng sao hắn lại biến thành thành ma, còn mái tóc của hắn nữa?” Viêm Huyền đặt ra vô số câu hỏi mà mình không hiểu, khắc tinh kia sao lại có quan hệ với quốc sư Thiên Trạch. Không đúng không đúng, hắn nhớ lại thân thể của Tiêu Thanh Hàn, câu “Thiên Trạch trăm năm, trăm sen nở rộ, cứu tử quốc sư,

Vân Long bên cạnh, thê tử quốc sư, chủ nhân phách Nguyệt, Vân-Nguyệt gần nhau, thiên hạ thái bình, Vân-Nguyệt chia lìa, khắc tinh giáng thế.'

."

Bọn họ từng cho rằng khắc tinh là người khác, lại chưa từng nghĩ đến là Tiêu Thanh Hàn. Như vậy, hẳn thành ma, chẳng lẽ là bởi vì nguyên nhân kia.

"Có phải liên quan đến phách nguyệt hay không?" Hắc hỏi.

"Có lẽ là như vậy." Minh Phong nhìn về phía bầu trời, sau đó đem mọi chuyện kể cho Viêm Huyền nghe. Đối với sư đệ, hắc không cần giấu giếm bất cứ chuyện gì.

Tân hoàng đế Nhan quốc lúc này ngồi trong ngự thư phòng, ánh nến sáng ngời không ngừng vọt lên, mà ánh mắt hắc thỉnh thoảng quét về phía cửa, chờ người kia đi vào.

Chẳng qua là, chờ nữa chờ mãi, người nợ thủy chung chưa từng đi vào, hắc đem đôi tay giao nhau, đặt ở trên đùi, nhắm mắt lại, nhìn như bình tĩnh, thật ra thì nội tâm lại cực kỳ loạn. Cũng đã một ngày, lúc này, hắc cũng nên trở lại.

Tự nhiên, một hồi tiếng bước chân quen thuộc truyền đến, nam tử mở mắt, đáy mắt thoáng qua một tia ánh sáng nhạt. Rốt cuộc trở lại.

Viêm Huyền trầm mặt đi tới, mi tâm vặn chặt, quạt trong tay cũng đóng lại, chưa mở, trường bào màu xanh nhạt dán chặt trên người hắc, mang theo mấy phần bụi đất.

"Viêm Huyền, chuyện sao rồi? Có biến ư?" Trong lòng nam tử đột nhiên giật mình, nhìn khuôn mặt Viêm Huyền âm u, lông mày nhíu chặt, hắc có loại dự cảm xấu.

Viêm Huyền đi vào, đem cây quạt đặt lên bàn, mân môi, tiếng thở dài nặng nề truyền ra.

"Hoàng thượng, lần này phiền toái rồi!"

290. Chương 289: Khắc Tinh Là Hắc

"Chuyện gì xảy ra?" Nam tử đứng lên, hai tay chống ở trên bàn.

"Hoàng thượng, còn nhớ Viêm Huyền từng nói chuyện trăm năm khắc tinh không?" Viêm Huyền nhìn chằm chằm mặt hắc, giọng nói hết sức nghiêm chỉnh, trước nay chưa từng có vẻ nghiêm túc như thế.

"Trăm năm khắc tinh?" Nam tử nhăn mày lại, trả lời, "Người nói chính là khắc tinh trong truyền thuyết có thể thay đổi toàn bộ thiên hạ."

"Đúng." Viêm Huyền gật đầu.

"Hắc liên quan gì đến chuyện người đi tìm Tiêu Thanh Hàn?" Nam tử lại hỏi. Không hiểu quan hệ giữa hai người.

Viêm Huyền hít một hơi thật sâu, không trả lời vấn đề của hắc, chẳng qua là hỏi chuyện khác."Hoàng thượng nhất định biết về thân thể của Tiêu Thanh Hàn nhỉ?"

Hoàng đế gật đầu, trả lời."Thiên hạ ai chẳng biết lời tiên đoán về Thanh Hàn quốc sư Thiên Trạch: Thiên Trạch trăm năm, trăm sen nở rộ, cửu tử quốc sư, Vân Long bên cạnh, thê tử quốc sư, chủ nhân phách Nguyệt, Vân-Nguyệt gần nhau, thiên hạ thái bình, Vân-Nguyệt chia lìa, khắc tinh giáng thế."

Nói xong, nam tử đảo mắt nhìn về phía Viêm Huyền. Đáy mắt thâm trầm "Người nói, khắc tinh kia chính là trăm năm khắc tinh sao?"

"Đúng vậy." Viêm Huyền xoay người, quạt nhẹ lay động, sau đó thần sắc nặng nề mà nói ra những chuyện kia.

“Hoàng thượng, mọi người đều biết sư huynh của ta Minh Phong luôn theo cạnh Tiêu Thanh Hàn, đã năm năm, ai cũng cho rằng hắn là ưa thích rừng trúc xanh ở phủ quốc sư, rượu trúc kia, lại quen một chuyện quan trọng nhất, hồng cùng Tu La hắn, y độc song tuyệt, võ công tuyệt thế, sao lại cam tâm tình nguyện đi theo bên cạnh người kia như thế, hơn nữa, đã theo năm năm rồi.”

“Ừ, đúng là có chút kỳ quái.” Nam tử cũng gật đầu tỏ vẻ hoài nghi, quả thật, thường nghe người khác nhắc tới người này, cũng phát giác người này đi theo bên cạnh Tiêu Thanh Hàn tuyệt đối không đơn giản như vậy.

“Đúng.” sắc mặt Viêm Huyền có chút bất đắc dĩ “Sư huynh làm sao sẽ vì chuyện này mà nguyện ý ở một chỗ, từ trước đến giờ hắn yêu thích tự do, hắn làm như vậy, bởi vì, những thứ này đều do sư phụ ta yêu cầu.”

“Sư phụ ngươi, Thiên Tuyệt tiên nhân.” Nam tử hít lại cặp mắt, không khỏi lên tiếng kinh hô.

Thiên Tuyệt tiên nhân, Tiên Phong Đạo Cốt trong truyền thuyết, bất kể võ công hay y độc đều tuyệt diệu, hắn có hai đệ tử, một chính là Hồng Y Tu La – truyền thuyết trong chốn giang hồ, mặc một thân đỏ thẫm, quyền rũ khuynh thành, tà khí khó dò. Y thuật cùng độc thuật được ông truyền lại. Năm năm trước, trong chốn giang hồ đối với hắn là vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi, kinh ngạc là hắn có đôi tay biến người sắp chết thành người sống, sợ là đôi tay kia, cứu người vô hình, giết người cũng vô dáng. Nhưng không biết nguyên nhân gì. Trong một đêm, hắn đột nhiên dẫn thân vào phủ quốc sư, năm năm, chưa bao giờ rời đi. Mà một người khác đồ đệ của Thiên Tuyệt tiên nhân, chính là Xuất Vân công tử, phong lưu tuấn nhã, diện mạo tuyệt luân, hắn sở hữu võ học của ông, một thân võ công đẹp như tranh. Mà Xuất Vân công tử, lúc này đang đứng ở trước mặt Viêm Huyền hắn.

Viêm Huyền tiếp tục nói: “Năm đó, sư phụ ta đã tính, thiên hạ sẽ có một kiếp tai ương, ba phần thiên hạ, máu chảy thành sông. Mà ma khí lại có liên quan đến quốc sư Thiên Trạch, Tiêu Thanh Hàn. Nhưng dù sao sư phụ không phải là thần, vả lại tướng mạng của Tiêu Thanh Hàn căn bản không người nào đoán được, sợ rằng có liên quan đến linh khí hắn có. Cho nên ra lệnh cho sư huynh của ta – Minh Phong đi theo, để tìm được khắc tinh trong dự ngôn. Có thể ngăn cản thì ngăn cản. Sư phụ nói, khắc tinh giáng thế, ma khí ẩn sinh. Chỉ cần tâm hắn không chết, người có tâm, tất nhiên sẽ không thành ma.”

“Quả nhiên, vô luận ông xem xét thế nào, phòng thế nào, khắc tinh vẫn xuất hiện, nhưng mà.”

Viêm Huyền ngừng một chút, cười khổ “Không nghĩ tới, trăm năm khắc tinh chúng ta ngày tìm đêm tìm, dĩ nhiên cũng là hắn.”

291. Chương 290: Yên Lặng Theo Dõi Biến Hóa

Tân hoàng vừa nghe, ngón tay đặt lên bàn trực tiếp lạnh như băng, tim của hắn trầm xuống, dù sao cũng không ngờ đến đáp án này. Còn nữa..., trăm năm khắc tinh kia đến tột cùng là người nào, hơn nữa, nghe giọng điệu của Viêm Huyền, bọn hắn biết nhau.

“Là ai?” Tân hoàng hỏi. Lòng mày càng nhíu chặt.

“Tiêu Thanh Hàn.” hai mắt Viêm Huyền nhắm lại, than thở, sau đó trả lời.

“Là hắn???” Trong mắt nam tử đột nhiên trợn to, đáy mắt có thể thấy được một chút kinh sợ “Sao lại là hắn? Như vậy, lần này người đi.” Hắn hi vọng hỏi Viêm Huyền, hi vọng kết quả không tồi tệ như vậy.

Viêm Huyền nhìn hắn nửa ngày, mới từ từ lắc đầu “Hoàng thượng, vô dụng thôi, Tiêu Thanh Hàn căn bản sẽ không giúp chúng ta, hắn sẽ trực tiếp tấn công mười vạn tinh binh của Thư Tuấn, cuộc chiến tranh này không người nào có thể ngăn cản.”

Hoàng đế vừa nghe, nhắm mắt, quả thật, không cách nào ngăn cản sao?

“Nhưng Tiêu Thanh Hàn vì sao lại thành ma?” sắc mặt Hoàng đế trầm thấp, không thấy hốt hoảng, quả thật là có khí thế của hoàng đế, cho dù núi Thái sơn sụp đổ sắc mặt cũng không đổi.

“Bởi vì một nữ nhân.” Viêm Huyền đem cây quạt trong tay xoay một vòng. Lạnh giọng trả lời.

“Nữ nhân, chủ nhân phách Nguyệt ư?” Hoàng đế hỏi.

“Hoàn toàn ngược lại.” Viêm Huyền lắc đầu. Sau đó đem thông tin mà hắn biết được nói lại.

“Người nói lại nữ nhân kia tên gì?” Nam tử ngồi lên, tay ôm lấy trán, không rõ ràng lắm, sao tim mình đột nhiên trống rỗng?

“Vân Tâm Nhược.” Viêm Huyền mở miệng.

“Vân Tâm Nhược. . . .” Nam tử trên trán gân xanh hơi nổi lên, trong đầu đau đớn liên tục, tại sao, cái tên này rất quen thuộc, hình như hắn đã nghe qua ở đâu đó.

“Hoàng thượng, người làm sao vậy?” Viêm Huyền nhìn sắc mặt nam tử đột nhiên thay đổi xanh trắng, lo lắng hỏi.

Nam tử khoát khoát tay, ý bảo mình không có việc gì. Hắn ngồi dậy, đau đớn trên đầu từ từ giảm bớt, “Ta không sao, người yên tâm, bệnh cũ mà thôi.”

Mặc dù Viêm Huyền vẫn không yên lòng, trong lòng quyết định, chờ chiến tranh dừng lại, phải để sư huynh xem bệnh cho hoàng thượng mới được.

Nam tử nhìn về phía tấm bản đồ trên mặt tường, chuyện biên giới càng ngày càng khó giải quyết, hiện tại phải làm thế nào mới phải.

“Hoàng thượng, bây giờ chúng ta phải làm gì?” Viêm Huyền hỏi.

“Yên lặng theo dõi biến hóa.” Nam tử lạnh giọng trả lời. Vốn muốn nhờ binh lực của Thiên Trạch, trong ứng ngoài hợp, trực tiếp bắt được thái tử Thư Tuấn, dùng chiêu bắt giặc phải bắt vua trước, rắn không đầu, tự nhiên sẽ chết, như thế, đại quân cũng tránh khỏi đại chiến, dù sao hai quân đối chọi, cảnh chảy máu thương vong khó tránh khỏi...

Nhưng hắn lại không nghĩ qua, biến cố phức tạp không ngờ, nếu như, Tiêu Thanh Hàn thật sự là trăm năm khắc tinh, như vậy, có lẽ quốc sư kia đang chờ, thứ gã muốn chính là hai quân đại chiến, muốn đại loạn, muốn cảnh máu chảy thành sông.

Nhưng tất cả chuyện trước mắt đều do bọn hắn suy đoán mà thôi, rốt cuộc Tiêu Thanh Hàn muốn làm cái gì, sợ là thiên hạ này không người nào có thể đoán ra, cho dù đoán ra được, e rằng cũng không người nào có thể ngăn cản.

Tất cả chỉ có thể chờ.

292. Chương 291: Thư Dao Thư Tuấn

Biên quan, Thư Tuấn ngồi bên trong trường, cầm thư, cắn răng cười lạnh.

“Báo. . . .” một quân sĩ đến gần, quỳ xuống đất.

“Nói.” Thư Tuấn để quyển sách trên tay xuống, nhướng mày.

“Bẩm báo thái tử, tám vạn đại quân Thiên Trạch đã đến biên cảnh, cách quân ta mười dặm.”

“Được lắm, rốt cuộc đã tới.” khoe miệng Thư Tuấn khẽ cười, trong mắt một mảnh âm tàn, tới, sắp tới rồi. Tiêu Thanh Hàn...nhị hoàng tử... Hắn không có được, người khác đừng mơ có được. Cho dù là phá hủy nó. Hắn cũng sẽ không đem vật của hắn chấp tay tặng cho người khác.

“Hoàng huynh.” Một thanh âm khàn khàn truyền tiến tới, khiến thân thể binh sĩ quỳ trên đất run rẩy, thật là giọng nói khó nghe, mặc dù không là lần đầu tiên nghe, nhưng là mỗi lần giống như có một cơn gió lạnh thổi vào người hắn. Khiến hắn không khỏi sợ hãi. Còn gương mặt đó....Nhìn một lần, chỉ sợ hắn phải sống trong ác mộng cả đời.

Binh lính hành lễ, mồ hôi lạnh từ trên trán rơi xuống, sau khi đứng dậy, vội vàng đi ra doanh trướng, mới vừa đi ra, liền lướt qua một nữ tử. Thân thể không tự chủ được run lên.

Thư Dao công chúa, thật là đáng sợ.

“Thư Dao, người đã đến rồi.” tầm mắt Thư Tuấn rơi vào trên sách, không nhìn nàng.

Trên mặt Thư Dao vẫn mang khăn che mặt như cũ, ánh mắt lại không long lanh giống ngày trước, sắc mặt của nàng bây giờ giống người mắc bệnh lâu năm, mắt cũng vàng chóa xấu xí, mà khuôn mặt ẩn sau làn vải, da nhăn nheo như bà lão, màu da vàng, đôi môi khô khốc, còn có lông mày thưa thớt, ngay cả giọng nói thanh thanh như vàng anh giờ cũng khó nghe đến cực điểm.

“Hoàng huynh, bọn họ sắp đến phải không?” Giọng nói chói tai, ngay cả Thư Tuấn nghe cũng hơi nhíu lông mày.

“Ừ.” Hắn ngẩng mặt lên, liếc nhìn Thư Dao một cái, tầm mắt lại trở về trang sách. Trả lời đơn giản. Khiến lòng của Thư Dao chợt co lại. Nước mắt cũng sắp chảy xuống, nàng cắn môi, vuốt mặt của mình, hận không thể đem cả da mặt kéo ra, ngay cả hoàng huynh trước kia luôn thương yêu nhất nàng cũng bắt đầu ghét bỏ nàng.

Nàng biến dạng rồi, cái gì cũng mất.

Nàng muốn báo thù, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ, là bọn họ hại nàng thành bộ dạng này, bức mình đến bộ dạng ghê tởm này.

“Hoàng huynh, bắt sống Tiêu Thanh Hàn cùng Minh Phong, sao đó đem bọn họ cho thần muối được không?” Nàng nắm chặt tay, cắn răng, hận không thể uống máu, ăn thịt của bọn hắn, bọn họ phá hủy mặt của nàng, phá hủy người của nàng, phá hủy tất cả.

Mặt của nàng thay đổi ngay cả nàng cũng cảm giác ghê tởm, hướng chỉ là người khác. Tiêu Thanh Hàn, ta sẽ cho người biết thế nào là đau khổ. Nàng nhất định khiến bọn họ sống không bằng chết, hối hận vì đã sống trên thế gian này.

Mặt của nàng vặn vẹo tới đáng sợ, may là có khăn che mặt, nếu không, để người khác nhìn thấy, sợ không bị hù chết, cũng sẽ bị dọa ngất mất.

Thư Tuấn nghe được cái tên Tiêu Thanh Hàn, đem sách ném mạnh lên bàn, trang sách lìa nhau, bay tán loạn.

“Tiêu Thanh Hàn.” Hắn thiếu chút nữa cắn nát hàm răng, khóe miệng có mùi máu tươi nồng đậm đánh tới. Hắn liếm môi mình một chút “Tiêu Thanh Hàn để cho bản thái tử, Thư Dao.” Hắn nhìn về phía Thư Dao, ánh mắt như ác ma cuốn lấy nàng. Tiêu Thanh Hàn nợ hắn, hắn sẽ tự mình đòi lại. Không đem gã chặt làm trăm mảnh, lấy xương cho chó gặm, thì khó có thể giải mối hận trong lòng hắn.

Thư Dao cắn môi, không thể không thỏa hiệp, “Như vậy tên nam tử mặc áo hồng kia để ta.”

“Tùy người.” Thư Tuấn nghiêng đầu, trong không khí truyền đến hơi thở cực kỳ đè nén.

Chỉ vì hận ý của hai người kia....

293. Chương 292: Không Thấy

Bên kia, cách biên giới hai nước không xa, một đội nhân mã lớn, khí thế hùng hồn, mắt Lê Hân nhìn thẳng về phía trước, trên mặt không có biểu tình, khôi giáp màu bạc khiến toàn thân hắn càng thêm mấy phần vẻ kiên nghị, tóc dài màu đen được bao bọc bởi mũ giáp, chỉ thừa vài sợi trên trán, đường cong gương mặt hoàn mỹ.

Cùng đồng hành với hắn còn có quốc sư Tiêu Thanh Hàn, so với Lê Hân, trang phục Tiêu Thanh Hàn vẫn như trước, tuy hành quân, nhưng hắn vẫn mang một thân bạch y chưa thay đổi, tóc trắng phiêu tán trên vai đầu, dưới ánh mặt trời càng phát ra chói mắt. Chu sa đỏ tươi như máu, mà môi của hắn mím chặt, gió thổi không lọt, đi theo phía sau hắn là nam tử mặc Hồng Y, Hồng Y dưới ánh mặt trời lộ vẻ xinh đẹp. .

“Sắp tới rồi à?” giọng nói Tiêu Thanh Hàn lạnh lùng như tuyết vang lên, Lê Hân quay đầu lại nhìn về phía hắn. Môi nhẹ nhàng động mấy cái, chưa từng nói ra âm gì. Sau đó hắn quay người trở lại, cúi đầu, không biết từ lúc nào giữa bọn họ lại không có lời để nói? Cho dù có lúc hắn tình cờ nói ra một câu quan tâm, nhưng Thanh Hàn luôn xoay người ra hướng khác, cho nên đoạn đường này luôn trầm mặc không nói gì, bây giờ Thanh Hàn lại nói với mình, như người xa lạ, không phải là Tiêu Thanh Hàn quen thuộc kia nữa. Thanh Hàn thay đổi, hắn cũng thay đổi rồi, tất cả đều không cách nào trở lại quá khứ.

Hạ Chi nhìn tướng quân, sau đó nhẹ nhàng nhìn lướt qua quốc sư, lắc đầu thở dài, sớm biết hôm nay, ban đầu cần gì làm thế, thương người, người thương lại. (thương trong từ bị thương, tổn thương)

Cho đến khi đại quân đi vào biên quan, đại quân đóng trại ngay tại chỗ, cùng mười vạn đại quân Nhan quốc kia đối mặt.

Ngày đầu tiên, bình tĩnh, đại quân không động, Tiêu Thanh Hàn ngồi im, nhìn bản đồ trên bàn, Minh Phong đứng ở phía sau hắn, cũng nhìn bản đồ, không biết quốc sư đang nghĩ gì.

Lê Hân ngồi ở trong một trướng khác, tay cầm ly rượu, con mắt buồn bã, sau đó ngửa đầu, chén rỗng.

Địch không động, ta không động. Hai quân có binh lực không kém bao nhiêu, nhưng bất luận là so về khí thế hay năng lực hành quân tác chiến, Thiên Trạch hoàn toàn chiếm thượng phong, cho dù Chiến thần Lê Hân không ở đây, thì chỉ cần Thanh Hàn quốc sư có thể dự báo được tương lai cũng có thể làm cho quân địch thấp thỏm lo âu, thử nghĩ, bên mình hành động, sách lược, toàn bộ đều bị coi thấu, há có thể không khiến người ta lo sợ.

Nếu như Thư Tuấn đủ thông minh, cũng sẽ không đánh trận chiến không nắm chắc này, nếu hắn đủ bình tĩnh, cũng sẽ không đánh, chẳng qua là bây giờ một kẻ đã sớm mất đi tất cả tỉnh táo, lòng tràn đầy cừu hận, chỉ muốn phát tiết ra ngoài. Từ một vị thái tử biến thành trò cười cho cả nước, bị đoạt đi địa vị, đoạt đi vinh viễn tư cách làm cha. Bây giờ, hắn trừu báo thù chính là báo thù, dù hủy diệt cả Nhan quốc, hắn cũng không ngừng, hắn không có được, thì hắn hủy diệt, sẽ không để đối phương có được.

.....

Tam quốc náo động, hai nước trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, cõi đời này còn có một địa phương, chìm đắm hoa thơm, an lành, gió nhẹ khẽ thổi qua, mang đến không khí yên lòng người,

“Tộc trưởng, tộc trưởng.” Một cô gái bé nhỏ chạy nhanh trong rừng.

Nam tử nghe được tiếng kêu, quay đầu lại, cánh tay trái trống trơn nhẹ nhàng hạ xuống.

Hắn ôn hòa cười một tiếng, ân cần nhìn cô gái cách mình càng ngày càng gần, quan tâm hỏi, “Tiểu Hà, người làm sao vậy, chuyện gì khiến người chạy nhanh như vậy?”

Cô gái gọi là Tiểu Hà chạy nhanh đến trước mặt hắn, dám ngực, hô hấp có chút khó khăn, “Tộc trưởng, người thật là khó tìm.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Nam tử cười ôn hòa, mặc dù thân thể khiếm khuyết, nhưng nụ cười lại ấm áp như gió xuân, làm người ta không tự chủ say mê.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh.” Tiểu Hà thở hổn hển không ngừng. Một câu nói cũng khó khăn nói hết

“Thanh Thanh thế nào?” Nam tử không cười nữa, trên mặt trầm xuống, con ngươi thoáng qua mấy phần lo lắng.

“Thanh Thanh, không thấy.” Tiểu Hà mới vừa nói xong, liền nhìn thấy bóng lưng nam tử nhanh chóng rời đi, mang đến một trận gió thổi lên sợi tóc bên tai nàng.a

294. Chương 293: Thanh Thanh

“Tộc trưởng, người chờ ta một chút, đừng đi nhanh như vậy.” Tiểu Hà không ngừng dậm ngực mình, trời ạ, còn phải chạy nữa sao, nàng mới dừng lại thôi mà, muốn lấy cái mạng nhỏ của nàng chắc?

Tiểu Hà cúi đầu than thở, hôm nay một chết nàng mất, Thanh Thanh, tìm được người xem ta dọn dẹp người thế nào, ô.ô, nàng ta cứ luôn gây phiền toái cho nàng.

“Thanh Thanh, Thanh Thanh.” Một đám người vừa đi vừa kêu ở trong rừng, đi tìm thân ảnh của người luôn khiến bọn họ đau đầu không dứt.

Một tay Mạc Sơn đặt ở khóe miệng, không ngừng la lên, “Thanh Thanh, đừng trốn nữa, nhanh đi ra, nếu không Mạc Sơn ca ca sẽ không để ý tới người nữa.”

Lúc này, bọn họ không biết là, ở sau một cây đại thụ, một cái đuôi thật to vung lên, sau đó lại rơi xuống. “Suyt”, thiếu nữ thanh tú lộ ra nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, len lén nhìn đám người kia, đưa ngón trỏ trên môi, quay đầu lại, trừng mắt nhìn con sói khổng lồ nằm trên mặt đất, nàng cực kì không vui, chu cái miệng nhỏ nhắn, “Người đừng động đấy nữa... nếu không bọn họ tìm thấy Thanh Thanh mất.”

Lang Vương đem cái đuôi thu lại, thân thiết liếm tay của thiếu nữ, thiếu nữ vỗ nhẹ đầu của nó, “Người nói bọn họ sẽ tìm được Thanh Thanh, Thanh Thanh không tin đâu, người xem, Thanh Thanh trốn cực kì tốt, bọn họ làm sao tìm được? Trừ phi là người.” Thiếu nữ nắm một túm lông trên đầu con sói, Lang Vương giả bộ ủy khuất, cúi đầu, con ngươi màu vàng như bảo thạch tỏa sáng lấp lánh.

“Người không có, hừ.” Thiếu nữ mất hứng, “Lần đó không phải là người bán Thanh Thanh sao, đồ sói xấu bụng.”

“Ô.” Một hồi tiếng sói tru truyền đến. Mang theo mười phần buồn bã, chủ nhân, nó oan uổng mà. Rõ ràng, là chính nàng ngày thơ trốn chỗ dễ tìm.

“Hừ, người đừng lên tiếng.” Cô gái muốn che miệng sói lại nhưng đã không kịp, liền tiếp tiếng bước chân hướng nàng đến gần, nàng duỗi đầu nhìn ra phía ngoài, đám người đã đi về phía nàng.

Thảm, lại bị tìm được. Nàng đem thân thể của mình núp sau lưng Lang Vương, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Mạc Sơn nhìn thiếu nữ chỉ để lộ cái đầu nhỏ, vừa giận vừa buồn cười, Thanh Thanh này thật đúng là khiến người ta không yên mà.

“Thanh Thanh, ra ngoài, ta thấy người rồi.” Hắn tựa vào thân cây, tròn mắt mang theo nụ cười thật sâu, nhìn cô gái làm cho người ta đau đầu không dứt kia.

“Ca ca.” Thiếu nữ nghe được lời hắn nói, mè neho từ sau lưng Lang Vương đi ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bùn đất, đầu cũng có mấy nhánh cỏ khô lá cây, hắn bắt đắc dĩ lắc đầu, từ từ đến gần thiếu nữ, vươn tay, thiếu nữ cho là hắn muốn đánh nàng, hai mắt nhắm lại, rụt cổ một cái.

Một mảnh lá cây xuất hiện trên tay Mạc Sơn, thiếu nữ mở cặp mắt thuần khiết ra, sờ sờ đầu của mình, sau đó ngậy ngốc khẽ cười, nàng biết, hắn sẽ không phạt nàng, vì vậy, lôi kéo ống tay trái trông không của hắn, lắc lắc không ngừng, “Ca ca, Thanh Thanh đói bụng.”

Rõ ràng là cô gái trưởng thành, nhưng lời nói lại giống đứa bé năm tuổi.

“Đói bụng, vậy đi ăn cơm thôi.” Nam tử nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, Lang Vương khăng khăng đi theo ở đằng sau. Hai người một sói từ từ đi trong rừng. Ngẫu nhiên sẽ có một hai loài động vật nhỏ như thỏ, sóc, đều bị Lang Vương dọa sợ, chạy trốn khắp nơi.

295. Chương 294: Chiến Tranh Vô Tình

“Tộc trưởng thật sự muốn dẫn Thanh Thanh đi sao?” Một ông lão râu bạc trắng nhẵn lông mày “Nhưng bây giờ Thanh Thanh như thế mà phải đi à?” Thanh Thanh là bảo bối của toàn tộc bọn họ, ngộ nhờ nàng ra ngoài bị người khi dễ thì sao? Nghĩ đến đây, lão liền đau lòng. Thanh Thanh đáng thương, chịu khổ như vậy là đủ rồi.

“Ta hiểu rõ, nhưng nàng không thể không đi, người có thể ngăn cản hẳn chỉ có thể là nàng. Dù bây giờ Thanh Thanh chỉ như đứa bé năm tuổi.” Mạc Sơn nhìn thiếu nữ đang ngồi dưới đất, dựa lưng vào Lang Vương, nụ cười trong sáng hồn nhiên, trầm giọng nói.

Thật ra thì hẳn cũng suy tính rất lâu, giữa đi hay không đi, cuối cùng vẫn lựa chọn đi, căn cứ sở tộc theo lời tiên đoán, có thể ngăn cản trăm năm khắc tinh chỉ có nữ tử này, đây là vận mệnh của nàng.

“Tộc trưởng, vậy khi nào các người chuẩn bị lên đường?” Ông lão biết không thể làm gì hơn nữa, chẳng qua là hy vọng bọn họ ở lại ít lâu rồi hẵng đi.

“Sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát, sắp không kịp thời gian rồi.” Mạc Sơn đơn giản trả lời.

“Xem ra chỉ có thể như thế.” Ông lão giả, nhìn thiếu nữ ngồi dưới đất, không khỏi đỏ mắt.

“Gia gia, tại sao lại khóc?” Thiếu nữ đột nhiên đứng dậy, tiến lên, kéo y phục ông lão, trông mắt chớp chớp, sau đó nhíu mày, “Gia gia, tại sao Thanh Thanh phải rời khỏi đây, Thanh Thanh không muốn.” Nàng chu chu môi. Trên mặt không vui.

“Ai.” Lão khẽ thở dài một cái, đưa tay vuốt đầu thiếu nữ, cái tiểu nha đầu này, thế nào cũng không lừa được nàng, thuật đọc tâm mà, vì vậy lão khuyên nhủ.”Thanh Thanh biết không, bên ngoài có rất nhiều người đang khóc, muốn Thanh Thanh đi cứu bọn họ, cho nên Thanh Thanh phải rời khỏi nơi này, chẳng lẽ Thanh Thanh muốn bọn họ đau đớn sao?”

Thanh Thanh buông bộ y phục của lão, nhìn Lang Vương trên đất, suy nghĩ một chút, sau đó dùng sức gật đầu một cái, “Thanh Thanh đi.” Mặc dù nàng không biết vì sao gia gia lại nói như vậy, nhưng rất nhiều người khóc, như vậy thật quá đáng thương.

Ông lão cười cười an ủi, ngay cả Mạc Sơn cũng cười lên tiếng, cô gái này thật sự mang đến rất nhiều niềm vui cho bọn họ, mặc dù bây giờ có thể nói nàng là kẻ ngốc, nhưng bọn họ lại rất thương nàng.

Ngày thứ hai, trời chưa sáng, một tay Mạc Sơn lôi kéo Thanh Thanh, đi ra Mạc tộc, dọc theo đường đi, Thanh Thanh cực kỳ trầm mặc không nói, khiến Mạc Sơn cũng cảm giác được kỳ quái, này, không giống tính tình bình thường của nàng, “Thanh Thanh, sao vậy?” Mạc Sơn cúi đầu, nhìn thiếu nữ.

Thanh Thanh quay đầu lại nhìn con đường phía sau một chút, nơi này cách Mạc tộc xa rồi, nàng cười với Mạc Sơn, sau đó lắc đầu “Thanh Thanh không sao, ca ca đừng lo lắng.” Sau đó nàng lại vỗ vỗ Lang Vương đi bên cạnh nàng, hỏi: “Người nói phải không, Nguyệt?”

Lang Vương mở cặp mắt màu vàng, gật đầu một cái, coi như là trả lời.

Nhìn một người một sói trao đổi, Mạc Sơn ngưỡng mặt lên, ánh nắng chiếu vào trên mặt của hắn, khuôn mặt hiền hậu, ôn hòa như xuân. Gió nhẹ chậm rãi phất qua tóc trên trán hắn.

Thanh Thanh.

Bất kể về sau có xảy ra chuyện gì.

Ca ca hi vọng người có thể hạnh phúc.

Biên giới Thiên Trạch cùng Nhan quốc, lúc này, hai quân đối chọi, trống trận nổi lên, hai quân binh lính xếp thẳng, chờ lệnh, như cung kéo căng, tùy thời chuẩn bị công kích địch, tựa hồ ngay cả không khí cũng khẩn trương như muốn ngưng đọng, mặt trời nhô lên cao, bụi đất không ngừng bay lên, ‘hí’ một tiếng, Lê Hân kéo dây cương, khôi giáp màu bạc trắng dưới ánh sáng lấp lánh như một hòn ngọc.

Đại quân đối phương ở trước mặt, Thư Tuấn cười chiến mã, lạnh lùng nhìn quân đội Thiên Trạch, hai quân khí thế tương đương nhau, chỉ cần chủ tướng phát lệnh, sẽ đem mảnh thiên địa này máu chảy thành sông.

Chiến tranh, vĩnh viễn đều vô tình. Dùng sinh mạng cùng máu tươi binh lính để nhuộm đỏ đất trời .

296. Chương 295: Công Chúa Xấu Xí

“Tiêu Thanh Hàn đâu?” Thư Tuấn nâng khóe miệng, châm chọc nói: “Sao, sợ à? Không dám ra trận ư, thì ra Thanh Hàn quốc sư nổi tiếng thiên hạ cũng chỉ là một người ham sống sợ chết thôi.”

Lê Hân nắm chặt dây cương trong tay, miệng mím chặt, không nói lời nào, trong ánh mắt thoáng qua một tia sát ý.

“Hoàng huynh, người đừng nhiều lời, Tiêu Thanh Hàn vốn là hạng người như thế.” Thư Dao cỡi một con ngựa khác đi ra, cũng là một thân khôi giáp, khăn che mặt, nếu như chỉ nhìn bóng lưng, dáng vẻ thướt tha mềm mại, e rằng không ai sẽ không nghĩ đây là một cô nương cực đẹp, nhưng nhìn trực diện, hai tròng mắt ả xệ xuống, không thấy nửa phần thần thái, làn da vàng nhợt, mặc dù không nhìn thấy mặt, lại không tìm được một thứ gì đẹp.

“Phi, ta còn tưởng rằng là ai, nguyên lai là ả xấu xí và già giả nam nhân!” Trong sáng giọng nam từ phía quân đội Thiên Trạch vang dội truyền ra. Thêm nội lực, truyền xa vô cùng, để tất cả tướng sĩ ở đây nghe rõ ràng, toàn quân Thiên Trạch cười ra tiếng, mà quân lính Thư Tuấn lại cúi đầu. Bọn họ dĩ nhiên cũng biết, bệnh của thái tử không tiện nói ra, cả đời không có con cháu, không phải là nam nhân giả thì là cái gì, mà công chúa, chỉ cần là người, ai cũng biết nàng là người xấu xí.

Có lẽ, nàng từng rất đẹp. Nhưng bây giờ, nàng tuyệt đối là một kẻ xấu xí, cực kì xấu xí.

“Là ai?” Thư Tuấn cắn răng, quát to. Câu ‘nam nhân giả’ đâm chọc trúng chỗ đau của hắn, Nhan quốc ai không biết, Thư Tuấn thái tử không có khả năng sinh đẻ, cho nên mới không được lên ngôi hoàng đế.

Thư Dao dùng sức bấm vào lòng bàn tay, mắt nhìn chăm chăm quân đội Thiên Trạch, chờ người lên tiếng kia xuất hiện. Nàng không đem hấn lột da xẻ thịt là không được mà. Nữ nhân để ý nhất chính là dung mạo, hơn nữa người đó lại từng là một cô nương tuyệt sắc, mất đi dung mạo vẫn lấy làm kiêu ngạo, đồng nghĩa với việc nàng mất đi tất cả.

quân đội Thiên Trạch chia ra làm hai, sau đó một chiến mã từ từ đi tới, chỉ nghe được vó ngựa đạp ‘đăng đăng’, mọi người nín thở mà đợi, loáng thoáng biết được sắp sửa người nào ra ngoài.

Thiên hạ ngày nay, nếu người nào thần bí nhất, người nào khó suy đoán nhất, như vậy đó chính là Thiên Trạch quốc sư, bất luận hấn tuyệt mỹ, hay hấn có năng lực biết trước tương lai, đều làm mọi người sợ hãi.

Nhưng, khiến bọn họ thất vọng rồi, ra ngoài không phải là Thanh Hàn quốc sư Thiên Trạch,

Một tuần mã toàn thân da lông màu đen, ngồi trên đấy là một nam tử mặc áo đỏ đi ra, đỏ như máu, khóe miệng nâng lên một nụ cười tà, mắt phượng khê neho lại, khinh thường.

“Là bản công tử, thế nào, thái tử cho rằng tại hạ nói dối sao? Chẳng lẽ muốn nói thật cũng khó khăn đến vậy?” Hấn hất vạt áo, một ám tiễn nhanh chóng bắn ra, tốc độ nhanh, mọi người chỉ thấy một vệt sáng xẹt qua.

“Oài...thật xấu xí.” Một hồi tiếng rút khí vang lên, chỉ thấy quân đội Thiên Trạch lộ ra ánh mắt khinh bỉ, nhìn Thư Dao công chúa.

Mà sắc mặt Thư Dao công chúa tái xanh khó coi, khăn che mặt màu trắng rơi trên đất, bị con ngựa ả cười đạp lên, ả ngẩng đầu, trước mặt mọi người là một khuôn mặt xấu xí không thể hình dung được, thật khiến người ta ghê tởm, làm da khô héo nhăn nheo, cặp mắt ảm đạm vô sắc, đôi môi khô nứt nẻ, liếc mắt nhìn qua còn tưởng rằng là một khúc cây già thành tinh.

“Không được nhìn, không được nhìn.” đôi tay Thư Dao che mặt, giọng nói khàn khàn chói tai như hai miếng kim loại va vào nhau, cực kỳ khó nghe.

“Thật khó nhìn, đúng là xấu xí.” Minh Phong ngoáy ngoáy lỗ tai, xoay mặt, thật là tổn thương ánh mắt của hắn.

297. Chương 296: Phân Tâm

Lúc này, quân đội Thư Tuấn xông vào một mảnh, trong nháy mắt khí thế nghiêng về Thiên Trạch

“Đi xuống.” Thư Tuấn lạnh lùng hét lớn một tiếng về phía Thư Dao.

“Không, ta không đi, ta một tay giết hắn.” Thư Dao cắn răng, ánh mắt như băng đao nhìn thẳng về phía Minh Phong. Hắn không thể tiến lên cắn nát thịt trên người hắn. Minh Phong nghiêng đầu, làm như không thấy đối với ánh mắt ăn thịt của ả, khéo miệng nhẹ nhàng nâng lên.

Lê Hân có thâm ý khác nhìn Minh Phong, than thở.

Minh Phong biết ý hắn, nhếch miệng cười một tiếng, đây chính là kết quả hắn muốn, chủ tướng mất tính táo, sẽ khiến quân đội bị ảnh hưởng.

“Tiêu Thanh Hàn đâu rồi, bảo hắn ra đây, sao hắn chỉ biết núp sau lưng người khác vậy hả? Đồ con rùa đen rút đầu.” Thư Tuấn rút bảo kiếm ra, lớn tiếng chửi mắng, chọc giận Thiên Trạch quân đội.

“Hừ.” Minh Phong hừ lạnh một tiếng, “Người không xứng gặp Thanh Hàn quốc sư nước ta.”

“Phải không?” Thư Tuấn hát cảm lên thật cao, ánh mắt cách ngạo.

Trong lúc bất chợt, ngón tay Thư Tuấn run lên, không trung truyền đến một hồi tiếng gió trong trẻo lạnh lùng, mang theo một cỗ hương sen nhàn nhạt.

Thiên Trạch quân đội lần nữa tách ra, một tuấn mã màu trắng chậm rãi đi ra, tựa như một đóa mây màu trắng đang ngao du thiên hạ, một bộ bạch y không nhuộm bụi trần, một đầu tơ bạc như tuyết, khuôn mặt như ngọc, ánh mắt của hắn không vui, không buồn, không hờn không giận, giống như một giếng sâu, đem tâm hồn của toàn bộ mọi người hút vào trong đó. Đôi môi hồng nhạt khẽ nhấp nhẹ. Giữa trán có viên chu sa đỏ như máu, hắn tựa như một thiên thần.

Kiểm trong tay Thư Tuấn hơi lung lay, tròng mắt đột nhiên trợn to, không thể tin nhìn mái tóc trắng của Tiêu Thanh Hàn, tin đồn dù sao cũng là tin đồn, tận mắt nhìn thấy mới khiến hắn cảm thấy chân thật. Không riêng gì hắn, tất cả tướng sĩ, thấy đầu tóc bạch kim, toàn bộ phóng nhẹ hô hấp, nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn.

“Ha ha ha, Tiêu Thanh Hàn, ngươi cũng có hôm nay ư?” Đột nhiên, Thư Tuấn cười to ba tiếng, cười đến nổi trong mắt cũng có lệ, chính nam tử này đã gián tiếp khiến hắn mất đi tất cả, ngôi vị hoàng đế, tôn nghiêm, con cháu. Không nghĩ tới gã còn trẻ mà đầu bạc, đây quả thực là trời cao báo ứng, sau đó sắc mặt hắn nghiêm chỉnh, trong mắt hung ác như một con dã thú mất khống chế.

Lê Hân rút bảo kiếm giắt bên hông ra, dưới chuôi kiếm là hai khối bảo thạch đỏ, dưới ánh mặt trời lóe sáng lên, hắn dùng kiếm chỉ hướng Thư Tuấn, trầm giọng, “Người nào tới trước?”

Thư Tuấn quay đầu lại, nhìn về phía một Thiếu tướng đứng bên trái, Thiếu tướng biết ý. Rút kiếm thúc ngựa tiến lên, Thư Tuấn ghé vào lỗ tai hắn, không biết nói cái gì. Chỉ thấy hắn không ngừng gật đầu, đột nhiên mắt nhìn về phía Lê Hân, trong mắt lóe lên một tia kỳ dị.

Tiêu Thanh Hàn khép hồ hạ cặp mắt, khoe miệng nhàn nhạt nâng lên.

Chỉ nghe một hồi tiếng vó ngựa vang lên, Lê Hân một cước đá bụng ngựa, cầm kiếm, như sao băng phi ra đội quân, giữa hai quân có một khoảng trống, hai người hai người, tiến tiến lùi lùi, binh khí không ngừng va chạm, không ngừng bắn ra mấy tia lửa.

Lê Hân gào to một tiếng, khom lưng đá bụng ngựa, đem hướng kiếm chuyển, thúc ngựa tiến lên, thân thể đột nhiên gập về phía dưới, quân đội Thiên Trạch xô xao một mảnh, chỉ nghe được ‘Xoẹt’ một tiếng, Thiếu tướng cùng hắn giao thủ bị một vết kiếm rạch trên cánh tay, ngay cả khôi giáp cũng bị cắt một mảng lớn, vết máu theo cánh tay gã từ từ nhỏ xuống.

Sắc mặt Thiếu tướng trắng bệch, nâng kiếm tiến lên, lại bắt đầu giao thủ, bất quá từ đầu đến cuối gã không phải là đối thủ của Lê Hân, Lê Hân ứng chiến, trên mặt không có giọt mồ hôi nào, mặt hắn không chút thay đổi, không đem địch nhân để vào trong mắt.

Thiếu tướng đột nhiên nhìn về phía Thư Tuấn, gương mặt tuần tú của Thư Tuấn âm trầm, hắn quay đầu lại, ngân quang thoáng qua mắt, dùng binh khí trong tay ngăn trở. Sau đó lại gần Lê Hân.

“Huyền Vũ tướng quân, nghe nói người bức người vợ cũ của mình nhảy xuống vực.”

kiếm Lê Hân trong tay hạ xuống, thất bại. Địch tướng vui mừng, xem ra lời thái tử nói không sai, tiếp tục nói: “Cô gái kia thật đáng thương, nghe nói rơi xuống vực, đến cái xương cũng không còn. Đáng thương. . . .” Hắn giả bộ làm mặt vẻ tiếc hận, trong mắt lại không có một chút thương xót, chỉ có lạnh lùng.

Lê Hân chấn động, nghe được câu ‘xương cốt không còn’, trước mắt hiện ra cảnh Vân Tâm Nhược bị dã thú nuốt chửng, thân hình thoáng một cái, thiếu chút té từ trên lưng ngựa xuống, hành động cũng chậm lại mấy phần.

298. Chương 297: Bị Thương

Mà Thư Tuấn ngồi trên ngựa cười khê, quả thể, gần đây Thiên Trạch đã xảy ra chuyện, chuyện vợ cũ của Lê Hân bị rơi xuống vực khiến gã ý chí sa sút, bệnh lâu không khỏi, mặc dù lúc này bị hoàng đế Thiên Trạch che dấu, nhưng không có lửa làm sao có khói, hôm nay vừa nhìn, quả thật như thế. Hôm nay, bản thái tử sẽ khiến Huyền Vũ tướng quân của các người chết tại đây.

Tiêu Thanh Hàn nhàn nhạt ngẩng đầu lên, chạm vào ánh mắt mang theo hận ý của gã, con người lạnh lùng như băng tuyết vạn năm, Thư Tuấn không tự chủ mà né tránh, ánh mắt thật lạnh lại mang theo sát khí nặng nề.

Hắn nắm chặt quả đấm, tay ngoắt phía sau.

“Tướng quân, cẩn thận. . . .” ánh mắt của Hạ Chi chợt lóe, lớn tiếng kêu lên. Bọn họ thật hèn hạ, dám đánh lén.

Lê Hân vừa nghe, xoay người lại, nhưng vẫn quá muộn, một mũi tên bay về phía hắn, khiến hắn không thể phản ứng kịp, ‘A’ hắn rên một tiếng, ngực truyền đến một hồi đau đớn, mũi tên thẳng tắp đâm vào ngực trái.

Trước mặt bỗng tối sầm, hắn tại lập tức ngã xuống, ngựa hí lên một tràng, chạy vòng quanh bên thân hắn.

Thật sự là rất đau, ngực truyền tới đau đớn không ngừng, cuốn lấy linh hồn của hắn, sâu trong ý thức, đau vào cốt tủy, Vân Tâm Nhược, người cũng đau như thế phải không? Ánh sáng mặt trời chiếu lên người hắn, trên khôi giáp màu bạc không ngừng chảy ra máu tươi, nhuộm đỏ tất cả.

Trước mắt hắn là khoảng không gian đen kịt, vươn tay, muốn nắm chắc thứ gì đó, cuối cùng, tay hắn chán nản rơi xuống đất, mắt chậm rãi nhắm lại, một giọt lệ từ khóe mắt chảy ra, lẫn vào trong tóc, biến mất.

“Tướng quân. . . .” Minh Phong vung tay, một ám tiễn trực tiếp đâm vào mặt Thiếu tướng bên quân địch, chỉ nghe được tiếng hắn hét lên, che mặt, rơi xuống ngựa, giữa hai tay, máu đen không ngừng chảy ra, dính đầy cả tay. Hồng Tu Lam toàn thân mang độc, ám tiễn kia cũng như vậy, người này, căn bản là không cứu được, so về phần ác độc, Minh Phong hắn cũng không kém ai.

Hạ Chi phi thân xuống, đến bên cạnh Lê Hân, vội vàng đỡ hắn dậy “Tướng quân, tướng quân, người sao rồi?” Mà Lê Hân vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, Hạ Chi vội vàng ôm lấy hắn, xoay người dùng khinh công bay tới chỗ Minh Phong.

“Minh Phong công tử, xin cứu tướng quân nhà ta.” Hạ Chi tái mặt, Lê Hân càng ngày càng yếu ớt.

Minh Phong lập tức xuống ngựa, dò xét hơi thở của hắn, trầm mặt, từ trong ngực lấy ra một bình ngọc, cho hắn ăn. Sau đó phân phó Hạ Chi, “Tạm thời không có chuyện gì, trước đem hắn về quân doanh, trên người ta không mang nhiều thuốc lắm.”

Hạ Chi nghe xong, lập tức đứng dậy, ngồi lên ngựa, rời khỏi.

“Quốc sư.” Minh Phong nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, chờ đợi chỉ thị của hắn. Dù sao bây giờ hai quân đang giao chiến, chủ tướng bị trọng thương. Đối với Thiên Trạch mà nói, đây gọi là rắn không đầu.

“Ha ha. . . .” Thư Tuấn cuồng tiếu, đùa cợt “Tiêu Thanh Hàn, xem người phải làm gì, không có Lê Hân, xem Thiên Trạch các người chiến đấu thế nào?”

Trông mắt Tiêu Thanh Hàn bình tĩnh, lạnh lùng nhìn về phía Thư Tuấn, cặp mắt khép hờ nâng.

Hắn vung tay lên, “Lui binh.” Ra lệnh một tiếng, quân đội chỉnh tề, toàn bộ lui về phía sau.

299. Chương 298: May Là Không Sao

“Tiêu Thanh Hàn, ngày mai chúng ta trở lại chiến đấu.” Thư Tuấn không ngừng lớn tiếng hét lên, tựa như thắng lợi đã nằm trong tay hắn, có lẽ không chỉ Thư Tuấn có ý đó, e rằng toàn bộ tướng sĩ cũng nghĩ như vậy.

Thiên Trạch đánh một trận, Huyền Vũ tướng quân Lê Hân trọng thương, Thư Tuấn đại quân tinh thần dâng cao.

Tiêu Thanh Hàn lùi vào quân đội, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Thư Tuấn, khóe miệng nhẹ nâng, trong mắt thoáng qua tia sáng đỏ, khó dò.

Thư Tuấn thấy thế, thân thể hoàn toàn bất động.

Thật ra thì tất cả giờ mới bắt đầu mà thôi.

Trong doanh trường Tướng quân, một chậu máu lần lượt được bưng ra, Minh Phong cắn răng một cái, rút mũi tên ghim trên lồng ngực hắn, máu phun ra, Minh Phong lập tức lấy ngân châm nhẹ găm mấy cái, máu từ từ dừng lại.

Hạ Chi nhìn vậy, vừa lo lắng vừa sợ hãi. Khẩn trương luống cuống.

Tướng quân sẽ không có chuyện gì....

Đem tên rút ra, Minh Phong thuận lợi lấy thuốc bôi vào vết thương của hắn, Lê Hân hôn mê khê cau mày.

“Minh Phong công tử, tướng quân nhà ta thế nào rồi?” Thấy hắn bôi thuốc xong, Hạ Chi liền vội vàng hỏi. Từ khi Tướng quân cầm binh đến giờ chưa bị vết thương nào nặng thế này.

Minh Phong rửa sạch tay, đứng ở một bên, nhìn nam tử nửa chết nửa sống, ánh mắt xuyên qua hắc, tựa hồ thấy được sự hồi hận, một lúc lâu sau mới mở miệng “May là chưa đâm trúng tim, không chết được.” Hắc là Hồng Y Tu La, chút vết thương nhỏ này không làm khó được hắc.

Nói xong, xoay người, đi vài bước, lại quay đầu lại, “Nếu như ban đầu ta có thể cứu Tiểu Nhược Nhược, có lẽ nàng cũng sẽ may mắn như thế.” Hắc thê lương nói. Hạ Chi cũng cúi đầu không nói, tất nhiên biết trong Tiểu Nhược Nhược là ai.

Song, cô gái kia lại không may mắn.

Hắc cứu Lê Hân không phải vì hắc là Lê Hân, mà bởi vì hắc là Thiên Trạch tướng quân. Lần này là chủ soái lãnh binh, nếu hắc chết, như vậy đối với quốc sư, đối với Thiên Trạch, đối với thiên hạ, sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, cho nên hắc không để cho gã chết, tối thiểu là bây giờ không thể chết.

Mặc dù, hắc thật muốn giết gã, rất muốn, nhưng hắc cũng biết, kết cục sau này sẽ thế nào, mất nhiều hơn được.

Ra ngoài trường, Minh Phong ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy Tiêu Thanh Hàn đưa lưng về phía hắc, đứng ở cửa, một thân bạch y, đứng thẳng ngạo nghễ.

“Hắc thế nào rồi?” Tiêu Thanh Hàn xoay người, đối mặt với Minh Phong.

“Tên đã rút ra, may mắn là không chạm vào tim, bây giờ đã không sao.” Minh Phong trả lời, đột nhiên nội tâm buông lỏng một phần, quốc sư vẫn quan tâm đến gã, có thể thấy được ma khí chưa xâm nhập vào tim quốc sư. Có lẽ bọn họ còn có cơ hội.

“Ừ.” Tiêu Thanh Hàn đáp nhẹ một tiếng, xoay người.

Minh Phong đôi tay ôm ngực, tựa vào trên cây, lần này, hình như hơi phiền toái, hắc nghiêng đầu nhìn vào bên trong trường, nam tử kia không có khả năng ra trận rồi, mà quốc sư, hắc nhìn về phía phương hướng Tiêu Thanh Hàn mới vừa rời đi.

Quốc sư không hiểu hành quân, chưa từng đánh giặc, mà hắc cũng chưa đánh bao giờ, hắc chỉ biết dùng độc, độc, đúng rồi, độc, tay Minh Phong nắm chặt lại, hắc muốn chế ra một loại thuốc, muốn đem toàn quân địch độc chết.

Ban đêm, ánh đèn rực rỡ, Hạ Chi ngồi bên giường Lê Hân, không ngừng đưa tay đo nhiệt độ người nọ, chỉ sợ sẽ nóng lên, mà khôi giáp của Lê Hân thì được treo trên tường, dưới ánh nến mập mờ thoáng qua một mảnh láng bóng, nơi ngực có một lỗ thủng, có chút vết máu. .

Mũi tên kia, thiếu chút nữa muốn mạng của hắc, nếu không phải là cái đó y độc song tuyệt Hồng Y Tu La ở đây, chỉ sợ tướng quân đã đi gặp Diêm Vương rồi.

“Tướng quân, rốt cuộc người sao rồi?” Hạ Chi thở dài, trước kia cũng có nhiều trường hợp như vậy xảy ra, nhưng tướng quân đều tránh được, mà khi đó, về mặt tướng quân không đúng lắm. Giống như có chuyện gì làm nhiễu loạn trí óc hắc, cho nên, thương thế của hắc, là bởi vì hắc bị phân tâm.

Mà bên trong trường khác, một nam tử mặc áo hồng ngồi dưới đất, trên đất chất đầy lọ lọ bình bình.

“Cái này không được.” Hắc lau bầu, “Cái này, cái này, còn có cái này cũng không được.” Hắc đem mấy cái lọ ném đi.

Cũng không được.

Ánh trăng khẽ rơi xuống đất, tẩy sạch tất cả bụi đất, bốn phía một mảnh im lặng, không thể nhận ra ban ngày có gần vạn người đứng tại đây, thậm chí có máu tuôn ra.

Dưới ánh trăng trong sạch, một nam tử đứng thẳng người, ánh sáng rơi vào trên áo, trên tóc hắc, trong ánh trăng mờ ảo, mang theo vài phần trong suốt, ngẫu nhiên có một trận gió đem sợi tóc nhẹ nhàng nâng lên.

Lông mi hắc khẽ run. Gió nâng vạt áo, bay múa, xoay tròn, nâng lên, hạ xuống, như tấm lụa mỏng.

Hắc hơi ngưỡng mặt, gương mặt tuyệt mỹ, thánh khiết..

Ánh trăng sáng tỏ, gió nhẹ nhẽ thổi, mà đêm, lại yên tĩnh như thế.

300. Chương 299: Thanh Hàn Xuất Chiến

Ngày thứ hai, mặt trời lên dần dần, khí trời đầy nắng, Hạ Chi đắm đắm bả vai ê ẩm, đi ra doanh trướng, cũng may, mặc dù hôm qua tướng quân chưa tỉnh, nhưng không có bị sốt, hơn nữa, vết thương cũng không chảy máu, có lẽ tướng quân đã thoát một kiếp, lấy sức khỏe của tướng quân, tin tưởng rất nhanh là có thể khôi phục.

Mà lúc này, Minh Phong cũng từ doanh trướng khác đi ra, thấy Hạ Chi, gật đầu chào hỏi.

“Minh Phong công tử.” Hạ Chi hé miệng, giống như thấy quái vật, Minh Phong ngạc nhiên, sờ sờ mặt của mình, có chút buồn bực, đột nhiên ánh mắt hắn mở thật to, như một cơn gió chạy ra ngoài.

Hạ Chi vẫn không khép miệng lại, trời ơi, hắn mới thấy gì, người kia thật sự là Minh Phong công tử sao?

Cách đó không xa, dọc theo một cái sông nhỏ, mặt nước được ánh sáng chiếu vào lấp lánh như có vô số ngôi sao, một mảnh lá rụng rơi vào trong nước, , một mảnh an tĩnh xinh đẹp, Minh Phong đến gần, mặt nước xanh, hắn cúi đầu, trên mặt nước xuất hiện một khuôn mặt của nam tử, sắc mặt tái xanh, tóc dựng lên, cặp mắt đầy tia máu, quầng mắt tím bầm.

Trời ơi, hình tượng đẹp trai ngời ngời của hắn. Lần này đều hỏng rồi, khó trách tên Hạ Chi kia lại có vẻ mặt như thấy quỷ, bộ dáng bây giờ của hắn thật sự cũng không khác quỷ là mấy. Ngồi xổm người xuống, hắn nâng ống tay áo, đem bàn tay để vào nước, hứng nước rửa mặt sạch sẽ, vuốt vuốt tóc, chỉ tại tối qua cả đêm không ngủ. Nhưng mà nghĩ tới hình ảnh vẻ mặt của Hạ Chi, hắn lại cảm thấy buồn bực không thôi.

“Tuuuuuu.” Một hồi kèn thổi lên, Minh Phong giật mình. Đây là tiếng kèn xuất chiến, chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ chuẩn bị xuất chiến?

Hắn lập tức phi thân lên, nhanh chóng bay đến doanh trướng. Xuất chiến....quốc sư muốn làm gì?

Chờ hắn chạy về trong doanh thì đại quân đã lên đường được một lát, vì vậy hắn vội vàng đề khí nhảy tới, đá bụng ngựa, ngựa hí dài một tiếng, chạy ra ngoài.

Chiến trường, hai quân đối mặt, trống trận nổi lên bốn phía, gió thổi cuộn cuộn, Thư Tuấn ngồi trên lưng ngựa, gương mặt lạnh lùng ngạo mạn nhìn về phía đối diện, hắn héch mảy lên, nhìn quân đội Thiên Trạch, nhìn nam tử bạch y như tuyết kia, Tiêu Thanh Hàn a Tiêu Thanh Hàn, ngay cả sắc thú người cũng chưa từng tham gia, sao có thể cầm quân đây.

Nếu như người đã quyết định xuất chiến, như vậy, người cũng chuẩn bị nhận lấy cái chết rồi.

Bất chợt, hắn cười khẽ một tiếng, một tay nắm dây cương, một tay cầm kiếm, chĩa về phía Tiêu Thanh Hàn, khóe miệng trào phúng “Tiêu Thanh Hàn, bản thái tử muốn nhìn xem, hôm nay không có Minh Phong ở đây, cuộc chiến này người sẽ đánh thế nào, mau đầu hàng đi, nếu không ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của người.” Hắn vừa nói vừa cười, cuối cùng cười ha ha, giống như Tiêu Thanh Hàn thật sự đã là một người chết.

Hắn muốn Tiêu Thanh Hàn chết, chỉ cần hắn chết, hoàng đế Thiên Trạch nhất định sẽ xuất binh tấn công Nhan quốc, hắn muốn tên nhị hoàng tử cướp ngôi vị hoàng đế của hắn kia còn có thể ngồi trên ngai vàng bao lâu.

thần sắc Tiêu Thanh Hàn bình tĩnh nhìn Thư Tuấn, bụi đất không ngừng nâng lên, mà trên người hắn lại không dính một hạt bụi.

Tự nhiên, trong mắt của hắn thoáng qua một tia thương hại, lại bị một mảnh ánh đỏ thay thế, dung nhan trong trẻo lạnh lùng mang đến một phần sạch sẽ trong chiến trường máu tanh, Tiêu Thanh Hàn, ai có thể tưởng tượng được, người thánh khiết thế lại dính máu tươi.

“Thư Tuấn thái tử, người nghĩ thế sao?” Tiêu Thanh Hàn khẽ khép lại hai tròng mắt, chậm rãi mở ra, lông mi che đầy sự vô tình nơi đáy mắt.

“Nếu không, người nghĩ thế nào? Ngay cả Huyền Vũ tướng quân của các người bây giờ chẳng khác gì kẻ chết, người cho rằng người có thể thắng được bản thái tử sao?” Cao giọng châm chọc, hắc không tin, nam tử chưa bao giờ đánh giặc này có thể thắng một người từ nhỏ đã lĩnh binh xuất chiến như hắc. Có lẽ Tiêu Thanh Hàn thật sự có tài, có võ công tuyệt đỉnh, nhưng mang binh đánh giặc phải có chiến lược, phải có kinh nghiệm. Phải có thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Không phải dùng lý luận suông là có thể thắng.

“Ai nói Huyền Vũ tướng quân của chúng ta chết, hắc vẫn sống rất tốt.” Quân đội chia ra làm hai, Minh Phong giục ngựa đi ra.

301. Chương 300: Đột Nhiên Tới Biển Cỏ

“Là người?” hai tròng mắt Thư Tuấn mang hận ý, hận không thể đem hắc bầm thây vạn đoạn, ngày hôm qua tướng quân kia cùng Lê Hân đối chiến, khi bọn họ triệt binh không lâu, lập tức độc bỏ mạng, chết cực kỳ đáng sợ, hắc biết, nhất định là do gã hạ độc, hơn nữa, hắc cũng không quên độc trên người hắc từ đâu mà đến, chính là tên nam nhân này hạ. Hắc hận gã, nhưng hận Tiêu Thanh Hàn hơn, nếu như không vì Tiêu Thanh Hàn, tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra.

Hoàng vị của hắc, hài tử của hắc, tất cả của hắc sẽ không mất đi, nếu như không có bọn họ, bây giờ hắc hiện đang làm hoàng đế Nhan quốc cao cao tại thượng.

Thật ra thì Thư Tuấn đã quên mất, xét đến cùng, tất cả đều do hắc tự làm tự chịu mà thôi, mọi chuyện đều có nhân có quả, nhân quả báo ứng, đó là chuyện thường tình.

“Là bản công tử thì thế nào?” Minh Phong thúc ngựa đi tới bên cạnh Tiêu Thanh Hàn, sau đó từ trong ngực lấy ra một cái bình, hắc nhìn thẳng về phía trước, nhìn một mảnh nhân mã đen ngòm kia, nắm bình ngọc trong tay thật chặt, mặc dù độc này không thể khiến toàn quân Thư Tuấn bị diệt, nhưng lại cực độc vô cùng, hắc không biết có thể khiến đối phương tổn thất bao nhiêu người, mà hắc muốn mở sát giới sao? Giờ khắc này, hắc do dự, tuy nói chiến trường không huynh đệ, chỉ cần lên chiến trường, đối phương là kẻ địch của người, nhưng mạng sống không phải là chuyện đùa. Mất đi mạng sống, cho dù có đầu thai chuyển kiếp thì cũng uống một đời.

Hắc thật không đành lòng, muốn nhiều mạng chết dưới tay hắc sao? Mấy vạn người, mấy vạn sinh mạng, bây giờ, hắc không biết chọn thế nào.

Mà khi Minh Phong đang suy tính, Thư Tuấn giương một tay lên, trước người hắc lập tức đứng một dãy cung thủ, cung cong như trăng khuyết, mũi tên sắc bén, chỉ cần hắc ra lệnh một tiếng, tất cả sẽ bắn ra, khiến đối phương biến thành con nhím.

nhất thời quân đội Thiên Trạch xôn xao, tất cả binh lính tâm thần loạn lên, xét về khí thế hay trận hình, đối phương đều thắng. Vốn không có Đại Tướng Quân ra trận, tinh thần trong quân lại càng bị hạ thấp. Hơn nữa quốc sư vẫn không ra lệnh, khiến lòng của mọi người lâm vào khủng hoảng.

Minh Phong hận không thể cắn chết Thư Tuấn, thiết là, người xưa đã nói, nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình, hắc không thể không lựa chọn, chỉ sợ độc được còn chưa xuất ra thì mình đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Hắc quay đầu nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, Tiêu Thanh Hàn vẫn nhắm chặt hai tròng mắt, không có nửa phần vẻ lo lắng, khóe mắt hắc co quắp, quốc sư, người còn suy nghĩ cái gì, lửa đốt tới mông rồi, không phải, là tên sắp bắn tới đầu rồi, bây giờ còn rồi rãnh nhắm mắt dưỡng thần, cũng hạ quyết sách, bọn họ thật sự sẽ chết đấy.

“Tiêu Thanh Hàn, đi chết đi!” Thư Tuấn hét lớn một tiếng, sau đó vung tay lên. Đột nhiên, một trận gió kì quái thổi đến đầu ngón tay hắc, tay của hắc dừng trên không trung, không cách nào hạ xuống. Hắc

ngậy người, cùng lúc đó Tiêu Thanh Hàn đột nhiên mở ra hai mắt, tầm mắt hai người giao nhau trên không trung, trông mắt Thanh Hàn quý dị mang theo lạnh lùng tới cực điểm, như muốn đem thân thể hắn đông lại. Không cách nào di động nửa phần, hắn chưa bao giờ sợ hãi như thế.

khỏe miệng Tiêu Thanh Hàn nhẹ nhàng nâng lên, hoàn mỹ làm cho người ta thở dài, trong tay hắn lấy ra một viên ngọc châu màu xanh, tay bắn ra, hạt châu rơi vào mặt đất, một trận bão cát nâng lên, tất cả mọi người không thể không nhíu mắt lại.

Sau đó động tác của hắn rất nhanh, căn bản không ai thấy hắn ra tay thế nào, sáu hạt châu lại rơi xuống, bão cát càng lớn, trong ánh trăng mờ, mọi người không cách nào thấy rõ.

Từ từ, cho đến khi bão cát tản đi, trong trời đất một mảnh im lặng, đất cát chậm rãi lắng xuống, ‘Phù’, một hồi tiếng rút khí không ngừng vang lên trong quân đội, ngay cả Minh Phong cũng thiếu chút nữa ngã trên ngựa xuống.

Trời ơi, hắn không mộng du chứ, thứ này....

302. Chương 301: Bát Hoang Lục Hợp Trận

Chỉ thấy quân địch đứng ở phương xa loạn thành một đoàn, hàng cung thủ vốn đứng đằng trước cũng vút cung đi, mê mang nhìn về phía trước, không phải nhìn hướng quân đối diện. Bọn họ tựa như bị vây hãm ở nơi nào đó, lộ vẻ hốt hoảng, mà Thư Tuấn cũng bị hoảng sợ luống cuống, ngay cả con ngựa hắn cưỡi cũng nóng nảy, không ngừng nhảy loạn lên.

Đột nhiên, bọn họ thấy đối phương như thấy kẻ địch, chém giết lẫn nhau, kiếm đâm xuyên ngực, giết đỏ cả mắt, máu văng khắp nơi.

Chuyện gì xảy ra? Sao bọn họ lại tự giết lẫn nhau. Bình thuốc trong tay Minh Phong từ trong tay trượt xuống, rơi trên đất, may là bình không bể, nếu không, một khi độc tiếp xúc với không khí, như vậy mấy vạn đại quân Thiên Trạch đoán chừng cũng chết hơn nửa, không phải là chết trong tay kẻ địch, mà là chết trong tay quân mình, sợ rằng, Minh Phong có chết ngàn lần cũng không rửa sạch tội.

“Dù có vượt qua thiên cổ, thì có bát hoang chặn lại.”

Tiêu Thanh Hàn nhìn cảnh đám người Thư Tuấn giết thành một đoàn, giọng nói rõ ràng truyền vào lỗ tai Minh Phong .

Dù có vượt qua thiên cổ, thì có bát hoang chặn lại. Minh Phong cả kinh, chẳng lẽ là: Bát Hoang Lục Hợp trận.

Nếu nói bát hoang là chỉ Đông Tây Nam Bắc.

Thì Lục Hợp còn lại là, trời đất, trong sách có nói qua, nhưng đây chỉ là truyền thuyết, không nghĩ tới quốc sư lại biết cái này. Mà hắn cũng chỉ là nghe sư phụ hắn – Thiên Tuyệt tiên nhân nói qua một ít, ai ngờ thế gian này thực sự lại có.

Trận này, do sáu kết giới tạo thành, chia thành 6 hướng Đông Tây Nam Bắc, trên trời, dưới đất, vừa rồi ngọc châu trong tay quốc sư e rằng là mắt xích của trận pháp, khi nào thì quốc sư lại bày trận, chẳng lẽ là tối hôm qua, khi hắn mệt mỏi nghiên cứu độc dược thì quốc sư cũng bố trận pháp này. Không trách được, lúc này quốc sư lại bình tĩnh đến thế, thì ra đã sớm có chuẩn bị.

Nhưng trận pháp như vậy, thật tàn nhẫn, bị huynh đệ của mình giết chết, nếu như bọn họ tỉnh táo lại, e là sống không bằng chết, không...không...bọn họ căn bản sẽ không tỉnh táo lại, trận này căn bản khiến bọn họ xuất hiện ảo giác, đem mọi người trước mắt trở thành kẻ mình hận nhất, Phật gia có câu, Thế gian vạn vật giai thị hoá tướng, tâm bất động, vạn vật giai bất động, tâm bất động, vạn vật giai bất biến (có ý là nếu mình làm chủ được chính mình thì sẽ không bị hoàn cảnh bên ngoài tác động đến). Nhưng con người ai chẳng vui buồn hờn giận, tự nhiên sẽ bị ảo cảnh hút lấy, cho đến chết mới thôi.

Thư Tuấn cũng cầm kiếm, một kiếm đâm vào ngực một tên binh lính, rút kiếm, máu cũng phun lên mặt lên người hắn, khắp nơi là vết máu, khoe miệng của hắn cười không ngừng, hắn đã giết đỏ cả mắt rồi, hắn muốn giết sạch mọi người, Tiêu Thanh Hàn, Minh Phong, nhị hoàng tử, tất cả mọi người.

Nhất thời, máu chảy thành sông, thi thể trải rộng.

Trong nháy mắt quân đội Thư Tuấn sắp bị chính bọn họ hủy, kết cục như vậy, e rằng không có ai có thể đoán được. Chẳng qua là quá trình quá mức máu tanh.

“Quốc sư, có thể dừng lại hay không? Điều này thật sự quá tàn nhẫn”. Minh Phong cắn răng, xoay mặt, thật sự là nhẫn tâm, cách đó không xa, âm thanh thê lương hét hò, khiến thân thể bọn họ run rẩy không dứt.

Bị giết rất nhiều người, tuy những người kia là địch, nhưng bọn họ vẫn không nhẫn tâm thấy cảnh này, chết như vậy, quả thật rất tàn nhẫn.

Tiêu Thanh Hàn ngồi trên ngựa, ánh mắt chưa từng nháy, khuôn mặt hắn lạnh lùng tuyệt mỹ.

303. Chương 302: Còn Sống

Thế gian này đã không có ai có thể khiến hắn dừng tay, chỉ trừ người kia, nhưng người kia đã không còn, cho nên, tất cả không thể dừng lại.

Thật.....thật là tàn nhẫn.

“Leng keng.” Một chuỗi âm thanh của chuông bạc đột nhiên vang lên, loáng thoáng, bị một trận gió dẫn tới đây, tựa như từ nơi không xa truyền đến, ngón tay Tiêu Thanh Hàn cầm dây cương khẽ bỗng nhúc nhích, mà quân đội địch cũng hơi tỉnh táo một chút, động tác cũng chậm lại.

“Leng keng”, lần này rõ ràng hơn lần trước rất nhiều. Mọi người cũng vểnh tai, nghi ngờ, loại địa phương này làm sao lại xuất hiện tiếng chuông bạc rõ ràng như thế.

“Nguyệt sao, ca ca lại dẫn chúng ta đến nơi này, thật kỳ quái, mùi khó ngửi quá, Thanh Thanh không thích.”

Nơi xa truyền đến một hồi giọng nói mềm nhẹ của thiếu nữ. Mà bọn họ, nghe được. Không phải là ảo giác, không phải là nằm mơ, là thật.

“Nguyệt, Thanh Thanh ghét nơi này. Không thích, chúng ta trở về, được không?”

“Nguyệt, người đừng kéo ta nữa.”

“Nguyệt, người mà kéo nữa là ta lột sạch lông của người.”

“Ta không đi, không đi đâu.” Giọng nói của cô gái tiếp tục truyền đến, rất rõ ràng.

toàn thân Tiêu Thanh Hàn run rẩy, ngay cả dây cương cũng không thể cầm, đột nhiên, hắn tung người xuống ngựa, mọi người chỉ thấy một vệt bóng trắng thoáng qua mắt, sau đó nhìn thấy một đóa mây trắng, dập dờn lên xuống không ngừng. Tiêu Thanh Hàn ngồi trên lưng ngựa cũng không thấy đâu.

Minh Phong cũng cả kinh, giọng nói này, rất quen thuộc, là nàng, có phải nàng hay không? Hắn vội vã xuống ngựa, đi theo sau lưng Tiêu Thanh Hàn, quay đầu nhìn quân địch, mới phát hiện quân địch đã ngưng giết nhau, ngơ ngác nhìn hình ảnh trước mặt, có thanh kiếm dính đầy máu, có xác đồng bạn, có....

Tiêu Thanh Hàn đề khí nhảy mấy cái, tầm mắt nhìn thấy một thiếu nữ ngồi dưới đất, còn có một Lang Vương khổng lồ, hắn hạ xuống trước người bọn họ, bạch y tuyết trần, trên trán mồ hôi nhỏ xuống. Ánh mắt vẫn còn mang theo hoảng sợ và không thể tin, nhìn về phía thiếu nữ, chỉ sợ chớp mắt một cái, mộng sẽ tan.

Hắn đi từng bước một, cước bộ nhẹ vô cùng, nhẹ không một tiếng vang, mà thiếu nữ kia cũng nhìn hắn, mái tóc trắng của người kia, còn có ánh mắt đau đớn kia, khiến thiếu nữ khẽ nhưu mày, mà Lang Vương trên đất không thêm ngẩng đầu, tựa hồ biết người tới là ai. Chẳng qua là không ngừng vỗ cái đuôi của mình. Chuông bạc trên cổ theo động tác của nó phát ra một hồi tiếng vang.

Hắn đến gần nàng, ngồi xổm xuống trước mặt nàng, mà nàng cũng mở to hai mắt nhìn hắn, không có hốt hoảng, không có sợ hãi, tất cả đều xa lạ, nhưng lại ý thức được sự quen thuộc vô cùng.

304. Chương 303: Là Ai

Tiêu Thanh Hàn vươn tay, bàn tay run rẩy chỉ nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của nàng, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, chỉ sợ một lực lớn, cô gái trước mắt sẽ giống như mộng cảnh mà biến mất, không thấy gì nữa. .

Ngón tay truyền đến xúc cảm ấm áp, ánh mắt của hắn tràn đầy nỗi nhớ, trái tim quặn đau, thiếu chút nữa không thở nổi.

Nhược, nhược của hắn còn sống.

“Đừng khóc, ca ca đừng khóc.” Thiếu nữ hốt hoảng lau khôe mắt nam tử, ánh mắt của nàng khép lại, một chuỗi nước mắt chảy ra, thấm ướt khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Hắn không khóc, trong mắt cũng không nước mắt, thiếu nữ cảm thấy mắt hắn không lệ, nhưng trong lòng hắn có lệ, im hơi lặng tiếng rơi vào đáy lòng nàng. Khuấy động, lòng của nàng giống bị châm kim, đau, khó nhịu, nước mắt không tự chủ rơi xuống.

“Nhược.” Tiêu Thanh Hàn ôm thật chặt Thanh Thanh vào ngực, chỉ sợ buông tay ra, nàng sẽ biến mất, mùi thơm quen thuộc đập vào mặt, lấp đầy khoảng trống trống rỗng của hắn. Ngay cả linh hồn lạnh như băng cũng từ từ thức tỉnh.

Hắn rốt cuộc tìm được nàng, rốt cuộc không phải nhớ nhung, không phải cô đơn nữa, nàng xuất hiện dưới ánh mắt hắn, nhiệt độ, thân thể của nàng, tất cả là thật, ngực không ngừng phập phồng, thân thể cô gái trong ngực ấm áp như thế, chân thật như thế. Cả đời...cả đời này hắn sẽ không buông ra.

Minh Phong chứng kiến cảnh hai người ôm nhau thì cũng ngăn người tại đó, mắt không chớp nhìn hình ảnh trước mặt, trời ơi, là nàng, thật là nàng, nàng còn sống.

Hắn cảm thấy hốc mắt mình nóng lên, ẩm ướt ấm áp từ từ tràn ngập tới cặp mắt. Còn ngập cả lòng.

“Ai.” Một tiếng thở dài nhẹ nhàng truyền ra, mang theo vài phần thần nhiên, mấy phần buồn bã.

“Người nào?” Minh Phong nhìn về bốn phía.

Tiêu Thanh Hàn ôm chặt Thanh Thanh vào trong ngực, nguy hiểm ngẩng đầu lên, trong mắt thoáng qua một mảnh đỏ rực, so với vừa rồi còn khiến người ta thấy đáng sợ hơn.

“Ca ca.” Thanh Thanh ngẩng mặt lên, tìm kiếm người quen.

Một bóng dáng nhàn nhạt, từ từ xuất hiện trước mặt bọn họ, nam có nụ cười ấm áp, khôe miệng nhẹ nhàng nâng lên, bước chân vững vàng, mà cánh tay trái trống không, ống tay trái không ngừng bay lên.

“Là người.” “Tiêu Thanh mân môi, cánh tay ôm Thanh Thanh khẽ buộc chặt, khiến nàng cảm thấy suýt nữa không thở nổi, nhưng không tránh ra.

“Là ta, Mạc tộc Mạc Sơn, hiện đang đảm nhiệm chức tộc trưởng Mạc tộc, đã lâu không gặp, Thanh Hàn quốc sư.” Hắn nhàn nhạt cười, ánh mắt rơi vào trên người cô gái trong ngực Tiêu Thanh Hàn, có loại thương yêu nhàn nhạt.

“Thanh Thanh, lại đây.” Hắn vẫy tay với Thanh Thanh.

Thanh Thanh nhìn Mạc Sơn một chút, giùng giàng muốn đứng lên, thấy trông mắt nam tử ôm mình đau thương, lập tức che ngực, lỗ mũi chua xót theo.

305. Chương 304: Khôi Phục Rất Khó

“Người gọi nàng là gì?” Tiêu Thanh Hàn giờ mới ý thức được thiếu nữ trong ngực rất khác lúc trước, vừa rồi hẳn quá mức kích động, căn bản là không nhìn kỹ, hiện tại bình tĩnh lại, mới phát hiện cô gái nhìn hẳn, thấy hẳn, cũng không xuất hiện vẻ mặt như trước kia. Hình như nàng không nhớ hẳn.

“Thanh Thanh, lấy tên đệm của người, ta không biết tên thật của nàng, cho nên chỉ có thể gọi nàng là Thanh Thanh.” Mạc Sơn khẽ cười trả lời. Giờ mới biết Thanh Thanh chính là Vân Tâm Nhược.

Tiêu Thanh Hàn không để ý tới Mạc Sơn. Mắt nhìn chăm chăm cô gái trong ngực, như muốn nhìn sâu trong linh hồn của nàng. Sau đó, hẳn ngẩng đầu. Kêu nam tử phía sau “Minh Phong, lại đây.”

Minh Phong nghe được, vội vàng đi lên, ngồi xổm xuống, kéo cổ tay của nàng, Thanh Thanh đầu tiên là giãy giụa, nhìn nam tử ôm mình. Từ từ ngừng giãy giụa.

Về mặt Minh Phong càng ngày càng nặng nề, cuối cùng hẳn hít một hơi thật sâu, khó nhịn bi thương nhìn về phía cô gái trong ngực Tiêu Thanh Hàn.

“Nàng. . . .” Hẳn khó có thể mở miệng.

“Như thế nào?” Tiêu Thanh Hàn khẽ vuốt ve sợi tóc thiếu nữ. Con người trầm như biển, lại có chút nóng nảy, hồi.

Minh Phong trầm giọng, không biết mở miệng thế nào.

“Hay để ta nói đi.” Mạc Sơn chen vào, hẳn là tộc trưởng Mạc tộc, là ca ca của Thanh Thanh, hẳn hoàn toàn bị xem nhẹ rồi. Thanh Thanh a Thanh Thanh a, cho dù người không nhớ gì, nhưng trong linh hồn vô cùng quyến luyến với Tiêu Thanh Hàn.

Tiêu Thanh Hàn nhìn thẳng về phía Mạc Sơn.

“Hai tháng trước, nàng được Lang Vương mang về, khi đó ta mới lên làm tộc trưởng, gần tới, dưới lưng Lang Vương nằm một cô gái cả người là máu, đao còn dính trên ngực, thân trúng cực độc.” Nói tới chỗ này, tim hẳn thoáng qua một mảnh đau lòng “Ban đầu Thanh Thanh thiếu chút nữa là mất mạng. May là vẫn òn hơi thở, nếu không phải là Lang Vương mang tới thảo dược trân quý không biết từ nơi nào tới, e rằng cái mạng nhỏ của nàng khó bảo toàn. Cuối cùng, nàng sống, trí lực lại trở về lúc năm tuổi, chẳng những quên mất mọi người, ngay cả chính nàng cũng quên mất.”

Cho đến hai tháng sau, thân thể của nàng mới từ từ chuyển biến tốt, lại không có nhớ mình là ai, nếu như có thể, hẳn thật sự muốn để nàng sống ở Mạc tộc, người ở đó sẽ thương nàng, yêu nàng, không tổn thương nàng, một cô nương tốt bụng, lại là chủ nhân của Lang Vương, là khách nhân tôn quý nhất của Mạc tộc, nhưng đến một ngày, hẳn thấy được lời tiên tri trong sách quý, không thể không đem Thanh Thanh ra cốc.

Thanh hàn quốc sư, trăm năm khắc tinh, chỉ có nữ tử này mới có thể hóa giải.

Quả thật, lời tiên đoán đúng, Tiêu Thanh Hàn vì nàng mà ngừng chém giết, nhưng hẳn vẫn lo lắng, Thanh Thanh như vậy, hẳn còn yêu sao? Mạc Sơn biết, tình yêu của hẳn đối với nàng, thậm chí thiếu chút nữa phá hủy cả Mạc tộc, nhưng bởi vì Thanh Thanh, mà bỏ qua bọn họ, cho nên, Thanh Thanh là ân nhân cứu mạng bọn họ. Còn có chuyện Mạc Trần xuất cốc, trên đường đi hẳn có nghe nói, tất cả đều do Mạc Trần gieo gió gặt bão, chẳng oán được ai, nàng ta biết rõ ánh mắt Tiêu Thanh Hàn lộ tia sáng đỏ, có thể khiến cho Mạc tộc diệt vong, lại vẫn là ích kỷ muốn đoạt lấy hẳn, cho nên hại hết người này đến người khác, cuối cùng rơi vào loại kết cục kia.

“Phải không? Minh Phong.” Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía Minh Phong, nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói không thấy buồn vui, lại nặng nề khó dò.

“Ừ, đúng vậy.” Minh Phong nhẹ gật đầu, “Túy Nguyệt lưu tâm được giải, nhưng lại đả thương đến đầu óc, cho nên trí lực dừng lại ở khoảng năm tuổi, thật ra thì điều này cũng may mắn, thương nặng như vậy, còn trúng độc, có thể sống sót đã là may mắn, muốn khôi phục, thật sự rất khó.”

306. Chương 305: Dứt Khoát Yêu Nàng

Ngay cả Minh Phong cũng như nói vậy. Tiêu Thanh Hàn đem cảm đặt trên đầu Thanh Thanh, tìm từng trận đau nhói.

“Tiêu Thanh Hàn, giờ Thanh Thanh như thế, người thường căn bản không cách nào tiếp nhận, người thì sao?” Mạc Sơn cười nhạt nhìn Tiêu Thanh Hàn, lời nói lại nghiêm chỉnh vô cùng, nếu Tiêu Thanh Hàn vì điểm này mà ghét bỏ Thanh Thanh, như vậy, hắn sẽ mang Thanh Thanh về Mạc tộc, sẽ không để cho người khác khi dễ nàng nữa.

“Thì sao?” Tiêu Thanh Hàn đem Thanh Thanh ôm vào trong ngực, trông mắt trần đầy thâm tình, thanh âm hẩn nhạt, nhưng lại trầm bổng du dương, đó là loại thâm tình khắc sâu vào xương tủy “Dù nàng điên khùng cũng tốt, ngu dốt cũng được, nàng đều là Nhược của ta, cô gái mà Tiêu Thanh Hàn này yêu bằng cả sinh mạng.”

Mạc Sơn nhìn về phía nam nữ ôm nhau, mà đối với Thanh Thanh, nàng bị nam tử xa lạ ôm trong ngực, lại im lặng khác thường, mặc dù không nhớ hắn, cũng quên mất chính mình, nhưng lòng của nàng vẫn vì hắn mà rung động.

Mạc Sơn cười khỏ nhìn cánh tay trái bị cột, hắn không hận Thanh Hàn đã chém đứt tay hắn.

“Mạc Sơn, cảm ơn người.” Tiêu Thanh Hàn lần đầu tiên nói cảm ơn với người khác.

“Không cần cảm ơn ta, người hãy cảm ơn Lang Vương, vì nó đã cứu nàng.” Mạc Sơn cười, ôn hòa như ngày xuân, làm cho người ta cực kỳ thoải mái.

Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía Lang Vương nằm trên mặt đất, mà Lang Vương như phát hiện hắn nhìn mình chăm chú, giương mắt nhìn về phía hắn, con ngươi màu vàng sáng như sao trong đêm.

“Cảm ơn người, Nguyệt.” Hắn vươn tay, vỗ nhẹ đầu Lang Vương, không chút sợ hãi, Lang Vương nhẹ lắc đầu. Sau đó liếm liếm tay Tiêu Thanh Hàn, rồi lại nằm ườn trên đất.

Minh Phong thấy có con sói to như vậy, thế gian này thật có nhiều điều kỳ dị.

“Thanh Thanh.” Mạc Sơn đột nhiên mở miệng, Thanh Thanh, không, là Vân Tâm Nhược, nghiêng đầu nhìn về phía hắn.”Lại đây nào, Thanh Thanh.”

Vân Tâm Nhược nhìn Tiêu Thanh Hàn một chút, lúc này Tiêu Thanh Hàn cũng buông tay ra, nàng đứng lên, lại nhìn Mạc Sơn, khó khăn lựa chọn, nàng muốn đến bên cạnh ca ca, nhưng ca ca tóc trắng này, nàng cũng không muốn rời xa hắn.

“Thanh Thanh.” Mạc Sơn đi tới trước mặt nàng, khẽ vuốt đầu của nàng, Tiêu Thanh Hàn lạnh lùng, làm người ta khiếp sợ. Mạc Sơn thấy thế, nhưng không thả tay xuống.

“Thanh Thanh, ca ca phải về, người nguyện ý ở lại với hắn không?” Hắn chỉ vào Tiêu Thanh Hàn.

Tiêu Thanh Hàn càng lạnh lùng hơn.

“Ta.” Vân Tâm Nhược nhìn nam tử đứng phía sau mình, cắn cắn môi, dùng sức gật đầu một cái, “Thanh Thanh nguyện ý.” Nàng rất muốn cùng ca ca trở về, nơi đó có gia gia, có Tiểu Hà tỷ tỷ, còn có ca ca, nhưng ca ca tóc bạc này, lại làm cho nàng không bỏ được, nàng thấy ánh mắt của hắn đang khóc. Nàng

rất đau, cho nên, nàng không thể đi, nàng muốn ở lại bên cạnh ca ca này, cho đến khi ánh mắt của hắn nín khóc mới thôi.

“Được, ca ca đi đây.” Mạc Sơn cười nhẹ, Thanh Thanh mà hắn bảo vệ, rốt cuộc muốn rời khỏi hắn rồi, hắn không bỏ được, nhưng lại không thể không buông.

“Ca ca.” Vân Tâm Nhược kéo tay áo của hắn, ánh mắt đỏ lên. Nàng không muốn rời xa ca ca, thật sự không muốn.

Mạc Sơn cũng cảm thấy mắt mình nhòe đi.

Tiêu Thanh Hàn đột nhiên ôm nàng vào trong ngực, sự đau lòng của nàng làm hắn không đành lòng.

“Đừng khóc.” Hắn êm ái nói nhỏ, nhưng nàng lại bị thương hơn, hắn cúi đầu, môi nhẹ nhàng chạm lên sợi tóc của nàng.

Mạc Sơn rời đi....

Cho đến lâu sau, Vân Tâm Nhược mới ngừng khóc, mắt đen bị nước mắt cọ rửa càng thêm sáng ngời. Tiêu Thanh Hàn đem trán để sát trán nàng, trên mặt Vân Tâm Nhược đột nhiên hiện lên một mảnh hồng nhạt, sau đó môi cười cong cong, “Ca ca đừng khóc, Thanh Thanh sẽ đau ở đây.” Nàng chỉ chỉ ngực mình.

Tiêu Thanh Hàn hơi khép lại hai tròng mắt, tim ấm áp.

Nhược của hắn, mặc dù không nhớ, nhưng vẫn yêu hắn.

307. Chương 306: Sư Huynh Đệ Như Thế

Tiêu Thanh Hàn và Thư Tuấn đại quân đánh một trận, Bát Hoang Lục Hợp trận từ đó danh chấn thiên hạ.

Trận chiến ấy, Thiên Trạch không mất người nào, lại khiến mấy vạn đại quân của Thư Tuấn thái tử phá hủy hơn nửa, mà họ chết rất đáng sợ, tất cả đều chết trong tay quân mình, người sống thì tinh thần bị ám ảnh. Mà ba nước trong thiên hạ cũng trở lại hòa bình, thật ra thì không ai hi vọng có chiến tranh, cũng không hi vọng chảy máu, lệ rơi.

Mà Thiên Trạch cũng không bởi đánh thắng mà bành trướng lãnh thổ, chẳng qua là đoạt lấy binh khí của quân đội Thư Tuấn, bắt chủ soái Thư Tuấn thái tử, còn có Thư Dao công chúa, về phần những binh lính khác, thì sau trận này, toàn bộ thả về nước, binh phù giao cho tân hoàng đế Nhan Quốc.

Đến đây, Nhan quốc cũng chấm dứt chiến loạn, mà tân hoàng cũng kí kết hiệp nghị giữa hai nước. Từ nay về sau, thiên hạ chính thức thái bình .

Mà Thiên Trạch quốc sư, Tiêu Thanh Hàn, đánh một trận, danh thơm lan xa. Càng hơn ngày trước. Mà lời đồn đãi của mọi người cũng nhiều hơn, thà im lặng làm hoàng đế, cũng đừng chọc quốc sư. Chỉ vì Thanh Hàn quốc sư, quả thật rất đáng sợ.

Lúc này, bên ngoài doanh trường Thiên Trạch, nhất nam tử mặc Hồng Y lười biếng tựa vào cây, ánh nắng ấm áp xuyên qua kẽ lá chiếu vào người hắn, hắn thỏa mãn thở nhẹ một tiếng, đuổi cái lưng mệt mỏi. Lộ ra xương quai xanh tỉ mỉ, trắng nõn như ngọc, lông mày nhíu nhẹ, ngay cả lông mi cũng dài và dày, dán chặt ở dưới mí mắt, nhẹ quét một mảnh bóng đen dưới mắt, tuy là nam tử, nhưng phần quyến rũ kia, quả thật khiến nữ nhân đều cảm thấy không bằng, một tên nam tử yêu nghiệt tuyệt mỹ.

“Sư huynh, loại bộ dáng này của ngươi, Sư đệ thật sự cảm thấy không bằng.” Một thanh âm lạnh lạnh từ trên đầu hắn truyền ra, Minh Phong hơi ngẩng đầu, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, cười như không cười, “Sư đệ, gần đây sư huynh suy nghĩ ra một loại thuốc, vừa lúc không tìm được người làm thí nghiệm, không nghĩ tới sư huynh đệ chúng ta quả thật là đồng tâm, ta vừa mới nghĩ đến ngươi, ngươi đã tới rồi.”

“Không...không, sư huynh đừng nói đùa nữa.” Nam tử đứng trên cây đưa tay lau một mồ hôi lạnh trên trán, tung người nhảy xuống, trường bào màu trắng nhẹ nhàng phát lên, sợi tóc đen như mực cũng tung bay, khuôn mặt hấn như khối ngọc hoàn mỹ, sống mũi cao gầy, cánh môi mỏng, cũng là một nam tử điển trai hiếm có.

“Ta đùa khi nào?” Minh Phong tựa vào trên cây, thân hình không động, đáy mắt thoáng qua một mảnh tà ác, nhìn khuôn mặt nam tử kia xanh trắng.

Chợt, bạch y nam tử mở quạt ra, nhẹ nhàng phe phẩy “Sư huynh, chớ nói đùa, người thật đúng là muốn hù chết sư đệ này, người đừng quên, ta là sư đệ duy nhất của người, nếu có cái gì không may, người sẽ cô đơn rồi.” Hấn bĩu môi, chỉ đổ thừa tại hấn bị độc hành hạ quá nhiều, cho nên mới phản ứng như thế.

“Hừ.” Minh Phong hừ nhẹ một tiếng, coi như tiểu tử người thông minh, hấn đem thân thể đứng thẳng, đi tới trước mặt sư đệ, may là hôm nay tâm tình hấn không tệ, nếu không, hấn thật đúng là sẽ cầm được độc cho gã ‘hưởng thụ’.

“Hai người kia đợi người lâu rồi, bây giờ người mới đến, chẳng lẽ muốn bọn họ vĩnh viễn ở lại Thiên Trạch sao?” Minh Phong bĩu môi, trong lời nói có mấy phần giận ý.

“A.” Viêm Huyền thu quạt lại “Không phải sư đệ tới rồi sao? Có một số việc phải làm cho nên mới chậm, sư huynh sẽ không vì chuyện này mà tức giận sư đệ chứ?”

Minh Phong quay mặt, đùa giỡn một câu, “A, người tới chậm, không biết có phải nằm quên trong ổ mi nhân nào phải không?”

308. Chương 307: Thanh Nguyệt

Mặt Viêm Huyền có chút đỏ ửng, sư huynh của hấn nói chuyện thật mất lịch sự, nói toạc ra như thế. Nhưng hấn đúng là mới từ một vòng tay nữ nhân nào đó đến đây.

“Đi thôi.” Minh Phong quay đầu đi, ánh mặt trời lần này hoàn toàn chiếu vào trên người của hấn, hồng y thêm sắc tuyệt diệu, ngay cả mặt của hấn cũng thêm mấy phần tuyệt mỹ.

Viêm Huyền cúi đầu cười một tiếng, sau đó tung hứng cây quạt, động tác xinh đẹp mà lưu loát, hấn cất bước theo sát sau lưng Minh Phong, “Đúng rồi” hấn tăng nhanh bước, cùng sóng vai với Minh Phong, nghiêng đầu nhìn về phía hấn, vừa đi vừa nói, “Sư huynh, hôm nay tâm tình của người không tệ nhỉ.”

Quả thật, hấn xác định là tâm tình sư huynh của hấn quả thật rất tốt, nếu không, câu nói đùa vừa rồi mà không bị sư huynh dùng độc ‘đùa’ lại mới là chuyện lạ á, nhưng rốt cuộc là có chuyện tốt gì? Một người vui không bằng mọi người vui. Cho nên những chuyện tốt không thể không kể cho hấn chứ.

Minh Phong dừng lại, khẽ cười, ngay cả trăm hoa cũng mất đi màu sắc “Người cứ nói đi? Sư đệ, trăm năm ma tinh đã bị diệt, ma khí tiêu tán toàn bộ, người nói ta có thể không vui sao?”

Từ lúc quốc sư trúng chú thuật, mất trí nhớ, sau đó là Tiểu Nhược Nhược chết, cuối cùng là trăm năm ma kiếp giáng xuống, trăm năm ma kiếp rốt cuộc mạnh đến trình độ nào, không người nào có thể biết, bao gồm cả sư phụ của hấn – Thiên Tuyệt tiên nhân cũng không hề tính ra. Lấy Bát Hoang Lục Hợp trận mà hôm đó quốc sư bày ra, nếu quả thật cứ tiếp tục như thế, e rằng tất cả mọi người đều khó tránh một kiếp này.

Cũng may, cũng may, trời quả nhiên không phụ lòng người, nàng còn sống, mặc dù bây giờ nàng không phải là nàng của ngày trước, nhưng quốc sư yêu nàng, tình cảm càng ngày càng sâu đậm, sự tồn tại của nàng khiến toàn bộ ma khí của quốc sư bị đè xuống, ma là do nàng mà thành, cũng từ nàng mà đi, nhưng chuyện khiến hấn suy nghĩ là, theo lời tiên đoán kia, chỉ có chủ nhân phách Nguyệt mới có thể khiến quốc sư bị ma nhập, nhưng nàng không phải người đó, e rằng chỉ có quốc sư mới rõ nhất.

“Người nói cái gì? Ma kiếp đã qua.” Viêm Huyền sững sờ, ánh sáng mặt trời chiếu trên người hấn, cảm giác ấm áp, làm hấn cứ ngỡ mình đang nằm mộng, có mấy phần không rõ, hấn không nằm mơ chứ.

“Chuyện gì xảy ra?” Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, quả thật làm cho người ta không thể tin được.

Minh Phong cười yếu ớt, “Nàng còn sống.”

“Người nói nữ nhân kia còn sống?” Viêm Huyền ngạc nhiên, tại sao còn sống, rơi xuống vực còn có thể sống được, đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi?

“Gi mà nữ nhân kia?” Minh Phong không vui gõ đầu hấn “Người ta có tên có tuổi đấy, người chạy đi đâu vậy.” Minh Phong neoh lại hai tròng mắt, quay đầu nhìn về phía nam tử cách mình xa vài mét.

Viêm Huyền lui về phía sau mấy bước, tránh thoát động tác của Minh Phong. Hấn không ngu đâu, chờ bị sư huynh đánh à?

“Ta hiểu mà, nàng gọi là Vân Tâm Nhược.” Viêm Huyền dùng cây quạt đánh một cái vào lòng bàn tay của mình. Cô gái mà quốc sư yêu đã sống lại. Chuyện thật mơ hồ, nhưng nhìn biểu tình của sư huynh, cũng biết sư huynh tuyệt đối không nói láo, ma khí của Tiêu Thanh Hàn càng nặng sao lại dễ dàng bỏ qua cho đám người kia, thì ra là như vậy.

“Sư đệ, ta muốn Thanh Nguyệt.” Minh Phong đột nhiên nghiêm nghị nói.

309. Chương 308: Một Người Một Sói

“Thanh Nguyệt, sư huynh muốn Thanh Nguyệt làm cái gì?” Viêm Huyền hơi nhíu mày. Không hiểu ý tứ của sư huynh, nhưng vẫn lấy một bình sứ từ trong ngực ra, đưa cho sư huynh.

Minh Phong nhận lấy, mở ra, bên trong quả thật có một viên thuốc xanh đậm, mang theo mùi thơm ngát “Sao chỉ còn một viên?”

Viêm Huyền cười cười, “Một viên cho hoàng thượng ăn, cho nên giờ chỉ còn một viên, người muốn thì cho người.”

Minh Phong nhè nhẹ cười một tiếng, cất bình đi, sau đó nói: “Sư đệ, người thật hào phóng, thuốc này trong thiên hạ chỉ có ba viên, người thật sự cho ta sao?”

“Không phải còn một viên sao?” Viêm Huyền phe phẩy chiếc quạt, gió từ quạt không ngừng truyền ra, đem sợi tóc trước vai hấn thổi lên, sau đó hấn nháy mắt, mang chút lẳng lơ, “Sư phụ và sư huynh của bản công tử đều là thần y, chỉ cần có các người ở đây, ta còn sợ cái gì? Cho dù chỉ còn một hơi thở, các người cũng sẽ cứu ta, thuốc này ở trên người ta cũng có chút lãng phí.”

Bình ngọc trong tay mang theo cảm giác lạnh lạnh, xuyên qua lòng bàn tay của hấn, truyền tới đáy lòng, biến thành một dòng nước ấm, Thanh Nguyệt là viên thuốc mà Thiên Tuyệt tiên nhân tốn hao hết mười năm mới chế thành, thiên hạ chỉ có ba viên, một viên thì ông giữ lại, hai viên khác cho Viêm Huyền.

Vì Viêm Huyền cũng không hiểu y thuật, cho nên thuốc này dùng để phòng thân. Về phần hấn, hấn bách độc bất xâm, thuốc này vô dụng với hấn. Mà Thanh Phong ngọc lộ của hấn cũng còn căn cứ theo Thanh Nguyệt mà chế ra, mặc dù công dụng cũng rất mạnh, nhưng so với Thanh Nguyệt còn kém xa rất nhiều. Không phải việc chế được của hấn kém sư phụ, mà là bên trong Thanh Nguyệt có mấy vị thảo dược trân quý, rất khó tìm, về mặt thời gian điều chế cũng vậy, cho nên công dụng không bằng.

Mà kể từ sau khi Tiểu Nhược Nhược trở về, hấn cũng đem Thanh Phong ngọc lộ cho nàng ăn, nàng từng bị thương nặng, nhất là một kiếm ở ngực, thiếu chút nữa chạm vào tim. Nếu như gần thêm một chút, cho dù thần tiên cũng không cứu được. Bây giờ trí óc nàng dừng lại ở năm tuổi, hấn phải nghĩ biện pháp chữa khỏi cho nàng mới được.

Cõi đời này không có độc nào hấn không giải được, không có bệnh nào hấn không chữa khỏi, nhưng trường hợp của Tiểu Nhược Nhược khiến hấn hoàn toàn không có biện pháp nào, không phải là nàng mất trí nhớ,

mà là mất linh hồn. Thanh Phong ngọc lộ chỉ có thể chậm rãi điều trị cho thân thể của nàng, nhưng hần cần nhiều thuốc và thời gian mới có cơ hội chữa khỏi cho nàng.

Vì vậy, Thanh Nguyệt là thứ mà hần lựa chọn, hần cho rằng phải van xin nài nỉ thì Viêm Huyền mới đem thuốc cho hần, không ngờ Viêm Huyền này lại thông cảm, sư đệ này quả thật khiến hần tròn tròn con mắt.

Viêm Huyền mím môi cười một tiếng, cảm giác ấm áp từ trên người hần không ngừng tràn ra, ngay cả bốn phía cũng nhu hòa rất nhiều. Đột nhiên, hần tròn tròn mắt nhìn phía trước.

Minh Phong nghi ngờ cũng theo tầm mắt hần nhìn lại. Người kia, là quốc sư.

Tiêu Thanh Hàn đứng dưới ánh mặt trời, quần áo trắng nõn, tóc bạch kim, mặc dù vẫn trong trẻo lạnh lùng như thường ngày, nhưng cặp kia lại lộ ra một tia ôn tình nhân nhật, so với mấy ngày trước, giảm đi lạnh lùng, nhiều hơn một phần dịu dàng, hần nhìn Minh Phong và Viêm Huyền, khóe miệng khẽ nhấp nhẹ, trong mắt có chút suy nghĩ, mà bên cạnh hần, một con sói trắng có thân hình khổng lồ, so với sói bình thường lớn hơn gấp đôi, toàn thân da lông sạch sẽ, không chút bụi bặm hay vết bẩn, hai tròng mắt màu vàng sắc bén, trên trán có một cái bớt màu đỏ hình trăng khuyết.

“Sư huynh, đó là con gì?” Viêm Huyền chỉ vào con sói có thân hình quá khổ kia, có chút khấn trương hỏi, trời ơi, đó là sói à, làm sao sói lại lớn như vậy, nó sẽ không chạy tới cắn hần chứ?

“Lang Vương.” Minh Phong nhìn, trả lời đơn giản, chú sói này có linh khí, luôn theo bên cạnh Tiểu Nhược Nhược, cho dù chỉ có mình nàng, cũng không sợ bị người khác thương tổn nàng. Mà bây giờ nó cũng cực kì thích đi theo bên cạnh Tiêu Thanh Hàn, như vậy người khác đều không thể đến gần. Một người một sói cùng trắng sáng, mà tính nết con sói này cực kì giống quốc sư, cao ngạo vô cùng, quả thật tính nết chủ nhân thể nào thì sủng vật thể nấy.

310. Chương 309: Điều Kiện Trao Đổi

“Lang, Lang Vương.” Viêm Huyền sờ sờ lỗ mũi, hần hiểu, Lang Vương, vua của loài sói, hần âm thầm suy nghĩ, Thanh Hàn quốc sư quả thật khác hần với người thường, ngay cả sủng vật cũng khác người, còn có Bát Hoang Lục Hợp trận, quả thật có thể nói là đáng sợ tới cực điểm, may mà hần không phải địch nhân của gã, nếu không, quả thật không dám tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào, người này, tính khí và cách làm rất khó đoán, đúng như đồn đãi, yên tĩnh mà làm hoảng đế, đừng chọc quốc sư, cho nên, hần quyết định, đời này hần sẽ không làm địch với người như vậy. Nếu không, không phải là hần tự tìm chết sao, hần chỉ có võ công, nhưng người ta cái gì cũng có, còn có con cún kia...à, là Lang Vương, há miệng là có thể cắn rơi chiếc cổ nhỏ nhắn xinh đẹp của hần rồi.

Sờ sờ cổ của mình, hần rung mình ớn lạnh, trời ơi, không thể suy nghĩ nữa.

Minh Phong cất bước đi tới trước người Tiêu Thanh Hàn, nhìn sau lưng quốc sư một chút, không tìm được người kia, vì vậy hỏi, “Quốc sư, nàng đâu?” Kỳ quái, tại sao hôm nay không thấy Tiểu Nhược Nhược, bình thường nàng và quốc sư đều như hình với bóng .

“Ngủ.” Giọng nói Tiêu Thanh Hàn cực kỳ dễ nghe, vẫn trong trẻo lạnh lùng, như một cơn gió mát từ từ thổi qua, nhưng nhìn mắt hần, đáy mắt thoáng qua một tia ấm áp và dịu dàng, trái tim của Tiêu Thanh Hàn chỉ vì một mình nàng mà mở, cũng vì mình nàng mà đóng lại.

Minh Phong cười gật đầu, đem bình ngọc trong tay giao cho hần, sau đó giải thích: “Đây là Thanh Nguyệt, là thuốc của sư phụ ta chế ra. Sẽ có ích với vết thương của Tiểu Nhược Nhược.”

Thanh Nguyệt. Tiêu Thanh Hàn nắm chặt bình ngọc trong tay, mày nhíu lại, Thiên Tuyệt tiên nhân chế ra Thanh Nguyệt, thể gian chỉ có 3 viên, một viên ông ta giữ lại, mà 2 viên còn lại thì giao cho Sư Đệ của Minh Phong, cũng chính là Xuất Vân công tử, Viêm Huyền, mà viên Thanh Nguyệt này, không cần người khác nói, hần cũng biết nó từ đâu tới, Thanh Phong ngọc lộ đã là cực phẩm, mà Thanh Nguyệt lại là cực phẩm trong cực phẩm, hần suy nghĩ chốc lát, sau đó nhìn về phía Viêm Huyền.

“Như vậy, bốn tọa sẽ đem binh khí lấy từ quân đội Thư Tuấn trả lại cho tân hoàng Nhan quốc, Xuất Vân công tử thấy sao?”

Viêm Huyền cả kinh, trên mặt đầy vẻ vui mừng, hai nước giao chiến, từ trước đến giờ binh khí luôn thuộc về kẻ thắng, mà mấy năm nay Nhan quốc bị náo động, thực lực giảm nhiều, mà mở thiết trong nước cũng thừa thớt, binh khí thiếu, hôm nay Tiêu Thanh Hàn đem binh khí trả lại cho hắn, đối với bọn họ mà nói quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Viêm Huyền chấp tay nói cảm ơn, mặt mày hớn hớn, “Vậy Viêm Huyền liền tạ ơn quốc sư rồi.”

Tiêu Thanh Hàn nhẹ xoay người, mang theo Lang Vương rời đi.

Minh Phong cũng có chút kinh ngạc, quốc sư lại đưa mấy vạn binh khí thành quà đáp lễ, cảm tạ Viêm Huyền tặng thuốc. Lần này Nhan quốc lời to rồi.

Cho đến khi không thấy được bóng của Tiêu Thanh Hàn nữa, Minh Phong mới nói với Viêm Huyền “Đi, sư đệ, đừng quá đắc ý, trước tiên đem hai người kia tha về đi, điếc hết cả tai.”

Viêm Huyền bật cười, hai người kia sợ là bị sư huynh hành hạ đủ rồi, hắn thật đúng là mong đợi nhìn cảnh bọn họ chịu tra tấn. Nhất định chơi rất vui, hắn xấu xa nghĩ, ai bảo hai huynh muội kia lại làm nhiều chuyện khiến mọi người chán ghét.

Minh Phong mang theo Viêm Huyền đến cửa một cái lều có rất nhiều lính canh giữ, chỉ thấy bên trong có hai người bị trói chặt, một là Thư Tuấn thái tử, một là Thư Dao công chúa xấu xí khó coi.

Viêm Huyền liếc nhìn khuôn mặt xấu kinh tởm của Thư Dao, quay mặt đi, thấy một lần là ghê tởm một lần, muốn ói quá đi.

311. Chương 310: Bị Giấu Cột

Thư Tuấn ngẩng đầu liếc nhìn Viêm Huyền, dĩ nhiên là biết gã, mặt cúi thấp xuống, gương mặt thảm hại, Bát Hoang Lục Hợp trận của Tiêu Thanh Hàn làm hắn thất bại, thất bại thảm hại. Mà Thư Dao vừa nhìn thấy Viêm Huyền, khuôn mặt cực kì kích động, kêu to “Viêm Huyền, mau tới cứu ta.” Giọng nói chói tai khiến Viêm Huyền không khỏi cau mày.

“Đại hoàng tử, công chúa, hoàng thượng lệnh ta đưa các người về nước.” Giọng nói Viêm Huyền nhàn nhạt, vẻ cung kính chỉ ở mặt ngoài mà thôi. Nói là đưa về nước chỉ là sự tôn trọng cuối cùng mà hắn dành cho người trong hoàng gia. Nếu không, lấy hành động của bọn họ sợ là chết mấy trăm lần đều không đủ. Vì tư thù cá nhân mà thiếu chút nữa phá hủy cả Nhan quốc, quả thật là bất trị.

“Viêm Huyền, cứu ta.” Thư Dao không ngừng lắc lắc thân thể, chẳng qua là bị sợi dây trói làm ả không nhúc nhích được. Chỉ trừ cái miệng, “Viêm Huyền, ngươi quên sao? Chúng ta từng có lúc thân mật, một ngày vợ chồng trăm ngày vợ chồng. Người không thể nghĩ tới tình nghĩa lúc trước mà cứu ta sao?” Vào lúc này, Thư Dao cũng không cần thể diện, bây giờ ả chỉ muốn rời đi cái chỗ quỷ quái này, trở về nước, nói là trở về, nói không chừng nhị hoàng huynh sẽ dùng phương pháp gì để xử lí bọn họ. Đối với người nhị hoàng huynh lãnh khốc kia, ả luôn sợ hãi.

“Câm mồm, ai có tình nghĩa với ngươi.” Viêm Huyền vừa nghe ả nói, tức giận đỏ mặt tía tai, dùng con mắt liếc mắt nhìn Minh Phong, phát hiện khóe miệng sư huynh cong lên, điều này làm cho hắn quả thật hận không thể đào một cái hố, nhảy ngay xuống đó, danh dự của hắn hoàn toàn bị tan vỡ rồi. Hơn nữa vỡ nát trước mắt sư huynh mà hắn cực kì sợ.

Về sau, không biết sư huynh muốn giấu cột hắn thể nào nữa, lần này, bị sư huynh bắt được điểm yếu rồi, danh sự của hắn, toàn bộ bị ả đàn bà này phá hủy.

“Viêm Huyền.” Thư Dao giùng giàng, còn muốn nói điều gì, lại bị Viêm Huyền điểm huyệt đạo, tạm thời câm miệng.

“Sư đệ, không nghĩ tới người có loại yêu thích đặc biệt như thế?” Hấn nhấn mạnh hai chữ ‘yêu thích’, Viêm Huyền tức giận, sắc mặt đỏ bừng, hung ác trừng mắt Minh Phong. Đồ sư huynh độc ác, đồ bỏ đá xuống giếng, hấn là sư đệ của gã mù

Mà Minh Phong tiếp nhận lấy ánh mắt tức giận kia, chẳng qua là nhẹ khép hờ cặp mắt, sau đó quay đầu, khoe miệng lại không ngừng co quắp, hấn sắp không nhìn được nữa, hấn không ngờ là lúc trước có chuyện gì mà Sư đệ bị nữ nhân kia cướp đi trong sạch, cho nên, Thư Dao công chúa tuyệt đối dùng sức mạnh để ép sư đệ nhà hấn, nếu không, lấy tác phong làm việc của Sư đệ, căn bản coi thường ả, loại nữ nhân này đẹp thì đẹp thật, nhưng quá mức ác độc, quá mức gian trá, Sư đệ dù sao tuyệt đối sẽ không coi trọng ả. Huống chi là phát sinh quan hệ thân mật. Chậc chậc, ả chắc dùng kế Bá Vương ngạnh thượng cung rồi.

Cho nên, biết chuyện này rồi Minh Phong vẫn không ngừng cười.

Viêm Huyền tức giận, phong thái một đời toàn bộ bị hủy bởi nữ nhân kia.

Trời ơi, hấn hận.

312. Chương 311: Không Nhớ

Gần tối, ngôi sao lóe lên. Dưới bầu trời đêm yên lặng, trăng sáng treo lủng lẳng trên bầu trời. Gió phơ phất, thổi tan đám mây che ánh trăng, cả vùng đất được phủ bởi ánh trăng bàng bạc.

“Thật sự là quá tốt.” hoàng đế Nhan quốc nhìn dòng chữ trên lá thư, vẻ mặt cao hứng không nói nên lời. Gần đây, tinh thần của hấn bị áp lực, lúc này toàn bộ thoát khỏi rồi, chẳng những vì chuyện Thư Tuấn cùng Thư Dao không thể làm tổn hại đến Nhan quốc, mà hấn càng thêm vui vẻ bởi vì mấy vạn món binh khí mà Viêm Huyền mang về, một thời gian sau, Nhan quốc chắc chắn sẽ khôi phục lại phần hoa như trước.

“Thật cảm ơn người, Viêm Huyền.” Hoàng đế chân thành cảm ơn hấn, nếu như không có nam tử này, e rằng mọi chuyện không dễ dàng như vậy. Hơn nữa, nghe nói, hấn dùng Thanh Nguyệt thể gian khó cầu đổi lấy mấy vạn món binh khí, lòng cảm kích không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

“Hoàng thượng quá lời rồi.” Viêm Huyền khiêm tốn nói, bị Minh Phong giễu cợt cuối cùng cũng được hóa giải mấy phần. Thôi, dù sao chỉ bị cười mấy tiếng, cũng không mất miếng thịt nào. Dù sao cũng là sư huynh của hấn, từ nhỏ đến lớn cũng không phải là chưa bị sư huynh cười qua. Ai bảo gã là sư huynh của hấn, nghĩ vậy, trong mắt hấn cũng dần thay đổi thành trong suốt vô cùng.

“Đúng rồi, người biết vì sao Tiêu Thanh Hàn đột nhiên dừng tay không?” Nghe nói ngày đó, Tiêu Thanh Hàn bắt chợt rời đi chiến trường, là phó tướng của Lê Hân – Hạ Chi, dưới tình huống hoảng loạn, bắt Thư Tuấn cùng với những binh lính khác. Nhưng Tiêu Thanh Hàn đột nhiên rời đi, thật khó hiểu.

“Cái này. . . .” Viêm Huyền đột nhiên dừng cười, Tiêu Thanh Hàn rời đi vì cái gì, cõi đời e là chỉ có sư huynh hấn biết.

“Là bởi vì cái gì?” Hoàng đế hỏi lần nữa, hấn hết sức tò mò.

“Bởi vì nữ nhân hấn yêu còn sống.” Viêm Huyền thành thật trả lời, nếu như ngày đó nàng không xuất hiện, mấy đại quân của Thư Tuấn tuyệt đối sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn, không một ai còn sống. Dù sao đối với hoàng thượng, hấn không nghĩ giấu giếm cái gì, hấn nói là sự thật, nếu Tiêu Thanh Hàn tiếp tục, Bát Hoang Lục Hợp trận tuyệt đối sẽ làm cho Thư Tuấn quân đội toàn bộ tiêu diệt. Nhưng may mắn là mọi chuyện không xảy ra.

“Người nói là, nữ nhân gì đó chưa chết?” Hoàng đế cau mày, tim đột nhiên nhảy loạn, không khỏi khó chịu. Ê ả, chậc chậc, còn có chút đau lòng. Hấn không biết là cảm giác gì? Tóm lại, rất kỳ quái.

“Vân Tâm Nhược.” Viêm Huyền thành thật nói, lại phát hiện lúc này hoàng đế ngồi ở trên ghế, tay vuốt trán, sắc mặt cực kém. Không khỏi tiến lên, quan tâm hỏi: “Hoàng thượng, sao vậy?”

“Không sao.” Hoàng đế khoát khoát tay, ý bảo hần không sao, hồi lâu, hần ngồi thẳng thân thể. Khôi phục như trước.

“Vân Tâm Nhược.” Hần nhớ tới tên của nàng, trước mắt hiện ra một khuôn mặt nhỏ nhắn với nỗi đau lòng, sẽ là nàng sao? Tim của hần cũng nhói theo. Hần hít sâu một hơi, cố gắng trả lời một cách bình thường: “Cô gái có gì đặc biệt?”

Viêm Huyền hồi nhớ lại lời của Minh Phong, nói:

“Thuật đọc tâm.”

“Thuật đọc tâm, có ý gì?”

“Nghe sư huynh nói, cô gái kia và Tiêu Thanh Hàn khác hẳn người thường, Tiêu Thanh Hàn là tiên đoán, mà nàng là đọc tâm.”

Viêm Huyền nhẹ nhàng cười một tiếng, thật ra thì hần cũng hiếu kỳ với cô gái kia, nhưng đáng tiếc là hần chưa gặp được. Nhưng ngày sau chắc chắn có cơ hội nhìn thấy.

Hoàng đế nghe xong, mắt nhìn về phía trước, im lặng.

.....

Trong quân trường, Hạ Chi nhìn Lê Hần chưa tỉnh, không khỏi than nhẹ, từ ngày tướng quân bị thương đến giờ đều chưa tỉnh lại, Minh Phong công tử nói vết thương của tướng quân không có gì đáng ngại, nhưng hần lại vẫn mê man, có lẽ hần đang trốn tránh. Chẳng qua là trốn tránh được một lúc, nhưng có thể trốn được cả đời sao? Mà cô gái kia cũng không chết, chẳng qua lại trở thành bộ dáng kia, làm cho người ta không tự chủ được mà cảm thấy đau lòng.

“Tướng quân, người tỉnh dậy đi.” Hạ Chi ngồi bên cạnh giường, thì thầm: “Vân Tâm Nhược chưa chết, người biết không? Nhưng nàng bị ảnh hưởng của thuốc độc nên trở thành người ngốc nghếch. Nàng vẫn sống khỏe mạnh. Tướng quân, không phải người vẫn muốn chuộc tội sao? Bây giờ nàng không chết, không chết thật đấy. Mà người muốn ngủ như vậy cả đời sao? Tướng quân, người chừng nào thì trở nên hèn nhất như vậy? Điểm này không giống trước kia chút nào.”

Nói xong, hần đi ra doanh trường. Mấy ngày nữa sẽ khỏi hoàn về kinh, hần phải dọn dẹp đồ của mình và tướng quân mới được.

Khi hần rời khỏi, nam tử vẫn ngủ say trên giường, nhưng ngón tay lại nhẹ nhàng nhúc nhích.

313. Chương 312: Kết Tóc

Xoa xoa cặp mắt có chút mờ lung vì mới ngủ dậy, Vân Tâm Nhược bò xuống giường, nhìn chung quanh một chút, nghiêng đầu, không khỏi ngáp một cái, người đâu? Thanh hàn không thấy, ngay cả Nguyệt cũng không thấy.

Lúc này, ‘Kẹt’, nàng nghe được tiếng cửa bị đẩy ra, sau đó cặp mắt sáng lên, nhìn về phía cửa, chỉ thấy bạch y lóe lên, khuôn mặt tuyệt mỹ của nam tử hiện lên trong mắt nàng, nàng khẽ cong môi cười, sau đó vươn cánh tay.

Tiêu Thanh Hàn thấy vậy, cũng cười, đến gần, thói quen đem lấy thân thể mềm nhũn của nàng ôm vào trong ngực, cầm đặt lên đỉnh đầu nàng, sợi tóc mềm mại nhẹ lướt qua mặt hần, mùi thơm không ngừng truyền đến, hần thỏa mãn hít một hơi, cánh tay buộc chặt, lúc này, cuộc đời của hần hoàn chỉnh.

Vân Tâm Nhược dùng mặt cọ xát ngực hần, trên người Thanh Hàn thật ấm áp, thơm thơm, nàng rất thích. Nhưng nàng nhăn mày lại, ngón tay nhẹ nắm lấy một mớ tóc kia, sợi tóc bạc trắng, xẹt qua tay nàng, mang đến một hồi hơi lạnh.

“Thanh hàn, sao tóc của người khác tóc ta thế?” Nàng đưa tay ôm eo hắn. Ngắc đầu kỳ quái hỏi. Người khác cũng có tóc đen, ca ca cũng thế, Tiểu Hà cũng thế, chỉ có gia gia là tóc bạc, nhưng gia gia già rồi, Thanh Hàn có già đâu...

Tiêu Thanh Hàn hơi sững sốt, trong mắt lóe lên một tia u ám, hắn khẽ vuốt sợi tóc mềm của nàng, tóc trắng trên vai khẽ rơi xuống, màu trắng và màu đen đan vào, rõ ràng là hai màu trái nhau, nhưng khi kết hợp lại đẹp đến kì lạ.

“Nhược thấy nó xấu sao?” Hắn khẽ蹭 nhẹ vào trán nàng, nhìn sâu vào tròng mắt kia, chỉ thấy đôi nàng trong suốt, không có chán ghét hay khinh bỉ, chỉ có chút khó hiểu.

Nàng đã không nhớ hắn, giống như hắn lúc trước quên nàng, đây là trừng phạt dành cho hắn sao? Nhưng dù cho nàng biến thành bộ dạng gì, nàng đều là cô gái mà hắn yêu.

Nhưng tóc hắn xấu lắm sao?

“Không đâu, Thanh Hàn là người xinh đẹp nhất mà ta nhìn thấy đấy.” Nàng chu môi, không thích chữ ‘xấu’ trong miệng hắn, sau đó nắm chặt một chòm tóc cuae hắn đặt vào lòng bàn tay, thuận tiện mang theo sợi tóc màu đen của mình, đáy mắt Tiêu Thanh Hàn sáng lên, như ánh sao chói lóa, cái này chính là kết tóc, kết tóc. Kết tóc làm phu thê, ân ái cả đời. Hắn tự tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé. Mỉm cười, trong nháy mắt, như hoa sen nở rộ.

Vân Tâm Nhược nắm chặt sợi tóc trong tay, vô hạn quyến luyến ở đáy lòng dâng lên, sau đó nàng đột nhiên ngắc đầu, khẽ hôn lên mặt Tiêu Thanh Hàn “Thanh Hàn, ta rất yêu mến người!” Sau đó lại cảm thấy thật xin lỗi, mặc dù trí lực chỉ có năm tuổi, cái gì cũng không biết, nhưng hình như nàng hiểu mới động tác vừa rồi có ý gì, mặt đột nhiên nóng lên, càng thêm đem thân thể mình tựa sát vào ngực hắn.

Trên người hắn, giống như có thứ quan trọng với nàng, mặc dù nói không biết đó là cái gì, nhưng nàng không muốn mất đi.

Tiêu Thanh Hàn khẽ cười, nhu tình trong mắt như muốn chảy nước, hắn cúi đầu, nhìn hai gò má hồng thắm, tim ấm áp, tựa như một dòng nước ấm chảy khắp thân thể, làm cả người hắn như được ánh mặt trời sưởi ấm, Nhược của hắn, mặc dù quên nàng, cũng không nhớ mình, nhưng sâu trong linh hồn, vẫn luôn yêu hắn.

Nhược, Nhược của hắn, hai tay hắn buộc chặt, cô gái trong ngực là trân bảo duy nhất trong cuộc đời này. Hắn sẽ không bao giờ buông tay, thế giới này không có ai có thể tách bọn họ ra. Nếu như có, hắn tuyệt đối sẽ hủy diệt cả thiên hạ.

Ngoài cửa, ánh mặt trời chiếu nghiêng, chỉ thấy một bóng đen thật dài trải trên mặt đất.

314. Chương 313: Sợ Hãi Theo Bản Năng

Đại quân chinh đồn, dọn dẹp hành trang, lúc này, bởi vì Lê Hân bị thương, cho nên, cả quân đội đều là hắn chỉ huy, lúc này, cho dù Tiêu Thanh Hàn không muốn rời xa cô gái nửa bước, nhưng rất nhiều chuyện đang chờ hắn giải quyết. Mặc dù Vân Tâm Nhược quên hết tất cả, nhưng trong tiềm thức, tính tình của nàng lại tồn tại như cũ, nàng rất hiểu chuyện, dù rất ghét Tiêu Thanh Hàn, nhưng lại biết hắn có việc cần làm, cho nên không quấy không nháo, nàng như vậy càng làm Tiêu Thanh Hàn đau lòng.

Nhưng mà, rất nhanh, rất nhanh, hắn sẽ trở lại, sẽ trở lại thật nhanh để ở bên cạnh nàng, Lang Vương đi tới trước giường, nằm trên mặt đất, nâng đầu, Tiêu Thanh Hàn vỗ nhẹ đầu của nó, dặn dò: “Người trông chừng Nhược nha.”

Lang Vương gật đầu, tất nhiên hiểu ý của hắn. .

Tiêu Thanh Hàn nhìn Vân Tâm Nhược một cái thật sâu, khẽ cười dịu dàng, sau đó xoay người đi ra khỏi cửa.

“Nguyệt.” Vân Tâm Nhược nhảy xuống giường, mặc dù không muốn rời xa Thanh Hàn, nhưng nàng biết hắn sẽ nhanh chóng trở lại, Lang Vương khẽ ngồi thẳng lên, cái đuôi không ngừng vỗ vào sàn nhà. Mang đến tiếng ‘xẹt xẹt’.

Đột nhiên Vân Tâm Nhược ôm cổ Lang Vương “Nguyệt, dẫn ta đi chơi được không?”

Lang Vương xoay mặt ra chỗ khác, ai thấy cũng biết nó đang nghĩ gì.

“Đi đi mà, đi nha.” Nàng không ngừng lắc lắc Lang Vương, Lang Vương bị nàng lay động, mắt hơi hoa lên, chủ nhân, đừng hành nó nữa mà.

Bất quá, thắng lợi cuối cùng vẫn thuộc về vị chủ nhân không tim không phổi kia. Lang Vương cúi gầm đầu, đi theo sau lưng Vân Tâm Nhược, ánh mặt trời ấm áp vô cùng, có lúc sẽ có vài cơn gió thổi qua, nàng đưa tay ngăn lại ánh mặt trời trước mắt, hí mắt nhìn về phía bốn phía, mấy đội binh lính nhìn thấy nàng, vội vã nhảy ra, ngay cả việc nhìn cũng không dám, Vân Tâm Nhược nghiêng đầu, không hiểu, nàng đáng sợ lắm sao? Hừ, ca ca cùng gia gia rõ ràng nói nàng rất đáng yêu mà. Thế nhưng những người này lại sợ như vậy. Nàng quay đầu, nhìn thân thể khổng lồ của Lang Vương, một người một sói, mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn hồi lâu, nàng vẫn không nhìn ra được gì.

Thật ra thì không phải là nàng đáng sợ, mà là con sói sau lưng nàng cực kì đáng sợ, nàng vừa tỉnh lại, nhìn thấy Lang Vương đầu tiên, nàng tất nhiên không sợ, hơn nữa với nàng, nó chỉ là sủng vật mà thôi, chẳng qua là con sủng vật này to một chút, hung dữ hơn một chút xíu, thật ra thì cái chút xíu này đối với những người khác mà nói, đó chính là rất rất rất nhiều. Nhưng nàng không biết.

Thật sự là một nhóm người kỳ quái, Vân Tâm Nhược nói thảm vài câu, Lang Vương theo ở phía sau, vẫn cúi đầu.

Nàng vừa đi vừa chơi, thật ra thì cũng không có gì để chơi, chỉ xem cỏ xem cây một chút, nhưng đây là lần đầu tiên không có Thanh Hàn ở bên người, sao nàng lại thấy không quen nhỉ?

Trước người đột nhiên có một cái bóng đen thui che đi ánh mặt trời, nàng ngẩng đầu, mặt trời vẫn còn ở trên cao, chẳng lẽ là cây sao? Nhưng tự nhiên có một cái cây mọc ra giữa đường?

“Vân Tâm Nhược.” Một giọng nam khàn khàn truyền vào tai nàng.

Nàng nhìn về phía trước, trong giây lát, trái tim đột nhiên đau đớn, lạnh như băng, sự sợ hãi từ lòng bàn chân vọt tới tim.

“Tâm Nhược.” Nam tử mặc áo đen, một tay ôm ngực, có chút thống khổ kêu tên của nàng.

Vân Tâm Nhược ngây ngốc nhìn nam tử trước mắt, chân như bị đổ chì, bản năng muốn chạy trốn, nhưng không có cách nào nhấc nổi chân, trong mắt của nàng tràn ngập sợ hãi, còn có xa lạ.

“Người không biết ta sao?” Nam tử đi về phía trước, sắc mặt của hắn hơi tái nhợt, tiêu tụy không chịu nổi, lồng ngực kích động bất an, hắn rút cuộc gặp nàng, nếu không phải là Hạ Chi nói những lời kia, chỉ sợ hắn sẽ ngủ mãi như thế.

Là tự trách, cũng là chuộc tội.

315. Chương 314: Trở Lại Từ Đầu

Nhưng, hắn thật không ngờ Vân Tâm Nhược lại vẫn sống trên đời, nàng còn sống, còn sống, nhưng hắn đột nhiên mở to hai mắt, lắc đầu nhìn nàng, Hạ Chi nói nàng còn sống nhưng đầu óc lại ngốc, không biết ai cả. Thậm chí ngay cả Thanh Hàn cũng không nhận ra.

Nhưng bây giờ rõ ràng nhìn nàng không ngốc, chẳng qua là không nhận ra hắn mà thôi. Trong đôi mắt kia hoàn toàn không thấy được hình bóng hắn, giống nhau ngày trước. Tại sao muốn hành hạ hắn như thế, hắn nguyện để nàng hận hắn, yêu là một cảm xúc, hận cũng là một cảm xúc. Nàng yêu Thanh Hàn, vậy tại sao

không thể cho hắn một góc trong trái tim, cho dù là hận, hắn chỉ muốn trong lòng của nàng có sự tồn tại của hắn. Dù rằng nàng chưa bao giờ yêu hắn.

Cười khổ một tiếng, yêu hắn, hắn có tư cách gì?

Hắn nghĩ đến chuyện lòng nàng không có hắn, hắn bỗng kích động, nàng chết, hắn cảm thấy sống không bằng chết, nàng còn sống, hắn cũng cảm giác mình như sống lại lần nữa.

Vốn rằng tình yêu của hắn không kém Tiêu Thanh Hàn quá nhiều, nhưng lại bỏ lỡ quá nhiều thứ, lúc trước hắn có tư cách đứng bên cạnh nàng, bởi vì nàng từng là vợ của hắn, nhưng bây giờ là không có tư cách ấy, bởi vì hắn đã hại nàng.

Trong mắt Vân Tâm Nhược trong suốt như nước hồ, bỗng chốc gợi lên sóng, đáy mắt ướt át, Lang Vương cảm giác được nàng đang sợ hãi, dựng lông lên, nó gào thét một tiếng, há to mồm, hàm răng trắng sắc nhọn lạnh như băng. Chỉ cần hạ xuống, nó có thể cắn đứt cổ hắn.

“Nguyệt, đừng làm thế.” Một giọng nói rõ ràng vang lên, Lang Vương nghe được, ngậm miệng lại.

Tiêu Thanh Hàn phi thân đến bên cạnh Vân Tâm Nhược, thấy nàng run rẩy thân thể, tim hắn đau nhói, Nhược của hắn, ôm nàng vào trong ngực, xúc cảm lạnh run từ thân thể nàng truyền ra.

“Đừng sợ, không sao, ta ở đây.” Lòng hắn đau, cúi đầu nhỏ giọng an ủi bên tai nàng. Hận không thể ôm nàng vào xương cốt, trong ý thức, nàng vẫn yêu hắn, đương nhiên, cũng có sự sợ hãi với Lê Hân.

“Hân, người dọa nàng.” Tiêu Thanh Hàn ngẩng đầu nhìn Lê Hân, cặp mắt đen nhánh, trong sâu không lường được, ba phần lạnh như băng, bảy phần bình tĩnh, nhưng nghe không thấy có ý trách cứ nào.

“Thanh Hàn, ta xin lỗi. . . .” Lê Hân căng thẳng, bây giờ hắn căn bản không biết nói gì. Nhìn hai người thân mật ôm nhau, hắn đang ghen ghét, nhưng nhiều hơn là thống khổ, vết thương lại bị tọa ra, máu chảy dọc theo ngón tay, đem cả tay hắn nhuộm đỏ, trên đất cũng chầm chậm có vài giọt máu rơi xuống.

Tiêu Thanh Hàn nhìn vết máu, đem cô gái trong ngực ôm chặt, mày nhẹ nhàng nhăn lại, hắn khép hờ hai tròng mắt, sau đó nửa ngày mới mở ra, không ai có thể đoán được hắn đang nghĩ cái gì.

“Hân, hi vọng về sau người đừng để nàng nhìn thấy?” Giọng hắn nhàn nhạt. Lê Hân nghe được lại tựa như một tiếng hét rống giận, đánh vỡ buồng tim của hắn, không thấy sao? Về sau không được sao?

Hắn lui về phía sau mấy bước, máu không ngừng chảy ra từ ngực, nhuộm lên cả áo đen, không thấy máu đỏ. Sau đó hắn cười khổ ra tiếng, trong giọng nói một mảnh chua chát khó ngăn cản, Đúng vậy, vì sao phải gặp nàng, hắn có tư cách sao? Không phân biệt tốt xấu, ép nàng uống Túy Nguyệt lưu tâm, đem chủ thủ đâm vào ngực nàng, mà bây giờ nàng biến thành bộ dáng như vậy, tất cả trách nhiệm đều tại hắn, là hắn, không muốn thừa nhận con tim nói gì, là hắn đem tình yêu chân thật dần sâu xuống đáy lòng, chờ đến lúc mọi chuyện không thể cứ vãn thì hắn mới nhận ra.

Tất cả, đã quá chậm, hắn không có cơ hội nữa rồi.

Tiêu Thanh Hàn rũ mắt, cúi đầu thấy con người trong suốt của Vân Tâm Nhược, mang theo vài phần sợ hãi. Ôm lấy nàng, hắn nhìn Lê Hân một cái, xoay người rời đi, Lang Vương bị bỏ rơi đằng sau, con người màu vàng nhanh chóng thoáng qua một mảnh ánh sáng lạnh. Sau đó theo sát sau lưng Tiêu Thanh Hàn, rời đi, chỉ để lại Lê Hân, một cái bóng đen làm bạn cùng hắn.

“Tướng quân, người làm sao vậy?” Hạ Chi gấp gấp kêu tên tướng quân. Thân thể Lê Hân lay nhẹ, tay vịn chặt cây khô bên cạnh, một vũng máu trên đất như đóa hồng, Minh Phong bấu môi, đi lên trước, đem một viên thuốc ném vào miệng Lê Hân. Sau đó nhìn tay hắn, cởi áo khoác của Lê Hân, quần áo bên trong màu trắng, đều bị máu nhuộm đỏ.

“Lê tướng quân, người cho rằng máu của người chảy mãi không ngừng sao?” Hắn có chút tức giận. Chưa có người nào dám lãng phí thuốc của hắn như vậy, thuốc của hắn, y thuật của hắn, có tiền cũng khó được, bây giờ điều trị miễn phí cho gã, tiểu tử này còn không cảm ơn, mà lại uống phí.

“A, có lẽ...!” Hắn tự giễu nói, mắt nhìn về phía lá cây trên đầu, một mảnh lá cây từ trên cây rơi xuống, bị gió thổi lên, xoay mấy vòng, từ từ rơi xuống mặt đất.

“Người làm sao mà tìm được ta?” Lê Hàn không nhìn gã, ánh mắt vẫn dừng trên mảnh lá cây lên, Thanh Hàn vừa đi, gã liền vừa tới. Có phải gã vẫn đứng bên cạnh, nhìn hần giấy giũa.

“Quốc sư nói cho ta biết.” Minh Phong giúp hần băng bó vết thương, vỗ vỗ tay, trả lời. Hần cũng không có lòng tốt chủ động cứu gã như vậy, lãng phí thuốc, hần còn chưa thu bạc của gã đâu? Nếu không phải là quốc sư, hần mới không tới, nhiều lắm là gọi cho hần một tên quân y.

“Thanh Hàn?” Lê Hàn hơi sững sờ, bất chợt khẽ cười, giọng nói thê lương.

Minh Phong nhìn nam tử cười to trước mặt, trong lúc bất chợt, toàn bộ hận ý của hần biến mất dần, có lẽ gã đã làm quá nhiều chuyện sai lầm, nhưng từ đầu đến cuối, gã đều người đáng thương nhất. Thương thể của hần, hại Vân Tâm Nhược, làm thương tổn Tiêu Thanh Hàn, đồng thời thương tổn mình, cả đời này, hần còn có thể hạnh phúc sao? Cực kì áy náy, cực kì đau đớn, vĩnh viễn không cách nào nói rõ.

Có người hạnh phúc, có người không may mắn, thế gian này chính là như thế.

Mà hần, vừa vặn là người bất hạnh.

Đại quân hồi kinh, Thư Tuấn thảm bại, Tiêu Cẩm Du nhìn tấu chương trong tay, đưa tay xoa xoa trán, hần dựa lưng vào ghế, nhắm hai mắt, chốc lát, mi tâm rớt cuộc buông ra.

Tất cả trở về như lúc ban đầu, lần này thật là vạn hạnh trong bất hạnh.

316. Chương 315: Về Nhà

Hần thật may mắn cô gái kia còn sống, may mắn nàng sống, ngăn cản một kiếp nạn của thiên hạ, càng may mắn thêm là hần rốt cuộc không bị chịu hành hạ nữa, Thanh Hàn vì nàng mà thành ma, ma khí hiện thể làm hần đau đầu không dứt, rốt cuộc không sao rồi, Cửu đệ của hần lại bình thường, chuyện của bọn họ hần sẽ không bao giờ nhúng tay nữa, càng không quản thêm, Vân Thiên Y cũng tốt, Vân Tâm Nhược cũng được, về sau, chuyện của đệ đệ, thì để tự đệ đệ giải quyết đi! Lời tiên đoán đã xuất hiện, như vậy, còn có loại tình huống nào kém hơn cái này? Hần, thật sự không nghĩ ra được.

Hần vẫn nên tin đệ đệ, lúc ban đầu, do hần không tin nên mới tạo thành thế cục như bây giờ, xét đến cùng, người sai là hần, cũng may, tất cả còn kịp, tất cả đều có thể bắt đầu lại lần nữa, lỗi của hần, hần tự nhiên sẽ gánh chịu, chỉ cần Cửu đệ có thể hạnh phúc là tốt rồi.

Mà bọn họ rất nhanh sẽ trở lại.

Trong xe ngựa, hơn một nửa không gian bị con sói khổng lồ chiếm cứ, nó có chút không thoải mái khi nằm trên xe, không ngừng liếm lông trên người mình, sau đó lười biếng nhắm lại cặp mắt, không ngừng nhìn hai người đối om nhau trước mặt.

Vân Tâm Nhược tựa vào trong ngực Tiêu Thanh Hàn, nhìn phía ngoài xe, quay đầu lại hỏi: “Thanh Hàn, chúng ta đi đâu thế?”

Ngón tay thon dài của Tiêu Thanh Hàn mơn trớn tóc nàng, nhàn nhạt cười nói “Về nhà, Nhược không muốn sao?”

“Về nhà? Nhà của ta không phải là ở trong cốc sao?” Vân Tâm Nhược có chút không rõ, không phải mỗi người đều có một nhà riêng sao? Nàng nhớ, nhà của nàng là một nơi có rất rất nhiều cây to, lúc nào thì lại có nhà mới rồi?

Ngón tay Tiêu Thanh Hàn nhẹ nhàng động, cặp mắt nhắm lại, giấu đi đau lòng, Nhược của hần, quả thật là quên tất cả, quên mất phủ quốc sư “Thanh Hàn, đừng khóc.” Vân Tâm Nhược đột nhiên lau mặt hần, “Người ở đâu, ta liền cùng người ở đó! Nơi có Thanh Hàn chính là nhà của ta.” Ánh mắt của hần khiến nàng đau lòng, nàng hiểu rõ, hần đang khổ sở, mà nàng không muốn nhìn thấy hần như vậy, ngực của nàng sẽ rất đau, rất đau.

“Đứa ngốc.” Tiêu Thanh Hàn vươn tay cầm bàn tay nhỏ bé kia, đặt ở bên môi, nhẹ nhàng hôn xuống, đau đớn trong lòng bị quét sạch, cho tới bây giờ, nàng là người hiểu hắn nhất.

Vân Tâm Nhược tựa vào trước ngực hắn, thỏa mãn khẽ cười, như vậy là tốt, Thanh Hàn không thương tâm nữa rồi.

Chợt, nàng ngồi thẳng lên, ôm eo hắn.

“Sao vậy?” Tiêu Thanh Hàn rũ mắt xuống, một tay ôm nàng, một tay lại nhẹ vỗ về mặt nàng, bây giờ nàng rất ít khi bộc lộ biểu tình. Mặc dù trí lực chỉ có năm tuổi, nhưng nàng cũng sẽ có suy nghĩ riêng. Mà nàng có thuật đọc tâm, càng khiến nàng nhạy cảm hơn người khác mấy phần.

Vân Tâm Nhược ngẩng đầu, nửa ngày mới quyết định “Thanh Hàn, người ngày đó ta gặp là ai, sao ta lại sợ hắn như vậy?”

“Hắn?” Tiêu Thanh Hàn hơi ngạc nhiên, hắn tự nhiên là biết ‘hắn’ là ai, chẳng qua là không ngờ nàng chưa từng quên, hôm đó, hắn dụ dỗ nửa ngày mới khiến nàng hết sợ.

“Ừ.” Vân Tâm Nhược nặng nề gật đầu một cái.

317. Chương 316: Phủ Quốc Sư

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, được không?” Hắn nhẹ nhàng dùng trán đụng trán nàng, chớp mũi hai người đụng nhau, có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương, khuôn mặt Vân Tâm Nhược khẽ hồng lên, nhịp tim đột nhiên tăng mạnh.

Nhìn giai nhân trong ngực mặt hồng tim đập, Tiêu Thanh cười thỏa mãn. Hắn cúi đầu, dùng môi nhẹ nhàng đụng một cái lên môi nàng. Chỉ nhẹ lướt, như gió thoảng, bây giờ nàng không hiểu tình cảm nam nữ, hắn cũng không dám làm ra chuyện quá khích với nàng.

Môi đột nhiên ẩm áp, sau đó lại biến mất không thấy, hai tròng mắt Vân Tâm Nhược khẽ thoáng qua một ánh sáng gọi là rung động, cảm giác thật kỳ quái, giống như một cơn gió mát thổi qua lòng nàng, tê tê, ngứa ngứa, nhưng mà quá ngắn, khi nàng không cảm giác được thì đã biến mất, mắt nàng đảo một vòng, ôm cổ hắn, khi hắn ngạc nhiên, môi đột nhiên dán chặt lấy môi của hắn.

Thân thể Tiêu Thanh Hàn giật mình, trên môi truyền đến hơi ẩm, lòng hắn vừa động, trở tay nâng gáy nàng, hôn càng thêm sâu, không giống chuồn chuồn lướt nước như vừa rồi, tựa hồ đó là thức ăn ngọt ngào nhất mà hắn từng nếm, không chịu buông tay, cho đến khi nàng tức giận hừ hừ, mới không thể không buông nàng ra.

“Thích không?” Hắn nhìn con người mê ly kia, biết rõ bây giờ nàng không giống quá khứ, căn bản không hiểu hành động hai người vừa làm là cái gì, nhưng vẫn bá đạo muốn biết ý tưởng của nàng. Đối với hắn mà nói, bất kể Vân Tâm Nhược biến thành hình dáng gì, nàng đều là cô gái hắn yêu, hắn sẽ không buông tay, cũng chưa bao giờ nghĩ tới buông tay.

“Ừ.” Vân Tâm Nhược trung thực gật gật đầu, mê ly trong mắt đã lui đi, đem mặt nàng chôn chặt trước ngực hắn, chậm rãi nhắm mắt lại, trên môi nóng rực, vẫn có nhàn nhạt hương sen của hắn, khóe môi nàng nhẹ nhàng nâng lên. Cảm giác rất kỳ quái, nàng mặt hồng tim đập, nhưng thật sự nàng rất thích.

Mà bên ngoài xe ngựa, quân đội uy nghiêm thẳng hàng.

“Tướng quân, người đang bị thương, hay ngồi lên xe ngựa cho đỡ mệt đi!” Hạ Chi giống bà lão, không ngừng leo nhèo bên tai Lê Hân, Lê Hân trừng mắt hắn một cái, không để ý tới.

Hạ Chi nhún nhún vai, thật sự không có biện pháp khuyên tướng quân. Hắn nhìn về phía cỗ xe ngựa đi đằng trước kia, than thở một hơi, tướng quân, có lẽ là vì trong đó có hai người kia, nhưng, tướng quân tự tra tấn như vậy, lại có ai nhìn thấy?

Cách Hoàng Thành càng ngày càng gần, phải đối mặt với mọi chuyện, hấn không quên trong phủ tướng quân còn có một Vân Thiển Y, nếu ả biết Vân Tâm Nhược còn sống, không chừng sẽ làm loạn ra chuyện gì nữa, nhưng lần này sẽ không dễ dàng thực hiện như vậy rồi. Lần này Quốc sư đã khiến hoàng thượng đau đầu không dứt, nếu như quốc sư lại thành ma lần nữa, không nổi điên mới lạ.

Cô gái kia cuối cùng có được hạnh phúc, nhưng nàng bây giờ có dáng vẻ này, may mắn là nàng vẫn yêu quốc sư như trước, chẳng qua là nhưng vẫn có chút tiếc nuối, nếu như nàng tỉnh táo lại, thì tốt hơn.

Lê Hân ngồi trên lưng ngựa, thỉnh thoảng ngực phốc lên sẽ làm hấn đau đớn, không biết là bởi vì vết thương, hay là bởi vì đau lòng, thân hình vẫn cao lớn như cũ, lại tàn tạ vô cùng.

Quân đội toàn thắng trở lại, dân chúng ra nghênh đón ở cửa thành, biển người vui sướng vì thắng lợi, có quốc sư ở đây, có tướng quân ở đây, cuộc sống của bọn họ sẽ vĩnh viễn bình an, tuy nói không ai thích chiến tranh, nhưng mọi người lại vẫn vui mừng khi quân mình thắng, kiêu ngạo vì quốc gia của bọn họ. Xe ngựa đi thẳng, trực tiếp vào phủ quốc sư.

Trúc xanh càng thêm rậm rạp, vừa vào phủ, một hương trúc thanh mát đánh tới, xe ngựa dừng lại ở cửa, Tiêu Thanh Hàn ôm Vân Tâm Nhược đi xuống xe ngựa, cô gái trong ngực đã sớm ngủ, hấn nhẹ nhàng cười một tiếng, nâng bước đi về phía Lưu Đình lâu. Mà con sói khổng lồ cũng từ trong xe ngựa nhảy xuống, đi theo sau lưng hấn.

318. Chương 317: Suy Đoán

Bên trong Lưu đình lâu được quét dọn không còn một hạt bụi, hấn đi vào, đem cô gái trong ngực đặt lên giường, sau đó đi tới bàn trúc, nhẹ đốt hương Thanh Trữ, bên trong phòng chậm rãi tràn ra mùi thơm thoang thoang, Lang Vương nhìn chung quanh một chút, đi tới bên giường, thói quen nằm trên đất.

Sau đó, hấn quay đầu lại nhìn cô gái trên giường, ngồi cạnh giường, nhìn khuôn mặt cô gái ngây thơ như đứa bé, hấn cúi đầu, khẽ hôn trên môi nàng, sau đó bỏ giày ra, mặc nguyên áo, nằm ở bên cạnh nàng, nghiêng người ôm thân thể người nọ vào trong ngực, tiếng hít thở nhẹ nhàng truyền tới tai hấn, giống như bản ca hay nhất, làm hấn buồn ngủ theo.

Lang Vương ngẩng đầu nhìn nam nữ ôm nhau trên giường, sa màn được gió nhẹ nhàng cuốn lên, quét qua một phòng ấm áp, tất cả đều yên lặng tốt đẹp như vậy, nó cuộn tròn người, hai mắt nhắm lại, cũng dần dần ngủ.

Lúc này, bên trong lưu đình lâu rất im lặng, thoải mái.

Phủ tướng quân, Lê Hân trở lại, liền đem mình nhốt trong thư phòng, không gặp bất cứ ai, Hạ Chi nhìn cửa thư phòng đóng chặt một chút, than nhẹ, hấn biết, lòng của tướng quân sẽ bị băng đóng, có lẽ điều này cũng cần thời gian rất dài mới được.

Thời gian là thuốc chữa bệnh tốt nhất.

Hấn xoay người, nhìn y phục trên người, ngón tay nhẹ nhàng kéo một cái, một mùi ả mốc đập vào mặt. Trời ả, hơi quá đi, hấn phải tắm rửa ngay mới được.

Nhưng khi đến viện vắng kia, hấn ngừng cước bộ, sau đó khước miệng mân chặt, hất tay áo rời đi. Ghét nữ nhân kia, ngay cả chỗ ở của ả cũng ghét.

Bên trong vườn, Vân Thiển Y ngồi trên bàn, không ngừng than thở, Tri Hạ đứng ở bên cạnh ả, lúc này cuộc sống của bọn họ không thể so với người thường, không giống ở Vân phủ, không thể ra ngoài, chỉ có thể hoạt động trong cái vườn nho nhỏ này, tất cả ăn mặc đồ dùng hằng ngày đều có người đưa tới, mà cách mấy ngày, lão gia cũng sẽ dùng tiền để mua ít đồ dùng cho họ. Cuộc sống của bọn họ không phiền hà, thật ra thì, tướng quân cũng không bạc đãi bọn hấn, tất cả mọi thứ mặc dù không hoa mỹ, nhưng cũng tinh xảo, chỉ trừ tự do.

Tiểu thư bây giờ hình như đã chấp nhận, chẳng qua là vì sao nàng thấy trong mắt tiểu thư tràn đầy không cam lòng, không cam lòng thì thế nào?

Tiểu thư à tiểu thư, người còn chưa buông tay với Thanh Hàn quốc sư sao? Người bướng bỉnh như vậy, sớm muộn sẽ có một ngày đẩy mình tới tình trạng vạn kiếp bất phục.

Nhưng, nàng chỉ là nha hoàn nho nhỏ, có một số việc, nàng không thể nói ra miệng, giả sử nàng nói ra, e là tiểu thư cũng không nghe, tiểu thư bây giờ hoàn toàn không phải là tiểu thư ngày trước ôn nhu thiện lương. Không phải là tiểu thư cứu nàng trong đất tuyết nữa rồi.

Thật ra thì, nàng biết, ngay cả tính cảm của tướng quân cũng dần biến mất, tiểu thư, người vẫn khư khư cố chấp như thế sao?

“Tiểu thư.” Cửa phòng bị đẩy ra, Vân Thiển Y thả ra trâm cài tóc trong tay, quay đầu nhìn về phía Mai Nhi, giọng nói có chút nóng nảy, “Như thế nào, người có nghe hắn trở lại chưa, bên ngoài thế nào rồi?” Nàng vừa thấy được Mai Nhi, đã hỏi một mớ câu hỏi.

Mai Nhi hé miệng, nửa ngày không nói. Nhưng thật ra là không biết phải nói thế nào mới phải.

“Rốt cuộc sao rồi, ta nói người không nghe sao?” Thấy nàng lâu không trả lời, Vân Thiển Y nổi giận.

Tri Hạ nhìn Mai Nhi một chút, cũng không hiểu, sắc mặt Mai Nhi cực kỳ kém, giống như có gì đó khó nói nên lời, chẳng lẽ, quốc sư thua, hay là, chết rồi.

319. Chương 318: Tin Tức Mai Nhi Mang Về

“Có phải Thanh Hàn quốc sư xảy ra chuyện hay không?” Vân Thiển Y đột nhiên đứng lên, làn váy thật dài kéo trên mặt đất. Nàng không dám tưởng tượng nếu Thanh Hàn quốc sư xảy ra chuyện không may, như vậy, nàng kiên trì tới bây giờ là vì cái gì? Cho nên, ngàn vạn lần không được, ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện đó.

“Không phải.” Mai Nhi lắc đầu, chẳng qua là cặp mắt sợ hãi, lộ vẻ cực kỳ thất bại, nàng muốn nói lại thôi, thật không biết nói tin tức này thế nào với tiểu thư.

“Vậy rốt cuộc là cái gì?” Vân Thiển Y có chút nóng nảy, trực giác cho nàng biết, bất luận là chuyện gì, nàng không thể chấp nhận được. Lòng của nàng đột nhiên sợ hãi, cổ sợ hãi này xuất hiện, làm cho tâm nàng nháo loạn.

Mai Nhi hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Vân Thiển Y, sau đó chậm chạp nói: “Đại quân toàn thắng mà về, quốc sư không sao, chẳng qua là tướng quân bị trọng thương.”

“Lê Hân bị thương.” Trái tim Vân Thiển Y như bị ai nhéo một cái, nàng không ngờ hắn sẽ bị thương, ở trong mắt nàng, nam tử kia căn bản là một người sắt, nàng có thể đem lấy tất cả tính toán đặt lên người hắn, có thể đem tất cả tội lỗi bôi lên hắn, hắn bị nàng lợi dụng một cách triệt để, cho tới cuối cùng, mất đi tất cả.

Nghe được tin hắn bị thương, lòng nàng có chút đau nhói, nói không ra là cảm giác gì, thì ra là nam tử kia cũng sẽ bị thương, thì ra hắn cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, nếu ai hỏi nàng, nàng có hối hận không? Nàng chỉ có thể than nhẹ, chỉ tự trách mình lúc trước quyết định quá muộn, nên sớm hành động một chút, nếu không thì quốc sư cũng không tận mắt thấy, hơn nữa còn khôi phục trí nhớ, cho nên, nàng mới đến kết quả bị thảm.

Hơn nữa, nàng chẳng làm sai điều gì, quốc sư là của nàng, phu nhân quốc sư là nàng, tất cả đều thuộc về của nàng, nếu không phải có một con Vân Tâm Nhược nhảy ra, chắc chắn nàng sẽ không rơi vào tình trạng này.

Ừ, nàng là hại chết Vân Tâm Nhược thì sao, đáng đời ả, nhưng ả chết rồi, tại sao ả còn không buông tha cho mình. Gả, nàng bị gả, nhưng không phải là gả cho người trong lòng, hơn nữa, lúc rước dâu nàng bị đi từ cửa phụ, giam lỏng như vậy, căn bản là để cho nàng sống không bằng chết, chẳng lẽ, cuộc đời của nàng bị phá hủy thế sao?

Không, nàng không chấp nhận, mạng của nàng là thể tử của quốc sư. Không phải sao?

“Mai Nhi, có phải ngươi còn chưa nói điều gì phải không?” Tri Hạ nhìn sắc mặt Vân Thiển Y càng ngày càng trầm trọng, trong mắt còn không ngừng lóe lên tia lạnh lẽo, sau đó vận lông mày hỏi Mai Nhi.

Mai Nhi nhìn Tri Hạ một cái, sau đó nhìn về phía cặp mắt Vân Thiển Y mang theo vẻ không cam lòng. Đối với tâm sự của tiểu thư cũng hơi hiểu rõ, thật ra thì nàng biết tiểu thư chưa bao giờ cam tâm, cho dù gả cho người khác, lòng của tiểu thư lại luôn hướng về phía Thanh Hàn quốc sư, hơn nữa, hiện tại, người kia cũng không chết như tiểu thư mong muốn, cô gái ấy còn sống, sống rất tốt, nàng khê thở dài, sớm biết, muộn biết, đằng nào cũng biết, chậm một ngày hai ngày biết cũng không khác nhau là mấy, chỉ hy vọng tiểu thư có thể chịu được đả kích này.

“Tiểu thư, sau khi nghe Mai Nhi nói, hi vọng tiểu thư có thể tỉnh táo.” Nàng dừng một chút, giọng nói nặng nề, khiến Vân Thiển Y cùng Tri Hạ tự giác nín thở chờ đợi.

“Nói đi.” Vân Thiển Y vén váy ngồi xuống, nắm chặt trâm cài tóc trong tay.

320. Chương 319: Còn Sống

Mai Nhi gạt đầu, nói: “Tiểu thư, nghe nói Quốc sư mang về một nữ nhân, cực kì sủng ái nàng.”

“Cạnh” một tiếng, trâm cài tóc trong tay Vân Thiển Y rơi trên mặt đất, một hồi ánh sáng trong trẻo khê lung lay, nàng lại không lập tức nhặt nó lên. Nữ tử? Sủng ái? Vân Thiển Y nhìn trâm cài tóc trên đất, sắc mặt tái nhợt.

“Nói tiếp.” Thanh âm của nàng nghe rất trầm tĩnh, chẳng qua là nếu nghe cẩn thận, có thể nghe được giọng nói run rẩy, còn có một chút sát khí.

“Vâng” lúc này Mai Nhi còn trầm tĩnh hơn Vân Thiển Y, bình thường nàng hay bộc trực, hiện tại càng thêm cẩn thận tránh dùng lời trực tiếp. Nhưng có đôi khi không phải cẩn thận là có thể tránh khỏi.

“Mà nghe nói, cô gái kia cực kỳ giống.” Nàng nhắm mắt, cắn môi, nói tiếp, “Nghe nói, cô gái kia cực kỳ giống Vân Tâm Nhược.”

Tri Hạ lại vận nâng chân mày, lui về phía sau mấy bước, ánh mắt không thể tin, Vân Tâm Nhược vẫn còn sống, từ một chỗ cao như vậy rơi xuống mà còn sống, điều này sao có thể, có lẽ chỉ có đáng dấp giống nhau mà thôi.

Mai Nhi nhìn bị sắc mặt trắng bệch của Tri Hạ, rõ ràng là người đã chết, đột nhiên sống lại, quả thật không thể tưởng tượng nổi, nhưng tất cả đều là thật, người hầu ở quốc sư phủ nói, làm sao có thể làm, cho nên, cô gái kia tuyệt đối là Vân Tâm Nhược, chẳng qua là.

Nàng nhìn sắc mặt cực kì bình tĩnh của Vân Thiển Y, không biết tiểu thư đang nghĩ gì. Nghe tin tức này, tiểu thư không nên bình tĩnh như thế mới đúng.

Chẳng qua là thật bình tĩnh như thế sao? Sợ là chỉ có mặt ngoài thôi, thật ra, dưới ống tay áo, móng tay bấm thật sâu vào bàn tay, khiến ống tay áo dính một chút vết máu.

Thì ra là ả còn sống? Làm sao ả lại mạng lớn như vậy? Sao không chết? Vân Thiển Y khê miệng nhẹ nhàng nâng lên. Nàng nhìn Mai Nhi, đáy mắt thoáng qua một tia ánh sáng.

Mai Nhi không khỏi cúi đầu, tiếp đó lại nâng lên, môi nàng run rẩy “Nghe nói, mặc dù Tam tiểu thư sống, nhưng bây giờ trí óc nàng ngu si.”

Ngu si? Vân Thiển Y nâng đôi môi hoàn mỹ, đáy mắt lại lộ vẻ lạnh như băng, biến thành ngu, quốc sư biết ả ngu mà vẫn yêu ả sao? Nàng không cam lòng, không cam lòng.

Nếu trời cao không cho nàng cơ hội, như vậy nàng sẽ tạo cơ hội cho mình.

Nàng khom lưng, nhặt trâm gài tóc trên đất lên, vì lần trước trâm gài tóc này bị quốc sư ném, lúc này đã sớm không nhìn ra bộ dạng lúc trước, nhưng viên bảo thạch kia rút ra khỏi trâm, càng phát ra ánh sáng, cầm ở trên tay, còn có chút cảm giác ấm áp.

Đây chính là phách nguyệt.

Đêm, lặng lẽ lại tới, phủ tướng quân cực kỳ an tĩnh, gió nhẹ thổi lên, mấy lồng đèn không ngừng đung đưa, cửa thư phòng đột nhiên mở ra, Lê Hân trầm mặt ra ngoài, gió nhẹ nhàng thổi rơi tóc rối loạn, hắn tự tay vuốt trán, khoe miệng mang theo nụ cười khổ sở. Đột nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn về phía căn viện kia. Trong mắt không có rung động, chỉ có bình tĩnh lạnh nhạt. Hồi lâu, áo bào tung bay, bóng người rời đi.

Bên trong phòng, hương thơm dấy lên, mùi thơm không ngừng hòa quyện trong không khí, nam tử nằm trên giường, cau mày, đột nhiên, hắn mở mắt, nửa ngày, hắn đảo tròn mắt, ngồi dậy, tùy ý khoác một bộ y phục, đi về phía cửa sổ, mở cửa sổ ra, gió mát đập vào mặt, làm hân thanh tỉnh mấy phần.

321. Chương 320: Uống Thuốc Độc

Mới vừa rồi hân nằm mơ, nằm mơ thấy tất cả, từ ngày thành thân đến bây giờ, hân với nàng, tất cả đều hiện lên ở trước mặt mình, lúc này, lại trải qua nhiều chuyện, mới phát hiện, mình ngu ngốc đến cỡ nào, cũng tàn nhẫn đến cỡ nào.

Nếu như cho thêm hân một cơ hội, hân chắc chắn sẽ yêu nàng, thương nàng, cưng chiều nàng, sẽ làm nàng trở thành cô gái hạnh phúc nhất trên đời, bây giờ nàng cũng hạnh phúc, nhưng hạnh phúc bên người khác.

“Tướng quân, đã xảy ra chuyện.” Đột nhiên cửa truyền đến một tràng gõ cửa, giọng nói Hạ Chi truyền vào trong tai hân.

“Đi vào.” Lê Hân trầm giọng. Sau đó ngồi xuống trước bàn.

“Chuyện gì?” hân hỏi Hạ Chi, thấy sắc mặt người nọ hồng, xem ra có chuyện rất vội, nếu không, lấy tính tình tinh táo của Hạ Chi, cũng không lo lắng chạy tới như thế.

“Tướng quân, Vân phu nhân. . . .” Hạ Chi có chút thở gấp. Đứt quãng nói.

Lê Hân khép hờ vào mắt, tất nhiên biết Vân phu nhân là ai...

“Nàng thế nào?” Lê Hân không nhanh không chậm hỏi, thuận tay cầm bình trà rót một ly, sau đó nâng chung trà lên, nhấp nhẹ, trà lạnh, tâm hơn lạnh, Thiển Y, người muốn làm cái gì nữa?

Hạ Chi nghiêm mặt nói: “Tướng quân, Vân phu nhân uống thuốc độc tự vẫn.”

“Choang”, cái ly trong tay Lê Hân rơi trên mặt đất, hân trầm mặt, sau đó đứng lên, áo đen nhanh chóng phấp phới, đi ra cửa phòng.

Hạ Chi đuổi theo, nhìn vạt áo màu đen phía trước không ngừng nâng lên, mày rậm nhíu chặt. Hân nhìn về phía Đông, đêm tối đen như mực, đêm đen, trời còn lâu mới sáng, phủ tướng quân không an tĩnh rồi.

Cửa viện đóng chặt, Lê Hân vào, bên tai lập tức nghe được tiếng khóc. Hân đi tới phòng ngủ

Mai Nhi cùng Tri Hạ đứng ở trước giường, không ngừng khóc thút thít, nữ tử trên giường tái mặt, khoe miệng không ngừng chảy máu chảy “Khụ” Nàng ho nhẹ một tiếng, khoe miệng máu chảy càng thêm nhanh, nhiều hết mức trên chân cũng dính vào một vòng đỏ tươi.

“Tri Hạ, Tri Hạ, khụ khụ.” Vân Thiển Y làm như không chú ý tới có người đến gần, con người sương mù nhìn hai nha hoàn trước giường, mỗi một câu nói tựa hồ cũng rất khó khăn “Các người đừng buồn, thật ra thì ta sớm phải chết, là ta quá chấp nhất, là ta quá nặng tình, mới khiến ta làm ra nhiều chuyện sai lầm như vậy.” Nàng khép hờ cặp mắt, sau đó mở ra, trên lông mi dính vào nước mắt trong suốt, lộ vẻ cực kì yếu đuối. Tuyệt sắc dung nhan, theo lời của nàng mang theo hồi hận khôn cùng: “Có lẽ như vậy cũng tốt” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn trần nhà “Ta chết, là có thể rửa sạch tội ác của mình rồi, nhưng, Mai Nhi...” Nàng quay đầu lại, nhìn về phía cặp mắt Mai Nhi sưng đỏ vì khóc, khó khăn nói “Sau khi ta chết, nhớ nói cho tướng quân. Nói Thiển Y rất lỗi hân, nếu như có kiếp sau, Thiển Y nhất định sẽ yêu hân. Rất yêu...rất yêu.”

Nói xong, nàng ho khan kịch liệt, chảy nơi khóe miệng nhìn thấy mà ghê

“Tiểu thư, tiểu thư.” Mai Nhi khóc, lớn tiếng kêu lên, đây là chuyện gì xảy ra, sao nàng mới đi có một chút mà tiểu liền uống thuốc độc.

Tri Hạ nhắm mắt lại, trong mắt không ngừng có nước mắt, giống như chuỗi ngọc bị đứt.

“Thiển Y.” Lê Hân đi đến trước giường, nhìn khuôn mặt tái nhợt như tuyết của nữ tử, con người co rúc lại, ánh mắt của hân loạn vô cùng, chẳng qua là bởi vì nữ tử trước mắt khác xa trong trí nhớ.

“Tướng quân.” Vân Thiển Y nhìn về phía hân, thống khổ cười một tiếng, “Có thể để Thiển Y trước khi chết gặp được tướng quân. Thiển Y chết cũng không tiếc.” Nói xong, đôi mắt nàng chậm rãi nhắm lại, lông mi quét xuống.

Lê Hân đi lên trước, đôi tay run rẩy ôm lấy nàng, không ngờ, tiếng hít thở rất nhỏ của nữ tử truyền đến, loáng thoáng, lại chưa từng dừng lại. Cũng may, nàng còn cứu được.

“Hạ Chi, tìm đại phu.” Hân hướng về phía Hạ Chi, hô một tiếng, sau đó ôm nàng đi ra khỏi viện hoang...

322. Chương 321: Cái Này Gọi Là Bắt Đầu Lại Lần Nữa

Hạ Chi quay đầu lại, nhìn hai nha hoàn một cái, lắc mình đi ra khỏi viện. Phủ tướng quân, lúc nào thì mới có thể yên tĩnh đây, hân thật rất nhớ cảnh phủ tướng quân trước kia, mặc dù khắp nơi đều ngộp lạnh, nhưng rất bình an, chẳng qua là kể từ khi tướng quân gặp phải ả Vân Thiển Y này, tai nạn không ngừng ập đến, hân sợ, tướng quân nhà hân sớm muộn có một ngày sẽ bị nữ nhân này hại chết.

Mai Nhi kéo tay Tri Hạ, khóc to “Tri Hạ, người nói tiểu thư có bị sao không? Ta rất sợ.”

Tri Hạ nhìn cửa, xoay mặt không nói được lời nào.

Lê Hân đem Vân Thiển Y đặt lên giường của mình, đưa tay giúp nàng lau khô vết máu bên miệng, chỉ chốc lát sau, đại phu tới, thay nàng xem qua, qua thật lâu, mới giải hết độc cho nàng.

“Tốt lắm, không sao rồi” Đại phu viết một phương thuốc, đưa cho Hạ Chi, mở miệng nói: “Thuốc này ăn vào, độc của phu nhân sẽ hiểu, cũng may, thuốc độc chưa ngấm sâu. Nếu như sâu hơn một chút, sợ là thần tiên cũng khó cứu.”

“Cám ơn người, đại phu.” Hạ Chi nhận lấy phương thuốc. Sau đó liếc mắt nhìn Lê Hân, quay đầu đi theo đại phu đi hút thuốc, tất cả mọi chuyện, cứ để tướng quân tự mình giải quyết! Hân không giúp được gì, cũng không muốn biết, mặc dù hân không thích Vân Thiển Y, nhưng dù sao tướng quân từng thật lòng yêu nàng, hiện tại không yêu, tình cảm sớm rơi vào một người khác, nhưng tướng quân không phải là người vô tình, Vân Thiển Y, lần này người có phúc rồi.

Không thể không nói, nữ nhân này tốt số, phạm nhiều lỗi như vậy, lại vẫn còn sống, đoán chừng bây giờ uốc sư cũng vì chuyện Vân Tâm Nhược sống lại, không rãnh bận tâm đến nàng, tốt nhất, nàng đừng gây mưa gây gió, nếu không, tuyệt đối sẽ chết rất thảm.

Nếu như...nếu như...tướng quân thật có thể tiếp nhận Vân Thiển Y lần nữa, mà Vân Thiển Y cũng chân chính biết được lỗi của mình, đem tình cảm với quốc sư từ từ thay đổi, bắt đầu học thích tướng quân, yêu tướng quân, như vậy, đối với tướng quân chưa chắc không phải là một chuyện xấu, dù sao Vân Tâm Nhược sẽ khoong yêu tướng quân. Thay vì yêu một người mà đau khổ, không bằng, để cho tướng quân lần nữa đem tâm thả lại trên người của Vân Thiển Y.

Mặc dù, hần thật sự rất ghét Vân Thiển Y, nhưng như vậy, đối với tướng quân, đó là một chuyện tốt, hần có thể miễn cưỡng kêu nàng một tiếng phu nhân.

Nhưng thật sự có thể như thế sao? Yêu dễ dàng buông tay thế sao? Động tâm chỉ trong nháy mắt, nhưng muốn không yêu có lẽ cần cả đời.

Sau khi đại phu đi, Lê Hần ngồi trước giường, tỉ mỉ thay nàng đắp kín mền, ngón tay khẽ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt ấy, trên tay truyền đến xúc cảm mịn nhẵn như chạm vào ngọc, đáy lòng của hần cũng là một mảnh bình tĩnh, không thấy nửa điểm gợn sóng, nữ tử này từng để hần yêu, là thê tử là hần muốn, lại mang đến cuộc đời hần tai nạn thảm khốc nhất. Hần hận nàng, trách nàng, thậm chí cuộc đời này không bao giờ gặp nàng, nhưng là không nghĩ tới, bọn họ gặp lại nhau, nàng hối hận, nàng nhận sai, nàng tìm chết.

Mới vừa rồi, những lời nàng nói với Mai Nhi và Tri Hạ, hần nghe không sót một chữ, tim hần không ngừng rối rắm, Thiển Y a Thiển Y, bọn họ còn có kiếp sau sao? Người cũng biết, tình yêu của ta dành cho người đã sớm tiêu tán.

Bây giờ ta cứu người, bởi vì, người là tỷ tỷ của nàng. Người có thể không nhận muối muối này, nhưng là, dù sao các người cũng có chung dòng máu.

Thôi.

Từ đó về sau, để cho nàng làm phu nhân tướng quân đi! Hần sẽ không gây khó dễ cho nàng, nhưng không cho nàng tình yêu nữa. Quá muộn, tất cả đều quá muộn.

Thanh Hần nói, đây là hần tự mình tạo nghiệt.

Thật ra thì, nào chỉ có hần, bốn người bọn họ cũng vậy thôi.

Không thương, cũng không hận, vì vậy, cả đời sau sẽ sống an bình, không lo không nghĩ.

Hướng Đông, hiện lên một vầng ánh sáng ửng đỏ, đêm lần lui, một ngày mới lại bắt đầu, cũng bắt đầu lại từ đầu phải không?

323. Chương 322: Thành Thân

Bên trong phủ Quốc sư, ánh mặt trời rơi xuống, Thủy Tâm tiểu trúc, ánh mặt trời theo khe hở của lá trúc rơi xuống, guồng nước từ từ chuyển động, sương mù không ngừng lượn lờ, mang đến một hồi hương trúc nhàn nhạt thơm ngát lan tỏa vào lòng người.

Một con sói khổng lồ lang dùng đuôi vung nước tóe tung, giọt nước không ngừng rơi vào trên người nó, sau đó, nó đứng lên, lắc lắc mình, giọt nước nhanh chóng rơi vãi mọi nơi.

“Nguyệt, đừng cử động nữa, người làm ướt hết người ta rồi.” Vân Tâm Nhược chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn giọt nước đọng trên người, cực kì mất hứng. Đây là bộ y phục mới thay, đều tại con sói đàn này làm y phục của nàng ướt hết.

Lang Vương ngẩng đầu lên, đi tới trước người của nàng, duỗi đầu cọ cọ chân nàng.

“Đừng lại gần ta, người cách ta xa một chút.” Vân Tâm Nhược đột nhiên nhảy ra sau mấy bước, ghét bỏ nhìn da lông chưa khô của Lang Vương.

Con người màu vàng của Lang Vương lóe lên, lại quấy nước trên người, ánh mặt trời rơi vào trên người của nó, lóe sáng như sao, làm ánh mắt mọi người chói lóa.

Vân Tâm Nhược lại lui về phía sau mấy bước, xoay mặt, không để ý tới nó.

Chợt, nàng nhìn thấy một bóng trắng chậm rãi đi tới, trắng không một vết bụi, cực kỳ xinh đẹp. Bạch y tóc trắng, một mảnh trắng như tuyết.

“Thanh Hàn.” Vân Tâm Nhược kêu tên hắn, sau đó nhấc váy chạy tới hắn.

Tiêu Thanh Hàn thấy bóng người màu phấn lam chạy tới hắn, hơi nhíu hai hàng lông mày, phi thân tiến lên, vững vàng tiếp được thiếu nữ. Hắn thương yêu nhìn cô gái trong ngực, hai tròng mắt sáng trong ngày thơ, gò má đỏ bừng, nhẹ búng trán nàng một cái “Người chạy nhanh như vậy, lỡ té thì sao?” Tuy là trách mắng, nhưng không thấy một tia nghiêm nghị, thậm chí còn mang theo vài phần đau lòng.

“Nào có? Ta rất cẩn thận đấy.” Vân Tâm Nhược hừ hừ, vươn cánh tay ôm lấy cổ hắn, dán chặt thân thể hắn. Thân thể nam tử có cương cứng, giống như đang ẩn nhẫn cái gì đấy, hai mắt của hắn chuyển từ trong trắng lạnh lùng thành nóng rực như lửa, như muốn đả thương mắt của nàng, mà hơi thở hắn vẫn thanh mát như cũ, không ngừng phun trên mặt nàng, sắc mặt nàng càng đỏ thắm, mà hai mắt của nàng từ từ thay đổi thành mê ly. Cảm giác như thế, thật sự rất quen thuộc.

Nam tử hô hấp từ từ dồn dập, cúi đầu không nói lời gì, môi ấn xuống, kịch liệt dây dưa, đầu lưỡi nóng ẩm rót cuộc thăm dò vào cái miệng nhỏ nhắn mùi đàn hương, linh xảo quét qua đôi môi đỏ mọng mềm mại ấy, chậm rãi quần lấy đầu lưỡi đỉnh hương, mùi thơm nhàn nhạt làm hắn mê say, bá đạo hơn nữa, ôn nhu hơn nữa.

Vân Tâm Nhược ôm sát cổ của hắn, theo bản năng, điều khiển lưỡi mềm đáp lại. Rước lấy hắn càng thêm nồng nhiệt, hai tay của hắn dùng ôm chặt lấy eo nàng, thân thể càng gần sát nhau, mà môi hai người chưa từng tách ra, đan vào chung một chỗ, giống như từ trước đã dính như thế, hắn dời đi môi nàng, nhìn đôi môi bị hắn hôn sưng, ánh mắt thâm trầm, sau đó lại cúi đầu, một lần nữa dán sát vào môi của nàng, nhưng lúc này, động tác chậm đi rất nhiều, chẳng qua là hai môi đụng vào nhau, hôn tinh tế.

“Ừ.” Vân Tâm Nhược nhẹ nhàng rên rỉ lên một tiếng, làm hắn chìm đắm trong nhu tình, Tiêu Thanh Hàn cũng như thế, hắn hoàn toàn không có bất kỳ sức chống cự nào với nàng, hắn chậm rãi điều chỉnh hô hấp của mình, cho đến khi khôi phục bình thường, mới ôm lấy nàng, đến gần Thủy Tâm tiểu trúc, để nàng ngồi trên đùi của hắn, sau đó đem để đầu nàng vùi vào ngực.

Nàng bị bệnh chưa khỏi, vẫn không thể tiếp nhận tất cả, cho nên, thứ hắn muốn, sẽ đợi đến khi nàng nhớ lại rồi đòi lấy.

“Thanh Hàn.” Cặp mắt nàng tràn đầy mê ly, đôi tay vẫn không rời đi cổ của hắn, vùi mặt vào ngực hắn. Gần đây Thanh Hàn đặc biệt thích làm chuyện như vậy với nàng, mà nàng cũng rất thích, nhưng mỗi lần tim nàng sẽ đập nhanh, cảm giác như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Bất quá, nàng thích hắn, rất thích hắn.

“Nhược, chúng ta thành thân, được không?” Tiêu Thanh Hàn nâng cằm nàng lên, hỏi.

324. Chương 323: Quả Táo Ghê Tởm

“Thành thân là cái gì?” Vân Tâm Nhược nghiêng đầu. Suy nghĩ cái cụm từ xa lạ này.

Nghe nàng nói như vậy, con người của Tiêu Thanh Hàn thoáng qua một tia đau đớn. Nhanh chóng biến mất, không thấy gì nữa. Hắn để nàng ngồi tựa vào trên người của hắn, tỉ mỉ giải thích: “Sau khi thành thân, chúng ta có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ, Nhược không thích ở cùng ta sao?”

Vĩnh viễn ở cùng một chỗ, những lời này, khiến trái tim Vân Tâm Nhược đông đầy cảm động, mắt của nàng ề ề, không biết tại sao, nàng cảm thấy rất muốn khóc, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống.

“Đừng khóc, ta sẽ không nói nữa, về sau không nói chuyện này nữa, được không?” Tiêu Thanh Hàn thấy nàng khóc, ngực như bị chấn động. Hắn nhẹ nhàng dùng ngón tay thay nàng lau đi nước mắt trên mặt, ôm nàng chặt hơn.

“Không phải, không phải vậy.” Vân Tâm Nhược ngẩng đầu lên, sợi tóc hai người đan vào nhau, nàng nhìn mắt hắn, trả lời, “Ta muốn cùng Thanh Hàn vĩnh viễn ở chung một chỗ, không xa rời nhau.”

“Ừ, không xa rời nhau.” Tiêu Thanh Hàn đáp lại, trông mắt dịu dàng như muốn chảy nước, lần nữa cúi xuống hôn nàng, càng thêm ôn nhu.

Mà bên ngoài đình, Lang Vương lười biếng nằm trên mặt đất, nó nheo lại cặp mắt, nhìn hai người trong đình, cái bốt hình trăng khuyết hơi tỏa sáng.

Một ngày qua đi, đối với Vân Tâm Nhược mà nói, mỗi một ngày nàng đều trôi qua rất vui vẻ, nàng thích chỗ này, thích cây trúc kia, cũng thích cái thứ quay quay nọ.

.....

Gần tối, đèn rực rỡ được đốt lên, bên trong hoàng cung, mái ngói vàng óng dưới ánh đèn, trong điện, sớm bày các loại mâm đựng trái cây và thức ăn, còn có ly rượu ngọc, thái giám cung nữ không ngừng bận rộn.

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút,. Người chậm một chút, cẩn thận rượu đổ.” Tiếng nói lạnh lạnh không ngừng vang lên, một thái giám mặc trang phục tổng quản, tay cầm quạt trần, không ngừng lắc đầu, hướng về phía thái giám cung nữ, chỉ chỉ chỗ chỗ.

“Này, Tiểu Đề Tử, người xem người làm ra chuyện tốt gì đây hả?” Hắn lắc mông, có chút gấp gáp nhìn bầu rượu rơi trên mặt đất “Trời ơi, đây là rượu Thanh Trúc đấy, nếu đổ một giọt, xem người gánh hậu quả thế nào.” Sau đó, hắn khom lưng nhặt lên bầu rượu, hô to may mắn, may mà không bị đổ.

Nếu quả thật là bị đổ ra, chức tổng quản này của hắn e rằng sẽ biến mất, quốc sư là người hắn có thể đắc tội nổi, hừ, đám người này, thiệt là không biết tốt xấu mà.

“Người, bên này. Người, bên kia, đừng lười biếng, siêng năng làm việc, nhanh.” Nói xong, hắn lắc mông đi ra ngoài, sau đó thấy bốn bề vắng lặng, từ trong ống tay áo lấy ra một quả táo, gặm một miếng thật to, cả ngày nay vất vả, đói chết hắn.

“Khụ.” Một tiếng ho truyền đến, hắn cả kinh, miếng táo mắc cứng trong cổ họng, một tay hắn ôm cổ họng, một tay vung vung.

“Nước...nước. Khụ khụ.” Trời ơi, hắn sẽ chết vì một quả táo chứ. Hắn là tổng quản Thiên Trạch hoàng triều, là người hầu thân cận của hoàng thượng, lại chết một cách rất chi là điều như vậy, không, hắn không muốn, hắn không muốn là người đầu tiên bị ghen tố mà chết, quá khó coi.

Đột nhiên trên lưng hắn truyền đến một hồi đau đớn, quả táo trượt xuống cổ, thật là nguy hiểm. Hắn vỗ ngực, giương mắt nhìn người sau lưng.

Chẳng qua là, vừa ngẩng đầu, sắc mặt hắn đột nhiên biến trắng. “Cạnh” một tiếng, đã quỳ gối trên đất.”Hoàng thượng.”

Tiêu Cẩm Du nhin buồn cười, cố ý cương mặt lên “Hoa Trạch, người làm gì vậy?”

“Hoàng thượng, nô tài” Hắn cúi đầu, nửa ngày không thể nói ra một câu đầy đủ, ông trời ơi, sao ông bất công như vậy, hắn chỉ lười một chút thôi mà bị cấp trên bắt được.

Tiêu Cẩm Du bật cười “Được rồi. Trẫm không trách người.”

“Vâng” Hoa Trạch đứng dậy, âm thầm thở nhẹ một hơi, thoát một kiếp rồi, hắn thề từ nay về sau không ăn táo nữa.

325. Chương 324: Dù Đẹp Hơn Nữa Vẫn Hững Hờ

“Như thế nào, tất cả đều sắp xếp xong xuôi chưa, thời gian không còn nhiều đâu.” Áo bào của Tiêu Cẩn Du dưới ánh đèn càng lộ ra sáng chói, hần nhìn ngọn đèn dầu vô cùng sáng, hỏi.

“Hoàng thượng, tất cả chuẩn bị tốt rồi, tất nhiên sẽ không để trì hoãn thời gian, xin hoàng thượng yên tâm.” Hoa Trạch khom lưng hành lễ, đem tiến độ báo cho hoàng thượng, lần này là mở yến tiệc mừng quốc sư cùng tướng sĩ thắng lợi, nhưng không thể làm qua loa. Ai không biết hoàng thượng cực kỳ để ý người đệ đệ này chứ? Mà lần này, quốc sư đã bại binh sĩ Nhan quốc, đánh tan âm mưu của thái tử Nhan quốc, dân chúng hai nước tiếp tục hưởng thụ cuộc sống an cư lạc nghiệp, quốc sư là người mà dân chúng hai nước kính trọng nhất, là vị thần trong lòng bọn hắn.

Tiêu Cẩn Du nghe xong, gật đầu một cái, Hoa Trạch là thái giám từ nhỏ đi theo mình, năng lực làm việc của gã hần rất yên tâm, bất quá, hần chậm rãi nhìn bóng đêm đen kịt.

Xoay người nói: “Đem Vân Hồng và Vân Thiển Y mời vào cung đi.”

“Dạ, nô tài lập tức đi làm.” Hoa Trạch nghe xong, nhanh chóng gọi tới một tên thái giám, đem lời hoàng thượng phân phó với hắn. Thái giám vừa nghe, lập tức rời đi.

Khóe miệng Tiêu Cẩn Du nhẹ nhàng nâng lên, trời tính không bằng người tính mà, bây giờ Thanh Hàn đã có Tâm Nhược, hần không xen vào nữa, tin tưởng đệ đệ sẽ có ý nghĩ của mình, mà thiếu chút nữa đệ đệ thành ma, đã khiến hần áy náy không dứt, hần không muốn cps thêm lần nữa, tất cả cứ để đệ đệ tự quyết định, về phần Lê Hân cùng Vân Thiển Y, cũng có thể giải quyết.

Về chuyện phách nguyệt, hần tin rằng Cửu đệ sẽ cho tất cả mọi người một câu trả lời hài lòng. Hần đã phải học cách tin cửu đệ, vô điều kiện tin tưởng đệ ấy mới đúng.

Vân Thiển Y nghỉ chân ở trước cửa phòng Lê Hân, làn váy trắng nhạt nhẹ nhàng theo gió bay lên, như đám mây trôi, dung nhan càng thêm xinh đẹp, sắc mặt nõn nà, mày như liễu, môi như hoa khê nhếch lên, một phần tuyệt mỹ, ba phần kiều mỹ.

“Két” một tiếng, cửa mở ra từ bên trong, Lê Hân vẫn mặc bộ y phục màu đen, hần cúi đầu, nhìn Vân Thiển Y, Vân Thiển Y thấy hần ra ngoài, nhẹ nhàng cười một tiếng, như hoa mùa xuân hoa, cực đẹp.

“Tướng quân.” Nàng hành lễ, con người như nước sụp xuống. Nàng biết làm thế nào mới có thể để mình càng thêm xinh đẹp xuất chúng.

Lê Hân khẽ mím môi, cô gái trước mắt vẫn mỹ lệ như cũ, không phải, so với ngày trước còn đẹp hơn, trước kia, nàng xinh đẹp ưu nhã, hiện tại nàng có ba phần mị lực, nhẹ cười yếu ớt, có lẽ tâm hồn cũng đã bị nàng xao xuyên. Nhưng bây giờ hần không có cảm giác động tâm đó, cho dù nàng đẹp hơn nữa, trong mắt hần, cũng chỉ là một người có khuôn mặt xuất chúng thôi, tim của hần, lúc nào thì thay đổi? Nếu như ngày trước, hần cho rằng mình yêu nàng, e rằng chỉ bị mê hoặc bởi vẻ xinh đẹp kia.

“Ừ, chuẩn bị xong chưa?” Hần trầm giọng hỏi, chẳng qua là lúc này mới phát hiện trang phục cô gái trước mắt lộn lắt, lúc nào thì, hần không thích đến gần nàng, không đứng, Lê Hân cười khổ một tiếng, trước kia đều là hần theo đuổi nàng, yêu nàng, che chở nàng, nhưng bây giờ, hần muốn người kia, không thể tiếp tục muốn nàng nổi nữa.

“Thiển Y đã chuẩn bị tốt rồi.” Vân Thiển Y khẽ gật đầu, sau đó nàng nhẹ nhún lông mày, khe khẽ cắn lấy môi mềm, một dáng vẻ khổ sở, mỹ nhân là mỹ nhân, một động tác nhỏ nhỏ đều làm người xem thấy yêu thương.

“Còn có chuyện gì không?” Thấy nàng muốn nói lại thôi, Lê Hân bình thản hỏi.

“Là như vậy, tướng quân.” Vân Thiển Y nhẹ buồn, “Thiển Y đã lâu chưa gặp cha, không biết lần này có thể để cha Thiển Y cùng vào cung không mang?.”

Lê Hân vừa nghe, khép hờ hai tròng mắt, Vân Hồng Đào, nhạc phụ của hần, là kẻ chủ mưu việc thay gả, hần hận sao? Thật ra thì đã sớm hận rồi.

“Người không nói thì hần cũng sẽ vào cung, hoàng thượng nói lần này cho hần tiến cung một lần.” Sau khi nói xong, hần trực tiếp đi qua nàng, vạt áo hai người khẽ chạm một chút, sau đó lặng lẽ tách ra, tựa như gió thoảng qua mặt của bọn họ, mặc dù từng chạm nhau, nhưng đi theo hướng ngược lại.

Vân Thiển Y chậm rãi giãn lông mày ra, hai tròng mắt lóe lên.

326. Chương 325: Vào Cung

Một lát sau, hai người cùng nhau ngồi chung một chiếc xe ngựa, bên trong xe ngựa cực kỳ bình thường, nhưng cực kỳ có khí phách, Lê Hân cùng Vân Thiển Y lên, Lê Hân nhắm mắt dưỡng thần, thương thế của hần chưa khỏi, cho nên cần phải nghỉ ngơi, mà điều làm cho hần không muốn mở mắt, là cô gái đối diện, cho dù bọn họ là vợ chồng, nhưng tình không nghĩa, phương thức sống chung như vậy, hần muốn.

Thật ra thì cứ thế này không có gì là không tốt, hần cần một không gian, mà nàng cần một sự bảo vệ, nếu không có hần, Thanh Hàn tuyệt đối với không tha cho nàng. Có lẽ Thanh Hàn chưa từng nghĩ tha nàng, chẳng qua là cô gái kia đã trở lại, loại trừ tất cả ma khí trên người hần, cả cừu hận nữa. Thanh Hàn vẫn sẽ ghét nàng, nhưng đã có thể tha nàng.

Xe ngựa chạy không ngừng, nhưng bên trong xe nhưng không có chút lắc lư, có thể thấy được phu xe tài nghệ cao, Vân Thiển Y ngồi bên trong xe, im lặng như vậy khiến nàng có chút đứng ngồi không yên, ánh mắt nàng tình cờ sẽ dừng lại trên người Lê Hân, con người phức tạp khó dò, bây giờ Lê Hân đối với nàng thật sự rất lạnh nhạt, trong mắt không còn nóng bỏng như trước, hần gặp nàng, chỉ có khách khí, không có thân thiết, thì ra thời gian đã thay đổi tất cả, cả nàng và cả hần. Lòng bàn tay truyền đến một hồi đau nhói, nàng cúi đầu nhìn, thì ra là ngón tay của nàng bắt tri bắt giác bám vào lòng bàn tay, lưu lại mấy vết đỏ, nàng biết, nàng đã hoàn toàn mất đi tình yêu của nam nhân này.

Thứ từng thuộc về nàng, bây giờ đã không tồn tại nữa, mà nàng, tại sao cảm giác đáy lòng có loại bi thương tràn qua.

Không, nàng cần mỗi một cái, trong mắt một mảnh ánh sáng lạnh, đây là cơ hội cuối cùng của nàng, nếu nàng vẫn là tiếp tục ngồi yên một chỗ, như vậy nàng sẽ vĩnh viễn bị vây hãm ở phủ tướng quân, vĩnh viễn là trò cười cho thiên hạ này, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được, mà nữ nhân kia, tại sao có thể hạnh phúc hơn nàng, từ nhỏ nàng luôn được cưng chiều, dung mạo của nàng, tài đức của nàng, điểm nào cũng hơn ả gấp trăm gấp ngàn lần, sao ả có thể cướp đi tất cả mọi thứ thuộc về của nàng, hôm nay, nàng sẽ tự tay đoạt lại tất cả mọi thứ vốn nên thuộc về nàng.

Môi của nàng nhẹ nhàng giương lên, gương mặt tuyệt mỹ từ từ mang theo một vòng lạnh lùng.

Mà bên trong phủ tướng quân, Mai Nhi kéo Tri Hạ đứng ở cửa, nhìn xe ngựa dần dần rời đi tầm mắt của các nàng, Mai Nhi quay đầu lại nhìn về phía khuôn mặt Tri Hạ lạnh hơn mấy phần so với bình thường, kỳ quái nói.

“Tri Hạ, tiểu thư đại nạn không chết, ắt có phúc, người xem, tướng quân để tiểu thư tham gia yến hội, ta còn nghe nói lão gia cũng đi, đối với tiểu thư, còn có Vân phủ, đúng là vinh dự, chúng ta nên cao hứng mới phải, sao người nghiêm mặt như vậy?”

khóe miệng Tri Hạ cười khổ, lắc đầu trả lời.”Không, tại sao ta có thể mất hứng chứ?”

Mai Nhi nghiêng đầu, Tri Hạ quá mức thông minh, mà nàng, quá mức ngu ngốc.

Tri Hạ khẽ chớp con mắt, liếc Mai Nhi một cái, khóe miệng cười khổ càng nặng, người không biết mới có thể vui vẻ. Tiểu thư, kế hoạch của người quả thật hoàn hảo, cố ý uống thuốc độc, khiến tướng quân khôi phục tự do cho người, khiến tướng quân dẫn người đi hoàng cung, tiểu thư, người muốn làm gì? Một lần còn chưa đủ sao? Nàng nhìn con đường dài đằng đẵng ngoài cửa, đáy mắt thoáng qua một mảnh trong suốt. Nàng, cũng nên rời đi rồi, ân cứu mạng, nàng đã báo xong, không cần lưu lại nữa...

Nàng xoay người, mang theo một phần tuyệt tình đã lâu không gặp.

Mai Nhi thật sự không hiểu, nhưng có thể cảm thấy Tri Hạ thay đổi rất nhiều. Sau đó, nàng nhìn thấy Tri Hạ đi càng ngày càng xa, nhưng nàng nhìn mình, nàng vẫn còn ở nơi này.

“Tri Hạ, người đi đâu vậy, chờ ta một chút.” Nàng nhắc váy, đuổi theo.

327. Chương 326: Gặp Mặt

Bên trong hoàng cung, người người tấp nập, trong điện, quan viên lục tục chạy tới, khi Lê Hân cùng Vân Thiển Y đi vào thì bốn phía im lặng, bởi vì nam tử anh tuấn lãnh khốc, nữ tử tuyệt mỹ, hơn nữa là vì tin đồn kia, nhưng chỉ im lặng một chút, sau đó lại tiếp tục ồn ào, dù sao đều là quan viên nhỏ bé, không thể nhìn một cách trắng trợn, để tránh Lê Hân ghét bỏ, dù sao người ta cũng là tướng quân Thiên Trạch, ai dám đối đầu với hắn, quả thật là không muốn sống nữa. Vân Thiển Y đi phía sau Lê Hân, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, cộng thêm mấy phần tái nhợt, không phải là bởi vì nhiều người, chỉ bởi vì nội tâm nàng đang phức tạp.

Lê Hân ngồi xuống vị trí trên cùng bên phải, sau đó ngăn người nhìn chỗ trống đối diện. Bọn họ chưa tới sao?

Vân Thiển Y ngồi xuống cạnh hắn, ngón tay nắm thật chặt, nàng cũng nhìn về phía trước, người mà nàng chờ mong còn chưa tới, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ? Càng nghĩ, lòng của nàng lại càng loạn, đứng ngồi không yên, trên trán cũng hiện lên chút mồ hôi lạnh.

“Y nhi.” Một giọng nói quen thuộc len lỏi vào tai nàng, trông mắt Vân Thiển Y ngấn nước, quay đầu.

Chỉ thấy Vân Hồng Đào từ từ xuất hiện ở trước mắt của nàng, so với ngày trước, Vân Hồng Đào lộ vẻ già nua vài phần, gầy gò hơn, ngay cả tóc mai hai bên cũng bạc, mấy tháng ngắn ngủn, mà hắn như già đi mười tuổi, năm tháng vô tình, nhưng phiền não càng vô tình thêm.

“Cha.” Nhẹ nhàng một tiếng, trên mặt Vân Hồng Đào cũng xuất hiện bi thương, nữ nhi của hắn, kể từ nàng gả vào phủ tướng quân, bọn họ chưa từng gặp mặt, hôm nay nhìn thấy, thấy nữ nhi cũng không tệ lắm, quần áo ngăn nắp như trước, hắn nhìn Lê Hân, cong người hành lễ “Tướng quân” hắn không dám gọi người kia là con rể, bởi vì hắn từng làm cái chuyện kia, sợ là cái tướng quân sớm đã biết rõ, người nọ là tướng quân Thiên Trạch, là chiến thần, đem tôn nghiêm của gã giẫm dưới chân, hắn không chết cũng rất may mắn rồi.

Hơn nữa, hắn lại đem tầm mắt chuyển lên người Vân Thiển Y, Y nhi cũng làm quá nhiều chuyện sai lầm, còn nữ nhi kia, nói thật, đối với nàng, hắn không có chút đau lòng, cho dù hắn biết nàng bị Y nhi ép rơi xuống vực, người đầu tiên hắn nghĩ đến cũng là Y nhi, cứ coi là hắn ích kỷ đi, nhưng nàng bây giờ lại hoàn toàn thay đổi, quốc sư yêu nàng, vì nàng mà đem nữ nhi mình thương nhất gả cho Lê Hân, hơn nữa dùng phương thức kia để gã, quả thật mọi thứ của nữ nhi đều bị phá hủy.

Cũng may, đến bây giờ hắn mới thở dài một hơi, tướng quân có thể mang nữ nhi vào cung dự yến tiệc, lại đem hắn mời tới, đối với nữ nhi, đây có lẽ là kết cục tốt nhất rồi, dù sao quốc sư cùng nàng vô duyên. Hắn hi vọng nữ nhi lấy được tình cảm của tướng quân, làm tướng quân phu nhân, phú quý cả đời. Không cần mong chờ xa vời.

“Ừ” Lê Hân nhẹ gật đầu, nhàn nhạt nhìn Vân Hồng Đào một cái, sau đó lại thu ánh mắt về, nhắm mắt.

“Tướng quân, ta nói chuyện riêng với cha được không?” Vân Thiển Y nhẹ nhàng nói, thanh âm cũng mang theo sùt sùi.

“Đi đi” Lê Hân không mở mắt.

“Cám ơn tướng quân.” trong mắt Vân Thiển Y biến mất lệ, cười một tiếng, sau đó hai người rời đi.

328. Chương 327: Nói Chuyện

Bóng đêm ập xuống, ánh trăng mờ ảo, gió mát phát phơ .

“Y nhi, con có khỏe không?” Vân Hồng Đào nhìn nữ nhi, khổ sở hỏi. Hắn biết bây giờ nữ nhi bị giam lỏng ở phủ tướng quân.

“Cha, nữ nhi không sao.” Giọng nói của Vân Thiển Y cũng nghẹn ngào, sau đó nàng nhìn nơi xa, con người ngừng tụ, nước mắt ngừng lại, “Cha, nữ nhi có chuyện muốn cha giúp một tay, lần này cha nhất định phải giúp nữ nhi, nếu không nữ nhi thật không thể sống thêm ngày nào nữa.”

“Chuyện gì?” Vân Hồng cảm giác cung yển lần này không đơn giản, đúng là như thế, nhưng vì nữ nhi mình thương nhất, dù chuyện gì, hắn cũng sẽ giúp nàng làm bằng được, cho dù là hắn mất hết tất cả.

“Cha, là như vậy.” Vân Thiển Y ghé vào bên tai hắn, nhẹ nói mấy câu nói. Vừa nói, Vân Hồng Đào vừa gật đầu.

“Cha, thế nào?” Nói xong, Vân Thiển Y mở to hai mắt, không chớp nhìn Vân Hồng Đào, đây là cơ hội cuối cùng của nàng, cho nên lần này cha nhất định phải giúp nàng mới được. Nếu không, nàng lại thật sự không còn cơ hội nào nữa.

“Được, Y nhi yên tâm, cha nhất định sẽ giúp con.” Vân Hồng Đào gật đầu một cái, trong mắt cũng thoáng qua một mảnh sương mù.

Chờ hai người trở về điện, mọi người đã tới toàn bộ, mà nàng cũng bị mọi người nhìn chăm chú, có châm chọc, có cười nhạo, cũng có kẻ mừng khi người gặp họa, đối với Thiên Trạch mà nói, Vân Thiển Y là một đề tài chuyện cười lớn.

Trước kia là chủ nhân phách nguyệt tôn quý, kết quả lại là một vở kịch hài, cuối cùng lại luân lạc tới làm một tiểu thiếp phủ tướng quân, không danh không phận. Không nghĩ tới hiện tại nàng vẫn có thể ngồi cạnh tướng quân, không biết dùng thủ đoạn gì mà được!

Ngón tay Vân Thiển Y nắm thật chặt, nàng chưa từng chịu nhục như thế, nhưng nàng chỉ có thể nhịn, trừ nhịn ra, nàng không làm được gì thêm, Vân Hồng Đào cũng một hồi đau buồn, nữ nhi của hắn, từ nhỏ hắn nâng niu trong lòng bàn tay, nhưng bây giờ, mỗi ngày nàng đều sống cuộc sống như vậy, ánh mắt hắn bỗng nhiên nghiêm chỉnh, người cũng thay đổi, âm trầm mấy phần, hắn nhất định sẽ đem tất cả những thứ thuộc về nữ nhi đoạt lại, dù không chữa thủ đoạn nào.

Chỉ có Lê Hân như một pho tượng, ngồi ở chỗ đó, ngay cả một cái động tác đều chưa từng thay đổi. Tự như thấy một người xa lạ, cùng bọn họ không có bất cứ quan hệ gì.

“Hoàng thượng đến.” Lúc này, một thanh âm lạnh lạnh vang lên, mọi người quỳ xuống đất.

Long bào óng ánh, dây buộc tóc bằng vàng sọc, đôi mắt hoa đào không ngừng nhấp nháy tà mị, thân thể cao lớn ngang tàng mà có lực, toàn thân bao phủ ở một khí chất tôn quý, không giận mà uy, không nói mà lạnh, đây chính là hoàng thượng, từ trong con người đã lộ ra uy nghiêm, từ linh hồn lộ ra tôn quý, hắn anh tuấn, hắn quý khí, hắn tà mỹ, khiến các thiên kim tiểu thư chưa lấy chồng một hồi mặt hồng tim đập, không thể nghi ngờ, vị hoàng đế này, bất kể diện mạo hay khí chất, đều rất xuất chúng.

Môi của hắn mang theo nụ cười nhàn nhạt, đi lên ghế rồng trên cùng, nâng vạt áo ngồi xuống, động tác cao quý vô cùng.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.” Mọi người đứng dậy, chắp tay hành lễ.

“Bình thân.” Tiêu Cẩn Du thấp giọng nói ra, trong giọng nói mang theo uy nghiêm. Sau đó, hắn nhìn Lê Hân ngồi gần mình, lúc nhìn thấy Vân Thiển Y thì ánh mắt lóe lên, sau đó nhàn nhạt nâng môi, xem ra, ả cũng không tệ lắm.

“Tạ hoàng thượng.” Mọi người nói xong, ngồi xuống.

Tiêu Cẩn Du tựa người vào ghế rồng, trước mặt đặt một cái bàn ngọc, trên bàn để ly rượu, cùng với các loại trái cây, hần sờ cảm, nghiêng đầu nhìn về phía bên trái, người này sao còn chưa tới? Để cho hần – vị hoàng đế này chờ, quả thực là không có đạo lý.

329. Chương 328: Đến

“Hoa Trạch, đi mời quốc sư đi.” Hần hướng về phía thái giám tổng quản sau lưng, nhỏ giọng nói.

“Dạ, nô tài lập tức đi ngay.” Giọng nam lạnh lạnh truyền ra, thật sự có chút khó nghe.

Hần mới vừa nói, liền nghe đến một hồi thanh âm trầm thấp.

“Thanh hàn quốc sư đến.”

Tiêu Cẩn Du ngồi thẳng người, nhìn về phía trước, Cửu đệ rốt cuộc đã tới.

Giương mắt nhìn, nam tử quần áo như tuyết, tóc bạch kim, quần áo nhẹ lay động, thân hình thon dài, nhìn gần hơn, chỉ thấy nam tử mày như mực vẽ, khóe môi khê nhếch, tràn ra một nụ cười nhân nhật, trong ánh mắt mang theo một cổ khí chất tự nhiên, giữa trán có chu sa đỏ thẫm, càng thêm một phần tuyết trần, bạch y trên người như mây như nước, tựa như từ trong tranh bước ra, tựa như thần tiên hạ phàm.

Mà hần nắm tay một thiếu nữ có dáng dấp cực kỳ thanh tú, thân thể thiếu nữ gầy gò, nhưng lại mang theo vẻ xuất trần, cực kỳ thanh mát, da nàng trắng nõn, mặt mày như vẽ, mắt trong sáng, trong thanh tú mang theo vài phần tuyết mỹ, ánh mắt trong trẻo như nước hồ, sóng mắt nhẹ nhàng lay động, thanh thanh thuần thuần, non nớt, ngây thơ.

Lúc này, thiếu nữ thấy người đang ngồi, nàng nghiêng đầu nhìn nam tử bên cạnh một chút, Tiêu Thanh Hàn nắm chặt tay nàng, nhẹ cười một tiếng, nụ cười này tuyết trần. Thiếu nữ vừa thấy, cũng cười với hần. Giữa hai người chỉ dùng ánh mắt trao đổi, lại đủ để nhìn ra tình cảm sâu vô cùng kia.

Mà khi hai người đi tới, thì người ngồi phía sau chợt phát hiện gì đó, hít một hơi thật sâu, chỉ thấy sau lưng bọn họ có một con sói thân hình cực kỳ to lớn, màu lông tuyết trắng, mắt hữu thần mà mang theo vài phần sắc bén, nó đầu ngưỡng thật cao, không thèm nhìn người ngồi hai bên, vẻ mặt khinh thường. Tựa như đế vương, không đem bất luận kẻ nào vào mắt.

Tiêu Thanh Hàn và Vân Tâm Nhược đi tới chỗ ngồi trống duy nhất bên trái, hần vội kéo tay của nàng, cùng nhau ngồi xuống, mà con sói kia nằm ở bên cạnh bọn họ, mắt nhìn bốn phía.

Tiêu Cẩn Du nhìn cô gái bên cạnh Cửu đệ, chỉ thấy nàng cười dịu dàng, không ngừng nói gì đó với Tiêu Thanh hàn, mà Thanh Hàn lại tỉ mỉ chú ý nhất cử nhất động của nàng, sóng mắt ôn nhu như nước, hần thở nhẹ một cái, xem ra nữ nhân này còn sống là ý trời, hần chưa từng thấy Cửu đệ đối tốt với người nào như vậy, ngay cả hần cũng không có, thật đúng là để cho hần hơi chút đổ kỵ, nhưng mà, may là mọi chuyện đều trở lại như cũ, hần cũng yên tâm. Chỉ cần thiên hạ thái bình là tốt.

Cuối cùng hần nhìn con sói nằm trên mặt đất kia, nghe nói không biết từ nơi nào mà Vân Tâm Nhược có được con sói này, mà còn là Lang Vương, cực kỳ thông minh, hôm nay vừa thấy, quả thật là kỳ lạ.

Lang Vương, vua của loài sói, mà khi hần nhìn về phía nó, thì Lang Vương cũng ngẩng đầu nhìn hần một cái, sau đó sẽ xoay mặt đi, không coi hần như hoàng đế. Tiêu Cẩn Du có xúc động muốn cười to, ánh mắt vừa rồi của nó là gì? Nó đang liếc hần, xem thường hần, mà hần lại hiểu được. Thật là vui, hần khê cười, có lẽ hần phải mượn đệ đệ để vui đùa một chút mới được.

330. Chương 329: Xin Chỉ

Vì vậy, con người hẩn vòng vo chớp mắt, dáng vẻ suy nghĩ, Lang Vương nằm trên đất, nhất thời cảm giác có gió lạnh thổi lên, nó híp lại cặp mắt, nhìn bốn phía một cái, lại cúi đầu, lưỡi biếng nằm sắp xuống. Xem ra, với loại trường hợp này, nó còn cảm thấy nhàm chán.

“Hoàng thượng, hoàng thượng.” Hoa Trạch không ngừng nhắc nhở bên tai hoàng đế. Hôm nay hoàng thượng bị sao vậy, văn võ bá quan cũng đều mở to hai mắt nhìn hẩn, mà hẩn đang làm gì? Ngăn người, hoàng thượng lại đang ngăn người.

“Ừ.” Tiêu Cẩn Du lấy lại tinh thần, hắng giọng, nhìn lướt qua mọi người phía dưới, mở miệng nói: “Hôm nay, trăm mở tiệc mừng này, thứ nhất là để ăn mừng chiến thắng, thứ hai là để mừng việc biên giới Thiên Trạch ngừng chiến loạn, hơn nữa Nhan quốc và nước ta đã kí kết hiệp định, hai nước an cư lạc nghiệp, tận hưởng thái bình, cho nên mọi người không cần câu nệ lễ tiết, vui vẻ chè chén.”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế.” Mọi người lại một một cảm tạ.

Hai tròng mắt Lê Hân chăm chú nhìn cô gái ngồi bên cạnh Tiêu Thanh hàn, trong mắt hiện ra thống khổ.

Mà Vân Thiển Y cúi đầu, miệng bị cắn ra máu, nàng không thể ngẩng đầu, nếu không nàng nhất định sẽ hận không được trực tiếp tiến lên kéo nữ nhân kia ra. Vân Hồng Đào cũng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Vân Tâm Nhược, tất cả có phải là nàng đang trả thù không, trả thù hẩn ép nàng thay gả, cho nên mới khiến nam tử mà Thiển Y yêu, thích nàng.

Hẩn nhìn ra, không những thanh hàn quốc sư, ngay cả tướng quân ngồi bên cạnh cũng thế, hẩn sống mấy chục năm, tất nhiên biết loại đau khổ của Lê Hân có ý gì, là tình yêu ẩn nhẫn, có thể nói là thâm tình. Hai nam tử cùng yêu nàng, như vậy Thiển Y làm sao bây giờ? Hẩn tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra, Thiển Y là nữ nhi hẩn thương yêu nhất, hạnh phúc của nàng không để bất luận kẻ nào phá hư, hẩn có năng lực ép nàng một lần, cũng có thể ép nàng lần thứ hai.

Chẳng qua là, lúc này, hẩn tức giận công tâm, lại quên mất, tình yêu là tự nguyện, Tiêu Thanh hàn chưa bao giờ yêu Vân Thiển Y, mà Vân Tâm Nhược cũng chưa từng trả thù.

Lúc này, có mấy cô gái xinh đẹp nối đuôi đi ra, làn váy không ngừng lay động, vòng eo hết sức mềm nhẹ, không ngừng đưa thân thể theo âm nhạc.

Tiêu Thanh hàn cười, dùng ngón tay kẹp lấy một khối cao trên bàn, đến gần miệng nàng, Vân Tâm Nhược chuyển động con mắt trong suốt, không ngừng xem các cô gái ở giữa sân khấu, thật ra thì nàng không phải là không hiểu vì sao bọn họ lại uốn uốn éo éo như thế, nhưng mà, cũng rất dễ nhìn, cho đến khi dưới mũi truyền đến một hồi mùi thơm, nàng hí mắt cười một tiếng, thấp môi cắn một ngụm.

“Ăn ngon không?” Tiêu Thanh Hàn cúi đầu, hỏi nàng.

“Ăn ngon.” Vân Tâm Nhược ăn xong một khối, cầm lên một khối nữa, đưa tới bên miệng hẩn, cười híp mắt nói: “Thanh Hàn, người cũng ăn đi.”

lòng của Tiêu Thanh Hàn chậm rãi ấm lên, hẩn cắn một cái, trong miệng truyền đến mùi hoa quế, quả thật không tệ, xem ra hẩn phải nghĩ đến việc đổi đầu bếp mới cho phủ mình mới được.

Tiêu Cẩn Du một tay chống cằm, nhìn mọi người, thiên hạ thái bình rồi, hoàng đế như hẩn quả thật thoải mái...

Nhưng, hẩn nhìn phía dưới một chút. Sau đó hỏi Tiêu Thanh hàn.”Cửu đệ, lần này người có công thu phục quân đội Thư Tuấn, cho nên, người muốn phần thưởng gì, trăm cũng sẽ đáp ứng.”

Tiêu Thanh Hàn dùng ống tay áo trắng như tuyết của mình, lau miệng cho cô gái. Đang lúc mọi người im lặng mới đứng lên.

Hẩn khẽ khép tròng mắt, giống như tiên nhân, thanh âm nhẹ nhàng truyền đến, “Hoàng huynh, thần muốn lấy Vân Tâm Nhược làm thê tử.”

Một câu nói này, để cho mọi người dừng lại động tác trong tay.

Mà nhận vật nữ chính kia lại cầm đồ trên bàn, ném cho Lang Vương nằm trên mặt đất, không thèm quản cái gì, Lang Vương há miệng nuốt vào, một người một sói chơi cực kỳ cao hứng, không bị không khí kia làm kinh động.

331. Chương 330: Thanh Âm Phản Đối

Tiêu Cẩm Du còn chưa mở miệng, đột nhiên từ phía trước đi ra một thân ảnh, quỳ trên mặt đất, hô to “Hoàng thượng, vạn vạn không thể.”

Câu ‘vạn vạn không thể’ này làm mọi người đều sửng sốt. Hoàng thượng không mở miệng, mà người khác đã đoạt lời, hơn nữa nhìn cách ăn mặc của gã không phải là quan viên, e rằng chỉ là một bình dân nho nhỏ, không nghĩ tới gã lớn mật như thế. Lại dám khiêu chiến hoàng quyền, mà gã ngăn cản, là Thanh Hàn quốc sư Thiên Trạch, hẳn không phải muốn sống nữa sao.

Lê Hân để ly rượu trong tay xuống, lạnh lùng nhìn người quỳ trên đất, con người dẫn dân băng lãnh, hẳn xoay mặt nhìn về phía Vân Thiển Y, tâm chìm ba phần.

Thì ra là thế.

Thiển Y, người làm ta quá thất vọng rồi, thì ra tất cả là người diễn trò mà thôi.

Tiêu Cẩm Du âm trầm nhìn người quỳ trên mặt đất, trên mặt không vui, chuyện này, hẳn đã không muốn xen vào, Cửu đệ muốn kết hôn người nào, hẳn còn không lên tiếng, đột nhiên toát ra người như vậy, gã thật sự to gan. Chán sống sao? Nếu quả sống đủ rồi, hẳn không ngại tiền gã một đoạn đường.

Tiêu Thanh Hàn lạnh lùng, hai tròng mắt nâng lên một tầng hàn ý, ánh mắt bắn về phía Vân Hồng Đào, khiến thân thể Vân Hồng Đào rung lên. Thật là đáng sợ, hẳn Vân Hồng Đào lẫn lộn trên thương trường chục năm qua còn chưa từng sợ như thế này.

“Thanh Hàn.” Vân Tâm Nhược cảm thấy một tia hơi thở kỳ quái, nàng lôi kéo vạt áo Tiêu Thanh Hàn, một đôi mắt to sáng ngời trong suốt, trong suốt như thủy tinh, mang theo một tia sợ hãi.

Tiêu Thanh Hàn ngồi xuống, ôm thân thể nho nhỏ của nàng vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô gái. Ánh mắt lại lạnh lẽo nhìn về phía Vân Thiển Y đối diện.

Vân Thiển Y tiếp nhận lấy ánh mắt của hắn, thân thể chấn động.

Cõi đời này không có gì có thể lừa gạt được hắn, Vân Thiển Y quả nhiên không phải hèn hạ một cách bình thường.

Tiêu Cẩm Du cười lạnh, ngồi trở lại trên ghế, Hoa Trạch rót rượu cho hắn, lạnh lạnh hỏi: “Người đang quỳ là ai.” Dám đụng đến hoàng gia, sẽ phải chịu hậu quả, hẳn muốn xem gã có lý do gì mà làm như vậy. Chưa nhắc đến Cửu đệ, mà hắn đây sẽ đối phó với gã thế nào cho hả dạ.

Không sai, trong mắt người khác, hắn là một người rất ôn nhu, cũng là một hoàng đế nhân từ, nhưng hắn hung ác hơn người thường rất nhiều. Nhất là đối với kẻ địch.

Vân Hồng Đào ép mình nhanh chóng tỉnh táo, mồ hôi trong lòng bàn tay lại càng ngày càng nhiều, nhưng bây giờ không phải là lúc để lui bước, vì Thiển Y, cũng vì Vân phủ, lúc này hắn đã chọc giận tới hoàng đế, hẳn không còn đường lui nữa rồi.

“Hoàng thượng, thảo dân Vân Hồng Đào, là cha đẻ của Vân Tâm Nhược, thảo dân cho là Vân Tâm Nhược căn bản không thể làm thê tử quốc sư. Nàng đã gả cho tướng quân, thân thể không còn sạch sẽ, lại bị chồng bỏ, không cách nào tái giá cho người khác, mà bây giờ nó ngu ngu ngốc ngốc. Căn bản không xứng gả cho quốc sư.”

Câu ‘ngu ngu ngốc ngốc’ kia, làm khuôn mặt tất cả mọi người ở đây thảm đạm. Thì là cô gái như gió mát này lại là kẻ ngu, thì ra nàng chính là cô gái bị tướng quân bỏ rơi.

“Vậy thì như thế nào?” Tiêu Thanh Hàn nhìn cô gái trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, mang theo tự nhiên mát mẻ, không ngừng khẽ cười với hắn “Nàng cũng được, ngu cũng thế, nàng đều là cô gái mà cả cuộc đời Tiêu Thanh Hàn này yêu, thề tử duy nhất, về phần nàng còn trong sạch hay không, bổn tọa không để ý.”

332. Chương 331: Không Phải Là Con Gái Người

ly rượu trong tay Lê Hân vỡ vụn, mọi người nhìn về phía hắn. Đáng chết, gã ta lại dám ăn không nói có, dùng sự trong sạch của nàng để biện minh, ánh mắt hắn như đao nhìn Vân Hồng Đào, khóe miệng nhếch lên “Vân Tâm Nhược đến phủ tướng quân thì bản tướng quân chưa chạm vào nàng. Vân Hồng Đào, người cũng lắm trò thật, dùng nha hoàn để ép nàng thay gả, bản tướng quân còn chưa truy cứu tội của người, người thật to gan.” Hắn vỗ bàn một cái, làm tim mọi người lỡ mất một nhịp,

Lúc này, cả cung điện im lặng, có thể nghe được tiếng chân rơi trên mặt đất, Vân Hồng Đào thở hồng hộc, mồ hôi lạnh theo trên trán chảy xuống, lúc này, ba nam tử, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía hắn. Hoàng đế mang theo vài phần tà khí, làm cho người ta không rét mà run, Lê Hân tràn ngập tức giận, về phần Tiêu Thanh hàn, sắc mặt của hắn bình tĩnh, chỉ có tròng mắt đem tất cả tâm tình của hắn hiện rõ. Lúc này, càng bình tĩnh, lại làm người ta càng cảm thấy đáng sợ.

“Thanh hàn, thúc thúc kia nói cha là thứ gì vậy?” Đột nhiên, một thanh âm mềm nhẹ vang lên.

Thứ gì? Tiêu Cẩm Du không nhận được bật cười. Lời này câu ấy như đang chửi Vân Hồng Đào là một món đồ. Lấy trí tuệ của Vân Tâm Nhược bây giờ, e rằng chỉ coi cha là một đồ vật.

Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía nàng, khẽ cười, “Nhược, vị thúc thúc kia dĩ nhiên không phải là một món đồ.” sắc mặt Tiêu Cẩm Du có chút đỏ bừng, hắn không thể cười lên, mặt mũi hoàng đế rất quan trọng.

Mà tất cả mọi người ở đây đều giống hoàng đế, buồn cười mà không dám cười, bởi vì ai dám để ấn tượng xấu trước mặt hoàng thượng chứ.

Vân Hồng Đào bị nói, nét mặt già nua thay đổi lần lượt xanh trắng, ngẩng đầu lên, hung hăng trừng Vân Tâm Nhược trong ngực Tiêu Thanh Hàn.

Tiêu Thanh Hàn lấy ra một tờ giấy từ trong ngực, ném tới trước mặt Vân Hồng Đào, Vân Hồng Đào nhặt lên, tay run run, tờ giấy từ trong tay hắn rơi xuống.

“Vân Hồng Đào, người không quên cái này chứ?” Tiêu Thanh Hàn khẽ mở môi mỏng, mang theo giễu cợt “Người nói, Vân Tâm Nhược vẫn con gái của người sao?”

Vân Hồng Đào không nói một lời, chán nản quỳ trên đất.

“Thế nào, người không nói chuyện được sao? Giấy trắng mực đen viết rõ ràng, người Vân Hồng Đào cùng Vân Tâm Nhược một đạo lưỡng đoạn, từ đó về sau không quan hệ gì cả.”

Mọi người nghe xong, lập tức hiểu ra, không khỏi khinh bỉ Vân Hồng Đào. Một người như vậy, thật không xứng làm cha.

“Thế thì sao...” trong lúc bất chợt, Vân Hồng Đào hét lớn một tiếng, quên mất là hắn đang quỳ trước mặt hoàng đế, cũng quên mất, người trước mắt là Thanh Hàn quốc sư vô cùng tôn quý, hắn chỉ vào cô gái trong ngực Tiêu Thanh Hàn, hung ác nói: “Đây đều tại Vân Tâm Nhược ép ta. Đây là nó chủ động yêu cầu, như thế lão phu có lỗi gì?”

“Phải không?” Tiêu Thanh Hàn cười lạnh, sắc mặt bình tĩnh “Vân Hồng Đào, Vân Tâm Nhược chưa bao giờ là nữ nhi của người! Chưa bao giờ, nàng không có bất cứ quan hệ gì với người cả.”

Đây là ý gì? Vân Tâm Nhược không phải nữ nhi của Vân Hồng Đào, vậy là nữ nhi nhà ai?

“Không thể nào?” Vân Hồng Đào trợn to cặp mắt, không thể tin nhìn Tiêu Thanh hàn, Vân Tâm Nhược không phải là nữ nhi của hắn ư, không thể nào.

“Dĩ nhiên không phải.” Tiêu Thanh Hàn chậm rãi nói xong, thanh âm từng chữ từng câu. Thật chậm, mỗi một câu cũng tựa như một con dao, xẹt qua lòng của Vân Hồng Đào “Con gái của người đã bỏ trốn cùng người khác, những chuyện này, nha hoàn Tử Y có thể làm chứng.”

Hắn nói xong, giơ tay lên.

Một nam tử mặc áo hồng chậm rãi đi vào điện, hắc tóc đen như mực, mắt sáng như sao, một cái nhẵn mày, một nụ cười lưu chuyển, đẹp đẽ mà không yêu mị, tươi đẹp mà không dung tục, xương quai xanh lộ ra, một cổ quỳn rũ trời sanh, cười như yêu nghiệt.

333. Chương 332: Chứng Minh

Phía sau hắn, một cô gái mười tám mười chín tuổi đi theo, cô gái có cặp mắt trong sáng, không ngừng nhìn cô gái trong ngực Tiêu Thanh hàn. Khóe mắt rưng rưng, không ngừng rơi xuống, tiểu thư đáng thương của nàng, thật sự vẫn còn sống.

Có lão gia..., nàng nhìn đại tiểu thư ngồi cạnh Lê Hân, một cổ oán hận dâng lên, không ngờ bình thường đại tiểu thư rất hiền dịu lại làm ra chuyện như vậy, lòng dạ ác độc. Nàng trước kia thật đúng là nhìn lầm ả.

Nam tử mặc áo hồng quỳ một chân xuống đất, Tử Y cũng quỳ xuống theo.

“Minh Phong, Tử Y ra mắt hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.” Tử Y đi theo Vân Tâm Nhược đã lâu, lá gan cũng lớn rất nhiều, cho dù người ngồi trên là đương kim hoàng thượng, nàng cũng không sợ tới mức nói không ra lời.

“Tử Y. . . .” khuôn mặt Vân Hồng Đào lần lượt thay đổi xanh trắng “Tử Y, lời quốc sư nói có thật không?”

Tử Y rút cổ lại, ánh mắt lão gia giống như muốn ăn thịt người, nàng sợ, dù sao hắn là chủ tử Vân phủ, cuộc sống mấy năm qua làm nàng cũng biết sợ một cách bản năng.

Khi nhìn thấy Minh Phong khích lệ cười thì nàng cắn cắn môi, vì tiểu thư, nàng không thể sợ. Đúng, không thể sợ, hơn nữa Minh Phong công tử nói rồi, cho dù để gã biết cũng không sao, bởi vì nàng rất muốn tiểu thư và cô gia sống hạnh phúc như vậy, cũng không cần sợ lão gia sẽ làm ra với bọn họ.

Tử Y nhìn lại Vân Hồng Đào, thanh âm trong trẻo truyền tới trong tai mỗi người “Lão gia, quốc sư nói rất đúng, tiểu thư đã bỏ trốn cùng một người đánh xe, tiểu thư bây giờ, là cô gia nhà ta tìm đến, chẳng qua là có tám phần tương tự với tiểu thư, bởi vì các người chưa bao giờ quan tâm đến tiểu thư, chưa bao giờ để ý đến tiểu thư, cho nên đối với sự thay đổi của nàng căn bản không phân biệt ra được. Nàng không phải là nữ nhi của lão gia. Lão gia chỉ có thể sinh ra nữ nhi giống như đại tiểu thư mà thôi.” Nói đến đây, Tử Y bĩu môi. Tiểu thư của nàng xuất trần như vậy, sao lại là con gái của loại người như Vân Hồng Đào được.

Vân Hồng Đào lụn bại ngã ngồi trên đất, không thể tin nhìn Tử Y, đây tất cả đều là thật. Nữ nhi của hắn lại cùng người ta bỏ trốn, để một nữ nhi giả ở bên cạnh hắn, hắn thế nhưng không biết, hắn không tin, thật sự không tin, hắn như vậy có phải sống quá thất bại hay không? Thì ra, đến cuối cùng, hắn lại trở thành một truyện cười, trước mặt bách quan, trước mặt hoàng thượng, điều này làm sao hắn có thể đứng trước mặt người đời nữa.

Vân Thiển Y cũng ngốc lăng nhìn Tử Y, sau đó nhìn về phía Vân Tâm Nhược, ả căn bản không phải Tam muội, đúng, không phải, ả thật sự không phải, không trách được, từ lần gặp mặt đầu tiên nàng đã cảm thấy khác biệt, thì ra là thế này.

Tất cả mọi chuyện, xảy ra quá đột ngột, càng làm cho người khác càng thêm chán ghét đối với cha con Vân, thì ra chân tướng là như vậy, không nghĩ tới, trên đời lại có người cha đáng cười như thế, con gái của mình

bỏ trốn cùng người khác, không nguyện ở nhà. Mà gã Vân Hồng Đào này làm gì có tư cách làm nhạc phụ của Thanh Hàn quốc sư.

May mà Vân Thiển Y không phải là thê tử của quốc sư, nếu không, danh dự Thiên Trạch bọn họ đã bị cha con hai người kia vứt sạch.

Tiêu Cẩm Du ngồi trên ghế rồng, nhìn tất cả phía dưới, sau đó sai cung nữ bên cạnh, rót cho mình một ly rượu, hân hưng ly rượu lên, khoe miệng nhẹ nhàng.

E là Cửu đệ đã sớm đoán được, cho nên.

Có trò hay để nhìn rồi.

Trong lúc nhất thời, cha con Vân gia bị mọi người chỉ chỉ chỗ chỗ, toàn bộ thể diện bị quét sạch, cặp mắt Vân Thiển Y chợt lóe hung ác, vẻ mặt vụn vụn, sau đó nàng khẽ cười, vươn tay, lấy ra một cái trâm cài tóc. Bảo thạch trong tay không ngừng lóe sáng.

“Thanh hàn quốc sư, xin cầm Vân Long lên.” Sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi, giọng nói có chút hận ý, nàng còn chưa thua, nàng còn có một lợi thế lớn nhất, chính là phách nguyệt, nàng muốn trước mặt người trong thiên hạ biết, xem Tiêu Thanh Hàn còn nói dối thế nào, Vân Thiển Y nàng mới đúng là chủ nhân phách Nguyệt.

“Quốc sư.” Minh Phong lo lắng nhìn Tiêu Thanh Hàn, hẳn biết Vân Long khi gặp Phách Nguyệt, sẽ có dị tượng xảy ra.

Tiêu Thanh Hàn nhẹ nhàng cười một tiếng, nhìn trâm cài tóc trong tay Vân Thiển Y, trong nháy mắt, đáy mắt hồng quang lóe lên, Tiêu Cẩm Du khẩn trương, chẳng lẽ ma tính của Cửu đệ lại nổi lên sao? Hắn nhìn về phía Lê Hân, phát hiện khuôn mặt của Lê Hân cũng rồi rầm.

Tiêu Thanh Hàn giơ cánh tay lên, cổ tay gầy gò trắng nõn, Vân Long trên cổ tay sáng lên, mà trâm cài tóc trên tay Vân Thiển Y cũng sáng chói.

“Phách nguyệt.” mọi người một hồi kêu lớn.

Tiêu Cẩm Du nhúc nhích đầu nhắm mắt lại, Cửu đệ, người sẽ giải quyết thế nào?

“Thanh hàn quốc sư, người cũng thấy đấy, Thiển Y mới đúng là chủ nhân của phách nguyệt, người muốn khắc tinh giáng thế sao? Người có thể không để ý tới thiên hạ sao?” Lời nói của Vân Thiển Y to rõ, tựa hồ tất cả đạo lý cũng nghiêng về phía nàng, nàng mới đúng là người bị hại vô tội nhất, giống như tất cả mọi người đều có lỗi với nàng.

Minh Phong lườm Vân Thiển Y một cái, cầm thứ nà để uy hiếp quốc sư ư, nói vậy, nàng còn không biết ai mới là khắc tinh chân chính à?

“Vậy thì thế nào?” Tiêu Thanh Hàn buông cánh tay xuống, vòng tay Vân Long bị che giấu. Hắn nói rất nhạt, rất nhẹ “Vậy thì thế nào, người là chủ nhân phách Nguyệt thì sao, khắc tinh thì sao?”

“Bổn tọa chính là khắc tinh trong truyền thuyết, người cho rằng bổn tọa sẽ vì người mà làm ra cái gì ư, Vân cô nương, người có phải là đề cao mình quá mức hay không?” Hắn càng ôm chặt cô gái trong ngực, ánh mắt nhìn về phía Vân Thiển Y càng thêm lạnh thấu.

“Làm sao người có thể là ma tính?” Vân Thiển Y nắm chặt trâm cài tóc trong tay. Hốt hoảng không dứt, làm sao có thể, làm sao có thể, quốc sư là khắc tinh, tại sao không ai nói với nàng?

Đột nhiên, bóng trắng thoáng qua, một con sói khổng lồ nhảy lên, đứng thẳng trước mặt Vân Thiển Y, ngoác to miệng, hàm răng sắc nhọn lộ ra.

334. Chương 333: Chủ Nhân Phách Nguyệt

“A, dừng, dừng tới đây, dừng ăn ta.” Vân Thiển Y sợ hãi hét lên, thân thể ngã ra sau, trực tiếp ngã trên mặt đất, nước trái cây trên bàn toàn bộ nện vào người nàng.

“Y nhi.” Vân Hồng Đào bị thảm kêu một tiếng, con sói kia không phải là không ăn thịt người sao? Mọi người cũng không tự giác đổ mồ hôi lạnh, mấy cô gái nhát gan, sợ hãi nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn một cái.

Lê Hân không nhìn Vân Thiển Y một cái, con người đen nhánh không có bất kỳ thương tiếc, cũng không có ý đỡ nàng dậy. Hắn hoàn toàn chết tâm với nàng rồi, uống thuốc độc cũng là kế hoạch rất tử mỹ của nàng.

Quả nhiên là hung ác.

Ngay cả cha mình cũng có thể lợi dụng, còn có cái gì là không thể lợi dụng, nữ nhân này căn bản không tìm không phổi. Hắn thật không nghĩ tới, rốt cuộc trước kia mình thích nàng cái gì, hiện tại nhớ tới, thật đúng là ghê tởm.

“Thanh Hàn, nguyệt muốn làm gì?” Vân Tâm Nhược không hiểu bọn họ đang nói gì. Trong đầu nàng rất đơn giản, không hiểu thế giới phức tạp như vậy.

“Không có gì, chẳng qua là nó đang đùa mà thôi.” Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía nàng, dịu dàng từ từ thay thế cho lạnh lùng. Chỉ có nàng, mới có thể khiến hắn ôn nhu, cũng chỉ có nàng, mới có thể làm cho hắn có hình dạng thâm tình thế này.

Khóe miệng của hắn cười nhạt, nhìn về phía Lang Vương.

Lang Vương nhìn tay phải của Vân Thiển Y, rống lên một tiếng, Vân Thiển Y sợ hãi, nhẹ buông tay, trâm cài tóc rơi xuống đất, nó lắc lắc cái đuôi, lúc này, không thèm nhìn Vân Thiển Y một cái, mà nhìn chăm chăm trâm cài tóc, sau đó ngậm lấy, chạy đến bên cạnh Tiêu Thanh Hàn.

“Nguyệt, cho ta.” Tiêu Thanh Hàn nhìn Lang Vương, trong khẩu khí có mấy phần ra lệnh.

Lang Vương xoay mặt, không để ý tới hắn.

“Nguyệt.” Giọng nói cảnh cáo.

Lang Vương bắt đắc dĩ nhè ra trâm cài, ánh mắt lại không rời đi. Giống như bảo bối của mình bị cướp mất. Ánh mắt của nó u oán, ngay cả Tử Y cũng nhìn ra. Lúc này, nó giống như tiểu hài tử bị cướp đi đồ vật mình thích. Ánh mắt kia khiến người ta có chút đau lòng.

Tiêu Thanh Hàn cầm trâm cài tóc trong tay, khẽ dùng sức, trâm cài nổ tung, một khối bảo thạch hình trăng huyết lộ ra, chạm vào tay của hắn thì vàng sáng càng thêm lớn, ánh sáng màu bạc trắng, như muốn đem cả người hắn bao phủ lại.

“Nguyệt, tới đây.” Vân Long trên cổ tay Tiêu Thanh Hàn càng sáng hơn, trong ánh sáng trắng bạc, màu tóc của hắn càng tuyệt mỹ, ngay cả chu sa trên trán cũng lộ vẻ đỏ thắm.

Lang Vương đến gần hắn, trơ mắt nhìn bảo thạch trong tay Tiêu Thanh Hàn, Tiêu Thanh Hàn vung tay, viên bảo thạch giống như có lực hấp dẫn, dính sát lên vết bớt đỏ trên trán Lang Vương.

Một vầng sáng bao vây lấy Lang Vương, nửa ngày mới tản đi, Lang Vương nhìn về phía mọi người, bảo thạch trên trán phát ra ánh sáng nhẹ, giống như một bộ phận trên thân thể của nó.

Mà Vân Long trong tay Tiêu Thanh Hàn cũng sáng lóe. Sau đó từ từ khôi phục lại bộ dạng vốn có.

Chuyện gì xảy ra?

Chẳng nhẽ.

Phách nguyệt không phải trâm cài.

Mà là một con sói.

Hơn nữa còn là Lang Vương, điều này làm cho người ta không thể tin được nổi. Nhưng là, tất cả mới vừa xảy ra ngay trước mặt.

Thì ra Lang Vương mới thật sự là phách nguyệt, như vậy chủ nhân của Lang Vương là chủ nhân phách nguyệt. Nói như vậy, chủ nhân thật sự của phách Nguyệt không phải là Vân Thiển Y, mà là nàng, Vân Tâm Nhược.

335. Chương 334: Khôi Phục Thần Trí

Tiêu Cẩm Du cảm thấy thân thể rét run, hấn tựa vào ghế rồng, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán. Trời ơi, thiếu chút nữa hấn đã làm ra chuyện sai lầm lớn, chủ nhân của phách Nguyệt là Vân Tâm Nhược, là cô gái mà hấn vẫn muốn trừ khử, không trách được Cửu đệ lại luôn nói Vân Thiển Y không phải là chủ nhân hách Nguyệt, nhưng hấn không tin, lần này, thật là hù chết hấn.

May mắn.

Thật ra thì không chỉ Tiêu Cẩm Du, tất cả mọi người ở đây đều hoảng sợ, nghe nói nữ tử này từng rơi xuống Hạ tình nhai, nghe nói quốc sư tóc trắng là vì nàng. Nếu như cô gái này không sống lại, có lẽ quốc sư sẽ phá hủy tất cả.

Không trách được, quốc sư đột nhiên lại thành ra như vậy, thì ra là vì lời tiên đoán, cùng có liên quan đến chủ nhân phách nguyệt.

Minh Phong mở to mắt, nháy mắt mấy cái mới khẳng định mình không mơ, đột nhiên hấn nhớ tới cảnh hôm đó. Khi đó bọn họ nói chuyện trong thư phòng, nếu như không phải là Mạc Trân đột nhiên bắt Tiểu Nhược Nhược, ngày đó quốc sư đã nói tất cả với hấn.

Khuôn mặt Vân Thiển Y trắng xanh, ánh mắt ảm đạm, không có một tia tức giận, làm sao có thể, phách nguyệt lại là con sói, như vậy nàng kiên trì đến bây giờ là vì cái gì.

Tất cả chấm dứt rồi, chấm dứt thật rồi.

Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía Vân Tâm Nhược, chỉ thấy cô gái trong ngực mở con ngươi trong trẻo, nồng đậm thâm tình, thẳng tắp nhìn hấn, một giọt lệ theo khóe mắt nàng rơi vào tóc hấn.

“Lúc nào thì tỉnh?” Hấn để mặt gần sát nàng, hỏi nàng giống như nàng chỉ vừa mới ngủ một giấc nho nhỏ.

“Mới vừa rồi.” Nàng trả lời. Khi bảo thạch vừa dung nhập vô trán Lang Vương thì nàng đã tỉnh lại, nàng ôm cổ Tiêu Thanh Hàn, nàng rút cuộc tìm được hấn “Thanh Hàn, ta sẽ không rời xa ngươi nữa, không bao giờ.”

“Ừ.” Tiêu Thanh Hàn ôm thật chặt lấy thân thể mảnh mai ấy. Hấn không thể ôm nàng nhập vào trong xương máu mình. Nhược của hấn, rốt cuộc cũng trở lại hoàn toàn.

Minh Phong cười yêu mị cực kì, đáy mắt có chút trong suốt.

“Chúc mừng trở lại, Tiểu Nhược Nhược.”

Tiêu Cẩm Du nhìn hai người, ngay sau đó vẫy vẫy tay với Hoa Trạch, ghé vào lỗ tai hấn phân phó mấy câu sau đó, Hoa Trạch nghe xong, khẽ cười, nhanh chóng lui ra ngoài.

Một hồi âm nhạc vang lên, mấy cô gái lại đi vào trong, không ngừng múa ca, Vân Thiển Y cùng Vân Hồng Đào đã bị binh lính kéo đi ra ngoài. Chờ đợi bọn họ là cái gì, e rằng chỉ có hoàng đế mới biết.

Hấn bưng ly rượu lên, cặp mắt đào hoa chớp chớp không ngừng, hút lấy trái tim của vài thiếu tử.

Vân Tâm Nhược tựa vào trong ngực Tiêu Thanh Hàn, cũng thưởng thức màn ca múa cổ đại, Tiêu Thanh Hàn tỉ mỉ ôm nàng. Khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên một mảnh ảm áp.

Mà mọi người cũng đều đem ánh mắt chuyển về phía các cô gái khiêu vũ, không ngừng chụm đầu kề tai thủ thủ đôi chuyện.

Chỉ có một nam tử, áo đen tóc đen, không ngừng uống rượu, ngửa đầu, rượu đầy nỗi buồn cũng đầy, càng uống càng sâu thêm.

Dưới ánh trăng, phủ quốc sư một mảnh yên tĩnh, trừ trúc xanh không ngừng lay động theo gió, hương trúc tràn ngập, bên ngoài Lưu đình lâu, một chú sói khổng lồ lang nằm sấp tại cửa ra vào, ánh trăng vẩy trên người nó, nó ngẩng đầu lên, cái trán có một bảo thạch đỏ hình trăng khuyết, tựa như có thể đem ánh trăng hút vào, ánh sáng không ngừng phát ra.

336. Chương 335: Giải Thích

Mà bên trong phòng, Dạ Minh Châu tỏa ra ánh sáng nhu hòa, màn gấm nhẹ nhàng rũ xuống, mang theo vài phần mộng lung, có hoa văn được khắc tỉ mỉ, trên giường, ngồi một nam một nữ, nam tử khuynh thành tuyệt mỹ, cô gái mặt tựa phù dung. Thanh linh bất phạm, thân thể của hai người tựa sát thật chặt, như lúc hai người ở trong rừng cây, tin tưởng nhau nhau, cầm tay nhau, thế gian như chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Thanh Hàn, lúc nào thì ngươi biết?” Cô gái ôm lấy eo hắn.

“Biết cái gì?” Nam tử giường môi, cười một tiếng, trong con ngươi thoáng qua một nụ cười. Hắn. Tất nhiên biết nàng đang hỏi cái gì?

“Biết ta là.” Nói tới chỗ này, cô gái ngậm miệng, trên mặt khẽ nổi lên hồng hào. Nàng chu chu miệng “Ngươi biết rõ còn hỏi.”

“Biết ngươi là thê tử định mệnh của ta sao?” Tiêu Thanh Hàn không đành lòng trêu chọc nàng, nhưng thấy nàng thẹn thùng, cho nên cố ý hỏi ngược lại.

“Ngươi giễu cợt ta.” Nàng cong môi lên, nghe được bốn chữ ‘thê tử định mệnh’, mặt của Vân Tâm Nhược càng đỏ ửng, Thanh Hàn rõ ràng đang đùa mình.

“Không có.” Hắn cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, trả lời, hắn đương nhiên sẽ không thừa nhận mình là cố ý.

“Vậy ngươi nói cho ta biết đi.” Vân Tâm Nhược vẫn muốn biết.

Tiêu Thanh Hàn buông con mắt xuống, trong con ngươi ôn nhu hoàn toàn, tình cảm của hắn chỉ vì nàng mà mở ra, cũng vì nàng mà phong bế. Muốn hỏi hắn lúc nào thì biết nàng là thê tử định mệnh của hắn ư, hình như đã lâu rồi, bọn họ trải qua quá nhiều chuyện. Nhiều đến nỗi những thứ kia đã là kí ức.

“Ồ Mạc tộc, ta đã biết rồi.” Hắn nhẹ giọng trả lời. Đáp án ngoài dự đoán của Vân Tâm Nhược, sao sớm như vậy?

“Tại sao không nói cho ta biết?” Nàng hỏi.

“Khi đó có quá nhiều chuyện xảy ra, ta không có cơ hội, cũng không thể nói.” Tiêu Thanh Hàn nói đến đây, hơi thở dài “Lúc ở Mạc tộc ta đã loáng thoáng đoán được, nhưng không đủ chứng cứ, hơn nữa Thư Tuấn Thư Dao đang ở hoàng cung, ta sợ bọn họ biết, sẽ tổn thương đến người. Hơn nữa, ta dự đoán được mình sắp có kiếp nạn lớn. Cho nên khiến ta không cách nào nói ra, kết quả, cho đến hôm nay mới rõ ràng, chân tướng phơi bày, thân phận của người cũng có thể khiến người trong thiên hạ biết đến.” Tất cả mọi chuyện đã mang đến cho bọn họ quá nhiều đau khổ, ngay cả hắn cũng không cách nào dự đoán được.

Là hắn, để cho nàng chịu nhiều khổ sở như vậy, là hắn. Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, tim hắn giống như bị đao cắt. Hắn trúng độc, nàng mạo hiểm đến núi tuyết tìm kiếm ngũ sắc hồn la hoa, hắn tỉnh lại, quên nàng, để nàng bị người ta hành hạ, hắn không nhớ nàng, tổn thương nàng, nàng khóc thút thút trong căn nhà giam hoang vắng tối lạnh, Túy Nguyệt lưu tâm phát tác làm đau đớn, còn Hạ tình nhai, dao nhọn đâm

vào ngực nàng, làm cho nàng chịu hết thống khổ. Mỗi một chuyện, từng chi tiết, hẳn đều nhớ rõ ràng, chưa bao giờ quên. Mỗi lần nhớ tới, hẳn lại đau đớn, nhưng hẳn vẫn muốn nhớ.

“Oán trách ta không?” Hắn cúi đầu nhìn về phía cặp mắt trong suốt như thủy tinh kia, giọng nói khẽ run rẩy.

“Không oán, ta chưa từng oán người.” Vân Tâm Nhược nhàn nhạt cười, nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó vùi mặt vào cổ hắn, một giọt lệ lạnh như băng theo mặt của nàng rơi vào trong y phục hắn, rất nhanh biến mất, nàng không oán, nhưng nàng đau lòng, hoàn cảnh khi đó, nàng đều không dám nhớ lại, nhưng mà, tất cả qua rồi.

Tiêu Thanh thất vọng đau khổ, đưa tay hung hăng ôm chặt lấy thân thể nàng.

“Thanh Hàn, người muốn ôm chết ta sao?” Từ trước ngực của hắn, nàng ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng cười một tiếng, tươi mát như gió xuân, con ngươi sáng ngời trong suốt, bên trong tất cả đều chan chứa tình yêu.

Tiêu Thanh Hàn buông lỏng tay một chút, trong mắt ôn nhu. Nam tử tuấn tú như vậy, nhu tình như vậy, lúc này cũng khiến nàng hạnh phúc.

“Thanh Hàn, ta yêu người.” Nàng thủ thủ bên tai hắn. Thân thể nam tử hơi đơ một chút. Hắn nhìn nàng.

Chợt cười lên tiếng, cúi đầu, khẽ chạm môi nàng, coi như là câu trả lời, như gió nhẹ thổi, sau đó nhanh chóng rời khỏi môi nàng, thân thể của người kia đột nhiên cứng còng, thân mật như thế, hai người bọn họ sớm làm nhiều lần, nhưng hôm nay nàng đã khôi phục. Phần môi tê tê, tâm không ngừng nhảy lên, tay chân nàng có chút luống cuống. Mơ hồ ý thức được sắp sửa phát sinh chuyện gì....

337. Chương 336: Tóc Trắng

Cánh tay Tiêu Thanh Hàn buộc chặt, nhét cả người nàng vào trong ngực mình, nàng yêu hắn, hắn biết, hắn cũng yêu nàng. Dùng cả tính mạng để yêu, dùng linh hồn để yêu. . . Bọn họ đã sớm hòa quyện vào nhau, không thể tách rời. Hắn ôm chặt nàng, thân thể mềm nhẹ dính sát hắn. Trên người cô gái mang đến mùi thơm nhẹ nhẹ, làm hô hấp hắn từ từ thay đổi dồn dập, hẳn muốn nàng, cực kỳ muốn, hẳn đợi không được ngày bọn họ thành thân nữa. Hắn muốn nàng, ngay bây giờ.

“Nhược. Được không?” Hắn khẽ chống trán nàng, giọng nói khàn khàn, kêu gọi, làm cho người ta không khỏi mê say, mà môi của hắn khẽ chạm vào trán nàng, hơi thở nóng bỏng không ngừng phun lên mặt cô gái, hai má cũng mang theo đỏ ửng.

Vân Tâm Nhược nằm trên ngực hắn, ngón tay nhẹ nhàng chống đỡ ngực hắn, tiếng tim đập không ngừng truyền vào trong tai nàng, tim của nàng cũng gia tăng tốc độ theo, hô hấp hai người càng dồn dập, trái tim cũng lần lượt thay đổi, ngay cả nhiệt độ trên người càng ngày càng cao.

Nàng ngẩng mặt lên, nhìn khuôn mặt hắn tuyệt sắc, lúc này, trên trán hắn có chút mồ hôi chảy ra, cặp mắt trong trẻo lạnh lùng lúc này mang theo lửa nóng, như muốn đốt cháy tâm hồn nàng.

“Thanh Hàn.” Nàng giống như bị đầu độc, lắp bắp nói nhỏ, giọng nàng mềm yếu, khiến nam tử nhịn không được nữa, cúi đầu hôn nàng đôi môi. Hung hăng mút. Nhược của hắn luôn làm tâm hồn hắn điên đảo.

Nàng ngừng hô hấp lại, bản năng há miệng, lưỡi của hắn bá đạo thuận thể đưa vào, không cho nàng thời gian thích ứng, đã trực tiếp nâng lưỡi thơm lên, cùng hắn kịch liệt quấn quít, lúc này hơi thở hai người hoàn toàn đan vào một chỗ, tuy hai mà một.

Vân Tâm Nhược đưa tay ôm cổ hắn, bị chịu đựng nụ hôn kịch liệt này, hắn từ từ đặt nàng lên giường, lật người đem lấy thân thể nàng đặt dưới thân mình, hắn nhìn ánh mắt nàng mê ly, đôi môi bị mình hôn sưng đỏ, mang theo nhẵn nhụi sáng bóng, làm cho hắn nhịn không được muốn đoạt lấy mùi vị ngọt ngào lần nữa.

Nàng quả thật biến hẳn biến thành một người khác hoàn toàn, vốn hẳn đối với chuyện nam nữ vô cùng bình thản, nhưng gặp phải nàng, thân thể giống như trở thành ác ma, không ngừng muốn cướp lấy, muốn xâm nhập, muốn tất cả của nàng.

Hắn là khắc tinh, đúng, là khắc tinh của riêng nàng.

“Nhược. . . .” Nam tử nằm bên trên, giọng nói khàn khàn kêu tên nàng, mang theo mùi vị lửa nóng, khe khẽ lấy vành tai béo mập của cô gái, toàn thân nàng không khỏi chấn động, trước mắt một mảnh mờ lung, chỉ thấy màu trắng lòa nhòa, sợi tóc bạch kim rơi vào trong tay nàng, tóc trắng, tóc trắng, đột nhiên, lòng của nàng đau xót. .

Một giọt nước mắt theo khóe mi tràn ra, Tiêu Thanh Hàn cảm giác được thân thể cô gái cứng ngắc, vội vàng chống tay lên, chứng kiến tới nước mắt của cô gái, tim co rút lại, đáng chết, hắn dọa nàng mất rồi.

“Thật xin lỗi, Nhược.” Hắn dấn mặt lên mặt nàng, đau lòng hôn đi dòng nước mắt “Thật xin lỗi, ta không nên muốn người, đừng khóc.”

Vân Tâm Nhược lắc đầu một cái, ngón tay xẹt qua mái tóc trắng tuyết, giọng nói nghẹn ngào “Thanh Hàn, ta vẫn không hỏi người, tóc của người trắng khi nào?”

338. Chương 337: Thuộc Về Nhau

Tiêu Thanh Hàn nghiêng người nằm xuống, tình dục trong thân thể lui hơn nửa, hắn ôm nàng vào ngực, cầm chặt chặt đỉnh đầu nàng, tham lam hít lấy hương thơm.

“Lúc ở Hạ tình nhai.” hắn nhẹ nhàng nói, hơi hột, nhưng ai sao biết được, khi đó tâm thần của hắn đau đớn đến trình độ nào.

Vân Tâm Nhược cắn môi, lại là ngày đó, ngày đó, hắn tận mắt thấy cái chết của nàng, nàng rơi xuống vực. Ngày đó, hắn nhớ lại. E rằng hắn còn đau hơn mình rất nhiều.

Thanh Hàn, những ngày qua, rốt cuộc người sống thế nào?

Nàng ngẩng mặt lên, nhìn ánh mắt của nam tử mang theo thương tiếc, tìm lại một lần đau đớn “Thanh Hàn” nàng dướn người lên, môi đỏ mọng nhẹ nhàng chạm vào môi hắn.

“Thanh Hàn, thật xin lỗi, để cho người lo lắng, thật xin lỗi.”

Nam tử nheo lại cặp mắt, một tay thả vòng qua đầu nàng, một tay vỗ vỗ lưng nàng, đuổi đi sự bất an của thiếu nữ, mà môi cũng nhẹ nhàng len vào, nhưng không đủ, thân thể của nàng vẫn còn run rẩy, vẫn còn đau lòng.

Hắn nhẹ nhàng thở dài, lật người đè trên người nàng lần nữa, môi mỏng không rời khỏi môi nàng. Tay từ đầu vai của nàng để xuống, sau đó xẹt qua lồng ngực phập phồng của người phía dưới. Cuối cùng, dừng lại trên vạt áo.

“Thanh Hàn. . . .” Nàng cảm thấy được hơi thở lửa nóng, ngón tay lửa nóng, nhẹ nhàng rên rỉ, vô lực kêu tên hắn.

Quần áo mở ra, y phục của nàng không ngừng tung bay trong tay hắn, không lâu sau, da thịt trơn bóng bại lộ trước ánh mắt đầy tình dục.

Mịn màng, mềm mại, hắn hận không thể một hớp nuốt nàng vào bụng, ngón tay của hắn như mang theo điện, xẹt qua thân thể nàng, làm nàng có chút giật nảy.

Cuối cùng, tay hắn dừng trước ngực nàng, từ từ lay động.

“Đừng, Thanh Hàn. . . .” Vân Tâm Nhược hốt hoảng lắc đầu, thân thể muốn cách xa hắn, nhưng không được. Tay hắn mang đến cho nàng một sự nóng bỏng.

trên trán Tiêu Thanh Hàn nhanh chóng hiện lên một tầng mồ hôi, tròng mắt đen dần dần tràn ngập tình hỏa nồng đậm, giọt mồ hôi rơi xuống, rơi vào thân thể như ngọc của cô gái phía dưới. Môi hắn từ từ rời khỏi môi nàng, chuyển đến cằm cổ trắng nõn nhỏ nhắn, nhẹ nhàng gặm cắn, mang đến cho nàng cảm giác tê tê ngứa ngứa. Da thịt nàng xuất hiện nhiều vết hôn, như đóa hoa nở rộ kiều diễm, nàng không ngừng uốn éo thân thể. Nhưng vẫn không thoát khỏi bàn tay hắn, tim nàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Môi của hắn lại trở về trên môi nàng, dùng sức mút lấy, sau đó trượt qua gương mặt, đến lỗ tai mượt mà khéo léo, đưa đầu lưỡi ra, khẽ liếm lấy vành tai. Thân thể của nàng chấn động, đôi tay ôm thật chặt bờ vai hắn, sợ buông ra thì mình sẽ té xuống.

“Thanh Hàn.” Giọng nói nàng rót cuộc mang theo nước nở, thân thể như bị hắn hòa tan, như nằm trên đám mây mềm nhẹ, Tiêu Thanh Hàn hít một hơi thật sâu, ánh mắt mang theo mộng lung khó dò, hoàn toàn biến mất trong tuyết lạnh lùng, gương mặt tuyệt sắc từ từ nổi lên một ít ma khí, trở nên cực kỳ cường mị, môi hắn từ từ hạ xuống, hôn nhẹ da thịt trắng nõn như ngọc của nàng, cuối cùng di chuyển tới ngực.

Vân Tâm Nhược kêu lên một tiếng, ngón tay nắm chặt áo ngủ bằng gấm trên giường, khó chịu vặn lỏng mày.

Lâu sau, Tiêu Thanh Hàn ngẩng mặt lên, nhìn cặp mắt nàng đầy sương mù, khóe miệng nhẹ nâng, rất hài lòng về ảnh hưởng của mình đối với nàng, hắn ngồi dậy, cởi y phục của mình, bạch y bay lượn như bướm trắng, bay ra khỏi giường, bên trong phòng, một mảnh ấm áp, sa màn nhẹ nâng, có thể thấy được thân thể hai người trên giường quấn quít chung một chỗ, tiếng rên rỉ to dần khiến người đỏ mặt, tiếng thở dốc của nam tử mang dốc không ngừng truyền đến.

Thân thể của bọn họ dán chặt như thế, chặt không một kẽ hở, Tiêu Thanh Hàn nghiêng người, hôn môi cô gái, như muốn đoạt đi hô hấp của nàng, hút linh hồn của nàng, sau đó chậm chạp tiến vào thân thể nàng.

Đây là lần đầu tiên của bọn hắn, là của hắn, cũng là của nàng.

Đột nhiên, sắc mặt cô gái trắng nhợt, giữa hai chân xé rách, đau đớn làm thân thể nàng không ngừng run rẩy, tiếng thở dốc bị hắn nuốt vào, Tiêu Thanh Hàn trêu mếu hôn nhẹ cô gái, không dám lộn xộn, mồ hôi trên trán bởi vì kích tình mà không ngừng chảy ra, tóc đen và tóc trắng quấn quít nhau thật chặt.

Vân Tâm Nhược chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn khuôn mặt nam tử ướt đẫm mồ hôi, ngón tay trơn bóng mịn màng, thay hắn lau đi mồ hôi, Tiêu Thanh Hàn đưa tay kéo tay của nàng, đặt trên môi mình, khẽ hôn, dần dần, nàng khẽ rên rỉ một tiếng, thân thể căng thẳng cũng buông lỏng, nàng khó chịu khép hờ cặp mắt, một giọt lệ trong suốt chảy vào môi hắn.

Tiêu Thanh Hàn cười một tiếng. Bọn họ, rốt cuộc cũng thuộc về lẫn nhau rồi. Nhưng, bây giờ mới bắt đầu mà thôi.

Lúc này, màn gấm khẽ tung bay, tiếng thở dốc dồn dập truyền đến, sau đó là tiếng cô gái nhẹ rên rỉ, tiếng kéo kẹt của giường, giường lay nhẹ, mang theo hơi thở cực kỳ ám muội, không ngừng hòa tan trong không khí.

Trúc xanh khẽ thả mình trong gió, bên trong Lưu đình lâu một mảnh tươi đẹp. Đêm, chính thức bắt đầu.

339. Chương 338: Huynh Đệ Đặc Biệt

Sáng sớm, thời tiết tốt, mấy con chim nhỏ đậu trên cành trúc, sau đó nhẹ nhàng bay lên, mang theo một hồi tiếng chim hót dễ nghe truyền khắp nơi, bên ngoài Lưu Đình lâu, một con sói khổng lồ đứng lên, nó lắc lắc bộ lông, sau đó ngẩng cao đầu, nhìn chim bay trên trời, “Auuu” một tiếng, đánh thức nam tử đang ngủ cực kỳ ngọt ngào .

Tiêu Thanh Hàn nghe được tiếng gôi kêu, chậm rãi mở mắt, hắn quay đầu nhìn cô gái nằm trong ngực, khóe miệng khẽ cười, hắn tự tay vuốt ve khuôn mặt trắng nõn, lúc này, trải qua một đêm, khiến nàng tăng thêm

một phần quyền rũ thuộc về cô gái. Nhược của hần, thê tử của hần, thê tử định mệnh của hần, hoàn toàn thuộc về hần rồi.

Vân Tâm Nhược hừ nhẹ một tiếng, càn dính sát vào hần, vòng tay ôm chặt lấy eo hần, Tiêu Thanh Hàn cảm thấy lửa nóng quen thuộc từ dưới bụng truyền lên, hần khẽ cười một tiếng, lúc nào thì tính tự chủ mà hần vẫn lấy làm kiêu ngạo thay đổi thành yếu kém như vậy, Nhưng mà, hần nhìn cô gái ngủ cực ngon trong lòng, hôn nhẹ lên môi nàng, Nhược có ngủ cũng hành hạ hần.

Lúc này, Minh Phong nhìn sói, mắt to trừng mắt nhỏ, một người một sói, mỗi người một nơi, hần đang ngồi trên bàn, cầm một đùi gà, liếc nhìn còn sói ở đối diện, hần không sợ nó, dù sao thì hần biết con sói này tuyệt đối sẽ không cắn người, thí nghiệm bao nhiêu lần hần mới đưa ra kết luận này, cho nên hần có thể lấy chuyện bắt nạt nó để làm thú vui, trước kia có một tiểu sư đệ để bắt nạt, bây giờ có con sói này, chơi còn vui hơn, hần cầm đùi gà, đang chuẩn đưa vào trong miệng, con sói kia “Auuuuuuu” to một tiếng, làm hần sợ hãi, khẽ buông lỏng tay, đùi gà rớt trên bàn, sau đó, động tác Lang Vương nhanh như chớp, nhảy lên bàn, mở miệng, quắp lấy đùi gà, nhảy xuống. Sau đó liếc Minh Phong một cái, ánh mắt đầy khinh thường.

Minh Phong tức giận hận không thể lấy bình độc cho nó rụng hết sạch lông, xem con sói này còn phách lối kiểu gì.

Mà chú sói kia chẳng thèm để ý tới hần, nhe răng gặm đùi gà.

Minh Phong ngồi lại trên ghế, đôi tay ôm ngực, nhìn con sói luôn giành ăn với hần, hần hung hăng trừng nó, chẳng qua là người ta lúc này chỉ lo ăn, không thèm nhìn hần một cái.

Trời à, không đúng, hần chợt nhớ tới cái gì, sao quốc sư cùng Tiểu Nhược Nhược chưa đến, mặt trời lên cao cả ba cái sao rồi mà.

Hần đi lòng vòng, mắt xoay xoay, ha ha cười lớn, Lang Vương nằm trên đất cắn gà, không hiểu thẳng ngốc áo đỏ trước mắt đang cười cái gì.

Nếu như Minh Phong biết hần bị một con sói xem là đứa ngốc, không biết hần sẽ tức giận đến cỡ nào.

Đến buổi chiều, hai người kia vẫn chưa tới ăn cơm, người trong phủ quốc sư phủ thừa thốt, mà lúc này hần ngồi ở Thủy Tâm tiểu trúc, chỉ có thể đi theo con sói, một người một sói liếc mắt nhìn lẫn nhau, một loại bệnh mang tên bị bỏ rơi xuất hiện.

“Haizzz, nghe ta nói này Lang Vương, chủ nhân của ngươi, quốc sư của ta, đều bỏ ta và ngươi rồi.” Minh Phong gục mặt xuống bàn, nhìn con sói buồn bã vọc nước. Thiếu bọn họ, hần quả thật có chút buồn bã.

Lang Vương dùng đầu lưỡi uống nước, nhìn hần, sau đó đi vào trong đình, nằm bên chân hần, dùng đầu cọ len chân người kia. Da lông mềm mại khiến đáy lòng Minh Phong bỗng chốc ôn hòa .

Con sói này thật dễ thương, ngay cả hần cũng thích thú.

“Vậy sau này chúng ta là huynh đệ, được không?” Hần vỗ đầu Lang Vương, có chút vui vẻ, mở miệng nói.

Lang Vương cũng gật đầu một cái, cọ vào tay hần.

340. Chương 339: Gặp Lại Hoàng Đế

Tiêu Thanh Hàn lần nữa mở hai mắt ra, xem sắc trời bên ngoài một chút, đã gần đến hoàng hôn rồi, thì ra bọn họ đã ngủ một ngày, bụng của hần hơi có chút trống rỗng.

Hần ngồi dậy, cẩn thận gỡ bàn tay nhỏ bé của Vân Tâm Nhược đặt bên hông hần ra, cố gắng không đánh thức cô gái trong ngực, sau đó nhanh chóng mặc quần áo tử tế, đắp kín mền cho nàng, lại thấy cô gái trên giường không thoải mái, đã quen ôm gì đó trong tay, nhíu mày, Tiêu Thanh Hàn bất đắc dĩ lại đem nàng ôm vào ngực, lúc này nàng mới giãn chân mày ra, hần khẽ hôn đôi môi nàng một chút. Hai người bọn họ đã một ngày không ăn gì .

Hắn không muốn Nhược của hắn đói chết.

Đặt nàng xuống, trên cổ nàng có nhiều đóa nở rộ hoa, làm ánh mắt hắn trĩu mến, hắn dùng ngón tay khẽ vuốt ve dấu vết trên cổ nàng. Mím cười, tựa như hoa sen nở trong ao, phong tình đến mê người.

Cô gái hắn yêu, rốt cuộc hoàn toàn thuộc về mình hắn.

Hắn đứng dậy, đi ra Lưu đình lâu, tiếng trúc xanh lao xao trong gió, hắn mang theo cảm giác thỏa mãn trước nay chưa có, được vào trong rừng trúc.

Cho đến khi hắn gọi người chuẩn bị xong một bàn đầy thức ăn ngon, người thấy được mùi thức ăn thơm lừng thì Vân Tâm Nhược mới sâu kín tỉnh lại, nàng mở ra cặp mắt hơi sưng vì ngủ nhiều, trên mặt như bôi phấn hồng, cả người chưa xót đau đớn làm hình ảnh đêm qua lại ùa về.

“Đã tỉnh rồi hả?” Thanh âm nam tử tươi cười truyền ra, nàng muốn giả bộ ngủ tiếp cũng không được rồi.

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía hắn, Tiêu Thanh Hàn đem món ăn bỏ lên bàn, sau đó ngồi bên giường, nhìn nàng.

“Ừ.” Vân Tâm Nhược nhẹ gật đầu, cảm thấy thân thể mình hoàn toàn trần truồng dưới lớp chăn. Sau đó một đôi bàn tay trực tiếp ôm lấy nàng, thân thể nàng, rơi vào trong mắt nam tử, nàng có chút e lệ vui mừng vào lòng ngực hắn.

Tiêu Thanh Hàn nhìn dấu vết tím bầm trên người nàng, tròng mắt hơi trầm xuống, thật sự là tối hôm qua hắn có dùng quá sức, hắn ôm nàng, tỉ mỉ thay nàng mặc quần áo, khắp thiên hạ này có thể để cho Thanh Hàn quốc sư Thiên Trạch hầu hạ như thế, sợ cũng chỉ có nàng.

“Tối dùng cơm đi.” Hắn ôm nàng ngồi trên ghế, nhìn nàng ăn cơm từng ngụm từng ngụm một, chỉ cần nhìn như vậy, cũng chỉ là nhìn đơn giản như vậy, mà hắn đã thấy hành phục vô bờ.

Thì ra, hạnh phúc mà hắn chờ đợi lại đơn giản như vậy.

Một đôi đũa xuất hiện ở trước mắt hắn, hắn sững sốt, nhận lấy, gấp một miếng thức ăn đặt bên miệng nàng, thấy nàng ăn, sau đó, cũng ăn theo nàng, mặc dù bữa cơm này không cầu kì, nhưng đối với bọn họ mà nói, lại tựa như món ăn ngon nhất trần gian rồi.

Ban đêm, gió mát đánh tới, mang đến sự thoải mái, Vân Tâm Nhược cầm một quyển sách ngồi trong Thủy Tâm tiểu trúc, mà Lang Vương nằm bên chân của nàng,

Hương trúc lan tỏa, hơi nước ngùn ngụt, lá trúc rơi lác đác, phủ quốc sư chưa thay đổi gì, vẫn thanh mát yên lặng như cũ.

Một bóng áo vàng đột nhiên thoáng qua, nhanh chóng đi về phía một người một sói kia, sau đó đứng lại, chăm chú nhìn cô gái ngồi trước bàn.

Cảm thấy có người đến gần, Vân Tâm Nhược ngẩng đầu nhìn lên, quyển sách trong tay nàng hơi đung đưa, sau đó nàng đứng lên, im lặng chốc lát, mới hành lễ. Nhưng không biết nói gì với người trước mắt này. Giống như quan hệ giữa bọn họ, dùng chữ ‘kém’ để hình dung.

341. Chương 340: Nói Xin Lỗi

“Vân Tâm Nhược, còn trách trẫm hay không?” Hắn có chút khấn trương, hắn đã luyện tập câu xin lỗi hàng ngàn lần, nhưng khi gặp được nàng, lại không thể nào nói ra, hắn là hoàng đế, mặt mũi của hắn có quan trọng không? Lời xin lỗi này, hắn thật sự không nói ra nổi.

Vân Tâm Nhược nhìn dáng vẻ hoàng thượng có chút khổ sở, nhẹ cười một tiếng, tựa như hoa cúc trong gió, thanh cao mà thoát trần, mang theo vài phần xa cách với nhân gian khói lửa “Hoàng thượng, chuyện quá khứ đã qua rồi, trái tim con người rất nhỏ, thêm một phần hận, sẽ ít đi một phần tình cảm, thật ra, nếu ta

là hoàng thượng, ta cũng sẽ làm như vậy.” Vân Tâm Nhược nói xong, con người thanh thấu mang theo ánh sáng nhạt. Nhìn qua, như nước hồ thu, trong bình tĩnh có lay động, làm cho người ta cảm thấy thư thái.

Nàng quả thật không hận. Tiêu Cẩm Du nhẹ gật đầu, lại tăng thêm vài phần hảo cảm với nữ tử này, nàng là đệ muội của hắn, quả thật không bôi nhọ danh dự của đệ đệ, mặc dù, bề ngoài bình thản vô sắc, nhưng khí chất tự nhiên, khiến tâm hồn nàng trong suốt như thủy tinh, càng xem càng đẹp, so với vẻ ngoài khuynh quốc khuynh thành thì còn làm người ta lay động tâm tình, càng làm cho người không quên được. Giống như bình rượu. Thời gian càng lâu, mùi thơm càng dày đặc, càng tinh khiết và thơm hơn.

Mà nữ tử này, hoàn toàn phải được nó, vẻ đẹp của nàng từ linh hồn, thông minh, đại lượng, kiên cường, tình cảm. Những thứ này không phải cô gái bình thường nào cũng có thể có, đệ đệ của hắn, quả thật đã nhận được một bảo vật. Nàng là chủ nhân phách Nguyệt, hoàn toàn xứng đáng.

Thôi, hắn chợt cười một tiếng, tâm đã suy nghĩ thông suốt không ít, đại lượng như thế, một nữ nhân còn bỏ qua được nhiều chuyện như thế, hắn là một đại nam nhân, lại là hoàng đế, một lời xin lỗi nhỏ nhoi là hắn nợ nàng.

“Cửu đệ muội, trước kia là trăm đối xử tệ với ngươi, để cho ngươi cùng Cửu đệ đã trải qua không ít đau khổ, lần này, trăm không thể từ chối trách nhiệm, hiện tại trăm nhận lỗi với ngươi, lấy thân phận là vua của một nước, cũng lấy thân phận của một người đại ca.”

Vân Tâm Nhược hơi sững sờ, bị sự áy náy của vị hoàng đế này làm kinh ngạc, hoàng đế cổ đại, vẫn luôn cao cao tại thượng, có quyền lực, nắm giữ sự sống chết của mọi người. Chẳng qua là hiện tại, hắn lại đang nói xin lỗi với mình. Điều này làm cho nàng không phản ứng kịp, còn có câu ‘Cửu đệ muội’ kia, để cho lòng của nàng dâng lên một hồi rung động hạnh phúc.

Ca ca của Thanh Hàn đã chấp nhận thân phận nàng rồi sao?

“Cửu đệ muội, Cửu đệ muội, ngươi đang nghĩ gì vậy?” Thấy Vân Tâm Nhược bất động, Tiêu Cẩm Du vội vàng hỏi.

“Không sao.” Vân Tâm Nhược cười nhạt, trong con người tựa như gió xuân thổi qua, lộ vẻ cực kỳ xinh đẹp, “Hoàng thượng, tất cả mọi chuyện dân nữ mới vừa nói, dân nữ chưa bao giờ hận Hoàng Thượng, là dân nữ khiến hoàng thượng bị làm khó. Tất cả là lỗi của dân nữ.”

Nàng quả thật không hận vị hoàng đế này, thật ra thì hắn mới đúng là người khó khăn nhất, giữa hạnh phúc của đệ đệ và quốc gia, hắn không thể nào lựa chọn, có lẽ hắn phải suy nghĩ rất lâu mới quyết định.

Tiêu Cẩm Du giật mình, lời này chưa từng có ai nói với hắn, quả thật, hắn từng giãy giụa qua, do dự qua, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn thiên hạ, bởi vì hắn là hoàng đế. Nữ tử này quả nhiên có một tâm hồn trong sáng, chuyện gì đều nhìn thấu triệt như thế, nhưng, đệ đệ của hắn thì sao, có tha thứ cho hắn hay không?

Trong đáy mắt hắn đột nhiên thoáng qua một tia bi thương.

342. Chương 341: Thừa Nhận Thân Phận

“Hoàng thượng, Thanh Hàn biết tất cả, hắn sẽ không trách hoàng thượng.” Vân Tâm Nhược nhìn thấy mắt hắn lóe lên, khuyên nhủ. Dĩ nhiên lấy sự hiểu biết của nàng đối với Tiêu Thanh Hàn, nàng nói là thật. Thanh Hàn là nam tử cơ trí, sống chết của thiên hạ trong tay hắn, sau chuyện nàng rơi xuống Hạ tình nhai đó, biết tất cả từ Minh Phong, khi đó, ma khí của Thanh Hàn nặng như vậy, hắn trả thù mọi người, lại lựa chọn hoàng đế để đối phó đại quân Thư Tuấn, hắn đem toàn bộ oán hận đổ lên nước khác, đối với Thiên Trạch hoàng triều, thật ra thì hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện tổn thương, chỉ vì hắn đối với ca ca, cũng chính là đương kim hoàng đế, sẽ không trả thù.

Tiêu Thanh Hàn cực kì kính trọng và yêu mến vị huynh trưởng này.

“Có phải vậy không?” Tiêu Cẩn Du khẽ chớp mắt, hoa đào bay tán loạn, bị thương trong mắt bỗng chốc tan thành mây khói. Nói như vậy, đệ đệ thật sự là không hận hắn, cũng không trách hắn. Phải biết rằng mấy ngày nay hắn rất khổ sở, quả thật cũng sắp bị tình trạng này ép đến điên.

“Đúng vậy!” Vân Tâm Nhược gạt đầu, đáy lòng cũng đang thầm nghĩ, không phải nói hoàng đế đều là kẻ vui giận không hiện ra vẻ mặt sao, nhưng vị hoàng đế này hoàn toàn ngược lại, có lúc còn giống một đứa trẻ. Thanh Hàn a Thanh Hàn, bên cạnh của người thật có lắm người kỳ kỳ quái quái.

“Đúng rồi.” Tiêu Cẩn Du nghiêng đầu, “Cửu đệ muội đừng kêu trẫm là hoàng thượng.”

“Không gọi hoàng thượng thì gọi là gì?” Vân Tâm Nhược nghi ngờ, vẫn đề đặt ở trên mặt.

“Đương nhiên là đi gọi hoàng huynh! Người là em dâu trẫm, không gọi hoàng huynh thì gọi cái gì?” Ánh mắt hắn đột nhiên nhìn Lang Vương nằm trên mặt đất, đáy mắt thoáng qua một mảnh ánh sáng chói lọi, lang vương nhận lấy ánh mắt hắn, đột nhiên quay mặt qua chỗ khác.

“Hoàng huynh, sao người ở chỗ này?” Giọng nói của Tiêu Thanh Hàn cực kỳ trầm thấp dễ nghe, Tiêu Cẩn Du quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiêu Thanh Hàn từ từ đi tới bên trong đình, thân hình phiêu dật, áo trắng hơn tuyết, sợi tóc như sương, tựa như một bức tranh thần tiên, không dính bụi trần.

Hắn đi vào trong đình, thấy cô gái phía sau Tiêu Cẩn Du, vẻ mặt khẽ buồn lòng, tựa như toàn bộ lo lắng đều tiêu tán. Hắn đến gần nàng, ôm nàng vào trong ngực mình. Nói nhỏ “Không sao chứ?”

Vân Tâm Nhược cười một tiếng, Thanh Hàn e là biết hoàng thượng đến, cho nên vội vàng chạy tới đây rồi! Nàng biết hắn có rất nhiều chuyện phải làm. Cho nên hắn mới để Nguyệt vào trong Thủy Tâm tiểu trúc chơi. Hắn dung túng nàng, cho nàng tự do. Mà nàng sẵn sóc hắn, là để hắn chuyên tâm làm việc. Hai người ngầm hiểu lẫn nhau.

“Cửu đệ, trẫm có thể thề, trẫm không bắt nạt Cửu đệ muội.” Tiêu Cẩn Du cắn môi, hắn không thích thái độ của đệ đệ, không cần đem người đại ca như hắn xem như không khí có được hay không. Hơn nữa, hắn đã gây ra chuyện gì đâu? Ngược lại, hắn còn xin lỗi, có thể để vị hoàng đế như hắn nói xin lỗi, trong thiên hạ không có mấy người. Nhưng mà, hai người trước mắt này lại chính là hai trong số mấy người đó.

Tiêu Thanh Hàn bình tĩnh nhìn hắn, con người khẽ thoáng qua một nụ cười, sau đó nhanh chóng biến mất, con người đen nhánh sâu không thấy đáy, hết sức thần bí.

“Người nói đi Cửu đệ muội, hoàng huynh không bắt nạt người đúng không?” Tiêu Cẩn Du quay đầu nhìn về phía Vân Tâm Nhược, muốn Vân Tâm Nhược thay hắn nói vài lời hữu ích, từ trước đến giờ đệ đệ này đều làm hắn đoán không ra. Thật không rõ Tiêu gia bọn họ làm sao sẽ xuất hiện loại quái thai này.

“Hoàng thượng” hai chữ này vừa xuất khẩu, liền phát hiện con người Tiêu Cẩn Du có mấy phần cảnh cáo, nàng khẽ nhếch môi, nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, vừa lúc đụng phải ánh mắt khích lệ của hắn. Trên ngón tay cũng truyền đến một hồi ấm áp, bao quanh tay nàng, cho nàng dừng khí. Cũng cho nàng một gia đình mới, nhà mới. Thật hạnh phúc, con người nàng thoáng qua một chút ẩm ướt, nhẹ nhàng nháy mắt, trên lông mi thon dài cũng dính vài giọt nước trong suốt.

“Hoàng huynh.” Nàng nhẹ giọng kêu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thuần khẽ bay lên một mảnh đỏ ửng, thật sự không có thói quen mà.

Tiêu Cẩn Du rất là hài lòng với câu ‘hoàng huynh’ này, hắn nháy mắt với Tiêu Thanh Hàn, gương mặt tuấn tú không ngăn được cao hứng, “Cửu đệ, người thấy chưa, lời ta nói là thật đó.”

Tiêu Thanh Hàn hướng tới gã gạt đầu một cái, trong con người có phần cảm tạ, hắn tất nhiên nhận được.

Hai huynh đệ người trao đổi lấy lẫn nhau qua ánh mắt.

“Cửu đệ muội, Cửu đệ, hoàng huynh có chuyện muốn người giúp một tay.” Tiêu Cẩn Du đột nhiên mở miệng, dùng chữ ‘ta’. Cũng tự xưng hoàng huynh, đơn giản là chỉ cần đưa quan hệ bọn họ kéo gần lại, không thấy lạnh nhạt.

343. Chương 342: Thành Thân

“Hoàng huynh nói đi.” Tiêu Thanh Hàn kéo Vân Tâm Nhược ngồi lên ghế, mình cũng thuận tiện ngồi xuống, để vị hoàng đế kia đứng một mình, mà Tiêu Cẩn Du cũng không thấy tức giận, chẳng qua là ánh mắt nhìn chăm chăm Lang Vương trên đất. Vân Tâm Nhược nhìn hoàng thượng trơ mắt nhìn Nguyệt, đột nhiên có chút cảm giác dở khóc dở cười. Hoàng thượng này, không phải là có chủ ý với Nguyệt chứ.

Quả thật, Tiêu Cẩn Du chỉ vào trên đất Lang Vương. Có chút hưng phấn mở miệng: “Cửu đệ ngươi cũng biết từ trước đến giờ hoàng huynh luôn yêu thích chim quý thú lạ, cho nên ngươi có thể cho hoàng huynh mượn con sói này chơi mấy ngày được không?”

Nguyệt, Vân Tâm Nhược có chút đồng tình nhìn Nguyệt, Nguyệt này quả thật là người gặp người thích. Thanh Hàn thích, hiện tại Minh Phong cũng thích, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng thích.

Bất quá, nàng cúi đầu nhìn nguyệt, một thân da lông trắng muốt như mới được giặt sạch, thân hình khổng lồ, hơn nữa viên bảo thạch trên trán luôn phát sáng, nó chính là phách nguyệt, lang vương trong truyền thuyết. Thật sự rất đẹp, mang theo trên người, là uy phong.

“Hoá ra là như vậy, hoàng huynh thích thì mang đi là được.” Tiêu Thanh Hàn nhẹ liếc Lang Vương một cái, cười khê.

“Auuu. . . .” Lang Vương nghe được bọn họ đang nghị luận về mình, biết chủ nhân của nó muốn đem nó cho người khác mượn thì nó nức nở nghẹn ngào một tiếng, cực kì không muốn. Nó không ngừng dùng móng vuốt cào cào chân của Vân Tâm Nhược và Tiêu Thanh Hàn, dùng đầu lưỡi liếm liếm bọn họ, hết sức lấy lòng. Nó không muốn bị đưa đi, nó muốn sống chung một chỗ với chủ nhân cơ.

“Nguyệt” Tiêu Thanh lạnh giọng một chút, Lang Vương sợ hãi rụt cổ lại, con sói này còn hiểu được nhìn mặt mà nói chuyện hơn cả con người.

“Hai lựa chọn, một là trở về Mạc tộc ăn thịt sống của người, hai là đến hoàng cung.” Tiêu Thanh Hàn trầm giọng nói, ánh mắt lúc nhìn về phía Vân Tâm Nhược thì thoáng qua một nụ cười. Dĩ nhiên là Lang Vương không nhìn thấy.

Auuu một tiếng, Lang Vương đứng lên, từ từ đi tới bên cạnh Tiêu Cẩn Du.

Quả thật linh tính, còn có thể nghe hiểu tiếng người, càng ngày càng chơi vui, Tiêu Cẩn Du nhìn Lang Vương đến gần mình, không chút sợ hãi. Hắn tất nhiên biết con sói này sẽ không dả thương người.

“Vây trầm phải cảm ơn Cửu đệ và Cửu đệ muội rồi.” Hắn vỗ đầu Lang Vương, Lang Vương quay đầu ra chỗ khác, hắn cười một tiếng, hung hăng vỗ mạnh một cái, Lang Vương nhìn hai chủ tử của mình, giận mà không dám nói gì.

“Không cần.” Tiêu Thanh Hàn cười nhạt. Hắn hạ hai tròng mắt xuống, sau đó mở ra thì sáng chói như ngôi sao “Hoàng huynh, ba ngày sau Thần Đệ đám cưới.”

“Ba ngày sau?” ánh mắt Tiêu Cẩn Du từ trên người Lang Vương trở lại đến Tiêu Thanh Hàn, hơi nhíu lông mày, ba ngày, thời gian có quá ngắn lắm hay không, dù sao hôn sự của Thanh Hàn quốc sư cùng chủ nhân phách Nguyệt không được qua loa. Bất quá nhìn về mặt Cửu đệ, nếu đệ đệ đã quyết định, như vậy, hắn cũng biết nói gì cũng vô ích. Động tác của đệ đệ thật đúng là gấp mà.

“Vây chuẩn bị thế nào?” Tiêu Cẩn Du hỏi.

“Gần xong rồi.” Tiêu Thanh Hàn cầm bàn tay nhỏ bé hơi lạnh của Vân Tâm Nhược, đôi tay nhẹ nhàng cọ xát lấy hai tay nàng. Đem lấy sự ấm áp của mình truyền cho nàng. Thật ra thì hắn chưa nói cho hoàng huynh, ngay từ lúc hắn tìm được Nhược, hắn đã chuẩn bị cho hôn lễ của bọn hắn rồi. Ba ngày sau, hắn cùng nàng đám cưới, hắn tuyệt đối sẽ không làm qua loa. Hắn sẽ để mọi người trong thiên hạ biết, nàng là thê tử của hắn, thê tử duy nhất, nữ nhân hắn yêu, vĩnh viễn không chịu ủy khuất.

344. Chương 343: Thay Đổi Lời Đồn

“Vậy thì tốt, theo như lời người nói mà làm đi.” Tiêu Cẩn Du thấy bộ dáng Tiêu Thanh Hàn như ép người, nên cũng không nói gì nữa, dù sao đệ đệ đón dâu, cứ theo cách của gã mà làm đi.

“Trong cung còn có việc, trầm về cung đây.” Hắn ra khỏi Thủy Tâm tiểu trúc, mà con sói kia cúi gập đầu đi theo. Chọc Tiêu Cẩn Du một hồi cười to, cười cực kì thoải mái, rất dễ nghe ra tâm tình hắn cực tốt.

“Thanh Hàn, người thật sự muốn kết hôn với ta sao?” Vân Tâm Nhược nhìn hắn, có chút mềm mại như muốn khóc, muốn kết hôn không? Hắn là quốc sư nổi tiếng thiên hạ, hắn là hoàng tử quyền cao chức trọng, coi như nàng là chủ nhân phách Nguyệt, nhưng lại là cô gái không rõ lai lịch, cũng từng chịu thiên hạ nhạo báng vì bị chồng ruồng bỏ, gả cho hắn, nàng có làm khó hắn không, có thể để hắn cũng bị người cười nhạo không, hắn cao ngạo như vậy, tôn quý như vậy. Huống chi, nàng không muốn bởi vì nàng là chủ nhân phách nguyệt trong truyền thuyết mà hắn mới cưới nàng, nàng chỉ muốn hắn yêu, như vậy là đủ rồi.

Đột nhiên trên mặt bao phủ một cái bóng, hơi thở nam tử đập vào mặt, mà môi của nàng truyền đến một hồi đau nhói.

“Thanh Hàn, người. . . .” Đón lấy không cửa ra lời nói đều bị hắn nuốt vào trong miệng.

Tiêu Thanh Hàn bá đạo đoạt tất cả, người của nàng, lòng của nàng, môi của nàng, còn có tư tưởng của nàng, “Người mà suy nghĩ nhiều chuyện, ta liền cần người.” Nói xong, hắn quả thật cắn mạnh lên môi nàng. Nàng nhắm mắt lại, vòng tay ôm cổ hắn, khiến hai người càng gần sát thêm, càng thân mật thêm.

Nàng sao quên được tình yêu của Thanh Hàn đối với nàng chứ, tại sao có thể hiểu lầm hắn được, tại sao có thể nghĩ tới chuyện buông tay với hắn?

Không, sẽ không, nàng sẽ không bao giờ nữa, con đường gian nan mà bọn họ trải qua, tình cảm của hai người, chẳng những hắn muốn bảo vệ nó, mà nàng cũng không muốn buông.

“Thật xin lỗi. . . .” Nàng thì thầm, hắn càng thêm xâm nhập cánh môi như hoa, làm môi ẩm áp, khiến hai người say mê lẫn nữa.

Chuyện quốc sư Thiên Trạch và chủ nhân phách Nguyệt thành thân đã sớm truyền khắp dân gian, nhân gian đều bàn về cô gái chủ nhân phách nguyệt này, nghe nói nàng từng vị Huyền Vũ tướng quân Lê Hân vứt bỏ, nhưng tất cả nguyên nhân chẳng qua là bị người ép gả thay, tất cả không liên quan đến nàng, tất cả là một cuộc hiểu lầm, lúc trước mọi người đối với cô gái này ghét bỏ, thì nay, lại thấy thương cảm cho nàng, mà một lần nữa làm cho người ta ngạc nhiên, phách nguyệt là một con sói trắng khổng lồ. Tất cả lời đồn đãi đem thân phận của chủ nhân phách nguyệt miêu tả cực kỳ sinh động, cũng cực kỳ khắc sâu.

Tiêu Thanh Hàn thả tờ giấy trong tay “Không tệ. Như vậy thân phận của Nhược không có bất cứ vấn đề gì rồi.” Hắn nói xong, mặt mày khẽ buông lỏng xuống.

Minh Phong nhíu mày, đối với kết quả lần này cũng rất hài lòng, thân phận của Tiểu Nhược Nhược được công khai, tất cả lời đồn đãi không tốt về nàng được bọn họ thay đổi, hoàn toàn biến mất. Quốc sư, xử lý cực kỳ hoàn mỹ. Chẳng những chuyện đám cưới sớm đã chuẩn bị, ngay cả thân phận của Tiểu Nhược Nhược cũng bất tri bất giác khiến người trong thiên hạ tiếp nhận. Quốc sư thật sự yêu Tiểu Nhược Nhược, chỉ sợ lời đồn không tốt mà ảnh hưởng tới nàng, hơn nữa, kỳ thật lấy tính tình của Tiểu Nhược Nhược, để ý đến mấy chuyện này mới là lạ. Chẳng qua là quốc sư đem tất cả đều an bài thỏa đáng, để cho hắn không thể không bội phục.

Ba ngày sau, quốc sư đám cưới, Thiên Trạch tràn ngập trong niềm hân hoan.

345. Chương 344: Ác Mộng

So sánh với Thiên Trạch đang hân hoan trong niềm vui ba ngày sau Thanh Hàn quốc sư chuẩn bị thành thân, thì biên giới Nhan uốc tất cả đều bình tĩnh, kinh nghiệm từ đại đại kiếp của Nhan Quốc, bất luận là kinh tế, bất luận là dân sinh, lòng người đều có chút trầm trọng, tân hoàng ban bố pháp lệnh, kinh tế từ từ khôi phục. Nhất là quân đội quốc gia, vẫn mạnh mẽ. Cho mọi người một bàn tay vững vàng.

Buổi tối, bên trong hoàng cung Nhan Quốc, trăng sáng treo mình lơ lửng trên không, ánh trăng trắng nhạt, lúc này thái giám đứng ở cửa tẩm cung của hoàng thượng không ngừng lắc đầu, ngủ gật.

Bên trong, một mảnh an tĩnh, chỉ khe nghe ra một hồi tiếng hít thở nhàn nhạt, nam tử nằm trên giường mặc áo màu trắng, trong ngực ôm một nữ tử có diện mạo cực kỳ ngọt ngào, khoe miệng nữ tử cười nhẹ, ngủ cực kỳ say. Mà cặp mi nam tử lại nhú chặt, trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi, tựa như nằm mơ thấy cái gì đó đáng sợ.

Bốn phương một mảnh sương trắng, hắn không thấy được bất kỳ vật gì. Hắn đi về phía trước, từ từ, sương mù dày đặc trước mắt từ từ tản đi, thân thể của hắn xuyên qua một cánh cửa kì quái, đi tới một căn phòng kỳ quái hơn nữa. Đây là cảnh hắn chưa bao giờ thấy, lại cảm giác có chút quen thuộc.

Căn phòng rất trắng, màu trắng tự nhiên, không còn thêm màu sắc nào, giữa phòng có một chiếc giường nhỏ, một người nằm trên giường, hắn có chút mê hoặc, giơ chân lên đi trước, lại bị một tấm kính trong suốt ngăn cản. Không thể đi tới một bước.

“Đây là vật gì?” Hắn vỗ bức tường vô hình một cái, lông mày không vui vắn lên, lúc này, cửa lại mở ra, một đám người toàn thân bao kín bởi quần áo đi tối, đây là y phục gì, nam tử nheo lại cặp mắt, có chút không hiểu, trong ký ức của hắn, hình như chưa từng thấy qua loại y phục này, chẳng những thân thể, ngay cả mặt cũng che lại, chỉ để lộ đôi mắt.

Đám người kia đi tới bên giường, dưới chân màu trắng, kéo một cánh tay trắng mịn, sau đó lấy ra một cái thùng kỳ quái, trên đó có một cây châm, ánh sáng lóe qua, mang theo một tia lạnh như băng.

Trong lúc bất chợt đầu của hắn đau đớn, tim cũng nhảy loạn, hắn dùng tay ôm lấy trán, không hiểu hắn lúc này sợ, nóng nảy là vì cái gì.

Chỉ thấy cây kim kia, cứ như vậy thẳng tắp đâm vào cánh tay của người trên giường.

“Không cần, các người buông nàng ra, đừng động vào nàng.” Hắn đột nhiên kêu to, tim co rút lại, khó chịu, hắn dùng sức vỗ bức tường trong suốt, không ngừng dùng thân thể đâm vào, hắn không biết tại sao mình lại kích động như vậy, lại sợ như vậy. Hắn chỉ biết là mình nhất định phải ngăn cản, nhất định phải ngăn cản bọn họ.

Chất lỏng màu đỏ từ từ men theo thành của cái ống trong suốt, hắn biết rõ, đó là máu, là máu của nàng, thật kỳ quái, hắn chưa thấy người đang nằm, nhưng lại biết đó là một cô gái, một cô gái rất gầy.

“Không. Đừng động vào nàng, đừng.” Mồ hôi trên trán nam tử càng thêm nhiều. Tiếng hô đau đớn đánh thức nữ tử trong ngực hắn, nữ tử kinh hãi, vuốt trán hắn. Khe gọi hắn dậy, giọng nói có mấy phần sợ.

346. Chương 345: Quá Khứ Trống Rỗng

“Hoàng thượng, hoàng thượng. Người làm sao vậy? Người tỉnh lại đi, đừng làm ta sợ.”

Tựa như nghe được giọng nữ tử, nam tử giật mình, thấy gương mặt nữ tử bên cạnh kinh hoảng luống cuống, đau lòng ôm nàng vào trong ngực, vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, nỉ non nói “Trẫm không sao, đừng sợ, chỉ là một ác mộng mà thôi” không biết là hắn đang thuyết phục mình hay nữ tử trong ngực.

Theo giọng nói nam tử ôn nhu mang theo trầm thấp, nữ tử trong ngực hấn ngủ say lần nữa, chẳng qua là nam tử lại mở một đôi mắt vô thần, cho đến khi trời sáng.

Mặt trời lên, là lúc phải lâm triều mà tân hoàng Nhan Quốc vẫn bất an, ngẩn người, ánh mắt hấn nhìn chằm chằm tấu chương trong tay, lại không phát hiện hấn vừa bắt đầu nhìn cuốn giấy này, đã hơn một canh giờ rồi, còn không nhìn xong.

Viêm Huyền đến gần ngự thư phòng, thấy hình ảnh hoàng thượng như thế, không khỏi nhú mày, hoàng thượng bị sao vậy? Hấn luôn cảm thấy có chút không đúng lắm.

“Hoàng thượng.” Nam tử không động.

“Hoàng thượng?” Viêm Huyền kêu một tiếng nữa.

Nam tử từ từ ngẩng đầu lên, hai tròng mắt vô thần mang theo tia máu nhìn hấn, tựa như xuyên thấu Viêm Huyền nhìn đi nơi khác.

Sau đó trong mắt từ từ ngưng tụ, lại mang theo mấy phần phức tạp.

“Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì sao?” Viêm Huyền thử hỏi, hấn chưa thấy hoàng thượng có biểu tình kỳ quái như thế. Cảm giác thật vô cùng khác thường.

“Không sao.” Hấn nhẹ lắc đầu, đem tấu chương đặt lên bàn, sau đó dùng tay ôm chặt lấy cái trán đau đớn. Chợt, hấn ngẩng mặt lên, đối mặt với ánh mắt Viêm Huyền mang theo quan tâm.

“Viêm Huyền, người biết chuyện trước kia của ta không?” Mặc dù là hoàng thượng, nhưng hấn tại không dùng từ ‘trẫm’ để nói chuyện với Viêm Huyền.

“Chuyện trước kia?” Viêm Huyền không hiểu. Không hiểu ý tứ trong lời của hoàng thượng. Cái gì mà trước kia, trước khi mất trí nhớ sao? Hấn đúng là không biết về chuyện của hoàng thượng, lúc hoàng thượng còn là nhị hoàng tử thì nghe nói là hoàng tử ở dân gian của tiên hoàng. Chuyện trước kia của hấn, quả thật không người nào có thể biết, hiện tại hấn lại mất trí nhớ, tất nhiên lại càng không có người biết.

“Viêm Huyền không biết.” Viêm Huyền suy nghĩ một chút, vẫn thành thật trả lời.

Câu trả lời của Viêm Huyền đúng như hấn suy nghĩ, nhưng vẫn là có chút thất vọng.

Hấn là nhị hoàng tử, trí nhớ của hấn bắt đầu từ lúc tỉnh lại kia, tất cả mọi chuyện trong quá khứ, hấn chưa từng nhớ tới. Có phải hấn quên mất thứ gì không? Đối với hấn mà nói, rất quan trọng, cực kì quan trọng, quan trọng hơn tính mạng hấn, nhưng rốt cuộc là thứ gì, hấn lại không nghĩ ra.

Hấn hít một hơi thật sâu, ngồi ngay ngắn người lại, nhìn Viêm Huyền, hỏi “Người tới có chuyện gì không?” Hấn biết nếu hấn không gọi Viêm Huyền, thì gã rất ít khi vào cung.

Lần này tới, hấn là có chuyện lớn rồi.

“Ừ, có chuyện.” Viêm Huyền nghiêm mặt nói.”Hoàng thượng, ta muốn đến Thiên Trạch.” Hấn xưng ‘ta’ với hoàng thượng Nhan Quốc. Không cần ‘thảo dân’, cũng không cần ‘thần’. Hấn không phải của dân chúng của gã, nhưng hấn là biểu đệ yêu quý của gã, cho nên không cần xưng hô xa lạ như thế.

“Đi Thiên Trạch, chuyện gì?” Nam tử tựa vào trên ghế, kỳ quái hỏi.

” Ba ngày sau Thiên Trạch quốc sư thành thân, ta phải đến dự mới được.” Viêm Huyền nhẹ nhàng trả lời. Tại sao có thể không đi chứ? Nhiệm vụ của huynh đệ bọn họ rốt cuộc đã hoàn thành, ma kiếp đã trôi qua.

Từ đó về sau, thiên hạ thái bình, hấn cũng có thể du lịch đó đây, thuận tiện tìm nương tử tương lai của hấn.

Share this:

347. Chương 346: Hoàng Hậu Nhan Quốc

Về phần nương tử của hấn ở nơi nào, nói thật, bây giờ hấn còn chưa biết, ngay cả nam tử như Tiêu Thanh Hàn cũng sắp thành thân, xem ra thành thân cũng không tồi, ngay cả hấn đều có chút ít chờ mong. Mà hoàng thượng này, có vợ và sắp có con rồi. Thật là hạnh phúc, hạnh phúc làm hấn ghen tỵ chết được.

“Thành thân, thành thân với ai?” Hoàng thượng không hiểu hỏi.

“Là” Viêm Huyền chuẩn bị mở miệng, bị tiếng cửa mở cắt đứt. Đó là một nữ nhân, mặc trên người bộ y phục thêu hoa mẫu đơn, làn váy xòe rộng, theo ước chân của nàng mà dập dùi đung đưa, mặt mày thanh tú, dáng vẻ động lòng người, trên đầu mang theo một cây trâm vàng, bởi vì động tác đi lại mà không ngừng dao động. Nhìn cái bụng tròn của nàng cũng biết nàng là phụ nữ có thai.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương.” Viêm Huyền khom lưng hành lễ, lễ nghĩa không thể bỏ qua, hấn tự nhiên biết làm gì.

“Mời đứng lên, người trong nhà dừng khách khí.” Cô gái cẩn thận vuốt bụng của mình, quay đầu nhìn về phía nam tử đang ngồi, khẽ cúi “Tham kiến hoàng. . . .” Chữ ‘thượng’ còn chưa nói ra thì nam tử đã lập tức đứng lên, vịn lấy cô gái.

“Đã nói không được phép hành lễ rồi mà.” Giọng nói nam tử mang chút trách cứ, lại có thể nghe ra mấy phần đau lòng.

“Nô tì. . . .” Cô gái vừa định nói chuyện, lại bị nam tử cắt đứt, hấn nhíu mày rậm, không thích nghe sự xưng hô này, “Không được kêu cái này, người không phải là thần, cũng không phải là thiếp, người là vợ của ta, hoàng hậu của ta.”

“Biết rồi.” Cô gái cười khẽ, nàng dĩ nhiên biết hấn yêu nàng, thương nàng, cho nên mới hung dữ như thế, thật ra thì hấn rất dịu dàng.

“Dừng cau mày.” Nàng đưa tay muốn vuốt lên chân mày của nam tử, ngón tay khẽ đụng phải trán, lông mày nam tử cũng chậm chậm buông lỏng ra.

Tay của nàng, bị nam tử cầm chặt, nàng nhìn sắc mặt nam tử rõ ràng có chút mệt mỏi, quan tâm hỏi: “Hoàng thượng, người có việc phiền lòng sao? Ta nghe thái giám nói sáng giờ người chưa dùng cơm!”

“Có thể là tối qua ngủ không ngon mà thôi.” Lời của nam tử có mấy phần qua loa ý. Cũng không muốn nói nhiều. “Đúng rồi, hài tử thế nào, ngoan không?”

Cô gái êm ái cười một tiếng, tay vuốt bụng mình, trên mặt mang một vẻ hiền từ của người mẹ, cực kì xinh đẹp, trong bụng của nàng có một bảo bối, đây là hài tử của hấn và nàng

Quả thật, hấn đã thành công dời đi đề tài này, thật ra thì hấn không muốn cho nàng lo lắng thôi. Nàng bây giờ đã có thai hơn bốn tháng rồi, tâm tình không được dao động mạnh.

“Đúng rồi, Viêm Huyền, vừa rồi người đang nói gì?” Nàng quay đầu nhìn về phía Viêm Huyền. Cũng không quên mới vừa rồi hình như mình đã cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ, nói là Thanh Hàn quốc sư gì đấy đám cưới.

“Là như vậy.” Viêm Huyền vừa cười vừa nói “Là chuyện Thanh Hàn quốc sư Thiên Trạch ba ngày sau đám cưới, sư huynh của ta ở bên cạnh quốc sư, cho nên về lý, chúng ta nên đưa quà tặng mới được, ta đang tìm hoàng thượng thương lượng đấy.”

“Thật ư?” khóe mắt cô gái khẽ cong lên, Thanh Hàn quốc sư muốn thành thân, đây đúng là chuyện lớn. Nhớ ngày đó, từ đằng xa, nàng thấy qua nam tử kia, vừa nhìn, nàng giật nảy mình, không biết cô gái nào có phúc khí như thế, nhưng mà, không phải quốc sư có thể tử định mệnh ư, sao đột nhiên muốn thành thân là được thành thân?

Viêm Huyền nhìn ra nghi ngờ của nàng, vội vàng giải thích: “Đúng vậy, người Thanh Hàn quốc sư cưới chính là thê tử định mệnh của hấn, chủ nhân phách Nguyệt.”

“Thì ra là vậy.” Nàng gật đầu.

“Cô gái kia tên là gì?” Nàng hỏi.

348. Chương 347: Thì Ra Là Nàng

Viêm Huyền mỉm cười, “Chuyện này ngay cả ta cũng không tin, không trách được Thanh Hàn quốc sư đột nhiên lại thành ma, thì ra nàng ta là chủ nhân phách Nguyệt.”

“Nàng ta?” Hoàng đế hơi sững sờ, chẳng hiểu sao trái tim lại co rút, hẳn hiểu được ‘nàng’ trong miệng Viêm Huyền là người nào, nhưng vì sao nghe được tên của nàng, hẳn lại thấy trái tim đau nhói.

“Vân Tâm Nhược.” Nam tử cười nói.

Chỉ thấy sắc mặt của hoàng hậu đột nhiên trắng bệch, thân thể lại khẽ run, tựa hồ chịu phải đả kích. Mà vẻ mặt hoàng thượng lại không thể tin, trong ánh mắt thoáng qua một chút cuồng loạn.

Là ả? Cô gái quay đầu lại nhìn vẻ mặt của nam tử có chút thâm trầm, quả nhiên, hẳn chưa từng quên ả.

Vân Tâm Nhược, đó là cô gái lý lạ mà nàng gặp trong hội bách hoa. Cô gái mà lần đầu tiên nàng thấy đã thích, cô gái bị nàng oan uổng, nàng cho rằng hẳn sẽ quên ả, nhưng không nghĩ đến, hẳn vẫn chưa quên.

Mấy tháng đã qua, lòng của nàng luôn mang theo bất an, mang theo sợ hãi, bởi vì nàng có một bí mật không người nào biết, nếu như bị người biết, như vậy, tất cả mọi thứ nàng đang có sẽ tan biến, mà Lôi ca nàng yêu e rằng sẽ không tha thứ cho nàng, mà Vân Tâm Nhược kia có lẽ là cô gái Lôi ca từng yêu, nhưng khi đó nàng quá sợ, cho nên nàng liền ích kỷ. Cho đến khi nàng mang thai đứa con của hắn, lòng của nàng mới thả xuống, cũng từ từ quên mất cô gái ấy, mặc dù Lôi ca là hoàng đế, lại vẫn cực kì sủng ái mình nàng, hậu cung cũng chỉ có mình nàng là nữ, bây giờ nàng là hoàng hậu cao cao tại thượng, phu quân của nàng chính là đương kim hoàng đế Nhan Quốc, Lôi Liệt.

Chẳng qua là tại sao mọi chuyện thành ra như vậy, sao Vân Tâm Nhược đột nhiên biến thành chủ nhân phách Nguyệt, trở thành thê tử định mệnh của Tiêu Thanh Hàn.

“Lôi ca.” Trong mắt Đỗ Thiên Lan mang theo cầu xin nhìn Lôi Liệt, Lôi Liệt còn chú ý tới nàng không?

Lôi Liệt đột nhiên ôm nàng vào trong ngực.

Tại sao hắn có thể quên Thiên Lan, tại sao có thể quên nàng, hẳn thật nhẩn tâm, bên nàng mà lại nghĩ đến cô gái khác. Bất kể nàng ta có phải cô gái mà hắn thấy ở bách hoa hay không, đều không liên quan đến hắn.

Chẳng qua là tại sao trong lồng ngực của hắn có cái gì đó không ngừng thoát ra, là một sự chua chát.

Giống như hắn đang mất đi thứ quan trọng nhất trong cuộc đời, hơn nữa, lần này mất đi, sẽ không có biện pháp tìm trở về được.

Viêm Huyền nhìn hai người ôm nhau, trong con ngươi thoáng qua một tia khó hiểu.

Ba ngày sau, quốc sư đám cưới, bên trong phủ quốc sư giăng đèn kết hoa, ngay cả rừng trúc cũng được treo đầy màu sắc rực rỡ, đèn cung đình đỏ thắm vẫn sáng, ngay cả ban ngày cũng không bị tối tắt. Trong hoàng cung cũng cực kì náo nhiệt, dù sao Thanh Hàn quốc sư là đệ đệ duy nhất của đương kim Thánh thượng, hơn nữa lần này đón dâu chính là ông trời tác hợp cho, báo trước Thiên Trạch trăm năm an khang, trên mặt người người nâng lên nụ cười thật lòng.

Phủ Quốc sư, bởi vì Vân Tâm Nhược không có nhà mẹ ở thế giới này, cho nên, nàng sẽ trực tiếp xuất giá từ phủ quốc sư, dĩ nhiên là nàng sẽ ở trong phủ.

Lúc này nàng ngồi ở trên giường, một cô gái đang cẩn thận trang điểm cho nàng, Vân Tâm Nhược khẽ cười nhẹ, Tử Y đứng ở ngoài cửa, nàng thở dài, nhìn tiểu thư nhà nàng như vậy, trong lòng không khỏi có

mấy phần ghen tuông, còn nhớ lúc ấy, lúc gả cho tướng quân thì tiểu thư nhất định không để ai chạm vào mặt. Hiện tại, tiểu thư lại im lặng ngồi ở chỗ đó, toàn thân mang theo hạnh phúc.

Nàng thật lòng vì tiểu thư mà vui vẻ, tiểu thư của nàng rất cuộc cũng xuất giá. Còn nhớ khi đó, lúc nghe tin tiểu thư rơi xuống Hạ tình nhai thì lúc ấy nàng thương tâm khổ sở thiếu chút nữa chết đi, cũng may, trời cao để tiểu thư còn sống, trở thành chủ nhân phách Nguyệt, thê tử định mệnh của quốc sư, quốc sư yêu tiểu thư như vậy, về sau tiểu thư sẽ rất hạnh phúc, thật sự rất hạnh phúc.

“Tử Y.” Vân Tâm Nhược nhìn về phía Tử Y, cặp mắt của con bé đang ửng đỏ, gọi tên.

“Tiểu thư, hôm nay ngươi thật xinh đẹp.” Tử Y ca ngợi, dĩ nhiên nàng không phải nịnh nọt, trong mắt nàng, tiểu thư là một tân nương tử rất đẹp, lúc tiểu thư cười, cặp mắt trong suốt, một thân hỉ phục (áo cưới) đỏ thắm lộ vẻ xinh đẹp chói mắt.

Vân Tâm Nhược nắm được cánh tay Tử Y, trông mắt thoáng qua một tia cảm động. Tử Y luôn luôn suy nghĩ vì nàng.

349. Chương 348: Đám Cưới

“Ai da, tiểu thư, người xem, sắp tới giờ lành rồi.” Trông mắt Tử Y mang theo lệ, nhưng không muốn rơi xuống trước mặt tiểu thư, hôm nay là ngày vui, không phải là lúc để khóc, hai lần xuất giá, hoàn toàn khác nhau, lần trước là nàng muốn khóc mà không dám khóc, lần này là nàng có thể khóc mà không muốn khóc.

Đây là chuyện vui của tiểu thư, cho nên không thể khóc, cho dù là vui qua mà khóc cũng không được.

Vân Tâm Nhược nhẹ nhẹ cảm nhận ý nghĩ của Tử Y, buông tay xuống, ngồi ở trên giường, đỏ thắm khăn cưới trên đỉnh đầu rũ xuống, ngăn cảm tất cả tầm mắt, hôm nay, nàng thành thân rồi, gả cho Thanh Hàn, cho nam tử nàng yêu, khóe miệng nàng khẽ nhấc lên, lại nếm được mùi vị có chút mặn mặn, đây là mùi vị của nước mắt, khẽ nhắm con mắt, hàng lông mi dính đầy giọt nước.

Quốc sư lập gia đình, ông trời tác hợp cho, hoàng thượng làm chủ, chuyện này, ngay cả nghĩ người bình thường cũng không dám nghĩ, sáng sớm, bên ngoài phủ quốc sư liên bu đầy người. Hàng loạt quan binh đứng ở cửa phủ, ngăn cản đám người không ngừng tràn vào.

Nhân số đông đảo, nhưng đáng tiếc bọn họ chỉ có thể nhìn chút ít người đi vào phủ quốc sư, những người này là đại thần quyền cao chức trọng. Hạ Chi đến gần, nhìn cảnh tượng này, khẽ thở dài.

Hắn đi vào phủ quốc sư, giờ lệnh bài phó tướng, quan binh ngoài cửa lập tức để hắn đi vào, lúc này phủ quốc sư ít đi một chút an tĩnh, nhiều hơn một phần nóng nảy, trúc xanh cũng không ngừng phe phẩy cành lá. Không chỉ làm cho người ta cảm thấy hơi thở nóng bức, mà tâm tình cũng trở nên nhẹ nhàng bay bổng.

Hỉ đường, hoàng đế ngồi ghế trên, uống rượu trúc mà Cửu đệ cất, tinh khiết và thơm đến quá đáng. Lần này Cửu đệ quả thật phung phí, lại dùng Thanh Trúc làm rượu để quan khách thưởng thức.

Bên trong Lưu đình lâu, toàn bộ là một mảnh đỏ rực, áo ngủ bằng gấm màu đỏ, sa màn màu đỏ, chăn gối màu đỏ, bảo thạch màu đỏ.

Tiêu Thanh Hàn đẩy cửa ra, đi vào bên trong Lưu đình lâu, lúc này, hắn không có mặc bộ áo trắng như tuyết nữa, thay vào đó là một thân màu đỏ chói, đem khuôn mặt tuyết trắng của hắn càng thêm tuyệt sắc.

Vân Tâm Nhược nghe được tiếng động ở cửa, tay nhẹ vạch khăn cưới trên đầu, cặp mắt mang theo nụ cười.

Thanh Hàn, sao hắn tới đây?

Tiêu Thanh Hàn đến gần, ngồi xuống bên cạnh nàng, áo đỏ của hai người đan vào nhau, mang theo màu sắc của lửa.

“Thanh Hàn, sao người. . . .” Vân Tâm Nhược nhìn hần, không hiểu. Lại phát hiện hôm nay hần mặc một thân đồ rực, cực xứng đôi với nàng. . Mặt của nàng ửng đỏ, hỉ phục lộ vẻ càng thêm xinh đẹp.

“Ta tới đón người.” Tiêu Thanh Hàn cúi đầu, khẽ hôn xuống bên môi nàng, sau đó nghiêng đầu, đem lấy khăn che trùm kín lại, sau đó nàng đã được Tiêu Thanh Hàn vững vàng ôm vào trong ngực.

Vân Tâm Nhược ôm lấy cổ hần, nàng không thấy được thứ gì, nhưng nàng cực kì an tâm và ấm áp. Thì ra là rúc đầu vào ngực nam tử mình yêu lại hạnh phúc như thế.

Tiêu Thanh Hàn ôm Vân Tâm Nhược đi tới hỉ đường, chộc tới không tới ít ánh nhìn chăm chú, bắt quá ánh mắt của hần vẫn nhìn cô gái trong ngực, tất cả đều không quan trọng, chỉ có cô gái trong ngực mới là tất cả của hần.

Tiêu Cẩm Du ngồi ở ghế trên, nhìn Cửu đệ mặc y phục đồ rực ôm cô gái cũng mặc áo đỏ, nhàn nhạt nhủu mày, Cửu đệ quả thật không làm việc theo lẽ thường, thôi, tùy đệ ấy đi, dù sao hần cũng không thể áp dụng những quy tắc thường lên Cửu đệ. Minh Phong đứng ở bên cạnh hần, hôm nay lại mặc một bộ y phục màu lam nhạt, so với hồng y, hần thiếu đi một phần yêu mị, lại nhiều hơn một phần tiêu sái.

Hôm nay là ngày quốc sư thành thân, hần không muốn giành danh tiếng, quốc sư không ăn hần mới là lạ.

350. Chương 349: Mạc Sơn Đến

“Nhất bách thiên địa” bọn họ hướng trời cúi người xuống, nhân duyên được ông trời tác hợp, trải qua trăm năm ngàn năm, cuối cùng sẽ thuộc về nhau.

“Nhị bách cao đường” Tiêu Thanh Hàn nắm chặt tay Vân Tâm Nhược, xoay người, cúi thật sâu hướng Tiêu Cẩm Du một xá. Trông mắt Tiêu Cẩm Du lóe lên qua một tia lệ, khóe môi nâng lên. Đệ đệ của hần, cuối cùng cũng thành thân rồi.

“Phu thê giao bách” hần kéo cánh tay khác của nàng, đôi tay nắm chặt, mười ngón tay quấn quít, hai người cúi đầu, thật chặt tựa vào nhau, có thể nghe được tiếng tim đập của nhau. Từ nay, trên thế gian không còn bất luận kẻ nào có thể đem bọn họ tách ra.

“Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng” Tiêu Thanh Hàn kéo tay Vân Tâm Nhược, từ từ đi ra hỉ đường.

“Đợi chút. . . .” Một hồi giọng nói vang lên, Vân Tâm Nhược đột nhiên quay đầu lại. Cái giọng nói này.

Xem ra còn tới kịp, nam tử cười nhỏ một tiếng, sắc mặt có chút đỏ ửng, trán cũng có mồ hôi, xem ra là vội vàng lên đường.

Tiêu Thanh Hàn nhìn nam tử trước mắt, xoay người, đem khăn cưới trên đầu cô gái tháo xuống. Nhẹ nói bên tai nàng.

“Đi đi.”

Vân Tâm Nhược ngẩng mặt lên, gương mặt như ngọc đập vào mắt mọi người.

“Ca ca.” Nàng kêu nam tử cách đó không xa, khuôn mặt khắc sâu, cùng với sự chăm sóc nuông chiều mình suốt hai tháng, lo lắng hai tháng, hần còn đưa nàng trở lại bên cạnh Thanh Hàn. Nàng không quên.

“Thanh Thanh.” Nam tử khẽ cười, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, đến gần nàng.

“Hôm nay muội đã thành thân rồi, Thanh Thanh không được khóc đấy nha.” Giọng nói sắc mùi đồ con nít. Tiêu Thanh Hàn nghe xong thì hơi nhủu mày, mặc dù không nói chuyện, nhưng có thể thấy được hần có chút không vui.

“Ca ca, ta đã tốt rồi.” Vân Tâm Nhược đỡ khóc đỡ cười nhìn nam tử trước mắt, vội vàng nói.

Nam tử sững sốt, sau đó cười càng lớn tiếng, thương yêu nơi đáy mắt đối với cô gái lại chưa từng giảm. Hắn nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, mặc dù không biết Thanh Hàn dùng phương pháp gì để chữa khỏi cho Thanh Thanh. Nhưng xem ra dẫn nàng đến bên hắn là quyết định đúng đắn.

Tiêu Thanh Hàn tiếp nhận ánh mắt quan sát kia, hào phóng nhìn thẳng hắn.

“Cửu đệ, vị này là?” Tiêu Cẩm Du đứng lên, đi tới bên cạnh Tiêu Thanh Hàn, thân mặc áo rộng mang theo uy nghiêm. Đáy mắt có chút dò xét.

Ca ca của Vân Tâm Nhược, hắn chưa từng nghe nói qua, nghe nói là người đã cứu Cửu đệ muội. Nam tử này quá mức thần bí, khiến hắn không yên lòng.

“Tại hạ là Mạc Sơn, tộc trưởng Mạc tộc.” Mạc Sơn hướng Tiêu Cẩm Du hành lễ, nhìn khuôn mặt cũng biết đây là đương kim hoàng đế Thiên Trạch.

“Tộc trưởng Mạc tộc” – bốn chữ, khiến tất cả mọi người ở đây hít một hơi thật sâu, ngay cả Tiêu Cẩm Du cũng vì bốn chữ này cũng khẽ rung động.

Mạc tộc là dòng tộc lãnh đời trong truyền thuyết, nghe nói, dòng tộc này cực kì thần bí, Mạc tộc ẩn thuật, Mạc tộc chú thuật, còn có thuật gọi sói cũng làm cho người nghe đã sợ mất mật. Cửu đệ lần trước cũng trúng phải Mạc tộc chú thuật.

“Hoàng thượng, từ trước đến giờ Mạc tộc không tranh quyền thế, về phần Mạc trân là một tộc trưởng trước kia của ta, vì xúc phạm đến Lang Vương, cho nên bị khu trừ ra khỏi tộc. Hành động của nàng không liên quan đến chúng ta.” Mạc Sơn thấy hoàng đế nghi ngờ, cho nên giải thích, hơn nữa, điều hắn nói là sự thật.

“Thì ra là vậy.” Sát ý của Tiêu Cẩm Du chậm chậm biến mất không thấy gì nữa. Mạc Sơn này có khí chất quân tử, mặc dù thân bị tàn phế, nhưng lỗi lạc hào phóng, tất nhiên không giống người nói dối, hắn đã tin tám phần. Sau đó nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, Tiêu Thanh Hàn gật đầu, để hắn xác thực tính thật giả. Hắn là hoàng đế, có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế này, không phải vì hắn là thái tử, mà là năng lực hắn tuyệt tác cùng với con mắt xem người. Mạc Sơn là ai, thật ra thì hắn cũng có thể đoán ra mấy phần. Thân phận của Cửu đệ muội càng thêm chắc chắn mấy phần, sẽ không có người bịa đặt gây tổn thương nàng.

Hắn là hoàng đế, đệ đệ của hắn là quốc sư, nhưng không cách nào ngăn cản lời nói của mọi người, mặc dù tất cả bây giờ nằm trong dự liệu của bọn họ, nhưng mười người mười miệng, khó tránh khỏi có người sẽ vì chuyện trước kia mà tổn thương tới nàng.

Cửu đệ mà tức giận sẽ không buông tha ai cả.

351. Chương 350: Đồ Cưới

“Thanh Thanh, lần này ca ca tới là để tặng đồ cưới cho muội, muội thành thân, thân là ca ca của người, ta sao có thể để người xuất giá cô độc thế này được?”

Nghe được hai chữ ‘đồ cưới’, Vân Tâm Nhược sững sốt, thì ra bọn họ là người thân của nàng.

“Ca ca, cảm ơn người.” Tròng mắt Vân Tâm Nhược chưa sót

Mạc Sơn vỗ vỗ tay, mấy người nâng lên hơn mười rương lớn, Mạc Sơn mở ra.

“Ồ. . . .” Một hồi tiếng hô kinh ngạc vang lên.

Cả hỉ đường tràn ngập vàng bạc châu báu, đá quý, san hô, mỗi một món đều là trân phẩm, mỗi một món đều có giá trị khủng khiếp.

Nhiều như vậy, e rằng đã hơn cả quốc khố của cả Thiên Trạch rồi. Người của Mạc tộc, quả nhiên thần bí khó lường như lời đồn. May là bọn họ đã quy ẩn, nếu không, thiên hạ này không phải đã rối loạn hơn rồi sao.

Vân Tâm Nhược liếc nhìn vài chiếc rương trên đất, suy nghĩ một lúc, sau đó chậm chạp nhìn về phía Mạc Sơn, Mạc Sơn cũng cười với nàng một cái, sự ấm áp dần dần bao phủ trái tim nàng. Nàng nhếch khóe môi, sau đó nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, lúc này Tiêu Thanh Hàn cũng đang nhìn nàng, con mắt đông đầy sững nịnh.

Nàng kéo tay áo của hắn, sau đó, nàng nói mấy câu bên tai hắn.

Khuôn mặt như ngọc của Tiêu Thanh Hàn khẽ cười, cặp mắt trong suốt lạnh lùng thoáng qua một tia ánh sáng. Sau đó hắn kéo tay Vân Tâm Nhược đến trước mặt Tiêu Cẩm Du.

Rồi liếc mắt nhìn Mạc Sơn, “Xin hỏi tộc trưởng, ta và Nhược có thể quyết định giải quyết những thứ này không?”

Mạc Sơn cười một tiếng, “Dĩ nhiên, những thứ này đều là của Thanh Thanh. Dĩ nhiên người cũng có thể sử dụng.”

Nghe xong Mạc Sơn trả lời, Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía Tiêu Cẩm Du, giọng nói vang lên.

“Hoàng huynh, Nhược nói, chỉ cho dân, dùng vì dân, những thứ châu báu này có để ở chỗ của thần đệ cũng không dùng được, chỉ bằng đưa tất cả vào quốc khố để dùng các việc quan trọng cho dân chúng.”

Nói xong, hắn và Vân Tâm Nhược nhìn nhau cười một tiếng. Trong mắt hai người là thâm tình, yêu say đắm. Mà phía dưới, từ hoàng đế cho tới quan viên, toàn bộ vì câu ‘chỉ cho dân, dùng vì dân’ làm cảm động, đạo làm vua, bất kể thực lực của một nước cường đại đến bao nhiêu, tất cả đều vì cuộc sống của dân chúng, dân giàu là nước mạnh. Tiêu Cẩm Du càng thêm yêu thích cô em dâu này, đệ đệ của hắn thật may mắn.

“Tốt, rất tốt.” Tiêu Cẩm Du vui vẻ cười to, tất cả mọi người cũng bị lây nhiễm tâm tình của hắn, hắn đứng lên, vạt áo long bào nâng lên một đường cong cực đẹp, trong đẹp lại mang theo tôn quý.

Giọng hắn mang theo khí thế thuộc về đế vương.

“Hôm nay là ngày mừng của hoàng đệ, là ngày Vân Long Phách Nguyệt đoàn tụ, trẫm quyết định miễn thuế một năm để nơi nơi vui vẻ, thiên hạ tận hưởng trăm năm thái bình.”

352. Chương 351: Đến Biên Quan

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Mọi người toàn bộ cũng quỳ trên mặt đất, giảm thu thuế một năm, đối với tất cả dân chúng mà nói, đây là quà tặng khổng lồ. Bọn họ không thể không cảm ơn hoàng thượng, cảm ơn quốc sư, cảm ơn vị này phụ nhân quốc sư. Nàng vô tư, nàng thiện lương, sự thông tuệ của nàng, không biết khiến bao nhiêu người bất hạnh bắt đầu nếm được mùi vị của hạnh phúc, khiến bao nhiêu người hạnh phúc càng thêm hạnh phúc hơn. Cho dù không có chuyện miễn thu thuế, đánh một trận với Nhan Quốc, nàng lại làm thức tỉnh ý thức của quốc sư, không biết đã cứu được bao nhiêu mạng người rồi. Nàng hoàn toàn xứng đáng làm thê tử của quốc sư.

Tiêu Thanh Hàn và Vân Tâm Nhược cũng quỳ trên mặt đất, tay của hai người từ đầu đến cuối vẫn nắm chặt lấy nhau, từ lúc này, không phải, là từ khi nàng và hắn đoàn tụ, chưa có bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì tách được hai người ra. Từ đó về sau, hắn sẽ cho nàng một cuộc sống hạnh phúc nhất, tốt nhất, đáp ứng mọi thứ nàng muốn. Mà nàng thì sẽ không để hắn cô đơn, hắn tịch mịch thêm nữa.

Hắn yêu, nàng yêu. Trong mắt họ chỉ có nhau, kết thúc buổi lễ, trong niềm hân hoan của mọi người, Tiêu Thanh Hàn cầm tay cô gái hắn yêu ra khỏi hỉ đường.

Tiêu Cẩm Du đưa mắt nhìn bọn họ, bưng ly rượu trong tay lên, uống một hơi cạn sạch, sắc mặt hoàn toàn buông lỏng, chẳng qua là...

Hắn thở dài một hơi, ngay sau đó vẫy vẫy đầu, không phải chuyện nào hắn muốn là cũng có thể can thiệp vào được, hơn nữa, từ chuyện Thanh Hàn gặp chuyện không may về sau, có một số việc, hắn thật sự không muốn quản.

Trong phủ tướng quân, Lê Hàn mặc quần áo màu đen như cũ. Trong màn đêm, tiếng lá cây xào xạc, ánh trăng bạc trắng hắt lên mặt hắn, ánh mắt mang theo tịch mịch và đầy ưu thương.

Thân hình của hắn gầy gò hơn rất nhiều so với quá khứ, cũng già đi rất nhiều, có lẽ về bề ngoài thì hắn vẫn là một nam tử khôi ngô trẻ tuổi, nhưng chỉ có mình hắn biết, tim của hắn đã bị chìm vào biển băng.

“Tướng quân.” Hốc mắt Hạ Chi hơi cay, thanh âm khẽ run, nhìn Lê Hàn, tướng quân bây giờ lại cô đơn đến thế, tựa như mất đi thứ quan trọng nhất trong cuộc đời, chỉ có cái một cái bóng bị kéo dài, rất nhạt làm bạn. Tướng quân, sao người lại khổ như thế...

“Đưa quà mừng đến chưa?” Nghe được tiếng bước chân, Lê Hàn lên tiếng.

“Rồi ạ.” Hạ Chi chấp tay, “Tất cả đều làm theo lời của tướng quân.”

“Vậy thì tốt.” Lê Hàn ngẩng đầu lên, ánh trăng trắng bạc xóa nhòa một ít vẻ anh tuấn, lại thêm một phần thê lương.

Đưa đến là tốt rồi, lúc hắn và nàng thành thân thì hoàng thượng tặng dạ minh châu, trả lại tất cả rồi.

“Hạ Chi, chúng ta chuẩn bị đến biên quan thôi.” Lê Hàn đột nhiên mở miệng, trong khẩu khí có chút giải thoát, cũng giống như đang muốn trốn tránh.

Hạ Chi nghe vậy, cúi đầu, tướng quân đang muốn chạy trốn tất cả sao? Nhưng như vậy cũng tốt.

Thời gian là thuốc trị thương tốt nhất, chờ tướng quân nghĩ thông suốt thì trở lại cũng được.

“Hạ Chi tuân lệnh.” Khóe miệng của hắn nhẹ nhàng nhếch lên, bắt đầu lại từ đầu, cũng tốt. Như vậy, đối với bọn họ đều tốt, hắn tin tướng quân, tin rằng không lâu sau Chiến thần ngày xưa sẽ trở lại, trải qua nỗi đau về mặt tình cảm, tướng quân nhà hắn sẽ lột xác, trầm ổn hơn, có lẽ không ai có thể hơn tướng quân về hành quân đánh giặc. Nhưng tướng quân cực kì bảo thủ, dễ dàng nổi giận.

Có lẽ trong tim của tướng quân sẽ vĩnh viễn lưu lại hình bóng của cô gái đặc biệt ấy, cô gái mà tướng quân tiếc nuối nhất trong cuộc đời, cũng áy náy nhất và hối hận nhất. Nhưng, tướng quân sẽ đem nàng khắc ghi vào tâm trí

Hạ Chi đột nhiên nhìn về phía một cái viện, khẽ thở dài.

353. Chương 352: Thất Vọng

“Tướng quân. Chúng ta thì đến biên quan, còn Vân phu nhân thì sao?”

“Nàng ư, ở lại chỗ này đi, ở lại đây cả đời.” Giọng của Lê Hàn nhẹ truyền ra, cuối cùng được cơn gió cuốn đi rất xa.

Khi đó, cha con Vân Thiển Y làm cung yến rồi tung, từ đó chủ nhân chân chính của Phách Nguyệt xuất hiện, một khắc kia, hắn cảm thấy lòng mình lạnh thành băng, hắn uống rượu liên tục, nhưng rượu không cách nào làm cho hắn say, tất cả kí ức trước kia lượn lờ trong đầu, nàng vốn không thuộc về hắn, chưa bao giờ thuộc về hắn, cho dù nàng và hắn từng là vợ chồng, nhưng tại hắn không quý trọng nàng, chưa bao giờ đối xử tử tế với nàng. Nếu có thể, nếu như có cơ hội, hắn thật muốn làm lại lần nữa, dù rằng bắt hắn buông tha tất cả.

Nhưng...hắn không có tư cách đấy.

Người không thuộc về mình, có theo đuổi cũng vô dụng, trước kia là Vân Thiển Y, hẳn vì nàng mà làm thương tổn một cô gái vô tội, cũng gián tiếp tổn thương Thanh Hàn, cuối cùng, hẳn thậm chí khiến mọi người sa vào cảnh tuyệt vọng.

Hắn sẽ lặp lại lần nữa sao? Sẽ không, một lần là đủ rồi, buông tay...cũng cần dừng khí.

Cuộc sống nơi chiến trường thích hợp hơn, về sau, trách nhiệm của hắn là bảo vệ biên giới lãnh thổ cho Thiên Trạch. Bảo vệ dân chúng Thiên Trạch, Cẩn Du, Thanh Hàn, và nàng.

Thế này không phải là buông tay, mà là chúc phúc cho bọn họ. Chúc bọn họ hạnh phúc, hạnh phúc luôn phần hắn.

Trong mắt hắn, dâng lên một luồng ánh sáng, dưới ánh trăng, giống như ngôi sao sáng chói nơi chân trời, xinh đẹp chói mắt.

Vân Thiển Y ngồi ngây ngô trước bàn, ngắm trăng ngoài cửa, cả người hoảng hốt khó chịu, giấc mộng bấy lâu hoàn toàn bể nát, lòng nàng cũng chìm xuống, tình mất, bây giờ nàng còn làm gì được nữa? Cha đâu? E rằng cha cũng khó bảo toàn tính mạng, quốc sư, e là không thể gặp lại lần nữa, nàng cũng nên tỉnh mộng rồi.

Mai Nhi nhìn Vân Thiển Y, cũng nhìn ra phương hướng cửa sổ, vàng trắng sáng kia vẫn to lớn như cũ, tuy sáng nhưng cô đơn, cả cái viện to lớn này chỉ có hai chủ tớ bọn họ, kể từ ngày tiểu thư đi cung yến, Tri Hạ để lại một phong thư rồi biến mất. Nơi nào cũng không tìm được.

Nàng nói, ân tình của nàng đã trả hết, từ nay về sau, nếu có gặp nhau thì cứ xem như người qua đường.

Có lẽ Tri Hạ quá thất vọng về tiểu thư.

Mình thì sao, có nên rời khỏi tiểu thư không? Cho dù tiểu thư không tốt, nhưng chưa bao giờ bạc đãi nàng, nếu giờ nàng đi, tiểu thư sẽ cô đơn một mình, nàng không thể an tâm được. Lúc ấy, hoàng thượng ra lệnh, tiểu thư bị đuổi về phủ tướng quân cũng đã may mắn lắm rồi, mưu hại thê tử của quốc sư, tội này rất lớn, nhưng, điều làm nàng không tin được là người cầu xin cho tiểu thư là Tam tiểu thư – thê tử của quốc sư.

Từ nay về sau, hai chủ tớ bọn họ sẽ sống chết trên mảnh đất này.

Có thể còn sống đã là may mắn, còn yêu cầu thêm gì nữa? Tự do, bọn họ không có. Cả đời ở chỗ này, cô đơn đến chết.

“Mai Nhi, hôm nay bọn họ thành thân rồi ư?” Vân Thiển Y hỏi.

“Vâng ạ.” Mai Nhi có chút khó xử, cuối cùng vẫn trả lời, sau đó đi tới bên cạnh Vân Thiển Y, cầm một bộ y phục khoác lên người nàng, vừa lúc thấy khóe mắt của Vân Thiển Y có một giọt trong suốt chậm rãi lăn xuống.

Cuộc đời của nàng, kết thúc như thế sao? Bất chợt, nàng nhắm lại cặp mắt, vuốt vuốt y phục trên người, thở dài.

Lúc này, một trận gió thổi qua, gió cuốn chiếc lá cây xoay tròn không ngừng, ánh trăng từ từ nhạt phai, ngày mai, có lẽ sẽ có mưa gió.

354. Chương 353: Trí Nhớ Hiện Về

Tại ngàn dặm phía xa, bên trong hoàng cung Nhan Quốc, ánh trăng từ trong phòng hắt ra ngoài cửa, mơ hồ có thể thấy được người ở trong. Nam tử ngủ say, cô gái dựa vào hắn thật chặt.

Trong mơ, Lôi Liệt lại đi đến gian phòng màu trắng đỏ, hắn có chút hốt hoảng, cũng có chút khản trương, hắn từ từ đến gần tấm giường nhỏ, bước chân nặng nề, ngay cả một bước đi cũng khó khăn vô cùng. Càng

ngày càng gần, hô hấp của hắn cũng càng ngày càng dồn dập, cho đến khi đứng lại trước giường, tim của hắn giống như trống đánh, nhảy bang bang không ngừng, một nỗi sợ hãi như muốn nuốt lấy hắn.

Tim hắn bảo hắn nên dừng lại, không cần nhìn, không cần nhớ, lúc này, hắn thật sự có một ý nghĩ chạy trốn, tựa như khi hắn nhìn vào, tất cả cuộc sống hiện tại sẽ bị phá vỡ hoàn toàn, nhưng ánh mắt của hắn lại không tự chủ được nhìn về phía người nằm trên giường. Hắn sợ hãi, nhưng cũng khát vọng.

Trên giường, là một cô gái cực kỳ trẻ tuổi, gò má trắng mịn, sợi tóc màu đen nhẹ nhàng vắt trên vai, hắn vươn tay, ngón tay khẽ run, cuối cùng vẫn chạm vào trên mặt cô gái, lạnh quá, vừa chạm vào, hốc mắt hắn đã chua xót khó nhin. Rất quen thuộc, quen thuộc khiến hắn đau lòng.

Lúc này cô gái hơi nghiêng người, mở mắt, hai tròng mắt như hai viên thủy tinh trong suốt, khuôn mặt chỉ lớn cỡ bàn tay hắn, càng khiến cặp mắt kia to tròn thanh thấu.

Cô gái đột nhiên nhẹ nhàng khẽ cười, đưa cánh tay mảnh khảnh ra, ngón tay khẽ chạm lấy tay hắn.

“Lôi ca ca.” Nàng kêu tên của hắn. Làm màng nhĩ và cả lồng ngực hắn nhảy lên .

Cô gái nhắm lại hai tròng mắt, cười thỏa mãn, gương mặt mịn màng, ngũ quan tinh xảo, thân thể gầy yếu, đột nhiên, thân thể cô gái từ từ lặn trong suốt, nàng mở hai tròng mắt, trong mắt tràn ra dòng lệ long lánh.

“Dừng, dừng đi.” Lôi Liệt nhào tới, lại xuyên qua thân thể cô gái.

“Tiểu Nhược, Tiểu Nhược.” Hắn đột nhiên quát to lên, không biết làm sao lại biết tên nàng, hắn không thể mất đi nàng, không thể. Trời ơi, có ai tới giúp hắn không. Dừng cướp nàng đi, đừng đoạt đi Tiểu Nhược của hắn.

“A.” Nam tử ướm mồ hôi đầm đìa, từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

Cô gái ngủ bên cạnh hắn chợt mở mắt, nhìn sắc mặt nam tử tái nhợt, chống người lên, vội vàng hỏi “Lôi ca, người làm sao vậy, sao lại đổ nhiều mồ hôi đến thế?”

Nam tử hô hấp dồn dập, khép hờ hai tròng mắt, khi hắn mở hai mắt ra thì ánh mắt rõ ràng mấy phần, nhìn thấy cô gái không khoác áo ngoài, nhanh chóng nhét nàng vào trong chăn, trách cứ “Dừng để bị cảm lạnh.”

“Lôi ca, ta không sao.” Nàng cầm tay hắn, cầm thật chặt, không biết vì sao nàng lại cảm thấy hắn càng ngày càng xa, mỗi đêm hắn đều mơ thấy ác mộng, mỗi lần bị mộng thức tỉnh, nàng không biết hắn nằm mơ thấy cái gì, hắn cũng không nói cho nàng biết, nàng vẫn chịu đựng, tâm thần càng ngày càng không tập trung.

“Lôi ca, nói cho ta biết, rốt cuộc người mơ thấy cái gì?” Nàng nắm chặt bàn tay của hắn, giọng nói mang theo vài phần thỉnh cầu, ngay cả trong mắt cũng tràn đầy nước.

“Không có gì.” Hắn trả lời, hắn ôm nàng vào ngực, khẽ vuốt mái tóc dài, cô gái trong ngực ấm áp, nhưng không cách nào đuổi đi sự giá lạnh trong cơ thể hắn. Hắn rốt cuộc thấy rõ khuôn mặt của cô gái trong mộng, đó là người trong hội hoa đỏ. Vân Tâm Nhược, ngày đó nàng cũng gọi là hắn Lôi ca ca, giọng nói giống trong mộng, nhưng tại sao hắn lại mơ thấy nàng, chẳng nhẽ trí nhớ bị bỏ trống của hắn có liên quan với nàng?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hắn xác định mình yêu Thiên Lan, rất yêu, vậy cảm giác đối với cô gái kia là gì, đau lòng đến nỗi khó có thể hô hấp...

Đỗ Thiên Lan ngủ trong ngực của hắn, hai người ôm nhau thật chặt, nhưng trái tim lại dần xa cách.

Mà ở Thiên Trạch, trong phủ quốc sư, lại có cảnh tượng ngược lại, nến đỏ đã đốt hơn nửa, ánh nến lúc nào cũng nhảy lên, ra giường đổ thẫm rũ xuống, đem hình ảnh bên trong ngăn lại, trên giường, một nam một nữ như đôi uyên ương, ôm nhau thật chặt, ấm áp say mê.

355. Chương 354: Bị Bệnh

Trong lúc bất chợt, nam tử mở mắt, ánh mắt trong trẻo như trăng, lúc này trên dung nhan tuyệt sắc mang theo mấy phần thâm trầm, hắn cúi đầu nhìn cô gái trong ngực mình, nhìn nàng hồi lâu, hắn hôn nhẹ lên

môi nàng, sau đó nhẹ nhàng gỡ cánh tay nhỏ bé trên eo mình xuống, ngồi dậy, tiện tay khoác một bộ y phục xuống giường, sau đó tỉ mỉ giúp nàng đắp kín mền.

Hắn tới trước cửa sổ, nhẹ tay đẩy cửa ra, ngoài cửa sổ, trăng trong mội mội treo giữa bầu trời, một ngôi sao phía đông sáng ngời, như ẩn như hiện, như có như không. Tiêu Thanh Hàn nâng chân mày, bấm tay tính toán, khi thả tay xuống thì đáy mắt hắn thoáng qua sợ hãi, lạnh lùng và mang theo một mảnh sát ý, một trận gió từ cửa sổ thổi tới, thổi lên sa màn trên giường, vì lạnh lên cô gái trên giường ngủ không yên ổn.

Hắn lập tức đóng cửa sổ, sa màn rủ xuống, hắn đi tới trước giường, cởi áo khoác xuống, sau đó nhấc chân lên, nghiêng người, nhẹ nhàng đem cô gái ôm vào ngực mình, tìm được nguồn nhiệt, cô gái thỏa mãn cười khẽ, càng dán chặt vào thân thể của hắn.

‘Ngủ đi’. Tiêu Thanh Hàn thì thầm bên tai nàng, thuận thế hôn nhẹ lên trán nàng. Ánh mắt nhu tình, sau đó cũng nhắm lại hai tròng mắt.

Nến đỏ vẫn tiếp tục cháy.

.....

“Hoàng thượng, sức khỏe gần đây của người không tốt sao?” Viêm Huyền ngồi trên ghế, nhìn Lôi Liệt đang phê duyệt tấu chương.

Tay Lôi Liệt hơi run, nhưng không tránh được ánh mắt của Viêm Huyền, gần đây hoàng thượng có chút khác lạ, giống như bất an.

“Không sao.” Lôi Liệt không ngần đầu, trầm giọng trả lời, thanh âm chứa mấy phần khàn khàn.

Viêm Huyền nhìn về phía hắn, đóng chiết phiến trong tay lại, nhất định là hoàng thượng có chuyện, chẳng qua là người không chịu nói, hắn thật đúng là không có bất kỳ phương pháp xử lý nào, nhưng hoàng thượng luôn bình tĩnh lại có lúc thế này. Xem ra chuyện này khó giải quyết so với mình tưởng tượng.

Lôi Liệt nhìn tấu chương, từng chữ trong tấu chương từ từ thay đổi, bắt đầu mơ hồ, một chữ chia làm hai, sau đó là ba, hắn lắc lắc đầu, muốn bỏ qua loại cảm giác bối rối này, nhưng càng lúc càng khó chịu.

‘Phịch’ một tiếng, tấu chương trong tay rơi trên mặt đất, mà hắn cũng gục xuống bàn.

“Hoàng thượng. . . .” Viêm Huyền kêu lên một tiếng, vội vàng vịn hắn “Mau, gọi thái y, thái y.” Hắn không ngừng hô to, người trong ngự thư phòng ra ra vào vào, loạn thành một đoàn.

Sắc mặt Lôi Liệt tái nhợt nằm trên giường, hô hấp lúc nặng lúc nhẹ, lông mày luôn vặn lên, thái y buông tay hắn xuống, đứng dậy, nhìn hoàng hậu nương nương có chiếc bụng to kinh bên giường, điều này bắt hắn phải nói thế nào? Nhan quốc vừa mới dẹp yên, tân hoàng kế vị, vốn giang sơn đã không yên, thật là vận rủi liên tiếp, cuộc sống an ổn chưa được bao lâu lại có chuyện xảy ra. Bệnh của hoàng thượng như núi đổ mà.

“Thái y, hoàng thượng thế nào rồi?” Đỗ Thiên Lan vội vàng hỏi thái y, sắc mặt tái nhợt như tuyết, thân thể cũng có chút lảo đảo muốn ngã, đột nhiên bụng của nàng truyền tới đau đớn, nàng ôm bụng.

“Hoàng hậu cẩn thận.” Viêm Huyền vội vàng đỡ Đỗ Thiên Lan, hù chết hắn, nếu như tiểu hoàng tử tương lai xảy ra chuyện gì, hắn có mười đầu cũng không đền đủ.

Thái y cũng gấp gáp, vội nghiêng thân thể, cứu trị thay hoàng hậu.

Nửa ngày, hắn thả tay xuống, trên trán cũng dính một tầng mồ hôi, “Hoàng hậu nương nương yên tâm, tiểu hoàng tử bình an vô sự, chỉ cần nương nương chú ý khổng chế suy nghĩ của mình thì sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì.”

Đỗ Thiên Lan vuốt bụng mình, nhìn nam tử ngủ mê man trên giường, lệ trong mắt nhịn không được mà rơi xuống.

“Thái y, rốt cuộc hoàng thượng xảy ra chuyện gì?” Nàng bây giờ không thể coi trọng bản thân mình, trong mắt, trong lòng chỉ có nam tử đang nằm kia.

Thái y ‘phịch’ một tiếng, quỳ trên mặt đất, “Hoàng thượng nương nương, thần thật sự là không nhìn ra hoàng thượng bị bệnh gì, mạch của hoàng thượng đập rất kỳ lạ, rõ ràng là thân thể không khỏe, nhưng mạch lại yếu ớt, thần theo nghề thuốc hơn mười mấy năm, tự nhận rằng chưa bệnh gì chưa gặp qua, nhưng bệnh của hoàng thượng, quả thật vi thần không biết.”

356. Chương 355: Tìm Hắc Cửu Giúp

Đỗ Thiên Lan vừa nghe, sắc mặt càng tái nhợt như tuyết, ngay cả đầu đón từ bụng truyền lên cũng càng ngày càng tăng lên, hải tử, hải tử của nàng, nàng dùng đôi tay ôm chặt lấy bụng, dùng sức hít thở, thái y nói rồi, nàng không thể kích động, không thể gấp gáp, nếu không con nàng sẽ gặp nguy hiểm.

Viêm Huyền nắm chặt đôi tay, chợt đáy mắt thoáng qua một mảnh ánh sáng nhạt, hắc đi lên trước, trầm ổn nói “Nương nương chờ vội, sư huynh của Viêm Huyền có y thuật trác tuyệt, nhất định có thể trị hết bệnh cho hoàng thượng.”

“Sư huynh của người?” Đỗ Thiên Lan ngẩng mặt lên, khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ lo lắng.

“Vâng.” Viêm Huyền gật đầu, “Sư huynh của ta được người đời xưng là Hồng Y Tu La, y độc song tuyệt, được sư phụ ta chân truyền, chỉ cần có hắc ở đây, nhất định hoàng huynh sẽ bình yên.”

“Hồng Y Tu La.” Thái y cũng kêu lên một tiếng, người này hắc nghe nói qua, quả thật, y thuật không người nào có thể địch nổi, chỉ cần còn có một hơi là có thể cứu sống. Nhưng không nghĩ tới là, gã cùng Viêm Huyền là sư huynh đệ.

“Thật sao, hắc thật sự có thể cứu hoàng thượng sao?” Đỗ Thiên Lan bắt lấy của tay áo Viêm Huyền, cũng không để ý tới đạo lý nam nữ, thứ nàng quan tâm bây giờ chỉ có an nguy của Lôi Liệt.

“Hoàng hậu yên tâm, để Viêm Huyền dùng bồ câu đưa tin mời sư huynh tới đây.” Viêm Huyền kéo tay áo của mình ra, nhìn nam tử ngủ mê man trên giường một chút, lập tức đứng dậy ra ngoài, chuyện này rất trọng đại, nấn lại một phần thì hoàng thượng sẽ nguy hiểm thêm, sư huynh, lần này cần nhờ vào người. Nhan quốc trông cậy vào người rồi.

Bên trong phủ Quốc sư, Minh Phong buông con bồ câu trắng trong tay ra, mở tờ giấy cuộn, nhìn xong, lông mày hắc trầm xuống. Đi về phía Lưu Đình Lâu.

Tiêu Thanh Hàn một tay cầm sách, một tay cầm ly trà, nhẹ hớp một cái, khép hờ cặp mắt, sau đó để chén trong tay xuống, nhìn về phía cửa. Cửa lúc này bị Minh Phong đẩy ra.

“Minh Phong, đã xảy ra chuyện gì?” Hắc dời ánh mắt sang quyển sách.

Minh Phong đi lên trước, bước đi mang theo một trận gió, áo hồng tung bay như hoa mở, nhưng mấy đi vài phần màu sắc “Quốc sư, hoàng đế Lôi Liệt của Nhan quốc đột nhiên mắc bệnh nặng. Sư đệ Viêm Huyền của ta dùng bồ câu đưa tin bảo ta nhanh chóng đến Nhan quốc.”

Tiêu Thanh Hàn thả cuốn sách trong tay, sắc mặt trầm xuống.

“Thế nào, quốc sư?” Minh Phong không hiểu nhìn hắc, gần đây quốc sư rất kỳ quái, giống như có tâm sự gì đó, phức tạp khó dò.

Im lặng nửa ngày, Tiêu Thanh Hàn giương mắt nhìn về phía hắc, nói: “Minh Phong, người mau đi đi, nhưng phải cẩn thận.”

Minh Phong gật đầu “Quốc sư xin yên tâm, ta sẽ sớm về.”

“Ừ.” Tiêu Thanh Hàn đáp lại, con mắt lại chìm thêm mấy phần.

Sau khi Minh Phong đi, Tiêu Thanh Hàn ngồi trở lại trên ghế, cầm sách trên bàn lên, lại để xuống, đứng lên, bạch y bị gió thổi nhẹ.

Vân Tâm Nhược tựa vào trước giường, khép hờ cặp mắt, nàng đã thức lâu rồi mà sao không thấy Thanh Hàn trở lại, chớp chớp mắt, nàng thật sự rất muốn ngủ, chậm rãi nhắm hai mắt lại, hô hấp khẽ đều đều ,

xem ra đã ngủ say, không biết lúc nào thì nàng cảm thấy một mùi hương quen thuộc đến gần, sau đó mình bị nam tử ôm vào trong ngực.

“Thanh Hàn. . . .” Nàng khẽ mở hai mắt ra, gần hấn thêm chút nữa, yên tâm ngủ.

357. Chương 356: Đau Buồn Trong Âm Thâm

Tiêu Thanh Hàn nhìn hai tròng mắt nàng đóng chặt, khẽ hôn lên trán, sau đó ôm nàng lên, đặt trên giường, ôm chặt nàng. Cô gái trong ngực ngủ vô cùng say, hấn vươn tay khẽ vuốt qua gương mặt nàng, trong mắt ôn nhu như nước.

Hấn thấy bên ngôi sao bốn mạng của hấn xuất hiện một thứ gì đó rất mờ ảo, rốt cuộc là cái gì, hấn không coi ra, chung quy lại có thể cảm giác được, có loại nguy hiểm đang chậm rãi tới gần bọn họ. Mà trực giác của hấn chưa bao giờ sai.

Hấn cúi đầu nhìn cô gái trong veo trong ngực, ôm nàng chặt hơn.

Lần này, hấn tuyệt đối sẽ bảo vệ nàng, không để nàng bị bất cứ thương tổn gì. Vô luận là người nào, chỉ cần dám để nàng rơi một cọng tóc, Tiêu Thanh Hàn hấn lấy danh dự thê, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai dám dẫm thương nàng.

Minh Phong cười ngửa ngày đêm không nghỉ, so với lần trước còn đáng thương hơn, hấn tự nhiên là biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, nếu không, sự đệ của hấn cũng sẽ không dùng bỏ câu đùa tin, con ngựa không ngừng tung vó, rốt cuộc đến ngày thứ ba thì vào Nhan quốc, mặt hấn đầy bụi bẩn, tóc tai dơ đầy bẩn thỉu, áo đỏ đã sẫm thành áo xám, gờ tay một cái thì có thể thấy một đám đất bay ra, hấn chặt vật không chịu nổi.

Hấn một bước còn chưa ngừng, trực tiếp đi về hướng hoàng cung, Viêm Huyền đứng ở cửa chờ đợi hấn đến, tình về thời gian thì sư huynh phải đến đây rồi. Hoàng thượng vẫn chưa tỉnh, mà hoàng hậu thì càng ngày càng lo lắng và sợ hãi, chẳng những Tiểu hoàng tử sẽ xảy ra chuyện, ngay cả bản thân hoàng hậu cũng có thể gặp nguy hiểm. Đến lúc đó, mọi chuyện không thể dàn xếp được nữa.

Hấn nắm chặt cây quạt trong tay, một bóng áo đỏ liền đập vào đáy mắt. Áo đỏ, hồng y, sư huynh của hấn, rốt cuộc đã tới.

“Sư huynh, mau đi vào.” Hấn vội vàng tiến lên đón, kéo sư huynh chạy vào.

Ngồi trước sập, ngón trỏ Minh Phong đặt lên cổ tay Lôi Liệt, đột nhiên, hấn thu tay lại, ánh mắt mang theo vài phần kỳ quái nhìn về phía hoàng hậu bụng bị ngồi bên cạnh hoàng đế Nhan quốc, lạnh lùng cười một tiếng, hấn nghe nói hoàng đế Nhan quốc và hoàng hậu cực kỳ ân ái, thì ra là thế, không biết là cố ý hay vô tình.

Chuyện này, thật đúng là ra ngoài dự liệu.

“Minh Phong công tử, rốt cuộc hoàng thượng bị gì, tại sao hấn ngủ mê man không tỉnh?” Đỗ Thiên Lan thấy vẻ mặt của Minh Phong, tim không ngừng co rút lại, khó chịu khiến nàng đứng ngồi không yên.

Minh Phong khép hờ cặp mắt, sau đó mở mắt nhìn về phía nàng. Cũng không bởi vì nàng là hoàng hậu một nước mà ngại, hấn chậm rãi mở miệng “Mỗi ngày hoàng hậu nương nương đều ở chung một chỗ với hoàng thượng sao? Gần đây Hoàng thượng có triệu chứng gì khác lạ không?”

Hoàng hậu vừa nghe, hơi sững sờ, sau đó nhớ lại. Nếu nói có chỗ không đúng, nàng thật đúng là nghĩ không ra được? Không đúng à, như vậy cũng chỉ có..., ánh mắt của nàng sáng lên. Vội vàng nói:

“Mấy ngày gần đây hoàng thượng thường ngủ không ngon giấc, thường xuyên gặp phải ác mộng.”

358. Chương 357: Lại Phát Hiện Vong Tình Thủy

Những lời này vừa nói ra, đầu tiên là Viêm Huyền sửng sốt, sao không nghe hoàng thượng đề cập tới, không trách được gần đây hoàng thượng lại không có tinh thần đến vậy, nhưng, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Hắn nhìn về phía Minh Phong, lại phát hiện Minh Phong nhìn chăm chăm hoàng hậu, ánh mắt kia thoáng qua thâm ý.

“Sư huynh. . . .” Viêm Huyền kéo vạt áo Minh Phong, mặc dù hoàng hậu của bọn họ cũng là mỹ nhân, nhưng sư huynh của hắn sẽ không có hứng thú với nương tử người ta, hơn nữa còn là người phụ nữ có thai! Ánh mắt sư huynh không đặc biệt như vậy chứ, trời ơi, tha cho ta đi.

Ngay cả Đỗ Thiên Lan cũng bị ánh mắt càn rỡ của hắn làm toàn thân không thoải mái, nàng cắn môi. Hít sâu một cái, “Minh Phong công tử, xin hỏi rốt cuộc hoàng thượng bị bệnh gì?”

Khóe miệng Minh Phong nhẹ nhàng nâng lên, lại hỏi ra một câu kỳ quái “Tình cảm giữa Hoàng thượng và hoàng hậu rất tốt sao?”

Viêm Huyền vội vàng chen vào “Dĩ nhiên, tình cảm giữa hoàng thượng và hoàng hậu khắn khít như keo sơn.”

Minh Phong trợn mắt nhìn Viêm Huyền một cái, khiển trách hắn lắm mồm.

Viêm Huyền nhún vai, hắn không có lỗi mà, trừng hắn làm cái gì? Hắn không phục, trừng mắt ngược sư huynh mình.

“Phải không? Thật là như thế?” Minh Phong cười mà không cười nhìn Đỗ Thiên Lan. Trong giọng nói có chút ý châm chọc.

“Sư huynh, người nói cái gì mà kỳ quái vậy, rốt cuộc hoàng thượng sao rồi? Người làm ta lo lắng muốn chết.” Sắc mặt của Viêm Huyền thay đổi, cực kỳ không đồng ý với biểu hiện bây giờ của Minh Phong, đã lúc nào rồi mà còn quản mấy chuyện không cần thiết này.

“Hắn không sao cả!” Minh Phong quay đầu lại, nhìn hoàng đế Nhan quốc nằm trên giường, là một quân vương, đối mặt với sự lừa gạt này, không biết gã sẽ xử sự thế nào đây?

“Vậy sao hắn ngủ mê không tỉnh, ngay cả thái y cũng không biết tại sao.” Viêm Huyền lại trả lời.

Minh Phong nhìn về phía Đỗ Thiên Lan, kéo môi cười một tiếng, khẽ mang trào phúng “Hắn tất nhiên là không sao, chẳng qua là được hiệu của Vong Tình Thủy bắt đầu mất đi tác dụng mà thôi.”

“Vong Tình Thủy!” Viêm Huyền cả kinh, mang theo vẻ kinh dị nhìn về phía Đỗ Thiên Lan. Sao lại là Vong Tình Thủy, loại thuốc này hắn tất nhiên biết. Đây là thuốc do sư huynh điều chế. Là thuốc có thể làm người trúng vút đi tình cảm ban đầu.

Sao hoàng thượng lại bị cái này. Trong truyền thuyết, người uống xong loại này sẽ quên cô gái mình từng yêu, ngược lại sẽ yêu cô gái mình nhìn thấy đầu tiên, lúc ấy Lôi Liệt còn là nhị hoàng tử, sau khi tỉnh lại thì hoàng hậu nương nương đã ở bên cạnh hắn, mà từ về sau, liền truyền ra tin tức hoàng thượng rất yêu hoàng hậu nương nương, không có ai ngoài nàng lọt vào mắt hắn.

Tất cả đều là thuốc khống chế sao? Không thể nào! Viêm Huyền hoài nghi nhìn về phía Đỗ Thiên Lan.

Khi ba chữ Vong Tình Thủy từ trong miệng Minh Phong nói ra thì cặp mắt Đỗ Thiên Lan đột nhiên thay đổi thành hoảng hốt . Làm sao... hắn làm sao lại biết!

Minh Phong sờ cằm, tiếp tục nói, không chút để ý đến sắc mặt tái nhợt của Đỗ Thiên Lan, bây giờ hắn thật hối hận vì sao mình lại làm ra loại thuốc này, khiến quốc sư và Tiểu Nhược Nhược chịu nhiều đau khổ như vậy, bây giờ lại nhìn thấy thuốc của mình bị người ta lợi dụng “Hoàng đế quý quốc hôn mê bất tỉnh, có thể là do ý chí chống chọi với thuốc, nếu như ta đoán không sai, trí nhớ của hắn sẽ khôi phục tám chín phần mười khi tỉnh lại.”

Hắn nói còn chưa nói hết, liền nghe thấy giọng nói Viêm Huyền lo lắng

“Hoàng hậu, hoàng hậu, người làm sao vậy?”

Minh Phong cúi đầu nhìn, Đỗ Thiên Lan nhắm chặt lại hai tròng mắt, ôm bụng của mình, giữa hai chân chậm rãi chảy ra dòng máu đỏ.

359. Chương 358: Có Tồn Tại Hay Không

“Ôm nàng lên giường.” Minh Phong lạnh mặt, trực tiếp ra lệnh.

Viêm Huyền vừa nghe, lập tức theo lời của hắn mà làm.

Bận rộn một hồi, Minh Phong đứng lên, sắc mặt cực kỳ không tốt, hơn nữa lại chạy vội đến đây, lúc này háng giống như một lá phong dính đầy sương gió.

“Sư huynh, hoàng thượng và nương nương không sao chứ?” Viêm Huyền nhìn người nằm trên giường, quả thật không biết dùng từ gì để biểu đạt tâm tư mình lúc này. Nhan quốc cũng nhiều tai nạn thật. Ngay cả tình cảm giữa hoàng thượng cùng hoàng hậu, lại là dùng được vật khổng chế, tuy rằng là như thế, nhưng hắn lại không lo lắng hoàng thượng sẽ làm chuyện gì quá đáng với hoàng hậu, có lẽ hoàng hậu là dùng kế để khiến hoàng thượng yêu nàng, nhưng không thể phủ nhận, hoàng hậu nương nương ngày thơ tình khiết như ánh nắng mặt trời, rót vào sâu trong nội tâm hoàng thượng.

Nàng là một cô gái tốt, mà bây giờ nàng còn mang dòng máu của hoàng thượng.

Yêu là một chữ, nhưng sống lâu với nhau, thì sẽ có thói quen, cũng sẽ khắc vào thật sâu đáy lòng, hắc tin, hoàng thượng đối với hoàng hậu, chắc chắn lâu ngày sinh tình, mà hoàng hậu đối với hoàng thượng luôn thủy chung. Ai cũng không đành lòng trách cứ. Còn nữa..., ai cũng không thể khẳng định hoàng thượng có yêu ai khác! Dù sao hoàng thượng không phải là một người bạc tình, tình cảm của hoàng thượng với hoàng hậu, có lẽ cũng là thật lòng mà.

“Có ta ở đây, ngươi nghĩ nàng ta sẽ có việc sao?” Minh Phong liếc hắn một cái.

Hắn hít một hơi, trái tim ơi, rốt cuộc mày cũng hết lo lắng. Cũng may, cuối cùng không sao.

“Sư đệ, ngươi đang nghĩ tình cảm giữa hoàng thượng cùng hoàng hậu các người có tồn tại thật hay không à?” Minh Phong tựa vào trên tường, nhíu mày nhìn Viêm Huyền.

“Sư huynh đúng là hiểu ta.” Viêm Huyền mở cây quạt ra, một bộ phong lưu tiêu sái.

“Ngươi nghĩ là có à?” Minh Phong lạnh lạnh mở miệng, không biết lòng tin của sư đệ là từ đâu mà tới. Thuốc là do hắn chế, hắn có thể không biết sao?

“Sư huynh, cho dù ban đầu hoàng hậu dùng Vong Tình Thủy khổng chế hoàng thượng, nhưng cũng vì một yêu chữ, nàng có lỗi gì đâu, cho tới nay, đều là hoàng hậu nương nương yên lặng ở bên cạnh hoàng thượng. Sư huynh biết hoàng hậu nương nương thật lòng thích hoàng thượng, mà hoàng thượng đối với hoàng hậu nương nương cũng thế, cho dù là được vật, nhưng cũng là thật.”

“Hừ. . . .” Minh Phong hừ lạnh “Làm nhiều chuyện xấu xa như vậy mà ngươi vẫn bình yên nàng sao? Nếu như trong lòng hoàng thượng các người thật sự có yêu một cô gái sâu sắc, như vậy, chuyện hoàng hậu làm, cũng đủ để gã ghi hận nàng cả đời.”

“Sư huynh, ý của ngươi là. . . .” Viêm Huyền khẽ quạt xuống.

“Đúng vậy, vong tình thủy có nghĩa là quên đi tình yêu, bây giờ ngài như vậy, e là đã nhớ lại chuyện trước kia, yêu sâu đậm bao nhiêu, thì phản ứng nghiêm trọng đến bấy nhiêu, có thể thấy được trong sinh mệnh của hắn, thật sự từng có một cô gái mà hắn yêu bằng sinh mạng. Một khi hắn khôi phục trí nhớ, ngươi nói, nam tử như vậy, sẽ xảy ra biến hóa thế nào.”

“Sư huynh, có thật không?” Viêm Huyền lúc này không thể không tin tưởng lời Minh Phong. Sư huynh có y thuật tuyệt đỉnh, nhất định không gạt hắn. Hoàng thượng gần đây hay mất hồn, hay ác mộng.

Minh Phong cười nhẹ “Sư đệ, ngươi quên chuyện Thanh Hàn quốc sư trúng Vong Tình Thủy sao?”

Sau đó hắn đi tới chậm đi tới trước sập, nam tử phía trên ngủ mê man, cũng là nam tử tuần tú, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan hoàn mỹ, hắn đầu hơi lắc, tiếp tục nói “Hắn quên mất người mình yêu, nhưng mà quốc

sư của ta cũng quên, hấn lựa chọn yêu, mà quốc sư nhà ta lựa chọn không yêu. Đây chính là sự khác nhau. Sau khi quốc sư thanh tỉnh, đáng về thống khổ thế nào thì người cũng thấy được, hôm nay, hấn cũng trúng Vong Tình Thủy, như vậy, chờ hấn tỉnh lại, biết tất cả chỉ là giả dối, thì hấn sẽ xử sự thế nào. Về trách nhiệm, hấn không thể bỏ Đỗ Thiên Lan cùng với đứa con trong bụng nàng. Nhưng ai có thể biết sẽ xảy ra chuyện gì chứ.”

Hấn lắc đầu một cái, sau đó nhìn y phục của mình.

“Sư đệ, Nhan quốc các người thật sự biết cách đãi khách.”

Hấn nói xong, hướng về phía Viêm Huyền, chỉ vào y phục trên người mình, “Sư đệ, bây giờ sư huynh muốn tắm, yêu cầu này người không cấm chứ?”

Viêm Huyền than dài. Nhìn hoàng hậu trên giường, lắc đầu.

“Đi thôi, Sư đệ, ta đã cho hấn ăn thuốc rồi, không lâu sẽ tự tỉnh lại.”

360. Chương 359: Cuối Cùng Cũng Nhớ Lại

“Chúng ta đi thôi, Sư đệ, tình huống của hấn tốt hơn nhiều so với người tưởng tượng. Nam nhân này. . . .” Hấn vừa nói, kê giường moi, “Nói thật, thân thể nam nhân này thật đúng là không phải khỏe mạnh bình thường, là người ta thấy đầu tiên đó. Chính là Vong Tình Thủy cũng không làm gì được hấn.” Dĩ nhiên, lời hấn nói là thật, không ngoa chút nào, không biết hoàng đế Nhan quốc luyện võ công gì mà lại có sức mạnh phu thường đến thế, gấp mười lần so với người thường.

Viêm Huyền nghe xong, thở phào nhẹ nhõm, không có việc gì là tốt. Đây không phải là chuyện nên giỡn, hù chết hấn, hấn cũng không có mấy tâm tình để cho bọn họ hù dọa như vậy nữa, hoàng thượng mới lên ngôi, nền kinh tế Nhan quốc đang từ từ khôi phục, một khi hoàng thượng xảy ra chuyện gì thì Nhan quốc sẽ xảy ra nguy hiểm. Cho nên, thật sự...không dám nghĩ.

Minh Phong vung tay áo, đi đến cửa cung, Viêm Huyền đi theo bên cạnh hấn, trước khi rời đi còn liếc mắt nhìn nam tử trên giường.

Bụi mù cuốn cuộn, bức tường bốn phía chất đầy hài cốt, không giống với mộng thường ngày, lúc này, mộng mang theo sự máu tanh và bi thương, Lôi Liệt nắm chặt hai quả đấm, đau đớn không biết từ đâu đến. Hấn ôm ngực, cơn đau này chạy khắp toàn thân, không cách nào khỏi hết, thậm chí càng ngày càng nặng.

Đột nhiên, đôi mắt hấn trợn to, thấy một cô gái nằm trên mặt đất, nàng nằm trên mặt đất, y phục nàng nhiễm đầy máu tươi, bóng dáng đó gầy yếu, lúc này, mang theo tuyệt vọng bi thương.

“Lôi ca ca, đừng chết, đừng chết. . . .” Khóc thảm thì thảm, thanh âm yếu đuối, linh hồn bể tan tành, nàng đưa ngón tay trắng mịn ra, ngón tay có rất nhiều vết máu, nhìn thấy mà ghê sợ, làm cho người ta không đành lòng nhìn tiếp.

Bốn phía không ngừng truyền đến tiếng nổ to, hai chân Lôi Liệt như bị dính tại nơi đó, động cũng không động được, chẳng qua là nhìn thiếu nữ trên mặt đất không ngừng bò về phía trước, thân thể gầy ấy, cặp mắt mộng lung mang theo tuyệt vọng và bi thương, giọt lệ lạnh như băng tràn trề trên mặt, còn có vết máu không ngừng rỉ ra giữa ngón tay.

“Đừng, đừng bỏ nữa, đừng cử động nữa, đừng mà, van người, đừng cử động nữa.” Giọng hấn run rẩy, trái tim một lần nữa lại bị xé nứt ra, thân thể không ngừng run rẩy, sắc mặt hấn kỳ tái nhợt, bốn phía không ngừng truyền đến tiếng tường đá đổ xuống.

Đột nhiên, một tiếng nổ mạnh, cảnh vật bốn phía hoàn toàn bị rung chuyển.

“Không, Tiểu Nhược. . . .” Hấn sợ hãi kêu lên, thân thể hoảng sợ muốn cứu cô gái bị làn khói dày bao phủ kia.

“Không. . . .” Tiếng hét thảm thiết vang lên, nhưng không cách nào ngăn cản được sự thật đã xảy ra.

Hai mắt hắn đóng chặt, hốc mắt hồng lên, hai tròng mắt lập tức ảm đạm vô thần, chán nản ngã xuống đất, thân thể không ngừng run rẩy.

“A.” Hắn điên cuồng rống to, hắn đột nhiên ôm đầu của mình, không ngừng lắc lư, giống như bị điên.

Đột nhiên, hắn mở hai mắt ra, trong mắt hiện đầy tia máu, hắn khẽ nâng đầu, thấy trên trên đỉnh đầu là mái ngói vàng óng, hồi lâu, hắn nhắm lại hai tròng mắt, một giọt lệ lạnh như chảy xuống, mà trí nhớ toàn bộ xuất hiện trong đầu hắn.

Hắn đến đây làm gì?

Bốn phương một mảnh im ắng, tiếng hít thở của hắn nhẹ nhàng, chậm chạp, khi có khi không.

361. Chương 360: Hoàng Đế Kỳ Quái

Ngày thứ hai, Minh Phong và Viêm Huyền đi tới trong tấm cung Lôi Liệt, chỉ thấy bọn họ vừa đi vào, liền bị hình ảnh trước mắt làm kinh ngạc không nói nên lời, nam tử hôm qua còn ngủ mê man, lúc này mặc long bào tôn quý màu vàng, đứng thẳng. Nghe thấy có thanh âm, Lôi Liệt quay đầu lại, hai tròng mắt sâu không thấy đáy, mơ hồ hiện lên một mảnh lạnh lùng.

Viêm Huyền hơi nhú hai hàng lông mày, cứ có cảm giác hoàng thượng có cái gì đó thay đổi, nhưng hắn lại nói không ra thay đổi chỗ nào.

“Hoàng thượng, người không sao chứ?” Viêm Huyền đi lên trước, quan tâm hỏi.

Lôi Liệt mím môi, trầm giọng nói.”Trẫm vô sao.”

“Vậy thì tốt.” Viêm Huyền nhẹ gật đầu.

“Vị này là Sư huynh của Viêm Huyền, người đời gọi là hồng y tu la Minh Phong công tử phải không?” Hắn hỏi. Thật ra thì không cần Minh Phong trả lời thì hắn cũng biết nam tử này có thân phận, chỉ cần nhìn bộ y phục đồ tươi đất tiền là biết, Lôi Liệt nhìn về phía Minh Phong, nam tử này có dáng dấp yêu mị quá đáng, chỉ thấy khoe miệng hắn khẽ cười, làn da mịn trắng, hàm răng trắng bóng, đủ xinh đẹp.

Quả thật như lời giang hồ đồn, nam tử này xinh đẹp như yêu nghiệt. Lại không biết nam tử này chính là Hồng Y Tu La có thể giết người trong vô hình.

“Chính là tại hạ.” Minh Phong chấp tay “Minh Phong tham kiến bệ hạ.” Lễ nghĩa thì không thể bỏ qua, hắn tự nhiên biết đến, dù sao hắn đang ở nước người ta, hắn không thể làm Thiên Trạch mất thể diện.

“Không cần đa lễ.” Lôi Liệt đỡ hắn dậy, đáy mắt lóe lên một chút, sau đó mới lên tiếng “Mặc dù trẫm là hoàng đế, nhưng cuối cùng cũng là một người bình thường, cũng sẽ ngã bệnh, cho nên lần này, thật đúng là muốn cảm tạ Minh Phong công tử không ngại ngàn dặm xa xăm tới đây chữa trị, cho nên, trẫm nợ người một cái nhân tình, người muốn gì, chỉ cần trẫm có thể làm được, nhất định sẽ đáp ứng.” Có thể được hoàng đế cam kết, đối với người đời mà nói, thì đó là may mắn.

“Chỉ là một bệnh nhỏ thôi, hoàng thượng không cần khách sáo.” Hắn nhìn ánh mắt mang theo quỷ dị của Lôi Liệt, đột nhiên sinh ra một loại bất an, hắn cúi đầu, cẩn thận, cái tên hoàng thượng này thật khác Tiêu Cẩn Du, nếu như nói Tiêu Cẩn Du là hồ ly, như vậy hoàng đế Nhan quốc, e là một con sói rồi. Mỗi một câu của gã đều mang theo tham ý. Nơi này là hoàng cung, mà đứng ở trước mặt hắn là hoàng đế một nước. Mặc dù hắn không phải là người Nhan quốc, nhưng cũng phải cẩn thận, hắn cảm thấy vị hoàng đế này còn đáng sợ hơn mấy phần so với Tiêu Cẩn Du.

Tiêu Cẩn Du khôn khéo vô cùng, luôn đem tất cả ý định ẩn vào sâu trong cặp mắt đào hoa, để cho người khác nhìn một lần liền chìm đắm trong vẻ ngoài hoa mỹ của hắn, cuối cùng, lúc người ta lơ đãng thì hắn cho người ta một kích chí mạng. Nhưng, nếu quả thật không phải là phạm đến ranh giới cuối cùng, thì hắn sẽ không đuổi tận giết tuyệt, cho nên, Tiêu Cẩn Du là một hoàng đế rất nhân từ, mà hoàng đế Nhan quốc lại khác, mặc dù hắn cũng đang cười, nhưng không đơn giản, tâm tư của hắn e rằng không ai đoán được. Hắn che dấu quá sâu, quá nặng. Cũng quá thành công, nhưng là lại càng làm cho người ta sợ hãi.

“Như vậy đi, tối nay trẩm sẽ mở tiệc ở Khâm Lan cung, đến lúc đó, ngươi và Viêm Huyền cùng đến.” Giọng nói Lôi Liệt trầm thấp dễ nghe, không cho cự tuyệt.

“Tốt, cầu còn cũng không được, lâu rồi ta chưa cùng sư huynh ăn cơm chung.” Viêm Huyền thấy thân thể Lôi Liệt đã tốt lên, cũng cười mở miệng. Gạt Minh Phong sang một bên.

Sau đó, bởi vì hoàng thượng có nhiều chuyện phải xử lí, cho nên bọn họ rời đi, chỉ chờ đến đêm, hoàng thượng sẽ phân phó người đến mời bọn họ.

362. Chương 361: Hắc Đế Khôi Phục

Viêm Huyền nhẹ nhõm, hắc ngừng một bước, nhìn về phía Minh Phong “Sư huynh, hoàng thượng đâu giống khôi phục trí nhớ, ngươi nhìn lầm rồi.”

Minh Phong cũng dừng lại, áo hồng theo gió lất nhẹ, có mấy phần im lặng. Hắc lắc đầu một cái, nhìn về nơi xa “Ngươi sai rồi, hắc đã khôi phục trí nhớ.”

“Ngươi nói cái gì?” Viêm Huyền kêu lên một tiếng, nhìn chung quanh, thấy không có người, mới lại nói “Sư huynh, ngươi đừng đùa sư đệ nữa, hoàng thượng như vậy chẳng khác gì lúc thường cả, ta nhìn thấy rằng hắc chưa khôi phục trí nhớ, không phải ngươi nói là hắc có cô gái yêu bằng sinh mạng à, nếu quả thật khôi phục trí nhớ, tại sao có thể bình thường như vậy.”

Cũng bởi vì như vậy, nên mới đáng sợ, Minh Phong nheo lại cặp mắt, nhìn về mặt hoài nghi của Viêm Huyền, tiểu tử này lại dám hoài nghi y thuật của hắc. Đây là một sự ô nhục đối với hắc.

“Tin hay không thì tùy.” Hắc ném xuống một câu, bỏ đi, không cần cùng hắc giải thích nhiều như vậy, thật lãng phí nước miếng.

“A, sư huynh, ngươi đừng tức giận mà, sư đệ sai rồi.” Viêm Huyền vừa thấy, vội vàng chạy lên trước, sư huynh mà tức giận, thì hắc thảm rồi.

Chẳng qua, cũng không thể trách hắc được, không phải hoàng thượng vẫn như thường sao, nếu như nói là đã khôi phục, thì sao hoàng thượng sẽ biểu hiện bình thường như thế.

“Sư đệ.” Minh Phong dừng bước, xoay người lại, thanh âm vô cùng sâu xa “Hắc đúng là đã khôi phục trí nhớ, nhưng trong lòng hắc rốt cuộc đang suy nghĩ gì, e là chỉ có hắc mới biết, vị hoàng đế này của các ngươi tuyệt đối không đơn giản, ngươi phải cẩn thận.” Hắc cứ có cảm giác ánh mắt vị hoàng đế này nhìn hắc giống như đang tính toán gì đó. Làm lòng hắc cực kỳ bất an. Nếu như có thể, hắc muốn lập tức rời đi, nhưng vị hoàng thượng kia đã nói mình phải lưu lại, nghĩ đến chỗ này, hắc hung hăng trừng mắt nhìn Viêm Huyền. Mà Viêm Huyền bị ánh mắt như muốn ăn thịt người kia làm sợ hãi.

Tính tình của Hoàng thượng hắc rất hiểu, nhưng y thuật của sư huynh hắc cũng hiểu, hoàng thượng đúng là đã khôi phục trí nhớ, nhưng biểu hiện quá mức bình thường, bình thường mà có chút không bình thường, nếu như hoàng thượng từng yêu một cô gái bằng cả sinh mạng, như vậy hắc bây giờ phải vội vàng tìm nàng mới đúng, nên tình cảm hắc đối với hoàng hậu đã xâm nhập đáy lòng, thì cô gái kia đã không quan trọng bằng hoàng hậu.

“Sư huynh, có phải vong tình thủy sẽ làm người ta quên người mình yêu, ngược lại yêu người đầu tiên nhìn thấy không?” Hắc hỏi, giọng lộ vẻ cực kì nghiêm nghị.

Minh Phong nhẹ nhếch môi, mở miệng, “Thật ra thì vong tình thủy chỉ khiến hắc quên một thời gian, một ngày nào đó sẽ nhớ lại tất cả, nếu lúc ấy bên trong thuốc có máu người kia, e là vĩnh viễn không thể quên lại, nhưng đáng tiếc, chén thuốc kia không có máu, cho nên, thời gian này hắc gặp phải ác mộng, thật ra đó là trí nhớ lúc ban đầu, chỉ cần thêm máu là được, nhưng hắc đã quên rồi, trên thế gian này luôn có những chuyện làm người ta không nghĩ tới, ví như Thanh Hàn quốc sư, hắc uống vong tình thủy, chẳng những có được hiệu của ngũ sắc hồn la hoa, còn có máu của Tiểu Nhược Nhược, vì hắc quá yêu Tiểu Nhược Nhược,

nên khi quên nàng, thì quên cách yêu, hẳn quên cô gái hẳn yêu, nhưng cũng không yêu người nhìn thấy đầu tiên. Cho đến ngày đó, hẳn tận mắt thấy Tiểu Nhược Nhược chết đi, tình yêu sâu đậm làm hẳn nhớ lại tất cả, cũng là một ngày đó, hẳn tóc đen thành tóc trắng.”

363. Chương 362: 148 Yên Không Hảo Yên

Mặc dù đã sớm nghe nói qua chuyện này, nhưng do Minh Phong tự miệng nói ra, vẫn khiến Viêm Huyền sững sốt, tình nặng bao nhiêu, yêu sâu bao nhiêu, mới có thể nhớ lại tất cả, nhưng tình huống như vậy nhất định người thường không chịu được. Thanh hàn quốc sư thì như vậy, hoàng thượng, người có thể cũng thế hay không?

Hắn không biết, thật sự không biết.

“Đi thôi, dù sao về sau sẽ biết.” Minh Phong xoay người lại, nhìn hoàng cung. Cung điện to lớn mà uy nghiêm, đúng là một cái lồng giam rất tốt, khắp nơi đều lộ ra nguy hiểm, và âm mưu, người trong đây, cũng giống như hoàng cung này, sâu không lường được.

Đêm đến, gió lạnh, vì Nhan quốc bởi vừa qua khỏi đại chiến, cho nên trong hoàng cung tương đối im lặng, mây thái giám cung nữ đi vào Khâm Lan cung, các loại cái ăn bị lấy ra không ngừng, một lát đã đầy một bàn, tất nhiên là Lôi Liệt ngồi chính giữa, hai bên là Viêm Huyền và Minh Phong.

Lôi Liệt sai thái giám đứng bên cạnh rót một ly rượu, bưng ly rượu lên: “Ly này kính hai vị.”

Viêm Huyền cùng Minh Phong cũng cầm ly rượu lên, đáp lễ hắn. “Tạ hoàng thượng.”

Rượu vào miệng, một cỗ mùi thơm ngát. “Quả là rượu ngon.” Minh Phong than nhẹ một tiếng.

“Minh Phong công tử, không biết quốc sư và phu nhân quốc sư quý quốc có khỏe không?” Lôi Liệt không biến sắc, mỉm cười, nhẹ uống ly rượu. Lời nói như vô ý.

Minh Phong nhẹ ngẩng đầu, cười nói “Cám ơn hoàng thượng, tất cả đều mạnh khỏe.” Bọn họ không khỏe được sao? Mỗi ngày nhìn bọn họ ân ái, hẳn muốn ghen tỵ đến chết rồi.

“Ừ.” Lôi Liệt gật đầu, con ngươi khẽ xoẹt qua một tia u ám. “Nghe Viêm Huyền nói, phu nhân quốc sư là người đọc tâm. Trăm biết Thanh Hàn quốc sư nổi tiếng thiên hạ, phu nhân quốc sư nhất định sẽ không bình thường.”

Minh Phong để ly rượu trong tay xuống, tỉ mỉ nói: “Phu nhân quốc sư có dị bẩm trời sinh, chỉ đọc tâm người được khi tiếp xúc lên thân thể mới thấy được lòng người mà thôi.” Dù sao điều này không phải bí mật gì, nói ra cũng không sao. Quốc sư khác hẳn người thường, mà phu nhân của hắn cũng có dị năng, dân chúng sẽ tiếp nhận vui vẻ.

“A, thì ra là vậy.” Hắn lay nhẹ ly rượu trong tay, đôi con ngươi lóe lên ánh sáng.

“Hoàng hậu giá lâm.” Một tiếng thông báo, khiến Lôi Liệt để ly rượu trong tay xuống, đứng dậy, Đỗ Thiên Lan được hai cung nữ nâng đỡ đến gần Khâm Lan cung, thân thể của nàng vẫn gầy yếu mềm nhẹ như cũ, chỉ có cái bụng hơi to, nhìn kĩ sẽ biết nàng đã bầu bốn tháng.

“Hoàng thượng.” Nàng muốn hành lễ, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt cũng có chút rối loạn, như hốt hoảng. Lôi Liệt một tay vịn hông nàng, để nàng tựa vào trên người hắn.

“Sao người lại tới đây, người nên nghỉ ngơi thật tốt mới đúng?” Giọng nói hắn vô cùng ôn nhu, không khác bình thường, thuận tay sờ sờ bụng nàng, “Có phải hoàng nhi không ngoan hay không?”

Đỗ Thiên Lan thở nhẹ, hình như nàng suy nghĩ quá nhiều. Cầm tay hắn đặt ở trên bụng mình, nhẹ nhàng nói: “Lôi ca, ta không sao.”

Khi tay nàng chạm vào, thì tay Lôi Liệt hơi đơ, nhưng nàng lại không cảm nhận được.

Viêm Huyền và Minh Phong nhìn nhau, buông lỏng.

Xem ra hoàng thượng vẫn như trước kia, cho dù hần nhớ lại chuyện trước kia chưa thì hần vẫn vậy, có ngôi vị hoàng đế, có hoàng hậu, còn có hoàng tử tương lai, có lẽ hần đã buông tay với quá khứ, quý trọng người trước mắt.

Nhưng Minh Phong vẫn lo lắng, bởi vì vị hoàng đế này quá mức bình tĩnh, bình tĩnh mới nguy hiểm.

Bữa cơm này, mặc dù là cung yến, nhưng không có quân thần lễ nghĩa, không có thân phận, chỉ có bằng hữu, vợ chồng.

Đỗ Thiên Lan nở nụ cười như hoa, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho hoàng thượng, mà Lôi Liệt cũng rất chú ý đến nàng. Tầm mắt hai người luôn dễ dàng đụng nhau, một người là tình yêu tràn đầy, một người là hoàn toàn sững ái.

364. Chương 363: 149: Đỗ Thiên Lan Lo Lắng

Sau khi kết thúc yến tiệc, Viêm Huyền cũng mang theo Minh Phong ra cửa cung, Lôi Liệt rửa mặt, mặc bộ áo gấm vàng, ngồi trên giường, nhắm mắt trầm tư. gương mặt tuần tú, dưới ngọn đèn dầu lại tăng thêm một phần hấp dẫn, nhưng cũng lộ vẻ có mấy phần nguội lạnh.

Lúc Đỗ Thiên Lan đi vào, thì thấy hình ảnh thế này, nàng có thể cảm thấy trái tim mình đập mạnh, tình cảm dành cho hần bao giờ tắt, thậm chí, càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm, Lôi ca càng ngày càng tuần mỹ, tính cách của hần, khí phách của hần, khôn khéo của hần, tất cả mọi thứ của hần đều làm cho người ta không thể qua, chỉ cần nhìn một cái, liền không cách rời đi ánh mắt, hần là con trời, là vương giả trời sinh.

Trong lòng Đỗ Thiên Lan xông ra một loại kiêu ngạo, mặc dù nam nhân này là con trời, nhưng cũng là phu quân của nàng, nàng biết, chỉ cần hần làm hoàng đế, sẽ cùng rất nhiều nữ nhân chia sẻ hần, cũng phải chuẩn bị trước mọi thứ, mặc dù nàng biết mình nhất định sẽ rất đau khổ, nhìn phu quân mình cưng chiều người khác, nàng sẽ đau, nếu như có thể, nàng rất mong mình được sống cạnh hần, làm một đôi vợ chồng bình thường. Chỉ có hai người bọn họ, không đứng, còn có hài tử của bọn họ. Hần vượt bụng của mình, gương mặt hạnh phúc.

Từ khi Lôi ca lên ngôi, phong nàng làm hoàng hậu, mà cả hậu cung cũng chỉ có nàng, hần nói nàng là người hần duy nhất của hần, thê tử duy nhất. Khi nghe được câu này thì nước mắt của nàng không ngừng rơi xuống, hần còn nói giỡn làm cho nàng cười.

Khi đó, bọn họ vui vẻ cỡ nào, hạnh phúc cỡ nào, chẳng qua hần lại không biết, nàng từng lừa hần, lần đầu thấy hần, là nàng cứu hần, khi đó, hần là nhị hoàng tử, ngoài ý muốn bị ám sát, hôn mê bất tỉnh, khi nàng thấy hần liền bị vẻ tuần mỹ hấp dẫn, hoàn toàn không thể quên hần, mặc dù khi đó hần vẫn ngủ say, nàng vẫn không quản được tim của mình, nha hoàn của nàng biết tất cả, không biết từ nơi nào lấy được một lọ vong tình thủy, nói là chỉ cần cho hần uống, sau khi tỉnh lại, hần sẽ yêu người hần thấy, nàng dĩ nhiên sẽ không đồng ý, dùng thuốc khống chế tình cảm, không thật, nàng muốn là thật lòng, hần thật sự yêu nàng, nếu như là giả, nàng thà rằng không muốn.

Chẳng qua là, một ngày kia, trong miệng của hần, không ngừng kêu lên ‘Tiểu Nhược’, nghe giống như là tên một nữ nhân. Lòng của nàng hoàn toàn bị đánh nát. Nếu hần tỉnh lại, còn có sự tồn tại của nàng không? Vì vậy, nàng đem lọ vong tình thủy cho hần uống..., chỉ vì hạnh phúc nho nhỏ.

Quả thật, hần tỉnh, quên hết tất cả, lại yêu nàng sâu đậm, yêu nàng như mạng, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của hần đầy yêu thương, nàng cảm thấy có chút không thật, từ từ, nàng quên đi chuyện này, chỉ sống với hiện tại. Hần và nàng yêu nhau. Thật sự yêu nhau, nếu như Minh Phong không đột nhiên nói ra chuyện vong tình thủy, nàng nghĩ, nàng thật sự sẽ quên chuyện này.

Bắt đầu từ lúc mỗi đêm hần gặp ác mộng, tim của nàng giống như bị đá đè nặng.

Đúng vậy, nàng sợ hấn nhớ lại tất cả, sợ hấn đi tìm cô gái mà hấn yêu, càng sợ hấn sẽ hận nàng. Khi tất cả bị vạch trần thì nàng sẽ ra sao, nàng sợ, thậm chí còn có tuyệt vọng. Nàng biết, tình huống kia, nàng tuyệt đối chịu đựng không nổi, so với chuyện giết nàng còn thống khổ hơn.

365. Chương 364: 150 Ra Lệnh

Lôi ca rút cuộc cũng tỉnh lại, lòng nàng cũng đỡ loạn, nàng muốn gặp hấn, nhưng không dám đối mặt, cho đến khi nàng rút cuộc không thể nhịn được, đi gặp hấn, kết quả, ngoài dự liệu, hấn vẫn yêu nàng như trước.

Lúc này, nam tử đang chìm trong giấc ngủ, nàng đưa tay lau nhẹ mắt nước, khẽ gọi một tiếng.

“Lôi ca, tỉnh dậy đi, ngủ như vậy sẽ bị cảm đấy.” Nói xong, nàng nhìn thấy lông mi của Lôi Liệt hơi động đậy. Cầm lấy một áo khoác, khoác lên người hấn.

Trên người bỗng nặng lên, Lôi Liệt mở hai mắt ra, đáy mắt có chút không vui, thấy người tới thì hơi trầm xuống một chút. Đứng lên, y phục trên người rơi trên đất, Đỗ Thiên Lan nhìn cái áo trên đất, đáy mắt thoáng qua vẻ bi thương, Lôi Liệt cúi người xuống, nhặt lên, sau đó khẽ ôm nàng.

“Sao người còn chưa nghỉ ngơi, đã trễ rồi mà.” Trong giọng nói có quan tâm như ngày trước, lại ít đi mấy phần nhiệt tình, Đỗ Thiên Lan đưa tay vòng lấy hông hấn, thân thể của hấn cứng đờ, không chút dấu vết kéo tay nàng ra, thuận tay ghé gần người nàng “Đi ngủ đi, gần đây người đã vất vả vì ta rồi, nghe thái y nói, thân thể của người không tốt, phải nghỉ ngơi mới đúng.”

Đỗ Thiên Lan muốn nói cái gì, cuối cùng lựa chọn không mở miệng, chuyện ngày ấy thiếu chút nữa nàng xảy thai, không thể nói cho hấn biết, một phần là làm hấn đỡ lo lắng, một phần nàng cũng là chột dạ, chuyện hấn trúng Vong Tinh Thủy tuyệt đối không thể cho hấn biết.

“Dạ.” Nàng im lặng gật đầu, quả thật, nàng vì đứa con, cũng muốn nghỉ ngơi, may mắn là mọi chuyện đã qua. Hấn vẫn thương nàng.

“Người tới.” Lôi Liệt hô một tiếng, cửa cung lập tức xuất hiện hai cung nữ: “Đưa hoàng hậu trở về Phượng Nghi cung.”

Dứt lời. Đỗ Thiên Lan kéo tay Lôi Liệt, vội vàng hỏi: “Lôi ca, sao ta phải về Phượng Nghi cung, chúng ta không phải luôn ở cùng nhau sao?”

Lôi Liệt nhìn cái bụng tròn vo của nàng, hai tròng mắt u ám. Tiếng thở dài ở trên môi. Thoáng qua rồi biến mất. Trần an nàng nói: “Thiên Lan, ta có bệnh trong người, bây giờ người lại có bầu, chờ ta khỏe lại thì người tới. Được không?” Hấn khẽ vuốt tóc nàng. Ánh mắt lại xuyên qua nàng nhìn về phía khác.

“Vâng.” Nghe nói như vậy, Đỗ Thiên Lan mỉm cười, đi theo hai cung nữ, rời đi.

Sau khi nàng đi, trong nháy mắt mắt của Lôi Liệt âm trầm xuống, con mắt sắc cũng băng hàn lại. Hấn ngồi xuống, trầm giọng nói:

“Đi vào.”

Nói xong, một bóng dáng đen thùi như quỷ my, nhảy vào.

Chấp tay, hành lễ, nhưng không nói lời nào.

“Tra được chưa?”

Hắc y nhân lấy ra tờ giấy từ trong ngực, để tới trước mặt hấn, Lôi Liệt tiếp nhận và xem xét, sắc mặt càng ngày càng khó coi, hai tròng mắt cũng sinh ra một ngọn lửa.

Tờ giấy trong tay thành mảnh vụn, rơi đầy đất.

“Ta muốn một người.” Hấn đứng lên, thân thể cao lớn cực kì căng thẳng, tựa như đang đè nén cơn giận của mình.

Hắc y nhân gật đầu.

Lôi Liệt đột nhiên quay đầu lại, nhìn hần, hai tròng mắt mang theo một sự âm tàn, làm hắc y nhân run rẩy.

“Ta muốn phu nhân quốc sư của Thiên Trạch hoàng triều.”

Hắc y nhân nghe lệnh, gật đầu. Bất kể là ai, mệnh lệnh của chủ nhân mới là tất cả.

“Nhớ.” Lôi Liệt từng chữ từng câu từ trong kẽ răng toát ra “Không cho phép tổn thương nàng, dù chỉ là một sợi tóc.”

Hắc y nhân nghe xong, nhanh chóng rời đi, như một trận gió. Lôi Liệt khẽ nâng khóe miệng, vung mạnh tay lên ghê gỗ.

Đêm, thâm trầm, gió, tiêu điều xơ xác, cả hoàng cung Nhan quốc chỉ có tiếng gió thổi qua.

366. Chương 365: 151: Mệnh Giống Nhau

Trong Thiên Trạch, chuyện Minh Phong trở về đã là chuyện của 5 ngày trước, vừa đến Thanh Trúc viên, hần mới thả lỏng, tắm giặt sạch sẽ, quả thật phủ quốc sư vẫn thoải mái nhất.

Sau đó, hần thoải mái xuất hiện ở trước mặt Tiêu Thanh Hàn, Tiêu Thanh Hàn cười nhẹ.

“Hoàng đế Nhan quốc không sao chứ?” giọng nói thoang thoảng như gió mang theo vài phần lạnh lùng.

“Không sao.” Minh Phong trả lời. Dừng một tiếng, mới nói thêm: “Hoàng đế đó uống phải vong tình thủy.”

Ba chữ vong tình thủy làm mặt Tiêu Thanh Hàn hơi cứng, nhưng lại phục hồi nhanh chóng. “Chuyện gì vậy?”

Minh Phong thở dài, quả thật khi quốc sư nghe đến chuyện vong tình thủy thì sắc mặt thay đổi, chỉ tại loại dược này mà thiếu chút nữa là quốc sư mất đi người con gái mình yêu thương nhất, mà người đã cho quốc sư uống loại dược này chính là hần. Hần ấy náy muốn chết, nhưng quốc sư không để tâm chuyện này, vẫn đối xử với hần như trước, Tiểu Nhược Nhược lại rộng lượng làm hần xấu hổ.

“Minh Phong.” Tiêu Thanh Hàn thấy hần hoảng thần, lên tiếng nhắc nhở.

Minh Phong nghe được thanh âm, không suy nghĩ nữa, đem toàn bộ mọi chuyện mà biết nói cho Tiêu Thanh Hàn, cũng đem sự biến hóa của hoàng đế Nhan quốc nói ra.

Tiêu Thanh Hàn nắm tay một hồi, buông tay xuống, trên mặt có chút khác thường. Sao lại vậy? Loại vận mệnh này thật khó hiểu.

Không có quá khứ, chỉ có tương lai.

Nhược của hần cũng thuộc loại mệnh số này, không ngờ Lôi Liệt cũng thế. Lôi, Lôi ca ca, có phải là một người không? Hần thử lại lần nữa, nhưng không thể tính ra.

“Quốc sư, có gì không đúng sao?” Minh Phong thấy quốc sư khác thường, vội vàng hỏi, dù có việc gì thì quốc sư vẫn không biểu hiện ra ngoài, nhưng bây giờ trên mặt có chút khẩn trương. Làm cho hần không thể không cảm thấy kỳ quái.

Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía ngoài cửa sổ, hai ngôi sao sáng phía Đông, một lớn một nhỏ, ngôi sao nhỏ kia lại cách gần như thế, ánh sáng cũng càng ngày càng mạnh. Giọng hần trầm xuống “Minh Phong, người hãy bảo vệ Nhược cho thật tốt.”

“Quốc sư, có phải sắp xảy ra chuyện quan trọng phải không?” Minh Phong sửng sốt, lần trước, khi quốc sư nói mình có kiếp nạn, cũng là loại về mặt này, lần này cũng vậy.

“Ừ.” Tiêu Thanh Hàn gật đầu, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng “Bỗng dưng có một ngôi sao lạ xuất hiện gần ngôi sao vận mệnh của ta, ta không tìm ra được nguyên nhân, nhưng ta cảm thấy nguy hiểm đang đến với Nhược, mà những ngày sắp tới, công việc triều đình bận rộn, ta không thể ở bên cạnh nàng cả ngày,

cho nên người hãy lưu tâm nhiều hơn. Lát nữa ta tiến cung, sẽ đem Nguyệt về. Có nó ở đây, Nhược sẽ an toàn hơn một ít.”

“Quốc sư yên tâm, có ta ở đây, không ai xuống tay với Tiểu Nhược Nhược được đâu.” Trong mắt hắn xuất hiện một chút ánh sáng, lời quốc sư tiên đoán chắc chắn không sai, vất vả lắm Tiểu Nhược Nhược và quốc sư mới đến với nhau, số mệnh Vân Nguyệt, ông trời tác hợp cho, thử hỏi ai có thể ra tay với nàng, nếu thực sự có người dám xuống tay với quốc sư phu nhân của bọn họ, đừng mong rằng Minh Phong hắn sẽ giờ cao đánh khẽ, gặp phải hắn, hắn sẽ cho bọn họ biết cái gì là đau khổ.

“Thanh Hàn.” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, chỉ thấy bóng dáng gầy nhỏ đi tới, đôi mắt Tiêu Thanh Hàn khẽ nhu hòa.

Vân Tâm Nhược nhìn 2 người một trắng một đỏ trước mắt, cười nhẹ, nàng đi đến bên người Tiêu Thanh Hàn, lấy ra một khay thức ăn, bỏ mấy khối điểm tâm lên bàn, màu vàng bóng, lập tức một trận mùi thơm ngát truyền đến, làm Minh Phong nuốt nước miếng không ngừng.

“Thanh Hàn, đây là bánh Phù dung do Trương gia gia làm, ta bưng tới cho chàng ăn .” Nói xong nàng cầm một khối đặt ở khóe miệng Tiêu Thanh Hàn, Tiêu Thanh Hàn cúi đầu cắn một ngụm, ruột bánh mềm mại, còn mang theo hương trúc.

“Bên trong có rượu thanh trúc.” Tiêu Thanh Hàn cười, nói.

“Đúng vậy.” ánh mắt Vân Tâm Nhược sáng ngời “Bên trong có cho một chút rượu thanh trúc, không ngờ hương vị lại ngon hơn nhiều.”

367. Chương 366: 152: Hoàng Đế Yêu Động Vật

“Tiểu Nhược Nhược.....” Minh Phong thật sự nhịn không được, ánh mắt không rời khỏi cái khay trên bàn, hỏi:“Trương gia gia là ai, đầu bếp phủ quốc sư họ Tôn, sao lại có họ Trương .”

“Người nói Trương gia gia ư?” Vân Tâm Nhược cố ý cầm lấy một khối cho Tiêu Thanh Hàn ăn, buồn cười nhìn gương mặt hận không thể nuốt tất cả của Minh Phong.“Hắn là ngự trù mà Thanh Hàn đưa từ trong cung về, tài nghệ nấu nướng rất giỏi, nhất là điểm tâm, mỗi loại đều là cực phẩm.”

Vân Tâm Nhược càng nói, Minh Phong lại càng khó chịu, Tiểu Nhược Nhược cố ý, biết hắn không có sức chống cự với đồ ăn ngon, lại còn bắt nạt hắn như vậy. Ngự trù đó, không ăn đã biết là ngon rồi mà.

Tiêu Thanh Hàn nhìn vẻ mặt cười yếu ớt của nữ tử trước mặt, long mày dần dần giãn ra, Vân Tâm Nhược đưa khay tới chỗ Minh Phong “Cho người, nếu không đủ, Trương gia gia ở phòng bếp, người có thể đi tìm hắn.”

Minh Phong tiếp lấy, đột nhiên lui về phía sau vài bước, sợ người khác đoạt mất, cười vang “Phu nhân tốt quá đi!” Nói xong, một tay hắn bê khay, một tay bốc điểm tâm ném vô miệng, trời ạ, ăn ngon thật, ăn ngon đến nỗi hắn muốn nuốt luôn lưỡi của mình.

“Nhược.....” Tiêu Thanh Hàn thuận tay ôm lấy thân mình gầy yếu kia, không biết nguy hiểm sẽ xảy ra lúc nào nên hắn cực kì lo lắng.

“Làm sao vậy, Thanh Hàn , chàng có tâm sự gì sao?” Vân Tâm Nhược ôm thắt lưng hắn, trên người hắn có một mùi hương rất dễ chịu, nhưng nàng không biết được tâm tư của hắn, đôi lúc nàng cũng nghi ngờ về thuật đọc tâm của mình, bây giờ có Thanh Hàn ở đây, nàng không sợ vì dị năng này mà làm người khác ganh tỵ, ghét bỏ, và cả sợ hãi, tuy nàng ít khi xuất môn, nhưng những người gặp nàng đều đối xử với nàng rất tốt, nàng thật sự hạnh phúc, được gả cho Thanh Hàn, được tình yêu của hắn. Đó là niềm hạnh phúc lớn nhất của đời nàng.

“Không có việc gì đâu, đừng nghĩ nhiều.” Tiêu Thanh Hàn nhẹ vỗ về mái tóc dài óng ả, xúc cảm trên tay làm hắn yêu thích không buông. “Lát nữa ta tiến cung, lúc về sẽ dẫn Nguyệt theo.”

“Nguyệt.....” Vân Tâm Nhược than nhẹ một tiếng, gói đầu lên vai hắn “Nguyệt được hoàng huynh mang đi, sao đột nhiên mang về. Hoàng huynh không thích nó à?”

“Không, huynh ấy rất thích, ta chỉ sợ nàng nhớ nó.” Tiêu Thanh Hàn nhìn nàng, cười yếu ớt.

Vân Tâm Nhược nhắm mắt lại, dựa vào hắn: “Cũng phải, ta nhớ nó.” nhưng nàng lại ôm cổ hắn, “Nói như vậy thì hoàng huynh rất thích động vật phải không?”

Tiêu Thanh Hàn nghe thế, mỉm cười, mặt hai người cách nhau rất gần, hắn cúi xuống, chạm lên trán nàng, “Nàng nói đúng, từ nhỏ hoàng huynh theo tiểu liên đã thích động vật. nhưng huynh ấy là Hoàng Thượng, có chỗ bất đắc dĩ.” Ánh mắt hắn hơi trầm, một đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt tuấn tú của hắn, mang theo hơi thở ấm áp, làm hắn bình tĩnh hơn.

Hắn và hoàng huynh kém nhau gần 4 tuổi, từ nhỏ, phụ hoàng mẫu hậu đưa hắn cho một cung nữ nuôi nấng, khi đó, người hắn gặp nhiều nhất trừ vú nuôi ra thì chính là hoàng huynh, lúc ấy hoàng huynh cũng chỉ là một đứa bé 4 tuổi, lại luôn thích ôm lấy hắn.

368. Chương 367: 153 Gặp Tai Kiếp

Hắn nhớ lúc hoàng huynh sáu tuổi, có nuôi một con thỏ cực kì đáng yêu, khi đó hắn cũng đã hơn 2 tuổi, đủ để nhớ mọi chuyện.

Hoàng huynh yêu thích con thỏ này đến cực điểm, thường xuyên mang hắn đi xem thỏ, nhưng có một ngày, con thỏ kia bị hoàng tử khác tra tấn mà chết, trong hoàng cung, phi tử được sủng, hoàng tử tranh cao thấp, đó là chuyện bình thường, phụ hoàng mẫu hậu biết chuyện này xong, chẳng những không an ủi hắn, còn nói hắn không nhin được chuyện nhỏ thì sao làm nên chuyện lớn, về sau làm vua một nước thế nào.

Mẫu hậu đánh hoàng huynh, nhưng lần đó, hoàng huynh không khóc trước mặt bọn họ, mà khi trở về ôm hắn mới khóc, huynh ấy nói, huynh muốn mạnh lên, mới có thể bảo vệ được những gì mình trân trọng, bao gồm cả đệ đệ, về sau hoàng huynh hắn đột nhiên trưởng thành hơn, huynh ấy lập tẩm chấn che đi nỗi niềm trẻ thơ, cũng không nuôi động vật nào. Thẳng đến khi hắn đăng cơ, nhưng cũng vì đủ loại nguyên nhân, mà không nuôi, Nguyệt xuất hiện, e là nó đã gọi lên phần trí nhớ ấy. Mà giờ thì hoàng huynh đã mạnh mẽ, là hoàng đế.

Cho nên, hắn để Nguyệt đi, chính là muốn hoàng huynh mình có thể an nhàn một chút, dù sao, việc dưỡng lang vương cũng rất hãn diện.

“Thanh Hàn, làm sao bây giờ, ta không muốn rời xa chàng.” Vân Tâm Nhược ôm cổ hắn, nghĩ đến việc hắn xa nàng, đến khuya mới về, nàng liền cảm thấy khổ sở, không biết gần đây nàng bị sao mà tính tình lại thay đổi, trước kia nàng chưa bao giờ như vậy.

Hơn nữa tâm tình của nàng cũng kém đi. Quả thực không giống nàng trước đây. Làm sao bây giờ?. Nàng có chút buồn rầu, nàng không bị chiều quá rồi sinh ra tật xấu chứ!

Tiêu Thanh Hàn khẽ hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, “Ngốc ạ, ta sẽ về sớm.” Sao hắn có thể hy vọng rời xa nàng chứ, trải qua mọi chuyện, hắn còn muốn ở bên cạnh nàng mỗi giờ mỗi khắc.

“Ừ.” Vân Tâm Nhược gật gật đầu, hai người còn nói một hồi, Tiêu Thanh Hàn mới đứng dậy rời đi, gió đêm hơi lạnh, khẽ thổi vạt áo trắng kia.

Vân Tâm Nhược xoay người trở về lưu đình lâu, hương trúc không ngừng truyền đến, nàng nhắm mắt nhẹ nhàng ngủ, thơm quá, đột nhiên, nàng mở hai tròng mắt, con ngươi đầy bối rối.

“Người nào?” Nàng lui về phía sau, cổ ép chính mình phải bình tĩnh, phủ quốc sư ít người có thể tiến vào, trừ binh lính thủ vệ, mà Thanh Hàn còn bày mẹ trận bốn phía, làm cho người khó có thể tiếp cận. Nhưng, thân thể của nàng cảm nhận được, có người, không chỉ một người.

Vài bóng đen từ trên trời giáng xuống, động tác mau lẹ, Vân Tâm Nhược chỉ thấy tay hắn giương lên, ngay cả kinh hô cũng không kịp, liền trực tiếp ngã xuống cánh tay Hắc y nhân. Hắc y nhân nhìn đồng bọn xung quanh, gật đầu, gió nổi lên, hắc y biến mất, như chưa bao giờ xuất hiện. Phương Đông tối mịt, hai ngôi sao trên bầu trời kia bỗng u ám.

Trong ngự thư phòng, một người một sói đang đùa vui vẻ, Tiêu Cẩn Du ngồi dưới đất, tựa lên người Lang Vương, cầm tấu chương trong tay. Mở tấu chương liên tục.

Cửa bị đẩy ra, bóng trắng như ánh trăng nhoáng lên một cái, Tiêu Cẩn Du chỉ hơi thăng thân thể, nhưng không có làm gì thêm, dù sao đó là đệ đệ hần.

Tiêu Thanh Hàn ngồi xuống, Lang Vương quay đầu nhìn, không ngừng dung đầu cọ cọ chân hần, mà hần thì vỗ nhẹ nhẹ đầu của nó, mấy ngày không thấy mà nó đã béo lên một chút.

369. Chương 368: Bỏ Qua

Tiêu Cẩn Du ngồi lại trên ghế, ném một cái tấu chương cho hần, “Đệ hãy nhìn trước cái này xem”. Tiêu Thanh Hàn tiếp nhận, cúi đầu đọc, sau đó lại quay sang bàn luận cùng Tiêu Cẩn Du.

Đột nhiên trong lúc đó, Tiêu Thanh Hàn cảm giác được ngực một trận khôn kể đau đớn, hần che ngực, sắc mặt tái nhợt như tuyết.

“Cửu đệ, đệ làm sao vậy”. Tiêu Cẩn Du nhìn đến hần như khác thường, ném tấu chương trong tay xuống, vội vàng lo lắng đứng dậy nhìn hần.

Mà Lang Vương lúc này cũng khác thường, bỗng trở nên táo bạo, nó đứng lên không ngừng kêu, lông mao toàn thân dựng thẳng, thể hiện cực độ bất an. Một trận hồng y không đợi thông báo đột nhiên xông vào, Minh Phong không ngừng thở phì phò, trên mặt tất cả đều là mồ hôi, ngay cả quần áo đều ướt đầm.

“Làm sao vậy, Minh Phong?”. Tiêu Thanh Hàn mất một mảnh hàn quang, dường như mơ hồ đã biết chuyện gì xảy ra.

“Quốc sư, Hoàng thượng” Minh Phong nhìn hai người, mở miệng.

“Tiểu Nhược Nhược không thấy”

Tiêu Thanh Hàn nắm chặt ngón tay, không ngừng khanh khách vang lên, hiển nhiên cho thấy hần đang thập phần nổi giận, nhưng là khuôn mặt hần lại âm trầm khó giải, một chút hồng quang hiện lên.

Minh phong cùng Tiêu Cẩn Du nhất thời nhìn nhau, trong mắt bọn họ đồng dạng truyền cho đối phương một tin tức, không xong, ma khí của Tiêu Thanh Hàn.

“Sao lại thế này” Tiêu Thanh Hàn gần từng tiếng lạnh như băng.

Minh Phong cắn răng, “Ta nghe được thông báo nói là trong mê trận của quốc sư xuất hiện mấy cỗ thi thể, sau đó chạy tới xem xét, quả thực, xem quần áo, thân mình, không giống người bản quốc. Rồi lại chợt nghe đến Tử Y nói Tiểu Nhược Nhược kể từ lúc quốc sư rời đi, chưa từng quay lại Lưu Đình Lâu, chúng ta cũng đã tìm khắp phủ, không thấy bóng dáng Tiểu Nhược Nhược, cho nên có thể kết luận, nàng nhất định là bị người bắt cóc đi rồi”.

“Người tới” Tiêu Cẩn Du hét lớn một tiếng, ngoài cửa lập tức xuất hiện mấy tên thị vệ, hần giật bên hông một tấm lệnh bài bằng vàng, ném xuống đất, nói: “Phong tỏa toàn thành, không cho một ai được ra khỏi thành”.

Con người ám trầm của Tiêu Thanh Hàn hiện lên một vệt ma khí, khóe miệng khẽ nhếch, sát khí tận trời.

Lúc này, trên đường tới, có mấy đội Ngự Lâm quân không ngừng xuyên qua các phố lớn ngõ nhỏ, toàn bộ cửa thành bị đóng lại. Vài tên mặc Hắc y thấy vậy bèn nhìn nhau, nhanh chóng nhảy lên tường thành, sau đó liền nhảy xuống, trên lưng một người còn cồng một nữ tử, ánh trăng chiếu vào, có thể thấy được rõ ràng mặt của nữ tử, màu bạc ánh trắng càng khiến cho mặt nàng trở nên trong suốt, lông mi cong như chứa từng vệt sáng nhạt, mày thổng khổ nhăn lại.

Cửa thành đã đóng, Hắc y nhân cũng rất nhanh đã rời đi, hoàn toàn bỏ lỡ.

Trong Hoàng cung Nhan quốc,Lôi Liệt đứng trong Kiền Lâm cung,mi tâm mang theo một chút ưu sầu,sắc mặt cũng cực kì âm trầm.Một trận thanh âm vang lên,hắn quay đầu hướng của nhìn lại,Hắc y nhân mang theo trên lưng nữ tử đi đến trước mặt Lôi Liệt.

Lôi Liệt vừa thấy,lập tức đỡ nữ tử trên lưng hắn xuống ôm chặt vào trong lòng,giống như một món trân bảo của mình vậy,hắn lắc lắc tay,hắc y nhân nhanh chóng biến mất.

Hắc y Ứng vệ của hắn,tử sĩ do hắn huấn luyện ra,hắn chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày phải dùng đến bọn họ,nếu không phải bởi vì nàng.Hắn tưởng hắn cần bản không có khả năng hội dùng đến bọn họ,hắn cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng,gương mặt quen thuộc,làm cho tâm của hắn bắt đầu đau đớn.

Tiểu Nhược,Tiểu Nhược của hắn.

Đem cốc nước cho nàng uống để ở đầu giường,hắn vội vàng kiểm tra toàn thân của nàng,cho tới khi phát hiện nàng chỉ bị đánh ngất chứ không bị thương ở đâu mới yên lòng.

Kéo tay nàng,đặt ở trên mặt của hắn,hắn nhẹ nhàng sờ vào mái tóc của nàng,mặt của nàng.Trong mắt mang theo thần sắc phức tạp,đau đớn,hối hận,yêu,đôi mắt tối tăm một mảnh thâm tình,thâm đến mức làm cho người ta rung động.

Chính là đáng tiếc,nữ tử đang nằm trên long tháp căn bản chưa nhìn đến.

370. Chương 369: Xin Lỗi Nhiều Lần

“Tiểu Nhược,mặc kệ muội đã gả cho người khác,mặc kệ muội là thê tử của ai, muội cuối cùng đều là của ta,là của Lôi ca ca”.Ánh mắt của hắn kích động đỏ lên,hắn hối hận lúc trước vì sao ở trên Bách Hoa chương lại đối xử với nàng như vậy.

Nếu lúc ấy hắn nhớ nàng,không có tuyệt tình như vậy,như vậy Tiểu Nhược của hắn,Tiểu Nhược của hắn,cũng sẽ không chịu nhiều khổ sở như vậy,cuối cùng còn gả cho người khác.

Hiện tại,bọn họ rốt cuộc có thể bên nhau,có thể cùng nhau ngắm mưa,cùng nhau ngắm cảnh,không ai có thể tách bọn họ ra.Nếu ai muốn đoạt lấy nàng,như vậy trước tiên phải bước qua xác hắn.

“Tiểu Nhược, thực xin lỗi, tha thứ cho huynh”.Thanh âm của hắn nồng đậm thâm tình,ôn nhu nhìn nữ tử đang nằm trên tháp,nàng một chút cũng không thay đổi,trừ bỏ sắc mặt so với lúc trước hồng nhuận hơn nhiều.Nhưng chỉ cần nhớ đến,nàng hiện tại là thê tử của người khác,sự chuyển biến của nàng là do một nam nhân khác làm,hắn liền phát cuồng vì ghen tị.

Nàng là của hắn,mãi mãi đều là như vậy.

Tay hắn thật lớn, bởi vì khi nắm bàn tay nhỏ bé của nàng vô ý dùng sức,trong chốc lát, bởi vì đau đớn,mi tâm của nàng khó chịu nhăn lại, “Đau” .Nàng rên rỉ một tiếng, nghe thanh âm nàng hô đau,Lôi Liệt mới đột nhiên buông tay nàng ra, trên tay nàng, chỗ vừa bị hắn cầm nay đang tím lại.

Lôi Liệt một trận đau lòng,nhẹ nhàng vỗ về mặt của nàng, “Thực xin lỗi Tiểu Nhược, thực xin lỗi, Lôi ca ca không phải cố ý, không phải cố ý”.Nói xong, trong mắt hắn đột nhiên rơi xuống một giọt lệ,đánh vào trên mặt của nàng. Hắn đều đã làm gì a.

Quên đi nữ tử hắn đã yêu bằng cả sinh mệnh,còn cùng người khác thành thân,còn có đứa nhỏ,hiện tại còn làm nàng bị thương. Hắn rốt cuộc đều đã làm cái gì, “Tiểu Nhược, thực rất xin lỗi, sẽ không như vậy nữa...”.Nam tử chôn mặt vào tóc của nàng, thấp giọng kêu, ngữ điệu tất cả đều là thống khổ, mà tóc Vân Tâm Nhược do dính nước mắt của ai đó mà ẩm ướt sáng bóng.

Bờ mi dày hơi hơi run run,xung quanh là không gian xa lạ,không có mùi hương trúc thanh ngát,Vân Tâm Nhược sâu kín mở mắt,rơi vào đáy mắt là một mảnh minh hoàng (màu vàng).

Nàng ngồi dậy,cổ vẫn còn hơi hơi đau,bỗng nhiên nàng trợn to hai mắt,nàng nhớ ra rồi,nàng bị người khác đánh hôn mê. Nàng đánh giá bốn phía,nơi nơi đều nhìn đến một mảnh minh hoàng,khí phái tôn quý,kim sơn ngọc khí,hoa mỹ đến cực điểm,nơi này,căn bản không phải phủ Quốc sư,nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Đẩy chân trên người,bước chân trần xuống sàn,lòng bàn chân không cảm giác được sự lạnh lẽo,mà ngược lại lại cảm thấy mềm mại ấm áp,nguyên lai dưới sàn được trải một tấm thảm lông dê,một nơi thật rộng lớn,nàng ngay cả còn không nhìn đến ở nơi nào.Bỗng nhiên,nàng cảm thấy choáng váng,thân thể hơi lung lay,nàng nhắm hai mắt lại,đợi cảm giác này đi qua,nhưng mà cảm giác lại càng ngày càng mãnh liệt,lúc này,một đôi tay đứng díp vươn ra đỡ lấy cơ thể giúp nàng đứng vững.

Trong lúc hoảng hốt,nàng cảm thấy được một hơi thở quen thuộc,kí ức xa xưa ùa về,một lúc sau tựa như đã qua ngàn năm,nàng nhắm hai mắt lại,một giọt nước mắt lăn trên gò má.

Lôi ca ca...

Nàng mở hai tròng mắt,đáy mắt ưu thương,nam tử trước mặt bộ dáng không hề thay đổi,so với lúc trước còn hơn một phần khí phách cùng tôn quý,còn có thêm vài phần tâm cơ thâm trầm.

Nàng cứ nghĩ từ lần trước gặp mặt bọn họ sẽ không bao giờ gặp lại lần nữa,nhưng không nghĩ rằng bây giờ hần lại chân thật đứng ở trước mặt nàng.Chính là bây giờ gặp lại hần,hết thấy đã trở thành thương hải tang điền (chuyện xưa cũ),đã không cảm giác đau triệt nội tâm như lúc trước,cũng như không có sự rung động ngày xưa,chỉ còn một chút thương cảm xẹt qua lòng của nàng,làm cho nàng chua xót muốn rơi lệ.

Tình yêu của bọn họ, luôn bị thương như vậy,kịch liệt đau đớn,nàng biết,bây giờ hần đã nhớ lại hết thấy.Chính là,nàng cũng đã không còn thương hần,hần có Đỗ Thiên Lan,mà nàng cũng có Thanh Hàn của nàng.

Thanh hàn đã biết nàng mất tích sao,hần nhất định rất lo lắng cho nàng đi,chỉ cần nghĩ đến hần đang cuồng loạn tìm kiếm chính mình,bóng dáng cô đơn quyết tuyệt như bị mất linh hồn kia,lòng của nàng liền ầm ầm đau đớn.

Lôi Liệt nhìn nữ tử không ngừng rơi lệ trước mắt, nhớ lại ngày Bách Hoa chương đó, nàng cũng giống như hôm nay. Những giọt lệ của nàng như những lưỡi đao hung hăng xẹt vào tâm hần.

371. Chương 370: Uổng Công Gặp Lại

“Tiểu Nhược,thực xin lỗi,thực xin lỗi,...”.Hần tiến lên phía trước,thì thảo tự nói đồng thời ôm chặt lấy nàng,thân thể hần đang không ngừng run run,chỉ sợ buông lỏng tay nàng liền biến mất trước mặt hần,hần thật sự không có cách nào chấp nhận lại mất đi nàng lần nữa.

Vân Tâm Nhược không giãy dụa cũng không đáp lại,con người trong suốt thấy đấy,ảnh ngược trong mắt hiện ra hình ảnh một nam tử đang đau đớn kịch liệt,nàng xem hần biểu tình thống khổ,nghe hần tự nói,hạ mí mắt,tâm vì hần đau.

Cũng đã rõ ràng,nàng đối với hần đã muốn không có yêu,lòng của nàng hiện tại tràn đầy đều là nam tử khác,đó là trượng phu của nàng,mặt bóng trắng kia dường như đã trở thành một loại tôn giáo chiếm cứ cả người nàng,rốt cuộc không thể dung nạp ai khác.

Nàng biết rõ chính mình yêu ai,hết thấy chuyện trước kia,đối với nàng mà nói,đều đã trở thành quá khứ.Mà hần,Lôi ca ca của nàng,nàng chưa bao giờ quên hần,bởi vì đó là một phần trí nhớ của nàng,trí nhớ chân thật nàng từng trải qua,nhưng là,nàng bây giờ đã không còn thương hần,cho nên còn tiếc nuối cái gì đâu?

Tất cả đã không còn ý nghĩa,xin lỗi thì có ích gì sao,là hần quên nàng,đi yêu thương người khác,nếu nói như vậy,có phải bây giờ nàng nên đi xin lỗi hần hay không,hết thấy đều đã qua đi a!Bọn họ đã sớm bỏ lỡ,có lẽ bắt đầu từ vụ nổ mạnh kia thì đã sớm bỏ lỡ rồi.

“Lôi ca ca...”.Nàng thở dài một cái,gọi tên hần,thanh âm quen thuộc, khiến cho hần như được sống lại một lần,thân đều run run,Tiểu Nhược của hần,vẫn nhận thức hần,còn gọi tên hần,nàng dùng tay vỗ nhẹ gương

mặt anh tuấn của hắn, trong đôi mắt không còn thâm tình, chỉ còn lại sự thương tiếc, còn có sự bất ngờ khi gặp lại, giọng nói của nàng hết sức ôn nhu, “Lôi ca ca, huynh khỏe không?”.

Một câu Lôi ca ca người khỏe không? Làm cho lòng hắn co rút lại, tâm lại bắt đầu ần ần đau.

“Loảng xoảng” Bất chợt xuất hiện thanh của đồ vật rơi vỡ, làm cho bọn cùng lúc quay đầu nhìn về nơi thanh âm phát ra, một người phụ nữ đang mang thai về mặt tái nhợt, nước mắt tràn mi, cơ thể lung lay như sắp đổ khiến người ta không đành lòng.

“Các người...” Nàng vô ý thức mở miệng, không biết mình đang nói cái gì? Lòng như đang bị nghiền nát, đau khiến nàng khóc không thành tiếng, Lôi ca của nàng, thế nhưng đang ôm một nữ nhân khác, thế nhưng dùng cái loại ánh mắt chỉ khi nhìn nàng để nhìn nữ nhân khác.

Vân Tâm Nhược đứng thẳng lại, nhìn nữ tử đứng đằng trước, nhìn đến vùng bụng hơi nhô lên của nàng, hơi hơi thở dài. Đỗ Thiên Lan, không thể tưởng tượng được còn có thể gặp lại, chính là Lôi ca ca, vì sao người muốn nhớ lại đâu? Cuộc sống bây giờ không tốt hay sao?

Lôi Liệt nghiêm mặt nhìn đang lung lay sắp ngã Đỗ Thiên Lan, chính là đáy mắt hiện lên một tia phức tạp cùng bàn tay đang nắm chặt thành quyền lại tiết lộ nỗi lòng không yên của hắn. Vân Tâm Nhược xem ở trong mắt, trong lòng hiểu rõ vài phần, Lôi ca ca, người rõ ràng cũng yêu nàng, vì sao lại muốn làm tổn thương lòng nàng đâu?

Lòng của phụ nữ thực sự rất yếu ớt, đã tổn thương một lần, liền khó có thể bù đắp lại, nguyên nhân vì nàng đã trải qua, cho nên nàng mới càng hiểu rõ.

“Lôi ca ca, huynh không đi đỡ nàng sao?” Vân Tâm Nhược nói xong, muốn xoay người rời đi, nhưng lại không gian riêng cho bọn họ.

Lôi Liệt giờ tay giữ chặt tay Vân Tâm Nhược lại, sau đó giống như bị điện giật lại buông ra, hắn sao có thể quên, dị năng của nàng đâu? Đôi mắt Vân Tâm Nhược thanh u trầm tĩnh, nhợt nhạt hiện lên một chút đau lòng, vì hắn giãy giụa, vì hắn thống khổ, có lẽ hắn yêu nàng, nhưng là hắn cũng đồng dạng yêu Đỗ Thiên Lan.

Tình yêu của hắn đối với hai nữ nhân khiến hắn khó có thể quyết định. Huống chi, nữ nhân kia còn đang mang trong mình đứa nhỏ của hắn, cho nên trong lòng hắn đang phân vân, đang đấu tranh, đang đau đớn.

Trên tay trống trơn không còn sự ấm áp, Lôi Liệt cắn răng, đi đến bên người Đỗ Thiên Lan, làm cho nàng tựa vào cơ thể mình. Thân thể của hắn không ngừng run run, tay cứng lại, hết nắm chặt lại buông, cuối cùng vẫn đem nàng ôm chặt, bụng của nàng kề sát vào thân thể hắn, thân thể hắn chấn động, đó là đứa nhỏ của hắn.

372. Chương 371: 157: ngoài Ý Muốn

Khi hắn thanh tỉnh, nhớ lại Tiểu Nhược, hắn thống khổ, hắn thẹn với Tiểu Nhược, nhưng mà đối với Thiên Lan, hắn cũng đồng dạng không thể vứt bỏ được, hắn hiện tại cũng không biết mình có yêu thương nàng hay không. Đối với nàng, hắn không biết phải đối xử như thế nào, huống chi hiện tại nàng đã có cốt nhục của hắn.

Hai nữ nhân hắn đồng dạng đều yêu, hắn đứng giữa hai nữ nhân phân vân không quyết, chính là, đối với Tiểu Nhược, tình yêu khắc sâu vào tận linh hồn kia khiến cho hắn càng không thể bỏ qua. Hắn có lẽ cũng yêu Thiên Lan, chính là, hết thảy đều phát sinh quá nhanh, nhanh đến nỗi hắn cũng không thể phân biệt rõ ràng.

Kể từ sau khi thanh tỉnh, tình cảm của hắn với nàng phức tạp khó dò, hắn tham luyến tình cảm như sinh mệnh với Tiểu Nhược. Nhưng là trong cuộc sống khi mất trí nhớ, hắn lại yêu nàng, chính hắn lại không thể tưởng tượng được, tất cả chỉ là một hồi âm mưu, một ly vong tình thủy, làm cho hắn quên hết chuyện cũ trước đây, làm cho hắn yêu nữ tử đầu tiên hắn nhìn thấy khi mở mắt.

Hắn còn nhớ rõ cảm giác phẫn hận khi nhìn thấy tờ giấy viết tắt cả sự thật kia, hắn thế nhưng lại bị một nữ nhân tính kế, đúng, bắt đầu từ đó, hắn đối với nàng, liền không thể tha thứ, chính là hắn thật sự bởi tác dụng của thuốc mới yêu nàng nàng sao?

Có lẽ lúc ban đầu là như vậy,nhưng mà,sau này,hắn có lẽ đã thật sự yêu thương nàng.Nhưng là,sự thật này lại làm cho hắn không thể chấp nhận,không thể chấp nhận tất cả,bởi vì mất đi Tiểu Nhược,mất đi nữ tử hắn yêu như sinh mệnh.

“Lôi ca,các người,vì sao đối xử với ta như vậy?”Đỗ Thiên Lan nằm ở trong lòng hắn,khóc đứt gan đứt ruột,nàng không thể tin,không thể chấp nhận a!Vì cái gì hắn lại ôm nữ nhân khác,chẳng lẽ hắn không còn yêu nàng sao?

Vì sao lại đối xử với nàng như vậy,như vậy nàng phải đối xử với chính mình như thế nào?Lôi Liệt mím môi,nhìn nàng với ánh mắt ngoan tuyệt chưa bao giờ có “Vì cái gì,người hỏi ta vì cái gì? Người vì cái bắt ta uống vong tình thủy,vì cái gì muốn cho ta quên nàng.Người có biết nàng là ai không?Người có biết ta yêu nàng nhiều đến thế nào không?”

Yêu nàng,yêu nàng...Tâm Đỗ Thiên Lan kịch liệt chấn động,hắn đã biết,hắn đã biết hết,trong không ngừng vang lên câu kia “yêu nàng” của hắn,nhưng là,nàng thì sao?Tình yêu của hắn đối với nàng thì sao?Bụng của nàng đột nhiên đau đớn kịch liệt,một dòng chất lỏng ấm áp theo đùi nàng chảy xuống,nàng dùng sức cầm thật mạnh cánh tay hắn,làm cho hắn đều cảm giác được đau đớn.

Bối rối nhìn nữ tử trong lòng “Thiên Lan,Thiên Lan,người làm sao vậy?”.Hắn ôm nàng,thấy máu chảy giữa hai chân nàng,trong lúc nhất thời đầu óc trống rỗng.

“Đứa nhỏ...Lôi ca,cứu cứu đứa nhỏ”.Đỗ Thiên Lan đau đến nỗi ứa ra mồ hôi lạnh,thân thể thống thống khổ run rẩy,đứa nhỏ,cầu người không cần bỏ rơi mẫu hậu.Không cần rời đi,nàng bắt lấy tay Lôi Liệt,giống như đang bắt lấy một cây cỏ cứu mạng,không muốn buông tay.

Lôi Liệt điên cuồng hét lên, “Thái y,Thái y”.Sau đó vội vàng ôm lấy Đỗ Thiên Lan đặt ở trên long tháp trong nội thất,Vân Tâm Nhược nghe được tiếng hô sợ hãi của Lôi Liệt,tâm vừa động xoay người liền nhìn đến Lôi Liệt đang ôm Đỗ Thiên Lan vấy thắm đầy máu đi vào.Một đám người đi sát phía sau,trong hoàn cảnh rối ren này,hắn vẫn nắm tay Đỗ Thiên Lan,sắc mặt cực kỳ tái nhợt.

Rút ngân châm ra,Thái y lau trên trán mồ hôi lạnh,quỳ trên mặt đất ,nói: “thỉnh Hoàng Thượng yên tâm,nhờ ân đức của hoàng thượng,tiểu hoàng tử bình yên vô sự.Chỉ cần về sau Hoàng hậu nương cố giữ cảm xúc ổn định,đừng quá xúc động,hoàng tử nhất định sẽ không có việc gì”.Nói đến việc này,hắn nhìn về phía Hoàng thượng đang trong mắt chỉ có Hoàng hậu,kỳ thật có chuyện hắn còn chưa nói ra.Đây là lần thứ hai Hoàng hậu ra máu,nếu còn óc lần tiếp theo,chỉ sợ hoàng tử sẽ gặp nguy hiểm.

Bất quá,xem tình hình hiện tại,Hoàng thượng cũng sẽ không nghe vào tai,bọn họ đành phải tập hợp các Thái y trong Thái y viện lại thương lượng một chút,bằng không,nếu hoàng tử thực sự xảy ra chuyện gì,tính mạng của bọn họ cũng đều phải chôn cùng.

Cho đến khi nghe nói không có việc gì,Đỗ Thiên Lan mới an tâm nhắm mắt lại,hoàn hảo đứa nhỏ của nàng không có việc gì,mà tay nàng lại thủy chung chưa từng buông tay Lôi Liệt,nhưng tay đang nắm chặt của Lôi Liệt lại chậm chậm buông ra.

373. Chương 372: 158: Trách Cứ

Bởi vì,hắn cảm nhận được một ánh mắt quen thuộc như có thể xuyên thấu linh hồn đang nhìn về phía này,hắn khẩn trương quay đầu,nhì đến ánh mắt thanh tú kia,hắn đột nhiên biến sắc...

Tiểu Nhược,Hắn làm sao có thể quên Tiểu Nhược.Tay hắn suy sụp buông xuống,muốn rút về lại bị Đỗ Thiên Lan nắm chặt,bị nàng nắm chặt,muốn buông cũng không thể.

“Lôi ca ca,người là Hoàng đế Nhan quốc?”.Vân Tâm Nhược ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía hắn.Trong tròng mắt trong suốt ấy là ba đào mãnh liệt,Hoàng thượng,Hoàng hậu,hoàng tử,Thái y,cho ngu ngốc,nàng cũng biết những cái này đại biểu cái gì?Lôi ca ca dĩ nhiên là hoàng đế một quốc gia.

“Tiểu Nhược,ta là Nhan quốc hoàng đế,mà Thiên Lan là Hoàng hậu của ta”,Lôi Liệt chưa sót mở miệng,hắn không muốn lừa dối nàng,lại không biết phải nói với nàng thế nào?Nói chính mình hiện tại là Hoàng đế,còn Thiên Lan là Hoàng hậu,còn có đứa nhỏ.Điều này làm cho hắn làm sao có thể ở miệng.Mà hiện tại nàng đã biết hết tất cả,Thiên Lan,còn có đứa nhỏ.

Hắn làm sao còn có tư cách yêu cầu nàng về bên hắn.Chính là,hắn luyến tiếc a!Tiểu Nhược,còn quan trọng hơn tính mạng của hắn,so với bất cứ cái gì còn quan trọng hơn.

Nàng đang ở Nhan quốc,cách xa Thiên Trạch ngàn dặm,nàng nhếch môi,thản nhiên mở miệng, “Lôi ca ca,đưa ta trở về Thiên Trạch”.

“Không được”.Lôi liệt lạnh giọng cự tuyệt,hắn tuyệt đối sẽ không cho nàng trở về,nếu thả nàng,tâm hắn liền trống rỗng,không gì có thể bù đắp được,hắn khó khăn lắm mới nhớ lại nàng,tìm lại được nàng,như thế nào có thể để mất đi.Như vậy khiến hắn chết thì có gì khác nhau.

“Lôi ca ca,làm người không thể quá tham lam,người đã Đố Thiên Lan,chẳng lẽ còn muốn cả ta hay sao?”Nàng nhẹ nhàng mở miệng,mỗi một câu như châm vào trong lòng hắn.

Lôi Liệt hoảng loạn,đúng vậy,Hắn có tư cách gì,nhưng là,hắn ngửa mặt nhìn nàng,giọng điệu cực kì kiên định, “Tiểu Nhược,cho dù ta không có tư cách,nhưng là,ta sẽ không để người rời đi,người là của ta”.

Vân Tâm Nhược nhìn Đố Thiên Lan nằm trên giường,hai mắt hơi tối lại,nữ nhân này đã từng có một nụ cười như ánh mặt trời,nay lại biến thành như vậy,nàng,kỳ thật cũng thực đáng thương.Có lẽ nàng đã từng oán nữ nhân này,đã đoạt Lôi ca ca của nàng,nhưng là,nàng cũng không hận nữ nhân này,tương phản,nàng thỏa mãn nàng,chỉ hi vọng người nàng yêu có thể sống tốt.Nhìn hắn hạnh phúc,đối với nàng thế là đủ rồi.

Yêu cũng không có nghĩa là phải giữ lấy.

Vân Tâm Nhược đi lên phía trước,đứng trước mặt hắn,nhìn Đố Thiên Lan đang nằm,sau đó nhìn chăm chú vào hắn,mở miệng,”Lôi ca ca,ta đã thành than rồi,cũng giống như người,đi qua,tất cả chỉ là quá khứ”.

“Đi qua,quá khứ...”Lôi Liệt rút mạnh tay ra,không để ý khoe mắt Đố Thiên Lan có nước mắt rơi xuống.

“Sẽ không đi qua,Tiểu Nhược,Tiểu Nhược,ta yêu người a”.Hắn ôm chặt nàng,chặt đến nỗi khiến cho nàng cảm thấy khó thở.

“Nhưng là ta đã không còn thương người”Thanh âm thản nhiên truyền đến,làm cho Lôi Liệt đột nhiên buông ra,lui từng bước về đằng sau,hắn lắc đầu,về mặt không thể tin.

Một mảnh góc áo cùng vạt áo trắng của nàng đan vào nhau,sau đó tách ra,liền như hai người bọn họ,cho dù từng xuất hiện cùng nhau,nhưng cũng đã trở thành quá khứ.

Mà Lôi Liệt đã bỏ đi,không thấy bóng dáng,màn sa không còn lay động,một tia dương quang chiếu lên mí mắt Vân Tâm Nhược,bắt chợt,nước mắt,nàng như nhìn thấy bóng trắng kia.

Thanh Hàn,ta rất nhớ người.

“Là người...”Một thanh âm có chút suy yếu truyền ra từ trên giường long tháp,Vân Tâm Nhược cúi đầu nhìn lại,chỉ thấy Đố Thiên Lan đã mở hai mắt,đáy mắt ở nơi người khác không nhìn thấy,có một tia hận ý.

“Là ta”.Vân Tâm Nhược nhìn nàng,tròng mắt thanh u,khí chất thanh nhã,vẫn khí chất như trước,Đố Thiên Lan hận nhìn nữ tử trước mặt,quả thật là nàng,Vân Tâm Nhược.

Mà cổ hận ý kia Vân Tâm Nhược cảm nhận được, “Người hận ta,vì sao đâu?”

Đố Thiên Lan sững sờ,không nghĩ nàng sẽ nói trắng ra những lời như thế này.Hai tròng mắt nàng trầm xuống,cắn răng “Đúng,ta hận người,nếu không phải tại người,Lôi ca ca sẽ không đối xử với ta như vậy,ta cũng sẽ không thiếu chút nữa mất đi đứa nhỏ”.Nhưng là,nàng nói xong,nội tâm cũng càng cảm thấy bị ai,kỳ thật nàng biết tất cả đều không quan hệ đến nàng,đều là nàng tự làm tự chịu,chính là,nàng làm sao có thể thừa nhận.

Rõ ràng ngày hôm qua nàng vẫn còn là Hoàng hậu hạnh phúc của một quốc gia,hiện tại lại ở trong này rơi lệ một mình.Mà nữ tử này,rõ ràng không làm cái gì,lại làm cho hạnh phúc mà nàng vẫn cố gắng bảo vệ có vết rách.

“Người vì sao lại tới nơi này?Vì sao?”Nàng càng nói càng kích động,có xu hướng sắp hỏng mắt.

“Người không nghĩ đến hài tử của người sao?”Vân Tâm Nhược thản nhiên mở miệng,giọng điệu không nhanh không chậm.

Nói đến đứa nhỏ,Đỗ Thiên Lan tỉnh táo lại,quay qua một bên,nước mắt bao phủ khắp mặt nàng.

374. Chương 373: 159:chân Thật Hay Cố Ý

Vân Tâm Nhược ngồi ở trước giường,hơi hơi thất thần,sau đó nhìn mặt của nàng,đạm mạc nói:”Ta kể cho người nghe một câu chuyện xưa đi”.Đỗ Thiên Lan như trước nhìn về một hướng khác,không nhìn nàng,nhưng là,Vân Tâm Nhược biết,nàng vẫn đang lắng nghe.

“Ở không gian khác trên một đất nước xa xôi,có một nơi gọi là phòng thí nghiệm,nơi đó giam lỏng một ít người có khả năng đặc biệt khác người thường,tác dụng duy nhất là làm các loại thực nghiệm,để các loại thực nghiệm tà ác,sau đó,những người bị thực nghiệm do không chịu được tra tấn mà chết.Chỉ có một nữ tử 18 tuổi,còn có một nam tử khác,lúc được đưa vào nơi đó cô gái chưa đến 15 tuổi,khả năng đặc biệt của nàng là thuật đọc tâm,mà khả năng đặc biệt của nam tử là thân thể.Thân thể của hắn khả năng chịu đựng rất mạnh,mạnh hơn vài lần so với người bình thường,tinh thần của cô gái,cùng với thân thể của nam tử,cũng dĩ nhiên trở thành mục đích nghiên cứu không ngừng của đám người kia,cho đến một ngày....”

Nàng đem tất cả mọi việc nói hết ra,nói xong,ngay cả chính nàng cũng rơi lệ,lúc này,sắc mặt của Đỗ Thiên Lan còn tái nhợt hơn so với vừa rồi,nàng đương nhiên biết cô gái cùng nam tử trong miệng nàng là ai,cô gái đương nhiên là nàng,mà nam tử chính là Lôi ca ca.Nàng tựa như bị một trận gió lạnh thổi,toàn thân lạnh như băng,nàng ôm bụng của mình,nhịn không được run run.

“Nói như vậy,người hiểu chưa?”Vân Tâm Nhược đứng dậy khỏi giường,nhìn về phía Đỗ Thiên Lan đang không chịu nói một lời lại chịu đả kích sâu sắc,nàng than nhẹ một tiếng,”Mặc kệ sự việc trước kia thế nào,đều đã trở thành quá khứ,kể từ lúc chúng ta gặp nhau ở Bách Hoa chương,Lôi ca ca lựa chọn người,như vậy,hắn phải phụ trách với lựa chọn của mình,mọi thứ không thể trở lại như lúc ban đầu,hắn có hết thấy những thứ hắn muốn,mà ta cũng có Thanh Hàn.Trượng phu mà ta yêu.”

Nghe được cái tên Tiêu Thanh Hàn,Đỗ thiên Lan biết chính mình đã xem nhẹ một chuyện lớn nhất,nàng nhìn đôi mắt xinh đẹp như hồ nước của nàng,cặp mắt kia như hồ nước trong,làm người ta say mê,nàng hỏi:”Người thật là thê tử mới cưới của Thiên Trạch Thanh Hàn quốc sư sao?”

Vân Tâm Nhược giương mắt nhìn rồi gật đầu .Thân thể của nàng thiên hạ đều biết không cần thiết phải dấu giếm.

“Vậy người đến đây bằng cách nào?”Đỗ Thiên Lan lại hỏi,khuôn mặt tái nhợt khiến nàng trông không có chút sức sống,hoàn toàn đánh mất nụ cười như ánh mặt trời trước kia.

“Ta không biết, khi tỉnh lại thì đã ở trong này” Vân Tâm Nhược nhìn về phía sa màn minh hoàng (màu vàng kim,dùng cho vua chúa) vừa nói vừa thở dài một cách bất đắc dĩ.

Đỗ Thiên Lan trong lòng đầy phức tạp ,không hề cảm giác một chút vui mừng, thê tử của Thanh Hàn Quốc sư, ngày đó kinh tài tuyệt đỉnh khắp thiên hạ, thì ra nàng chính là Phách Nguyệt đứng đầu trong truyền thuyết, nếu như vậy nàng cùng Lôi ca ca nhất định không có khả năng.

Chính là,nàng(ĐTL) cũng càng cảm giác được bi ai,nếu thật sự là như thế,như vậy tình yêu của Lôi ca ca đối với nàng(VTN),quả thật hơn tình yêu giành cho mình gấp trăm lần.Thanh Hàn Quốc sư yêu thê như mạng,thiên hạ đều biết,hơn nữa vì nàng,một ngày đầu bạc,thử hỏi ai dám động đến thê tử của Quốc sư.Thế

nhưng Lôi ca ca vì nàng, không tiếc vận dụng đến tử sĩ của hần, hần làm như thế, tất nhiên sẽ khiến Nhan quốc cùng Thiên Trạch trở thành địch.

Nàng thua, cảm tình có được trộm đến, thật sự có thể dài lâu sao. Huống chi, nếu cái chuyện xưa kia của nàng (VTN) là thật, nàng (ĐTL) chính là người đã xen vào tình cảm giữa nàng (VTN) và Lôi ca. Nàng có tư cách gì nói nàng hãy trả lại hết thảy cho mình, nói trắng ra là, kỳ thật nàng mới là người đã nợ nàng.

Nàng hiểu được, nàng đều hiểu được, nhưng là, nàng sao có thể chấp nhận, sao có thể cam tâm, nàng nhẹ vỗ về bụng của mình, đứa nhỏ, đứa nhỏ của nàng, sẽ làm sao bây giờ. Còn nàng thì sao? Lôi ca ca đã biết tất cả, hần còn có thể tha thứ cho nàng không ?

Vân Tâm Nhược đi ra khỏi nội thất, nơi này hần chính là tấm cung của Hoàng đế đi, nơi là màu minh hoàng tôn quý, cửa bị đẩy ra, Lôi Liệt mặt lạnh lùng đi vào, vừa vận nhìn thấy nàng bước ra.

“Muốn đi đâu?” Hần hỏi nàng, trong đôi mắt lạnh lùng ấy ẩn chứa sự đau đớn.

“Lôi ca ca...” Nàng kêu hần, cúi đầu, trong mắt tràn ngập một mảnh sương mù. sau đó ngẩng đầu, cười yếu ớt, “Lôi ca ca, chúng ta đã không thể trở về như trước kia, vì sao huynh không thể để ta trở về đâu ?”

375. Chương 374: 160:chân Tướng Của Bách Hoa Chương

“Trở về, không cần nghĩ tới” Lôi Liệt cười lạnh, nắm chặt tay lại, tâm như bị xé ra một lần nữa, nàng tại sao lại không hiểu được lòng của hần, hần chỉ là muốn giữ nàng lại, muốn yêu thương nàng thật tốt mà thôi.

“Người đâu”. Hần quay ra cửa gọi, ngay lập xuất hiện vài tên thị vệ, “Canh chừng kĩ Nhược phi nương nương của trẫm, nếu nàng ngoài ý muốn xảy ra việc gì, các người cứ chờ bị tru di cửu tộc đi”.

Vân Tâm Nhược hơi hơi thở dài, xung quanh lan tỏa một luồng không khí bi thương, Lôi ca ca, thật sự muốn như thế sao? Nàng xoay người tiến vào trong nội thất, chính là khi bước đến nhìn thấy Đỗ Thiên Lan đang nằm trên tháp, nói vậy mọi chuyện xảy ra bên ngoài, nàng đều nhìn thấy.

Lôi Liệt cũng bước đến gần, ánh mắt vẫn dừng trên người Vân Tâm Nhược, hần đến gần Đỗ Thiên Lan, ôm cả người nàng vào lòng, ôm ấp quen thuộc của nam tử, làm cho nàng không khỏi vui đầu vào ngực hần, thậm chí nàng có thể nghe rõ từng tiếng trái tim hần đang đập trong lồng ngực.

“Lôi ca, huynh sẽ không bỏ rơi Thiên Lan chứ, thiếp biết sai lầm rồi, không nên cho chàng uống vong tình thủy, nhưng mà, thiếp thật sự yêu chàng a”.

Tình yêu của nàng hần biết, quan trọng là không biết hần còn có thể nhận lại điều đó không....

Lôi Liệt đi ra ngoài, cắn răng nhìn vân Tâm nhược đang đứng trước cửa sổ, gió thổi làn váy cùng ba ngàn tóc đen của nàng tung bay, rõ ràng cách rất gần, lại khiến cho hần cảm giác cách rất xa, hần chịu đựng xúc động muốn tiến lên ôm nàng vào lòng, ôm Đỗ Thiên Lan đang nằm trong lòng rời đi. Cả Kiền Lâm cung rộng lớn, lúc này chỉ còn một mình nàng, cùng với tiếng hít thở nhẹ nhàng của nàng.

Lôi Liệt ôm Đỗ Thiên Lan đi vào tấm cung của Hoàng hậu, Phượng Y cung, đem nàng đặt lên giường, sau đó đứng dậy rời đi, lại bị nàng vươn tay bắt lấy.

“Lôi ca, không cần đi”. Đáy mắt nàng bắt đầu ngưng tụ nước mắt, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên đáng thương, cho dù là người ý chí sắt đá cũng phải mềm lòng, nhưng mà Lôi Liệt hiện tại không còn là Lôi Liệt yêu nàng sâu vô cùng trước kia nữa. Hần của hiện tại, trong mắt trong lòng chỉ còn nữ tử mà hần đã dùng cả sinh mệnh để yêu kia thôi, loại tình yêu này, trở thành linh hồn, mãi mãi bất diệt.

Hần dừng lại, quay đầu nhìn về phía nàng, trong ánh mắt có sự lạnh lẽo mà nàng chưa bao giờ gặp, còn có thất vọng, “Thiên Lan, ta hỏi ngươi một vấn đề”.

Hần đột nhiên mở miệng, thanh âm như từ nơi xa xăm truyền đến, hiển nhiên thập phần trầm thấp vô lực.

“Ân”.Đỗ Thiên Lan gật đầu, giọng nói cũng nghẹn ngào.

Lôi Liệt hít một hơi thật mạnh,”Ngày chúng ta ở Bách Hoa chương,nàng không phải cố ý tiếp cận người đứng hay không? Là người chủ động thân cận nàng, khi đó, ta hỏi nàng, nàng là lừa gạt ta đúng không?”

“Ân”.Đỗ Thiên Lan không nói chuyện,chỉ gật đầu một cái.Nàng không phản bác,cũng không có cách nào phản bác,

“Thiên lan, người vì sao phải làm như vậy?”Hắn nhắm hai mắt lại,toàn thân cứng lại.Giống như chịu sự đang chịu một cái gì đó vô cùng đau đớn.

“Lôi ca, thực xin lỗi...”Nàng muốn cầm tay hắn,nhưng lại không dám động,nàng sợ sẽ làm tổn thương đứa nhỏ của mình.Nước mắt nàng rơi trên tay hắn,nóng rực làm cho hắn nhớ đến Tiểu Nhược ngày hôm đó nước mắt của Tiểu Nhược cũng rơi trên tay hắn,mà khi đó tay hắn còn đặt trên cổ của nàng,thiếu chút chút nữa bóp chết nàng.

“Người người muốn nói xin lỗi, không phải ta ,là Tiểu Nhược”.Thanh âm dè dặt thống khổ của Lôi Liệt vang lên.

“Thực xin lỗi Lôi ca...” Thiên Lan rơi lệ không ngừng,Lôi Liệt cường ngạnh rút tay về, người rời đi.

“Lôi ca, người thật sự sẽ phong nàng thành phi sao?” Thanh âm khốc nức nở của Đỗ Thiên Lan vang lên sau lưng hắn.Thân hình Lôi Liệt dừng một chút “Đúng”. Hắn thanh âm như con người của hắn, vững chắc như núi.

Đỗ Thiên Lan nắm chặt áo ngủ bằng gấm trên người, “Lôi ca,nàng là thê tử định mệnh của Thanh Hàn Quốc sư, nếu để cho Thiên Trạch biết hai nước tất sẽ xảy ra chiến tranh, Lôi ca, người mặc kệ hàng vạn dân chúng của Nhan Quốc sao?

376. Chương 375: 161:nam Nhân Xấu Cùng Nữ Nhân Xấu

Lôi Liệt quay đầu nhìn về phía nàng,khóe miệng gợi lên sự khinh miệt,uy hiếp hắn,tốt lắm, “Tiêu Thanh Hàn hắn đến đây thì càng tốt,chỉ cần hắn dám đến,hắn sẽ không thể sống mà rời đi Nhan quốc”.Sau đó hắn xoay người cực nhanh,đá văng cửa bước ra ngoài.

Tâm Đỗ Thiên Lan hoàn toàn vỡ thành từng mảnh từng mảnh,nàng dùng khăn che đầu,tiếng khóc bị dè dặt không ngừng truyền ra.

Một ngày một đêm,đã trôi qua,cùng thời gian,địa phương khác,một bóng trắng thanh lãnh đứng dưới ánh trăng,bên cạnh hắn cũng đi theo một con Lang vương màu trắng.

Tiêu Thanh Hàn nhìn về ánh trăng trên cao,trăng khuyết,sẽ dần dần tròn,ở phía đông,ngôi sao nhỏ bên cạnh sao bản mạng của hắn hình như có chuyện gì,ánh sáng yếu dần như sắp tắt.

Nam tử y phục thanh tuyết,mái tóc như tuyết dưới ánh trăng chiếu lên một mảnh quang mang lạnh lẽo.Hắn đứng một mình dưới ánh trăng,cô đơn như vậy,làm cho người ta khó có thể tiếp cận.Mà lang vương đang ngoan ngoãn cọ cọ chân hắn,giống như đang an ủi hắn,vạt áo trắng tung bay,trong mắt nam tử hiện lên một chút thâm trầm đau lòng.

Một tiếng bước chân,theo gió mà đến.

“Quốc sư”.Minh Phong dè dặt một chút bay tới trước mặt hắn.

“Có tin tức không?”.Thanh âm Tiêu Thanh hàn nghe không ra vui buồn,nhưng lại thấy một chút lãnh ý.

“Ân”.Minh Phong trầm giọng trả lời, “Thân phận của nhóm tử sĩ này đại khái đã rõ ràng,bọn họ là người Nhan quốc”.

“Nhan quốc?” Con người trong chảo lạnh lòng của Tiêu Thanh Hàn hiện lên một tầng băng,lại hiện xẹt qua một vệt quang mang màu đỏ,ma khí bị kích phát.

Tâm Minh Phong đột nhiên nhảy dựng,sát khí thật mạnh.“Đúng vậy,ta đã muốn dùng phi cấp trong truyền thuyết đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho sự đệ của ta là Viêm Huyền,lấy nhân mạch cùng năng lực của hắn,nhất định rất nhanh sẽ có tin tức tốt”.

Ánh trắng chiếu sáng toàn thân nam tử,như khoác cho hắn một tầng ánh sáng thánh khiết,trắng hơn cả tuyết,ngân phát như sương,lãnh đến cực điểm.

Hắn nhìn về phía Minh Phong,ngắc đầu,mở miệng nói: “Chúng ta đi Nhan quốc”.

“Là”.Minh Phong trả lời vang dội.

Lang Vương cắn vạt áo của Tiêu Thanh Hàn,bảo thạch trên trán dưới ánh trắng phát ra một tầng ánh sáng trong suốt.Tiêu Thanh Hàn vỗ vỗ lưng nó,Lang Vương nức nở một tiếng,làm cho người ta nghe lòng vô cùng chua xót.

“Nguyệt,người đang lo lắng cho nàng đi ?”Tiêu Thanh Hàn thấp giọng nói,con người tràn ngập khó nén đau lòng.

Trong Hoàng cung Nhan quốc,Viêm Huyền mặc một bộ áo dài nguyệt sắc,lúc này hắn một tay cầm quạt,trên mặt không có sự hạo sắc thường ngày,bước nhanh hướng ngự thư phòng đi đến.Hắn không ngừng âm thầm nói thầm,tại sao lại có loại sự tình như vậy phát sinh,là ai lá gan lớn như vậy,dám đem phu nhân Quốc sư bắt đi,Tiêu Thanh Hàn kia là người bình thường có thể động đến sao ?Tất nhiên là không phải,ai cũng không thể trêu vào.Hắn nhưng là trăm năm ma tinh,động không được,trêu vào hắn,hắn có thể lật ngược khiến thiên hạ náo loạn không yên.

“Phịch”một tiếng,hắn đi quá mức vội vàng,căn bản không có chú ý đường đi,va vào chạm vào người đang đi từ phía trước tới,một chậu nước đổ ập lên đầu hắn,khiến cho người hắn ướt đầm toàn bộ.

Nước lạnh như băng.làm cho hắn nhin không được đánh rùng mình một cái,chết tiệt,là ai.

“Là tên hỗn đản nào?”Hắn gầm nhẹ,giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi.Quần áo của hắn,làm cho hắn làm sao đi gặp người khác được.

“Chính là một chậu nước,lại không chết người được,một đại nam nhân còn sợ một chậu nước hay sao?”Một giọng nữ có chút lạnh lung truyền vào trong tai hắn.Làm cho cơn tức của hắn bốc lên không ngừng.

Hắn lau nước trên mặt,nhìn đứng trước mặt mình nữ tử trông giống như một cung nữ,thanh âm lạnh như băng, “Là người ?”

“Là ta,ta tên là Dịch Yên nếu công tử muốn báo thù,cứ việc tới tìm ta”.Khuôn mặt của nàng nhỏ nhắn,mặt không chút biểu tình,nhưng lại vô cùng dễ nhìn.Vàng trán trơn bóng,mí hơi cong cong,bờ môi hồng nhuận,đặc biệt là đôi mắt,như hắc ngọc tuyệt đẹp.

“Xú (xấu) nữ nhân” Viêm Huyền tức giận kêu to,bị những lời trách móc của nàng khiến cho giận sôi lên,hoàn toàn không còn một chút phong độ nào.Nếu để cho người khác nhìn đến vẫn lấy phong lưu tuấn tú Xuất Vân công tử có bộ dáng này,sẽ khiến người ta kinh ngạc rớt cằm.

“Xú (xấu) nam nhân”Nữ tử kêu Dịch Yên không chút khách khí nào mắng lại hắn.

377. Chương 376: 162:nàng Là Của Hắn

“Người tin hay không ta có thể dùng một chiêu đánh chết người ?”Viêm Huyền giơ một tay lên,hung tợn nói.Xú nữ nhân này,lá gan thật sự lớn,dám chửi hắn.Hắn lớn như vậy,còn chưa có người mắng hắn như thế.

“Tùy tiện”.Dịch Yên trừng mắt,làm cho Viêm Huyền hạ tay xuống cũng không được,mà muốn đánh cũng không xong,hắn đương nhiên không muốn giết người,huống chi là một nữ nhân.Nhưng là khiến cho hắn làm sao nuốt trôi được cục tức này,hắn đương đương Xuất Vân công tử mà hôm nay lại không đấu lại một nữ nhân.Thật sự là tức chết hắn.

“Người rốt cuộc có đánh hay không đánh?Không động thủ ta đi đây”.Quay mặt sang bên cạnh,có chút không kiên nhẫn.nàng còn có rất nhiều chuyện phải làm,nam nhân chết tiết này,còn đứng cản đường nàng làm gì,định làm pho tượng sao?

“Người người...”Viêm Huyền tức đến toàn thân phát run.Một câu nói ngắn trong cổ họng nói không nên lời.

“Ta làm sao cơ?Thực phiền toái,ta còn phải đi hầu hạ Nhược phi nương nương,tránh ra”.Dịch Yên trực tiếp hắt tay của hắn đang chỉ vào mặt mình ra,bưng bồn gỗ rời đi.

“Người cái xú nữ nhân này,bản công tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người”.Viêm Huyền lấy tay chìa chìa nàng,tức đến nổi thở phì phò không ngừng,trực tiếp bỏ qua Nhược phi nương nương mà nàng vừa nhắc đến.

“Ta chờ người”.Dịch Yên quay người lại,hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường trừng lại,không đem hắn để vào mắt.

Tức chết hắn,thật sự là tức chết hắn,Viêm Huyền ném quạt xuống đất,quần áo ướt đang ướt đầm càng khiến cho hắn tức giận,cuối cùng trực tiếp rít gào lên.Hắn nổi giận ùng ùng bước vào ngự thư phòng,quần áo ẩm ướt dính sát vào người hắn,như vừa bị nhúng vào nước,nhìn bao nhiêu chắt vật thì có bấy nhiêu chắt vật.

Lôi Liệt thấy bộ dáng này của hắn,cũng xem ngây người một lúc,sau đó nhú mày, “Người rốt cuộc sao lại thế này,làm sao lại biến thành bộ dáng như vậy.Mới từ trong sông ra sao?”

Viêm Huyền ném quạt trong tay xuống,cây quạt mà hắn coi như bảo bối,cũng làm hỏng.

“Đều tại cung nữ của người”.Hắn quay mặt sang một bên,hơi không được tự nhiên.

“Cung nữ của trẫm tại sao lại đắc tội người,đời đã...”Lôi Liệt bỗng nhiên bật cười, “Ý tứ của người sẽ không là bị một cung nữ đổ nước lên người đi.Kinh công của người khi nào thì yếu như vậy?”

Viêm Huyền nháy mắt đen mặt, “Đều do bản công tử nghĩ đến chuyện khác,nên làm cho cung nữ kia có cơ hội làm vậy,nếu để cho lại nhìn thấy nàng lần nữa,bản công tử sẽ trả lại cho nàng mười bồn nước như vậy.Hừ...”

“Tốt lắm tốt lắm,người trước tiên thay bộ quần áo khác rồi nói sau”,Lôi Liệt khuyên nhủ.

Viêm Huyền hắt hắt quần áo ướt trên người,than thở, “Lát nữa đổi sau,ta có chuyện muốn nói”.Hắn đột nhiên đứng đắn nói.

Ngữ khí nghiêm trang làm cho Lôi Liệt cũng thu hồi khuôn mặt tươi cười,chuyện có thể khiến cho Viêm Huyền bày ra loại vẻ mặt này,nhất định không phải chuyện nhỏ.

“Chuyện gì,nói đi”.

Viêm Huyền nghiêm mặt,càng tỏ ra nghiêm trọng, “Ta thu được bức thư mà sư huynh dùng bồ câu đưa tin,nói là phu nhân mới cưới của Thanh Hàn quốc sư,Vân Tâm Nhược bị người bắt đi,hơn nữa người bắt cóc lại là người Nhan quốc chúng ta”.

Con người Lôi Liệt lóe lên,lại giả vờ cực kì kinh ngạc, “Điều này sao có thể?Có phải tin tức đưa sai lầm rồi không?”.

“Ta cũng cho rằng như vậy,nhưng mà...”Viêm Huyền thập phần buồn rầu, “Đây không phải đùa giỡn,tốt nhất là hiểu lầm,nếu không nếu thật sự tra ra cái kia Vân Tâm Nhược thật sự ở Nhan quốc của chúng ta.Như vậy,lấy cách làm người của Tiêu Thanh Hàn,nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta”.

Con người Lôi Liệt đen lại,làm cho người ta không đoán được bên trong đang suy nghĩ cái gì?Nửa ngày thanh âm hắn có lạnh, “Người yên tâm,chuyện này,ta sẽ cho người đi điều tra”.

“Vây là tốt rồi”.Viêm Huyền nghe xong,nhún nhún vai,lại cúi đầu nhìn quần áo của mình,cơn tức vừa lui nay lại bùng lên, “Ta đi về thay quần áo trước rồi nói sau”,quần áo này mặc trên người thật sự khó chịu muốn chết.Hắn nói xong,liền xoay người đi ra,nữ nhân chết tiệt,tốt nhất đừng cho hắn gặp lại nàng.

Sau khi Viêm Huyền rời đi,Lôi Liệt ngồi ở ghế,hai mắt Lôi Liệt càng thêm đen tối.Động tác của Tiêu Thanh Hàn cũng thật nhanh,thời gian ngắn như vậy mà đã điều tra ra,hắn hiện tại muốn nhìn xem,hắn làm sao có thể tra tới tận hoàng cung.Tiểu Nhược là của hắn,ai cũng không thể cướp đi được.

378. Chương 377: 163:là Nàng

Dịch Yên đi vào Kiền Lâm cung,nàng ngẩng đầu nhìn cái bảng hiệu thật lớn trên cao kia,tâm tư biến chuyển.Trong cung vốn chỉ có một Hoàng hậu nương nương,cực kì được Hoàng thượng sủng ái,lại còn mang long tử,hiện tại đột nhiên xuất hiện thêm một cái Nhược phi,hơn nữa Hoàng thượng không an bài cho nàng cung điện khác,thể nhưng trực tiếp cho nàng ở trong tẩm cung của mình,xem ra Nhược phi nương nương này đối với Hoàng thượng mà nói,thực sự rất đặc biệt.

Nhưng là đối với Hoàng hậu nương nương,tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Nàng đẩy cửa ra,đi vào,chỉ thấy nơi đặt bình phong,một cô gái hơi gầy đang đứng,cô gái nghe thấy tiếng người tiến vào,quay đầu,loãng xoảng một tiếng,bồn gỗ trong tay Dịch Yên rơi trên mặt đất,nước tràn ra sàn nhà,thậm chí dính cả vào hải của nàng.

“Là người?”Khuôn mặt bình tĩnh của Dịch Yên lần đầu tiên lộ ra rất nhiều cảm xúc,bất ngờ,không tưởng,nghe hoặc.

Vân Tâm Nhược nhìn đến nàng,cũng có vài phần kinh ngạc,nàng hơi hơi xoa mắt,đến khi chứng thực người trước mắt không phải ảo giác thì,cũng cảm thấy cực kì ngoài ý muốn.

Nàng sao lại ở nơi này?

Nàng sao lại ở trong này”

Các nàng đồng dạng hiện ra trong đầu câu hỏi này.

“Vân Tâm Nhược”

“Tri Hạ”

Hai người đồng thời mở miệng,sau đó là một lúc lâu im lặng.

Tri Hạ,không đúng,hiện tại phải gọi là Dịch Yên đi đến trước mặt nàng,bùm một tiếng quỳ trên mặt đất,khiến Vân Tâm Nhược hơi hơi sững sốt.

“Đây là ta nợ người,lần trước ở Lạc tình nhai,là ta nợ người”.Dịch Yên vô cùng đau đớn và hối hận,nàng vì đại tiểu thư làm nhiều việc sai lầm,không thể tưởng tượng được có một ngày có thể được quỳ trước mặt nàng nhận sai.

Vân Tâm Nhược giúp nàng đứng lên, “Không cần,kỳ thật,ta có lẽ nên cảm ơn người thì đúng hơn”.Nàng cười nói.

Dịch Yên không hiểu ý tứ trong câu nói này của nàng.

“Nếu không phải nhờ chuyện Lạc tình nhai lần trước,có lẽ Thanh Hàn sẽ không khôi phục trí nhớ,như vậy có lẽ ta với Thanh Hàn sẽ không thể được ở cùng một chỗ”.Nàng nói lời này là thật,mỗi một việc mặc kệ là chuyện tốt hay xấu,kỳ thật nếu xem xét ở một góc độ khác,nói không chừng có lẽ sẽ biến thành chuyện tốt.

Dịch Yên sững sốt,không ngờ nàng sẽ nói như vậy,lại khiến cho nàng càng cảm thấy áy náy cùng hối hận,mà nàng,đối với nữ tử đang trước hơn vài phần kính nể,trách không được một nam tử thanh tuyệt như Thanh Hàn quốc sư,đều đối với nàng yêu như sinh mệnh,nữ tử này quả thật rất đặc biệt.Làm cho người ta không thể không đi thích.So sánh ra,đại tiểu thư quả thật kém nhiều lắm.nghe đến Vân Thiển Y,nàng lộ ra một tia thương tâm.Rất nhanh,nàng liền khôi phục bình tĩnh,sau đó mày lại nhíu lại

“Vân Tâm Nhược, không, Quốc sư phu nhân, người sao lại ở chỗ này?”

“Khó mà nói rõ”. Thanh âm thanh nhiên phiêu miểu như mây trắng của Vân Tâm Nhược vang lên, lại giống như cơn mưa ngày hạ, làm cho Dịch Yên khó hiểu.

“Ta không rõ?” Nàng lắc đầu, sau đó lại có chút kinh sợ, “Chẳng lẽ, Nhược phi, người chính là Nhược phi nương nương Hoàng thượng mới phong?”

“Không phải” Vân Tâm Nhược lạnh nhạt trả lời, giọng điệu kiên định, “Ta sẽ không là Nhược phi của hần, ta sẽ chỉ là thê tử của Thanh Hàn”.

“Vậy cuối cùng là chuyện gì xảy ra?” Thoạt nhìn chuyện này thập phần phức tạp, này Quốc sư phu nhân không phải là tam tiểu thư của bọn họ sao, nghe nói là người Mặc tộc, như vậy nàng cùng với Hoàng thượng Nhan quốc, rốt cuộc lại có quan hệ gì, tại sao lại tự nhiên đi đến nơi này, đã thế lại còn được Hoàng đế phong phi nữa?

“Tri Hạ, còn người thì sao?” Vân Tâm Nhược biết chuyện của mình khiến cho nàng thấy khó hiểu, kỳ thật chính nàng hiện tại còn chưa suy nghĩ cẩn thận lại chuyện của bản thân nữa mà. Sự cố chấp của Lôi ca ca, thật sự khiến cho nàng không biết phải làm thế nào?

379. Chương 378: 164:thật Sự Phong Phi

“Ta bây giờ không gọi là Tri Hạ, hiện tại ta gọi là thật đây cũng là tên thật của ta”. Nàng nhìn nàng cười, tươi cười mang theo vài phần chua xót. Sau đó, nàng kể cho nàng nghe tất cả những chuyện nàng Vân Thiển Y đã trải qua.

Dịch Yên thật ra là người Nhan quốc, nói đúng hơn là, nàng là con gái thứ xuất* của một vị phú thương nào đó ở Nhan quốc, từ nhỏ mẫu thân đã chết sớm, mà người phụ thân trọng nam khinh nữ lại chẳng quan tâm đến nàng, vì lợi ích của bản thân, muốn gả nàng làm thiếp cho một lão già hơn 60 tuổi. Dịch Yên sống chết không chịu, vì chạy trốn người đuổi bắt của phụ thân nàng, nàng đành một mình chạy đến Thiên Trạch, trong lúc đang đói khổ lạnh lẽo, nàng được vân Thiển Y cứu, cũng đem tên Dịch Yên của nàng sửa thành Tri Hạ.

*thứ xuất: con cái do vợ lẽ sinh ra

Cho đến khi nàng trả hết món nợ ân tình cho Vân Thiển Y mới quay trở lại Nhan quốc, nhưng cũng không muốn trở lại ngôi nhà đó vì vướng vào cung làm cung nữ, mà chủ tử đầu tiên của nàng thế nhưng lại là Vân Tâm Nhược.

Vân tâm Nhược lúc này thật sự không thể không cảm thán, duyên phận đôi khi thật là kì diệu. Khi ở Vân phủ, cái người trên mặt luôn luôn bình tĩnh Tri Hạ, nay lại gặp lại nàng ở một quốc gia khác.

“Dịch Yên”. Vân tâm Nhược gọi tên của nàng, có chút thất thần hỏi, “Tình trạng bên ngoài hiện nay như thế nào?”

Dịch Yên tất nhiên là biết nàng muốn hỏi cái gì? Nhưng không biết câu trả lời của mình có thể làm cho nàng khó chịu hay không, “Bên kia Thiên Trạch không hề có động tĩnh gì hết, tất cả bình thường”.

“Phải không?” Vân Tâm Nhược cúi đầu hạ mi mắt, đến gần nội thất, ngồi trên long tháp màu vàng, ánh sáng chiếu lên người nàng, tạo nên một mảng trầm tĩnh, lúc này nàng hơi có vẻ xuất thần.

“Thanh Hàn, thực xin lỗi, ta lại khiến người lo lắng”. Nàng hơi khép hai tròng mắt, đột nhiên rất muốn nằm trong vòng ôm ấm áp của Tiêu Thanh Hàn, nàng nằm thẳng xuống, nuốt hết tất cả cay đắng nhớ nhung vào bụng. Tất cả bình tĩnh, thật ra, mới thật sự là không bình tĩnh.

Dịch Yên đứng lâu đến nỗi chân run lên, mới xoay người đi ra, nàng biết nữ tử này hiện tại cần nhất là sự im lặng, vì thế nàng liền đi ra ngoài để lại không gian riêng cho nàng.

Đi ra ngoài cửa, nhìn bồn gỗ đựng nước trên tay, nàng bỗng cảm thấy thật nặng.

Trong Phượng Nghi cung, tất cả đều tràn ngập vị thuốc,

“Hoàng hậu nương nương, thuốc đây ạ!” Một người tiểu(nhỏ) cung nữ bưng một chén thuốc. Đỗ Thiên Lan máy móc cầm lấy bát thuốc uống xong, đắng, thuốc thật đắng, nàng từ nhỏ sợ nhất là uống thuốc, luôn luôn là Lôi ca dỗ nàng uống. Hiện tại chỉ còn một mình nàng một người tự nếm phần cay đắng này, nước mắt rơi vào chén thuốc, nàng không chính mình lại phải tự nuốt vào nước mắt của mình.

“Nương nương....” Tiểu cung nữ nhìn trong lòng cũng cảm thấy chua xót, hốc mắt đỏ lên. Hoàng hậu nương nương thật sự là đáng thương, Hoàng thượng có người mới, cho dù đã quên nương nương, cũng đừng quên Tiểu hoàng tử trong bụng nương nương chứ. Cũng đã vài ngày rồi, không đến xem nương nương cùng Tiểu hoàng tử.

Đỗ Thiên Lan buông bát xuống, nhờ cung nữ nâng đi xuống giường, nàng nhẹ vỗ về bụng của mình. Đứa nhỏ của nàng, không biết về sau sẽ có hình dáng như thế nào? Mỗi khi nghĩ đến đây, khó có thể bỏ qua nỗi đau đang không ngừng cuộn lên trong lòng nàng.

Lôi ca, người thật sự vô tình như vậy sao? Cho dù không để ý tình cảm của chúng ta, nhưng còn hoàng nhi* của chúng ta thì sao?

*hoàng nhi: cách gọi thân mật của con vua

“Nương nương....” Tiểu cung nữ ngập ngừng muốn nói lại thôi, nàng cực kì thích vị nương nương này, không tự đề cao bản thân, đối xử tốt với hạ nhân, quả thực là một vị hoàng hậu nương nương tốt, nhưng mà hiện tại nàng lại trở thành cái dạng này, bọn nô tài như bọn họ xem trong mắt cảm thấy cực kì đau lòng.

“Nói đi, chuyện gì?” Đỗ Thiên Lan mỉm cười nói, chính là tươi cười chứa nhiều sự chua xót khiến nhiều ánh mắt không nỡ nhìn.

“Nương nương, Hoàng thượng chuẩn bị ngày kia phong phi”. Tiểu cung nữ cắn cắn môi, vẫn là quyết định nói ra.

“Phải không?” Đỗ Thiên Lan trong lòng cứng lại, lòng nàng đau đến nỗi vô ý thức cắn nát môi. Máu chảy ra, lại không hề cảm thấy đau.

“Nương nương....” Nhìn sắc mặt nàng đang tái nhợt, tiểu cung nữ vội vàng chạy lên giúp đỡ nàng.

“Bản cung không có việc gì”. Đỗ Thiên Lan bỏ nhẹ tay tiểu cung nữ, thông thả đi đến trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, gió thổi vào, thổi tấm màn vân sa thêu trăm chim bay phấp phật. Nàng nắm hai tay, càng ngày càng chặt, đến nỗi đầu ngón tay trắng bệch.

Sau đó, nàng cúi đầu, hai mắt hiện lên ánh sáng khó dò.

Vào đêm, không gian vô cùng im lặng, trong Kiềm Lâm cung, ánh nến lung linh, Vân Tâm Nhược đã ngồi yên hơn một ngày, Dịch Yên cùng nàng, nàng luôn rất yên lặng, nhưng cũng làm cho người ta không thể bỏ qua.

“Trời tối rồi sao?” Nàng đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

Dịch Yên nhìn nhìn sắc trời, trả lời: “Đúng vậy, đã tối rồi”.

Trời lại tối, ở đây đã được vài ngày, nàng luôn luôn chờ đợi, chờ đợi Thanh Hàn, nàng tin tưởng Thanh Hàn nhất định sẽ đến cứu nàng. Khóe môi hơi cong, một nụ cười nhẹ hiện lên trên mặt nàng.

Cửa bị đẩy ra, một nam tử mặc quần áo màu minh hoàng đi vào, mặt mày lạnh lùng, đến khi nhìn thấy nụ cười trên mặt nàng, khuôn mặt lại càng nặng nề.

Vân Tâm Nhược vừa nhìn thấy nam tử đến, đứng dậy, lại chỉ nhìn lướt qua mặt hắn rồi quay sang một bên.

“Tiểu Nhược, người không có chuyện gì muốn nói với ta sao?” Lôi Liệt có chút đau đớn nhìn nàng, đã vài ngày, vài ngày đều là như thế, nàng không nói lời nào, không hề nhìn hắn, rốt cuộc là coi thường hắn.

380. Chương 379: 165:ép Buộc Ở Lại

“Nói cái gì?” Vân Tâm Nhược nhìn về phía hắn, cười nhẹ, lại mang theo vài phần mỉa mai. “Lôi ca ca, người quên chế độ mà thời đại chúng ta từng sống sao? Người không nhớ, người hiện tại bắt ta phải làm phi tử của

người, là đang nhục nhã ta, hay là đang nhục nhã chính bản thân mình? Người nghĩ ta sẽ chấp nhận điều này sao?”

Thân thể Lôi Liệt chấn động, hẳn biết thời đại bọn họ sống là chế độ một vợ một chồng, nhưng mà hiện tại hẳn đã có nữ nhân khác, thậm chí đã có đứa nhỏ, đối xử với nàng như vậy, thật sự không công bằng, nhưng mà Thiên Lan, là trách nhiệm mà hẳn không thể bỏ qua.

Hắn biết, hẳn thật sự xin lỗi nàng, hẳn không thể cho nàng một tình cảm trọn vẹn, nhưng mà, cho dù như thế, hẳn cũng không muốn buông tay. Cũng không buông tay được, nếu có thể buông tay được, như vậy, bây giờ nàng cũng không phải ở chỗ này.

Nàng khép hờ bờ mi, nước mắt tuôn rơi liên tục, “Lôi ca ca, nếu ngày Bách Hoa chương đó người có thể nhận ra ta, người biết không, không sẽ vui đến chết, nhưng người quên ngày đó người đã nói gì sao, người có lẽ đã quên, nhưng mà đến bây giờ ta vẫn không hề quên”.

“Khi đó, người ôm nàng, lúc nàng hỏi người có phải thật sự không biết ta không, người nói, người tất nhiên không biết ta. Cho dù về sau khi tìm lại được trí nhớ thì thế nào, nữ nhân người yêu chỉ có thể là một người, đó là Đỗ Thiên Lan. Nữ nhân khác người liếc cũng không thèm liếc mắt một cái, chuyện cũ thủy chung là chuyện cũ. Lôi ca ca, chuyện cũ thủy chung là chuyện cũ. Người thật sự không hiểu rõ điều đó sao?”

“Khi đó người, không đi...” Lôi Liệt nghe nàng nói như vậy sắc mặt tái nhợt, hẳn đương nhiên nhớ những lời này, nhưng mà hiện tại mỗi lần nhớ lại đều khiến hẳn đau lòng đến không thể thở nổi, lúc ấy nàng không phải đã đi rồi sao, tại sao lại biết được?

“Khi đó ta không có đi, ở ngay tường bên cạnh, Lôi ca ca, các người đi rồi, các người có, biết ta nói gì sao?” Nàng nhìn đôi mắt cổ nén đau đớn của Lôi Liệt, chậm rãi nói.

Lôi Liệt chờ dần lắng đầu, không ngừng kịch liệt đau đớn, khi đó hẳn chỉ lo lắng chi Thiên Lan, hẳn căn bản không có chú ý tới nàng, hẳn đáng chết, thực sự đáng chết.

Vân Tâm Nhược ngừng khóc, nhìn hẳn, “Lôi ca ca, cuộc đời con người không thể được lựa chọn lại một lần nữa, mặc kệ là sai, hay là đúng, tất nhiên khi đưa ra quyết định, phải chấp nhận những hậu quả mà nó mang lại, nếu có một ngày, người nghĩ lại hết thấy mọi thứ, như vậy cũng mời người, hãy cười mà cho qua đi”.

“Tiểu Nhược ta...” Lôi Liệt muốn giải thích, cuối cùng cũng không thể nói được cái gì, bởi vì hẳn không còn lời nào để nói. Nhưng mà muốn làm cho hẳn thả nàng đi, để nàng nằm trong vòng tay ôm ấp của một người khác, hẳn thật sự chịu không nổi, điều đó còn không bằng dùng một nhát dao giết hẳn. Trước kia hẳn quên, nàng mới có thể gả cho người khác, hiện tại hẳn nhớ ra mọi thứ, làm sao có thể cố gắng đem nữ nhân hẳn yêu đẩy rời đi, nói hẳn ích kỷ cũng tốt, ti bỉ cũng được, hẳn yêu nàng mà, nàng là Tiểu Nhược của hẳn, là Tiểu Nhược mà hẳn dùng sinh mệnh để yêu.

“Tiểu Nhược, người không thể từ chối toàn bộ tình cảm của ta, ta bị trúng vong tình thủy mà”. Hẳn có chút thống khổ mở miệng.

“Quên tất tình yêu của chính mình, sau đó yêu phải người con gái nhìn thấy đầu tiên đúng không?” Vân Tâm Nhược đánh gãy lời nói của hẳn.

“Lôi ca ca, người không biết sao? Thanh Hàn cũng từng uống qua vong tình thủy, hẳn cũng đã quên ta, nhưng không có yêu người khác, Lôi ca ca, vì sao người lại như thế chứ?” Vân Tâm Nhược thì thào tự hỏi, nói như là có chút thất thần.

Ngực Lôi Liệt một trận đau đớn, phát tay áo, “Người không cần nhiều lời, hận ta cũng tốt, oán ta cũng được, ta chỉ muốn nói cho người, ngày mai, người sẽ trở thành phi tử của ta, người yên tâm, cho dù Tiêu Thanh Hàn có đến đây, thì cũn đã chậm.

Nói xong, hẳn xoay người đi ra cửa, lại đứng lúc đi ra gặp Đỗ Thiên Lan.

381. Chương 380: 166: Thị Uy

Hai người đứng đối diện, một cái hồ hững, một cái kích động, một cái bình tĩnh, một cái rưng rưng nước mắt.

“Sao người lại tới đây ?” Lôi Liệt bình thần nhìn Đỗ Thiên Lan, ánh mắt đảo qua bụng của nàng, ngực có một cổ khó chịu không diễn tả nên lời. Trách nhiệm trốn không thoát, làm cho hắn không xứng với Tiểu Nhược của hắn, chỉ có thể dùng phương pháp ti bỉ này để ép nàng ở lại. Tất cả đều là tại nàng, tại nữ nhân này, làm cho hắn mất đi thứ còn quan trọng hơn sinh mệnh là Tiểu Nhược.

“Lôi ca ca, ta chỉ muốn đến xem nàng”. Đỗ Thiên Lan cười ôn hòa, tựa như ánh mặt trời ấm áp.

Lôi Liệt có chút cứng ngắc lạnh lẽo nói, “Tùy người, ngày mai, nàng chính là Nhược phi của trẫm, Hoàng hậu, mời người hãy chú ý thân phận của mình”.

Hoàng hậu, trẫm, khéo môi Đỗ Thiên Lan hơi hơi mỉm cười, trong mắt cũng là sự chua xót không ngăn được, Lôi ca, chúng ta khi nào thì trở thành xa lạ như vậy, ngay cả nói chuyện cơ bản nhất cũng phải dùng lời nói cung kính như vậy.

“Nô tỳ sẽ chú ý”. Nàng gian nan hành lễ.

“Vậy hai người các người bồi dưỡng một chút tình cảm cũng tốt”. Hắn nói xong liền xoay người, cũng không thèm quay đầu lại một lần, cho đến khi bóng dáng mình hoàng gia biến mất, biểu cảm đau thương trên mặt được Đỗ Thiên Lan hoàn toàn thu lại, chỉ để lại khuôn mặt bình tĩnh.

Nàng mang theo vài tên cung nữ đi vào, phượng bào mũ phượng, hiển nhiên là đã trải qua tỉ mỉ chuẩn bị, cực kì tôn quý, người có quyền lực lớn nhất trong hậu cung, nàng, chính là Hoàng hậu, Dịch Yên thấy nàng tiến vào, đương nhiên nhận ra vị Hoàng hậu nương nương này, vì thế, nàng quỳ xuống hành lễ, “Nô tỳ tham kiến Hoàng hậu nương nương”.

Chỉ có Vân tâm Nhược Vân Nhược vẫn ngồi ở ghế, thần nhiên nhìn về phía nàng.

“Nhược phi lớn mật, thấy Hoàng hậu nương còn không hành lễ ?” Một cái cung nữ bên người Đỗ Thiên Lan quát lớn, mà Đỗ Thiên Lan chính là lạnh lùng nhìn nàng, hai người ngồi đối diện ai cũng không nói gì. Cuối cùng, Vân tâm Nhược nhắm mắt lại, không phải sợ hãi, mà là cảm thấy không cần thiết, Đỗ Thiên Lan, ngay cả người cũng thay đổi sao ?

“Lớn mật, mau hành lễ với Hoàng hậu nương nương”. Vài cái cung nữ cùng bước lên phía trước.

Dịch Yên vẫn che ở trước mặt Vân Tâm Nhược, mắt lạnh nhìn bọn họ, thì ra vị Hoàng hậu này cũng không phải người dễ trêu chọc. Là chưa tới lúc biểu hiện ra thôi.

Công phu của mấy tên cung nữ kia thập phần tốt, hai ba phát liền đem khổng chế được Dịch Yên, Vân Tâm Nhược vẫn ngồi thẳng tắp, không thấy một tia e ngại. Vài tên cung nữ mắt người người lộ ra ánh sáng hung ác, giống như muốn nhào vào ăn nàng.

Một gã cung nữ trực tiếp đá vào đầu gối của nàng, chân nàng gập xuống lập tức quỳ trên mặt đất.

“Phu nhân....” Dịch Yên không ngừng giãy giụa, nhìn Vân Tâm Nhược đang quỳ trên mặt đất, gấp đến nỗi đầu đầy mồ hôi.

Đỗ Thiên Lan vỗ về bụng, nhờ cung nữ đỡ ngồi lên ghế, trên ghế cũng được cung nữ trải một tấm đệm thật dày, rót cho nàng một ly trà, hương thơm của trà bay ra kèm theo hơi nước, hơi nước lờ lờ bay khắp gian phòng, một chút ấm áp khiến cho mặt nàng có một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, cao quý, xinh đẹp, nhưng lại mất sự hồn nhiên từng có.

Hai cái cung nữ đứng hai bên trái phải đề bả vai của nàng, mà Dịch Yên không ngừng giãy dụa, bốn phía trừ bỏ tiếng la của Dịch Yên, chỉ còn mấy tiếng hít thở.

Du Nhiên, Vân Tâm Nhược nhìn cung nữ bên trái, đáy mắt lộ ra nồng đậm trào phúng, “ Người cho rằng hầu hạ tốt bên người Hoàng hậu, là có thể trèo lên giường Hoàng đế sao ?”

Cung nữ bên trái quá sợ hãi, nhìn mặt Vân Tâm Nhược tất cả đều là sợ hãi, tay cầm cánh tay của nàng cũng bắt đầu rơi xuống, như thế nào lại vậy, nàng là sao mà biết được, mà ly trà trong tay Đỗ Thiên Lan hơi sóng sánh, đôi mi thanh tú khó coi nhìn lại.

Vân Tâm Nhược nhìn về phía cung nữ bên phải, cung nữ bị nàng nhìn chĩa kì chột dạ, cố ý đem giọng nói biến thành nức nở, “Nô tỳ biết bốn phận của mình, không dám có ý nghĩ không an phận, là tuyệt đối không phản bội nương nương”.

“Đúng vậy người đương nhiên không dám trèo cao, bất quá chính là để ý biểu độ của nàng thôi”. Vân Tâm Nhược lạnh lạnh trào phúng. Nàng đọc được suy nghĩ trong lòng của nàng, tuy rằng không biết cái kia biểu độ của nàng là ai, nhưng mà, nhưng có thể đoán ra, cũng không phải nhân vật tầm thường gì.

Tiểu cung nữ buông tay ra, nhìn bốn phía truyền đến ánh mắt hèn mọn, nhất thời cảm thấy nóng mặt xấu hổ.

Kiểm chế trên người biến mất, Vân Tâm Nhược đứng lên, vạt áo trắng thuần dính tại trên đùi, sạch sẽ xuất trần.

“Lớn mật, Hoàng hậu nương đang ở đây, người dám có thái độ bất kính như thế?”. Cung nữ bên trái quát lớn, phần nộ vì bị vạch trần, làm cho nàng hận không thể giết nữ tử trước mặt.

Vân Tâm Nhược quay đầu nhìn về phía nàng, ngũ quan thanh linh như tắm hơi nước, ẩn hàm một cỗ khí thế làm cho người ta sợ hãi, khiến người ta không dám nhìn thẳng, bóng dáng thẳng tắp không sợ hãi ấy khiến cho cung nữ nửa câu cũng không nói ra được.

“Ta ngay cả Hoàng thượng còn không quỳ, chẳng lẽ các người còn lớn hơn hoàng đế?” Nàng nói là lời nói thật, nàng quả thật chưa bao giờ quỳ trước Lôi Liệt, mà Đỗ Thiên Lan, nàng không xứng.

382. Chương 381: 167: Gặp Chuyện Không May

Đỗ Thiên Lan uống một ngụm trà, trên mặt vẫn là bộ dáng cao ngạo đó, chính là trong mắt lại hiện lên một chút âm ngoan.

“Người...” Cái cung nữ kia nhìn khuôn mặt âm trầm của Hoàng hậu, nhất thời sắc mặt tái nhợt như quỷ, suy nghĩ trong lòng của nàng Hoàng hậu đã biết, Hoàng hậu tuyệt đối không tha cho nàng, đều là tại nữ nhân này, Hoàng hậu chán ghét nữ nhân này, như vậy nếu nàng khiến cho nữ nhân này mở miệng cầu xin, có lẽ Hoàng hậu sẽ tha cho nàng một mạng.

Mà lúc này, ánh mắt trào phúng của Đỗ Thiên Lan nhìn về phía nàng, ánh mắt kia, mang theo sự tôn quý của Hoàng hậu, còn của sự cảnh cáo của một nữ nhân. Cao cao tại thượng như vậy, khiến cho người ta không thể xâm phạm.

Nàng cắn răng một cái, ánh mắt ôm theo nỗi hận như đao nhìn về phía Vân Tâm Nhược, Vân Tâm Nhược khép hờ mi mắt, đáy lòng lại không biết vì sao mang theo một trận khủng hoảng khó hiểu, tuy rằng nàng không biết hiện tại cung nữ này muốn làm gì, nhưng nàng lại cảm nhận được sự hận ý mãnh liệt không ngừng tỏa ra từ cung nữ này.

Trong lúc người khác không chú ý, nàng nhắc chân, một phát đã vào trên bụng Vân Tâm Nhược.

“Phu nhân, tam tiểu thư...” Khuôn mặt Dịch Yên tái nhợt, khó khăn kêu. Mà Đỗ Thiên Lan lại cúi đầu, trên tóc cắm kim phượng ngọc trâm, toái ngọc lưu to che khuất ánh mắt của nàng, lại ngăn không được độ cong nơi khóe miệng. Như ý định đã thực hiện được, buồn cười, còn có giải hận.

Vân Tâm Nhược lùi về phía sau vài bước, ổn định lại thân thể, bốn bề thọ địch, nàng rút cuộc nên làm thế nào, cho nên chỉ có thể như vậy kéo dài thời gian, nhưng mà, Đỗ Thiên Lan còn có thể khinh địch như vậy buông tha cho chính mình sao? Lòng của nàng bây giờ không có một chút kiêng kỵ gì.

Đột nhiên, vẻ mặt của nàng thay đổi, từng giọt mồ hôi chảy xuống từ trên trán nàng, nàng che bụng, thân hình lao đảo một cái, ngã trên mặt đất. Khuôn mặt tái nhợt không có một chút huyết sắc, mồ hôi không ngừng rơi trên mặt đất, đôi môi đỏ mọng cũng bị cắn cho loang lổ vết máu. Đau, đau quá. Loại đau đớn

này giống như cắt thịt của nàng vậy, như kéo nàng vào bóng đêm, từng đạo vết máu dần dần thấm ra làn váy thành một màu đỏ tiên diễm.

“Tam tiểu thư, tâm tiểu thư người làm sao vậy ?” Dịch Yên hoảng sợ thoát khỏi sự kìm kẹp của hai người nha hoàn, chạy đến quỳ gối trên mặt đất, vôi vàng ôm lấy thân thể của nàng, nhưng vừa tiếp xúc với thân thể đang không ngừng run run của nàng, hốc mắt Dịch Yên đỏ lên, từng giọt nước mắt rơi liên tục, thân thể của nàng thật lạnh. Tầm mắt của nàng chuyển qua vết máu giữa hai chân của nàng, tâm cũng lạnh theo, ông trời ơi, đây là....

Chén trà trong tay Đỗ Thiên Lan loảng xoảng một tiếng rơi trên mặt đất, nàng dù thể nào cũng sẽ không thể tưởng tượng đến loại tình huống này, chuyện như vậy xảy ra, vết máu như thế này nàng tất nhiên là biết nguyên nhân.

Bên trong biên cảnh Nhan quốc, ánh trăng mờ ảo, hai người một sói còn có hơn mười hộ vệ mặc áo đen đứng ở dưới ánh trăng, gió lạnh lạnh thổi, Tiêu Thanh Hàn nhìn về phía đông, sắc mặt bỗng nhiên biến thành thâm trầm, chỉ ngôi sao nhỏ bên cạnh ngôi sao chiếu mạng của hắn vốn sáng ngời nay lại nhạt dần. Tâm hắn đột nhiên đau đớn, giống như có cái gì rất quan trọng như đang chuẩn bị mất đi vậy, mà Vân Long trên cổ tay cũng bỗng nhiên sáng lên.

“A, ô....” Lang vương rên rỉ một tiếng, bảo thạch trên trán cũng sáng lên một cái, nó đột nhiên chạy về phía trước giống như một trận gió, tốc độ nhanh đến nỗi khiến người ta không kịp phản ứng.

“Đi theo nó”. Tiêu Thanh Hàn trầm giọng quát một tiếng, một nhóm người nhanh như gió đi theo phía sau Lang vương. Phía đông ánh sáng bắt đầu lập lòe, trời cũng càng ngày càng tối.

Thân ảnh Lang vương màu trắng bạc, hiện lên rõ ràng dưới ánh trăng, cảm y màu trắng của Tiêu Thanh Hàn vẫn không dính chút bụi, trước sau như một thanh tuyết vô trần, bất quá lúc này, trong đôi mắt của hắn là một mảnh u ám, ngẫu nhiên hiện lên một vệt hồng quang yêu dị. Toàn thân tuyết trắng như bắt đầu có dấu hiệu sinh ra ma khí.

Mà Minh Phong chăm chú nhìn phương hướng Lang vương đang chạy, đột nhiên cảm giác có chút quen thuộc, đây là, phương hướng đi Hoàng cung mà, chẳng nhẽ Tiểu Nhược Nhược ở nơi này, hắn lắc lắc đầu nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn đang không có chút biểu cảm, nhưng vệt ánh sáng đỏ trong mắt kia vẫn bị hắn nhìn thấy.

Hiện tại hắn thật sự nên cầu nguyện, nếu chuyện này có liên quan đến Hoàng thất Nhan quốc, như vậy, lấy tính cách của Quốc sư, quan hệ của hai nước, sợ lại sẽ nổi lên một trận gió tanh mưa máu.

383. Chương 382: 168: Tìm Được

Mà lúc này, trong Kiền Lâm cung, tay Đỗ Thiên Lan run run đặt trên bụng mình, thật sự không biết nên làm như thế nào cho tốt, Cái dạng này của Vân Tâm Nhược rõ ràng chính là sảy thai, mà việc này nếu để Lôi ca ca biết, không biết hắn sẽ đối xử với mình thế nào. Sợ là sẽ cho rằng mình là một loại nữ tử tâm như rắn rết, không có một chút rộng lượng nào.

Nhưng mà, nàng thật sự không phải cố ý làm như vậy, nàng chỉ muốn làm cho nàng biết, nàng mới là Hoàng hậu của một quốc gia. Nàng mới là chủ nhân thật sự.

Nhưng mà thật không ngờ, thế mà lại làm cho Vân Tâm Nhược...

Mà cung nữ đã đến Vân Tâm Nhược, cũng bị dọa cho ngồi bệt dưới đất, hàm răng không ngừng run run đánh vào nhau, động cũng không dám cử động, chuyện như vậy cho dù là ai cũng biết là chuyện gì xảy ra? Nàng là người ngày mai Hoàng thượng sẽ phong Nhược phi, vì vậy đứa bé trong bụng nàng, chẳng lẽ là Hoàng tử, trời ơi, nàng giết Hoàng tử, đây là tội sẽ bị tru di cửu tộc.

“Sao lại thế này?” Viêm Huyền nghe được thanh âm khác thường, vừa mới chuẩn bị đi Ngự thư phòng tìm hoàng thượng bàn về việc tìm kiếm phu nhân của Quốc sư, kết quả khi đi qua Kiền Lâm cung chợt nghe thấy thanh âm kỳ quái, như là tiếng khóc của nữ tử, mà thanh âm dường như có điểm quen tai, mà lúc này hắn lại thấy được một loạt cung nữ thái giám đứng trước cửa.

“Ai ở bên trong?” Giọng Viêm Huyền trầm xuống, tất cả cung nữ thái giám đều cúi đầu. Nam tử này bọn họ biết, ngay cả Hoàng thượng còn phải có lễ với hắn ba phần, ai dám đắc tội, nhưng bọn họ biết, người bên trong lại càng không thể đắc tội. Viêm Huyền thấy nửa ngày không có người trả lời, đơn giản liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Cửa bị đẩy ra, hình ảnh giống như bị thời gian dừng lại tức khắc, Viêm Huyền đi vào, không khí dày đặc mùi máu khiến cho hắn phải nhú mào. Ánh mắt đầu tiên của hắn là nhìn về phía Hoàng hậu nương đang ngồi trên ghế, sắc mặt của nàng tại sao lại kém như vậy, lại nhìn về phía trước mặt, ánh mắt hắn lại càng trở nên lớn hơn.

Lại cái xú nữ nhân kia, còn có một cái nữ tử xa lạ toàn thân là máu. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Hắn vội vàng đi tới, cũng không để ý chuyện hành lễ, tấm cung của Hoàng thượng tại sao lại xuất hiện loại chuyện như thế này. Dịch Yên nhìn thấy có người đến, vừa thấy là người nam tử lúc trước bị nàng hất nước ướt sũng cả người, nhưng cũng chẳng thèm quan tâm chuyện đó, lôi kéo quần áo của hắn, khẩn cầu nói: “Cầu người hãy cứu cứu nàng, nhất định phải cứu nàng.”

Đôi mắt rừng rừng khẩn cầu kia, làm cho trái tim Viêm Huyền bất chợt đập lỗ nhịp, vốn hắn nghĩ tới khi gặp lại nàng, sẽ trả thù lại lên người nàng mười thau nước, nhưng mà hiện tại nhìn bộ dạng này của nàng, cũng không có tâm trạng nghĩ đến chuyện đó.

Hắn vươn tay bắt mạch cho nữ tử kia, tuy rằng hắn không phải thầy thuốc, nhưng mà, có một cái thần y sư phụ cùng sư huynh như vậy, cũng là sẽ hiểu biết một chút.

Tay hắn run run một chút, vẻ mặt phức tạp nhìn về phía nữ tử đã hôn mê bất tỉnh, đứa nhỏ của nàng, sợ là, không giữ được. Nhưng mà, Hoàng cung này tại sao lại có một phụ nữ có thai khác, lúc trước, hắn đột nhiên nhớ đến xú nữ nhân đã hất nước lên người hắn từng nói qua, nàng muốn đi hầu hạ Nhược phi nương nương, nhưng mà, Hoàng thượng khi nào thì lập phi tần mới. Tại sao hắn chưa từng nghe nói qua, hơn nữa, hiện tại nàng đang sắp thai, không lẽ đứa nhỏ này là của hoàng thượng.

“Nàng là ai?” Sắc mặt Viêm Huyền trầm lại.

“Là....” Không đợi Dịch Yên nói xong, từng tiếng cao hơn từng tiếng tiếng sói hú truyền đến.

“A ô.....A ô.....”

384. Chương 383: 169: Không Giữ Được

Một đầu sói lớn màu bạc xuất hiện ở cửa Kiền Lâm cung, sói bạc vừa nhìn thấy nữ tử đang nằm, trực tiếp nhảy chồm lên, chạy đến bên người nữ tử, dọa cho Dịch Yên cùng Viêm Huyền cùng mất hồn, chứ hướng chỉ là những cung nữ chưa gặp trường hợp như thế bao giờ trực tiếp liền sợ hãi ngất đi.

Sói bạc liếm mặt nữ tử, không ngừng kêu, nghe trong thanh âm còn thấy được sự bi thương, một trận gió thổi qua, một bóng dáng màu trắng thanh nhã tuyệt trần liền xuất hiện, nhan sắc tuyệt mỹ, áo trắng như tuyết, mái tóc như chỉ bạc, còn có nốt chu sa màu đỏ tươi giữa trán.

“Quốc sư Thanh Hàn” Viêm Huyền không nhịn được sợ hãi kêu lên một tiếng, hắn tại sao lại ở đây, sau đó ánh mắt của hắn lại nhìn về phía nữ tử đang nằm phía dưới, cho đến khi thấy nữ tử đang nhắm chặt hai mắt kia, vô ý thức thống khổ rên rỉ. Còn có đầu sói bạc thật lớn kia, tất cả mọi thứ đều chứng minh, nữ tử đang nằm đó chính là thê tử của Quốc sư Thanh Hàn, phách nguyệt đứng đầu.

Áo trắng như tuyết của Tiêu Thanh Hàn bay lên, ánh mắt khi nhìn đến vết máu trên người nữ tử thì hiện lên sự đau đớn đau lòng.

Hắn bay người lên, áo trắng ở giữa không trung hiện lên một vết sáng lạnh như băng.

“Nhược....” Giọng nói run run biểu hiện sự đau xót của nam tử, hắn ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng nâng người nàng dậy, làm cho nàng tựa vào trong lòng hắn. Mà nữ tử trong lòng hắn, thân thể lạnh như băng, sắc mặt trắng như tuyết.

Ánh mắt hắn nhìn về phía vết máu ở dưới váy của vân Tâm Nhược, tâm nhất thời trầm xuống, thân thể hắn gắt gao buộc chặt, mà lúc này, cũng không có ai chú ý tới, ngoài trời ngôi sao kia càng lúc càng mờ nhạt. Nhặt đến nỗi dương như sắp biến mất, hắn đem nàng ôm gắt gao vào trong ngực, ánh mắt hơi mở, bên trong là sự bi thương vô cùng.

Theo sát phía sau một đạo bóng dáng khác lại xuất hiện ở cửa, màu đỏ xinh đẹp như máu, trên trán hắn toát rất nhiều mồ hôi, đợi đến khi nhìn thấy sự việc trước mặt, thiếu chút nữa phải dừng hô hấp.

Hắn vội vàng tiến lên, nhìn vết ấu trên quần áo của Vân Tâm Nhược, vội vàng cầm cổ tay bắt mạch cho nàng, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch.

“Quốc sư, buông nàng xuống, không nên cử động, trăm ngàn lần không nên cử động...” Giọng nói của hắn run run giống như theo từ trong cổ họng nặn ra.

Tiêu Thanh hàn nghe thế, đem nàng đặt ở trên mặt đất, vết máu càng ngày càng nhiều. Minh Phong lấy từ trong ngực một cái túi da, vừa mở ra, liền thấy có mấy hàng ngân châm được sắp xếp chỉnh tề. Hắn rút ngân châm ra, đôi tay chuẩn xác cắm ở trên người Vân Tâm Nhược, mỗi một lần cắm ở trên người nàng, đều có thể nghe thấy thanh âm nàng thống khổ than nhẹ, mỗi một lần châm, đều giống như cắm ở trên ngực Tiêu Thanh Hàn. Tay hắn gắt gao nắm chặt lại, toàn thân toát ra sát khí mãnh liệt.

“Minh Phong, sao lại thế này, nàng rốt cuộc bị thương như thế nào?” Giọng nói của Tiêu Thanh hàn rơi vào trong tai Minh Phong, tay Minh phong dừng lại một chút.

Rồi sau đó động tác trên tay càng lúc càng nhanh. Mồ hôi lạnh trên trán hắn không ngừng rơi xuống, cảm giác khẩn trương rơi vào trong lòng mỗi người, thật lâu không tiêu tan.

“Quốc sư...” Giọng nói của Minh phong có chút khàn khàn, bên trong còn có một chút đau đớn vô cùng, Tiểu Nhược Nhược....Nàng....Hắn thật sự không đành lòng nói tiếp, “Đứa nhỏ có khả năng, có khả năng, không giữ được...” Bọn họ đến quá muộn, đứa nhỏ này vốn dĩ không đủ một tháng, hiển nhiên đã bị một sự va chạm thật lớn. Lúc này, nàng đã mất nhiều máu như vậy, cho dù hắn có thể cải tử hồi sinh*, nhưng mà, cũng là không có tác dụng. Đứa nhỏ của Tiểu nhược và Quốc sư, vào lúc bọn họ không hề biết đến, cũng đã sắp biến mất.

*cải tử hồi sinh: có thể cứu người chết thành người sống

“Đứa nhỏ...” Thân thể Tiêu Thanh Hàn run lên một chút, chẳng lẽ, cái ngôi sao nhỏ bên cạnh ngôi sao chiếu mạng của hắn, dĩ nhiên là, ngôi sao chiếu mạng của đứa nhỏ chưa ra đời của hắn. mà hiện tại, hắn nhìn ra cửa, rõ ràng nhìn đến hai ngôi sao ở hướng đông kia, trong đó một ngôi sao nhỏ, không có ánh sáng, đứa nhỏ của hắn, đứa nhỏ của hắn cùng Tiểu Nhược....

“Ai làm?” Đôi mắt Tiêu Thanh Hàn quét về phía mọi người, ánh mắt của hắn đến chỗ nào, ngoan tuyệt như vậy, lạnh băng như vậy, khiến cho tất cả mọi người bị dọa không dám nói tiếng nào.

Dịch Yên vừa nghe đứa nhỏ sắp không giữ được, nước mắt rơi liên tục, thành hàng lại khó có thể che dấu sự bi thương, tam tiểu thư sao lại đáng thương như vậy, bị đau khổ nhiều như vậy, chẳng lẽ còn không có đủ hay sao.

Viêm Huyền nhìn Dịch Yên, trái tim đập nhanh liên tục, không thể nói rõ đây là cảm giác.

Hắn nhìn sư huynh của hắn đang cố gắng cứu chữa cho nữ tử nằm trên mặt đất, nhanh vô cùng, không thể nhìn rõ động tác.

Dịch Yên vươn tay chỉ, ánh mắt lạnh như băng, chỉ vào cung nữ đang ngồi dưới đất kia, “Là nàng, là nàng đá vào bụng tam tiểu thư.”

Trong mắt Tiêu Thanh Hàn càng nhiều ánh sáng đỏ, giống như ác ma thị huyết, người cung nữ kia run rẩy giống như lá rụng, ngay cả thanh âm kêu cứu đều chưa kịp phát ra.

Nhưng mà có người còn nhanh hơn Tiêu Thanh Hàn, chỉ nghe đến một tiếng thét chói tai bi thảm của cung nữ, sau đó đầu lệt về một bên không có sự sống. Một con sói bạc thật to trực tiếp cắn đứt cổ nàng, trên hàm răng tất cả đều là máu.

385. Chương 384: 170: Tức Giận

“Ở đây đã có chuyện gì xảy ra vậy?” Một giọng nói to như sấm truyền tới, mặt Đỗ Thiên Lan tái lại, nàng bị dọa khiến chân như nhũn ra, con sói kia thể nhưng trực tiếp cắn chết một người sống, mùi máu tươi không ngừng truyền vào hơi thở của nàng khiến nàng chỉ cảm thấy mấy lần muốn nôn.

“Lôi ca, Lôi ca,...” Đỗ Thiên Lan quay đầu nhìn về phía hắc, nam tử đi vào cửa nhìn thấy tất cả mọi chuyện, toàn thân tức giận không thể kiềm chế. Tiểu Nhược, tại sao cả người Tiểu Nhược toàn là máu, sắc mặt hắc thay đổi, máu toàn thân như tăng vọt đến trái tim. Hắc vội vàng tiến lên, nhưng khi nhìn thấy những người bên cạnh nàng, bước chân liền dừng lại, bên cạnh nàng có Viêm Huyền, còn có Minh Phong, còn có một người nam tử áo trắng, tóc trắng, chỉ cần liếc nhìn một cái liền cả đời không thể quên.

“Tiêu Thanh Hàn...” Hắc nghiêng răng nghiêng lợi nói, đối với Tiêu Thanh Hàn hắc chỉ còn có hận thù, chính hắc là người đã cướp đi Tiểu Nhược của hắc.

Tiêu Thanh hàn đứng dậy, trên áo trắng thanh tuyết lay dính vết máu, đó là máu của vân Tâm Nhược, cũng là của đứa nhỏ của hắc, ánh sáng đỏ trong mắt hắc không ngừng chớp động, ma khí đầy hai mắt, “Là người bắt nàng tới đây?”. Giọng nói hắc cực lạnh, như là hàn băng vạn năm.

“Là ta”. Lôi Liệt cắn răng, ngoan độc nói, “Nàng vốn chính là của ta, là tại ngươi, là ngươi cướp nàng đi, nàng là Tiểu nhược của ta, vốn dĩ không phải của ngươi.”

“Thì ra là ngươi?” hắc nhìn về phía Lôi Liệt lạnh như băng, cuối cùng đã biết nam tử trước mắt này là ai? Là nam tử cùng thời không với Nhược. Không thể tưởng tượng được hắc lại làm Hoàng đế Nhan quốc, lại khôi phục trí nhớ vào lúc này, còn bắt cóc thể tử của hắc, hại đứa con còn chưa chào đời của hắc.

Tiêu Thanh Hàn cười nhẹ, trong trẻo nhưng lạnh lùng, áo trắng bay lên, tóc trắng bị gió thổi từng sợi bay múa trong không khí, yêu dã tuyệt mỹ, hắc bay lên, rút một nhuyến kiếm (kiếm mềm) từ bên hông ra. Lôi Liệt cũng cầm trên tay một thanh bảo kiếm (kiếm tốt) từ bên người thị vệ.

Hai kiếm va chạm vào nhau, hai người cùng bị đẩy bay sang hai bên, một trắng một vàng, ra chiêu không ngừng, hai đạo ánh kiếm ở trên trời không ngừng đan vào nhau, tách ra, sau đó lại hợp lại, thanh âm của binh khí không ngừng va chạm với nhau, làm cho trên trời thỉnh thoảng lóe ra ánh lửa.

Dưới ánh trăng, hai đạo bóng dáng, không ngừng biến hóa, ngay cả cung thủ đứng ở dưới cũng trợn mắt há mồm, tất cả những hộ vệ theo Tiêu Thanh Hàn đến đây toàn bộ đứng trước cửa Kiền Lâm cung, không cho bất luận ai đến gần.

Động tác trên tay Minh Phong chưa từng dừng lại, trên người Vân Tâm Nhược nơi nơi đều là ngân châm, hắc lấy từ trong lòng ngực một cái bình ngọc, đổ một viên dược nhét vào miệng nàng.

“Tiểu Nhược Nhược, ngươi nhất định phải kiên trì, vì đứa nhỏ, ngươi nhất định phải kiên trì.” Hắc không ngừng nói chuyện cùng nàng. Cũng không ngừng động tác thi châm trên người nàng, đứa nhỏ này thật sự rất khó giữ, hắc cúi đầu, cắn răng tiếp tục.

“Sư huynh...” Viêm Huyền gật gao cau mày lại, cũng không có cách giải quyết nào với mọi việc hiện tại đang xảy ra.

Tay Minh Phong dừng lại, nhìn Viêm huyền, giọng nói trầm trầm, qua đó có thể thấy nội tâm trầm trọng lúc này của hắn, “Sư đệ, người tốt nhất cầu ông trời phù hộ cho đứa trẻ trong bụng của Tiểu Nhược Nhược không có việc gì, nếu không, hôm nay có lẽ Quốc sư sẽ huyết tẩy Hoàng cung Nhan quốc này.”

Thân thể Viêm Huyền run lên, hắn cũng biết sư huynh cũng không nói quá, nếu đứa nhỏ này thật sự không giữ được, ma khí trăm năm của Tiêu Thanh Hàn, ma khí tụ lại một lần nữa, sợ là không có người có thể chống lại, cho dù võ công của hắn có cao tới đâu, sợ là....như vậy, tất cả mọi người trong hoàng cung này cũng khó tránh khỏi kiếp nạn.

Ngoài Kiềm Lâm cung, Tiêu Thanh Hàn cùng Lôi liệt đã đánh qua hơn trăm chiêu, trên người Lôi liệt có vài vết máu, mà trên người Tiêu Thanh Hàn, ngoại trừ vết máu trên vạt áo lúc trước, không có một chút thương tích nào. Một trận chiến này, tất nhiên không phải nói nhiều lời, thắng bại đã rõ. Lôi Liệt cầm kiếm xông lên, bóng trắng chợt lóe, trong nháy mắt đã xuất hiện ở đằng xa, lúc này một thanh kiếm đang chỉ thẳng vào ngực hắn, tóc trắng bay lên, áo trắng mờ ảo, dung nhan nam tử tuyệt mỹ, ánh mắt lại tình vô tình lạnh như băng...

“Nếu thê tử cùng đứa nhỏ của bốn tọa có việc, bốn tọa sẽ cho toàn bộ người trong Hoàng cung của người chôn cùng.” Giọng nói của hắn gần từng tiếng vang vọng trong Hoàng cung, thanh âm lạnh như băng theo gió bay đến các nơi, tiến sâu vào lòng mỗi người.

Tay nắm kiếm của Lôi Liệt run lên, ánh mắt đột nhiên trợn to, ánh lạnh lạnh nhìn vào vết máu trên áo của Tiêu Thanh Hàn, đó là Tiểu Nhược, là đứa nhỏ của Tiểu Nhược.

Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là, ánh mắt của hắn nhìn về phía Đỗ Thiên Lan đang sắc mặt tái nhợt ngồi dưới đất, ánh mắt thối mác, trước ánh mắt lãnh liệt của hắn, Đỗ Thiên Lan chỉ biết cúi đầu, tất cả chuyện này đều tại nàng, đều tại nàng....Nếu nàng không đến đây, sẽ không xuất hiện chuyện này, nàng không nghĩ rằng Vân Tâm Nhược sẽ có thai giống nàng, cũng không tưởng được đến mấy người Tiêu Thanh Hàn sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây. Tất cả những chuyện này xảy ra, làm cho nàng cũng không dám thở mạnh.

386. Chương 385: 171: Cục Cưng Xinh Đẹp

Ý thức của Vân Tâm Nhược bay xa, hai mắt nhắm chặt, cho đến lúc có chút ánh sáng chiếu trên mặt nàng, nàng mở hai tròng mắt, phía trước là một mảnh sương mù dày đặc khiến nàng không nhìn rõ mọi thứ. Nàng vuốt bụng của mình, không có gì khác thường, nhưng mà trong lòng nàng luôn luôn đau đớn, cảm giác như là mình đã đánh mất một cái bảo bối, cùng nàng có quan hệ huyết mạch. Đột nhiên, nước mắt theo khóe mắt nàng rơi xuống, không dừng lại được.

Nhưng mà nơi này là chỗ nào, nàng nhìn cảnh vật xung quanh, mọi thứ trông thật chân thật cũng thật hư ảo, nàng hình như nghe được giọng nói của Thanh Hàn, còn có Minh Phong, còn có Lôi ca ca, còn có rất nhiều rất nhiều người, nhưng mà hiện tại nàng bị làm sao. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Ồ.... Nương.....Nương.....” Một tiếng khóc thê lương của đứa nhỏ truyền ra, làm cho Vân Tâm Nhược bất chợt nhìn về phía trước, chỉ thấy đằng trước xuất hiện một nam hài khoảng ba tuổi, nam hài lớn lên trông môi hồng răng trắng, vô cùng xinh đẹp, giữa trán có một đóa Bạch Liên (sen trắng), mang theo vài phần linh khí của thần tiên, còn nhỏ tuổi nhưng đã nhìn ra phần tuyệt mỹ không giống người thường.

“Nương...” Nam hài vươn đôi tay nhỏ bé mập mạp, ánh mắt khóc đến sưng đỏ, trên mặt nơi nơi là nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng khóc thút thít, “Nương, người không cần cục cưng nữa sao?”

Ngực Vân Tâm Nhược như bị dao nhọn xẹt qua, nước mắt rơi không ngừng, đứa nhỏ kia gọi nàng là nương, khuôn mặt lại giống hệt Tiêu Thanh Hàn, đây là đứa nhỏ của nàng, đứa nhỏ của nàng và Thanh Hàn. Chẳng lẽ, thứ nàng mất đi, là nó.

“Cực cương...” Vân Tâm Nhược vươn tay, muốn nắm lấy tay đứa nhỏ, đứa nhỏ cũng vươn đôi tay mập mập trắng trẻo như củ sen của mình ra. Nhưng là lúc này, đứa nhỏ ả ả có dấu hiệu biến trong suốt, dường như muốn biến mất.

“Nương, cứu cứu cực cương, cứu cứu cực cương, cực cương sợ lắm, nơi đó thật tối,” Tiếng khóc sợ hãi của đứa nhỏ càng ngày càng lớn, khóc khiến mọi người tan nát cõi lòng.

“Nương...” Tiếng khóc của đứa nhỏ cũng càng ngày càng yếu, yếu đến nỗi hình như sắp biến mất.

“Cực cương...” Vân Tâm Nhược bắt lấy đôi tay nhỏ bé lạnh như băng của đứa nhỏ, nhưng thứ bắt lấy trong tay chỉ là không khí.

“Cực cương, cực cương...” Nàng thống khổ khóc, hai tay ôm chặt lấy cơ thể mình, tựa như đang ôm đứa nhỏ kia. Tại sao có thể như vậy, đứa nhỏ của nàng, cực cương cả nàng cùng Thanh Hàn, không cần, không cần cướp đi cực cương của nàng.

Lúc này, đột nhiên hiện lên một đạo ánh sáng bạc.

“Nương, không khóc.” Giọng nói của đứa nhỏ lại đột nhiên xuất hiện, khuôn mặt trắng hồng mềm mại khiến người ta yêu thích, một đôi mắt to, mang theo linh khí, trong mắt con chứa vài giọt nước mắt chưa rơi, tay nhỏ bé mập mập, sờ lên mặt của nàng, lau nước mắt giúp nàng, ánh mắt cười cong lên như hai vầng trăng khuyết.

Vân Tâm Nhược ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ mềm mại vào trong lồng ngực, nghẹn ngào nói “Cực cương đừng rời xa nương, cầu con đừng rời bỏ nương.” Đứa nhỏ vui vẻ cười. “Nương, nương không cần lo lắng, cực cương không có việc gì, nhưng mà nương phải chờ cực cương nha.”

Nói xong, đứa nhỏ biến mất cùng với khuôn mặt tươi cười, trong giữa không khí mùa hè, như ẩn như hiện, dường như còn thoang thoảng hương hoa sen, Vân Tâm Nhược nhắm hai mắt lại, ý thức lại lần nữa chìm vào trong bóng tối, cực cương....

Minh Phong rút cây châm cuối cùng xuống, thở một hơi thật sâu nhẹ nhõm, rốt cuộc đã bảo vệ được, mà Lang Vương đứng ở một bên, quỳ rạp trên mặt đất. Phách nguyệt ở giữa trán, một vệt ánh sáng bạc chợt lóe rồi biến mất.

Mà Tiêu Thanh Hàn đang cùng đánh nhau với Lôi Liệt đột nhiên thu hồi trường kiếm, vầng vàng rơi trên mặt đất. Ánh trăng thanh u chiếu trên mặt hắn, thánh khiết như tiên, đồng thời lại mang theo chút ma khí. Khí chất trên người nam tử này thực đối lập, nhưng lại cùng đồng thời tồn tại, thay đổi luân phiên. Vòng tay Vân Long trong tay hắn hướng về phía chân trời hiện lên một ánh sáng bạc, hắn ngẩng đầu nhìn trời, hai ngôi sao một lớn một nhỏ đang tựa chặt chẽ vào nhau.

Hắn nhìn Lôi Liệt, không coi ai ra gì tiêu sái tiến vào Kiền Lâm cung.

387. Chương 386: 172: Buông Tay Sao

Lôi Liệt che ngực, huyết khí cuộn cuộn trong lồng ngực, hắn phức tạp nhìn bóng dáng của Tiêu Thanh Hàn, không rõ vì sao hắn lại thu tay lại, nếu như hắn đánh muộn một chút nữa, mạng của hắn sẽ không còn, Tiêu Thanh Hàn thật là một đối thủ đáng sợ. Cho dù thân thể của hắn cường tráng hơn người thường vài lần, cũng không có cách nào chiếm được phần hơn. Hắn cường đại làm cho người ta sợ hãi.

“Tiểu Nhược...” Hắn ném kiếm trong tay xuống, mới vừa đi được vài bước, phụt một tiếng, phun ra một búng máu, hắn lau máu bên miệng, lại bước đi, đi về phía Kiền Lâm cung.

Lúc này, Tiêu Thanh Hàn thản nhiên ôm Vân Tâm Nhược đi ra, đi theo đằng sau còn có Minh Phong cùng Lang Vương, còn có Viêm Huyền. Viêm Huyền nhìn toàn thân chặt vật của Lôi Liệt mà lắc đầu. Có thể thấy vừa rồi đánh nhau kịch liệt cỡ nào, nhưng mà, hắn nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, ngoài việc hơi thở hơi rối loạn, đến quần trên người vẫn còn nguyên vẹn ngay ngắn. Nam tử thật sự là đáng sợ đến cực điểm.

Trời biết, khi hắn nghe đến câu đã bảo vệ được kia, hắn thiếu chút nữa ngã ngồi dưới đất. Hắn lau mồ hôi lạnh trên đầu, hắn còn khản trương hơn cả sư huynh.

Tiểu vương gia của Thiên Trạch không có việc gì, liền có ý nghĩa là Nhan quốc của bọn họ không có việc gì, Tiểu vương gia này còn chưa sinh ra đã tạo ra một mầm tai họa lớn như vậy. Thật sự là, cha con hai người đều đáng sợ như nhau.

“Người muốn dẫn nàng đi đâu?” Lôi Liệt che ở phía trước của bọn họ. Nhìn Tiêu Thanh Hàn ôm Vân Tâm Nhược trên mặt tái nhợt không có một chút máu, tâm hần đau xót, như vậy cực kỳ giống Tiểu Nhược khi ở trong phòng thí nghiệm, đều tái nhợt yếu ớt không có sức sống.

“Tiểu Nhược, có phải Lôi ca ca làm sai rồi, có phải ngay từ đầu không nên mang người đến đây?”

Hắn thống thấp giọng nỉ non, nhắm mắt lại, một giọt lệ chậm rãi rơi xuống.

Tiêu Thanh Hàn ôm chặt nữ tử trong lòng, chưa từng để ý đến hắn, trực tiếp lướt qua, áo trắng trong đêm đen như một mảnh ánh huỳnh quang, Lôi Liệt suy sụp buông tay xuống. Thân ảnh toát lên sự cô đơn tiêu điều. Đường như trong một lúc mà già đi mười tuổi.

Bên tai dường như còn vang vọng lời nói của nàng.

“Lôi ca ca, cuộc đời không thể lặp lại một lần, chúng ta phải có trách nhiệm với tất cả những điều mình đã làm, nếu có một ngày người nhớ ra tất cả, vậy thì xin người hãy cười để mọi việc trôi qua đi.”

Tiểu Nhược, đây là sự trừng phạt của người đối với ta phải không? Trừng phạt vì đã quên người. Nhưng mà sự trừng phạt đó có phải quá tàn khốc, quá nặng hay không. Cười mà cho qua, Tiểu Nhược, là người lúc ấy thì sao, cũng là cười mà cho qua sao?

Cười cho qua, thời gian một đoá hoa nở là cả đời. Buông tay trong tình yêu, chỉ là cái nháy mắt, nhưng sự cô đơn âm ảm sẽ đi theo cả cuộc đời, mà sự gặp mặt của chúng ta chắc chắn chỉ là vội vàng lướt qua. Khi chúng ta yêu nhau, không thể nói ra, khi chúng tách nhau ra, tình yêu chỉ vừa mới bắt đầu, mà khi người yêu ta, lại quên người, mà khi ta nhớ lại người, tình yêu ấy đã sớm rời xa. Có những cái gặp nhau là nhất định, tựa như người cùng hần, mà có cái duyên phận là không có kết quả, giống như người cùng ta.

Mà trong quá trình ấy, chúng ta đã bỏ qua rất nhiều thứ, nhiều đến nỗi không thể cứu vãn được, Tiểu Nhược, thực xin lỗi, tha thứ cho ta. Hắn suy sụp ngã trên mặt đất, gió ban đêm, thê lương thổi qua sợi tóc có chút hỗn độn của hắn.

“Quốc sư, vì sao người không xử lí cái người gọi là Hoàng hậu kia?” Minh Phong nhìn sườn mặt như ngọc của Tiêu Thanh Hàn, có chút khó hiểu hỏi. Quốc sư là người có cừu oán tất báo, hơn nữa còn là trả lại gấp bội, nhưng lại không làm gì thật sự vượt ra ngoài dự kiến của hắn.

Tiêu Thanh Hàn nhếch miệng cười, nhưng trong mắt lại một mảnh quỷ dị. “Minh Phong, người thật sự nghĩ bốn tọa sẽ bỏ qua cho nàng sao? Bốn tọa sẽ cho nàng một sự trừng phạt không thể tưởng tượng được, cuộc sống về sau của nàng sẽ càng đau khổ. Như vậy không phải tốt hơn sao? Còn sống mới thật sự là sự trừng phạt tàn khốc nhất, chết đi không khỏi quá dễ dàng cho nàng.”

Minh Phong vừa nghe, thở dài, quả nhiên là tác phong của Quốc sư. Nhưng mà, hắn không hiểu sự trừng phạt mà Quốc sư nói đến là cái gì? Hoàng hậu của một quốc gia còn có thể bị phạt cái gì.

“Quốc sư, Minh Phong không hiểu lắm?” Tha thứ cho sự ngu ngốc của hắn, hắn thật sự không thể đoán được suy nghĩ của Quốc sư là gì?

Tiêu Thanh Hàn nhìn nữ tử mình ôm trong lòng, lại nhìn về phía ánh trăng trên bầu trời kia, giọng nói ảm đạm truyền ra, “Hoàng hậu Nhan quốc, bốn tọa sẽ làm đứa nhỏ trong bụng nàng, vừa sinh ra liền yếu ớt, nhưng mà điều đó chỉ là sự bắt đầu, bị nam tử mà mình yêu thương hoàn toàn lãng quên. Chỉ còn là một cái Hoàng hậu trên danh nghĩa, những ngày về sau của nàng, sẽ làm cho nàng cảm thấy vô cùng cô đơn, chỉ biết ghen tị, còn có tính kế. Đây là sự trừng phạt đối với nàng, bản tọa sẽ làm cho nàng sống không bằng chết, người nói như vậy, có phải chơi sẽ vui hơn hay không?”

Tiêu Thanh Hàn nói bình thản như không có gì, mà người Minh Phong thì đã ứa đầy mồ hôi lạnh. Chẳng trách người ta đều nói có thể đắc tội với Hoàng thượng nhưng không thể trêu vào Quốc sư. Chính xác, Quốc sư là không thể đắc tội, may mắn, hắn không phải kẻ địch của Quốc sư, hắn tình nguyện tự đầu độc mình trước, cũng không muốn bị hắn bắt được.

Trong phủ Quốc sư, khắp nơi tràn ngập mùi hương thanh nhã của trúc, Vân Tâm Nhược nằm trên giường, vẫn còn đang hôn mê, Tiêu Thanh Hàn ngồi ở bên giường, cầm khăn cẩn thận lau mặt cho nàng.

“Cực cứng, cực cứng...” Giọng nói nhẹ nhàng nỉ non không ngừng truyền ra từ miệng nàng, Tiêu Thanh Hàn bỏ khăn mặt xuống, đem lỗ tai kề gần vào chiếc miệng đang nói mớ của nàng. Một lúc sau, hần ngẩng đầu, tay đặt ở vùng bụng vẫn còn bằng phẳng của nàng, mỉm cười, trong mắt có sự ôn nhu không cách nào biến mất, nơi này có đứa con của bọn họ.

“Nhược...” Hần kề sát miệng vào bên tai nàng, nhẹ giọng an ủi nàng, “Con của chúng ta không có việc gì, hần rất tốt, rất mạnh khỏe.”

Nghe được giọng nói quen thuộc say lòng người, lông mi Vân Tâm Nhược run run một chút, hơi thở làm người khác an tâm ấy khiến cho bên môi nàng tràn ra một nụ cười nhè nhẹ.

388. Chương 387: 173: Khuôn Mặt Của Đứa Nhỏ

Cho đến tận khi trời gần tối, Vân Tâm Nhược mới tỉnh dậy, nàng nhìn thấy tấm màn mỏng màu mây khói, ánh sáng ấm áp nhu hòa tỏa ra từ dạ minh châu, chiếu sáng mọi cảnh vật như trở nên mông lung hơn.

Nàng ngồi dậy, tay vỗ vỗ bụng của mình.

“Tỉnh rồi à!” Tiêu Thanh Hàn từ buồng ngoài đi vào, Vân Tâm Nhược ngẩng mặt lên, cho hần một nụ cười tươi tắn, coi như việc mình bỗng nhiên được trở lại trong phủ Quốc sư cũng không có chút bất ngờ nào.

Nàng biết, hần sẽ đến cứu, luôn đều biết điều đó.

Tiêu Thanh Hàn đi lên phía trước, ngồi ở bên giường, đem nàng ôm vào trong lòng, tay đặt ở trên bụng nàng. Nói nhỏ ở bên tai nàng, “Đứa nhỏ không có việc gì, yên tâm.”

“Vâng.” Vân tâm nhược gật đầu, tựa vào trên người hần. “Thanh Hàn, Lôi ca ca hần...”

Cơ thể Tiêu Thanh Hàn hơi cứng lại, vỗ về mái tóc dài của nàng, nói: “Hần không có việc gì, ta không hề động đến hần.” Giọng nói mang theo vài phần ghen tuông mà ngay chính hần cũng không phát hiện ra. Hần ghen tỵ những gì mà hần cùng với Nhược đã trải qua, ghen tỵ hần từng có được tình yêu của nàng, hần thống hận hần cũng từng thương tổn Nhược như vậy.

Vân Tâm Nhược cười nhẹ, kéo tay hần, hai bàn tay đan vào nhau cùng hần nắm chặt mười ngón tay. Hơi hơi vênh môi, giọng nó có vài phần trêu đùa, “Thanh Hàn, chàng ghen tỵ?”

Tiêu Thanh Hàn nắm chặt tay nàng. Nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng. Hếch mặt trả lời nàng. “Đúng, ta là ghen tỵ đấy.”

“Thanh Hàn, thiếp và Lôi ca ca tất cả chỉ là quá khứ, thiếp cũng không biết huynh ấy sẽ đột nhiên nhớ lại, còn bắt cóc thiếp tới đó. Chúng ta...” Lời của nàng biến mất trong nụ hôn của hần, vô hạn quyến luyến. Ta biết: “Ta chỉ lo lắng cho nàng”, nói xong, đỡ nhẹ gáy nàng, hôn môi nàng một chút, sau đó dần dần sâu hơn, sự lo lắng, sợ hãi mấy ngày toàn bộ bùng nổ vào lúc này.

Nàng có biết, khi hần nhìn thấy nàng nằm ở nơi đó cả người toàn là máu, tâm hần đau chỉ muốn chết, khi hần biết, đứa nhỏ của bọn họ khó giữ được, hần thiếu chút nữa sẽ hủy toàn bộ hoàng cung Nhan quốc, nếu không phải sao chiếu mạng của đứa nhỏ lại sáng lên lần nữa, hần sẽ trực tiếp giết chết Lôi Liệt, không quan tâm hần có phải Hoàng đế hay không.

Buông ra nàng vẫn còn đang thở gấp sau nụ hôn vừa rồi, trên mặt nàng còn mang một chút ửng đỏ, ngay cả môi cũng hồng nhuận, hần lại ôm chặt nàng vào lòng. Hần không bao giờ muốn gặp lại tình cảnh nguy hiểm như thế này một lần nữa, đây đã là lần thứ hai, lần thứ hai là quá đủ rồi, nếu lại có lần thứ ba nữa, hần không biết mình còn có thể chịu đựng được hay không.

Vân Tâm Nhược ôm thắt lưng hắn, ngửi hương sen tươi mát trên cơ thể hắn, khiến cho cơ thể chậm rãi thả lỏng, cái ôm này, nàng thật sự rất nhớ.

“Thanh Hàn, thiếp mơ thấy con của chúng ta.” Vân Tâm Nhược cầm tay hắn đặt ở trên bụng mình. Hơi ấm từ đôi tay to lớn của hắn truyền vào bên trong cơ thể của nàng.

“Ừ, là con trai hay con gái.” Tiêu Thanh Hàn dùng tay đem nàng ôm sát vào cơ thể mình, một tay đặt ở trên bụng nàng, cảm thụ nhiệt độ cơ thể của nàng. Còn có một sinh mệnh mới đang nảy lên. Kỳ thật bây giờ đứa nhỏ còn chưa thành hình, cái gì cũng không cảm nhận được. Nhưng hắn vẫn cảm nhận được cái cảm giác có cùng huyết mạch này. Đứa nhỏ của hắn, kết tinh tình yêu của hắn cùng với Nhược.

“Con trai, trông rất giống chàng.” Vân Tâm Nhược vô cùng vui vẻ nói, nhớ lại khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng xinh đẹp trong mộng, trong lòng nàng liền tràn đầy sự ngọt ngào. Đứa nhỏ của bọn họ, trông thật xinh đẹp.

“Con trai, giống ta.” Tiêu Thanh Hàn lặp lại lần nữa, hiện tại hắn thật sự là muốn nhìn thấy một chút xem đứa con trai này của hắn có bao phần giống hắn.

“Đúng rồi.” Vân Tâm Nhược nhìn nốt chu sa đỏ tươi giữa lông mày của hắn. Càng ngày càng cảm thấy khó tin.

“Làm sao vậy?” Tiêu Thanh Hàn cười nhẹ nhàng, hai tay ôm nàng, hình như Nhược của hắn xuất hiện chuyện gì đó phiền lòng.

Vân Tâm nhược chớp chớp hai mắt, cuối cùng vẫn là có chút bực mình mở miệng, “Con của chúng ta giữa hai lông mày hình như có một đóa Bạch Liên, chàng nói có phải rất kỳ lạ không?”

389. Chương 388: 174: Cục Cưng Sinh Ra

Tiêu Thanh Hàn nghe nàng nói, thì ra là vậy. Trong thiên hạ, vốn có rất nhiều điều kỳ lạ, giữa hai lông mày có một đóa Bạch Liên, cũng phải chuyện gì lạ lắm, đứa nhỏ của Tiêu Thanh Hàn hắn, sao có thể tầm thường được. Nhưng mà mặc kệ thế nào, con của hắn dù sinh ra có bộ dáng gì đi chăng nữa, đều chính là đứa nhỏ của hắn. Hắn có chút khó hiểu, “Sao vậy, khó nhìn sao?”

“Không phải, Vân Tâm Nhược lắc đầu, “Ta sợ phủ quốc sư của chúng ta sẽ bị nữ tử san bằng mất, đứa nhỏ trông rất đẹp, cảm giác, còn đẹp hơn cả người.” Quả thật, đóa bạch liên kia trông vô cùng xinh đẹp, ngay cả nàng thiếu chút nữa bị mê hoặc, huống chi là người khác.

“Như vậy không phải càng tốt sao.” Tiêu Thanh Hàn cúi đầu cười, thật sự không biết nói như thế nào mới tốt. Hiện tại đứa nhỏ mới hơn một tháng, nàng đã bắt đầu lo lắng vấn đề này.

Được rồi, nếu Thanh Hàn đã nói như vậy, nàng cũng không cần phải nói thêm điều gì nữa. Vân Tâm Nhược thỏa mãn tựa vào trước ngực. Vân Tâm Nhược thỏa mãn tựa vào trước ngực hắn, mọi việc, cứ theo ý trời vậy.

Đào mắt đã bảy tháng, bụng Vân Tâm Nhược giống như là một trái cầu nhỏ, cũng không ảnh hưởng nhiều đến hoạt động, nàng cũng không béo nhiều, vẫn gầy như vậy. Trừ bỏ bụng của nàng, nếu nhìn từ đằng sau sẽ không nhận ra là phụ nữ có thai.

Nàng dùng tay vuốt nhẹ bụng mình, đứa nhỏ này đã biết thương nàng từ trong bụng mẹ, thật sự rất ngoan, ngay cả thời gian nôn nghén của nàng đều rất ít. Hơn nữa hắn rất ít máy thai, đến tận năm tháng mới động vài cái, khi đó nàng còn cảm thấy sợ hãi, lôi kéo Minh Phong không ngừng hỏi, chỉ sợ cục cưng có vấn đề gì.

Ngay cả Minh Phong đều bị nàng hỏi khiến cho phát sợ, vừa thấy bóng nàng liền trốn xa.

Tiêu Thanh Hàn vừa nghe tiếng hô của thê tử mình, thở dài buông quyển sách trên tay xuống, đến bên giường ngồi, hỏi: “Có phải đứa nhỏ ép buộc nàng không?”

“Không có”. Vân Tâm nhước lắc đầu, nàng còn hi vọng đứa nhỏ này có thể ép buộc nàng một chút, nó thật sự rất ngoan.

Tiêu Thanh Hàn cười nhẹ, đặt tay lên bụng nàng. Hình như đứa nhỏ trong bụng cảm nhận được điều gì đó, vui mừng động vài cái, như là muốn chào hỏi với Tiêu Thanh Hàn. Vân Tâm Nhước tựa vào đầu giường, nhìn phụ tử bọn họ trao đổi, cười yếu ớt. Mỗi lần đều là như thế, chỉ cần Thanh Hàn đưa tay đặt ở trên bụng nàng, đứa nhỏ của bọn họ sẽ rất thích động đậy.

“Thanh Hàn, con của chúng ta lấy tên gì thì hay?” Vân Tâm Nhước chống cằm hỏi. Tiêu Thanh Hàn cũng ngồi lên giường để nàng tựa vào trong lòng mình.

“Tiêu Dục Trạch” Tiêu Thanh Hàn mỉm cười, mở miệng nói. Thật ra hắn đã nghĩ được cái tên từ lâu rồi. Giọng nói của hắn tràn ngập sự yêu thương, con của hắn vừa sinh ra sẽ là thiên chi kiêu tử, ngàn vạn sủng ái cho một thân.

“Tiêu Dục Trạch, Trạch Nhi, dễ nghe,” Vân Tâm Nhước rất vừa lòng với cái tên này.

“Ân” Rất vui mừng vì nàng yêu thích cái tên này. Hắn ôm chặt nàng, trái tim trống rỗng cuối cùng cũng được lấp đầy.

Ba tháng sau, Tiêu Thanh Hàn đứng ở ngoài cửa Lưu Đình lâu, tất nhiên còn có cả Minh Phong, Tử Y, ngay cả Hoàng đế Tiêu Cẩn Du đều đến đây.

Bên trong truyền đến một tiếng lại một tiếng thống khổ kêu, Tiêu Thanh Hàn nghiêm mặt xoay người lại, đánh mạnh lên cánh cửa.

“Quốc sư, người muốn làm gì?” Minh Phong giữ chặt thân thể đang muốn tiến vào của hắn. Đây là nơi nữ nhân sinh đứa nhỏ, nam nhân không thể vào.

“Ta muốn đi vào.” Tiêu Thanh Hàn vung tay, trực tiếp đẩy cửa vào.

“Quốc sư...” Minh Phong muốn ngăn cản. Tiêu Cẩn Du khoát tay, “Để cho hắn vào đi, nếu không cho hắn vào, sợ là hắn sẽ hủy đi cái phủ Quốc sư này mất.” Cửa đệ của hắn bình tĩnh lạnh lùng như khối băng, nhưng chỉ cần chuyện liên quan đến cửa đệ muội, liền biến thành khối băng bị hòa tan.

Hắn đi vào, mùi máu tươi nồng đậm khiến cho hắn không khỏi nhíu mày. Nhước của hắn là người rất biết chịu đựng, những cái vết thương bình thường, nàng đều không kêu một tiếng, hiện tại kêu thê thảm như vậy, có thể thấy thật sự là đau đến cực điểm.

“Quốc sư” bà mẹ nhìn Tiêu Thanh Hàn, trực tiếp bị dọa cho sắc mặt trắng bệch. Động tác trên tay cũng ngừng một chút.

390. Chương 389: 175: Truyền Thuyết, Trăm Năm Phúc Tinh

Vân Tâm Nhước đau đến nỗi tất cả trên mặt đều là mồ hôi, nhìn thấy Tiêu Thanh Hàn bước vào, hơi hơi mỉm cười với hắn, nhưng mà đôi mi luôn nhíu chặt chưa từng thả lỏng. Tiêu Thanh Hàn đi đến bên người nàng, nắm đôi tay đang chảy đầy mồ hôi của nàng, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt nàng. Nói nhỏ bên tai nàng “Không phải sợ, có ta ở đây.”

Vân Tâm Nhước nắm chặt tay hắn, lại một trận đau đớn thật lớn xuất hiện. Nàng đau đến chảy cả nước mắt. Những tiếng kêu đau đớn của nàng như lưỡi dao đâm vào lòng Tiêu Thanh Hàn, hắn thề sẽ không bao giờ để cho nàng phải chịu loại đau đớn như vậy nữa.

Nàng nắm chặt tay hắn, “Ra rồi, ra rồi, phu nhân mau dùng lực mạnh hơn, đã nhìn thấy đầu đứa nhỏ.” Bà mẹ hô lớn một tiếng, Vân Tâm Nhước gồng mình dùng sức. “Oa.....”. Tiếng khóc vang của trẻ con truyền ra.

Cuối cùng cũng sinh rồi, đứa nhỏ của nàng, cục cưng của nàng cùng Thanh Hàn, Vân Tâm Nhược nghe tiếng khóc của đứa nhỏ, cảm thấy buồn ngủ, nàng đã không còn chút sức lực nào, Tiêu Thanh Hàn lau nhẹ mồ hôi trên mặt nàng, yêu thương vô cùng.

Bà mẹ vừa nhìn thấy gương mặt của đứa nhỏ, ngay lập tức thất thần.

Tiêu Thanh Hàn vừa ngẩng đầu nhìn thấy vậy, đứng lên, bế đứa con của mình. Chỉ thấy tiểu tử kia, quả thật như lời Vân Tâm Nhược nói, trên mặt đứa nhỏ đã có thể thấy hơi hơi hình dáng của mình, hắc không có nếp nhăn giống như những đứa trẻ mới sinh ra khác, ngược lại làn da của đứa nhỏ trắng nõn vô cùng, lông mi dài như cây quạt tạo thành bóng râm trên khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn. Hai má mềm mềm khiến người ta chỉ muốn hôn một cái. Một đóa Bạch Liên ở giữa mi tâm, ẩn ẩn thoát ra chút ánh sáng.

Đúng là tiểu tử kia quá mức xinh đẹp. Lúc này, đứa nhỏ mở hai mắt đen bóng, đôi môi nho nhỏ hơi cong lên, còn chảy ra một ít nước miếng, Tiêu Thanh Hàn đặt tay lên miệng đứa nhỏ, đứa nhỏ liền cho vào miệng mút, cảm xúc ấm áp, làm cho Tiêu Thanh Hàn nở một nụ cười kiêu ngạo của người làm phụ thân.

“Tiêu Dục Trạch, Trạch nhi.” Hắc nhớ kỹ tên hắc đã đặt vì đứa nhỏ. Mà hình như đứa nhỏ cũng biết có người đang gọi mình, cười lên khanh khách.

Vài nam nhân đứng ngoài cửa, nghe được tiếng trẻ con khóc, gấp đến nỗi dậm chân, quả thực hận không thể vọt vào.

Cửa bị đẩy ra, Tiêu Thanh Hàn ôm một đứa trẻ nhỏ được bọc trong tã lót đi ra.

“Con trai hay con gái?” Tiêu Cẩm Du còn quan tâm hơn cả con của mình.

“Con trai.” Tiêu Thanh Hàn cười nhẹ. Đặt đứa nhỏ lên tay Tiêu Cẩm Du. Sau đó, cửa lại bị đóng lại, Tiêu Cẩm Du nhìn đứa trẻ nho nhỏ trắng trẻo trong lòng, quả thực yêu không muốn buông tay.

Tròng mắt đen láy của đứa nhỏ không ngừng chuyển động, đóa Bạch Liên giữa mi tâm sống động như thật, một làn hương thanh mát truyền ra không khí.

“Đứa nhỏ này là?” Minh Phong nhìn đóa Bạch Liên nở rộ trên trán đứa trẻ, kinh dị há to miệng.

Tiêu Cẩm Du nhếch mi, “Làm sao vậy, cháu của trẫm có vấn đề gì sao?” Giọng nói mang ý cảnh cáo, không phải trên trán có một đóa Bạch Liên sao, khi cửu đệ của hắc sinh ra còn ánh sáng ngập trời cơ, đúng là người chưa gặp nhiều việc lạ, đứa nhỏ của Tiêu gia bọn họ, có ai là không đặc biệt. Nếu hắc dám nói không tốt, hắc liền chém đầu hắc.

“Không phải”, Minh Phong lắc đầu, giọng nói vẫn như vậy, còn có chút vui sướng, vội vàng nói, “Sư phụ của ta từng nói qua, lúc trước có trăm năm ma tinh, nay có trăm năm phúc tinh, mi tâm có đóa Bạch Liên, đứa nhỏ này chính là trăm năm phúc tinh trong truyền thuyết.”

Tiêu Cẩm Du vừa nghe điều này, mừng rỡ, trăm năm phúc tinh, phúc tinh cho Thiên Trạch của hắc.

Lúc này, Vân long trên tay của Tiêu Thanh Hàn, Phách nguyệt trên trán của Lang vương, cùng đóa Bạch Liên trên mi tâm của đứa trẻ đều sáng lên, đẹp tuyệt mỹ.

Tiêu Thanh Hàn kề sát bên tai Vân Tâm Nhược, “Vất vả, Nhược của ta.”

391. Chương 390: 176: Cầm Tay Cả Đời

Con của Quốc sư, trăm năm phúc tinh, thiên hạ lại bùng nổ một lần nữa, trong thiên hạ còn có chuyện gì càng khiến người ta vui hơn chuyện này nữa sao? Phúc tinh, phúc khí, mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an. Dân chúng họ muốn không nhiều lắm, chỉ cần họ có một cuộc sống bình yên là tốt rồi. Hơn nữa nhân việc Quốc sư thành thân, Hoàng thượng miễn giảm thuế một năm, bọn họ rất biết ơn Hoàng thượng và Quốc sư. Cho bọn họ có được một cuộc sống tốt đẹp.

Mà ở Nhan quốc, Lôi liệt đang ở trong Ngự thư phòng, buông một quyển tấu chương cuối cùng xuống, hơi day day mi tâm đang đau nhức, một gã tiểu thái giám thông minh rót một ly trà sâm đưa cho hắn, Lôi Liệt bưng lên uống một hơi cạn sạch.

“Hoàng thượng.” Tiểu thái giám thấy hắn uống xong trà rồi, dò hỏi, “Trời cũng đã muộn, không biết Hoàng thượng muốn mời vị nương nương nào thị tẩm đêm nay?”

Lôi Liệt nhìn trời, quả thật đã khuya, hắn tự hỏi một lúc liền tựa vào trên long ỷ, “Chọn Lan phi đi.”

“Vâng.” Tiểu Thái giám khom người lui xuống, chuẩn bị truyền chỉ. Lan phi, từ lúc sự kiện kia xảy ra cho tới bây giờ, nữ nhân trong cung liền có nhiều hơn, hiện tại Hoàng thượng đã có mười mấy vị phi tử, ngày sau cũng sẽ có càng nhiều.

Thật ra không có người biết ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vào buổi tối trước ngày phong phi cho Nhược phi nương nương, Hoàng thượng bị trọng thương, mà Nhược phi nương nương đột nhiên biến mất không thấy, còn Hoàng hậu trực tiếp bị đưa đến Phượng Nghi cung dưỡng thai.

Bắt đầu từ lúc đó, Hoàng thượng bỗng nhiên thay đổi rất nhiều, không đúng, giống như biến thành một người khác. Chẳng những nạp rất nhiều phi tử còn chia đều sủng ái, mà Hoàng hậu nương trong Phượng Nghi cung lại không bao giờ tới nữa.

Mấy tháng trước nương nương sinh Thái tử, lại vì lí do sinh ra đã ốm yếu, theo Thái y chuẩn đoán, Thái tử sinh ra thân thể yếu ớt, thanh quản bị thương nặng, cho nên cuộc đời này đứa nhỏ sẽ không thể nói chuyện được.

Hoàng thượng cũng tìm rất nhiều danh y, nhưng mà, đều bó tay không có cách, về phần cái người gọi là Hồng y Tu la Minh Phong, trực tiếp cự tuyệt lời thỉnh cầu, không muốn chữa bệnh cho Thái tử, cho nên, Thái tử, thật sự là, chỉ có thể im lặng cả đời.

Mọi người suy đoán, có phải vì việc này mà Hoàng thượng mới không để ý tới Hoàng hậu cùng Thái tử, trong Hoàng cung, chỉ nghe thấy người mới cười, làm sao nghe thấy người cũ khóc, đường đường là Hoàng hậu của một nước nay còn không bằng một vị phi tử.

Trong Phượng Nghi cung, Hoàng hậu ôm đứa nhỏ của mình, thất thần nhìn ánh nến, thân phận của nàng vẫn như cũ là Hoàng hậu, nhưng trong lòng Hoàng thượng thì cũng không còn là cái gì cả, từ lúc Hoàng thượng biết nàng hại Vân Tâm Nhược sinh non. Cho nên, từ đó về sau, liền đối với nàng hoàn toàn chẳng quan tâm, hiện tại nàng chỉ có cái danh phận bề ngoài là Hoàng hậu, mà đứa nhỏ của nàng, lại cả đời không thể nói chuyện.

Đây không phải là báo ứng của nàng sao, chiếm được thân thể của hắn, nhưng cuối cùng lại mất tất cả.

Ở bên kia Thiên Trạch, Vân Tâm Nhược ôm Tiểu Trạch nhi, ngồi ở trong Thủy Tâm tiểu trúc, Nguyệt quỳ rạp trên mặt đất, mà Tiểu Trạch nhi đang ngủ ngọt ngào, càng lớn càng xinh đẹp. Khuôn mặt nho nhỏ, đôi môi nho nhỏ, đôi mắt lại to tròn sáng ngời, còn có đóa Bạch Liên độc nhất vô nhị giữa mi tâm kia, ai ôm đều không muốn buông tay.

“Cực cưng, nương cuối cùng đã đợi được người.” Nàng hôn nhẹ khuôn mặt đáng yêu của đứa nhỏ, trong giọng nói tràn ngập tình yêu thương của một người mẹ.

Lúc này đứa nhỏ đang mở mắt, đôi mắt to tròn long lanh, trông rất thông minh, hắn chu đôi môi nho nhỏ hôn một cái lên mặt Vân Tâm Nhược.

Bên ngoài Thủy Tâm tiểu trúc, Tiêu Thanh Hàn chậm rãi đi tới, một thân quần áo trắng noãn, không dính hạt bụi, vạt áo bị gió thổi bay lên, một thân khí chất cao thượng tuyệt thế vô song, phiêu nhiên xuất trần, thanh tuyệt thoát tục nói không nên lời, Vân Tâm Nhược ôm đứa nhỏ, nhìn về phía hắn, mà đứa nhỏ có khuôn mặt tương tự Tiêu Thanh Hàn cũng đang vui mừng nở nụ cười.

Hắn đi về phía bọn họ.

Tầm mắt của hai người giao hòa giữa không trung, thâm tình không thay đổi, yêu nhau say đắm, ôn nhu uyển chuyển.

Vân Tâm Nhược vươn tay, cười xinh đẹp. Giơ tay về phía trước, đôi tay tinh tế trắng nõn, ánh mặt trời chiếu lên, giống như con bướm đang múa, sáng ngời tung bay.

Người đã cầm tay ta

Che ta nửa đời điên cuồng

Người đã hôn mắt ta

Che ta nửa đời lưu ly

Thanh Hàn.

Người là hạnh phúc của ta, mặc dù vượt qua ngàn năm, khi ta đặt tay lên lòng bàn tay của người, cũng có nghĩa là chúng ta nắm chặt mười ngón tay, gần nhau cả đời.

Hoàn chính văn

392. Chương 391: Phiên Ngoại 001: Hắc Đã Trở Lại

Một người nam tử mặc cẩm y màu đen trên ngồi tuần mã, ngũ quan tinh tế, đường cong trên khuôn mặt góc cạnh, lại thấp phần hoàn mỹ, ngựa phi nước đại, khi ngựa nhảy lên rồi lại hạ xuống bụi đất bay lên mù mịt...

Trong Hoàng cung Thiên Trạch, khắp nơi tràn ngập tiếng chim hót và hương hoa, cảnh sắc làm say lòng người, mà lúc này ở trong Bạch Sương cung, Hoàng đế Tiêu Cẩm Du đang ôm một nam hài tầm ba, bốn tuổi, khỏe miệng liên tục cong lên, trông như đang rất vui vẻ.

Mà diện mạo của đứa trẻ kia trông vô cùng xuất chúng, làn da trắng mềm, giống như có thể véo ra nước, đôi mắt đen lầy to tròn, như hai viên mã não màu đen, ánh sáng di chuyển trong mắt, long mi thật dài chớp chớp, tạo một lớp bóng râm dưới mi mắt, ngay cả đôi môi hơi cong lên kia cũng hồng hồng mềm mại, quả thực là một đứa bé phần điều ngọc trác, xinh đẹp vô cùng. Mà trên trán đứa nhỏ có một đóa Bạch Liên, ngưng tụ linh khí, nở rộ hoàn mỹ, mỗi một cánh hao đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Sợi tóc mềm mại thỉnh thoảng bay qua trán, đóa Bạch Liên kia giống như càng thêm nở rộ, làm cho người ta kêu lên kinh ngạc.

Tiêu Cẩm Du vươn tay xoa bóp hai má phúng phính của đứa nhỏ, thật mềm, sờ thật sướng, sau đó hắc lại nhéo một chút, mặt đứa nhỏ bị hắc vuốt cho đỏ bừng.

Đứa nhỏ hơi hơi nhăn mày, vươn đôi tay nhỏ bé mập mạp trắng nõn như trứng gà bóc, giữ chặt đôi tay của vị Hoàng đế nào đó đang ngược đãi khuôn mặt của mình.

“Hoàng bá bá, người vuốt mặt của cục cưng rất đau.” Giọng nói non nớt nhưng đọc nhấn rõ ràng từng chữ vang lên.

“Hả, phải không? Đến đây để Hoàng bá bá nhìn xem.” Tiêu Cẩm Du cười khẽ, nhìn khuôn mặt mềm mại trắng trẻo của đứa nhỏ, quả thật càng thêm đỏ, như quả táo chín đỏ, khiến hắc hận không thể cắn một ngụm. Thật sự là rất đáng yêu, càng lớn càng giống cửu đệ như đúc, không đúng, phải nói đứa nhỏ này còn xinh đẹp hơn cả cửu đệ lúc nhỏ. Sau này khi đứa nhỏ lớn lên, tuyệt đối sẽ là một nam tử tuyệt thế. Quả thực, Tiêu gia là nơi chuyên sản xuất ra mỹ nam a, ví dụ như hắc, Tiêu Cẩm Du lại tự kỷ một phen.

Lúc này, hắc chỉ lo tự kỷ mà không để ý đến trong mắt đứa nhỏ lộ ra một chút hèn mọn. Đứa nhỏ quay mặt đi, hắc mới không muốn nhìn khuôn mặt ngày ngốc này của Hoàng bá bá, cái gì cơ, hắc mới là mỹ nam tử cơ mà. Hơn nữa Hoàng bá bá lớn lên không xinh đẹp như hắc, nưng đã nói, hắc là cục cưng xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất.

Tiêu Cẩn Du cúi đầu, nhả mỳ lại, thái độ khinh thường trên khuôn mặt của đứa nhỏ, một cái liềm đã kích hấn. Hấn làm Hoàng đế thế nhưng lại bị ghét bỏ, còn bị ghét ngay trước mặt không giấu giếm, khiến hấn thật sự dở khóc dở cười. Tiểu tử này, nhất định là vừa mới đọc suy nghĩ trong lòng hấn.

Cũng chỉ có cửu đệ nhà hấn mới có thể sinh ra một đứa nhỏ có thiên phú dị bẩm như vậy, đứa nhỏ này di truyền thuật đọc tâm của mẹ nó, nhưng mà còn lợi hại hơn cả cửu đệ muội, nương của hấn phải chạm vào cơ thể người mới đọc được, còn hấn chỉ cần muốn biết là có thể đọc được. Còn lợi hại hơn nương của hấn nhiều.

Thật đúng là làm cho người ta vô cùng yêu thích, những phi tử khác của hấn, cũng rất yêu thương cực kỳ, có cái gì ăn ngon, cái gì chơi vui, tất cả đều cho hấn. Ngay cả Hoàng đế như hấn còn thấy ghen tỵ, nhưng mà tính ra đứa nhỏ này còn có lương tâm, được đến cái gì, đều đưa toàn bộ cho hấn. Những vàng bạc châu báu mà hấn đưa, toàn bộ được sung vào quốc khố, mỗi lần hấn mang cực kỳ tham gia cung yến, đều được rất nhiều tài phú bên ngoài. Cho nên ba năm này, quốc khố của Thiên Trạch bọn họ ngày càng giàu có.

“Hoàng bá bá, có người đến.” Đứa nhỏ bỗng nhiên nhìn ngoài cửa nói.

“Có người, là ai?” Tiêu Cẩn Du cũng hơi bất ngờ, đoán rốt cuộc là ai. Người mà cực kỳ không biết, sợ là tìm khắp hoàng cung cũng không thấy.

Lúc này, đứa nhỏ nhú lông mày nhỏ nhỏ lại, cũng có chút bất ngờ “Thức thức này chưa thấy bao giờ, đúng rồi, thức thức trông rất cao, hơn nữa mặc quần áo màu đen nha, hấn sắp vào rồi.”

“Thức thức chưa thấy bao giờ, chẳng lẽ là hấn?” Tiêu Cẩn Du quay đầu lại, cúi đầu, nhìn đứa cháu không giống người thường này, theo cách nói của cực kỳ, người tới nhất định là hấn. Thật ra đứa nhỏ này không chỉ di truyền thuật đọc tâm của mẫu thân, hấn còn được di truyền năng lực biết trước của cha hấn. Cho nên lời của hấn chắc chắn không sai. Nếu thật sự có hình dáng như vậy, nhất định là hấn rồi, đã bốn năm trôi qua, rốt cuộc đã trở lại sao?

“Hoàng thượng” ngoài cửa thái giám tổng quản đi vào, cúi đầu thông báo, “Huyền Vũ đại tướng quân Lê Hấn cầu kiến.”

393. Chương 392: Ngoại Truyện 002: Hấn Thích Thức Thức Này

Đúng như hấn nghĩ, Tiêu Cẩn Du mừng rỡ, vội vàng nói: “ Mau truyền.” Người kia cuối cùng cũng trở lại, bốn năm, gần bốn năm, cuối cùng đã quay về.

Chỉ một lát sau, Lê Hấn đi vào, một thân quần áo hắc y, màu da đen hơn rất nhiều so với bốn năm trước, nhưng cũng càng thêm trầm ổn. Hấn quỳ một gối xuống, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cẩn Du, “Hoàng thượng vạn tuế.”

Tiêu Cẩn Du có chút kích động, gặp lại người huynh đệ đã bốn năm không thấy này, quả thực khiến cho rất vui. Hấn buông đứa nhỏ trong tay xuống, trực tiếp đi lên đỡ hấn dậy. Sau đấy một phát vào ngực hấn, giống như lúc trước, “Lê Hấn a Lê Hấn, ở biên quan khiến cho người lưu luyến vậy sao? Bốn năm rồi mới trở về.”

Hai người hỏi han nhau một chút, bỏ quên đứa nhỏ ở một bên. Hấn liền không muốn, hơi mếu máo, hấn muốn uống nước, tuy rằng không muốn làm phiền Hoàng bá bá, nhưng mà hấn rất khát, vì thế, không tình nguyện cong môi, kéo Tiêu Cẩn Du ống quần, “Hoàng bá bá, cực kỳ muốn uống nước.”

Tiêu Cẩn Du có chút buồn cười, ôm lấy đứa nhỏ, Hoa Trạch lập tức cầm lấy bình trà đổ ra cốc. Tiểu Cẩn Du cầm tới, dút cho tiểu tử này uống. Tiểu tử kia uống xong, mở to hai tròng mắt sáng ngời, nhìn vị thức thức cực kì xa lạ với hấn này.

Đôi mắt sâu thẳm của Lê Hấn hiện lên một chút phức tạp, đứa nhỏ này, chỉ cần liếc mắt một chút là biết hấn là ai, trước tiên không nói hấn lớn lên giống Tiêu Thanh Hàn như cùng một khuôn mẫu khắc ra, chính

là đóa Bạch Liên tuyệt thế vô song, thế gian độc nhất vô nhị.

Hắn ở biên quan đã nghe nói, Thanh Hàn có một đứa con trai, vừa sinh ra ở giữa mi tâm đã có một đóa Bạch Liên, là trăm năm phúc tinh trong truyền thuyết, bắt đầu từ khi sinh ra, đứa nhỏ này đã được định sẵn sẽ chịu muôn vàn sướng ái.

“Đúng rồi, Lê Hân.” Tiêu Cẩn Du đem cái chén ném cho Hoa Trạch, đưa đứa nhỏ đối diện với hắn nói, “Đây là đứa nhỏ của cửu đệ, Tiêu Dục Trạch, nhũ danh cực cưng.”

Cực cưng, đứa nhỏ thật đáng yêu, tay Lê Hân hơi có chút run run, khóe môi nhếch lên một chút tươi cười thoải mái. Thì ra thời gian trôi qua thật mau, trong nháy mắt bốn năm đã trôi qua, con của Thanh Hàn đã ba tuổi, còn hắn, trải qua cuộc sống bốn năm ở biên quan, vừa suy nghĩ những chuyện đã qua, vừa hối lỗi, đến bây giờ hắn đã nhận ra rất nhiều điều, cũng từ bỏ nhiều thứ. Chính vì vậy nên hắn mới trở về, hắn đã trốn tránh thật lâu, đến tận bây giờ cũng đã đủ rồi.

“Cực cưng, vị Lê thúc thúc này là một người huynh đệ tốt của Hoàng bá bá và cha con.” Tiêu Cẩn Du nheo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của đứa nhỏ nói.

Cực cưng nghiêng đầu, sau đó nở một nụ cười đáng yêu, vươn đôi tay nhỏ nhắn mập mạp, “Thúc thúc, ôm một cái.”

Hốc mắt Lê Hân hơi hồng lên, hai tay hắn có chút run run. Hắn nhìn Hoàng thượng, có chút không xác định hỏi, “Hoàng thượng, ta thật sự có thể sao?”

Tiêu Cẩn Du gạt đầu, Lê Hân vươn hai tay run rẩy bế đứa nhỏ, một mùi hương thanh nhã bay đến, thân thể trong lòng mềm mại khó tả, hắn ôm đứa nhỏ thật cẩn thận, vô cùng khấn trương, không mạnh quá cũng không dám nhẹ quá, sợ tay mình ôm mạnh sẽ làm đứa nhỏ bị đau, mà nhẹ, sợ làm đứa bé ngã xuống.

Đứa nhỏ ôm chặt cổ hắn, sau đó hai mắt hắn bỗng nhiên sáng ngời. Đột nhiên, ba một tiếng, đứa nhỏ hôn thật mạnh lên mặt hắn một cái, trên mặt hắn vẫn còn nước miếng của đứa nhỏ.

“Thúc thúc, cực cưng thích người.” Đôi tay mềm mềm của đứa nhỏ sờ mặt hắn, đôi mắt đen bóng sáng ngời như vừa được tinh lọc.

“Cực cưng, thúc thúc cũng thích người.” Lê Hân có chút kích động, thân mình nho nhỏ này giống như ánh mặt trời, lấp đầy nội tâm tịch mịch khi sống nơi biên quan của hắn.

394. Chương 393: Ngoại Truyện 003: Đi Tướng Quân Phủ

Tiêu Cẩn Du nhìn hai người bọn họ nhất kiến như cố*, cũng lộ một nụ cười vui mừng. Chuyện của hắn cùng Thanh Hàn và cửu đệ muội, hắn đã biết tất cả, bốn năm trước, khi hắn khẩn cầu thỉnh chỉ đi biên quan một mình, hắn cũng không ngăn cản. Nhìn nữ tử lúc đầu mình nghĩ là hận, cuối cùng phát hiện mình yêu sâu đậm, gả cho huynh đệ của mình, hắn cũng thống khổ đi.

*nhất kiến như cố: mới gặp mặt nhưng lại thân thuộc như quen biết đã lâu.

Cái tình kiếp kia rốt cuộc cũng thành sự thật, cho nên hắn ở trên giấy chờ lệnh đã đóng dấu đồng ý. Đơn giản là có lẽ hắn cần một cái lí do để trốn tránh, nhưng mà hắn tin tưởng, có một ngày, hắn sẽ thông suốt.

Hiện tại ngày này rốt cuộc đã tới, trong lòng hắn cũng yên tâm.

Đột nhiên một thanh âm trầm thì từ trong bụng tiểu tử kia truyền ra, tiểu tử kia che bụng, đáng thương trẻ miệng, trông như sắp khóc, làm cho Tiêu Cẩn Du và Lê Hân vô cùng đau lòng.

“Cực cưng, đói bụng sao, Hoàng bá bá mang người đi ăn gì đó.” Tiêu Cẩn Du tiếp nhận đứa nhỏ trong lòng Lê Hân, ra lệnh, cho đến khi trên bàn xuất hiện một bàn đồ ăn, Tiêu Cẩn Du ôm đứa nhỏ ngồi xuống, mà Lê Hân thì ngồi ở bên cạnh, nhìn đứa nhỏ đang tự ăn từng miếng từng miếng một, đứa nhỏ trưởng thành thật sớm, mới hơn ba tuổi, đã biết tự ăn cơm.

Cho đến khi được ăn no, tiểu tử kia mới giang đôi tay nhỏ nhắn mập mạp, ngọt ngào nói “Thức thức, ôm.” Khiến Tiêu Cẩn du tức đến nổi cái gì cũng không muốn ăn, trừng mắt tên Bạch nhãn lang*. Một hán đầu lòng đứa bé này từ nhỏ đến lớn, còn thương hán hơn cả cha hán, nay thấy Lê Hân ngay cả Hoàng bá bá cũng không cần. Lê Hân có khuôn mặt tuấn tú như hán sao? Có quyền lực lớn như hán, có yêu thương hán như hán sao? Hán càng nghĩ càng giận, cảm thấy trong lòng ề ảm.

*Bạch nhãn lang: sói mắt trắng chỉ những kẻ vong ơn phụ nghĩa, tâm địa hung tàn

Cục cứng tuột từ trong lòng Lê Hân xuống, ôm chân của Tiêu Cẩn Du, ngẩng đầu nhìn vị Hoàng đế cao lớn này, giọng nói mang ý lấy lòng “Hoàng bá bá không cần tức giận, cục cứng yêu Hoàng bá bá nhất.”

Thế này còn được, khoe miệng Tiêu Cẩn Du lúc này mới hơi nhếch lên, ôm lấy đứa nhỏ, trực tiếp hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của hán. Đứa nhỏ đáng yêu như vậy, ai lại nỡ lòng nào giận hán. Tiểu tử này thật sự là khôn khéo, giống y như cha nó vậy.

Lê Hân buồn cười nhìn một lớn một nhỏ trước mắt này, Cẩn Du không ngờ lại ăn dấm chua với hán, chỉ đơn giản là cục cứng để cho hán ôm. Xem ra hán thực sự rất yêu thương đứa cháu này, nhưng mà, hán nhìn đứa nhỏ trong lòng Tiêu Cẩn Du. Môi hồng răng trắng, một đôi mắt sáng ngời thiên chân vô tà, giống khuôn mặt của Tiêu Thanh Hàn đã bắt đầu lộ ra sự tuyệt mỹ. Khuôn mặt họa quốc ương dân, sợ là mười mấy năm sau, dung nhan của đứa nhỏ này, là tuyệt sắc vô song, ngay cha hán đều không bằng.

Bỗng nhiên trong lòng có hơn một thân mình nho nhỏ, hán theo bản năng tiếp lấy, cục cứng ôm cổ Lê Hân, “Thức thức, chúng ta đến nhà người chơi được không?”

“Được.” Lê Hân gật đầu, nhìn về phía Tiêu Cẩn Du hỏi ý hán. Mà lần Tiêu Cẩn Du cũng không có phản đối.

Bên trong xe ngựa, Lê Hân ngồi ở bên trong, ôm cục cứng vào lòng, mà thân mình nho nhỏ của cục cứng không ngừng nhìn về phía bên ngoài.

“Cục cứng, dạo này phụ thân người thế nào?” Lê Hân đột nhiên hỏi. Hán không biết Thanh Hàn và Tâm Nhược đã tha thứ cho mình chưa. Hán rời đi vài năm này, là vì trốn tránh cũng là vì để hối lỗi.

“Phụ thân?” Cục cứng quay đầu lại, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng trông như một đóa hoa nhỏ, “Phụ thân tốt lắm, nương cũng tốt lắm.” Cục cứng ngồi trên đùi hán, nghịch bàn tay của hán, “Thức thức, phụ thân và nương đã tha thứ cho người từ lâu, thức thức vẫn không chịu tự tha thứ cho bản thân sao?”

Thân thể Lê Hân cứng lại, khiếp sợ nhìn cục cứng trong lòng, đây thật sự là đứa nhỏ ba tuổi sao? Tại sao hán lại biết việc này.

Cục cứng dẩu miệng lên, có chút tức giận, “Ai nói cục cứng ba tuổi sẽ không biết gì, nương nói ta là cục cứng thông minh nhất.”

Lần này Lê Hân hoàn toàn đứng hình, hán từng nghe Hạ Chi nhắc tới, Vân Tâm Nhược có thuật đọc tâm, chẳng nhẽ đứa nhỏ này cũng như vậy.

395. Chương 394: Ngoại Truyện 004: Tự Cho Là Đúng

“Đúng vậy, cục cứng có thể nhìn đến, nhưng mà nương không cho cục cứng xem, trong lòng mỗi người đều có bí mật của riêng mình, không thích bị người khác nhìn đến, cho nên cục cứng rất ít xem, thức thức đừng tức giận vì cục cứng nhìn suy nghĩ của thức thức được không?” Hán nháy nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, trong mắt lóe lên hơi nước, Lê Hân nghĩ chắc chỉ cần hán nói tức giận, đứa nhỏ này sẽ khóc cho mà xem.

“Được rồi, cục cứng, thức thức không có tức giận. Thức thức còn phải cảm ơn cục cứng nữa cơ.” Hán ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, thật ra những lời cục cứng vừa nói, tuy là đồng ngôn vô ký*, nhưng cũng giống như một cái tát đánh thức về chuyện mà ba năm nay hán chưa từng nghĩ đến. Thực ra, Thanh Hàn và Tâm Nhược đã sớm tha thứ cho hán, chỉ là do hán chưa muốn tha thứ cho bản thân mình mà thôi.

*đồng ngôn vô ký: trẻ con nói chuyện không biết kiêng kỵ

Cái miệng nhỏ nhắn của cục cưng hơi nhếch lên, hai trong mắt cũng sáng lên. Thật ra hắn đã nghe nói về thúc thúc này từ rất lâu rồi, cũng biết thúc thúc này đã làm chuyện có lỗi với nường, cho nên ở bên ngoài sống một mình thật lâu. Phụ thân nói, bọn họ đã sớm tha thứ cho hắn chẳng qua hắn lại không tự tha thứ cho bản thân mà thôi.

Lần này hắn chủ động nhìn suy nghĩ của thúc thúc, đúng là giống như lời nói của phụ thân, thúc thúc thực đáng thương, nên hắn mới nói những lời vừa nãy, mà thúc thúc cũng rút cuộc nghĩ thông mọi chuyện, cho nên hắn rất vui.

Còn có, tướng quân phủ của của thúc thúc có hình dáng ra sao? Hắn rất muốn đi xem.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại trước cửa tướng quân phủ, cục cưng nói chuyện không ngừng trước mặt Lê Hân, có khi lời nói ngậy thơ hồn nhiên không cố kỵ khiến hắn cười ha ha, mà xe phu đang ngồi bên ngoài, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng cười của tướng quân, mắt nhìn về phương xa, ba năm, rất ít nghe ngài ấy cười to thoải mái như vậy.

Trong tướng quân phủ, Vân Thiển Y ngồi trước gương, lo lắng nhìn mặt mình, sau khi xác định khuôn mặt vẫn tuyệt mỹ như bốn năm trước mới yên tâm. Thật ra có ai có thể chạy đua cùng thời gian đâu, ba năm vẫn để lại trên mặt nàng không ít dấu vết, là do nàng không muốn chấp nhận điều đó thôi.

Mộng tưởng vài năm, cũng nên tỉnh lại, cùng với việc tiếp tục ở trong mộng, không bằng nắm chặt hiện thực thuộc về nàng, nhưng mà nàng tình ngộ quá muộn, không còn cơ hội nào cứu vãn được nữa.

Khi hắn yêu nàng, nàng từ chối hắn, lợi dụng hắn. Lúc nàng muốn quay lại tìm hắn, hắn lại cảm thính nguyện thứ, đi biên quan, từ nay về sau, cuộc sống bốn năm trong tướng quân phủ, nàng như người có cũng được mà không có cũng chẳng sao, không có người tôn trọng, không có người để ý. Giống như không khí vậy, ngoại trừ Tri Dung ra, không còn ai để ý nàng, mỗi ngày bữa cơm cũng là đơn giản nhất, hiện tại nàng còn muốn cái gì mà sơn hào hải vị, chỉ cần được ăn no đã là tốt lắm rồi.

Nay nàng vừa nghe được người khác nói hắn đã trở về, cái nam tử yêu nàng sâu đậm kia, có thể cho nàng cơ hội một lần nữa được không, nàng mất đi quốc sự, nhưng vẫn còn một tướng quân phủ nguyện ý lưu giữ nàng, nếu nàng lại mất đi tướng quân phủ, nàng sẽ mất đi tất cả. Nàng còn trẻ, còn xinh đẹp như vậy, làm sao lại cam tâm bị nhốt cả đời ở đây.

Mà Vân phủ, bởi vì đắc tội với Hoàng tộc, không ai dám làm ăn với họ. Bốn năm trôi, ngoài một ngôi nhà ở, cái gì cũng không có. Cha của nàng không biết hiện tại ở nơi nào, nếu thật sự rời đi tướng quân phủ, nàng thật sự sẽ không là cái gì cả. Nàng sẽ không là Vân Thiển Y xinh đẹp tài hoa mà sẽ trở thành người phụ nữ bị chồng bỏ.

“Tiểu thư...” Tri Dung nhìn Vân Thiển Y quá mức kích động như vậy, có chút khó khăn mở miệng.

“Làm sao? Không phải tướng quân sắp đến sao?” Vân Thiển Y quay đầu nhìn nàng, đôi mi thanh tú nhíu lại.

Tri Dung vò vò góc áo, do dự mở miệng, “Tướng quân đúng là đã trở lại, nhưng mà, tướng quân còn ôm theo một đứa trẻ khoảng ba tuổi trở về nữa.”

Đứa nhỏ, tầm ba tuổi, chẳng lẽ là của hắn, hắn ở biên quan, sao có thể được, không phải hắn yêu mình hay sao? Không phải vì nàng chống lại Hoàng thượng sao, tại sao bây giờ lại có đứa nhỏ, nàng không tin, không tin.

“Tiểu thư...” Tri Dung có chút lo lắng nhìn nàng. Tiểu thư hiện tại cuối cùng cũng nhận ra chỗ tốt của tướng quân, nhưng mà tướng quân đã rời đi bốn năm, bốn năm có thể thay đổi rất nhiều thứ.

Mà tướng quân còn yêu Vân Thiển Y hay không, người sáng suốt đều nhìn rõ, yêu đã sớm không còn, chỉ còn sự lạnh lùng, vô tình mà thôi. Nếu có yêu, đã không đi liên suốt bốn năm, nếu có tình, sẽ không đi bốn năm mà không gửi nổi một phong thư. Tiểu thư thật ra chính là bị tướng quân quên đi, chỉ có tiểu thư vẫn tưởng rằng tướng quân còn yêu nàng.

Mà những lời này, nàng không thể nói, mà cũng không biết nói thế nào.

396. Chương 395: Ngoại Truyện 005: Cục Cưng Bị Mắng

Editor: Sakura Trang

Vân Thiên Y mặc váy dài thướt tha, bước nhanh đi về phía cửa, người hầu xung quanh nhìn bọn họ làm như không thấy. Đối với bọn họ mà nói, nữ nhân này, trong tướng quân phủ là người thừa, thiếu nàng không mất cái gì, thêm người như nàng cũng chẳng làm sao, hiện tại đãi ngộ của chủ tử các nàng ở trong phủ, cũng giống như ở Vân phủ người khác đối xử với Vân Tâm Nhược vậy, nay đã trả lại trên người bọn họ.

Vân Thiên Y vừa đi đến hoa viên, liền nhìn đến một nam hài tầm ba, bốn tuổi, áo bào ngắn màu nguyệt sắc, vật liệu may mặc là vân lung gấm sa thượng hạng, loại vải dệt này, đông nóng hạ mát, mặc ở trên người tựa như khoác một lớp sa mỏng, một năm chỉ có vài cuộn, một thước vạn kim, ngoài người thân phận cực cao trong Hoàng tộc, không người có thể mặc.

Đứa nhỏ cũng cảm giác được phía sau có người, quay đầu, khuôn mặt xinh đẹp, dù tuổi còn nhỏ, nhưng đã dung nhan tuyệt sắc như vậy, giữa mi tâm một đóa Bạch Liên, giống như cả người mang tiên khí, từ xa nhìn lại, giống như một tiểu tiên đồng. Thân mình nho nhỏ, tuổi nhỏ, nhưng đã mơ hồ xuất hiện một loại khí chất cao cao tại thượng, cũng không phải đứa nhỏ bình thường có thể so sánh.

Nhất định là hắn, đứa nhỏ tướng quân mang về, Vân Thiên Y chán ghét đứa nhỏ này, chán ghét khuôn mặt của đứa nhỏ, nếu hắn có thể xấu một chút, có thể bình thường một chút, có lẽ, nàng có thể bớt chán ghét hắn một chút.

“Người là đã đứa nhỏ* ở đâu đến?” Viên Thiên Y lạnh lùng nghiêm mặt, giận giữ nhìn đứa nhỏ trước mặt. Nàng mặc kệ đứa nhỏ này mới chỉ có ba tuổi, cũng chỉ là một tiểu hài tử mà thôi.

*đã đứa nhỏ: đứa con hoang, đứa bé không rõ nguồn gốc

Đã đứa nhỏ? Cục cưng vừa nghe đến ba từ này, khuôn mặt nho nhỏ đen lại, hắn tuy rằng rất nhỏ, nhưng vẫn biết nữ nhân này đang mắng mình.

“Cục cưng mới không phải đã đứa nhỏ.” Hắn nâng cằm lên phản bác lại adi xinh đẹp trước mắt này, nàng tuy rằng có khuôn mặt xinh đẹp, nhưng mà hắn không thích nàng, hơn nữa, nàng cũng không có đẹp bằng nương của hắn. Cho nên, hắn quyết định, sẽ chán ghét nàng.

“Không phải đã đứa nhỏ thì là ai? Người chính là đã loại.” Nàng càng mắng càng khó nghe. Tri Dung đứng ở phía sau nàng, nhìn tiểu nam hài trước mắt này, tâm lạnh lại, nàng thấy rõ ràng, đứa nhỏ này không phải của tướng quân, hắn lớn lên cùng tướng quân không có chút nào giống nhau, xem khuôn mặt, lại cực kỳ giống một người. Đang tức giận nên tất nhiên tiểu thư không có chú ý tới, đến khi nàng nhìn đến đóa Bạch Liên trên trán đứa nhỏ kia, hận không thể hôn mê đi. Là hắn, trời cho điềm lành, trăm năm phúc tinh, là đứa nhỏ của Quốc sư.

Hiện tại tay chân Tri Dung lạnh thấu xương, đứa nhỏ này, là quốc bảo của Thiên Trạch, không chỉ là đứa con mà vợ chồng Quốc sư yêu thương nhất, hơn nữa, ngay cả Hoàng thượng cũng cực kỳ yêu thương, huống chi, sau lưng hắn có những chỗ dựa vững chắc đếm không hết, ví dụ như Mặc tộc thần bí nhất trong truyền thuyết, còn có cái thể ngoại cao nhân, Thiên Tuyệt tiên nhân, hắn, ai cũng không thể đắc tội được.

Tiểu thư nhà nàng, lần này, thật sự gặp rắc rối rồi. Ai cũng không thể cứu được. Tri Dung bị dọa chân như nhũn ra, ngay cả nói cũng không nên lời.

Mà cục cưng nghe tiếng mắng của Vân Thiên Y, cái miệng nhỏ nhún hơi trề ra, hốc mắt hồng lên, hắn mới không phải đã loại, hắn có phụ thân có nương, hắn là bảo bối của phụ thân và nương, là bảo bối của Hoàng bá bá, là bảo bối của cậu Mặc Sơn, là bảo bối của Tử di, là bảo bối của Thiên Tuyệt gia gia, cũng là bảo bối của Minh Phong và Viêm Huyền thúc thúc, hắn mới không phải đã loại.

Thật ra cũng khó tránh vì sao cục cưng lại khổ sở như vậy, từ nhỏ đến lớn, tất cả mọi người đều đối với đứa bé này đau tận xương tủy. Đừng nói là mắng, ngay cả một lời nó nặng còn không có nữa là, có thể nói, lần đầu tiên hắn bị người khác mắng như vậy. Ở độ tuổi nhỏ như vậy, trực tiếp làm tổn thương lòng tự trọng rất mạnh của hắn.

“Ta không phải.” Cục cứng gần từng tiếng thật rõ ràng, hốc mắt lại hồng lên, trông thật đáng thương, nước mắt tích tụ quanh viền mắt, nhưng vẫn không rơi xuống.

“Người chính là như vậy.” Vân Thiển Y lúc này đều bị ép cho điên rồi, mình lại đi cãi nhau cùng với một đứa trẻ ba tuổi.

397. Chương 396: Ngoại Truyện 006: Cục Cứng Bị Bắt Nạt

Trong mắt đứa nhỏ hiện lên ánh nước, oa một tiếng khóc lớn vang lên, thanh âm rất lớn, khiến cho tiếng khóc trở nên khàn khàn. Tiếng khóc bất ngờ, khiến cho Vân Thiển Y sững sờ, không kịp phản ứng.

“Ai đang bắt nạt cục cứng của ta?” Xa xa truyền đến một giọng nói tức giận, như tiếng sét đánh dọa Vân Thiển Y và Tri Dung sắc mặt trắng bệch. Giọng nói này, bọn họ biết, là hoàng thượng.

“Hoàng bá bá...” Cục cứng vừa thấy Tiêu Cẩn Du xuất hiện, những hạt nước mắt rơi càng nhiều.

Tiêu Cẩn Du đi tới, vạt áo mình hoàng không ngừng bay lên, hắn nghe tiếng khóc của đứa nhỏ, mới nghe hắn đã biết là tiếng khóc của cục cứng. Ai dám bắt nạt cục cứng mà hắn yêu thương tận xương, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đó. Khi hắn nhìn thấy đứa nhỏ đang khóc đến khó thở kia, đau lòng khiến hắn cắn chặt răng lại.

“Hoàng bá bá...” Cục cứng dùng đôi chân ngắn nhỏ chạy đến bên Tiêu Cẩn Du. Tiêu Cẩn Du cúi người xuống, ôm chặt thân thể nhỏ nhỏ đang không ngừng run run kia, đau lòng vỗ nhẹ đôi vai nhỏ bé, an ủi, “Không khóc, cục cứng không khóc, Hoàng bá bá ở đây.”

“Ô... Hoàng bá bá, cục cứng rất đau khổ.” Hắn càng khóc càng thương tâm. Ở trong trí nhớ của Tiêu Cẩn Du, đứa nhỏ này rất ít khóc, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bé khóc nhiều như vậy.

“Ai làm?” Hắn liếc nhìn bốn phía, khi nhìn đến chủ tớ Vân Thiển Y, tức giận đến nỗi hận không thể giết chết nữ nhân này ngay lập tức, hại cửu đệ muội của hắn chưa đủ, còn muốn hại cháu của hắn.

“Có phải các người hay không?” Hắn thở sâu, giọng nói bình tĩnh, trong mắt lại có một ngọn lửa đang cháy vô cùng lớn.

“Ta... Ta...” Vân Thiển Y ngã ngồi trên mặt đất, căn bản không biết tại sao đứa nhỏ này lại kêu Hoàng thượng là Hoàng bá bá, năng bỗng nhiên trợn to mắt, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của đứa nhỏ kia, cùng với khuôn mặt tuyệt sắc trong trí nhớ, là hắn? Là hắn...

“A ô...” Một loạt tiếng sói tru vang lên.

Cục cứng ở xa đang từ từ đến gần kia, nước mắt không ngừng rơi.

“Phụ thân... Phụ thân...” Hắn khóc, giãy dụa tụt xuống khỏi lòng Tiêu Cẩn Du, bước chân nhỏ, vươn tay nhỏ, chạy hướng bóng trắng kia.

“Phụ thân...” Bỗng nhiên, hắn vấp phải một hòn đá, ngã lăn trên đất.

Tiêu Thanh Hàn bình thân đứng lại, thân mình cũng không đi về phía trước đỡ cục cứng, nhưng đáy mắt lại rõ ràng hiện lên sự đau lòng. Mà Lang Vương trực tiếp chạy lên, liếm khuôn mặt xinh đẹp bị lấm bẩn của cục cứng, cục cứng nhìn thân mình cao lớn của Tiêu Thanh Hàn, cái miệng méo mào.

Tiêu Cẩn Du nhìn đứa nhỏ ngã sấp xuống, vội vàng hô một tiếng: “Cục cứng.”

Mà cục cứng tự mình bò dậy, nhìn Tiêu Thanh hàn, tiếp tục chạy về phía hắn, khi chạy tới bên người Tiêu Thanh Hàn, ôm lấy chân hắn. Ngẩng đầu nhìn hắn, giọng nói nhỏ nhỏ vô cùng đáng thương.

“Phụ thân.”

Tiêu Thanh Hàn xoay người ôm lấy con, thời gian ba năm vẫn chưa lưu lại dấu vết gì trên mặt hắn, mà càng khiến cho hắn có cảm giác trở nên thành thực, khí thế uy nghiêm, khuôn mặt tuyệt mỹ, cực kỳ trầm tĩnh, hắn dùng ngón tay lau vết bẩn trên mặt con, đứa bé khóc khiến khuôn mặt đều sưng đỏ cả lên, hắn không ngừng hít mũi, ôm cổ của phụ thân hắn, nức nở khóc lên.

Trong mắt Tiêu Thanh Hàn hiện lên ánh sáng đỏ, nhìn về phía Vân Thiển Y, nhìn đến nỗi Vân Thiển Y chỉ muốn ngất xỉu, đáng tiếc nàng vẫn tỉnh táo, nhìn ánh mắt chỉ trích từ bốn phía, nàng không bao giờ nghĩ rằng đứa nhỏ này lại không phải là con của Lê Hân mà là của Thanh Hàn Quốc sư.

“Phụ thân, phụ thân...” Tiếng khóc của đứa nhỏ không ngừng truyền ra khiến cho người lớn tâm đều đau.

Tiêu Thanh Hàn vỗ nhẹ lưng đứa nhỏ, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn lên, “Ngã đau?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng vẫn nhận nhận ra sự đau lòng trong đó.

“Không phải.” Cục cưng lắc đầu, “Phụ thân nói cục cưng là tiểu nam tử hán, ngã sắp xuống phải biết tự mình đứng lên, nên cục cưng không đau.”

“Vậy tại sao lại khóc?” Tiêu Thanh Hàn lau nước mắt trên mặt đứa nhỏ, hỏi.

“Phụ thân...” Nước mắt đứa nhỏ lại rơi.

398. Chương 397: Ngoại Truyện 007: Báo Ứng

“Cái gì xinh đẹp kia nói cục cưng là dã loại, cục cưng mới không phải, cục cưng có phụ thân có nương còn có Hoàng bá bá.” Hắn nói tới đây cảm thấy thật đau lòng, nhất là ở trước mặt phụ thân của mình, càng biểu hiện ra sự đáng thương, vừa rồi nếu còn có một chút giả vờ thì bây giờ thì là thật sự đau lòng.

Nghe được hai chữ dã loại này, Tiêu Cẩm Du đen mặt lại, “Vân Thiển Y lớn mật, dám mắng Tiểu Vương gia của Thiên Trạch ta.”

Tiêu Thanh Hàn lạnh lùng liếc mắt nhìn Vân Thiển Y, ánh mắt kia, như một lưỡi dao sắc nhọn đâm xuyên qua thân thể của nàng, người nàng run lên sợ hãi.

“Hoàng thượng, Thanh Hàn chuyện này giao cho ta đi, ta sẽ cho các người và cục cưng một câu trả lời thuyết phục.” Giọng nói của Lê Hân bất chợt truyền đến, Vân Thiển Y nhìn về phía nam tử hắc y đang bước đến, cơ thể thả lỏng, ngồi phịch dưới đất. Vạt áo thật dài dính một tầng bụi đất.

“Hừ, người tốt nhất đừng làm cho thất vọng” Tiêu Cẩm Du thật sự tức giận, hắn khó khăn lắm mới có một đứa cháu, vừa đến chơi chỗ hắn liền bị người bắt nạt, không coi mặt mũi Hoàng gia của hắn ra gì sao.

Mà Tiêu Thanh Hàn nhìn Lê Hân, con mắt sâu thẳm, không đoán được bên trong chứa đựng điều gì, hắn cúi đầu, vỗ vỗ lưng đứa nhỏ.

“Tướng quân...” Vân Thiển Y nhìn hắn, đúng là, tướng quân vẫn yêu nàng, thậm chí nguyện ý vì nàng chống lại hoàng thượng.

“Người đâu...” Lê Hân mắt lạnh nhìn Vân Thiển Y, trông mắt không có một chút nào sự tồn tại của nàng cả, đối với tất cả những việc trước đây, hắn thật sự buông ra, không thể tưởng được nhất thời lòng tốt, vì điều đó lại làm cho nàng gây tổn thương cho cục cưng, khiến cho hắn không thể để cho nàng ở lại đây thêm một ngày nào nữa.

Rất nhanh một đám thị vệ mặc khôi giáp màu đen bước đến, Lê Hân chỉ vào Vân Thiển Y vô tình cười. “Đem nữ tử này đưa đến Hoa Xuân lâu, làm cho nàng chết già ở đó đi.”

“Không, tướng quân...” Vân Thiển Y hô lên thất thanh, nàng biết cái nơi chết già là ý gì, là kỹ viện a, là nơi nữ tử bán mình. Nàng là một nữ tử kiêu ngạo cỡ nào, nếu mang nàng đến nơi đó, không bằng trực tiếp giết nàng đi, “Tướng quân, ta là Thiển Y, là Thiển Y mà người yêu, người không nhận ra ta sao?” Nàng gạt sợi tóc trước mặt mình ra, nước mắt làm cho lớp trang điểm trở nên nhem nhuốc, vô cùng xấu xí.

“Yêu người...” Lê Hân cười lạnh, “Ta đã sớm không còn yêu người nữa.” hân đưa lưng về phía nàng, nhắm hai mắt lại, thật sự bình tĩnh. Đối với nàng, trái tim của hân bây giờ không còn đập mạnh nữa, và cũng sẽ không bao giờ có lần nữa.

“Không, tướng quân, van cầu người, không cần đưa Thiển Y đến nơi đó, van cầu người, tướng quân...” Thị vệ mặc khôi giáp màu đen trực tiếp dẫn Vân Thiển Y rời đi, trong không khí chỉ còn tiếng khóc vắng vắng của nữ tử từ xa vọng lại.

Tiêu Cẩm Du bĩu môi, tương đối hài lòng với kết quả này, nhưng mà cửu đệ có hài lòng hay không, điều này còn cần nghiên cứu thêm.

Tiêu Thanh Hàn ôm con nhìn người kéo Vân Thiển Y đi xa, trong mắt hiện lên một mảnh hàn quang, rét lạnh nguy hiểm. Nếu Vân Thiển Y cho rằng đến đây là kết thúc thì nàng đã sai lầm rồi, còn có chuyện càng đáng sợ hơn đang chờ nàng, con của hân, không phải ai cũng có thể tùy tiện bắt nạt.

Tiếp theo hân đi đến bên người Lê Hân, mỉm cười với hân, giống như bốn năm hai người chưa bao giờ từng xa nhau.

“Hân, người đã trở lại rồi.”

Lê Hân nhìn đứa nhỏ trong lòng hân, cũng đáp lại hân một nụ cười, “Đúng vậy, đã trở lại.”

“Thực xin lỗi, Thanh Hàn, còn có Vân Tâm Nhược.” Hân đột nhiên mở miệng, có chút bừa bãi, cũng có chút thiệt tình. Hân cuối cùng cũng đã trở lại Lê Hân của trước kia, chiến thần làm cho địch nhân nghe tin đã sợ mất mật.

Tiêu Thanh Hàn vỗ vỗ bờ vai của hân, nói, “Chúng ta đều tha thứ cho người.”

Lê Hân cười, mọi thứ đã tiêu tan.

“Cục cưng, người có tha thứ cho thúc thúc không?” Hân nhìn về phía cục cưng trong lòng Tiêu Thanh Hàn, sợ đứa nhỏ kia sẽ tức giận, hân thật sự rất thích đứa nhỏ này.

“Vâng, cục cưng không trách thúc thúc.” Cục cưng ngoan ngoãn gật đầu, hân biết mọi chuyện không liên quan đến thúc thúc, hân là một đứa trẻ hiểu chuyện.

Sau đó hân quay đầu nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, hân rất nhớ nương của hân, vì vậy liền lắc lắc quần áo của Tiêu Thanh hàn, “Phụ thân, con muốn nương, con nhớ nương, chúng ta về nhà đi.” Hân muốn nương của hân, nhớ vòng ôm ấm áp của nương, hân yêu nương nhất.

Mà Tiêu Thanh Hàn nghe đứa nhỏ đòi hỏi như vậy nhú mày lại, trực tiếp ném đứa nhỏ cho Tiêu Cẩm Du, Tiêu Cẩm Du ôm lấy, tức giận trừng hân một cái, ngay cả cục cưng đều đáng thương nói một câu, “Phụ thân thật là xấu.”

“Cửu đệ.” Tiêu Cẩm Du gọi nhỏ một tiếng, “Người không cẩn thận như vậy, quảng khiến cục cưng ngã xuống làm sao bây giờ?”

Tiêu Thanh Hàn nhếch mi, với võ công của Hoàng huynh hân, muốn ngã cũng không được.

399. Chương 398: Ngoại Truyện 008: Nỗi Lo Của Nàng

“Hoàng huynh, đêm nay cục cưng sẽ ngủ chỗ người, sáng mai ta sẽ đến đón.”

Tiêu Cẩm Du nhìn khuôn mặt đỏ bừng do vừa khóc xong của đứa nhỏ, còn có đôi mắt sưng đỏ kia, không khỏi thở dài, cục cưng đáng thương a, người bị cha người ghét bỏ rồi, cha người là sợ để cho nương người nhìn thấy sẽ đau lòng mà. Nhưng mà buổi tối ngủ có thể ôm cục cưng, hân cầu còn không được, cả người tiểu gia hỏa này lúc nào cũng mang theo hương sen nhàn nhạt, hình như còn có tác dụng an thần đầu, thật đúng là cũng không tồi.

Cục cứng cúi đầu, những suy nghĩ trong lòng của Tiêu Cẩm Du, hần đều đọc được, sau đó hần nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn, hơi mếu máo nói, “Thế ngày mai phụ thân nhất định phải đến đón con đó? Ngày mai, nhất định nha.” Tuy rằng buổi tối hôm nay không thể gặp nương, cũng không thể ngủ với nương, nhưng so với việc làm cho nương khổ sở, hần nên đi theo Hoàng bá bá thì tốt hơn.

Tiêu Thanh Hàn gật đầu, xoay người rời đi. Con hần, hần còn không hiểu sao? Tiểu tử kia, thật là một cái quỷ linh tinh.

Trong phủ Quốc sư, thanh trúc càng thêm xanh tươi so với ba năm trước, trong Thủy Tâm tiểu trúc, Vân Tâm Nhược chống cằm, nhìn thanh trúc bên ngoài, hiện tại trong phủ quốc sư chỉ có một mình nàng. Minh Phong bị sự đệ của hần là Viêm Huyền gọi vào Nhan quốc rồi, nói là Dịch Yên muốn sinh sản, khiến Minh Phong tức giận mắng không ngừng, nói việc này mời bà mụ là được, sao cần đến thần y như hần. Nhưng hần mạnh miệng nói như vậy, cuối cùng vẫn đi cùng.

Đời người, có một số việc đúng là không thể tưởng tượng được, Viêm Huyền và Dịch Yên, hai oan gia là thế cuối cùng vẫn đến với nhau. Nam tử gọi là Viêm Huyền này đối với ai cũng tao nhã có lễ, nhưng chỉ cần đụng tới Dịch Yên liền giống như sư tử bị nhổ lông vậy lúc nào cũng tức giận. Mà Dịch Yên, nàng lúc nào cũng mang khuôn mặt nhỏ nhắn không biểu tình, nhưng chỉ cần gặp được Viêm Huyền toàn bộ bình tĩnh liền không còn, giống như thay đổi thành một người khác. Chẳng nhẽ cái này người ta gọi là trời sinh một đôi.

Mà Tử Y cũng không cần phải lo, hai năm trước nàng cũng lập gia đình, gả cho thống lĩnh thị vệ của Hoàng thượng, cuối cùng cũng được như nguyện vọng của mình lúc ở Vân phủ, gả cho một vị trượng phu tốt.

Còn về một người khác, nàng thở dài, ghé vào trên bàn, Lôi ca ca hiện tại đã giống một người Hoàng đế thực sự, đem thực lực Nhan quốc trong ba năm gần gũi tăng lên gấp đôi. Mà hần cũng đã nạp mấy chục người phi tử, về đứa nhỏ, ngoài Thái tử mà Đỗ Thiên Lan sinh ra, cũng có vài đứa. Nàng biết khúc mắc của hần ở chỗ nào, nhưng nàng cũng không thể giúp được gì cho hần, điều hần muốn nàng không cho được, cho nên, chỉ có thể nhìn, chỉ có thể nghĩ, nhưng mà, nàng tin tưởng rồi sẽ có một ngày, hần suy nghĩ thông suốt mọi việc.

“Suy nghĩ cái gì?” Một làn hương sen thanh mát bay đến, giọng nam nhân thanh nhuận dễ nghe. Vân Tâm Nhược ngẩng đầu, nhìn về phía Tiêu Thanh Hàn không biết xuất hiện từ khi nào.

“Không có gì, chỉ nghĩ về Dịch Yên.” Nàng giơ tay về phía Tiêu Thanh Hàn, Tiêu Thanh Hàn nghe xong nhú mi lại, biết nàng cũng không nói hết, nhưng mà, cũng không truy hỏi. Cầm tay kéo nàng vào lòng, để nàng ngồi lên đùi mình.

“Ngày kia, Hoàng đế Nhan quốc, Hoàng hậu, cùng vài vị phi tử sẽ đến Thiên Trạch.” Hần biết nàng đang suy nghĩ điều gì? Nhược của hần vẫn luôn là một nữ tử hay mềm lòng, đối với cái người đến cùng một thế giới với nàng kia, nàng dù chưa bao giờ nói ra, nhưng vẫn luôn thầm quan tâm, không phải xuất phát từ yêu, nhưng xuất phát từ tình.

Hần không ghen tị, nhưng lại luyến tiếc nàng vì điều này mà thương tâm.

“Vâng.” Vân Tâm Nhược ôm hông hần, đem mặt chôn trong lòng hần, Thanh Hàn của nàng, luôn luôn hiểu nàng như vậy. Kỳ thật, biết bọn họ sắp tới, nàng cũng không có cảm xúc gì đặc biệt, ba năm không gặp, rất nhiều việc đã qua đi, nên đối mặt, đã sớm đối mặt rồi.

“Thanh Hàn, cục cứng đâu?” Vân Tâm Nhược lộ mặt ra từ trong lòng Tiêu Thanh Hàn, nhìn nhìn bốn phía, không thấy bóng dáng bé, đã một ngày không gặp con, nàng rất nhớ nó.

400. Chương 399: Ngoại Truyện 009: Cung Yến

“Hoàng huynh giữ nó lại qua đêm.” Tiêu Thanh Hàn mặt không đỏ khí không suyễn nói dối, hần cũng không muốn thử thử của hần biết chuyện đứa con bảo bối của bọn họ khóc, nếu biết nàng sẽ lại đau lòng rồi suy nghĩ nhiều. Huống chi, tiểu quý kia thường xuyên tranh giành thê tử với hần, xem ra hần nên nghĩ đến việc ném nó đến Mặc tộc một ít ngày mới được.

Vân Tâm Nhược đương nhiên không đoán được suy nghĩ của Tiêu Thanh Hàn lúc này, một nam nhân trưởng thành thế nhưng lại ăn dấm chua với con của mình, hơn nữa, lượng dấm chua này không nhỏ.

“Như vậy hả, lại ở Hoàng cung, nhưng mà, ta rất nhớ cục cưng.” Nàng dựa vào ngực hắn, nghĩ đến đứa nhỏ cục kì đáng yêu kia.

“Sáng mai ta sẽ mang đứa nó về đây, cho nên, hiện tại nàng chỉ có thể nghĩ về ta.” Hắn hôn nhẹ sợi tóc của nàng, bá đạo nói. Nhưng trong giọng nói lại có chút oán giận, rõ ràng hắn đang ngồi ở đây, nàng lại nghĩ tới người khác, làm hắn rất mất hứng, cho dù người khác là con hắn cũng không được.

Vân Tâm Nhược mỉm cười, thanh nhã giống như một cây hoa Ngọc Lan, thời gian ba năm, làm cho toàn thân nàng được bao phủ trong một tầng ánh sáng hạnh phúc, càng lúc càng xinh đẹp.

Nàng ngẩng đầu hôn nam tử mà nàng yêu, môi chạm nhẹ môi. Hắn cười, làm nụ hôn này sâu hơn, vô cùng hưởng thụ sự chủ động này của nàng. Sự chủ động thân cận như vậy của thê tử hắn nhưng là rất ít gặp, tuy rằng làm vợ chồng ba năm, nàng vẫn luôn rất ngưng ngừng.

Hai ngày sau, quan khách đầy đủ, sau ba năm, Nhan quốc lại đến Thiên Trạch làm khách, lần này đến là Hoàng đế và Hoàng hậu nhan quốc cùng vài vị phi tần được sủng ái.

Trong Thiên Trạch hoàng cung, cung nhân không ngừng đi lại khắp nơi. Trong Hoa Nhiễm cung, hoàng đế và quan khách đã ngồi vào chỗ của mình. Mà Hoàng đế Nhan quốc Lôi Liệt, ngồi bên tay phải là phi tử hiện tại đang được hắn sủng ái nhất Lan phi, ngồi bên tay trái là Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương này khuôn mặt bình thường, khuôn mặt trắng bệch thể hiện sức khỏe không được tốt, ngồi bên cạnh nàng là một nam hài tầm bốn tuổi, vô cùng gầy yếu, đôi mắt sợ hãi giống như một tiểu bạch thỏ, hình như rất sợ người lạ, vẫn luôn trốn ở sau lưng mẫu hậu của hắn.

Lôi Liệt từ lúc đến vẫn chỉ uống rượu, Lan phi vì hắn rót một ly lại một ly, mà hắn theo từ lúc bắt đầu đến giờ, chưa từng nói một câu cùng Hoàng hậu ngồi bên cạnh hắn. Thật ra người ngoài làm sao biết, hai vợ chồng bọn họ đã sớm như người lạ.

“Thanh Hàn Quốc sư đến, Quốc sư phu nhân đến, Dục Trạch Tiểu vương gia đến.....”

Thái giám vừa dứt lời, tất cả mọi người đều yên lặng.

Chỉ thấy từ ngoài cửa cung điện, một đôi vợ chồng thần tiên quyến lữ đi đến, nam tử áo trắng khuynh thành tựa như thần tiên hạ phàm, áo trắng, đầu bạc, tuyết thể vô song. Mà nữ tử như bông cúc trong gió, khí chất cao quý vô trần. Trong lòng nam tử ôm một đứa nhỏ ba tuổi, mặt mày như họa, giữa mi tâm có một đóa Bạch Liên hoa khiến hắn càng giống như tiên đồng trong truyền thuyết.

Lôi Liệt và Lê Hân đồng thời nhìn về phía nữ tử đang tiến vào, nhìn đến nụ cười hạnh phúc trên môi nữ tử, một người sắc mặt lụi bại, một người còn lại thì thấy vui mừng.

Ngực Lê Hân hơi cứng lại, nhưng càng nhiều là sự thoải mái sau khi buông bỏ. Nhìn thấy bọn họ hạnh phúc, ánh mắt hắn sáng lên, giống như ánh sáng lóe lên của những vì sao trên trời đêm.

Mất đi thì mất đi, không tìm lại được, hắn cũng không muốn tìm lại, bởi vì, cũng không thuộc về mình, cho nên hắn chúc phúc cho họ, bởi vì chúc phúc cho họ, cho nên hắn cũng buông bỏ hết tất cả khúc mắc.

Thời gian, thực sự là liều thuốc tốt nhất, nó làm cho người ta càng hoàn mỹ, càng thành thực, càng khiến người ta biết bản thân mình muốn cái gì, không phải bởi vì không yêu, mà là vì biết mình quá yêu, tình yêu kia được chôn dưới đáy lòng, vẫn mãi, không bao giờ biến mất.

401. Chương 400: Ngoại Truyện 010: Tỷ Tỷ Thành Thấm Thấm

Mà Lôi Liệt không ngừng uống rượu do Lan phi rót, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch, một hương vị chua sót từ miệng truyền thẳng đến đáy lòng. Nữ tử như lan kia vốn đáng lẽ nên thuộc về hắn, là người hắn dùng

sinh mệnh để yêu, nhưng mà, hắn lại bỏ lỡ, nên hận ai bây giờ, nên oán ai bây giờ, thật ra, bây giờ cho dù nói cái gì, đều đã quá muộn.

Hắn có rất nhiều phi tử, nhưng họ không thể nào lấp đầy nội tâm trống rỗng của hắn. Hắn có quyền lợi cao quý trong tay, lại vẫn cô đơn, không ai có thể cho hắn cảm giác giao hòa giữa hai trái tim.

Vân Tâm Nhược nhìn về phía người ngồi ở chủ vị trên cao kia, có chút thở dài bất đắc dĩ, Tiêu Thanh Hàn nắm chặt tay nàng, nàng quay đầu nhìn hắn cười.

Mọi người đều có mệnh số, xoay người, chỉ là mỗi người khác nhau mà thôi, Lôi ca ca, hy vọng có một ngày, người có thể hiểu được, không cho người hy vọng chỉ bởi vì không muốn cho người thất vọng.

Nụ cười kia chiếu vào trong mắt của Lôi Liệt, hắn cúi mắt xuống, bưng lên một ly rượu, tay áo dung lúc che ánh mắt của hắn. Như vậy thật tốt, Tiểu Nhược, người từng phải chăm chú nhìn vào hạnh phúc của ta, như vậy, bây giờ ta cũng sẽ chúc phúc cho người.

Mà Đỗ Thiên Lan nhìn Lôi Liệt không ngừng uống rượu, tay ôm chặt lấy đứa con đang sợ hãi của mình, nàng biết, cánh mình, đã hoàn toàn mất đi.

Mà Tiêu Thanh Hàn và Vân Tâm Nhược sau khi ngồi vào chỗ của mình, Tiêu Thanh Hàn ôm cục cưng vào trong lòng mình, loại yếm hội như vậy, từ rất nhỏ cục cưng đã bắt đầu tham gia, cho nên đối với đứa nhỏ chỉ có tầm ba tuổi như cục cưng, hắn không hề kêu ca trách móc, hơn nữa còn tuyệt không sợ. Chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mềm của cục cưng tràn đầy nụ cười vui vẻ, đóa Bạch Liên giữa mi tâm càng nở rộ, khiến cho khuôn mặt của hắn như có một tầng tiên khí, làm cho mọi người nhìn vào chỉ muốn yêu quý làm quen.

Tất cả mọi người đã bị nụ cười hồn nhiên của đứa nhỏ thu hút, đều cảm thán đứa nhỏ này lớn lên thật tuấn tú, đây là quốc bảo của Thiên Trạch, trăm năm phúc tinh, con trai độc nhất của Thanh Hàn Quốc sư, Tiêu Dục Trạch.

Lê Hân bưng lên một ly rượu, nhìn về phía Vân Tâm Nhược, trong mắt mang theo một chút xin lỗi, còn có một phần tình yêu được giấu kín trong đáy lòng.

Vân Tâm Nhược nhìn về Lê Hân, mỉm cười với hắn, Thanh Hàn đã sớm nói cho nàng những việc mà Lê Hân suy nghĩ trong lòng. Đối với nam tử này, có lẽ đã từng thương tổn nàng rất nhiều, thời gian bốn năm, rất nhiều truyện cũng đã trôi qua.

Nàng đã sớm không còn hận hắn, hắn cũng không cần phải tách bản thân, thật ra, nếu xét mọi phía, hắn cũng là một người đáng thương.

Lúc này cửa mở ra, một cô gái mặc y phục dị tộc, âm nhạc vang lên, nữ tử nhảy múa, vòng eo xoay tròn, vừa có sự mềm mại của nữ tử, mà cũng không thua sự anh khí của nam tử, mà cái chén trong tay Lê Hân bị hắn nắm chặt, mặt đen lại, nữ nhân này không gốc ở thảo nguyên làm công chúa của nàng, tại sao lại chạy đến đây làm gì?

Mà nữ tử kia cũng liếc nhìn qua Lê Hân, không thèm để ý ánh mắt sắp phun hỏa của hắn kia, tiếp tục múa.

“Phụ thân....” Cục cưng lôi kéo ống tay áo của Tiêu Thanh Hàn.

“Làm sao vậy, cục cưng?” Vân Tâm Nhược quay đầu nhìn về phía con đang có chút khác lạ.

Cục cưng lắc đầu với Vân Tâm Nhược, lại ghé vào tai Tiêu Thanh Hàn nói một câu, Tiêu Thanh Hàn cười nhẹ, ôm cục cưng vào lòng.

Ánh mắt hơi đổi đổi nhìn về phía Lê Hân.

Cục cưng nói, phụ thân, cái vị tỷ tỷ kia sẽ nhanh chóng trở thành thẩm thẩm.

Cục cưng có thể nhìn ra đương nhiên hắn cũng có thể nhìn ra, Hân, lần này là tình duyên đích thực, hãy cố gắng nắm lấy.

402. Chương 401: Ngoại Truyện 011: Cục Cưng Cứu Người

Bên đường, một đám người cùng xúm lại, bên trong không ngừng truyền đến những tiếng mắng chửi, cùng tiếng rên nhẹ đau đớn. Một đứa bé trai ngồi dưới đất, trên mặt trên người khắp nơi là vết thương, hằn ôm thân thể đang run run của mình, ánh mắt tràn đầy cừ hận nhìn người trước mặt.

“Làm sao vậy, không phục sao, đừng phải bản công tử, còn muốn chạy?” Một nam tử tai to mắt lớn, tự cho mình là tiêu sái cầm quạt phe phẩy, chỉ vào đứa nhỏ đang bị đánh thương tích đầy mình nói.

Nhiều người đàn đứng bên cạnh chỉ chỉ nói nói, cảm thấy lo lắng cho đứa nhỏ này. Rõ ràng là chỉ đụng một chút, lại bị vây đánh như vậy, thật là không có tính người, nhưng bọn họ chỉ dám giận mà không dám nói gì.

Nam tử béo này, kiêu ngạo vì phụ thân làm quan trong triều, hơn nữa tỷ tỷ còn là Quý phi được Hoàng thượng sủng ái nhất, người bên ngoài không thể đắc tội. Tục ngữ nói, dân không cùng quan đấu, huống chi, bọn họ cũng đâu không lại, cho nên, ngoại trừ đồng tình với đứa nhỏ, bọn họ, không thể làm được điều gì.

“Đánh tiếp cho bản công tử.”

Mấy người hầu bên cạnh nghe lệnh tiếp tục đánh, đứa nhỏ cắn răng chịu đựng đau đớn trên người mình, miệng không kêu một tiếng, hằn thề, nếu hấn không chết, hấn nhất định sẽ tìm bọn họ báo thù, sẽ trả lại cho bọn họ những gì mà hấn phải chịu đựng ngày hôm nay. Sự hận ý trong mắt kia, làm cho thân thể của nam nhân béo kia nhìn không được run run một chút, khó chịu như bị một con rắn độc cắn một phát.

“Tiếp tục đánh, đánh mạnh vào cho ta.” Hấn cắn răng, ác độc nói.

“Dừng tay.” Một giọng nói dễ nghe của trẻ con vang lên, goings như một làn gió xuân thổi vào lòng mọi người.

Mọi người lại thần kỳ dừng lại như lời nói.

“Là ai, dám quản chuyện của bản công tử?” Nam tử béo nhìn boond phía, tìm kiếm đứa trẻ nhỏ nhiều chuyện kia.

“Là ta.” Một đứa nhỏ mặc cẩm y màu nguyệt sắc bước ra từ trong đám người, đứa nhỏ chỉ khoảng ba tuổi, lại giống như oa nhi làm từ ngọc, trông thật sự rất đẹp. Vàng trán cao, đôi mắt to có thần, cái miệng nhỏ nhắn mềm mịn, toàn thân như mang theo ánh sáng nhu hòa.

“Đi mau, bằng không bản công tử đánh cả người.” Nam tử tử béo từ trên cao nhìn xuống đứa nhỏ chỉ cao tới đùi mình này, giọng nói không tự biết bất chợt thấp xuống, tuy rằng đứa nhỏ này thật sự rất nhỏ, khuôn mặt cũng rất xinh đẹp, nhưng lại không hiểu lại gây cho hấn cảm giác sợ hãi.

“Tổng Tử Đông, phụ thân là đương triều Trung Thư nội các, chính thất phẩm, tỷ tỷ là Tổng quý phi, đến nay chưa có hoàng tử.” Giọng nói trẻ con mềm mại đọc nhần từng chữ rõ ràng, nhưng lời nói ra, lại làm cho tất cả mọi người chấn động, kinh ngạc vì đứa bé nhỏ như vậy tại sao lại biết việc này.

“Người dám dám trực tiếp hô tên của bản công tử, xem bản công tử giáo huấn người như thế nào?” Hấn tuy rằng nói như vậy, nhưng đã có chút sợ hãi lui về đằng sau, cảm giác không hiểu sợ hãi. “Người đau, đánh cho ta.” Hấn chỉ vào đứa nhỏ, ra lệnh cho bọn thuộc hạ đằng sau.

Đứa nhỏ nâng cằm lên, không thấy nửa phần sợ hãi.

Mà mọi người lại cảm thấy lo lắng cho đứa nhỏ phần điêu ngọc mài này, chỉ cần nghĩ đến việc lát nữa đứa nhỏ này sẽ bị thương, đều cảm thấy vô cùng không đành lòng.

Lúc này, chuyện bọn họ càng không nghĩ đến lại xảy ra, nam hài bị thương vừa nãy còn nằm trên đất bong đứng dậy, trực tiếp che trước mặt đứa nhỏ, thân thể không cao hơn bao nhiêu so với đứa nhỏ, gầy yếu không chịu nổi, chỉ có ánh mắt kia, giống như dã thú khiến người ta sợ hãi. Chỉ có duy nhất đứa nhỏ lớn lên giống như bước ra từ bức tranh xinh đẹp này giúp hấn, hấn không muốn đứa bé này có việc gì xảy ra. Cho nên nếu muốn là tổn thương nó, hãy bước qua xác hấn trước đi.

“Đánh cho ta.” Nam tử béo ra lệnh một tiếng, mấy người hầu kia lại tiến lại gần, lúc chuẩn bị xuống tay, một tiếng sói tru đột nhiên vang lên, một đầu sói thật lớn lao ra từ đám người, chắn trước người đứa nhỏ kia, nhe hàm răng sắc nhọn, khiến mọi người xung quanh đứng xem chỉ cảm thấy lạnh run.

“Cục cưng, ngươi đang làm cái gì?” Một bóng dáng mặc hồng y xuất hiện, nhìn mọi việc trước mắt, vội vàng ôm lấy đứa nhỏ, vội vàng kiểm tra toàn thân xem có bị thương không?

“Cục cưng, con muốn bị phụ thân con đánh con sao?” Nam tử với khuôn mặt yêu mị lúc này trên mặt tràn đầy tức giận, tiểu quỷ này, một chút không để ý lại không biết chạy đi đâu, còn gặp được chuyện nguy hiểm như vậy. Chẳng may bị thương, hắn không bị cái hai cái nam tử khủng bố kia giết mới là lạ, bọn họ một người hắn đều không đắc tội nổi. Càng đừng nói bọn họ, chỉ riêng sự phò của hắn, cũng đối với cục cưng đau đòi mạng, hắn còn không để sự phò hắn giết chết mới là lạ.

Huống chi, nếu cục cưng thật sự bị thương, không chỉ có bọn họ đau lòng, hắn cũng thực đau lòng a. Cục cưng cũng do hắn yêu thương từ nhỏ đến lớn. Hắn có cái linh đan diệu dược gì đều vào bụng nhỏ của hắn hết. Hắn cũng mất rất nhiều công sức, mới đem cục cưng nuôi lớn trắng trẻo khỏe mạnh như vậy, nếu thực sự bị thương một chút, hắn chẳng những đau lòng bé, mà còn đau lòng cho được liệu của hắn nữa.

Mà cục cưng chính là đang ôm cổ Minh Phong, hôn lên mặt Minh Phong một cái thật kêu, “Thức thức, cục cưng không có việc gì.” Về mặt tức giận của Minh Phong dần dịu bớt đi, cũng không sinh ra nổi một chút tức giận nào nữa. Đứa bé nhỏ lanh lợi này, thật biết lấy lòng người lớn.

“Minh Phong thức thức, thức xem xem cái tiểu ca ca kia, hắn bị thương rất nặng đó.” Hốt mắt cục cưng đỏ lên, hắn bị thương nặng như vậy, nhất định rất đau. Trước kia, hắn chỉ cần bị thương nhỏ, đều cảm thấy rất đau, mỗi lần đều là nường dỗ dành hắn.

403. Chương 402: Ngoại Truyện 012: Cám Ôn Hạnh Phúc [đại Kết Cục]

Minh Phong nghe lời nói của cục cưng, nhìn đứa nhỏ tầm sáu, bảy tuổi trước mặt này, lại chỉ cao hơn đứa nhỏ như cục cưng một chút, cặp ánh mắt kia, đặc biệt có thần, đang đề phòng nhìn bọn họ.

“Ca ca, ngươi đồng ý đi theo ta sao?” Cục cưng đột nhiên đứng dậy lôi kéo tay hắn, nam hài tay của mình, tay hắn rất đen, cũng rất bẩn, mà tay đứa nhỏ rất nhỏ, rất mềm, cũng thật ấm áp, hắn có một loại xúc động, xúc động muốn khóc.

“Ta đi theo ngươi.” Chỉ vì động tác đơn giản này, từ nay về sau, mạng của hắn, vì hắn mà sống.

“Được không, Minh Phong thức thức, chúng ta dẫn hắn về nhà được không, ca ca thực đáng thương.” Cục cưng ngẩng đầu, ánh mắt mang theo sự chờ mong nhìn về phía Minh Phong, cho dù là ai đều không thể từ chối.

Minh Phong lại ôm lấy cục cưng, gật gật đầu, nhìn về phía đứa nhỏ, hắn vừa xem qua cho đứa nhỏ này, là một tài năng võ học, dù sao hắn còn chưa thu đồ đệ, để hắn làm đồ đệ đầu tiên đi, về sau cho làm hộ vệ của cục cưng, người khác hắn không tin được, chỉ có người do chính tay mình dạy dỗ mới có thể yên tâm. Vì thế hắn cúi đầu, nói với đứa nhỏ kia: “Ngươi về sau gọi là Vô Ca, trở thành đồ đệ của ta.”

Nam hài mở to hai mắt, cuối cùng chảy hai hàng lệ trong suốt. Vô Ca, hắn gọi Vô Ca, hắn rốt cuộc có tên, không phải là tạp chủng, con nhỏ nhỏ, thẳng thắn con, hắn có tên.

“Ừ, đi thôi.”

Một tay Minh Phong xách Vô Ca đặt lên lưng Lang Vương, Lang Vương cũng không giãy giụa. Lúc đầu Vô Ca cảm thấy sợ hãi, một lúc sau đó, cảm thấy con sói này không tức giận, chỉ cảm thấy một cảm giác gì đó tên là tin tưởng. Hắn thả lỏng, tựa thân thể đau đớn không còn chút sức lực nào lên trên người Lang Vương.

Lúc này, một làn gió thổi qua, mang theo một mùi sen nhàn nhạt tươi mát, sợi tóc giữa trán cực cứng bị gió thổi rối loạn, lộ ra đóa Bạch Liên nở rộ tuyệt mỹ giữa mi tâm, giống y như đóa sen nở rộ dưới nước.

“Trời sinh điềm báo, trăm năm phúc tinh.”

Không biết là ai hét to một tiếng, ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía trên người cực cứng. Minh Phong lạnh nhạt nhìn thoáng qua người Trương Tử Đông đang bởi vì nghe thấy tám chữ này mà chân như nhũn ra.

Tổng Tử Đông phải không, nhìn xem lần này người tránh kiểu gì, đừng nói Hoàng thượng, đó là Quốc sư cũng sẽ đem người ăn ngay cả xương cốt cũng không còn một cây.

Quốc sư còn khó dây vào hơn cả Hoàng thượng, lại nói đến cái kia Vân Thiển Y, bị đưa đến loại địa phương như vậy, còn bị người phá hủy khuôn mặt, hiện tại nàng, cũng chính là nữ nhân thấp hèn nhất ở trong Hoa Xuân lầu, còn có thể trải qua ngày lành như thế nào, có thể nói tàn nhẫn hơn Hoàng thượng gấp mấy lần.

Tổng Tử Đông cùng mấy người liên quan trực tiếp ngã ngồi dưới đất, dưới quần có nước chảy ra, hân thế nhưng sợ hãi đến nỗi không không chế được tiểu tiện, mọi người đều lộ ra nụ cười hèn mọn.

Xứng đáng, ai cho người luôn cậy tỷ tỷ mình là quý phi, ức hiếp dân lành, không chuyện ác nào không làm, lần này nhìn cái người quý phi tỷ tỷ kia bảo vệ người như thế nào, nói không chừng ngay cả tự thân tỷ tỷ người đều khó bảo toàn.

Quả thực, không ngoài mọi người dự đoán, không quá một ngày, một nhà của Tổng Tử Đông bởi vì là quá nhiều việc ác, ỷ vào mình là hoàng thân quốc thích, ức hiếp dân chúng, thiếu chút nữa làm bị thương tiểu vương gia của Thiên Trạch, bị Hoàng thượng một đạo thánh chỉ xét nhà. Mà Tổng quý phi cũng bởi vì vậy mà bị liên lụy, đời này đừng mong xoay người. Ai không biết, Hoàng thượng rất yêu thương vị tiểu vương gia này, đau nhập tâm khảm, thử nghĩ những người làm tổn thương hân, Hoàng thượng làm sao có thể bỏ qua.

Huống chi, vị tiểu vương gia này là đứa con Quốc sư Thanh Hàn yêu nhất, người trong thiên hạ đều biết, có chộc Hoàng thượng, đừng chộc Quốc sư, hiện tại bọn họ đều đắc tội cả hai người, không chết cũng bị lột da, đời này xem như xong rồi.

Bên trong phủ Quốc sư, trong rừng trúc xanh mát, lá trúc rơi liên tục, giống như những cánh hao, rụng rất nhiều, vô cùng xinh đẹp, một con sói bạc thật lớn đang nằm trên mặt đất. Mà nằm úp sấp trên người nó là một đứa nhỏ đáng yêu cực điểm, Lang Vương nhìn khuôn mặt đứa nhỏ đỏ bừng khi ngủ, đem cái đuôi thật to đặt trên người đứa nhỏ, vì nó chắn gió.

Mà ở bên cạnh một đứa nhỏ khoảng bảy tuổi đang đứng, mặt nam hài không chút thay đổi, ánh mắt vô cùng có thần, trong tay nắm một thanh kiếm, tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng mà, trong ánh mắt kia, lại vô cùng lạnh lùng bình tĩnh.

Một tiếng bước chân truyền đến, nam hài quay đầu, khi nhìn thấy người đến là ai, buông lỏng kiếm trong tay.

Vân Tâm Nhược kéo Thiêu Thanh Hàn đi vào trong rừng trúc xanh, từ xa xa đã nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ kia, hai người nhìn nhau cười, Thiêu Thanh Hàn đi lên phía trước, ôm thân mình nho nhỏ của con vào trong lòng, môi đứa nhỏ giật giật, kêu một tiếng nường, lại tựa vào trong lòng phụ thân hân, ngủ thật say, khuôn mặt ngây thơ khi ngủ, khiến cho bọn họ vô cùng yêu thương. Lang vương đứng bên cạnh bọn họ, Vân Tâm Nhược đi tới bên cạnh Vô Ca, giữ chặt tay nhỏ bé của hân. Nụ cười ôn nhu xinh đẹp của nữ tử, luôn làm cho hân cảm thấy thực ấm áp, đồng thời trên người nàng có hương vị của nường.

“Đi thôi, Vô Ca, chúng ta đi ăn cơm.”

“Vâng.” Hốc mắt Vô Ca có chút ửng đỏ, vô cùng cảm động.

Vân Tâm Nhược nắm tay Vô Ca, Thiêu Thanh Hàn ôm cực cứng, gió thổi rối loạn vạt áo của hân, giống như đám mây cuối chân trời, một loại hạnh phúc bình yên chảy qua để lại dấu vết trong lòng mỗi người....

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-long-pha-nguyet>